

Yêu Giả Thích Thật Điện Hạ Người Thật Là Hư

Contents

Yêu Giả Thích Thật Điện Hạ Người Thật Là Hư	5
1. Chương 1: Trò Chơi Bắt Đầu	5
2. Chương 2: Cấp Trên Lạnh Lùng	6
3. Chương 3: Âm Thầm Bảo Vệ	8
4. Chương 4: Lần Đầu Gặp Mặt	9
5. Chương 5: Mặc Tử Hiện Quái Dị	10
6. Chương 6: Trố Mắt Không Nói Được Lời Nào	12
7. Chương 7: Đua Xe Lên Núi	13
8. Chương 8: Bóng Đêm Xâm Chiếm	15
9. Chương 9: Như Mơ Như Ảo	16
10. Chương 10: Hồi Tinh	18
11. Chương 11: Anh Ta Thích Cô	19
12. Chương 12: Nhân Vật Phản Diện	21
13. Chương 13: Như Nước Với Lửa	22
14. Chương 14: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô.	24
15. Chương 15: Hoàng Tử Thật Giả	25
16. Chương 16: Góc Tối	27
17. Chương 17: Thâm Độc Xảo trá	29
18. Chương 18: Nguyên Nhân Gì	30
19. Chương 19: Màn Biểu Diễn Hào Hạng	31
20. Chương 20: Vậy Là Cái Gì	32
21. Chương 21: Cô Ấy Là Biệt Phái	34
22. Chương 22: Say Rượu Mất Lý Trí	35
23. Chương 23: Tôi Nghĩ Là Tôi Muốn Cô	36
24. Chương 24: Liên Tục Không Theo Ý Muốn	38
25. Chương 25: Đối Thủ Mạnh	39
26. Chương 26: Tỉnh Ngủ	40
27. Chương 27: Kỹ Năng Lái Máy Bay	42
28. Chương 28: Du Ngoạn Biệt Thự Sơn Thủy	43
29. Chương 29: Đàn Ông Giao Chiến	44
30. Chương 30: Là Xử Nữ (trình Nữ) Sao	46
31. Chương 31: Dùng Miệng Giải Quyết	47
32. Chương 32: Coi Trọng Giường Của Tôi	48
33. Chương 33: Một Cái Tát Đối Cả Đêm	49
34. Chương 34: Tắm Xong	50
35. Chương 35: Tôi Ngủ Với Anh	52
36. Chương 36: Người Phụ Nữ Bí Mật	53
37. Chương 37: Điều Bí Mật	54
38. Chương 38: Theo Dòng Quá Khứ	55
39. Chương 39: Tâm Tình Ngọt Ngào	56
40. Chương 40: Ra Đảo	58

41. Chương 41: Trên Tàu Ra Biển	59
42. Chương 42: Thiên Đường Cửa Hắc	60
43. Chương 43: Lại Một Cái Hố	61
44. Chương 44: Không Có Thiên Đường	63
45. Chương 45: Vũ Văn Thành Tổ Tình	64
46. Chương 46: Hắc Giận Dữ	65
47. Chương 47: Hồng Sắc Yên Nhiên	66
48. Chương 48: Sói Vào Hang Thỏ	68
49. Chương 49: Bị Chó Cắn	69
50. Chương 50: Tạo Sự Hiểu Lầm (1)	70
51. Chương 51: Tạo Sự Hiểu Lầm (2)	71
52. Chương 52: Thăm Thú Cảnh Đẹp	73
53. Chương 53: Thăm Thú Cảnh Đẹp (2)	74
54. Chương 54: Cảnh Đẹp Sau Núi	75
55. Chương 55: Động Một Cái	76
56. Chương 56: Động Một Cái (2)	78
57. Chương 57: Hoạt Động Đặc Biệt	79
58. Chương 58: Hoạt Động Đặc Biệt (2)	80
59. Chương 59: Hoạt Động Đặc Biệt (3)	81
60. Chương 60: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị	83
61. Chương 61: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị (2)	84
62. Chương 62: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị (3)	85
63. Chương 63: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị (4)	86
64. Chương 64: Vũ Hội	88
65. Chương 65: Phải Nghe Giải Thích	89
66. Chương 66: Muốn Quay Lại	90
67. Chương 67: Những Thứ Đây Cho Cô	92
68. Chương 68: Rốt Cuộc Anh Có Tình Cảm Gì Với Em Hay Không?	93
69. Chương 69: Tôi Không Đáng Giá	94
70. Chương 70: Vũ Văn Thành Tỉnh Táo	95
71. Chương 71: Thỏa Thuận Cá Cược	96
72. Chương 72: Âm Sát	97
73. Chương 73: Đắm Chìm	99
74. Chương 74: Tâm Trạng Phức Tạp	100
75. Chương 75: Lời Bày Tỏ Của Anh Ấy	101
76. Chương 76: Yoon Jin (liều Chân)	102
77. Chương 77: Xuất Viện	104
78. Chương 78: Chỉ Có Một Việc	105
79. Chương 79: Thời Gian Gấp Rút	106
80. Chương 80: Vào Cuộc	108
81. Chương 81: Cảnh Tượng Nóng Bỏng (1)	109
82. Chương 82: Cảnh Tượng Nóng Bỏng (2)	111
83. Chương 83: Cảnh Tượng Nóng Bỏng (3)	114
84. Chương 84: Rục Rịch Góc Đầu Dậy	116
85. Chương 85: Cô Ấy Tự Nhiên Thỏa Hiệp?	119
86. Chương 86: Cô Ấy Tự Thỏa Hiệp (2)	121
87. Chương 87: Cô Ấy Tự Thỏa Hiệp (3)	123
88. Chương 88: Cô Ấy Tự Thỏa Hiệp (4)	125
89. Chương 89: Thỉnh An Thái Hậu, Phát Sinh Mâu Thuẫn	126
90. Chương 90: Người Duy Nhất Đủ Tư Cách	129
91. Chương 91: Trung Thành Với Tôi	133
92. Chương 92: Trung Thành Với Tôi (2)	135
93. Chương 93: Trung Thành Với Tôi (3)	136

94. Chương 94: Trung Thành Với Tôi (4)	138
95. Chương 95: Mâu Thuẫn Tăng Lên	139
96. Chương 96: Mâu Thuẫn Tăng Lên (2)	142
97. Chương 97: Hãy Để Tôi Trở Về	146
98. Chương 98: Hãy Để Tôi Trở Về (2)	148
99. Chương 99: Hãy Để Tôi Trở Về (3)	151
100. Chương 100: Nham Thạch Sau Tà Âm	153
101. Chương 101: Nham Thạch Sau Tà Âm (2)	154
102. Chương 102: Nham Thạch Sau Tà Âm (3)	155
103. Chương 103: Nham Thạch Sau Tà Âm (4)	158
104. Chương 104: Anh Yêu Tôi?	160
105. Chương 105: Anh Yêu Tôi? (2)	163
106. Chương 106: Anh Yêu Tôi? (3)	166
107. Chương 107: Lên Thì Lên	167
108. Chương 108: Lên Thì Lên (2)	169
109. Chương 109: Lên Thì Lên (3)	170
110. Chương 110: Lên Thì Lên (4)	171
111. Chương 111: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Em Yêu?	174
112. Chương 112: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Em Yêu? (2)	177
113. Chương 113: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Em Yêu?(3)	178
114. Chương 114: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát	181
115. Chương 115: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát (2)	182
116. Chương 116: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát (3)	184
117. Chương 117: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát (4)	185
118. Chương 118: Cổ Tình Gây Sự	188
119. Chương 119: Cổ Tình Gây Sự (2)	189
120. Chương 120: Cổ Tình Gây Sự (3)	191
121. Chương 121: Thắng Lợi Trong Trận Đầu	195
122. Chương 122: Thắng Lợi Trong Trận Đầu (2)	198
123. Chương 123: Nhân Vật Thần Bí	202
124. Chương 124: Nhân Vật Thần Bí (2)	204
125. Chương 125: Bắt Nạt	208
126. Chương 126: Bắt Nạt (2)	209
127. Chương 127: Bắt Nạt (3)	211
128. Chương 128: Bắt Nạt (4)	213
129. Chương 129: Nhìn Rõ Mối Quan Hệ	215
130. Chương 130: Nhìn Rõ Mối Quan Hệ (2)	217
131. Chương 131: Nhìn Rõ Mối Quan Hệ (3)	219
132. Chương 132: Trò Chơi Nguy Hiểm	221
133. Chương 133: Trò Chơi Nguy Hiểm (2)	224
134. Chương 134: Trò Chơi Nguy Hiểm (3)	226
135. Chương 135: Em Yêu Anh	227
136. Chương 136: Em Yêu Anh (2)	230
137. Chương 137: Mỗi Thế Giới Chỉ Có Một Hoa	233
138. Chương 138: Mỗi Thế Giới Chỉ Có Một Hoa (2)	235
139. Chương 139: Mỗi Thế Giới Chỉ Có Một Hoa (3)	236
140. Chương 140: Chỉ Là Bạn Bè.	239
141. Chương 141: Chỉ Là Bạn Bè (2)	242
142. Chương 142: Chỉ Là Bạn Bè (3)	243
143. Chương 143: Bí Mật Động Trời.	245
144. Chương 144: Bí Mật Động Trời (2)	247
145. Chương 145: Hấn Thực Sự Tăng Lực	251
146. Chương 146: Hấn Thực Sự Tăng Lực (2)	253
147. Chương 147: Hấn Thực Sự Tăng Lực (3)	255

148. Chương 148: Sầu Triền Miên	257
149. Chương 149: Sầu Triền Miên (2)	260
150. Chương 150: Sầu Triền Miên (3)	262
151. Chương 151: Yêu Anh, Có Nên Chúc Phúc Cho Anh?	262
152. Chương 152: Yêu Anh, Có Nên Chúc Phúc Cho Anh?	264
153. Chương 153: Yêu Anh, Có Nên Chúc Phúc Cho Anh	266
154. Chương 154: Du Lịch	268
155. Chương 155: Du Lịch (2)	271
156. Chương 156: Hù Chết Anh	274
157. Chương 157: Hù Chết Anh (2)	276
158. Chương 158: Muốn Đàn Ông	280
159. Chương 159: Muốn Đàn Ông (2)	282
160. Chương 160: Muốn Đàn Ông (3)	283
161. Chương 161: Không Gì Ngăn Cản Được	285
162. Chương 162: Tình Cảm Không Thay Đổi	292
163. Chương 163: Tình Cảm Không Thay Đổi (2)	294
164. Chương 164: Tình Cảm Không Thay Đổi (3)	296
165. Chương 165: Làm Cho Em Thích Mới Thôi	298
166. Chương 166: Làm Cho Em Thích Mới Thôi (2)	301
167. Chương 167: Trở Thành Người Xứng Đòi Với Anh	303
168. Chương 168: Trở Thành Người Xứng Đòi Với Anh (2)	306
169. Chương 169: Trở Thành Người Xứng Đòi Với Anh (3)	307
170. Chương 170: Em Phải Ngoan.	309
171. Chương 171: Em Phải Ngoan (2)	312
172. Chương 172: Nàng Cảm Thấy Mệt Mỏi	315
173. Chương 173: Nàng Cảm Thấy Mệt Mỏi (2)	317
174. Chương 174: Thả Lông	322
175. Chương 175: Thả Lông (2)	324
176. Chương 176: Thả Lông (3)	327
177. Chương 177: Đột Nhiên Xuất Hiện	329
178. Chương 178: Đột Nhiên Xuất Hiện (2)	332
179. Chương 179: Thì Ra Là Vậy	336
180. Chương 180: Thì Ra Là Vậy (2)	341
181. Chương 181: Mang Thai	344
182. Chương 182: Mang Thai (2)	346
183. Chương 183: Mang Thai (3)	348
184. Chương 184: Chỉ Là Đùa Giỡn	350
185. Chương 185: Chỉ Là Đùa Giỡn (2)	353
186. Chương 186: Cầu Hôn	357
187. Chương 187: Cầu Hôn (2)	360
188. Chương 188: Cướp Đoạt	363
189. Chương 189: Cướp Đoạt (2)	367
190. Chương 190: Dây Dưa	370
191. Chương 191: Sẽ Tổ Chức Thành Hôn?	374
192. Chương 192: Sẽ Tổ Chức Thành Hôn? (2)	377
193. Chương 193: Không Xa Không Rồi	378
194. Chương 194: Có Dám Đánh Cuộc Không	381
195. Chương 195: Một Sống Một Chết	384
196. Chương 196: Tôi Không Muốn Cô Ấy Chết	388
197. Chương 197: Anh Sai Rồi	391
198. Chương 198: Nếu Như Anh Muốn	395
199. Chương 199: Để Anh Giúp Em Quên Hấn	398
200. Chương 200: Em Có Thai	402
201. Chương 201: Làm Cho Em Yêu Mới Thôi	406

202. Chương 202: Vụ Lý Khán Hoa	410
203. Chương 203: Không Ngờ	413
204. Chương 204: Thân Thế Bí Mật	416
205. Chương 205: Hồn Loạn	419
206. Chương 206: Dẫn Bóng Chạy	422
207. Chương 207: Anh Muốn Biết Em Đi Đâu Có Được Không	426
208. Chương 208: Anh Cũng Nên Biết Đến Sự Đau Khổ Của Em.	429
209. Chương 209: Cảm Giác An Toàn	432
210. Chương 210: Cô Thật Là Ti Tiệp	438
211. Chương 211: Kết Thúc	442

Yêu Giả Thích Thật Điện Hạ Người Thật Là Hư

Giới thiệu

Sau một màn mây mưa, anh quay lưng ra ngủ. Cô áp sát cơ thể trần trụi vào lưng anh: “Đừng đi...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-gia-thich-that-dien-ha-nguoi-that-la-hu>

1. Chương 1: Trò Chơi Bắt Đầu

Trăng trong như nước trên bầu trời mênh mông, loáng thoáng xuyên qua sương mù, chiếu ánh sáng dịu dịu vào trái đất. Một cơn gió nhẹ thổi đến, cuốn trôi cái nóng bức của ban ngày làm anh khoan khoái. Ánh trăng bàng bạc rơi trên chiếc Rolls-Royce màu xám bạc phản chiếu một thứ ánh sáng xa hoa.

Thân xe thuần dài chạy như bay về phía khách sạn Ngã Duy Y đẳng cấp nhất Bản thị, cuốn tung một lớp bụi mù, dưới ánh đèn đường bay lên rồi rơi xuống.

Qua mấy ngã tư đèn đỏ, một người đàn ông đi giày tây bước xuống, anh có khuôn mặt đẹp đến giật mình, đường nét như điêu khắc, trông mắt đen nhánh thâm thúy không giấu được sự mong đợi nóng lòng.

Anh bước nhanh về phía phòng 1105.

“Thiếu gia, là cô ấy sao?” Một ông lão tóc bạc kim cương đứng ở đầu giường.

Một cô gái trắng nõn nà nằm ngủ trên giường có vẻ bất an, thỉnh thoảng lấy tay che ngực, vì say rượu nên cô không còn tỉnh táo, dạ dày sôi sục là toàn bộ ý thức của cô.

Người đàn ông hơi nhíu đôi mày kiếm, bàn tay to vuốt ve gò má cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đập vào mắt khiến khóe môi anh từ từ cong lên thành một nụ cười tình quái, khuôn mặt thiên sứ có vẻ kiêu ngạo khô hài.

“Ừm...” Cô gái tùy ý gơ bàn tay nhỏ bé đánh vào tay anh, không có vẻ gì đau khổ.

Diệp Hân Đồng? Thật sự là cô ấy.

“Ông ra ngoài trước đi.” Giọng của anh rất có từ tính, như người dẫn chương trình kể chuyện đêm khuya, mang theo sự quyến rũ của đêm, rất êm tai, đầy mê hoặc.

“Thiếu gia, cậu chắc chứ? Cô ấy là một cảnh sát.”

Người đàn ông không nói gì, vung bàn tay lên không trung, ông lão cung kính lùi về phía sau, đóng cửa lại. Sau một phút, thân thể nóng bỏng của anh hướng về cô.

Diệp Hân Đồng lần nữa vô tri giác vung tay đánh, lập tức bị anh tóm lại.

Anh cúi người, lướt qua môi cô, hôn lên da thịt mềm mại trơn mịn trên cổ cô.

“Ừm”

Diệp Hân Đồng ưỡn người, hơi run rẩy, nụ hôn lạ lẫm này khiến cô đang say rượu chỉ hơi kháng cự, nhưng không chống lại, dụng vọng vô thức càng khiến ham muốn chinh phục của người đàn ông mạnh hơn.

Trong ánh sáng mờ mờ, anh dùng một sức mạnh không thể chống cự trói buộc cô, một người phụ nữ xinh đẹp trời sinh kích thích thần kinh đàn ông trong anh.

Bàn tay có lực gông cùm chiếc eo thon như đường cong đẹp đẽ của một con báo, lại cảm nhận được sự khít khao và ngăn cản của cô, anh khẽ cau mày dừng lại.

Ngay sau đó, phá tan hết thấy.

“Á!” Một cảm giác đau đớn ập tới, Diệp Hân Đồng đột nhiên trợn to đôi mắt đen láy trong suốt, đôi mi dài hơi run rẩy, một làn nước mắt trong suốt ngân ngấn, chân mày khổ sở nín lại, ánh mắt bất lực lại nhắm vào.

Đêm, kéo dài bên ngoài...

Trên giường, tiếng thở gấp khàn khàn, tiếng va chạm có tiết tấu mãnh liệt! Người đàn ông với đường cong tao nhã hung hãn di động thân thể, đi tới không mất hấp dẫn, lùi về vẫn còn mỹ cảm.

Một cuộc đại chiến, mồ hôi đầm đìa, dục vọng dần trải lại như chứa đựng một âm mưu to lớn.

Kết thúc thử thách bằng một trận thủy triều hung hãn, người đàn ông ung dung mặc chiếc áo sơ mi bằng tơ lụa thủ công, một bộ vest đen chỉnh tề đắt tiền. Lấy ra từ chiếc ví cao cấp một sấp tiền đặt lên bàn.

Quăng một ánh mắt như chim ưng vào người nằm trên giường, đôi môi mỏng nở một nụ cười giễu cợt: “Diệp Hân Đồng, trò chơi bắt đầu rồi...”

2. Chương 2: Cấp Trên Lạnh Lùng

“Reng reng reng!” Tiếng chuông điện thoại đánh thức Diệp Hân Đồng khỏi giấc mộng, cô lục lọi điện thoại bên giường, lười biếng nói.

“Alo...”

“Cô không định đi làm hay sao?” Vũ Văn Thành luôn giữ một nhiệt độ ổn định, như thể giữ vững ở 10 độ, không lạnh, nhưng mặc bao nhiêu quần áo cũng không thấy nóng.

Đầu óc Diệp Hân Đồng đột nhiên tỉnh táo, cô lập tức ngồi dậy.

“Á!” Diệp Hân Đồng kêu lên, tại sao toàn thân cô lại đau nhức! Nhìn bốn phía, đây là một khách sạn sang trọng, đầu giường để rất nhiều tiền, trên giường là một vệt hồng chói mắt.

Trong lòng thoáng ảo não đau khổ, chẳng lẽ cô bị người ta chiếm đoạt rồi ư?

“Sao vậy, cô không sao chứ?” Vũ Văn Thành lạnh như băng cũng lộ ra một tia nóng nảy khó phát giác.

“Không có gì, tôi sẽ tới ngay.” Diệp Hân Đồng cắn răng, hối hận cũng không làm được gì, chỉnh lại mớ chăn chiếu hỗn loạn, không kịp thương tiếc vệt đỏ trên giường, cô như ngựa không ngừng vó chạy qua từng phố dài ngổ ngỗ người xe nườm nượp, mặc dù thế, vẫn đến muộn.

Diệp Hân Đồng đẩy cửa, cô bạn Tiểu Khả lập tức bưng tới một ly café mới pha, mặt buồn rười rượi.

“Vào ngay đi, hôm nay anh ta sẽ chào đón cậu với sắc mặt chưa bao giờ khó coi đến thế?” Tiểu Khả liếc mắt về cửa phòng Vũ Văn Thành.

Sao trách cô được? Tối qua mọi người cùng đi chơi, cô phụ trách tính tiền, lúc quay ra, vài đồng nghiệp còn sót lại trong chớp mắt cũng đều đi hết.

“Cộc cộc cộc” Diệp Hân Đồng gõ cửa, mắt vẫn liếc Tiểu Khả.

“Vào đi”. Bên trong cánh cửa vẫn là giọng nói không yêu không giận.

Diệp Hân Đồng bưng café vào trước mặt anh ý tứ đứng sang một bên.

Vũ Văn Thành vui mặt trong đồng hồ sơ, sắc mặt lạnh như băng đang múa bút, một dòng hàn khí ngưng đọng quanh anh khiến người ta không rét mà run.

Diệp Hân Đồng ngẩng nhìn khuôn mặt đẹp trai của nhị công tử tập đoàn Hoa Vũ, đúng chuẩn mực của con nhà quyền quý. Thế nhưng, anh lại là cấp trên của cô. Mà cấp trên của cô cũng không có gì quan trọng, điểm mấu chốt là anh luôn nói năng thận trọng, lạnh lùng nghiêm túc. Những thứ này cũng có thể cho qua, vấn đề chính là quan hệ của họ rất bất hòa, anh rất ghét cô.

Ví như lúc này, mắt anh cũng chẳng thèm để ý đến cô.

“Cái này, hôm nay tôi ngủ quên.” Diệp Hân Đồng lí nhí.

“Đánh lỗi, ra ngoài viết bản kiểm điểm.” Đầu anh cũng không ngẩng lên.

“Này, anh cũng biết hôm qua tôi uống say, cho nên mới trễ một chút xíu.” Diệp Hân Đồng bất bình kêu lên.

“Tên tôi không phải là ‘này’, tôi là cấp trên của cô. Hôm qua tôi đã cảnh cáo cô dừng đi.” Vũ Văn Thành ngẩng đầu, khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ, ánh mắt thâm thúy khó đoán nhìn thẳng Diệp Hân Đồng khiến cô bất giác chột dạ.

Nhưng mà, một khi bị đánh lỗi, tương lai chính trị của cô sẽ không còn.

Diệp Hân Đồng đứng ì đay không có ý định đi ra, như thể mong chờ anh thay đổi ý kiến.

“Sao còn chưa đi?” Anh nhướn chặt mày, khuôn mặt phiền não. Sau đó cúi đầu làm việc, kiên nghị tỏ ý không tha ra lệnh đuổi khách.

Anh ta ghét cô đến thế ư? Chỉ là có chút bất hòa thôi.

“Này, tư tiểu học đến giờ anh luôn nhắm vào tôi, chỉ muốn một chút xíu...”

Anh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc lạnh, câu nói tiếp theo cô nuốt vào bụng, đôi mắt đẹp mở to, nùng nịu mà oan ức.

Xoay người, hắt cằm lên, nước mắt đọng đầy trong mắt.

Cô không muốn khóc, đặc biệt trước mặt Vũ Văn Thành.

Vừa mở cửa ra, tiểu Khả đã lo lắng chạy tới.

“Cậu không sao chứ?”

Diệp Hân Đồng cười khỏ kèm theo một chút khinh bỉ bất đắc dĩ, đi về chỗ của mình, bắt lực quảng mình xuống ghế.

“Rốt cuộc thế nào?” Tiểu Khả đi theo cô, thủ thủ quan tâm.

“Áp bức quá.” Giọng nói trong trẻo pha chút phẫn nộ.

“Hay là cậu lại cầu xin đi. Ba cậu chẳng phải vì cứu hai anh em nhà họ mà chết đấy sao. Không nhìn mặt dân cũng phải nể mặt phật chứ.”

Diệp Hân Đồng nhướn mày phiền não.

“Thôi quên đi. Vũ Văn Thành mà nghĩ đến cái này, đã không bắt mình viết bản kiểm điểm rồi. Làm thế khác nào uy hiếp anh ta.”

Diệp Hân Đồng xách túi lên.

“Đi đâu đấy?” Tiểu Khả kéo tay không muốn cô bạn thân lại tiếp tục gây họa.

“Đi tìm một anh người yêu giàu có, kết hôn để thoát khỏi cái cục cảnh sát này.” Diệp Hân Đồng dối lòng, hất tay cô bạn.

3. Chương 3: Âm Thầm Bảo Vệ

Diệp Hân Đồng vội chạy ra khỏi cửa phòng làm việc, đột nhiên gặp phải Lý Đốc Sát đang cau mày nhìn cô có vẻ kinh ngạc soi xét.

“Đi theo tôi.” Nói xong Lý Đốc Sát xoay người, Diệp Hân Đồng ngỡ vực chạy theo.

Vừa đến phòng Lý Đốc Sát, bắt gặp một ông lão tóc bạc kim ngời trên ghế salon, thoạt nhìn rất nho nhã nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm trông hơi đáng sợ, có cảm giác áp bức như kẻ bề trên.

Ông lão quan sát Diệp Hân Đồng đang đi vào. Lý Đốc Sát đi về phía bàn làm việc, lấy một tập hồ sơ đưa cho Diệp Hân Đồng. Cô nghi hoặc mở ra, trong đó có tấm hình một người thanh niên, mái tóc hơi xoăn, đôi mắt hẹp dài một bên nhắm, trong tay là một khẩu súng lục Desert Eagle, anh tuấn hướng về ống kính. Khóe miệng khẽ nhếch, tự tin ngạo mạn, bên dưới gương mặt đẹp trai là một thân hình cường tráng, một bộ vest đen mặc trên người hết sức xa hoa.

Nếu nói Vũ Văn Thành là người đẹp trai nhất cô từng gặp thì người này có ngoại hình sánh ngang với anh.

“Tên cậu ta là Mặc Tử Hiên! Mang hai dòng máu Trung-Hàn, mẹ là vương tộc Hàn Quốc, cậu hiện nay là đức vua Lý Trí của Hàn Quốc. Cậu ta quay về xử lý công việc của cha ở tập đoàn Mặc Tường. Hoặc tiếp nhận, hoặc giải tán, hoặc chuyển nhượng, cũng có thể bán đấu giá. Trong lúc cậu ta ở Trung Quốc, cục cảnh sát phải cô là cảnh sát nằm vùng bảo vệ cậu ta.”

“Cảnh sát nằm vùng, tôi ư?” Diệp Hân Đồng không tin vào lỗ tai mình, đã một năm rồi, đây là lần đầu tiên cô được cất cử làm nhiệm vụ.

Lý Đốc Sát buồn phiền gật đầu.

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.” Diệp Hân Đồng uốn ngực, vừa vui mừng vừa kích động, bỏ qua sự dả kích vừa rồi của Vũ Văn Thành.

Ông lão đứng dậy gật đầu với Lý Đốc Sát. Sau đó quay sang Diệp Hân Đồng vẻ mặt vẫn không có biểu hiện gì nói: “Bây giờ đi theo tôi”

Lời ít, ý nhiều, nói xong ông quay người đi ra ngoài.

Diệp Hân Đồng theo sát.

Bên ngoài cục cảnh sát, một chiếc Rolls-Royce sang trọng lẳng lặng đứng giữa ban ngày, ánh sáng bạc xa xỉ cho thấy chủ xe là một người cao quý. Bên trong cửa kính đen, một đôi mắt u ám nóng nảy nhìn về phía cô gái đang chạy tới.

Đôi môi đầy đặn kiên nghị tuyệt đẹp khẽ nhếch lên, có chút đùa cợt. Vung tay một cái.

“Diệp Hân Đồng, sẽ sớm gặp nhau.” Giọng nói trầm ấm giàu từ tính, vừa hài hước lại kiêu ngạo.

Vũ Văn Thành vội vàng chạy vào phòng làm việc của Lý Đốc Sát.

“Gọi cô ấy lại!” Đứng trước mặt Lý Đốc Sát đã lớn tuổi, sắc mặt Vũ Văn Thành lạnh như băng.

“Thành.” Tổng giám sát khẽ nhíu mày, dừng lại một chút rồi nói rất ý tứ: “Cậu rốt cuộc muốn bảo vệ cô ấy đến khi nào? Theo năng lực của cậu bây giờ đã có thể lên đến Tổng cảnh ty rồi, cậu rốt cuộc nghĩ gì thế?”

Vũ Văn Thành mặt lạnh như băng không nói gì.

“Cậu cứ như vậy sẽ làm khó cho tôi! Bề ngoài thì vị trí của tôi cao hơn cậu, nhưng tôi và cậu đều hiểu, chỉ cần cậu muốn lúc nào cũng có thể làm cấp trên hơn tôi vài cấp.”

“Rất xin lỗi, chuyện khác tôi không phản đối, nhưng, nhiệm vụ này không thể giao cho cô ấy, cô ấy không đủ năng lực.” Vũ Văn Thành hơi phiền não, nhứ chặt lông mày khiến một người vốn lạnh như núi băng cũng động chút cảm giác con người.

“Nhưng, vì là người bí mật bảo vệ, chỉ có mặt cô ấy là mới, nhiệm vụ này cô ấy có thể hoàn thành. Huống hồ bên đó chỉ rõ muốn cô ấy làm nhiệm vụ.”

“Chỉ rõ cô ấy? Ông có biết việc này nguy hiểm thế nào không? Hiện tại cô ấy thấy không sao, nhưng cô ấy là người tính cách mơ mộng, căn bản không thích hợp.” Vũ Văn Thành càng kiên quyết.

Lý Đốc Sát thở dài.

“Rốt cuộc hãy thừa nhận đi. Cậu ở đây chẳng qua là vì cô ấy.”

Tay Vũ Văn Thành bóp chặt nắm đấm không nói gì.

Lý Đốc Sát nở nụ cười như một người cha: “Tôi còn không biết tính cậu sao? Từ bé đã không chịu học trường quý tộc, cố tình chạy đến cái trường hẻo lánh của con bé, chẳng qua là để bảo vệ nó, cứ phải cùng nó học lên trường cảnh sát. Ba cậu còn đang chờ cậu về thừa kế công ty.”

Bàn tay rộng của Lý Đốc Sát vỗ lên bả vai Vũ Văn Thành.

“Công ty đã có anh trai.”

“Vậy làm Tổng cảnh ty đi, ở đây, chức của tôi to hơn cậu, cho nên cậu phải nghe tôi.”

“Cậu...” Vũ Văn Thành muốn nói lại thôi, anh không nói được những lời cầu cạnh nhẹ nhàng, “Dù sao cũng không thể để cô ấy nhận nhiệm vụ này, cậu có thể điều động người khác, hoặc tìm người mới. Trong vòng ba ngày, cháu muốn cô ấy xuất hiện ở phòng làm việc.” Vũ Văn Thành không giải thích gì thêm đi ra ngoài, phong thái đỉnh đạc vương giả.

Trở lại phòng làm việc, Vũ Văn Thành rầu rĩ lấy ra từ ngăn kéo một chiếc hộp màu xanh dương tinh xảo.

“Tạch...!” Mở hộp ra, bên trong là một viên Huyết Hồng Ngọc, loại ngọc được chế tác bằng Platin, không có hình dạng cố định, vừa nhìn đã biết rất có giá trị. Vũ Văn Thành tỏ vẻ đau thương vuốt ve từng đường vân, khuôn mặt cương nghị lạnh lùng xuất hiện một nét dịu dàng.

(Ghi chú: Cấp bậc cảnh sát TQ sắp xếp từ trên xuống: Tổng Cảnh ty, Cao cấp cảnh ty, Cảnh ty, Tổng Đốc sát, cao cấp Đốc sát, Đốc sát, Tập sự đốc sát, cảnh cục cảnh trưởng, cảnh trưởng, cao cấp cảnh viên, cảnh viên)

4. Chương 4: Lần Đầu Gặp Mặt

Chiếc xe ra khỏi trung tâm thành phố, băng qua mấy giao lộ, lên một đường núi quanh co.

Đó là một tòa biệt thự tọa lạc trên sườn núi, chung quanh là cây cối um tùm.

Vừa bước chân vào tòa biệt thự, Diệp Hân Đồng đã cảm thấy hơi kỳ bí, từ chiếc bàn cổ thời La Mã có hình dáng đặc biệt cho đến những trang hoàng cổ kính, trông như một tòa thành của thế kỷ trước.

“Thiếu gia ở trên lầu, căn phòng thứ 2 bên tay trái.” Ý ông lão bảo cô đi lên.

Diệp Hân Đồng bước lên cầu thang, tiếng bước chân cô gõ trên cầu thang lộp cộp vang khắp căn biệt thự rộng lớn.

Cô đi tới phòng của vị thiếu gia kia, nhẹ nhàng gõ cửa, cửa không khóa, động tác gõ của cô khiến nó từ từ hé mở, phát ra âm thanh kéo kẹt của một chiếc cửa cũ kỹ.

Phía trong không hề có động tĩnh gì.

“Mặc thiếu gia...”

Không có ai trả lời.

Cô nghi ngờ bước vào. Một hơi thở mạnh mẽ của đàn ông phả ra, hòa lẫn với mùi thơm của sữa tắm, cơ thể nóng bỏng cũng dính chặt vào lưng cô.

Theo trực giác của cảnh sát Diệp Hân Đồng định giáng một cùi chỏ.

Không ngờ người đàn ông kia lại dùng cổ tay ghì chặt chiếc cổ mảnh khảnh khiến cô không thở được, tay Diệp Hân Đồng quơ lung tung, bàn tay lướt qua làn da bóng loáng nóng bỏng, tiếp tục đi xuống dưới nắm lấy hạ thân đang quấn khăn tắm của anh.

Diệp Hân Đồng sững sờ, tay nắm chặt một đoạn khăn tắm, vừa định ra sức giật.

“Kéo đi, cô không cần dùng nhiều sức, tôi không mặc gì.”

Diệp Hân Đồng như sờ phải điện giật tay ra, hoàn hồn ngấm lại, người đang đánh nhau với mình hẳn là Mặc Tử Hiên.

Sơ sót này bị anh nắm được, đầu dán chặt vào bộ ngực rộng lớn của anh.

“Thình thịch”. Diệp Hân Đồng có thể nghe thấy tiếng tim đập đều đều.

Tay cô buông thõng không dám khinh suất.

Mặc Tử Hiên từ từ áp sát tai cô, đôi môi gần như chạm vào vành tai.

“Cô là ai?” Giọng nói khàn khàn giống như một loại rượu ngon tinh khiết khiến người ta say sưa.

Diệp Hân Đồng hơi ngơ ngẩn. Nhưng rất nhanh khôi phục phong thái quân nhân.

“Cảnh viên số 12847 Diệp Hân Đồng trình diện.”

Mặc Tử Hiên buông tay đi ra trước mặt cô.

Anh có một cơ thể cường tráng, bộ ngực rắn chắc 8 múi, chiếc khăn tắm quấn ngang bụng rất khêu gợi.

“Xin lỗi, tôi không biết ngài đang tắm.” Diệp Hân Đồng cúi mặt, cố gắng thực hiện ‘gặp nguy không loạn’.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt kỳ dị mê hoặc rất có ma lực khiến người ta hồn xiêu phách lạc, hơi thở nguy hiểm khó kháng cự. Đột nhiên lại nở một nụ cười quyến rũ, nếu muốn hình dung nụ cười của phụ nữ có thể dùng từ nghiêng thành, còn anh thì phải nói là điên đảo chứng sinh.

Một phút sau, cánh tay cường tráng giữ chặt eo cô, kéo sát vào cơ thể mình. Cách một lớp quần áo, cô vẫn cảm thấy nhiệt độ trên người anh. Diệp Hân Đồng tự nhiên có một cảm giác rất ghét, nhú mào giãy giụa. Cái tên hoàng tử nước ngoài này rất ngả ngớn. Mà cô ghét nhất loại đàn ông như vậy.

“Hộ vệ Trung Quốc quả nhiên không giống Hàn Quốc.”

Diệp Hân Đồng dùng sức hất tay anh ra, lùi về sau một bước dài. Mặt hết sức nghiêm túc.

“Sau này tôi sẽ bảo vệ an toàn cho ngài, xin Mặc Thiếu gia chú ý lời nói cho đúng mực.”

Anh cười, nụ cười càng thêm kỳ dị, dương dương tự đắc như nắm rõ trong lòng bàn tay.

Chỉ trong phút chốc, anh nằm vật ra giường, tay chống đỡ người, đầu gối hơi cong khiến khăn tắm rủ xuống thoát ẩn thoát hiện.

“Vậy thì bảo vệ sát tôi đi.” Đôi mào kiêu nhếch lên, ánh mắt thoáng nhìn xuống “Tối nay cô ngủ trên đất.”

5. Chương 5: Mặc Tử Hiên Quái Dị

Diệp Hân Đồng khựng lại một chút, đặc giọng Trung quốc: “Mặc Thiếu yên tâm, tôi sẽ bảo vệ một cách kín đáo nhất, nếu ngài gặp nguy hiểm, tôi sẽ lập tức xuất hiện dùng tính mạng bảo vệ sự an toàn của ngài.”

Mặc Tử Hiên đột nhiên ngồi dậy.

Diệp Hân Đồng hơi sợ sệt phòng vệ, cầm nâng một góc 45o, mắt sáng như đuốc, không bỏ qua lấy một động tác nhỏ của anh.

Anh cười, cười đến khó hiểu.

“Này, nếu tôi nói chỉ muốn thân thể của cô thì sao? Không cần phải dùng đến tính mạng của cô, tôi không có phụ nữ thì sẽ chết, mà nếu tôi chết, cô có bị coi là thất trách không?”

Diệp Hân Đồng trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, cô không thể tin nổi những lời nói hành vi phóng đảng phát ra từ một vị quý tộc Hoàng thất.

“Cô không cần nói, tôi sẽ coi như cô chấp nhận.” Mặc Tử Hiên đứng lên.

Diệp Hân Đồng bất giác lùi về phía sau một bước, nhưng lập tức trấn định lại. Cô ưỡn ngực, hất cằm, nói trong không khí: “Ở Trung quốc có rất nhiều hộp đêm, KTV các loại, nếu Mặc Thiếu có nhu cầu, tôi sẽ sắp xếp.”

“Nếu bị nhóm đồng nghiệp đi càn quét tệ nạn của cô bắt được, liệu họ có nể mặt cô mà tha tội không.” Nụ cười của hắn ngày càng rộng, từ từ đi về phía cô.

Cô nhất thời căng thẳng, tình huống bất ngờ quá khiến hơi thở của cô không đáp ứng kịp trở nên dồn dập, xoay lưng về phía Mặc Tử Hiên, vẫn đứng sững tại chỗ như tượng.

“Quay lại”. Anh đột nhiên nói.

Diệp Hân Đồng nắm chặt quả đấm, hít sâu, xoay người.

“A!” Cô vừa quay ra thì anh đã cố ý tiến lên, đôi môi đụng nhau, một luồng điện từ môi phát ra, nhưng chỉ một giây ngắn ngủi lập tức bị ngăn lại.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng quay lưng lại, ảo não cau chặt mày.

Mặc Tử Hiên nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, u ám mang theo tử thần áp bức. Tay anh kéo chiếc khăn tắm đang quấn quanh người, tùy tiện ném đi, theo một đường bay đẹp mắt.

Tiếng gió truyền vào lỗ tai bén nhọn của Diệp Hân Đồng, cô nắm chặt quả đấm, vận sức sẵn sàng rat ay.

“Mặc Thiếu, tôi được quốc gia phái tới bảo vệ ngài, tốt nhất hãy giải quyết việc công, nếu vượt quá phạm vi chức trách, tôi nghĩ quốc gia cũng sẽ không trách tội đắc tội với ngài.”

“À? Vậy thì nếu như cô bảo vệ tôi không tốt mà để tôi nói năng sơ suất, có phải quốc gia của cô sẽ chịu trách nhiệm với quốc gia của tôi không?” Anh tiến sát người cô, nói kỳ dị.

Diệp Hân Đồng ưỡn ngực: “Thề sống chết bảo vệ, quyết không qua loa. Chỉ cần tôi còn sống, sẽ không để cho ai làm ngài bị thương.”

“Vậy sao? Trung quốc luôn có kiểu Sấm to mưa nhỏ, tôi chỉ biết cô sẽ giúp tôi thế nào?”

Anh đột nhiên kéo Diệp Hân Đồng xoay lại.

“A...!”

Diệp Hân Đồng thiếu chút ngã nhào, phản ứng đầu tiên của cô là nhắm mắt lại, khiếm nhã không nhìn.

Mặc Tử Hiên tươi cười: “Lớn như thế còn sợ tiểu quái sao? Tôi muốn đi ra ngoài.” Anh kéo tay cô ra.

Đi ra ngoài? Với cơ thể trần truồng này sao?

Diệp Hân Đồng mở mắt. Anh đã mặc chỉnh tề đứng trước mặt cô, cười quỷ quái.

“Đi thôi.” Nét mặt anh nịnh bợ pha lẫn đùa cợt.

Diệp Hân Đồng ghét cái vẻ mặt này, cô vút sang một bên ác cảm đi theo sau anh.

Tầng dưới, trong tay ông lão đã cầm một bộ vest chờ sẵn.

Mặc Tử Hiên giơ tay, ông lão cung kính giúp anh thay quần áo, cuối cùng ông đưa một chiếc kính, anh cầm lấy đeo vào, sải bước phóng khoáng ra cửa.

Xe chạy về trung tâm thành phố, dừng lại ở cửa khách sạn Ngã Duy Y hào hoa.

Diệp Hân Đồng nhìn tòa nhà lớn này, trong lòng có chút phản cảm, tối qua cô ở đây...

Một phút do dự, Mặc Tử Hiên đã xuống xe mở cửa, hết sức tao nhã chờ cô xuống xe.

Cô bước xuống, cảnh giác nhìn xung quanh, vừa đi theo Mặc Tử Hiên vừa nhìn bốn phía, rất nhiều xe sang trọng đỗ, phía trước người xe nườm nượp, vẫn bình thường không có gì bất thường.

Mặc Tử Hiên vào phòng 1106, Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn phòng 1105 bên cạnh, trong lòng hơi phiền não, bước vào thấy cảnh tượng bên trong, có chút kinh ngạc.

6. Chương 6: Trố Mắt Không Nói Được Lời Nào

Trên chiếc giường trắng, một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đỏ bó sát ngồi trên giường, đôi tất đen lộ ra cặp đùi thon dài, khuôn mặt với nước da hạt dẻ hết sức lẳng lơ, trong tay cầm một chiếc quần đen chữ T khêu gợi, ánh mắt lúng liếng nhìn chằm chằm Mặc Tử Hiên.

Nhìn thấy Diệp Hân Đồng, cô ta thoáng sửng sốt.

Nhưng rất nhanh thay bằng một nụ cười nịnh bợ khi Mặc Tử Hiên cúi người hôn cô ta, tay cầm quần chữ T vắt qua cổ Mặc Tử Hiên, anh nghiêng người từ từ nằm xuống.

“Cô ta là ai?” Giọng cô ta nũng nịu, ông ọo khiến Diệp Hân Đồng rùng mình, tê dại từ đầu đến chân.

“Đến để vẽ người, em không để ý chứ?” Mặc Tử Hiên đặt tay trên đùi cô ta, màu da cùng màu đen vô cùng hấp dẫn. Tay anh lướt lự trên đùi cô, cũng không vội đi lên.

“Anh hư quá”. Cô ta cũng không tức giận, cười đùa hôn lên môi Mặc Tử Hiên. Đôi môi như sỏi tựa hồ triền miên ẩm muối, cả phòng phát ra tiếng ư ư rên rỉ.

Diệp Hân Đồng há mồm kinh ngạc, những âm thanh đòi truy không ngớt bên tai.

Những hình ảnh hạn chế ngày càng nghiêm trọng, Diệp Hân Đồng quay đi, thở một hơi, dùng hai tay vỗ vỗ khuôn mặt đã nóng bừng.

Đột nhiên, âm thanh ngừng lại, Diệp Hân Đồng nghĩ là đã kết thúc, cô cau mày nghiêng mặt sang quan sát tình huống thế nào.

Chiếc váy màu đỏ rơi xuống trước mặt cô.

Cô vội vàng quay đầu, hóa ra bọn họ đang cởi quần áo.

Cô nên đi hay nên ở, đang lúc do dự thì một đôi tay dịu dàng nắm bả vai cô.

“Có muốn tham gia không?” Giọng nói khàn khàn hấp dẫn của hắn vang lên.

“Buông ra, nếu anh không muốn nghe những lời nặng nề”. Một cảm giác căm ghét phát ra, Diệp Hân Đồng lạnh lùng nói.

“Vậy cô ở đây bảo vệ tôi đi.” Anh xoay người, giọng nói có chút giễu cợt.

Tiếng cười nam nữ dội đến từ sau lưng, thỉnh thoảng có tiếng môi mút mát, âm thanh càng lúc càng kích tình.

“A... Mặc Thiếu, anh nhẹ một chút.” Cô gái sau lưng thở gấp, lời nói trách móc mời “...\$&%\$&*&^(...)“ Những âm thanh ẩm muối đan xen với nhau.

Diệp Hân Đồng nghe không nổi nữa. Tình huống thế này cũng không có gì nguy hiểm.

Cô sải bước ra cửa, đầu không ngoảnh lại, mở cửa đi ra rồi đóng lại. Tựa lưng vào cửa, cau mày, nhún vai lắc đầu tỏ vẻ khinh thường rồi đứng nghiêm như tượng ở đó.

Những âm thanh khó chịu bên trong vẫn vọng tới.

Cô sao có thể không đếm xỉa? Sao có thể giả điếc? Những lời nói cũ rích, từ ngữ dâm loạn trầm bổng khiến cô hoảng sợ, chỉ muốn bỏ về.

Lúc này điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cô không cần nhìn đã nghe, dù sao phân tán suy nghĩ của cô là tốt rồi.

“Alo”. Cô nóng nảy muốn nghe giọng nói của đối phương.

“Cô đang ở đâu?” Giọng nói lạnh lùng kèm theo cơn giận truyền đến, thà không nghe còn tốt hơn.

“Trong nhà.” Cô cau mày. “Nếu không có chuyện gì tôi cúp máy”

“A...! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.” Bên trong đột nhiên vang lên tiếng la hét của phụ nữ.

Diệp Hân Đồng lúng túng.

“Cô ruốt cuộc ở đâu?” Vũ Văn Thành hình như cũng nghe thấy. Decibel cao, tiếng quát tháo như muốn chọc thủng màng nhĩ của cô.

Diệp Hân Đồng chưa từng thấy Vũ Văn Thành tức giận như thế, anh luôn không yêu không giận, lạnh lùng như băng nhưng anh có quyền gì mà quát cô.

“Tôi ở nhà xem đĩa phim chiến, không nghe thấy tiếng la hét giết lợn hay sao?” Cô nhớ lại tiếng la hét kia.

Trong căn phòng sau lưng bỗng dưng yên lặng như tờ.

Diệp Hân Đồng lấy tay che miệng. Cô không nên nói to như vậy, người trong cuộc đang hưởng thụ còn người đứng xem như cô lại hình dung thành giết lợn.

Cô nhanh chóng cúp điện thoại đứng ở cửa.

Điện thoại lại đổ chuông, cô nhìn thấy tên người gọi là tăng băng kiên quyết tắt máy.

Cửa mở ra.

Sắc mặt nữ chủ không tốt lắm, vẫn mặc chiếc váy đỏ lúc tối, chỉ khác ở chỗ, trải qua dày vò trông dung nhan có vẻ thảm, không còn làn da mịn màng, cũng không có làn môi đỏ mọng, càng không có đôi mắt to quyến rũ động lòng người.

Cô ta ưỡn ngực về phía Diệp Hân Đồng đang đứng cạnh tường, không nói gì, lại khinh bỉ liếc mắt nhìn bộ ngực của cô, hếch cằm cao ngạo đắc ý bỏ đi.

Ngay sau đó Mặc Tử Hiên ra ngoài, mũ áo chỉnh tề, tay đút trong túi, nở một nụ cười kín đáo bước đi.

Diệp Hân Đồng vừa định đuổi theo, anh đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn bộ ngực của cô như thể có điều suy nghĩ, cô mặc một chiếc áo lót rộng, bọn họ có thể nhìn thấy cái quỷ gì.

Nhưng ánh mắt của anh ta như có khả năng nhìn xuyên thấu, rất trắng trợn.

“Tôi rất muốn nghe tiếng kêu của cô hay đến đâu, có thể nũng nịu như mèo không?”

“Hừ”. Diệp Hân Đồng đối mặt với anh vẻ chán ghét.

“Mặc Tử Hiên, bảo vệ anh là nhiệm vụ của tôi, nếu anh không hiểu cho đúng mực, đừng trách tôi không khách khí.” Cô nghiêm túc cảnh cáo.

Anh cũng cúi xuống nhìn thẳng cô, ánh mắt chăm chăm nhìn khuôn mặt tức giận của cô khẽ nhếch miệng
“Tôi rất thích nữ cảnh sát có cá tính”

7. Chương 7: Đua Xe Lên Núi

“Tôi thì ghét mấy đại thiếu gia phong lưu chuyên khoác áo quý tộc đi quyến rũ phụ nữ lên giường.” Diệp Hân Đồng bước sang một bước cách xa anh.

Anh ta khiến cho người khác có cảm giác áp bức vô hình.

Anh cười xoay người đi, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Diệp Hân Đồng bắt đầu đi đuổi theo.

Xe chạy rất nhanh, lắc trái lắc phải luôn lách qua người xe nướm nướp.

Diệp Hân Đồng nắm chắc tay cầm bên cửa xe cố định thân thể, đôi mắt đẹp trừng lên với Mặc Tử Hiên, mà anh ta thì đeo kính đen, cô không biết là hắn đang nghĩ gì, nhìn ra đằng trước xe đã vào đường cao tốc.

Anh ta muốn đi đâu?

Vừa vào đường cao tốc, xe vọt lên tốc độ 180km/h, mọi vật xung quanh trôi qua vù vù, chỉ thiếu nước cái xe này cũng trôi đi luôn.

“Này, anh điên rồi à?” Đi cùng với anh làm cô sợ phát run.

Mặc Tử Hiên quay đầu lại, cô ngoái nhìn rồi lại cúi xuống, chỉ thấy tám cái răng trắng như tuyết của anh ta.

Một chiếc Chevrolet màu xanh dương đang thông thả đón gió trước mặt, trông như sắp đâm phải.

“A, nhìn đằng trước kia.” Diệp Hân Đồng kêu lên.

Mặc Tử Hiên kịp thời đánh tay lái chui vào giữa hai chiếc xe con.

Suýt thì đâm vào rồi.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt, xe đột nhiên phah lại. Cô lao về phía trước, đập đầu.

“A”. Trán cô không biết đập phải cái gì, hơi đau.

Cô trừng mắt nhìn về phía Mặc Tử Hiên, chưa kịp oán trách, chiếc xe đã tiếp tục lao đi. Cô lập tức nắm lại tay cầm xe ...

Xe rẽ vào một con đường vắng vẻ. Đường núi lắc lư khiến cô suýt nôn.

“Này, anh định đi đâu thế?” Diệp Hân Đồng quát lên với Mặc Tử Hiên. “Á”

Xe đi vào một ổ gà, người cô lắc lư, đầu va vào cửa.

Mặc Tử Hiên khẽ liếc mắt, nở một nụ cười hả hê, đạp chân ga, xe lao vùn vụt qua một lối thông lên đỉnh núi.

“Anh rốt cuộc muốn đi đâu vậy?” Diệp Hân Đồng hỏi lại.

“Tôi cũng không biết. Tôi vừa tới Trung Quốc, không quen thuộc nơi này.” Anh thản nhiên trả lời như không hề có vấn đề gì.

“Không quen?” Với hoàng tử quý tộc mà cô ở cùng một ngày này không có chút cảm tình. “Xuống đi, để tôi lái.” Diệp Hân Đồng nghiêng người tháo dây an toàn.

Tay anh ngăn lại hành động của cô.

“Cô không thấy phong cảnh trên núi rất đẹp à?” Cái hành động quyết liệt cùng khuôn mặt phát ngán chết không đèn mạng của hắn chẳng hợp chút nào.

Diệp Hân Đồng giật tay ra, tức giận quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Sắc trời tối dần, đường núi gập ghềnh khiến cô run sợ, có lúc cô còn nghe thấy tiếng đá lăn xuống.

Đột nhiên xe dừng lại ở một ngã rẽ. Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn hai con đường, đường lên núi thì hẹp còn cái ngã ba kia rất rộng trải xi măng.

“Rẽ hả” Diệp Hân Đồng phán đoán.

“Tôi cũng muốn nhưng xe hết xăng rồi.” Giọng điệu Mặc Tử Hiên vẫn hết sức ung dung.

Diệp Hân Đồng ngó nhìn, lượng dầu chỉ còn nửa vach. Ở đây không có trạm dầu Liên Sơn nào, đừng nói đến khu đường núi gập ghềnh này.

Diệp Hân Đồng cảm thấy khóc không ra nước mắt.

“Này, tôi đã bảo anh, không biết đường còn mò mẫm lung tung làm gì?” Diệp Hân Đồng tháo dây an toàn, trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

Mở máy, không đợi gì lập tức gọi điện cầu cứu Tiểu Khả.

“Tút tut tut”. Điện thoại báo bận.

“Không thấy không có sóng à?” Mặc Tử Hiên ngồi bên này mát mẻ.

Diệp Hân Đồng xuống xe, một hơi nóng phả vào mặt mang theo không khí ẩm ướt, cô giơ cao tay, vẫn không có tín hiệu.

Diệp Hân Đồng lại trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, ánh mắt sắc như dao, phăm phăm đi về phía anh.

“Anh ngồi im trên xe, đừng có đi đâu, con đường này đang sửa chữa, tôi đi theo đường kia, chắc sẽ gặp được ai đó, nhờ họ tìm cứu viện tới đón anh.”

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, cô cũng không đến nỗi dằn, đừng ngu ngốc thì trò chơi mới thú vị.

“Trong cốp sau có nước, cô có muốn mang đi một chai không.” Anh ấn nút mở cốp.

Diệp Hân Đồng liếm đôi môi khô khốc, thật sự cô rất khát, gần như cả ngày chưa uống nước, cũng không ăn gì. Bụng đã đói rồi.

Cô đi ra phía sau mở cốp, phát hiện ra bên trong chỉ có một chai nước.

Hơi sừng sốt, sau đó cô đưa chai nước duy nhất cho Mặc Tử Hiên. Anh hơi kinh ngạc. Con mắt đen càng thêm sâu thẳm, kiên định không hề chớp.

Nhìn anh không có vẻ gì sẽ nhận, Diệp Hân Đồng ấn chai nước vào tay anh.

“Nếu đến sáng vẫn chưa thấy tôi quay lại, anh đi lên đỉnh núi, ở trên cao có cơ hội nhìn thấy gì đó.” Nói xong cô đi vào bóng đêm hun hút.

Mặc Tử Hiên vặn một nút nhỏ, một chiếc mũ xe khó phát hiện động đây, anh quay kính xe xuống, nước phun ra, bắn trên mặt đất.

Sắc mặt lạnh lùng như băng giữa mùa đông, ánh mắt xuất hiện một sắc thái khác lạ.

8. Chương 8: Bóng Đêm Xâm Chiếm

Ánh trăng mờ hồ núp trong một đám mây dày nặng nề. Diệp Hân Đồng chỉ có thể nhìn được trong vòng 1m. Mặt đất đen thui. Xung quanh yên tĩnh.

Cô không ngừng chạy về phía trước. Phải tìm được ai đó mới hi vọng vị hoàng tử tôn quý kia mới trở về biệt thự an toàn, mồ hôi tuôn ra, áo lợt đã ướt nhẹp.

Đột nhiên, cô nghe tiếng bước chân dồn dập, rất thực tế và có nhịp điệu.

Diệp Hân Đồng dừng lại, lùi về phía sau nhìn, trong bóng tối không thấy bóng dáng ai. Đáp lại cô là màn đêm không đáy.

Có lẽ cô cả nghĩ rồi, đang định quay đầu lại, đột nhiên nghe thấy tiếng thở dốc trên đầu, một cơn sợ hãi lan từ tim đến bàn chân.

Cô nhanh chóng ra đòn, đối phương dường như đoán được, tóm chặt lấy tay cô đẩy về phía sau, cô nhanh chóng ra tay khác cũng bị hấn nhẹ nhàng linh hoạt bắt được.

Điều này sao có thể? Cũng không phải cô đang khoa chân múa tay, trong trường cảnh sát trừ Vũ Văn Thành, không ai là đối thủ của cô.

Nỗi sợ hãi làm cho lông tơ toàn thân cô dựng ngược.

“Tôi không mang theo tiền, cũng không xinh đẹp, nếu anh muốn tiền, chỉ cần thả tôi ra, nhà tôi có.”

Trong trường cũng được học qua chiêu đàm phán, Diệp Hân Đồng thử sử dụng.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng cười lạnh lùng của đàn ông, băng giá như ở âm phủ, khiến máu cô cũng đông lại. Cô run rẩy.

Chẳng lẽ gặp phải sát thủ nửa đêm, này, chẳng lẽ người cô cần bảo vệ cũng đang gặp nguy hiểm.

Cô cố gắng giãy giụa, nhưng tay vẫn bị giữ chặt, mà kẻ kia cũng không có vẻ gì gấp gáp, như thợ săn giết con mồi, trước tiên khóa cổ, làm nó bất lực tuyệt vọng giãy giụa đến khi chết.

Không thoát được, Diệp Hân Đồng dừng lại, chờ lúc đối phương thả lỏng, cô lảng sang chuyện khác.

“Chúng ta không thù không oán, nếu anh muốn gì có thể nói ra, tôi nhất định sẽ đáp ứng.”

Trong lúc cô nói chuyện, người đàn ông dùng một chiếc cavat bằng lụa trời chạt tay cô.

Diệp Hân Đồng không thể nào tiếp tục bình tĩnh, cô tiếp tục giằng co.

“Này, anh làm gì thế?”

Vừa dứt lời, cô bị đẩy vào một bụi cây ven đường, trong một không gian cây cối đen kịt, Diệp Hân Đồng toàn thân run lên.

“Này, anh định làm cái gì?” Giọng cô hơi run rẩy, không có tiếng đáp lại. Chỉ có tiếng hít thở đều đều của đàn ông, mang theo hơi thở lạnh lẽo.

“A”.

Đột nhiên cô bị đẩy một cách thô lỗ va vào một gốc cây đại thụ, trán rất đau, chưa kịp kêu lên thì một đôi tay to lớn đã luồn vào áo lót cô, thuần thục lại có kỹ thuật cởi ra khỏi người cô. Diệp Hân Đồng ý thức được mục đích của kẻ kia, ra sức giãy giụa né tránh đôi bàn tay kia động vào vị trí mấu chốt.

“Này, tôi rất xấu xí, đáng người cũng tệ, nếu anh muốn phụ nữ, tôi sẽ giúp anh tìm mấy mỹ nữ đẳng cấp, hãy tha cho tôi.”

Người đàn ông sau lưng hiển nhiên có ý định không bỏ qua cho cô, hấn ép sát thân thể vào lưng khiến cô không thể nhúc nhích, hai tay kẹp chặt trắng trợn ve vuốt trên quần áo cô.

Hơi thở của hắn ngày càng nặng nề đè nén, phả lên gương mặt Diệp Hân Đồng, như hơi thở của một tên ác ma, ẩm ướt ẩm áp, hết ẩm áp lại rét lạnh dị thường.

Diệp Hân Đồng nóng nảy khua khoắng đôi tay bị trói, tìm cơ hội trốn thoát, đột nhiên vô ý động phải một bộ phận có phản ứng ủa hắn.

Cô không kịp suy nghĩ.

Theo độ cao này, hắn phải chừng 1.85 mét, có võ, ngoài ra, cô không thể phán đoán được cái gì đặc biệt.

9. Chương 9: Như Mơ Như Ảo

Đột nhiên, môi hắn chạm vào cổ cô, giống như một con vật đầy lông ghê tởm nào đó đang bò trên đó.

“Á” Tiếng hét của Diệp Hân Đồng đình tại nhúc óc. Giữa rừng cây hun hút, cô chống cự một cái khổ sở tuyệt vọng, các loại cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Hắn càng đắc ý nhếch miệng, tay di chuyển xuống, cởi cúc quần cô.

“Tôi cảnh cáo anh, anh hãy giết tôi đi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Diệp Hân Đồng hung hăng nói, giọng điệu không còn gì dễ dãi.

Hắn nở một nụ cười châm chọc, đập tan mọi kiên trì dũng khí trong lòng cô.

Chỉ một phút, chân cô bị nâng lên.

Sợ hãi chạy dọc toàn thân.

Đau, tim quá đau.

Cô cắn chặt môi, không để mình phát ra những tiếng rên rỉ dễ tiện, nước mắt chảy dọc xuống qua môi, cảm, rơi vào bàn tay hấn đang túm chặt tay cô.

Đột nhiên, bả vai có cảm giác vô cùng đau đớn.

“Á”, môi cô bật mở, phát ra tiếng kêu rên khổ sở như mèo.

Hấn cắn đến khi nếm được vị tanh của máu mới ngừng.

Một loại nhạc đòi trụ phá hồng màn đêm yên tĩnh trong rừng.

Hấn đột nhiên đè ép lưng cô, rút ra.

Sau lưng truyền đến tiếng gầm nhẹ của hấn, như một con mãnh thú thở dốc giữa rừng.

Tay cô được thoát khỏi chiếc cavat, không bị hấn giam cầm, Diệp Hân Đồng đau đớn quỳ trên mặt đất, cũng không quên nhanh chóng quay đầu lại.

Trong bóng đêm cô chỉ nhìn thấy tối tăm.

Diệp Hân Đồng mệt mỏi lần tới đường lớn, nhìn hai đầu đường, tiếp tục đi tìm người còn trở về đón Mặc Tử Hiên. Dừng lại một phút, cô lựa chọn tiếp tục gấp rút lên đường.

Con đường phía trước rất xa xôi, cô vừa đói vừa khát, vừa đau lại vừa mệt mỏi. Chân như không còn là của mình, vô thức đi về phía trước, Trong lòng chỉ có niềm tin để chống đỡ thân thể mệt mỏi đang bãi công sắp bất tỉnh.

Rất cuộc đi thêm nửa giờ thấy một căn biệt thự.

Bên ngoài biệt thự có đèn, Diệp Hân Đồng cảm thấy như người bị lạc tìm thấy đường về.

Cô không để ý thân người nhếch nhác, ra sức có cửa.

“Xin lỗi, có ai không?” Tay không ngừng vỗ lên cửa.

Rất cuộc cửa cũng mở.

Nổi bắn khoắn của cô đã kết thúc, thân thể không còn cảm cự nổi.

Người mở cửa là một lão bà tóc hoa râm, bà rất gầy, mặt mũi cũng lạnh lùng.

Diệp Hân Đồng không để ý nhiều như vậy.

“Cách đây chừng chục km có một người bị hỏng xe, xin bà hãy cứu anh ta.” Diệp Hân Đồng dùng chút sức lực cuối cùng nói xong lẫn ra ngắt, tay túm được ống quần của lão bà.

Một bóng dáng từ trong cửa đi ra, mặt lạnh như băng, hấn suy tư nhìn Diệp Hân Đồng bị ngắt xủ.

Lão bà thấy Mặc Tử Hiên, cung kính cúi đầu.

“Thiếu gia.....”

Mặc Tử Hiên giơ tay lên, lão bà thấy thế không nói lời nào rút đi, đột nhiên, dưới chân bị vướng, ống quần vẫn bị Diệp Hân Đồng kéo.

“Cứu anh ta... cứu anh ta...” Diệp Hân Đồng vô thức dấn đi dấn lại.

Lão bà ngồi xồm xuống, gỡ ngón tay Diệp Hân Đồng ra, nhưng tay cô vẫn gắt gao nắm chặt.

“Được, tôi sẽ đi cứu anh ta.” Lão bà lạnh lùng nói.

Tay cô lại vô thức buông ra.

Lão bà liếc nhìn đôi mắt âm u của Mặc Tử Hiên, lui ra ngoài.

Mặc Tử Hiên đi tới đứng trước mặt Diệp Hân Đồng, lạnh lùng nhìn vết máu bầm trên tay, vết rạch trên mặt, cùng với cái trán bị thương vừa đỏ vừa sưng.

Đầu ngón tay anh giống như hương thụ bộ lông bóng mượt của con mèo bị thương lướt trên bả vai cô bị cắn, máu đã khô nhưng dấu răng để lại thấy mà ghê.

Tròng mắt Mặc Tử Hiên như dòng nước xoáy đen kín như bưng, vẫn sắc mặt lạnh lẽo không đổi, như sắp chết vì không thở nổi.

“Diệp Hân Đồng, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Giọng của anh vẫn véo von như dương cầm, càng giống giọng hát của nàng tiên cá nơi biển sâu, sự mê hoặc mà sau đó một phút là chết.

10. Chương 10: Hồi Tỉnh

Đêm sẽ trôi rất nhanh trong giấc mộng, đặc biệt với người mệt mỏi.

Diệp Hân Đồng mở mắt.

Trên đỉnh đầu là trần nhà chạm trổ một bức tranh thu hoa tiền nguyệt hạ, cô ngồi dậy, đột nhiên nhớ đến Mặc Tử Hiên vẫn ở trên đường.

Không tỉ mỉ quan sát đồ đạc trong phòng, cô lập tức xuống khỏi giường, lao ra ngoài.

Cửa mở ra, một chiếc thang cuốn bằng gỗ tử đằng quen thuộc, dưới nhà Mặc Tử Hiên và lão Kim ngẩng đầu nhìn cô đột ngột xuất hiện.

Thấy Mặc Tử Hiên đã bình an trở về, cô không còn kịp thương tiếc sự đau khổ của mình đêm qua, trên mặt nở một nụ cười vui sướng.

“Anh về nhà là tốt rồi.”

Nhớ ra mình còn chưa đánh răng rửa mặt, Diệp Hân Đồng quay trở lại phòng.

Trong gương cô thật nhếch nhác. Tóc tai xộc xệch, trán có vết sưng đỏ, nghiêng sang một bên, trên mặt có ba vết rạch.

Nhớ lại cảnh tượng đêm qua, lòng cô như có một tảng đá giáng vào nặng nề.

Cửa phòng đột nhiên mở ra.

Mặc Tử Hiên dựa vào cửa nở một nụ cười mê hoặc.

“Tối qua cô thế nào mà để bị thương khắp nơi thế?”

Đôi mắt trong suốt của Diệp Hân Đồng lập tức sa sầm, cô vỗ nước vào mặt, trên bồn rửa có đồ rửa sạch.

Thấy khuôn mặt kỳ dị đang nhú mày của Mặc Tử Hiên, lòng cô khó chịu.

“Không có gì..., tối qua tôi chạy nhanh quá, vấp ngã.”

Cô vừa nói vừa bóp kem đánh răng, bỏ bàn chải vào miệng đánh răng, súc miệng rồi lại nhìn Mặc Tử Hiên trong gương, chỉ sợ anh truy hỏi kỹ càng mọi việc.

Ánh mắt anh vẫn nhìn cô đầy hứng thú.

“À phải, cô tắm đi. Trong ngăn kéo để sẵn quần áo cho cô.” Anh xoay người mang theo nụ cười.

Diệp Hân Đồng cầm lên một chiếc khăn bông mới, tùy ý lau mặt, ra khỏi phòng vệ sinh, Mặc Tử Hiên đã không còn ở đây.

Cô mở tủ quần áo, sợ ngáy người.

Trong tủ là rất nhiều quần áo đủ màu sắc, cái gì cần đều có. Bên trên là quần áo treo chỉnh tề, dưới là các loại giày, đều là giày cao gót.

Cô không đi giày cao gót.

Lật đại vài bộ quần áo, đều là không phải loại cô thường mặc.

Nhưng, nhất định phải tắm rửa thay quần áo.

Lật đi lật lại một hồi, cô lấy ra một bộ jumpsuit bó sát có đai, phía dưới là quần ống loe rộng thùng thình, để che vết cắn trên vai, cô khoác thêm một cái áo choàng màu đen.

Đi một đôi xăng đan thấp nhất.

Tiếng bụng sôi sùng sục.

Cô xuống nhà tìm cái gì ăn.

“Mặc như vậy rất đẹp.” Mặc Tử Hiên cười kỳ dị nhìn Diệp Hân Đồng từ trên xuống dưới.

“Đẹp cái gì, giày cao như vậy đánh được ai? Lát nữa tôi về nhà thay quần áo.” Cô đi tới phòng bếp.

Vừa đứng lúc định phải lão Kim bưng một bát đi ra.

“Diệp tiểu thư, ăn sáng thôi.”

Cô mỉm cười cảm ơn bưng lấy.

Oa, nóng quá.

Diệp Hân Đồng tìm một cái bàn gần đó đặt xuống, nhanh tay sờ lên vành tai, đứng im một lúc rồi ngồi vào ghế chuẩn bị ăn.

Mặc Tử Hiên ngồi đối diện với cô.

“Lúc cô mê man ngủ, điện thoại kêu rất nhiều lần, tôi nghe giúp cô, một người đàn ông giọng rất quan tâm, ai vậy?”

“Phụt!” Diệp Hân Đồng thiếu chút nữa phun vào mặt anh.

Đàn ông? Cô đến bạn trai cũng chẳng có.

“Điện thoại của tôi đâu?” Cô đưa tay hỏi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại màu hồng.

Diệp Hân Đồng vừa ăn vừa xem lại nhật ký cuộc gọi.

Oa, Vũ Văn Thành tính gọi hồng điện thoại của cô chắc., 21 cuộc gọi nhớ, còn một cuộc được nghe, đàm thoại hơn 5, Diệp Hân Đồng ngẩng lên nhìn Mặc Tử Hiên một cái.

Cái núi băng đó thường không hay nói nhiều, hai bọn hắn nói cái gì mà tận hơn 5p.

11. Chương 11: Anh Ta Thích Cô

Nhìn lại điện thoại, còn có hai cuộc gọi nhớ của Tiểu Khả.

Cô bỏ qua Vũ Văn Thành, nói chuyện với anh ta khẳng định là chẳng có chuyện gì tốt lành, cô gọi lại cho Tiểu Khả.

“Alo, cậu hôm qua đi đâu? Mình và Vũ Văn Thành đến nhà tìm cũng không thấy, cậu biết đấy, sắc mặt anh ta cả ngày đều khó coi, làm khổ đồng nghiệp bọn tớ.”

Diệp Hân Đồng cười ha ha không ngớt: “Thế à, anh ta không có tớ để trút giận nên đổ lên đầu mọi người hả?”

“Chứ còn gì. Cái mặt xị ra dài ngoằng. Hôm nay vừa đến, đây là lần đầu tiên đến muộn, mặt tái mét nhìn sợ muốn chết. À phải, rốt cuộc cậu ở đâu?”

Diệp Hân Đồng nở một nụ cười đắc ý. Lắc đầu duỗi chân: “Mình bây giờ đang làm nhiệm vụ, Lý Đốc Sát trực tiếp giao cho.”

“Tốt quá. Oa, thăm rồi, mình không nói với cậu nữa.”

“Alo, sao thế? Sao thế?”

“Vũ Văn Thành tới.” Tiểu Khả thì thào rồi cúp máy.

Trong điện thoại phát ra tiếng tút tút.

Diệp Hân Đồng hồ nghi liếc mắt nhìn điện thoại, để sang bên cạnh bàn, sau đó ăn mì. Ăn xong một miếng, cố ngẩng đầu hỏi Mặc Tử Hiên, “Anh nói vì với Vũ Văn Thành vậy? Lại có thể tán gẫu lâu đến thế.”

“Tôi nói với anh ta cô đang ở nhà tôi.”

Diệp Hân Đồng không phản ứng gì tiếp tục ăn, rất nhanh, bát mì chẳng mấy chốc mà hết sạch.

“Sau đó anh ta im lặng rất lâu, tôi nói tôi là bạn trai cô.” Anh nhúu mày nói tiếp, ánh mắt gian xảo chờ đợi phản ứng của cô.

Diệp Hân Đồng ngẩn người một chút, ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên, ngẫm nghĩ rồi cười “Trả lời cũng tốt đấy”

Cô tiếp tục cúi đầu ăn, mặt vẫn nở nụ cười, ai bảo Vũ Văn Thành cứ xem thường cô, còn nói không có thằng nào thích cô.

Rốt cuộc ăn đến miếng cuối cùng.

“Anh ta tiếp tục im lặng rất lâu, rồi cúp điện thoại.”

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu cười nhìn Mặc Tử Hiên, đúng là cách xử sự của Vũ Văn Thành, thời gian trò chuyện hơn 5p, chỉ nói vài câu.

Đúng là kẻ ít lời.

Cô cúi đầu húp nước mì.

“Tôi cảm thấy anh ta thích cô.” Mặc Tử Hiên đột nhiên nói.

“Phụt” Ngụm nước phun vào bát.

Diệp Hân Đồng cầm khăn giấy trên bàn, chùi khóe miệng, vẻ mặt không hề đồng tình.

“Cảm giác của anh hoàn toàn vô căn cứ, nếu anh ta thích tôi, lợn nái cũng trèo được lên cây.”

Chuông điện thoại reo, là Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng cau mày, ấn nút nghe.

“Về ngay cục cảnh sát cho tôi.” Giọng Vũ Văn Thành chói tai.

Diệp Hân Đồng dơ xa điện thoại ra khỏi tai.

“Tôi không muốn.”

“Cô tưởng cô có thể nhận nhiệm vụ này à?”

Diệp Hân Đồng hơi tổn thương, nhưng nháy mắt biến mất. Tức giận nổi lên: “Vũ Văn Thành, đừng xem thường tôi.”

“Xem thường? Cô không biết mình có thể mất mạng sao?”

“Thế thì sao? Mạng là của tôi, tôi muốn sao là việc của tôi, kể cả ngày mai tôi thương tích đầy mình nằm trong vũng máu cũng là chuyện của tôi. Anh yên tâm, cho dù có chết tôi cũng sẽ gắng sức hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó.”

“Tôi chỉ sợ cô chết một trăm lần cũng không hoàn thành được”. Anh quát.

Không khí ngừng chuyển động, Diệp Hân Đồng tức giận ngực muốn nổ tung. Mắt ửng đỏ.

“Vậy thì hãy nhặt xác cho tôi.” Diệp Hân Đồng cúp máy ném lên bàn.

Cô khẽ nhíu mày, định uống canh lại nhớ ra mình vừa nhỏ vào.

Ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên vẫn đang dùng ánh mắt kỳ quái như xem hài kịch.

“Khi nào anh trở về Hàn Quốc?”

Anh nhún nhún vai: “Không rõ lắm, có lẽ sẽ ở lại Trung Quốc luôn.”

Tại sao cô nghe thấy anh ta bảo sẽ ở lại Trung Quốc mà phát run? Tâm tình cũng trở nên nặng nề.

Mặc Tử Hiên nhìn quanh bốn phía, “Chỗ này là nơi ba tôi ở trước đây, ba tôi là người Trung Quốc, một quân nhân TQ.”

12. Chương 12: Nhân Vật Phản Diện

“Không phải là chủ tịch tập đoàn Mặc Tường sao?” Diệp Hân Đồng nhớ Lý Độc sát nói như vậy.

“Vì một vài nguyên nhân, bỏ qua tài năng quân sự, đi làm thương mại.”

Diệp Hân Đồng đột nhiên cười khiến anh không hiểu nổi. Anh có nói lời nào đáng cười đâu.

“Một tình yêu đẹp giữa một thương nhân và một vương thất Hàn Quốc, nghe thật cảm động, anh nhìn giống ai? Mẹ anh? Chắc bà phải là một mỹ nhân.” Cô nói ra những suy nghĩ bột phát khiến Mặc Tử Hiên theo không kịp.

“Cha tôi. Dáng dấp tôi nhìn giống cha.”

“Oa”. Cô làm mặt mơ mộng, “Thời đó mà dáng dấp như này thì nhất định là điên đảo chúng sinh, không trách được mẹ anh lại thích ông ấy.”

Mặc Tử Hiên đột nhiên lạnh mặt.

“Cha tôi không cần dựa vào khuôn mặt cũng có thể xưng hùng xưng bá, ông ấy không dựa vào sắc đẹp mà là thực lực.” Giọng anh rất lạnh, vẻ mặt cũng hơi tức giận.

Diệp Hân Đồng ý thức được hình như mình nói sai gì rồi? Đàn ông hình như kiêng kỵ người khác khen mình đẹp, nhìn anh đột nhiên nghiêm túc như vậy, có lẽ nào cô chạm vào nỗi đau sâu sắc của anh.

“Thật xin lỗi.”

Diệp Hân Đồng vừa dứt lời, anh ta lại thay đổi nét kỳ dị, áp sát lại gần mặt cô.

“Thế cô có bị khuôn mặt ngời sáng này của tôi mê hoặc không?”

Diệp Hân Đồng lùi về sau một chút, cách anh 50cm.

“Thành thật mà nói, không hề, so ra thì tôi thích bộ mặt đẹp trai lạnh lùng của Vũ Văn Thành hơn, rất có phong thái quân nhân.” Nói đến đây Diệp Hân Đồng hơi hếch mày, miệng nhếch lên, nói về tiếu nuối: “Đáng tiếu, cái cá tính khiến người ta không mê nổi.”

Mặc Tử Hiên dựa vào ghế, ánh mắt bao phủ một sắc thái mờ mịt, càng sâu không lường được.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái, bình thường anh ta rất kỳ dị, hihi haha, nhưng cô lại vô cớ thấy hơi sợ anh.

Lão Kim cung kính đi tới.

“Thiếu gia, hôm nay tập đoàn Mặc Tường có một hội nghị cổ đông, chúng ta đi thôi.”

Anh đứng lên, ánh mắt có một nét tự tin đặc biệt.

Trên xe, bọn họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Hàn.

Diệp Hân Đồng nghe không hiểu. Nhưng qua gương chiếu hậu cô có thể thấy khuôn mặt hết sức tự tin của Mặc Tử Hiên, giữa hai lông mày cũng thấy rõ sự phấn khởi.

Đột nhiên ánh mắt hai người giao nhau trong gương chiếu hậu, anh còn nở một nụ cười đắc ý.

Sau khi nhìn nhau, anh cúi về phía trước, đầu tựa vào thành ghế của cô, khoe miệng vẫn là một đường cong.

“Lão Kim nói, muốn cô diễn vai vị hôn thê của tôi, như thế sự xuất hiện của cô sẽ không khiến người khác hoài nghi.”

Diệp Hân Đồng tròn to hai mắt, quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh.

Cô dùng ngón tay chỉ vào mặt mình “Anh thấy tôi thế này có được không? Tôi nghĩ nhân viên của anh nhất định sẽ cho rằng anh ở nhà rất bạo lực.”

“Cho nên trước bữa tiệc đêm mai, mấy vết thương trên mặt cô phải biến mất.”

Diệp Hân Đồng khoát khoát tay, làm bộ buồn cười, nhìn trước mặt: “Anh nên để tôi giả trang thành thư ký của anh nghe có vẻ hợp lý hơn.”

“Có thư ký nào lại ở chung phòng.” Anh nói vô cùng mập mờ còn hơi giễu cợt.

Diệp Hân Đồng bắt đầu dĩ cười khổ sở, lần nữa chuyển động hông, xoay người: “Tôi sẽ nói anh ở cùng với thư ký không thích hợp, bọn họ biết sao được? Anh cả nghĩ rồi, hơn nữa, nếu muốn tán gái, không cần phải dùng phương thức nhảm chán đó.”

“Không phải vậy, bữa tiệc được tổ chức trên một đảo nhỏ trong hai ngày, phải ở biệt thự trên đảo qua đêm.” Lão Kim khiêm tốn giải thích.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn về phía Mặc Tử Hiên.

Anh tựa lưng vào ghế, gầy gầy chân mày, cương quyết kỳ quái, đắc ý như thể mọi thứ cần phải biết đã nói toạc móng heo.

13. Chương 13: Như Nước Với Lửa

“Này, anh sao phải rêu rao khắp nơi như thế? Anh cũng không phải đến du lịch, rốt cuộc anh muốn chơi hay muốn chết?” Diệp Hân Đồng bình tĩnh, thế này khác nào tăng nhiệm vụ bảo vệ của cô.

Mặc Tử Hiên không biểu hiện gì.

“Trừ phía chính phủ ra, thân phận của thiếu gia không ai biết. Kể cả nhân viên lâu năm ở công ty.” Lão Kim ở bên cạnh dễ tính nói.

Không biết vì sao, Diệp Hân Đồng lại vô duyên vô cớ kính sợ một ông lão kiêu chể như vậy.

Cô khẽ gật đầu với ông, ngồi thẳng lại.

Xe dừng lại trước cửa tập đoàn Mặc Tường.

Đó là một tòa nhà 21 tầng đứng uy nghi giữa trời xanh mây trắng, mặt ngoài toàn bộ bằng kính màu xanh dương, dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ chói mắt.

Diệp Hân Đồng vừa bước xuống xe đã bị một cánh tay sau lưng kéo lại, cô giật mình, quay ngoắt đầu, là Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành kéo cô cách xa Mặc Tử Hiên một đoạn, giấu cô ở đằng sau thân hình cao lớn che tầm mắt Mặc Tử Hiên.

“Tôi là cấp trên của cô ấy, lúc này tôi có việc phải nói với cô ấy.”

Mặc Tử Hiền nheo mắt quan sát Vũ Văn Thành.

Quả nhiên dáng dấp rất lọt mắt. Đúng như mô tả của Diệp Hân Đồng, có vóc dáng cùng khuôn mặt cương nghị làm điên đảo ngàn vạn thiếu nữ.

Trong lòng Mặc Tử Hiền xuất hiện một cảm giác khác thường, nhưng sau đó lại nở một nụ cười kỳ quái.

“Cô ấy là... hộ vệ của tôi, sau khi tiến hành cuộc họp sẽ để cô ấy đợi dưới này.”

Mặc Tử Hiền xoay người, không ai sánh kịp, ánh mắt lúc liếc nhìn hai người có chút lo âu.

Ở bên ngoài, không khí giữa hai người cũng không hài hòa rực rỡ như trời, ngược lại giống như sắp có bão táp, mây đen giăng đầy.

Vũ Văn Thành kéo tay Diệp Hân Đồng vào một quán café bên cạnh.

“Này, buông tôi ra. Có gì thì nói luôn ở đây đi, tôi rất vội.” Diệp Hân Đồng ở phía sau kêu lên.

Vũ Văn Thành như không nghe thấy, bước chân còn nhanh hơn.

Cô xòe tay ra muốn thoát khỏi nhưng tay anh càng nắm chặt hơn. Rốt cuộc cũng dừng lại ở một quán café.

“Tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp một người thay cô.” Vũ Văn Thành nói thẳng.

Diệp Hân Đồng xoa xoa cổ tay vừa bị lôi kéo đau đớn.

“Đó là chuyện của anh, anh muốn điều tôi đi, chẳng phải chỉ cần nói một câu hay sao? Già như thế chạy từ xa đến đây nói với tôi làm gì” Diệp Hân Đồng xoay người đi.

Vũ Văn Thành lại lần nữa kếp tay, xoay người cô lại.

Diệp Hân Đồng ra sức hất tay anh.

“Anh làm gì thế?” Cô quát lên.

“Tôi làm gì, cô không biết hay sao?” Vũ Văn Thành nhú chặt mày, giọng khàn khàn. Có cảm giác khổ sở rất đẹp khiến người ta bận tâm.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh có một biểu hiện không giống như núi băng, có chút kinh ngạc.

Anh ta sao vậy? Còn nữa... Anh ta đang hoài nghi năng lực của mình ư?

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, không làm mất mặt thủ trưởng.”

Tay anh đột nhiên vuốt ve mặt cô, dùng một ngón di di vết rạch trên mặt.

Diệp Hân Đồng phản xạ có điều kiện tránh né tay anh.

“Đây chính là kiểu ứng phó toàn lực của cô sao?” Giọng anh dịu dàng chưa từng thấy xưa nay.

Diệp Hân Đồng tròn to cặp mắt trong suốt, kinh ngạc nhất cử nhất động của anh.

Đây không phải là tính cách của anh, biết nhau mười mấy năm, lần đầu tiên cô thấy anh không ‘chân cao khí ngang’ như vậy.

Thái độ của cô cũng đỡ hơn vừa rồi, gãi gãi lông mày, kinh ngạc hỏi: “Vũ Văn Thành, anh làm sao vậy?”

Trên tầng 10, một đôi mắt lo lắng nhìn về phía quán café trước mặt. Toàn thân bao phủ một bầu không khí như dưới địa ngục.

“Lão Kim, điều tra Vũ Văn Thành giúp tôi, trong vòng ba ngày tôi muốn biết toàn bộ, kế hoạch của tôi không thể có một chút nào ngoài ý muốn.”

14. Chương 14: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô.

“Vũ Văn Thành, anh làm sao vậy?”

“Tôi làm sao? Cô thật là dần, sao mới ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ đã thương tích đầy mình như vậy.” Anh quát lên với cô.

Mẹ nó, cô cũng biết anh ta chẳng tốt lành gì, chẳng qua là chạy đến châm chọc cô.

Diệp Hân Đồng trừng mắt với anh rồi quay đi, không nói nửa lời.

Vũ Văn Thành cũng phiền não xoa mặt nhưng rất nhanh lại quay lại, đứng sững tại chỗ chăm chú nhìn bóng dáng quật cường của cô đang chạy xa dần.

Diệp Hân Đồng một mực đứng chờ Mặc Tử Hiên dưới lầu, cũng cảnh giác người qua lại.

“Ding”. Giờ tan tầm, từng nhóm từng nhóm người ra khỏi thang máy.

“Máy đề nghị của Mặc tổng anh thấy thế nào?”

“Hiện tại cổ phiếu của Mặc Tường giá cao như vậy, 70% trong tay Mặc tổng không ai mua được, các cổ đông khác cũng chỉ giương mắt nhìn.”

“Anh nói xem liệu có xảy ra một cuộc đại cách mạng không?”

“Chẳng biết được, nhìn ý tứ của Mặc tổng, anh ta quá trẻ để đảm nhiệm, không hề đơn giản, mấy lão hồ ly kia nghe xong còn sững sốt, cuối cùng đành để anh ta dắt mũi.”

“Lợi hại.”

Diệp Hân Đồng nghe nhân viên xì xào ầm ĩ, mọi người đi bớt Mặc Tử Hiên và Lão Kim cũng đi xuống.

Hai người cười cười nói nói, ngay cả mặt Lão Kim thường ngày không biểu hiện gì cũng đang nở một nụ cười.

Mặc Tử Hiên nhìn thấy Diệp Hân Đồng vượt qua mấy nước, một tay ôm bả vai bị cô hất ra.

“Anh làm gì thế? Đây là công ty.”

Anh lại vô liêm sỉ đặt tay lên. Diệp Hân Đồng nhún vai phản kháng, nhưng tay anh không hề nhúc nhích.

“Đi thôi, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, mời cô ăn cơm.” Ánh mắt ma quái tuyệt đẹp của anh giống hệt lời nói khiến cô không thể từ chối.

Diệp Hân Đồng bất đắc dĩ bị đẩy lên xe.

Chỉ một cái búng tay, xe đã dừng lại trước một tiệm ăn Tây tráng lệ.

Phía trong, màu xanh vàng rực rỡ, gạch men sứ dưới đất phản chiếu ánh đèn rực rỡ, một cây dương cầm trên cao đang phát ra âm nhạc như nước chảy róc rách.

Mặc Tử Hiên chọn một cái bàn gần cửa sổ, anh kéo ghế cho Diệp Hân Đồng, sau đó ngồi phía đối diện. Từ lúc bước vào phòng ăn không thấy bóng dáng lão Kim đâu nữa.

Diệp Hân Đồng nhìn quanh, rất nhiều người ăn cơm, ai cũng mặc trang phục lộng lẫy, đa số là thanh niên nam nữ, chuyện trò vui vẻ không thấy ai đáng khả nghi.

“Lão Kim đâu? Không phải là anh mời cơm sao?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Tôi bảo ông ấy ra ngoài làm vài việc.” Con mắt thâm đen của Mặc Tử Hiên uyển chuyển lưu động, ánh sáng long lánh bất đồng.

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng lấy một tờ thực đơn bằng bìa cứng giao cho Mặc Tử Hiên. Anh đưa lại cho Diệp Hân Đồng.

Cô lật đại hai trang.

Phần ăn nào cũng đắt, món riêng càng đắt hơn.

“Thịt bò bít tết Ferri.” Cô đưa lại thực đơn cho Mặc Tử Hiên.

“Cũng thế. Thêm một chai rượu đỏ.” Mặc Tử Hiên đưa thực đơn lại cho phục vụ.

Một khúc dương cầm kết thúc, Mặc Tử Hiên đứng lên, mỉm cười vô cùng đẹp trai đi về phía cây đàn. Tươi cười rạng rỡ nói vài câu với mỹ nữ kia, cô ta nhìn về phía Diệp Hân Đồng gật đầu một cái.

Phục vụ bê thịt bò bít tết lên.

“Hôm nay tôi muốn đàn bản Allison tặng cho bạn tôi là Diệp Hân Đồng, cảm ơn cô ấy hôm qua đã chạy một đoạn đường dài tìm người đến cứu tôi.”

Ánh mắt quý quý của Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng đang ngơ ngác, mặt anh thi thoảng tươi như hoa, thi thoảng lại nở nụ cười như gió, tác phong nhanh nhẹ khiến tất cả phụ nữ đều bị động lòng.

Nhiều ánh mắt hâm mộ liếc trộm Diệp Hân Đồng.

Cô chẳng có chút nào mừng rỡ, ngược lại rất lúng túng.

Mặc Tử Hiên định làm gì đây! Anh ta ngồi trước đàn dương cầm, lướt tay trên phím đàn, tạo thành một điệu nhạc êm ái, còn cô thì như ôm cột nhà, nhìn những ánh mắt liếc tới như đứng trên đồng lửa.

Đột nhiên, điện thoại của cô đổ chuông.

Diệp Hân Đồng cầm điện thoại đến phòng vệ sinh gần nhất.

Cúi đầu nhìn người gọi đến, là Vũ Văn Thành, cô miễn cưỡng không muốn nghe.

“Có chuyện gì không?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Vũ Văn Thành im lặng.

“Nếu không có việc gì tôi cúp điện thoại.”

“Đợi chút, tôi không đổi được cô, bên đó chỉ đích danh muốn cô bảo vệ Mặc Tử Hiên.” Giọng anh hơi thương tâm.

“Chỉ đích danh?” Sao lại có thể chỉ đích danh cô? Cô tưởng là mình ra ngoài đúng lúc đụng phải Lý Đốc Sát.

“Phải, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô.” Anh nói như một lời thề son sắt.

Nghe thấy hai chữ bảo vệ, trái tim cô vô tình đập thành thịch.

15. Chương 15: Hoàng Tử Thật Giả

“Bùm bùm bùm” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nổ làm Diệp Hân Đồng hoảng hốt.

“Ngại quá, ở đây bắn pháo hoa hơi ồn ỉ, tôi nghe không rõ, lúc rảnh tôi sẽ gọi lại.” Diệp Hân Đồng đang định cúp máy.

“Bảo vệ mình cho tốt, đừng dễ bị thương nữa.” Sự quan tâm của anh khiến cô không quen. Anh đối với thuộc hạ nào đang làm nhiệm vụ cũng như vậy sao? Ngoài lạnh trong nóng?

“Được, tôi biết rồi.”

Diệp Hân Đồng ra khỏi phòng vệ sinh thì pháo hoa đã hết, Mặc Tử Hiên cũng về vị trí của mình, sắc mặt anh xanh mét, đĩa trong tay rơi xuống.

Diệp Hân Đồng ngồi xuống trước mặt, anh ngẩng đầu lên, đáy mắt thâm thúy sắc lạnh.

“Cô vừa đi đâu?” Anh hiển nhiên không vui.

“Tôi ra ngoài nghe điện thoại. Sao vậy?” Diệp Hân Đồng cầm dao cắt thịt, bỏ vào miệng, ra vẻ vô tội.

“Vậy thì cô không nhìn thấy pháo hoa bên ngoài rồi.” Anh không ăn nữa, buồn dao đĩa trên tay ra.

Diệp Hân Đồng gật đầu: “Có gì không?”

Mặc Tử Hiên đứng lên, đi tới cửa, mặt tái xanh.

Diệp Hân Đồng không hiểu gì, bỏ đĩa xuống đuổi theo, nhưng đến cửa bị phục vụ ngăn lại.

Sau khi thanh toán 638 đồng, Diệp Hân Đồng vội vàng chạy đi, thấy xe của Mặc Tử Hiên ở bên đường.

Lão Kim từ trên xe bước xuống, mở cửa sau cho Diệp Hân Đồng ngồi lên, còn ông ngồi vào vị trí lái phụ.

Diệp Hân Đồng ngồi vào bên cạnh Mặc Tử Hiên.

“Âm nhạc không làm cô cảm động, pháo hoa cũng không khiến cô cảm động, cô thật đặc biệt.” Mặc Tử Hiên kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng, hơi có vẻ buồn bực suy sụp.

Diệp Hân Đồng đại khái hiểu được ý anh ta, cô cười: “Tấm lòng của anh tôi nhận, tôi hỏi anh một chuyện.”

Mặc Tử Hiên hất đầu: “Cái gì?”

“Anh không phải là hoàng tử thật à?” Mặc Tử Hiên sững sốt, sau đó cười lớn: “Tại sao lại hỏi thế?”

“Vũ Văn Thành nói tôi là đặc phái, nếu anh là hoàng tử thật, cấp trên sẽ không phái một cảnh sát thấp kém như tôi. Thế thì sự thật chỉ có một, anh là giả.”

“Ha ha ha ha”. Mặc Tử Hiên cười nghiêng ngả, anh dựa trên ghế, vừa nói vừa cười “Cô thật có khéo giải thích.”

“Phải không, tôi cũng nghĩ vậy, nếu không một người thâm cung truyền thông sao phải nói toẹt ra như vậy, cũng không có tí khí chất ưu nhã nào của một hoàng tử.”

“Ha ha ha ha, hoàng tử phải có khí chất ưu nhã hay sao?” Anh cười khoa trương.

“Mẫu chốt hơn là, anh như một kẻ lạc từ phố phường thượng lưu tới dân gian. Loại này không được chào đón...”

Cô vừa dứt lời, khóe mắt anh lóe ra một tia lạnh như băng, nhưng lập tức biến mất, vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười kỳ quái.

“Này, hay là hai chúng ta vừa đi vừa trút bầu tâm sự vậy.”

“Hả? Đừng đua xe nữa đi. Trình độ lái xe thành thạo của anh tôi không muốn thưởng thức nữa.”

Diệp Hân Đồng lắc lắc tay, cơn ác mộng hôm qua đến bây giờ cô vẫn còn sợ hãi.

Mặc Tử Hiên khoác tay lên vai cô, Diệp Hân Đồng nhăn nhó, không đẩy ra được.”

“Về nhà nấu đồ ăn cho tôi trước đi.” Anh cợt nhả nói.

“Tại sao tôi phải nấu? Lão Kim nấu rất ngon.”

“Bởi vì tôi đã tốn công sức chuẩn bị nhiều tiết mục như vậy cô cũng không thèm nhìn qua, cô phụ tấm lòng của tôi thì cũng nên bồi thường cho tôi chứ.”

Ánh mắt quái dị của anh cũng rất có vẻ uất ức.

Cách nói chuyện của người Trung và người Hàn rất khác nhau. Anh ta càng sinh động. Diệp Hân Đồng không thể từ chối lời thỉnh cầu vừa rồi.

“Anh muốn ăn gì?” Diệp Hân Đồng đành hỏi.

“Ăn món Trung Quốc.”

Diệp Hân Đồng lấy công thức tại chỗ, tài nấu nướng là sở trường của cô, trong chốc lát đại sảnh đã tràn ngập mùi thức ăn thơm phức khiến người ta thèm thuồng.

Món ăn được bung ra, món thịt kho có sắc màu đỏ thắm, mùi thơm nức mũi, canh cá diếc nước trong vắt, cà tím lột vỏ thái sợi bung và rau xào xanh biếc rất bắt mắt.

“Ừm, rất ngon, rất có dư vị, quả nhiên là ngon miệng.” Mặc Tử Hiên ăn một muống canh, phát ra âm thanh sị sụp, vẻ mặt rất hưởng thụ.

Người nấu ăn luôn muốn được người thưởng thức khen, đặc biệt là với những người thích làm món ngon như Diệp Hân Đồng.

“Thật ra tôi cảm thấy mình có khả năng nấu ăn thiên phú hơn là làm cảnh sát. Tôi tình nguyện ngồi cả buổi tối nghiên cứu công thức nấu ăn còn hơn nghiên cứu cấu tạo của khẩu súng.”

“Nếu cô không phải thích làm cảnh sát, tôi có thể mở cho cô một nhà hàng, tùy cô muốn làm gì thì làm, miễn cô vui là được rồi.”

Diệp Hân Đồng cúi đầu, ánh mắt hơi ảm đạm.

“Ba tôi chỉ có mình tôi là con, ông ấy muốn tôi làm cảnh sát, kể cả chỉ đứng nghe điện thoại, cũng phải ở trong cục cảnh sát.”

Ánh mắt Mặc Tử Hiên thoáng một tia lạnh lẽo nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một nụ cười sang sảng “Nếu người đàn ông của cô kế thừa công việc của ba cô thì thế nào?”

Hai tay anh tạo thành chữ thập nắm chặt tay Diệp Hân Đồng.

“Anh? Đại thiếu gia phong lưu, đừng làm trò với tôi nữa.” Diệp Hân Đồng phiền não rút tay khỏi tay Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng nhấn tâm dùng đũa đánh vào tay anh.

“wow”

Mặc Tử Hiên dùng tay trái che tay phải bị đánh.

“Đau lắm đấy, đùa một chút cũng không được nha.”

Diệp Hân Đồng cầm đũa lên, gấp một miếng thịt to bỏ vào bát Mặc Tử Hiên.

“Ăn cơm của anh đi!” Cô nói, mắt thoáng liếc lão Kim đứng ở cầu thang không có biểu hiện gì.

“Lão Kim, cùng ăn cơm đi.” Diệp Hân Đồng mỉm cười gọi.

Lão Kim vẫn giữ nguyên bộ mặt lắc đầu một cái, đến bên cạnh Mặc Tử Hiên, cung kính nói mấy câu tiếng Hàn.

Sắc mặt Mặc Tử Hiên trở nên lạnh băng, ánh mắt đờ đờ sát khí, để đũa xuống, dựa lưng vào ghế ngồi, một Mặc Tử Hiên đẹp lạnh lùng như thế, lần đầu tiên Hân thấy qua, trong phút chốc, anh như biến thành người khác.

“#%^&*%(&^)(*_*_)(+(+%\$#%^%” Hân lạnh lùng nói một câu tiếng Hàn, lão Kim nghe xong mặt không biểu hiện gì bước nhanh ra ngoài cửa.

16. Chương 16: Góc Tối

Ở thành phố nào cũng có một góc tối, những chỗ này ngợp trong vàng son, khiến người đến sáng sinh chiều chết, ngày ngày ngô ngô như bị cách ly đời sống con người.

Diệp Hân Đồng theo Mặc Tử Hiên tới đây cảm thấy không khí rất kỳ bí, u ám có cảm giác khó thở, trước sân khấu để một cây nến. Lão Kim nói vài câu với một người đàn ông cao gầy, sau đó người kia dẫn đường.

Ánh sáng bên ngoài rực rỡ đối lập với sự u tối bên trong như thể cánh cửa kia là ranh giới giữa thiên đường và địa ngục.

Diệp Hân Đồng hơi sợ hãi, duy trì tư thế cảnh giác tuyệt đối, đề phòng có kẻ đánh lén từ trong bóng tối.

Đột nhiên có một bóng người từ bên trong cánh cửa phía trước đi ra, Diệp Hân Đồng chăm chú nhìn người đàn ông gầy như que củi này, hân mơn mơn màng màng đi ra, lướt qua bọn họ, lảo đảo loạng choạng, thỉnh thoảng phải bám tay vào tường.

“A”

Diệp Hân Đồng kêu lên, trong lúc cô không để ý, một đôi tay ôm lấy eo cô, nhanh như ma khiến cô không kịp phản ứng.

“Mỹ nữ, đi khiêu vũ với anh.” Người đàn ông kia lắc lắc cái mông, mùi rượu nồng nặc xông ra từ miệng hân khiến cô buồn nôn, vừa phục hồi tinh thần, cô liền tung cho đối phương một cước, Mặc Tử Hiên cũng thối lui đẩy tay hân ra. Ánh mắt sát khí trong bóng tối trở nên lơ đãng càng làm hân có vẻ bị ối.

“Ao”. Hân kêu lên rồi rít xin lỗi.

Lúc ấy Mặc Tử Hiên mới thả ra, anh ôm bả vai Diệp Hân Đồng như muốn để cô ở trong vòng bảo vệ của mình.

Diệp Hân Đồng giùng giàng muốn thoát ra.

“Đi theo tôi.” Giọng nói như hương vị rượu nguyên chất trong bóng tối càng có lực hút trí mạng, mặc dù không phải ra lệnh nhưng cô cũng ngừng giãy giụa, ngoan ngoãn bước theo anh.

Trên hành lang dài, thỉnh thoảng từ trong phòng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn pha lẫn sung sướng, lát sau, tiếng nhạc Heavy Metal ầm ỉ phát ra, đến cuối hành lang, lão Kim gật đầu với Mặc Tử Hiên một cái.

Mặc Tử Hiên buông tay đang khoác trên vai Diệp Hân Đồng ra, dưới sức gió của điều hòa lại thiếu đi cánh tay này, Diệp Hân Đồng hơi lạnh.

“Cô đứng ở cửa này, đừng đi đâu cả, nếu có chuyện gì không ứng phó được thì gõ cửa.” Anh dặn dò Diệp Hân Đồng.

Cô ưỡn ngực “Yên tâm, có tôi bảo vệ”

Mặc Tử Hiên bật phát nở một nụ cười, xoay người vào trong phòng, ánh mắt phút chốc trở lạnh như băng.

Lão Kim ở phía sau đóng cửa lại.

Trong phòng là một người đàn ông mặc bộ vest màu vàng nhạt ra dáng ông chủ đang ngồi trên ghế salon, trước mặt để một bản hợp đồng, bên cạnh là các loại rượu.

Nhìn thấy Mặc Tử Hiên, hân có vẻ tức giận.

“Mặc Tử Hiên, anh bắt tôi tới đây là có ý gì, tôi sẽ không ký hợp đồng chuyển nhượng cho anh.” Ông ta tức giận đứng lên.

Mặc Tử Hiên đầy tự tin ngồi vào ghế salon đối diện hân, nở một nụ cười gian ác.

“Tôi nghe nói, anh ở đây đồn đại khắp nơi là tôi không có năng lực quản lý.”

“Những gì tôi nói đều là sự thật, cái công ty này là cha anh và mấy lão già chúng tôi liều mạng thành lập ra, sao có thể để anh một tay che trời.” Người đàn ông chỉ vào mặt Mặc Tử Hiên.

Anh thờ ơ cười lạnh, đưa tay về phía Lão Kim. Lão Kim lấy một bộ hồ sơ từ trong chiếc túi đen đưa cho Mặc Tử Hiên.

“Đây là báo cáo tài chính của ông, cùng các hạng mục ông đã phê duyệt, nếu muốn tôi có thể kiện ông tội tham ô công quỹ, đủ để ông lĩnh án tù trung thân.”

Nhìn thấy tập tài liệu, mặt ông ta tái mét, vẻ tức giận vừa rồi biến mất không còn dấu vết, chân hân như nhũn ra quỳ rạp xuống trước mặt Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên thản nhiên liếc xuống.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

17. Chương 17: Thâm Độc Xảo Trí

Mặc Tử Hiên đột nhiên căng thẳng, thoáng một tia lo lắng, lập tức bật dậy khỏi ghế salon ra mở cửa.

Ngoài cửa là một phục vụ mặc áo sơ mi trắng, tay đang bưng một đĩa trái cây, Diệp Hân Đồng hồ nghi liếc mắt nhìn vào bên trong căn phòng, một người đàn ông vẻ mặt đưa đám đang quỳ trên mặt đất, bộ dạng chán chường rất thê thảm.

“Ai bảo người gõ cửa?” Anh quát tên phục vụ, ánh mắt đằng đằng sát khí làm hấn kinh ngạc.

“Rầm!” Mặc Tử Hiên xoay người vào đóng mạnh cửa.

Phục vụ ngơ ngác nhìn Diệp Hân Đồng rồi đưa đĩa hoa quả cho cô.

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn cánh cửa khép chặt, trong lòng có chút lạ lẫm.

Mặc Tử Hiên lúng túng trở lại ghế salon, nhìn người đàn ông trước mặt bằng con mắt sắc lạnh.

“Tôi muốn 10% cổ phần trong tay ông.” Anh nói thẳng.

Ánh mắt ông ta càng thêm buồn bã, “Mặc tổng, như vậy khác gì khiến tôi khuynh gia bại sản? Tôi còn muốn dưỡng già.”

Ông ta lê gối đến trước mặt Mặc Tử Hiên, giật giật ống quần anh.

Mặc Tử Hiên cúi người nhìn, phong thái nghiêm nhiên vương giả.

“Tôi sẽ mua với giá thị trường”

Người đàn ông thoáng một tia hi vọng.

“Nếu ông có thể thuyết phục những người khác bán cổ phần cho tôi, tôi cũng sẽ chiết khấu 2% cho ông, còn để ông ngồi vững trên ghế quản lý phòng thị trường.”

“Có thật không? Vậy cảm ơn Mặc tổng, tôi nhất định sẽ làm tốt.” Ông ta cảm động thiếu nước rơi lệ.

Mặc Tử Hiên đỡ ông ta từ trên đất dậy nở một nụ cười: “Chú Viên, sau này lúc tôi không có ở Trung quốc, công ty vẫn cần chú, có một vài vị trí lặt vặt, chắc chú biết phải xử lý ra sao?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.” Khuôn mặt già nua của Viên Mông Khải có chút lúng túng, miễn cưỡng nở một nụ cười cứng nhắc.

Mặc Tử Hiên cầm bản hợp đồng trên bàn đưa vào tay Viên Mông Khải: “Ký thôi?”

Khuôn mặt tươi cười của anh lại gây áp lực lớn cho ông, như thể sau tiếng cười ấy là ngàn vạn mũi dao.

Viên Mông Khải không thể không ký.

Ký xong.

Mặc Tử Hiên cầm hợp đồng trên tay liếc nhìn, mỉm cười nói với Viên Mông Khải: “Chú Viên vất vả rồi, tôi không tiền.”

Viên Mông Khải lúng túng cười, lấy ca vat trên ghế sofa, lui về phía sau cúi đầu cúi người rồi vội vàng mở cửa đi ra.

Cửa đóng lại.

“Thiếu gia, tôi không hiểu, vì sao cậu lại muốn giữ lại lão hồ ly kia?” Lão Kim nghi ngờ hỏi.

Mặc Tử Hiên đứng lên, cầm một ly thủy tinh dài sạch sẽ từ trong tủ ra, rót rượu đỏ vào đó, qua ly rượu, cả thể giới nhuộm một màu đỏ, anh nở một nụ cười thâm hiểm, kín như bưng, nhưng tự tin như thể mọi thứ đều trong lòng bàn tay.

“Chúng ta cần một kẻ thâm độc xảo trá làm việc thay, mà chuôi của hấn vĩnh viễn nằm trong tay ta.” Mặc Tử Hiên cúi đầu nhấp một hớp rượu, từ từ thưởng thức hương vị của nó.

Lắc lắc ly rượu trong tay, chất lỏng xoay tròn có quy luật, anh hưởng thủ cảm giác nắm thóp kẻ khác. “Hơn nữa, trong tay hắn có nhiều đầu mối mấu chốt, tôi vừa tới TQ, cần hắn dẫn đường.” Anh bình thản bổ sung.

Nói xong, như đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng để ly rượu xuống.

“Gọi Diệp Hân Đồng vào đi, cô ấy vẫn đang đứng ở cửa.” Ánh mắt lơ đãng của anh toát lên một ánh quan tâm.

Lão Kim hơi nhú mày: “Thiếu gia, tôi cảm thấy cậu đối với cô ấy không được bình thường, cô ấy là...”

Mặc Tử Hiên khoát tay, ý bảo ông đừng nói nữa.

Anh đột nhiên cũng có một chút phiền não: “Tôi tự biết, ông chỉ cần làm như tôi bảo. Gọi cô ấy vào đi.”

18. Chương 18: Nguyên Nhân Gì

Diệp Hân Đồng bưng đĩa trái cây đi vào, đặt đại lên bàn, phát ra một tiếng va chạm lớn.

Cô trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, vẫy vẫy tay bưng cái đĩa đã tê cứng.

“Sao thế?” Mặc Tử Hiên đột nhiên kéo tay cô, lòng bàn tay ửng đỏ.

“Phù, phù phù”. Anh nghiêm túc thôi.

Cô nhanh chóng rút tay lại “Anh làm cái gì thế?”

“Thật xin lỗi, để cô chờ lâu, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Anh cười nham hiểm ẩn cô ngồi lên sofa. Sau đó dùng que xiên một miếng dưa hấu đưa đến bên miệng cô.

Diệp Hân Đồng chợt nghĩ, chỗ này có vẻ rất xa xỉ, lại liên tưởng đến số tiền 638 đồng cô phải trả thay anh.

“Tôi không muốn ăn.” Diệp Hân Đồng mở tay anh, lấy hóa đơn từ trong túi ra nhét vào, đưa đến trước mặt anh, kèm một nụ cười rục rờ: “Chà, trước tiên trả số tiền này cho tôi.”

Anh hơi kinh ngạc, rất nhanh nhớ lại “Thật xin lỗi, tôi quên trả tiền”.

Mặc Tử Hiên lấy từ trong ví ra một 10 tờ tiền, đưa vào tay cô “Số dư xem như lợi tức”

Diệp Hân Đồng cầm tiền ngẩn người một chút, rồi cúi xuống đếm 7 tờ, chỗ còn lại để lên bàn, sau đó lấy thêm 62 xu tiền lẻ đặt lên đó.

“Không cần, thiếu gia tôn quý, có thể đi được chưa?” Diệp Hân Đồng đứng lên khỏi ghế sofa, giọng nói vô duyên vô cớ buồn bực.

Mặc Tử Hiên đưa gương mặt tuần tú về phía mặt cô.

“Sao thế? Giận à?”

Diệp Hân Đồng không vui đứng trước mặt, nghi ngờ nhìn vào mắt anh.

“Anh rốt cuộc là ai?”

“Tại sao tự nhiên lại hỏi thế?”

“Người đàn ông vừa rồi tôi biết, ông ta từng xuất hiện trên thời báo kinh tế, một trong mười doanh nhân kiệt xuất, dạng người như ông ta tại sao phải quỳ gối trước mặt anh? Anh không phải là giả mạo à?”

Mặc Tử Hiên không hề tức giận, dịu dàng nói với cô: “Tôi chưa từng nói với cô tôi là giả mạo.”

Diệp Hân Đồng ngược lại hú hồn, cô không dám tin chỉ tay vào mình: “Vậy sao cấp trên lại phái tôi tới bảo vệ anh?”

“Cô muốn biết vì sao không?”

Diệp Hân Đồng trợn mắt, chờ đợi Mặc Tử Hiên nói.

Anh dịu dàng cười, khuôn mặt đẹp trai có ma lực nghiêng thành: “Bởi vì tôi yêu cầu.”

Diệp Hân Đồng cười khỏ, cô đương nhiên không tin “Tại sao anh lại muốn yêu cầu tôi? Vì tôi đặc biệt xinh đẹp hay là ngày nào cũng quá rảnh rỗi?”

“Bởi vì...”

Cô chờ xem anh ta nói gì.

“Chúng ta có một tiền duyên đứt đoạn”

“Stop”

Diệp Hân Đồng lắc đầu một cái, cô biết là anh cần rở, dạng đại thiếu gia phong lưu như anh ngoài lời ngon tiếng ngọt, ba hoa chích chòe chả có gì nghiêm chỉnh.

“Vậy phải cảm ơn anh đã cứu tôi khỏi phải nghỉ việc rồi.” Cô nhếch môi nhưng không phải cười, nói tiếp “Đi á!”

Mặc Tử Hiên quay người lại, nằm trên ghế salon, không hề có ý sẽ đi.

“Đã đến đây rồi, tôi sẽ biểu diễn lại, đảm bảo cô chưa từng xem qua.”

Bộ dạng của anh rất gian xảo, vất chéo chân lên kiêu ngạo không chịu được.

Lão Kim không lui ra ngoài không một tiếng động.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc ngồi lại lên ghế salon.

Mặc Tử Hiên vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Ngồi ở đây, cái đó người biểu diễn sẽ dùng”

Biểu diễn cái gì mà dùng ghế salon?

Diệp Hân Đồng nghi ngờ ngồi bên cạnh anh, giữ một khoảng cách khá xa.

Anh cầm một chiếc ly sạch rót rượu đỏ, dịch gần vào cô 50cm.

“Uống chút rượu trấn an, tôi sợ lát nữa cô sẽ không chịu nổi.”

Anh nhếch miệng, vô cùng gian trá.

19. Chương 19: Màn Biểu Diễn Hảo Hạng

Cửa mở ra, ba cô gái vô cùng xinh đẹp từ cửa bước vào, mặc ba mảnh áo lót màu vàng kim, đen, đỏ lóe lên ánh kim tuyến sắc sỡ lóa mắt, khiến người ta mơ màng.

Quay người lại, những chiếc bông đầy đặn quần dây nhỏ xung quanh như ẩn như hiện.

Thấy mấy cô gái ăn mặc như vậy, Diệp Hân Đồng há mồm, cảm như muốn rơi ra, là phụ nữ còn như thế, có thể tưởng tượng được đám đàn ông nước dãi chảy đầy đất thế nào.

Một cô áo đỏ đưa thực đơn vào tay Mặc Tử Hiên, trên làn da trắng nõn là những cái móng tay đen sì, lẳng lơ chạm vào Mặc Tử Hiên trông rất phong đăng.

Diệp Hân Đồng liếc nhìn Mặc Tử Hiên, anh ta cũng thật biết cách hưởng thụ phụ nữ đẹp nha.

Mặc Tử Hiên tiện tay đưa thực đơn vào tay Diệp Hân Đồng, mỉm cười nói: “Hôm nay dẫn cô đến xem biểu diễn, cô là nhân vật chính.”

Diệp Hân Đồng đặt ánh mắt lên thực đơn, con người thiếu chút rơi xuống.

Trời ạ.

1. Múa thoát y

2. Múa cột

3. Quyền quyền

4. Cực phẩm nội công

5. Xxx

Cô không hiểu rõ ý nghĩa là gì? Quyền quyền là cái gì? Xxx là cái gì? Nhìn chỉ phí phía sau, mỗi cái một cao hơn, xxx đương nhiên hơn 1 vạn.

“Tôi nghĩ là tôi không thích xem cái này.” Cô thả thực đơn lên bàn.

“Sao? Không dám nhìn?” Mặc Tử Hiên cố ý cợt nhả.

Cô cười “Tôi có gì mà không dám? Trừ cái đầu tiên, biểu diễn cho chị xem coi.”

Mặc Tử Hiên hơi kinh ngạc nhìn cô.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái “Xót tiền thì bây giờ đi thôi.”

Cô nghĩ anh kinh ngạc vì tiếc tiền, nhưng...

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười, nằm vật xuống ghế, lắc lắc ly rượu đỏ “Các cô bắt đầu đi”

Tiếng nhạc nổi lên, bọn họ chọn một loại nhạc nhẹ nhàng có tiết tấu, ba người đẹp đi đến góc kéo màn sân khấu ra, hai cây cột sắt tưởng ở đâu, hóa ra bên trong có sẵn.

Cô nào cũng đôi mắt nai tơ hấp dẫn, ôm lấy chiếc cột sắt, chơi đùa như rắn, thân thể mềm mại uốn quanh, thỉnh thoảng lại bay lên trời, có lúc lại như bướm bướm bay lượn, xoay tròn hạ xuống đất, bắp đùi trắng nõn trơn mịn lộ ra, xoay quanh, bộ vị lúc ẩn lúc hiện.

May là cô bỏ qua màn thoát y, nếu không lúc này muốn thổ huyết.

Tiếng nhạc kết thúc, điệu múa bốc lửa cuối cùng cũng hết. Một tiếng nhạc saxo vang lên.

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên một cái, hai chân anh vắt lên nhau, ly rượu đỏ trong tay, bình tĩnh ghé mắt quay lại nhìn cô.

Anh nở một nụ cười tươi sáng “Xem tiếp đi, còn đặc sắc hơn”

Màn tiếp theo là Quyền quyền.

Diệp Hân Đồng không hiểu là cái gì? Cho nên trợn mắt mà xem.

Không khí giữa bọn họ vô cùng ám muội, hai cô gái mặc áo lót màu vàng kim và màu đỏ hôn nhau, cô áo đen ở đằng sau nhảy một vũ điệu mê người, đột nhiên cô cởi áo lót của cô gái mặc màu đỏ, chiếc áo rơi xuống đất, cô mặc chiếc vàng kim hôn dọc xuống.

Diệp Hân Đồng cứng lưỡi, xoay người đối mặt với Mặc Tử Hiên.

“Này” Cô gọi Mặc Tử Hiên, định nói lại thôi, hai má ửng hồng.

“Hả?” Mặc Tử Hiên vịn vai Diệp Hân Đồng, ghé mặt lại, tầm mắt vẫn không rời ba cô gái kia, con mắt lóe ra ánh sáng trong suốt.

20. Chương 20: Vậy Là Cái Gì

Diệp Hân Đồng nhìn bộ dạng thường thức của anh cảm thấy ghê tởm.

“Quyền quyền là cái gì?”

Anh chậm rãi xoay đầu, thì thầm bên tai cô: “Kéo kéo”

Hóa ra là loại biểu diễn đó. “Tôi không muốn xem, chuyển xuống loại 1” Cô nghĩ lại, mấy trò biểu diễn nơi này chẳng có gì tốt lành, “Cực phẩm nội công là cái gì?”

“Âm la”

Diệp Hân Đồng nhú mày: “Vậy là cái gì?”

“Là phụ nữ dùng phía dưới để biểu diễn”

Cô kích động muốn đập đầu vào tường “Thế còn cái cuối cùng?”

Mặc Tử Hiên nhìn cô gian ác, tay phất qua mặt cô dịu dàng đỡ lấy, Diệp Hân Đồng cương quyết tránh.

“Cùng nhau chơi đùa! Cô có thể tùy chọn một cô gái, chọn tôi cũng được.”

Ngất.

Diệp Hân Đồng mắt bình tĩnh đứng lên “Anh thích thì chơi một mình. Tôi đứng ngoài cửa chờ.”

Cô trừng mắt liếc anh, xoay người đi ra cửa.

Anh nhanh chóng tóm được tay cô “Được rồi được rồi, tôi bảo bọn họ dừng lại”

Cô quay về phía mấy nữ nhân đã cởi sạch, nói giọng lạnh lùng: “Các cô xuống đi”

Hồng Y cầm đầu chu đôi môi đỏ mọng “Người ta không nghe á..., đã nói rồi sao lại còn đổi ý?” Đôi mắt lúng liếng hết sức phong tình, đàn ông nhì thấy sẽ chẳng quản được hạ thân của mình.

Diệp Hân Đồng ngăn trước mặt Mặc Tử Hiên “Này, có tin tôi gọi đội cảnh sát tảo hoàng (càn quét tệ nạn) tới bắt hết các cô không.”

Hồng Y méo miệng cười, hai tay khoanh dưới bộ ngực, nơi nào đó bị ép lòi ra “Gọi đi, chị em chúng tôi đi nhiều lần rồi, cũng chẳng phải lần đầu không sợ”

Mẹ nó, lại còn loại vô liêm sỉ như thế nữa sao?

Diệp Hân Đồng cứng lưỡi.

“Các cô đi đi, các tiết mục phía dưới tôi đều trả tiền.” Mặc Tử Hiên kiêu ngạo nói, đôi tay đặt trên vai Diệp Hân Đồng, xoay người cô lại.”

Diệp Hân Đồng chuẩn bị ra mở cửa.

Quả nhiên, mặt mấy cô gái kia trở nên nịnh bợ kinh khủng.

“Vậy thì cảm ơn, chị em chúng tôi còn có thể ra sân, nếu cần hãy call chúng tôi.” Gặp được một ông chủ hữu tình hào phóng như vậy, bọn họ đương nhiên phải nịnh bợ thật khéo.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

Diệp Hân Đồng vừa mới mở cửa liền đi.

Mấy cảnh sát mặc thường phục xông vào, thiếu chút nữa thì xô ngã cô. Một trong số đó dí súng về phía cô, lật ngược thẻ tên đồng dạng nói: “Tảo hoàng đây, ôm tay lên đầu, ngồi xổm xuống.”

“Hả?” Diệp Hân Đồng lúng túng muốn học máu. Cô đường hoàng là một cảnh sát tự nhiên bị tảo hoàng dẫn đi, nếu tin này truyền ra, cô làm gì còn mặt mũi nào.

Đều do tên đại thiếu gia phong lưu kia.

Diệp Hân Đồng ngồi xuống bên cạnh quay đầu trừng mắt với Mặc Tử Hiên. Ánh mắt đờ đờ sát khí.

Mặc Tử Hiên hơi sững sờ, cũng lúng túng, nháy mắt ra dấu với cô.

Diệp Hân Đồng không hiểu ý hấn muốn gì? Cô tức giận cúi đầu.

Mặc Tử Hiên yên lặng quay sang Diệp Hân Đồng, cọ cọ bả vai vào vai cô.

“Làm gì?” Diệp Hân Đồng thì thào.

“Cô nói với đồng nghiệp là đang ở đây thi hành công vụ để bọn họ tha cho chúng ta.” Mặc Tử Hiên cũng thì thầm.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái, uất ức không biết làm gì. Mặt cô xám ngoét như gan lợn. Đi theo Mặc Tử Hiên chẳng có chuyện gì tốt.

“Suyt suyt!” Diệp Hân Đồng nhỏ giọng lôi kéo sự chú ý của một đồng nghiệp.

“Đừng nói”. Hiển nhiên người đó chẳng thêm để ý đến cô, nhìn cô với ánh mắt hung thần ác sát ghét bỏ.

Diệp Hân Đồng lại trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên.

“Đi, nhanh đi a.” Mặc Tử Hiên dùng khẩu hình.

Diệp Hân Đồng đứng lên kéo một đồng nghiệp “Tôi là đồng nghiệp..., tôi có thể công vụ ở đây.”

Người đồng nghiệp kia nhìn Diệp Hân Đồng từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: “Cấp trên của cô là ai?”

“Vũ Văn Thành”

“Bảo anh ta gọi điện thoại cho tôi.”

Vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng băng giá của Vũ Văn Thành, Diệp Hân Đồng rõ ràng thấy hối hận.

21. Chương 21: Cô Ấy Là Biệt Phái

“Vâng, vâng, được, tất nhiên” Người đồng nghiệp tán thưởng, sắc mặt hòa hoãn, nhưng ánh mắt nhìn Diệp Hân Đồng kèm theo một nụ cười kỳ quái.

“Chúng tôi đi được chưa?” Diệp Hân Đồng yếu ớt hỏi.

“Bọn họ có thể đi, cấp trên bảo cô chờ một chút”. Nói xong, hắn trừng mắt nhìn ba cô mỹ nữ “Các cô mặc quần áo vào đi theo chúng tôi.”

Mặc Tử Hiên tới bên cạnh Diệp Hân Đồng “Có cần tôi giải thích với sếp cô không?”

Diệp Hân Đồng nhìn chằm chằm anh, thở dài một cái, bất đắc dĩ trả lời: “Quên đi. Anh ra ngoài đừng đi ra, chờ tôi.”

Rất nhanh, Vũ Văn Thành chạy tới, sắc mặt lạnh như núi băng.

Diệp Hân Đồng nhìn thấy anh lập tức đứng lên, như một đứa nhóc cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Lần này cô thật mất thể diện, kể cả anh có mắng khó nghe thì cũng không dám nói gì.

Vũ Văn Thành đứng trước mặt nhìn cô rất lâu.

Anh càng không nói gì, trong lòng cô càng căng thẳng. Nắm tay cũng ướt mồ hôi.

“Cô rốt cuộc nghĩ gì thế?” Anh đột nhiên hỏi, giọng nói lạnh lùng nghiêm túc.

Diệp Hân Đồng liếc trộm một cái, thấy bộ mặt nghiêm túc núi băng kia, cô lại lập tức cúi xuống.

“Mặc Tử Hiên muốn tới, là hộ vệ anh ta, tôi phải đi theo, sau đó... Đúng lúc gặp phải tảo hoả, thật ra không giống như anh nghĩ.” Cô cũng không biết giải thích thế nào, cảm giác hơi đuối lý, chính cô muốn xem, thực đơn cũng do cô chọn.

“Tôi không nói ý đó, cái nhiệm vụ bảo vệ này, cô có thể đảm nhiệm được không?” Anh đột nhiên trở nên dịu dàng, quan tâm.

Diệp Hân Đồng nhìn anh, do dự một chút rồi ưỡn ngực “Tôi đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ”

“Đừng quật cường như vậy được không?”

“Hả?” Diệp Hân Đồng tưởng mình nghe lầm, giọng anh ta sao lại dịu dàng với mình như vậy.

“Đi ra ngoài đi, tôi không thể điều cô đi, nhưng sẽ phải một người cận kề bảo vệ.” Vũ Văn Thành bất đắc dĩ nói.

Bảo vệ cô?

“Còn nữa...”

Diệp Hân Đồng đôi mắt to trắng đen rõ ràng nghi hoặc nhìn anh, trước đây anh thường nói thẳng với cô, mặc dù tàn nhẫn không đếm xỉa đến tự ái của cô, rốt cuộc còn cái gì? Khiến anh muốn nói lại thôi? Hơn nữa, khuôn mặt trắng nõn kia lại đỏ lên.

“Thôi, cô ra ngoài đi.” Anh cuối cùng vẫn lựa chọn không nói ra.

“A”. Diệp Hân Đồng đi tới cửa, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cô quay lại hỏi: “Sir, Mặc Tử Hiên mà tôi bảo vệ thực sự là Hoàng thất à?”

“Cháu trai duy nhất của Lý Trí vương, nghe nói sau khi kết hôn với con gái của tổng thống sẽ lên ngôi vua.”

“Thế, tại sao lại phải tôi đi bảo vệ? Tôi cứ tưởng anh ta là giả.” Diệp Hân Đồng bước mấy bước về phía Vũ Văn Thành.

“Tôi cũng băn khoăn như vậy, hiện tại không ai biết thân phận anh ta, nhưng chỉ cần tin tức truyền ra, cô sẽ thật sự gặp nguy hiểm. Hãy bảo vệ tốt bản thân, đừng để bị thương nữa. Còn nữa...”

Lại còn nữa? Anh ta rốt cuộc muốn nói gì?

Vũ Văn Thành khẽ cau mày, như thể hạ quyết tâm: “Sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, cô về nhà đi, bác gái có chuyện muốn nói với cô.”

“Mẹ tôi? Mẹ tôi có gì muốn nói với tôi? Còn nữa, sao anh biết?” Diệp Hân Đồng cảm thấy khó tin.

Vũ Văn Thành mặt đỏ hơn “Đến lúc đó cô sẽ biết, mau đi ra đi, Mặc Tử Hiên vẫn chờ bên ngoài đấy, chú ý an toàn.”

Diệp Hân Đồng hồ nghi quay đầu lại, cô cảm thấy là lạ, Vũ Văn Thành chưa bao giờ hiền hòa với cô như vậy.

22. Chương 22: Say Rượu Mất Lý Trí

Diệp Hân Đồng chui vào xe của Mặc Tử Hiên đang đỗ bên đường cái.

Mặc Tử Hiên nhiệt tình khoác tay lên vai cô, mặt cách một phạm vi an toàn.

“Cấp trên không làm khó cô chứ?”

Diệp Hân Đồng nhớ tới sự kỳ quái của Vũ Văn Thành, trong lòng có cảm giác khác thường. Lại thấy cái tay Mặc Tử Hiên, cô nổi giận.

“Này. Sau này anh muốn thành vua thì cũng phải ra dáng đàn ông một chút, đừng có lúc nào cũng động tay động chân với phụ nữ.”

Anh hơi lạnh lùng “Ai nói với cô tôi sẽ là một quân vương kiêu ngạo, chỉ cần tôi không cưới Kim Lệ Châu, không trở về Hàn Quốc, mà ở lại làm một thương nhân Trung Quốc, chuyện của tương ai, không ai nói trước được.”

“Dù sao, quan hệ nam nữ bừa bãi, ra vào mấy chỗ ăn chơi đàng điếm đó là không ra gì rồi, nếu người của Hoàng thất mà biết, chắc chắn anh sẽ bị phạt.”

Ánh mắt sáng ngời của anh trở nên ảm đạm, như thể đang đắm chìm trong một sự bi thương khó tả “Không đâu, không được thừa nhận huyết thống hoàng thất, bọn họ đã chờ chế giễu rồi”

“Vậy không phải thành truyện cười à.” Cô dường như cảm thương thay cho anh “Anh phải làm được tốt nhất, để bọn họ không dám xem thường, trở về kết hôn, ổn định vị trí tối cao.” Cô vô cùng nghiêm túc nói.

“Phi”. Anh phì cười, bàn tay vuốt ve đỉnh đầu tóc đen của cô, nói giọng cưng chiều: “Tôi đùa đấy, gặp được người đáng yêu, hoa gặp hoa nở, tổ mẫu (bà nội) vô cùng yêu tôi, sẽ che chở cho sai lầm của tôi, cậu dám làm gì tôi chứ.”

Cho nên anh ta mới sống kiểu bốc đồng như vậy?

Diệp Hân Đồng hất tay anh ra, liếc một cái, quay ra nhìn cửa sổ.

Anh tựa người vào cô, cọt nhả chỗ ngón tay vào lưng cô “Sao? Giận rồi à? Tôi dẫn cô đi trút giận.”

Anh muốn thì đi mà trút, tôi không biến thái như anh.” Lưng Diệp Hân Đồng vẫn bị anh áp sát.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Lão Kim, xe đột nhiên quay đầu.

“Tôi muốn đi đâu, chẳng lẽ cô không đi?”

Diệp Hân Đồng quay lại nhìn, sao anh ta lại đáng ghét như vậy.

“Tôi với cô tỉ thí một chút, nếu cô thắng, hôm nay tôi sẽ ở nhà không đi đâu.” Anh dường như đã sớm có mưu đồ, vô cùng tự tin.

“Tỷ thí cái gì?”

Anh lộ ra tám răng “Tửu lượng. Cô thắng, tôi ở nhà, cô thua, tôi sẽ dẫn đến một chỗ kích thích hơn.”

Diệp Hân Đồng liếc anh “Tửu lượng của tôi không tốt”

“Cô một ly tôi hail y”

Diệp Hân Đồng cúi đầu nghĩ ngợi.

“3 ly”. Cô khoa tay múa chân một ba, mặt đột nhiên trở nên trong sáng.

“Được. Chỉ cần cô vui vẻ.” Anh mỉm cười, đôi tay đặt trên tay cô.

Diệp Hân Đồng rút tay về, ‘hoa tâm đại củ cải’ (kể vô cùng phong lưu), cô một chút hứng thú cũng không có.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong phòng Mặc Tử Hiên có rất nhiều loại rượu, rượu đỏ, rượu trắng, bia cùng các loại có màu sắc trái cây.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn trên bàn, hẳn định uống say mới thôi chặc?

Anh đang đặt ba hàng ly rượu trên bàn, mỗi hàng bốn ly.

“Cô muốn uống rượu gì trước?” Anh ngồi xuống bình tĩnh hỏi.

Diệp Hân Đồng nhìn một lượt, nghĩ ngợi, bia lượng còn thấp nhưng trưởng bụng, Bạch Cẩu nồng độ quá cao, ba chén cô say, rượu đỏ vậy.

Cô chỉ rượu đỏ. Mặc Tử Hiên rót đầy các ly, làm động tác cụng.

Diệp Hân Đồng ngồi đối diện, cầm một ly lên uống.

“Cô nói xem có thể nào say rượu mất lý trí không?” Mặc Tử Hiên đột nhiên mở miệng.

“Phụt!” Hớp rượu vừa uống phun ra, cô nhớ lại lần đầu tiên khốn khổ của mình.

23. Chương 23: Tôi Nghĩ Là Tôi Muốn Cô

Diệp Hân Đồng che miệng, nhìn Mặc Tử Hiên, chiếc áo sơ mi màu xanh dương của anh đã bị nhuộm đỏ.

Cô cầm khăn giấy trên bàn lau miệng.

“Thật xin lỗi, ai bảo anh nói càn.”

Anh không hề tức giận, ngón tay thon dài tuyệt đẹp thư thả cởi cúc áo sơ mi, nụ cười trên mặt rất gian tà “Không sao, cô phản ứng mạnh quá đấy? Hay là, cô từ lâu đã hi vọng tôi cởi quần áo trước mặt cô?”

“Anh uống đi.” Diệp Hân Đồng cầm một ly rượu đỏ để trước mặt anh.

Anh cởi chiếc áo sơ mi màu xanh dương ra, bên trong là một chiếc áo lót bó sát cơ thể cường tráng, đặc biệt là cơ ngực, cơ bụng trắng kiện của anh.

Không biết vì sao, mặt Diệp Hân Đồng hơi nóng, có lẽ là do uống rượu.

Mặc Tử Hiên nhận lấy ly rượu, nhìn cô ánh mắt nóng bỏng như thể trên biển rộng mặt trời mọc lên, sáng lạn chói mắt.

Anh ực một cái cạn. Không lãng phí một giọt, động tác tuyệt đẹp.

Diệp Hân Đồng lại đưa lên một ly, như thể nhìn anh uống là một loại hưởng thụ, anh không nói lời nào, lật tay giờ chân quả nhiên có nét ưu nhã của hoàng tộc cao quý.

Uống xong 3 ly rượu, Mặc Tử Hiên đột nhiên đứng dậy, chạy như bay đến phòng tắm.

“Anh làm sao vậy?” Diệp Hân Đồng cũng chạy theo.

Mặc Tử Hiên vắn vỏi nước trên bồn rửa mặt, cầm một chiếc khăn sạch vò qua.

Diệp Hân Đồng nhếch môi, nụ cười duy trì trên mặt, vui mừng kèm đắc ý. “Anh say à?”

“Tôi không.” Mặc Tử Hiên ra khỏi phòng tắm, tiếp tục ngồi trên ghế.

Diệp Hân Đồng mặt mày hớn hở xoay người, nói chuyện cũng ngọt ngào ra rồi, còn nói không say.

Diệp Hân Đồng ngồi ở đối diện, lại đem một ly rượu giờ trước mặt anh.

“Vừa rồi tôi uống trước, bây giờ đến lượt anh.” Ánh mắt cô giáo hoạt như ánh sao, sáng chói xinh đẹp.

Mặc Tử Hiên khổ sở nhận lấy rượu. Do dự không biết nên uống hay không.

“Uống đi.....! Uống nhanh” Diệp Hân Đồng thúc giục.

Mặc Tử Hiên nhắm mắt, một ly trôi vào bụng, nhú nhú mồm, ánh mắt không có tiêu cự.

Diệp Hân Đồng vội vàng lấy thêm một ly, Mặc Tử Hiên đón lấy nhưng trượt.

“ha ha ha, anh say rồi, ha ha ha, Mặc Tử Hiên, tửu lượng của anh còn không bằng tôi.” Diệp Hân Đồng hi ha cười nhạo.

Anh lại đứng lên che miệng đi vào phòng tắm. Tiếng nước chảy lại truyền đến.

“Oe...” Trong phòng tắm phát ra tiếng nôn mửa.

Khuôn mặt vui vẻ của Diệp Hân Đồng biến mất, cô biết uống say rất khó chịu, đã từng trải qua, toàn thân vô lực, đầu đau như búa bổ, dạ dày cũng khó chịu. Cảm giác đó rất cần bạn bè an ủi.

Diệp Hân Đồng đứng lên, rót một ly nước ấm đi vào phòng tắm.

Mặc Tử Hiên vẩy nước lên mặt, trông rất tiều tụy.

Diệp Hân Đồng đưa nước ấm tới.

“Uống nước đi. Không muốn uống nữa thì đừng miễn cưỡng.”

Mặc Tử Hiên nhận lấy uống vài ngụm rồi đặt trên bồn, tay anh khoác lấy bả vai Diệp Hân Đồng, toàn bộ trọng lượng cơ thể đổ dồn lên người cô.

Diệp Hân Đồng lảo đảo đưa anh lên giường.

“Nếu tôi nói, cố ý uống say để thua cô, cô có tin không?”

Về lý, uống rượu say có hai loại, một là chỉ biết ngủ, loại kia nói rất nhiều, cô là loại thứ nhất còn anh là loại thứ hai.

“Tin. Tửu lượng có thể mà cũng dám phô trương.” Diệp Hân Đồng vất vả nâng anh lên giường.

Cả người anh áp xuống.

“A!” Diệp Hân Đồng bị đè trên giường, cơ thể anh dán chặt cô.

“Anh tránh ra.” Diệp Hân Đồng đẩy Mặc Tử Hiên nhưng anh không hề nhúc nhích.

Đột nhiên anh tóm lấy tay khiến cô giật mình.

Nụ cười đầy mập mờ cảm tính: “Tôi nghĩ là tôi muốn cô!”

24. Chương 24: Liên Tục Không Theo Ý Muốn

Rượu, từ cổ chí kim đều mang theo một sắc thái mê hoặc, là ngọt ngào là mãnh liệt, là một liều thuốc tốt cho người đang giá lạnh tìm kiếm sự ấm áp, là người cô độc tìm kiếm tương tư, cũng là cơ hội cho những kẻ thối nát có cơ hội buông thả.

Tay anh vuốt ve chiếc quần ống loe rộng thùng thình của cô, một thứ cảm xúc say đắm sinh ra cùng với sự ma sát bắp đùi nhạy cảm của cô.

“Tôi nghĩ là tôi muốn cô.” Giọng anh khàn khàn mang theo mùi rượu nồng nặc phả vào chóp mũi cô, khuôn mặt đẹp trai có thêm sắc thái động lòng người.

Nụ hôn của anh từ từ rơi xuống, chỉ cần nhắm mắt lại là phụ nữ có thể rơi vào cỏi mê không lối thoát.

Đột nhiên, Diệp Hân Đồng lấy tay ngăn làn môi anh lại.

“Này, anh say không biết à, nhìn rõ xem tôi là ai?” Cô ra sức đẩy anh.

Anh kéo tay cô ra, nắm chặt trong tay mình. Ánh mắt càng thêm mê ly ám muội.

“Em là Diệp Hân Đồng, Diệp trong Diệp Tử (Lá bài), Hân trong Hân Úy (vui mừng), Đồng trong ngô đồng giữa mưa phùn, á...” Anh còn chưa hết kích động, đã bị Diệp Hân Đồng đá một cước lăn ra đất.

Cô ngồi dậy, quát anh “Nếu đầu óc còn tỉnh táo như vậy, anh thật đáng chết.”

Vừa dứt lời thì anh đột nhiên bò dậy khóa chặt môi cô, ánh mắt đờ đẫn.

“Này, anh làm gì thế, say khướt ra rồi.” Diệp Hân Đồng hốt hoảng kèm chút sợ hãi.

Anh dùng tay phải giữ chặt cô, khuôn mặt tươi cười, miệng mân mê.

Anh ngang ngược hôn cô

Diệp Hân Đồng cảm thấy mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, cô cắn chặt răng, lại cảm thấy đầu lưỡi mãnh liệt như cây gỗ tấn công cửa thành muốn cô bại trận.

“Mặc Tử Hiên, dừng lại đi.” Cô mơ hồ nói.

Thừa dịp cô thả lỏng, đầu lưỡi anh như con rắn tinh ranh, vừa thưởng thức đến hương vị ngọt ngào của cô thì sống mũi đau nhói, Diệp Hân Đồng đấm một phát, anh chỉ cảm thấy một chất lỏng âm ẩm trào ra, vừa buông Diệp Hân Đồng bụng lại lãnh thêm một cước, anh nằm vật xuống đất.

“Tôi đã cảnh cáo, là anh tự đâm đầu vào chỗ chết.” Diệp Hân Đồng tức giận quát tháo, lại phát hiện Mặc Tử Hiên nằm bất động dưới đất không nhúc nhích.

Mũi đang chảy máu tươi.

Cô phiến não đỡ đầu anh, dùng ngón tay cái bịt mũi, giúp anh cầm máu.

Máu ngừng chảy, chiếc áo lót của anh loang lổ.

“Không trách được tôi, anh bảo anh say khướt ra.” Diệp Hân Đồng dùng sức bằng chín trâu hai hổ dìu anh lên giường, mệt hết hơi.

Nhìn người đàn ông đang mê man ngủ trên giường lác đầu, thật bất đắc dĩ.

Vừa xoay người ra cửa lại bắt gặp lão Kim đang cung kính đứng ở ngoài làm cô giật bắn mình.

“Thiếu gia ra lệnh để cô và anh ấy ở cùng một phòng.” Cô chưa hỏi, lão Kim đã lên tiếng.

“Không cần phải bày trò thế, ở đây chỉ có ông, tôi và anh ta, trong lòng ai chẳng biết rõ, tôi còn ngủ ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì thì gọi tôi.” Diệp Hân Đồng khách khí đi sang phòng sát vách.

Lão Kim chờ Diệp Hân Đồng khóa chặt cửa mới thản nhiên mở cửa phòng Mặc Tử Hiên.

Vào đến nơi thấy anh đang ngồi ngẩn người trên giường.

Lão Kim khóa chặt cửa, cúi đầu chờ Mặc Tử Hiên giao việc.

Ánh mắt Mặc Tử Hiên ngờ vực, nhìn xa xăm “Lão Kim, ông nói xem cô ấy rốt cuộc là dạng phụ nữ thế nào?”

Lão Kim không nói gì.

“Đàn ông hư hỏng tôi cũng đã làm, khiến phụ nữ cảm động cũng đã qua, vô lại cũng đã thử, thậm chí còn ‘xài’ qua cô ấy, nhưng có cảm giác cô ấy không hề thích tôi. Rõ ràng ở Hàn Quốc tôi rất được chào đón.”

Lão Kim ngẩng đầu, nhìn Mặc Tử Hiên bắn khoăn, im lặng thật lâu, cuối cùng nói.

“Thiếu gia, Diệp tiểu thư là một cô gái đơn thuần, vui buồn đều lộ ra mặt, là một cô gái ngay thẳng thành thật, nếu muốn giữ nguyên kế hoạch cần kiên trì bền bỉ, chúng ta có nhiều thời gian.”

“Vậy ư?” Mặc Tử Hiên nhìn ly rượu trên bàn đắn đo.

Lão Kim đi tới, đưa cho Mặc Tử Hiên tập hồ sơ trên tay ông.

25. Chương 25: Đối Thủ Mạnh

Trong hồ sơ có một bức ảnh tuyệt đại nam nhân.

Mặc Tử Hiên rất có ấn tượng với hắn, Vũ Văn Thành, là kẻ địch lớn nhất trong tiềm thức của anh.

“Anh ta xin cấp trên phái đến bảo vệ cậu.” Lão Kim giải thích.

“Từ chối, tôi không cần hắn.” Giọng điệu anh lạnh như băng.

“Vâng”

Mặc Tử Hiên lật giở tập hồ sơ, càng giở sắc mặt càng tệ, “Sao hắn lại ưu tú như vậy? Hơn nữa, ánh mắt hắn nhìn Diệp Hân Đồng...” Mặc Tử Hiên dừng lại một chút, nhìn về phía lão Kim, nói tiếp: “Không giống cách hình dung của Diệp Hân Đồng là như kẻ địch.”

“Trong hồ sơ nói rằng, Diệp Thiếu Hoa khi thi hành nhiệm vụ vì cứu hai anh em Vũ Văn Thành mà hi sinh đã giao Hồng sắc Yên Nhiên cho Vũ Văn Thành, viên ngọc này ám chỉ Diệp Hân Đồng. Hơn nữa, ngọc bí mật này không ai được biết.”

“Không trách thảo nào tôi không phát hiện thấy trên người cô ấy, thì ra là ở chỗ Vũ Văn Thành.” Mặc Tử Hiên có cảm giác chán nản vô cớ không nói nên lời.

“Lão Kim, theo ông tôi nên làm gì bây giờ.”

Lão Kim cúi đầu cười khẽ, “Lão Kim còn chưa kết hôn, thiếu gia là bạch mã hoàng tử trong lòng mọi thiếu nữ Hàn Quốc, bản thân mình chắc phải biết nên làm thế nào.”

Mặc Tử Hiên bất đắc dĩ đứng lên, cởi áo lót, nhìn vết máu trên lưng “Cho nên, tôi nghi ngờ cô ấy không phải là phụ nữ”

Lão Kim tiếp tục cười yếu ớt “Không là phụ nữ chẳng lẽ là đàn ông, ngay đêm đầu tiên chẳng phải cậu đã biết.”

“Lão Kim, ông đang cười tôi sao?”

Lão Kim vội vàng cúi đầu “Lão Kim không dám, chỉ là tôi cảm thấy, tiếp theo, chúng ta còn nhiều thời gian, chỉ cần thiếu gia cứ là chính mình, tự nhiên sẽ làm mê hoặc mọi cô gái.”

Mặc Tử Hiên đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương. “Vậy sao? Không cảm thấy đáng đáp này, khuôn mặt này quá mê hoặc ư, hay là tôi nên thay đổi thành khuôn mặt cương nghị như Vũ Văn Thành”

Lão Kim hơi sợ hãi “Không thể thế được, thiếu gia là đẹp trai nhất rồi”

Trong mắt Mặc Tử Hiên thoáng một tia thương cảm “Có lẽ gương mặt này là thứ duy nhất nhắc mẫu thân nhớ lại.”

Ánh mắt từ thương cảm trở nên sắc bén, nắm chặt quả đấm, hướng về chính mình trong gương: “Tôi nhất định sẽ làm được, bí mật này đã che giấu mấy thập niên rồi.”

“Thiếu gia.....” Lão Kim có chút lo lắng.

“Ông trở về ngủ đi. Cô ấy đâu? Vừa đi đâu rồi? Mặc Tử Hiên hỏi Diệp Hân Đồng.

“Ở phòng bên cạnh”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười thâm hiểm.

Anh mở vòi hoa sen, dòng nước ấm áp dội xuống đỉnh đầu, chảy qua thân hình tam giác ngược của anh rồi biến mất ở ống thoát nước.

So với con gái, anh còn có khuôn mặt dễ nhìn hơn, nhìn dòng nước cuộn cuộn thoát đi như hưởng thụ một thử thách lớn.

Lão Kim lui ra ngoài.

.....

Sáng sớm, một tia sáng mặt trời chiếu vào cửa sổ, nhiệt độ trong phòng thích hợp không cảm giác được cái nóng bức, Diệp Hân Đồng thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi, lật người tiếp tục ngủ.

Một luồng hơi thở ấm áp phả vào mặt, cô mơ hồ cảm thấy có gì không bình thường...

Diệp Hân Đồng mở mắt, Mặc Tử Hiên cười hì hì nằm bên cạnh, ánh mắt kỳ cục đang nhìn cô.

Cô choàng tỉnh, ngồi bật dậy, rõ ràng hôm qua cô đã cố ý khóa cửa.

“Sao anh lại ở phòng tôi?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

Mặc Tử Hiên cũng ngồi dậy, anh mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc dài mượt mà đến cổ, cười ấm áp, như một thiên sứ dịu dàng giữa tầng mây.

“Đây rõ ràng là phòng của tôi mà.” Mặc Tử Hiên cười.

Diệp Hân Đồng nhìn quanh bốn phía, trên bàn vẫn còn rượu đồ chưa uống xong, điêu khắc trên trần nhà cũng khác phòng cô, bên này là chiến trường hào hùng, phòng cô là trước hoa dưới trăng lãng mạn, chẳng lẽ hôm qua cô uống say?

26. Chương 26: Tỉnh Ngủ

Chẳng lẽ hôm qua cô uống say? Cô không làm cái gì không phải chứ?

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn quần áo của mình, là cái cô đã thay trước khi đi ngủ, anh ta cũng ăn mặc chỉnh tề, vậy thì không phải là cô uống say rồi.

“Ngốc này”. Mặc Tử Hiên mỉm cười dùng ngón tay nhẹ nhàng dí lên trán cô “Không phải tôi bảo cô ngủ cùng phòng với tôi hay sao?”

Diệp Hân Đồng lấy tay che trán mình, khinh khỉnh hỏi “Cho nên thế này?”

“Tôi bé cô sang đây” Anh nói như gió nhẹ nước chảy, không mấy may có vấn đề gì.

“Này, đầu óc anh không dùng được à, anh rốt cuộc làm vậy rốt cuộc là muốn gì?” Diệp Hân Đồng chẳng cảm thấy một chút vui mừng, ngược lại bực tức.

“Cảm thấy cô rất khá, muốn biết phản ứng của cô.” Cái bộ dạng cương quyết không bị trói buộc đủ khiến người ta ghét...

Cô không có hơi sức cãi rồi, dừng lại. Chăm chú nhìn Mặc Tử Hiên đầu bù tóc rối nhưng vẫn cá tính.

“Cái gì khá? Tôi được phái tới bảo vệ anh, xin anh đừng đùa cợt tôi.”

Diệp Hân Đồng đứng bên giường, liếc anh một cái.

“Được ngủ cùng giường với tôi là điều mọi phụ nữ đều cầu nguyện, cô thấy vui chứ?” Anh chống tay ngồi dậy, chiếc áo ngủ tơ tằm màu trắng tự nhiên phẳng ra.

Cô thừa nhận anh hoàn toàn có tư cách kiêu ngạo, nhưng cô không thích cái loại đàn ông tự cho là đúng này.

Diệp Hân Đồng không thể phản bác được.

“Tôi có thể gắng gượng để cô làm một người phụ nữ như thế.” Ánh mắt kỳ quái của anh nhìn vào vị trí cao nhất trên áo ngủ của cô.

Diệp Hân Đồng cúi mặt.

“Anh là người thừa kế ngại vàng tương lai, đừng dùng thủ đoạn của một công tử phong lưu với tôi, nếu anh rảnh rỗi để ý đến tâm tư của tôi chỉ bằng đi làm tốt chuyện của công ty cha anh, sau đó đi đi.”

Anh đột nhiên đứng lên, hai bước đến trước mặt cô, cô không khỏi hoảng hốt, lùi về sau một bước.

Anh nở nụ cười.

“Cô thật sự không giống những người phụ nữ tôi đã tiếp xúc. Giữ vững điểm khác biệt này, tôi sẽ càng hứng thú.” Anh vượt qua cô đang hoang cỏi quần áo của mình, lộ ra một thân hình cường tráng.

Tim Diệp Hân Đồng đột nhiên đập mạnh, cô xoay mặt ra mở cửa.

Vừa mở ra đã lại thấy Lão Kim đứng bên ngoài, cô lẩn nửa kính ngạc.

Chỗ của ông ta là ngoài cửa Mặc Tử Hiên hay sao?

Hai người Hàn Quốc này đều quái dị.

Diệp Hân Đồng hồ nghi quay đi, vào phòng mình.

Lão Kim bước vào phòng Mặc Tử Hiên.

“Thiếu gia, chuyến đi đảo đã sắp xếp xong xuôi, Diệp tiểu thư...”

Mặc Tử Hiên giơ tay lên, ý bảo ông không cần nói, nở một nụ cười “Cô ấy quả nhiên rất có cá tính, chinh phục dễ dàng như vậy cũng không có hứng thú.”

Lão Kim hơi nhú mày có vẻ lo lắng.

Buổi trưa, Diệp Hân Đồng mạnh mẽ bị lôi đi cải tạo, lý do là, cô phải chọn một cách nằm vùng tốt nhất với một thân phận xứng đôi nhất – vị hôn thê của chủ tịch.

Mặc Tử Hiên giao toàn quyền ột nhà làm đẹp uy tín, còn an hung dung ngồi trên ghế sofa dùng máy tính, xử lý chút chuyện công việc.

Nghiêm túc làm việc thời gian trôi rất nhanh, ngẩng đầu lên đã 4 giờ chiều.

Nhà làm đẹp mỉm cười đi tới, nói với anh là rất đẹp.

Diệp Hân Đồng cũng đi ra, chiếc giày cao gót màu bạc 7 phân khiến cô bước đi không được tự nhiên, nhưng rất lãng lơ mê hoặc. Một chiếc đầm lụa màu hồng có đai ôm sát những đường cong hoàn mỹ, bộ ngực đầy đặn, vòng eo thon gọn, đôi chân dài không có một chút mỡ thừa thể hiện rõ những ưu thế ẩn giấu của cô.

Mớ tóc thẳng lộn xộn của cô được uốn thành những sóng to mềm mại, khuôn mặt trẻ con đầy đặn sau một lớp phấn trang điểm trở nên nhỏ nhắn, xinh đẹp mà không mất đi nét đáng yêu, trong sự đáng yêu toát lên vẻ xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt được trang điểm trở nên to gấp đôi, lông mi dài cong vút, đôi mắt to chớp chớp, trắng đen rõ ràng lại mang theo một vẻ đẹp mỏng lung, vô cùng hấp dẫn lay động lòng người.

Mặc Tử Hiên như chết lặng. Điện thoại di động đổ chuông kéo thần trí anh quay về.

“Thiếu gia, khi nào thì tới đón?”

“Bây giờ đi luôn đi.” Mặc Tử Hiên tới trước mặt Diệp Hân Đồng, lật tay lên, đặt tay cô vào đó.

“Phu nhân, chúng ta lên đường thôi.”

Diệp Hân Đồng rút tay mình ra, chu đôi môi đầy đặn “Anh còn gọi kiểu diễn trò như thế nữa, lông tơ của tôi sẽ dựng ngược cả lên.”

Cô đi phía trước, để giữ vững bước, đi tương đối cẩn thận, Mặc Tử Hiên nhìn chăm chăm bóng lưng cô, sự ung dung tao nhã đều là do quần áo mà nên.

Anh hếch đôi mày kiếm một cái, nhanh chóng đuổi theo.

27. Chương 27: Kỹ Năng Lái Máy Bay

Hòn đảo nhỏ cách thành phố khoảng 40km đường kính, Mặc Tử Hiên dẫn Diệp Hân Đồng đến mảnh đất trống phía sau biệt thự, qua song sắt một chiếc máy bay tư nhân đã khởi động sẵn, phát ra tiếng gầm rú vù vù, cánh quạt trên máy bay chuyển động làm tung bay mái tóc cô.

Mặc Tử Hiên dắt tay cô lên máy bay. Vừa lên đến nơi, anh đưa cho cô một chiếc tai nghe, trong đó phát một điệu nhạc tuyệt diệu, thoát khỏi tiếng ồn ào bên ngoài.

Mặc Tử Hiên cũng đeo một cái, anh vỗ vỗ lưng của cơ trưởng, cơ trưởng nhường vị trí cho anh, Diệp Hân Đồng ngồi vào vị trí cơ phó, tầm mắt theo máy bay cất cánh dần trống trải.

Máy qua đi qua mặt biển, mặt trời ngả về hướng tây, ánh nắng mang theo màu đỏ rực nhuộm lên màu xanh của biển, vài cánh chim trắng bay lượn trên bầu trời, khung cảnh tuyệt đẹp, hài hòa lại bình yên, giữa biển trời bao la thế này, mọi nỗi buồn đều tan biến, con người trở nên nhỏ bé.

“Nhìn thấy gì không?” Giọng Mặc Tử Hiên truyền vào tai nghe.

“Rất hùng vĩ, có máy bay riêng thế này lúc nào tâm tình không tốt bay ra biển đi dạo giải sầu, sẽ tốt lên ngay.” Cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mê mẩn, cong lên khóe miệng, ánh mắt sáng ngời cho thấy tâm trạng cô rất tốt.

Máy bay nhanh chóng hạ đến biệt thự, Mặc Tử Hiên đặc ý nhìn Diệp Hân Đồng.

“Thắt chặt dây an toàn.”

Diệp Hân Đồng không hiểu rõ là chuyện gì nhưng cũng theo trực giác cài chặt dây an toàn.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười mê người “Lúc này cô hi vọng được thấy cái gì nhất?”

“Hi vọng nhất?” Diệp Hân Đồng suy nghĩ một lúc, anh rất cuộc muốn làm ư, mỗi lần anh ta muốn làm cái gì đều khẳng định không có gì tốt đẹp “Tôi hi vọng nhất là nhanh lên một chút.”

Máy bay đột nhiên lên cao.

“Này, anh định làm gì thế? Đừng có gần dở” Không biết vì sao cô cảm thấy sợ hãi căng thẳng.

Đột nhiên....

“A!” Máy bay lao thẳng xuống dưới, trước mắt cô là một khoảng vườn hoa muôn hồng nghìn tía, chưa thấy bóng dáng bãi đỗ đâu, máy bay lại nhanh chóng bay lên, được một đoạn lại xoay tròn xuống, choáng váng lại mất trọng lực khiến tim cô như muốn nhảy ra ngoài, vừa mở mắt, ngay trước mặt là một thác nước, phía dưới là một chiếc hồ nghi ngút khói bốc lên, cô không có tâm trạng nhìn, máy bay lại bay lên.

Diệp Hân Đồng dùng một tay ôm ngực sắp ói, tay kia kéo bả vai anh, mặt tái nhợt.

“Này, đừng chơi nữa.”

Anh kinh ngạc liếc nhìn cô một cái “Không phải cô không thích đẩy chứ?”

Trong lòng cô chỉ muốn khóc “Anh muốn chơi thì tìm bạn gái chơi đi, thả tôi xuống.”

“Tôi sẽ lên trời xoay tròn 360o, rất lóa mắt...” Mặc Tử Hiên giải thích.

“Thả tôi xuống đi” Cô quát lên.

Lão Kim và phi hành đoàn bị tiếng motor chi phối không nghe rõ, nhưng Mặc Tử Hiên đeo tai nghe sắp điếc tai.

Anh không để ý tới khiếu nại của Diệp Hân Đồng, áy bay quay 360o, như là mất khống chế sắp rơi xuống đất.

Diệp Hân Đồng cảm thấy mình sắp chết đến nơi, nhắm mắt lại.

“Cộp”. Tiếng máy bay va chạm với mặt đất, mở mắt ra, đã hạ cánh an toàn.

Diệp Hân Đồng mở cửa máy bay, nhảy xuống, vừa tới mặt đất liền nôn thốc nôn tháo.

Mặc Tử Hiên đưa khăn giấy cho cô. Ánh mắt lạnh lùng của anh thoáng một tia không đành lòng, nhưng rất nhanh biến mất.

Diệp Hân Đồng nôn xong ngẩng đầu, xử lý lại mớ tóc xoăn xộc xệch, cũng may, dùng phấn trang điểm loại tốt nên vẫn hoàn mỹ không tì vết.

Nhìn cách sống tùy ý của Mặc Tử Hiên, cô không có quyền nói, chỉ muốn làm cho xong cái nhiệm vụ bảo vệ này là tốt rồi.

Cô giận dữ chẳng thèm nói gì giật lấy khăn giấy lau đại mấy cái rồi đi về phía trước, chân hơi lảo đảo.

Mặc Tử Hiên lập tức đỡ lấy cô.

“Cô thể này làm thế nào giúp được tôi? Nữ cảnh sát!”

Diệp Hân Đồng hất tay Mặc Tử Hiên, cười nhạt “Nếu Mặc thiếu gia không thương tiếc sinh mạng của mình thì phải nhiều hay ít người bảo vệ cũng đều dư thừa.”

28. Chương 28: Du Ngoạn Biệt Thự Sơn Thủy

“Thiếu gia 18 tuổi đã quản lý hoạt động các thiết bị của Hoàng thất, 19 tuổi đã chơi các kỹ thuật lái máy bay thể này, cho nên Diệp tiểu thư yên tâm.” Lão Kim ở phía sau giải thích.

Cho nên cô xứng đáng được hưởng sự kích thích khi cận kề cái chết như vậy.

Diệp Hân Đồng quay đi, không nói gì.

Lúc này một chiếc Lincol màu đen phiên bản dài từ phía đường lớn chạy tới, cửa sổ cũng màu đen, bên trong có thể thấy bên ngoài nhưng bên ngoài không thể thấy.

Xe dừng trước mặt Mặc Tử Hiên, một người đàn ông cao gầy mặc âu phục bước xuống, cung kính đứng bên cạnh mở cửa cho Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên dài chân bước qua, lên xe, anh xoay người muốn kéo Diệp Hân Đồng, nhưng cô làm như không thấy anh đưa tay ra, tự mình bước lên xe.

Sau khi ngồi lên mới biết xe này đã được thay đổi, bên trong là hai chiếc ghế salon đối nhau, ở giữa là một chiếc bàn xa xỉ, trên có sẵn nước quả, máy tính, café, thức uống, đồ ăn vặt.

Mặc Tử Hiên ngồi vào chiếc ghế bên phải. Trên xe còn có sẵn thợ trang điểm buổi trưa cho cô.

Diệp Hân Đồng ngồi vào ghế bên trái, thợ trang điểm nhanh chóng giúp cô sửa sang lại.

Không khí trên xe có phần kỳ bí, không ai nói lời nào. Xe đi qua những khóm cây được cắt xén tinh xảo, bỏ lại một hồ bơi rộng giữa đảo, dừng lại tại cửa biệt thự.

Xa xa đã nghe thấy tiếng nhạc và tiếng nói chuyện huyên náo trong bữa tiệc.

Vào bên trong, biệt thự không quá lớn, ở giữa được sắp nhiều bàn ăn loáng thoáng thấy trong đám người, những tiếng huyên náo lập tức im bật.

Một MC mặc áo đuôi tôm mặt mày hớn hở cất giọng cao vút: “Nhiệt liệt hoan nghênh Mặc Tử Hiên.”

Đèn flash trên sân khấu rọi lên người Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng không thích bị sấm soi như vậy, muốn thu lại cánh tay đang khoác trên tay Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên dè cánh tay cô xuống, dịu dàng cười một cái với cô, trong nụ cười rõ ràng có ý cảnh cáo.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở một nụ cười theo anh bước trên thảm đỏ lên sân khấu.

Trước mắt Diệp Hân Đồng là bao nhiêu người, cô mỗi lúc một mất tự nhiên, cộng với một đám nhiếp ảnh gia chụp hình liên tục khiến nụ cười của cô càng trở nên cứng ngắc.

Trong đám người có một đôi mắt sáng ngời lấp lánh đang rồi rảo nhìn cô.

Vũ Văn Thành để ly rượu xuống đi về phía cô.

Đột nhiên, một đôi tay ngăn anh lại. Lý Đốc Sát nở một nụ cười hiền lành.

“Sao, ghen à? Chỉ là diễn kịch thôi mà.”

Vũ Văn Thành xoay mặt, nhú mày, cổ nén đau khổ khiến người ta say mê.

“Từ nhỏ đến lớn cậu đều như thế, chuyện của ai cũng mặc kệ, riêng cô ấy, chỉ cần có nam sinh đuổi theo thì cậu đã ra mặt ngăn cản, tôi rất buồn, đã nhiều năm rồi, sao cậu không thổ lộ với cô ấy?” Lý Đốc Sát tiện tay đưa một ly Kê Vĩ Tửu vào tay Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành nhìn về phía Diệp Hân Đồng trên sân khấu chân tay luống cuống: “Cậu, cháu không biết vì sao phải nhường cô ấy? Cậu biết rõ cháu đối với cô ấy...”

Vũ Văn Thành không nói tiếp, nhấp một ngụm rượu.

“Cháu với con bé làm sao?” Lý Đốc Sát cười như rõ trong lòng bàn tay, “Đây là chuyện ta không thể quyết định, ta cũng chỉ nghe theo chỉ thị, nếu cháu không muốn cô ấy làm nhiệm vụ thì hãy lên trên đi”

Đột nhiên, trong đám người vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Mặc Tử Hiên đã nói xong, anh và Diệp Hân Đồng từ sân khấu đi xuống, một nhóm người vây quanh, khom lưng a dua.

Diệp Hân Đồng vẫn đứng bên cạnh mặc, ánh mắt quét qua nhóm người, bảo đảm cho an toàn của vị thiếu gia này, trong đám người Vũ Văn Thành vẫn nhìn cô chăm chú.

Không biết vì sao nhưng nhìn thấy Vũ Văn Thành ở đây, cô thấy thật yên tâm.

29. Chương 29: Đàn Ông Giao Chiến

Thương nhân trong bữa tiệc đều có hơi thở sắc mùi thương nghiệp hóa, dường như trên người tất cả đàn ông đều có sẵn danh thiếp, phát lung tung nhằm mở rộng mạng lưới quan hệ.

Trong tay lão Kim đã có một xấp dày rồi, Viên Mộng Khải nhiệt tình đưa Mặc Tử Hiên đi giới thiệu, kẻ trước mặt áo mũ chỉnh tề được mọi người kính trọng so với kẻ chán chường ngã quỵ xuống đất hôm trước như hai người khác nhau.

Diệp Hân Đồng đứng suốt, chân sắp không trụ vững, rất đau, cô nghiêng một lòng bàn chân, giảm diện tích chống đỡ cơ thể, đôi mắt quả hạnh vẫn quan sát hai người đang chuyện trò rôm rả, không biết Mặc Tử Hiên định hàn huyên đến khi nào.

“Nhường một chút, nhường một chút” Đột nhiên, phía sau có một người đàn ông đầu trọc cầm một ly rượu chen về phía này.

Diệp Hân Đồng vừa quay lại nhìn, khuỷu tay hấn đã va vào mặt cô, chống đỡ người bằng một chân làm cô đứng không vững.

“A!” Cô bị ngã đẹp trên mặt đất, ngay dưới chân Mặc Tử Hiên.

Mẹ nó, ai thế? Không có mắt à?

Diệp Hân Đồng vừa định đứng lên chửi mắng cái tên quỷ liễu linh kia, Vũ Văn Thành đã xông đến trước mặt, không nói gì ôm cô dậy.

Cô sợ ngã, lập tức quàng tay qua cổ anh.

Vũ Văn Thành xoay người định đi ra khỏi bữa tiệc, đột nhiên tay anh bị Mặc Tử Hiên kéo lại.

Anh nở một nụ cười ma mị “Xin hỏi anh định đưa vị hôn thê của tôi đi đâu?”

Giọng anh không vội không chậm, đối mặt với sự lạnh lùng của Vũ Văn Thành.

“Không thấy chân cô ấy bị thương à?” Vũ Văn Thành không đổi nét mặt, mắt không thèm nhìn Mặc Tử Hiên.

“Tôi không sao..., tôi chỉ vấp ngã thôi, không bị trẹo chân, thả tôi xuống.” Diệp Hân Đồng hạ thấp giọng, không muốn thu hút sự chú ý của nhiều người.

Vũ Văn Thành buông cô xuống, nhìn đôi giày cao gót “Cô không sao thật chứ?”

Giọng anh vô cùng dịu dàng, như một cơn gió thổi trên mặt hồ yên ả, tỏa ra từng vòng gợn sóng.

Cô không quen với Vũ Văn Thành lạ lùng như vậy, lùi mấy bước, tay vịn chặt vào cánh tay Mặc Tử Hiên.

“Không sao.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

Không sao mới lạ, lần đầu tiên đi giày cao gót, gót bị xước hơi đau, lòng bàn chân hình như cũng bị rộp, cảm giác đau đốn âm ỉ.

Mặc Tử Hiên đắc ý liếc nhìn Diệp Hân Đồng.

Đột nhiên Vũ Văn Thành đến gần anh, cách chừng 10cm.

“Diệp Hân Đồng chỉ là cảnh viên phái tới bảo vệ anh, ngôn ngữ và hành động của Mặc thiếu xin hãy tôn trọng cô ấy một chút.” Vũ Văn Thành hạ thấp giọng lạnh lùng nói.

“Có phải anh quá quan tâm rồi không?” Mặc Tử Hiên không để những lời cảnh cáo của anh vào mắt.

“Tôi là cấp trên, cô ấy thi hành nhiệm vụ tôi phải quan tâm, cũng phải chịu trách nhiệm với sự an toàn của cô ấy.”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười tà ác, bàn tay đặt lên eo thon của Diệp Hân Đồng, nhiệt độ từ tay anh truyền qua lớp váy, Diệp Hân Đồng ngẩng đầu trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, trước mặt mọi người đành nhịn.

“Bây giờ tôi và vị hôn thê muốn đi nghỉ, xin tránh ra cho.”

Vũ Văn Thành vẫn đứng đó không nhúc nhích, Mặc Tử Hiên cũng không có ý định đi vòng, giữa hai người như đang so đo với nhau, không khí trở nên lúng túng.

“Tôi không có việc gì.” Diệp Hân Đồng đột nhiên nói với Vũ Văn Thành. “Còn nữa, thật xin lỗi.”

Tiếng xin lỗi của cô khiến hai người đàn ông chú ý.

Cô xin lỗi vì không nghĩ Vũ Văn Thành lại quan tâm đến mình như vậy, trước cứ tưởng anh ta cố ý nhắm vào cô, bất đồng với cô, cho nên rất ghét anh, nhìn đáng về này, quả là một cấp trên tốt, mặc dù trước khi làm nhiệm vụ này, bọn họ đã ở cạnh nhau mấy chục năm, nhưng anh chưa hề nhìn cô bằng con mắt thân thiện.

30. Chương 30: Là Xử Nữ (trình Nữ) Sao

Đôi mắt dịu dàng chuyển động của Diệp Hân Đồng bị phủ một tầng sắc thái mơ hồ, cô rất cảm động Vũ Văn Thành đã nói với người khác như vậy, bọn họ biết nhau mấy chục năm, lần nào cũng chỉ đỏ mặt tía tai, anh ta lúc nào cũng cao cao tại thượng, cô bị chọc tức đến nổi phổi cũng muốn nổ tung, lần này, cô cảm thấy khác hẳn, tình nghĩa đồng học vào lúc máu chốt cũng khác với người xa lạ.

Diệp Hân Đồng đứng thẳng lưng “Tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh”

“Đồ ngốc” Cô có biết kỳ vọng của anh là cái gì không? Vũ Văn Thành xoay người, nhúu chặt mày nhường chỗ.

Mặc Tử Hiên ôm eo Diệp Hân Đồng bước đi.

Gian phòng của bọn họ rất lớn, trang hoàng theo phong cách Châu Âu, chiếc đèn bàn chiffon hình nón cụt phát ra ánh sáng mờ ảo, mùi nền thơm hương táo tẩn mát mê người.

Diệp Hân Đồng đá văng giày cao gót, nâng chân lên nhìn, quả nhiên tàn phá, gót chân xước đỏ, còn hơi bị sưng.

“Vũ Văn Thành thích cô à?” Mặc Tử Hiên tựa cửa, nheo mắt hỏi. Ánh mắt mang theo một luồng khí lạnh như bị người khác chọc tức.

“Thần kinh” Diệp Hân Đồng chân không giẫm trên tấm thảm mềm mại đi về phía phòng tắm.

Lúc đi ngang qua Mặc Tử Hiên, bị anh tóm lại, đôi tay bị 1 tay anh giữ đằng sau lưng.

Tối nay cô chưa ăn gì, xuống máy bay có bao nhiêu trong bụng cũng đã nôn hết, vừa đói vừa mệt mỗi lại phải đứng với anh một đêm, căn bản cũng không còn sức giãy giụa.

“Buông tôi ra.” Cô gào lên, hơi sức cũng như sắp hết.

“Cô thích hẳn ư?” Mặt anh áp vào cô, nắm tay cô hạ thấp khiến cô không thể không ngửa lên nhìn anh.

“Anh làm gì thế?” Anh có lúc ma mị giống như đa số các công tử phong lưu, nhưng cũng có lúc lạnh lùng khiến cô phát sợ, như lúc này.

Mặc Tử Hiên cúi đầu giữ lại môi cô. Ngoài dự liệu, Diệp Hân Đồng trợn to hai mắt, hần lại uống say ư?

“ô, ô” Lưỡi Mặc Tử Hiên chặn miệng khiến cô không thể phát ra âm thanh.

Kế tốt nhất bây giờ, là cắn.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, ra sức cắn.

“A!” trong phòng phát ra tiếng gào khóc thảm thiết của anh, buông tay Diệp Hân Đồng, anh dùng ngón cái xoa xoa đầu lưỡi, dính một chút máu.

“Đáng đời!” Diệp Hân Đồng lườm một cái, xoay người đi vào phòng tắm.

Anh xông lại chặn đứng như mãnh thú, đè cô ra mặt đất, hung ác như ma quỷ từ địa ngục tới.

Cô chọc giận anh rồi sao.

Tay anh túm lấy đôi tay cô đang giãy giụa bên thân người.

“Biết phụ nữ dùng để làm gì không?” Anh nói một cách ma mãnh, trên mặt lại không hề cười.

“Mặc Tử Hiên, anh buông tôi ra.” Diệp Hân Đồng tiếp tục giãy giụa, trong lòng có chút sợ hãi, cô nhớ lại vụ tấn công trong rừng cây đêm đó, bị trói bắt lực không làm sao nhúc nhích, phần cực đại nóng bỏng của đàn ông ra vào thân thể cô đến tê liệt, trong lòng buồn khổ mà vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chẳng lẽ Mặc Tử Hiên là một kẻ thô bạo?

Diệp Hân Đồng càng giãy giụa kịch liệt, nhưng sức của cô không làm sao thoát nổi.

Anh lạnh lùng nhìn trừng trừng cô đang giãy giụa, như thỏ bị tóm tai, có cố gắng cũng vô dụng, anh hưởng thụ cảm giác bất lực của cô.

Đột nhiên anh cười một cách ma mĩnh: “Cô là xử nữ sao?” Xử nữ? Diệp Hân Đồng ngừng giãy giụa, ba ngày trước cô vẫn còn, mấy ngày nay lại bị cưỡng gian hai lần không giải thích nổi, tháng này cô bị sao quả tạ chiếu rồi.

“Tôi phải hay không mắc mớ gì tới anh, buông tôi ra.” Cô tiếp tục giãy giụa.

Giãy giụa nhiều quá, váy bị co lên trên, bắp đùi trắng như tuyết lộ ra, thỉnh thoảng còn ẩn hiện màu đen của chiếc quần lót. Anh vốn không động lòng, nhưng bởi vì *** mà trở nên tà ác, sắc thái đôi mắt cũng trở nên hắc ám.

31. Chương 31: Dừng Miệng Giải Quyết

Anh nhớ tới mùi vị hai lần ‘ăn’ cô, da thịt khít khao, cơ thể ẩm ướt, tiếng rên rỉ run rẩy lơ đãng cùng xúc giác nhạy cảm.

Miệng anh khẽ mở ra, rất muốn thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô.

Ánh mắt anh híp lại mơ màng, Diệp Hân Đồng hình như cũng cảm nhận được sự biến đổi, thoáng nhìn qua, chỗ đó của anh như sắp làm rách quần.

“Này, anh tỉnh lại đi, tôi là hộ vệ của anh, không phải phụ nữ của anh.”

Anh cắn răng, kinh nghiệm từng trải đấu tranh với tư tưởng rối rắm, cuối cùng, lý trí chiến thắng, anh đứng dậy, nhìn Diệp Hân Đồng đang nhanh chóng bò từ dưới đất dậy.

Bây giờ không phải lúc, anh muốn cô nhưng không phải lộ liễu như vậy.

“Thật xin lỗi, lần sau đừng để chiếc quần lót màu đen của cô lọt vào mắt tôi, tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, lần sau sẽ không đủ lý trí để thả cô ra đâu.”

Diệp Hân Đồng lập tức kéo váy xuống “Cái gì chứ, nếu không phải tại anh đè ép tôi... Nếu anh còn như vậy, tôi sẽ đề nghị đồng nghiệp khác tới bảo vệ anh.”

“Đề nghị đi, điều một cô xinh đẹp đến, thật phong tình vào.” Anh ma mĩnh nhìn về phía Diệp Hân Đồng, từng bước từng bước đi về phía cô “Cô, không hề biết gì về mùi vị đàn ông ư?”

Lần đầu tiên là say rượu không nhớ rõ, lần thứ hai trong rừng vắng, lúng túng muốn phun máu, mùi vị cái đầu anh ấy. Nhưng cô không thể thừa nhận.

Diệp Hân Đồng nhăn đôi mày liễu, cười như sao sáng “Đừng ham muốn linh tinh, nếu anh cần có phụ nữ, tôi giúp anh một tay ra ngoài tìm.”

“Ham muốn? Cô xác định?” Anh đột nhiên bật cười, như thể rất hưởng thụ hình dung của cô.

“Khụ khụ.” Cô háng giọng, lúng túng đưa ánh mắt đi chỗ khác, phải thay đổi đề tài “Hôm nay chúng ta thật sự phải ngủ chung phòng sao? Anh có cần tôi đi tìm một người phụ nữ để phát tiết trước không?”

Anh nhìn vào bộ ngực thoát ẩn thoát hiện của cô “Tìm người dễ nhất đi”

“Tôi đi ra ngoài tìm”

Mặc Tử Hiên kéo tay cô “Cô thật sự không có ý định làm người phụ nữ của tôi, tôi có thể cho cô rất nhiều tiền để thực hiện ước mơ của mình.”

Diệp Hân Đồng hất tay anh ra, không nhận được nói: “Tại sao anh lại cứ động tâm đối với tôi?”

“Chẳng phải vì cô sao?. Cô là bảo vệ thân cận của tôi, đuổi đi không được, tôi muốn tìm phụ nữ phát tiết cô cũng phải nhìn, cô không lúng túng thì tôi cũng lúng túng, hoặc là cùng đi, hoặc cô đi xa một chút.”

Cô vẫn nhớ sự lúng túng lần trước. Tên này không thể kiềm chế một chút hay sao? Không hô mưa gọi gió với phụ nữ thì chết chắc.

“Tôi biết rồi, về sau lúc anh tìm phụ nữ tôi sẽ đi xa một chút.”

Diệp Hân Đồng bắt đầu xoay người.

Anh kéo tay cô lại “Hai ngày nay e là không được, cô là vị hôn thê của tôi, phải ở cùng phòng với tôi, đợi tôi gọi phụ nữ đến, cô đi toilet hoặc che đầu đi.”

“Ừ.” Diệp Hân Đồng phiền não nhíu mày “Tôi nói này, anh không thể nhịn hai ngày sao?”

“Có thể.” Anh nở nụ cười ma mãnh “Cô dùng miệng giải quyết giúp tôi cũng được.” Mẹ nó.

“Anh không sợ tôi cắn đứt của anh thì tới đi.”

“Thế thì dùng tay thôi.” Anh lôi tay cô dúi vào một bộ phận nào đó đã khổng lồ.

Diệp Hân Đồng giật ra nhanh như chớp. Nhưng anh lại ngẩng đầu, nở một nụ cười hài hước “Đùa thế thôi, tôi sợ cô bẽ gãy nó, vật này còn khiến cho rất nhiều phụ nữ lên tiên đấy.

Thật ghê tởm!

Nhìn hần đứng lên thật chẳng giống một hoàng tử, một người đàn ông có thể phong lưu đến vậy quả là độc nhất rồi. Diệp Hân Đồng đổ mặt ngồi vào ghế salon, gian phòng này có cái giường to thế, bọn họ lại không trải ga giường, bảo cô đi kiểm chăn ở đâu đây.

32. Chương 32: Cõi Trọng Giường Của Tôi

Diệp Hân Đồng như đứng trên đồng lửa, Mặc Tử Hiên hai chân vắt lên nhau, hai tay chống trên giường, người nửa nằm, đôi mắt lưu luyến ở trên người cô, như thể đang hưởng thụ sự căng thẳng của cô.

Diệp Hân Đồng đứng lên, cầm đôi giày đang nằm chổng chơ trên thảm, một con mắt tuyệt đẹp như bước ra từ trong tranh, ánh mắt trong suốt như nước chảy qua tim anh. Thật quá phong tình, thẹn thùng nửa kéo nửa đẩy, vô cùng kỳ xảo nửa như cự tuyệt, nửa muốn mời chào, không có người phụ nữ nào giống cô ấy, trong căn phòng yên tĩnh, tựa như một thiên sứ không cần thận bị trượt chân. Hướng nhìn về phía đó đã thấy cô ấy xoay mặt vào nhà tắm.

“Các người làm xong nhớ gọi tôi”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười tuyệt đẹp, nhanh nhẹn đứng lên “Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cô chủ động leo lên giường của tôi, để tôi được yêu cô.”

Lời nói nhảm của anh khiến cô chết lặng. Cô chẳng buồn liếc anh lấy một cái: “Anh quả là một tên nghiện”

“Tên nghiện?” Đôi mày kiếm của anh nháy lên, gian tà dữ tợn lại vô cùng đẹp.

“Nghiện mơ hồ” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái đi vào nhà tắm.

Vừa vào đến nơi, cô liền hối hận, đây là một căn phòng bằng thủy tinh, nhìn từ bên ngoài không thấy gì, trông giống một bức tường màu xanh, nhưng từ bên trong có thể thấy toàn bộ bên ngoài.

Diệp Hân Đồng lại đi ra

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười đắc ý “Thế nào?”

Mặt cô ửng đỏ, nghĩ một lát “Các người làm thì nhớ đắp chăn.”

“Tại sao?” Nụ cười của anh vẫn ngoác ra.

“Bên trong nhìn thấy rõ”.

“Thế chẳng phải rất tốt, cho cô miễn phí xem cảnh hạn chế trên màn hình rộng, tôi tin là người phụ nữ sắp tới kỳ xảo rất tốt, cô cũng có thể học tập, nếu cô không chịu nổi, tôi cũng không ngại cô.” Anh tươi cười trả lời như nước chảy mây trôi.

“Anh...” Cô có nói, có mắng, có đánh, nhưng có câu, giang sơn dễ đổi, nhưng cô đối đáp với một kẻ vốn tính phong lưu thành ông nói gà bà nói vịt.

Cho nên cô cũng đột nhiên bày ra vẻ mặt tươi cười, nhếch môi, bên ngoài cười nhưng trong lòng mỉa. “Vậy anh cố gắng một chút, anh biết đấy con người tôi chẳng có ưu điểm nào ngoài mồm rộng, nếu anh đột nhiên dừng lại, tôi đảm bảo cả Trung Quốc lẫn Hàn Quốc sẽ biết đức vua kế thừa của họ... bắt lực”

Mặc Tử Hiên hơi sững sờ, nhưng lập tức nở một nụ cười ma mãnh, nụ cười này làm Diệp Hân Đồng ghê tởm.

“Có bắt lực hay không phải trải qua mới biết. Hay là cô tự trải nghiệm đi.” Miệng anh tiến đến, dường như sắp chạm vào mặt cô.

Hơi thở ấm áp của anh phả tới khiến Diệp Hân Đồng muốn ngả bả nhào, cảm giác này cô không thích, hết như tên ác ma thở độc trong rừng kia.

Cô vùng tay lên, trong phòng phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cô không cố ý muốn đánh anh. Ai bảo mặt anh dí sát vào mặt cô.

Mặc Tử Hiên phút chốc lạnh như băng, đã 25 tuổi, chưa anh dám tát vào mặt anh như thế, đối với một người đàn ông có thể nói thể diện là quan trọng nhất.

Mặc Tử Hiên túm lấy tay Diệp Hân Đồng, ánh mắt sắc lạnh quét trên mặt cô, không khí lạnh lẽo vừa rồi biến mất.

Diệp Hân Đồng cũng ý thức được là mình đã làm một chuyện không nên, mặc cho anh túm không hề phản kháng.

“Ở Hàn Quốc, chỉ với một cái tát này, cô sẽ bị đuổi việc, vĩnh viễn xóa tên khỏi cục cảnh sát.” Anh như đang cảnh cáo cô hay ám chỉ điều gì.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý.” Diệp Hân Đồng cúi đầu, nói nhỏ.

Mặc Tử Hiên giữ chặt khuôn mặt cô, sắc mặt từ từ trở nên hòa hoãn.

“Nhưng đây là ở Trung Quốc, nếu như, cô chịu ngủ với tôi một đêm, tôi sẽ xóa.” Giọng của anh thay đổi trở nên vô cùng gian ác, từ từ đưa tay cô lên miệng, hôn một cái, chờ câu trả lời.

33. Chương 33: Một Cái Tát Đổi Cả Đêm

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn anh, sự xấu hổ vừa rồi rồi biến mất, cô cười khổ “Tôi đánh anh một cái phải ngủ với anh một đêm, anh cho rằng tôi cũng đói khát như anh chắc? Cùng lắm tôi cho anh đánh tôi hai cái.” Diệp Hân Đồng ra sức giật lại tay mình, chùi chùi trên quần áo.

“Anh đánh đi.”

Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn anh một cái rồi nhắm lại, lồng ngực thẳng đứng, không một chút sợ hãi, giống hệt Lưu Hồ Lan lao tới pháp trường, biết rõ rằng, trong chớp mắt sẽ bị thương, nhưng không cam tâm tình nguyện tiếp nhận bàn tay anh.

Mặc Tử Hiên nheo mắt lại, nhìn khuôn mặt không kiên ngạo cũng không tự ti, thấy chết không sờn lòng cũng không cố chấp, trong lòng anh sinh ra một loại cảm tình.

Đây là cảnh sát Trung Quốc sao? Trong người chảy một dòng máu kiên cường, bị anh cưỡng dâm hai lần mà không hề khổ sở hay tuyệt vọng, đối mặt với sự đau khổ sắp tới cũng bình tĩnh như thế.

Diệp Thiếu Hoa rốt cuộc đã di truyền cho cô những cái gì?

Mặc Tử Hiên hơi phiền não, nâng gáy cô, ngang ngực hôn lên môi cô, vì có vết xe đổ, anh không đưa đầu lưỡi vào mà mút mát môi cô, đôi môi mềm mại được ngậm trong miệng anh như một viên kẹo đường khiến anh càng khát vọng.

Diệp Hân Đồng muốn tránh thoát, anh lại giữ chặt gáy khiến cô không thể động đậy, cắn cũng không tới lưỡi, Diệp Hân Đồng vội vàng lấy tay đập vào sau lưng anh.

Anh thô lỗ hôn, hơi thở mỗi lúc một khàn đặc, hạ thân vô tình cọ xát vào bụng cô, anh nhanh chóng đẩy ra, cứ như vậy, anh sợ mình sẽ mê muội, phá hủy hết kế hoạch.

Nhưng cơ thể nóng bỏng lại không tự chủ được muốn đến gần cô, bụng dưới bành tương khiến anh khổ sở, cô giống như một liều thuốc tốt nhất lúc này.

Lúc Mặc Tử Hiên có cảm giác không thể nào cưỡng lại được hương vị của cô, cau mày buông ra.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Hân Đồng chính là một cho anh một cái tát, giơ tay lên.

Anh là Hoảng tử, là đối tượng cô phải bảo vệ, cô lại dám nổi giận hay sao, bàn tay biến thành quả đấm từ từ rơi xuống. Môi bị anh mút mát phát đau, thật là một tên biến thái. Ngoài việc tỏ ra tức giận cô cũng chẳng còn cách nào khác, lúc này cô hối hận vì đã nhận nhiệm vụ này, bảo vệ một tên cặn bã như thế, ruột cô đến xanh ra mất.

Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, rất hài lòng với kiệt tác của mình.

“Cô đánh đi, đánh một cái tôi hôn một cái.” Anh vẫn không bỏ được cái kiểu cười ma mãnh ấy.

Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn, dùng mu bàn tay lau lấy lau để môi mình, xoay người, đến cửa phòng tắm lại liếc nhìn anh.

“Người phụ nữ kia khi nào thì tới?” Diệp Hân Đồng quát lên.

Mặc Tử Hiên nhú mày, trầm tư tính toán “Nửa tiếng nữa thôi. Làm sao, cô định thay thế cô ấy? Tôi có thể bảo cô ấy quay về.”

Diệp Hân Đồng lại lườm anh thêm cái nữa. không muốn tranh luận thêm.

Cô vào phòng tắm khóa cửa lại.

Trước tiên cô muốn tắm một cái.

Diệp Hân Đồng giơ cánh tay mình lên, ngửi một cái rồi hạ xuống, cái tên kia hôm nay dùng nước hoa Dior, đúng là một kẻ táo bạo, trên người cô cũng dính cái mùi này, thật muốn ới.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng cởi váy cùng bộ nội y đen xuống, mở vòi hoa sen, bắt đầu tắm rửa.

Để tiện gội đầu, cô để vòi hoa sen cố định trên giá treo, nước bắn lên mảng tường thủy tinh, ngày càng nhiều.

Diệp Hân Đồng quay về phía Mặc Tử Hiên, ánh mắt anh đang nhìn về hướng cô si mê, không ngừng nuốt nước miếng, yết hầu liên tục chuyển động.

Diệp Hân Đồng thoa xà phòng khắp người, đặc biệt là bộ phận mấu chốt, bôi xong cô lấy vòi hoa sen xả vào người.

Nghiêng mắt nhìn ra ngoài, mặc vẫn nhìn cô làm gì, ánh mắt hẩn như có thể xuyên qua thủy tinh, nếu không biết bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, cô nhất định sẽ tưởng Mặc Tử Hiên đang thèm thuồng nhìn cô, đáng vẽ như sắp chảy nước miếng đến nơi.

Xà phòng trên người bị nước cuốn trôi, Diệp Hân Đồng lại đưa vòi hoa sen cố định lên trên, vắt mái tóc sang một bên, đứng dưới nước, kỳ cọ lưng để cho dòng nước dịu dàng xối trên tấm thân mệt mỏi.

Cô lại quay ra Mặc Tử Hiên, sao hẩn vẫn nhìn cô, ngang nhiên nhìn thẳng vào mắt cô. Diệp Hân Đồng vô tình bị ánh mắt đó làm cho đỏ mặt, trong lúc lơ đãng nhìn thấy nơi đó của anh càng thêm khổng lồ.

Hẩn quả là một tên đàn ông dễ kích động.

34. Chương 34: Tắm Xong

Trước mặt anh, đáng vẽ thướt tha mềm mại của một thiếu nữ đang tắm, loay hoay các loại tư thế, vuốt ve, chà xát, thoải mái hưởng thụ nước ấm, hoàn toàn buông thả, không hề làm bộ lại có một bản năng tuyệt vời.

Diệp Hân Đồng nằm mơ cũng không nghĩ rằng miếng dán thủy tinh bị nước bắn vào sẽ trở nên trong suốt.

Mặc Tử Hiên cũng không ngờ là mình lại bị vốc dáng của cô mê hoặc, không cần cố ý uốn éo lẳng lơ lại làm cho anh ham muốn mãnh liệt, ánh mắt anh từ bộ vị của cô đi lên trên, vốn định quay mặt đi giảm nhiệt lại bị đôi mắt trong sáng của cô hấp dẫn, cặp mắt trong vắt kia khiến anh như bị đặt trong cảnh giới sắp tới thiên đường, đẹp không sao tả xiết, không thể rời được mắt.

Diệp Hân Đồng dùng khăn lau khô nước trên người, đến lúc phải mặc quần áo, cô tự nhiên quên mất là phải mang vào đó một bộ.

Ngửi mùi nước hoa trên bộ váy lúc này, cô thấy thật ghê tởm.

Cô rửa mặt, tẩy trang hết son phấn. Sửa sang lại mái tóc không còn xoăn, ướp nhẹ để sau lưng. Sau khi tẩy trang, cô cảm tưởng là hai người khác nhau.

Mỹ phẩm quả nhiên là đồ tốt, có thể biến đen thành trắng, mắt nhỏ trở nên to tròn, khuôn mặt to thành thon gọn, thảo nào trên mấy trang web đen đăng ảnh toàn những đại mỹ nữ. Trong lúc cô sửa sang lại, những giọt nước trên tường thủy tinh vẫn còn đọng.

Cô tắm rửa xong bước ra, Mặc Tử Hiên đã đứng ngay cửa.

“Hèm”. Anh hắng giọng một cái.

“Sao?” Diệp Hân Đồng cảm thấy anh là lạ.

“Tôi vào trong tắm.” Mặc Tử Hiên chỉ chỉ phòng tắm cười kỳ quái “Cô có thể ngồi ở vị trí của tôi vừa rồi, chỗ đó nhìn rõ nhất.”

Diệp Hân Đồng nhú đôi mày liễu, cô nghe không hiểu anh nói gì.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa, chẳng lẽ là cô gái kia tới?

Diệp Hân Đồng vội vàng chui vào phòng tắm. Đóng cửa lại, nhưng nhìn rất rõ bên ngoài, cô phải làm sao? Chẳng lẽ thật sự xem màn ảnh rộng miễn phí?

Lúc này cô vô cùng muốn chạy ra khỏi gian phòng này.

Cửa phòng được mở, Vũ Văn Thành tay giơ lên một cái túi đang đứng ngoài.

Diệp Hân Đồng thấy là Vũ Văn Thành thì ra khỏi phòng tắm.

“Tôi và vị hôn thê muốn nghỉ ngơi, anh có chuyện gì không?” Mặc Tử Hiên tựa cửa, giọng nói không được tốt. Đặc biệt là nhìn thấy Vũ Văn Thành đẹp trai đến mức chính anh phải ghen tị.

Diệp Hân Đồng kéo Mặc Tử Hiên ra, đứng trước mặt Vũ Văn Thành: “Sir, có việc gì cần giao sao?”

Vũ Văn Thành im lặng một lúc, nhét cái túi vào tay cô “Tôi vừa đi mua giúp cô một bộ quần áo, bên trong còn có một ít thuốc kháng viêm, chân cô chắc cũng chảy máu rồi, trong đó còn có một đôi dép lê.”

Diệp Hân Đồng trợn mắt nhìn Vũ Văn Thành, trong lòng chợt cảm động.

“Sếp...” Cô cũng không biết phải nói gì với Vũ Văn Thành vốn có thành kiến, cuối cùng kết lại một câu “Cảm ơn anh.”

Vũ Văn Thành dùng con mắt sắc lạnh liếc Mặc Tử Hiên, lại liếc nhìn căn phòng “Nếu không tiện thay, có thể sang phòng tôi. Tôi đứng ở cửa chờ cô.”

Mặc Tử Hiên đoạt lấy cái túi “Vị hôn thê của tôi sao phải sang phòng anh thay quần áo?”

Vũ Văn Thành không thèm để ý đến Mặc Tử Hiên mà nhìn Diệp Hân Đồng: “Yên tâm đi, quanh đây tôi đều sắp xếp ổn thỏa, sẽ không có vấn đề gì, cô có thể nghỉ ngơi hai ngày.”

Cảm động không nói nên lời, Diệp Hân Đồng đột nhiên có cảm giác muốn khóc, không nghĩ được Vũ Văn Thành luôn luôn bắt hòa với cô như nước với lửa lại có thể suy nghĩ chu đáo cho cô như thế.

“Không được đi.” Mặc Tử Hiên ra lệnh cho Diệp Hân Đồng. Không khó để thấy anh đang tức giận.

35. Chương 35: Tôi Ngủ Với Anh

Trong lòng mỗi người đều có một thửa ruộng, mỗi tấc đất đều phải tính toán kỹ càng, sau khi cân nhắc phải trái, cô quyết định đi theo Vũ Văn Thành, lát nữa trong căn phòng này ‘hồ mưa gọi gió’, cô sợ mình vô tội bị tổn thương, ngày mai lại đau mắt hột.

Diệp Hân Đồng cầm lại cái túi từ tay Mặc Tử Hiên, quay ra cười ha ha với Vũ Văn Thành “Sếp, tôi đi với anh”

Mặc Tử Hiên tóm lấy tay Diệp Hân Đồng, khẽ nhủ mày, như thể quyết định của cô sẽ ảnh hưởng đến sự thành bại trong tương lai của anh, bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

“Diệp Hân Đồng, cô đừng quên đang trong vai vị hôn thê của tôi. Vị hôn thê của tôi sao có thể thay quần áo trong phòng người khác.”

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên một cái “Anh xem tôi từ đầu đến chân đã trở thành như cũ rồi, còn ai nhận ra là vị hôn thê của Mặc tổng nữa?”

Cô tẩy trang đi khuôn mặt hoàn mỹ lại càng thêm mềm mại, chỉ khác là đôi mắt không còn phong tình mà thoi. Trang điểm vào, giống ánh sao ban đêm, sáng chói khắp bốn phía, tẩy trang đi lại như hoa sen trong bùn, thanh lệ thoát tục.

Mặc Tử Hiên buồn rầu nói: “Lát nữa có người, cô phải bảo vệ danh dự cho tôi.”

Danh dự? Hửn thì có cái danh dự quái gì, thì ra càng là những kẻ thích làm chuyện xấu lại càng muốn người khác thấy mình trong sạch.

“Yên tâm đi, tôi nghĩ bình thường, tự bản thân mình thấy trong sạch là được, một bạn nữ vào phòng chơi một hai giờ không vấn đề gì. Còn nữa, vị hôn thê với vị hôn phu không ở chung phòng cũng bình thường, vì chưa cưới.” Cô cố ý cường điệu câu chưa cưới.

“Không có phòng, đều đã đầy rồi, vị hôn thê thân mến của tôi về phòng ngủ đi”. Anh lộ rõ sự giảo hoạt.

Diệp Hân Đồng hơi sững sốt, nếu cô ở cùng phòng với Mặc Tử Hiên, quả thật tuổi thanh niên, cái bộ vị thường bành trướng như gà trống hiếu chiến của hửn, cô không cấm được, hơn nữa Vũ Văn Thành lại bố trí an toàn xung quanh rồi, cô có thể rảnh rang nghỉ ngơi hai ngày.

Nghĩ vậy, cô dịu dàng đặt tay lên vai Vũ Văn Thành, anh như bị điện giật thân thể cứng ngắt.

Diệp Hân Đồng đẩy Vũ Văn Thành đi, cười hì hì nói “Sếp, hôm nay tôi ngủ với anh”.

Tim Vũ Văn Thành đập thình thịch, mặt cũng hơi đỏ, đầu ong ong không nghĩ được gì, chỉ liên tục lặp lại lời của cô ‘sếp, hôm nay tôi ngủ với anh’.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành tươi cười đi khỏi trong mắt phát ra luồng khí lạnh băng, mím chặt môi không hề vui vẻ xoay người vào cửa.

‘Rầm’ cửa bị đóng sầm lại.

Đi khoảng 100m là phòng của Vũ Văn Thành, anh mở cửa, để Diệp Hân Đồng đi vào, còn mình vẫn đứng ngoài cửa.

“Cô vào thay quần áo đi, tôi ở ngoài cửa chờ.” Nhiệt độ 10 độ lúc này của anh cảm giác thật thoải mái.

Vũ Văn Thành còn biết kiềm chế, ít nhất anh cũng không nguy hiểm.

Diệp Hân Đồng đi vào trong phòng, thấy một chậu gỗ để ngâm chân ngay trước ghế sofa, trong lòng có một cảm giác khác thường, chiếc chậu này không thấy có trong phòng Mặc Tử Hiên, chẳng lẽ là anh cố ý mang đến?

Diệp Hân Đồng lấy quần áo trong túi giấy ra, một chiếc áo rộng màu vàng cùng một chiếc quần jean xanh dương đậm, còn có một đôi dép và thuốc kháng viêm, cồn i-ốt bên trong.

Một sự ám áp dâng lên trong lòng Diệp Hân Đồng, không biết vì sao, kể từ khi cô nhận nhiệm vụ đến giờ lại cảm thấy Vũ Văn Thành là lạ, nhiều lần khiến cô cảm động.

36. Chương 36: Người Phụ Nữ Bí Mật

Diệp Hân Đồng thay quần áo xong, mở cửa ra, Vũ Văn Thành đứng bên ngoài vẫn là cái vẻ mặt 10 độ ấy.

“Ngâm chân chưa? Cái đó tôi mang tới, ngâm một chút đi. Chân cô bị phỏng rộp lên rồi.” Vũ Văn Thành vừa nói vừa đi vào.

Diệp Hân Đồng nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đi qua cửa, thật không gì sánh được, ba vòng cuộn cuộn tuyệt đối có thể khiến người ta buồn muốn chết, bước đi cũng thướt tha mềm mại, chiếc giày cao 7cm ở trên chân cô ta vẫn thản nhiên như chân mình vậy.

Diệp Hân Đồng có trực giác cô ta sẽ đi vào phòng Mặc Tử Hiên, cô thật may đi sớm, nở một nụ cười may mắn từ từ đóng cửa lại.

Lúc quay lại, Vũ Văn Thành đã đổ nước vào bồn ngâm chân.

Trong lòng cô lại không nói lên một cảm giác là lạ.

“Sao anh lại tốt với tôi như vậy, rõ ràng trước đây...” Diệp Hân Đồng đi đến trước mặt anh.

“Rõ ràng cái gì?”

“Chúng ta không hề hòa thuận.” Thật ra cô muốn nói là trước kia anh luôn nhắm vào tôi, nhưng lúc này, cô lại có cảm giác mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, có lẽ, trước kia là do cô không đủ tốt.

“Đừng nói linh tinh.” Anh hạ thấp giọng, hơi dịu dàng “Ngâm chân trước đi.”

Diệp Hân Đồng ngồi vào ghế sofa, để chân vào chậu, nước ấm luân qua bàn chân thật là thoải mái.

“Đối với cấp dưới nào đang làm nhiều vụ anh cũng đều như vậy à?” Diệp Hân Đồng đột nhiên hỏi.

Vũ Văn Thành ngăn người “Các cô bảo vệ nhân dân, còn tôi có trách nhiệm bảo vệ các cô.” Nói xong, Vũ Văn Thành muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, anh cái gì cũng tốt, trừ da mặt quá mỏng, không biết cách biểu đạt mình.

.....

Mặc Tử Hiên ngồi ở đầu giường, trong lòng tức giận vì không được thỏa mãn, đột nhiên có tiếng gõ cửa, trong phút chốc anh cho là Diệp Hân Đồng quay lại.

Chạy ra mở cửa, thấy một mỹ nữ anh thất vọng tràn trề.

“Mặc thiếu, đã lâu không gặp” Cô gái mỉm cười như hoa, ánh mắt như tơ.

Từ trước đến giờ Mặc Tử Hiên chưa hề cự tuyệt mỹ nữ nào, thế mà lúc này lại không một chút hứng thú, sự hưng phấn một bước lên trời khi nhìn thấy thân thể Diệp Hân Đồng vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, nơi đó đã ngừng công kích, u buồn sầu não.

“Đề Na, xin lỗi, cô về trước đi, tối nay tôi sẽ liên lạc lại với cô.”

Đề Na ôm cổ anh, cơ thể mềm mại như không xương cuộn lấy anh “Thế là sao? Chúng ta ở Hàn Quốc tạm biệt nhau đã hơn một năm rồi, em rất nhớ anh”

Cô tựa vào người Mặc Tử Hiên, lơ đãng đẩy vào phòng, đôi môi thỉnh thoảng chạm vào mặt anh, ánh mắt mê hoặc, nước hoa trên người cũng đủ quyến rũ giác quan của đàn ông, nếu là một năm trước, Mặc Tử Hiên đã đè lên mà điên cuồng yêu cô, nhưng mà, lúc này tâm tình anh phiền não chẳng hề thấy thú vị.

Anh kéo tay Đề Na ra.

“Hôm nay tôi hơi mệt, để hôm khác đi.”

Đề Na không tức giận, tiếp tục cười cợt quyến rũ “Kim Lệ Châu lại không có ở đây, anh sợ gì chứ? Cận vệ của anh cũng không có?”

Mặc Tử Hiên thoáng một tia lạnh nhạt rồi biến mất, nở một nụ cười ma mãnh “Kể cả hai người bọn họ ở đây, nếu tôi muốn chơi phụ nữ cũng không ảnh hưởng.”

“Vậy anh sợ gì chứ?” Đề Na uốn éo trên người Mặc Tử Hiên, ngón tay qua lớp áo vuốt ve thân thể trắng kiêu của anh “Người ta luôn nhớ sự dũng mãnh của anh, kể từ khi chia tay, không tìm được ai tốt hơn.”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười thâm hiểm “Lão Đàm đâu? Cái kia của hắn tương đối lớn, cũng không thỏa mãn cô sao?”

Đề Na ngẩn người một chút cười lạnh “Chẳng lẽ đây là nguyên nhân anh điều hắn vào quân đội ư?”

37. Chương 37: Điều Bí Mật

Nụ cười của Mặc Tử Hiên càng thêm rộng, khuôn mặt đầy cuồng vọng khó kiềm chế, “Cô đánh giá bản thân mình cao quá, chỉ cần làm tốt việc tôi giao là được rồi.”

Đề Na có một chút thất vọng, nhưng nhanh chóng được thay bằng nụ cười nhạo báng “Cho nên, chẳng phải em đã chạy tới đây để phục vụ anh sao?”

“Lúc này tôi không cần, tìm được giúp tôi nhà họ Đinh chưa?”

“Sẽ nhanh thôi.”

“Cho cô ba tháng, nếu hết thời gian mà tìm không ra, cô sẽ ra khỏi tổ chức, tôi không cần một kẻ vụng về hậu đậu.”

Mười năm, cô đã ở bên cạnh anh những 10 năm, chỉ để làm ấm giường anh. Cô đã từng ình là người đặc biệt, sau một lần say rượu xảy ra chuyện với Lão Đàm, cô lập tức bị biệt phái đến Trung Quốc, còn Lão Đàm bị tống quân. Cô gần như bị đóng băng, cho đến 1 tháng trước đây, anh mới giao cho cô tìm cả nhà Đinh Tứ Khuê.

Đề Na quay đi, Mặc Tử Hiên dường như lại có chút thương cảm, đột nhiên gọi “Đề Na”

Cô quay đầu lại, mang theo một tia mừng rỡ.

“Chờ sau khi lên ngôi, tôi sẽ đưa Lão Đàm trả cho cô.”

Ánh mắt Đề Na trở nên ảm đạm “Anh biết, người em thích không phải Lão Đàm.”

“Cô cũng biết, thứ tôi muốn chỉ là ngôi vị hoàng đế.” Trong ánh mắt anh kiên định, sự kiên định này khiến mọi người thần phục.

Hai mắt Đề Na dầm lệ “Cho nên, trừ khi có quyền lợi, anh sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài sao?”

Trong đầu anh thoáng hiện hình ảnh Diệp Hân Đồng, nhưng cũng nhanh chóng biến mất “Không lên ngôi trước, tôi không có quyền yêu.”

Lòng Đề Na trầm xuống, đồng thời cũng được an ủi, ít nhất cho đến bây giờ, chưa có người phụ nữ nào vượt qua cô, “Vậy thì giết Lee Yul, sau khi giết anh ta, anh sẽ là người thân duy nhất của Lý Trí vương. Chỉ cần anh hạ lệnh, em sẽ lập tức thực hiện.”

Ánh mắt Mặc Tử Hiên xả xăn, “Lee Yul là một trong số ít những người thân của tôi. Tôi không cần giết anh ta, cũng có thể đoạt được ngôi hoàng đế.”

“Đây là nguyên nhân anh đến Trung Quốc ư?”

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, con mắt lạnh lùng sắc bén kiên định “Tôi đã tìm được cô ấy, sẽ nhanh chóng có được thứ mình muốn.”

“Thế còn cô gái kia, anh sẽ xử lý ra sao?”

Mặc Tử Hiên hơi ngần ngại, nhớ tới Diệp Hân Đồng mấy ngày nay chung đụng, lại nhớ tới sự tính toán của mình, anh im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng nói ra kế hoạch “Để cho cô ấy biến mất vĩnh viễn.”

“Hong sắc Yên Nhiên hết lòng tuân thủ cam kết đâu?” Đề Na tiếp tục hỏi.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, nụ cười càng thêm lạnh lùng rét buốt “Lão già kia không tuân thủ lời hứa, tôi còn hết lòng tuân thủ làm gì?”

“Em hiểu, em sẽ sớm tìm được gia đình Đình Tứ Khuê, giải mã bí mật.” Đề Na xoay người, khác với vẻ xinh đẹp lúc tối, mang đi một nỗi muộn phiền cô đơn.

Cánh cửa trước mắt anh từ từ khép lại.

Mặc Tử Hiên nhớ tới dáng vẻ ra đi dứt khoát của Diệp Hân Đồng, cầm điện thoại gọi cho Lão Kim.

“Lấy Hồng sắc Yên Nhiên ra đi”. Mặc Tử Hiên thủng thẳng nói.

“Thiếu gia, chúng ta đã tìm được một viên Hồng sắc Yên Nhiên khác, cần gì phải vội lấy viên của chúng ta?”

“Tôi nghĩ tôi nên gặp cô ấy”

“Thiếu gia, đừng nóng vội. Bàn bạc kỹ hơn, chúng ta mới đến có vài ngày. Cô ấy sẽ không lấy ra.”

Mặc Tử Hiên im lặng một lúc, nhớ đến Vũ Văn Thành đang cùng Diệp Hân Đồng, anh không nói ra sự lo âu của mình.

“Lão Kim, cách đây 20 cây số có một hòn đảo không người, giúp tôi sắp xếp một chút.”

“Chỗ đó chẳng phải là Thiên đường của thiếu gia sao? Chẳng phải anh không cho phép bất kỳ kẻ nào tới.”

“Thiên đường?” Mặc Tử Hiên cười lạnh “Từ khi cha mất tích, chỗ đó không còn là thiên đường của tôi nữa, ông sắp xếp đi.”

38. Chương 38: Theo Dòng Quá Khứ

Một nam một nữ, sức trẻ hừng hực, ở chung một phòng, rất dễ dẫn đến...

“Cô lên giường nghỉ ngơi đi, tôi sang phòng Lý Đốc sát.” Vũ Văn Thành lúc này không phải nói với cái bản mặt núi băng thật khiến cho người ta vui tai vui mắt.

Anh xoay người đi.

Diệp Hân Đồng nhìn bóng lưng cao lớn rắn rỏi của anh hồi tưởng lại những năm tháng quá khứ đã qua.

Bọn họ đã biết nhau bao nhiêu năm? Theo lịch Trung quốc từ đầu đến giờ là mười một năm. Nhớ khi đó Vũ Văn Thành chuyển trường đến, một trường học bình thường với ngàn vạn thiếu nữ, anh không chỉ có diện mạo điển đảo chúng sinh mà thành tích lại ưu tú, hàng năm đều đứng đầu trường, cộng thêm ngày ngày có xe ra vào đưa đón, hoàn toàn là hoàng tử cấp nhân vật thần tượng.

Cô tưởng rằng sẽ vĩnh viễn không có liên quan gì đến anh, học cùng 1 năm, một câu cũng chẳng nói với nhau, sự lạnh lùng cẩn trọng của anh khiến cô phải nhượng bộ lùi bước.

Cho đến một lần, đó là một ngày trời trong gió mát, trên đường đến nhà ăn cô nhận được thư tình của một nam sinh. Chưa kịp mở ra đã bị Vũ Văn Thành mặt lạnh như băng cướp mất.

Hôm sau cô bị thầy giáo gọi vào phòng làm việc, cùng với cậu nam sinh si tình kia. Thầy giáo dạy dỗ ột bài cấm yêu đương sớm. Tên kia tưởng cô mặt báo, từ đó rất hận cô, tình yêu ban đầu say đắm của cô bị Vũ Văn Thành bóp chết từ lúc manh nha.

Từ đó về sau, cô với Vũ Văn Thành thủy hỏa bất dung

Lúc thi tốt nghiệp trung học, thành tích nổi trội của Vũ Văn Thành được trường đại học tốt nhất nhận vào, cô tưởng rằng rốt cuộc có thể thoát khỏi anh, không ngờ, anh vút bỏ cơ hội đi học cùng cô vào trường cảnh sát. Vấn đề là vẫn cùng lớp với cô.

Cô vất vả lắm mới chờ được tới một mùa xuân, một nam sinh hẹn gặp cô ở rạp chiếu phim, cô vui mừng đi đến đó thì gặp ngay Vũ Văn Thành mặt lạnh như băng nghiêm nghị cảnh cáo.

Cô cho rằng anh chính là sát tinh của mình. Nhưng hôm nay, kẻ sát tinh này cũng đang bảo vệ cô.

“Sir.” Cô gọi Vũ Văn Thành, anh quay đầu lại.

“Cảm ơn anh.” Diệp Hân Đồng thật lòng biết ơn. “Còn nữa, trước đây tôi có nhiều thành kiến với anh, thật xin lỗi.” Diệp Hân Đồng cúi người trước anh.

Vũ Văn Thành không hề thay đổi nét mặt, thâm thúy nhìn cô: “Gọi tên tôi được rồi.”

Nghe thấy vậy, trong lòng cô có một cảm giác khác thường, giống như hai kẻ thù trong một đêm đã được hóa giải.

Nhưng kể từ lúc cô tức giận gào tên anh đến giờ chưa hề vui mừng gọi tên anh. Diệp Hân Đồng cúi đầu không nói, không biết phải mở miệng thế nào.

Vũ Văn Thành từ từ đi về phía cô, mắt mát và thương cảm “Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, có phải cô không muốn gọi tên tôi lấy một lần không?”

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn anh, nhớ tới bộ quần áo nhẹ nhàng trên người, thấy chiếc chày ngăm chân đã được anh dọn dẹp, trong lòng có chút cảm động.

“Vũ Văn Thành.” Về mặt cô ôn hòa, cảm thấy là lạ, đã nhiều năm cô có thói quen trốn tránh chỉ gọi anh là sir.

Gọi tên một cách dịu dàng như thế, thân mật như tình nhân. Cô ngại quá cúi đầu.

Vũ Văn Thành là người mà hàng ngàn thiếu nữ mong muốn mà không có được, cô lại càng như kẻ dư thừa. Thế mà lúc này anh lại đứng trước mặt, còn mua quần áo cho cô.

“Gọi là Thành đi.” Giọng anh đột nhiên rất nhẹ nhàng êm ái, cô không tin nổi, cô ngẩng đầu nhìn bờ môi anh, để xem mình có nghe nhầm hay không.

“Gọi là Thành.” Anh lần nữa dịu dàng kêu gọi.

Một tuyệt đỉnh mỹ nam, ở trước mặt mình, thâm tình kêu mình gọi tên anh, đôi mắt lấp lánh có hồn phát ra một tia mềm mại, đầy mắt thâm sâu hung hún như một dòng nước xoáy khiến cô bị cuốn vào trong.

Cô nhất định là cả nghĩ rồi, sao Vũ Văn Thành lại có thể nói với cô như vậy.

Là ảo giác, hôm nay cô quá mệt mỏi nên sinh ảo giác.

39. Chương 39: Tâm Tình Ngọt Ngào

Diệp Hân Đồng lắc đầu một cái muốn tỉnh lại.

Vũ Văn Thành lại tưởng cô không muốn gọi, cảm thấy mất mát thương cảm.

Anh hít một hơi thật sâu “Em ghét anh như vậy sao? Từ đầu đến giờ bất kể anh có ưu tú đến mấy, em cũng không muốn liếc anh lấy một cái.”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn anh, anh ta đang nói cái gì vậy? Lúc đó bởi vì anh quá ưu tú, cô tự lượng sức mình không dám nhìn, chẳng qua là thấy không cùng đẳng cấp với nhau.

“Kể cả anh bỏ qua trường đại học tốt nhất, đến trường cảnh sát học chung với em, em cũng chẳng thèm nói với anh một câu, anh sợ ánh mắt chán ghét của em.”

Anh ta bị làm sao vậy?

Diệp Hân Đồng có cảm giác tim mình sắp nhảy ra ngoài.

“Anh...” Có ý là thích tôi ư? Diệp Hân Đồng không dám hỏi ra miệng, nghĩ đi nghĩ lại thấy không thể nào, một người ưu tú như thế, là cảnh viên có tiềm lực nhất của sở cảnh sát.

“Kể cả, anh từ chối là Tổng cảnh ti để được ở cạnh em, em cũng không biết vì sao ư?” Vũ Văn Thành đau khổ quay đi, anh cảm thấy bị cự tuyệt đủ làm mình mất thể diện rồi.

Diệp Hân Đồng nhìn bóng lưng cô độc của anh, lòng trầm xuống.

“Không phải anh luôn xem thường, khinh rẻ tôi ư?” Diệp Hân Đồng hỏi sau lưng.

“Bé ngốc, anh chỉ không muốn em gặp nguy hiểm.” Vũ Văn Thành khẽ nghiêng đầu. Anh không chịu được cú sốc thổ lộ mà bị cự tuyệt rồi.

Tim Diệp Hân Đồng như thể nhảy dựng, sững sờ tại chỗ, vô cùng khiếp sợ, không có sức để bước nổi một bước.

Nhưng, trong tim lại có một chút ngọt ngào, Vũ Văn Thành lại thích cô, đúng là nằm mơ.

Diệp Hân Đồng lại liếc mắt nhìn chấu rửa chân lần nữa, trong lòng vui sướng. Một cô bé lọ lem, được bạch mã hoàng tử thổ lộ, luôn thấy vui vẻ, hơn nữa, Vũ Văn Thành đã từ lâu yêu cô say đắm.

Trên mặt Diệp Hân Đồng lộ ra một nụ cười, cảm giác như sông băng gặp được mặt trời, con cá ôm lấy đại dương.

“Cộc cộc cộc”. Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Diệp Hân Đồng hơi do dự, đi mở cửa, bên ngoài là Mặc Tử Hiên mặt sắc lạnh. Nhưng tình trạng của anh chẳng hề ảnh hưởng đến tâm tình đang rất tốt của cô.

“Đi theo tôi.” Về mặt anh rất nghiêm túc.

Diệp Hân Đồng mỉm cười, cô vẫn đang đắm chìm trong sự thổ lộ của Vũ Văn Thành, mặt lại thẹn thùng như hoa sen mới nở.

“Tôi không muốn.” Diệp Hân Đồng cười, đảo mắt ngẫm nghĩ, anh ta không phải đang cùng với mỹ nữ ‘điên loạn đảo phượng’ sao? Nhanh thế đã xong rồi? Chẳng lẽ anh ta xuất tinh sớm?

Diệp Hân Đồng nhìn lại anh với một ánh mắt xấu xa, bị kịch của kẻ dung tục là thế, cô cười trộm.

“Cô cười cái gì?” Mặc Tử Hiên cảm giác được ý đồ của cô, rất không vui nheo mắt lại.

Cô lắc đầu, lại hé miệng cười.

“Tôi đi ra ngoài bây giờ, cô có đi cùng không?” Anh phiền não hỏi, trẻ tuổi giàu có như anh, thân thể đàn ông so với phụ nữ còn đẹp hơn khiến anh rất ra dáng.

“Không phải chứ..., hôm nay tất cả mọi người đều mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt.” Diệp Hân Đồng mỉm cười, nói xong đóng cửa lại.

Mặc Tử Hiên lấy tay chặn cửa.

“Tôi sẽ ra ngoài tránh mọi người, cô chẳng phải là hộ vệ của tôi sao? Có người đàn ông kia, không phải cô vứt bỏ cả đạo đức nghề nghiệp chứ?” Anh tức giận quát lên với cô.

Có vẻ vô cùng tức giận, như cuồng phong bạo vũ.

Diệp Hân Đồng hết hân tươi cười, phiền não nhìn khuôn mặt giận dữ của anh, thở dài “Anh có phải tùy hứng quá không? Cứ như con nít, anh phải dùng mạng của mình để đi chơi, bao nhiêu người cũng bảo vệ không nổi.”

Diệp Hân Đồng đóng cửa.

Mặc Tử Hiên bắt lực phải cảm thấy tim đau đớn mới đúng nhưng rất nhanh đã bị tức giận thay thế.

Anh là đức vua tương lai của hàn Quốc, không ai có thể cự tuyệt được.

40. Chương 40: Ra Đảo

Anh chèn cửa, không để Diệp Hân Đồng đóng lại. Kéo dài gương mặt tuấn tú, trông mắt tức giận, nhìn gần thấy áp lực đến không thể thở nổi.

Diệp Hân Đồng không thể làm gì, anh ta không muốn sống, cô lại là một cảnh sát tốt, nếu anh ta chết, hoặc bị thương, gia tộc của cô sẽ vì sự thất trách của cô mà hổ thẹn, ba cô chết cũng không thể nhắm mắt.

“Tôi sửa sang một chút sẽ ra.”

Mặc Tử Hiên phút chốc được an ủi, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, bỏ tay xuống, nhúu mày gật đầu “Nhanh lên một chút.”

Cửa đóng lại, trong mắt Mặc Tử Hiên có một tia giảo hoạt, con mắt lạnh lùng đột nhiên quét qua Vũ Văn Thành cách đó không xa.

Vũ Văn Thành rút tay trong túi, đứng nghiêng nhìn Mặc Tử Hiên, ánh mắt thâm thúy thương hại mang theo cả sự dè nén tức giận.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, sau đó Vũ Văn Thành quay mặt đi, trở lại bữa tiệc.

Mặc Tử Hiên có cảm giác Vũ Văn Thành sẽ là kẻ địch của anh trong tương lai, không thể thích nổi.

Cửa mở, Diệp Hân Đồng đi ra ngoài, cô buộc tóc đuôi ngựa, quần áo trẻ trung là bộ Vũ Văn Thành mua cho, chân cũng đi dép.

Mặc Tử Hiên thấy cô ăn mặc như vậy rất không thoải mái.

“Quần áo tôi mua cho cô so với cái bộ này đẹp hơn nhiều.” Anh nói giọng trách cứ.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, cái tên Mặc Tử Hiên này, lúc cần nghỉ thì không nghỉ, đúng là tính khí đại thiếu gia, cô càng thấy ghét. “Tôi không phải bình hoa, không cần phải bọc thành kiệt tác. Có thể đánh là được.”

Diệp Hân Đồng gơ tay nắm chặt quả đấm, nếu Mặc Tử Hiên là một người đàn ông bình thường, cô khẳng định đã đánh ột trận, đáng tiếc, anh lại là một vương thất tôn quý, một sợi tóc cũng không cho phép người khác làm tổn thương.

“Đi thôi.” Diệp Hân Đồng đóng cửa lại, bước qua anh đi về phía trước.

Diệp Hân Đồng đi tới cầu thang nơi diễn ra buổi tiệc, thấy Vũ Văn Thành bên dưới đang buồn bực uống rượu, trong lòng cô lại có cảm giác thương tiếc.

Cô chưa kịp tỏ thái độ, Vũ Văn Thành đã ra khỏi phòng, anh vì cô mà uống rượu sao?

Diệp Hân Đồng ngây ngốc đứng trên tầng nhìn Vũ Văn Thành, động tác uống rượu của anh cũng thật nam tính, một ly rượu chỉ cần một hơi cạn, thật đẹp trai nam tính, bên cạnh có rất nhiều mỹ nữ muốn đến gần, nhưng mắt anh chẳng hề liếc một cái, bất kể người tới là tiên nữ thoát tục hay quyền rũ như yêu nữ.

Một người đàn ông như thế nói thích cô, lòng cô thấy rất ấm áp, cũng cảm thấy yên tâm, cô và anh đã biết nhau hơn mười năm, một người đàn ông ưu tú con gái chạy theo như vịt nhưng chưa hề thấy anh qua lại với cô nào, chẳng lẽ vì thật sự thích cô?

Diệp Hân Đồng nở một nụ cười ngọt ngào, cô quyết định thử qua lại với Vũ Văn Thành, vẫn còn chưa kịp nói đến yêu.

Diệp Hân Đồng bước về phía Vũ Văn Thành, đột nhiên bị Mặc Tử Hiên kéo tay lùi vào một chỗ.

“Này, anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng phản đối Mặc Tử Hiên kéo tay mình, một bên kéo, một bên giật.

Mặc Tử Hiên tức giận nhìn cô. Sự tức giận này anh cũng không giải thích được.

“Cô ăn mặc như thế này sao có thể đi qua bữa tiệc? Tôi dẫn cô đi đường khác.” Anh tiếp tục lôi cô, bước chân mỗi lúc một nhanh, Diệp Hân Đồng chậm chậm đuổi theo.

Đến bên cạnh biệt thự, nơi này đã để sẵn một chiếc xe con.

Mặc Tử Hiên sai bước lên xe.

Diệp Hân Đồng đứng bên ngoài, liếc mắt nhìn biệt thự, lo lắng nói với Mặc Tử Hiên: “ Tôi cảm thấy vì sự an toàn của anh, có cần phải lên báo cáo với cấp trên không?”

Mặc Tử Hiên cắn răng, mặt lạnh như băng, khởi động xe: “Nếu cô không muốn bảo vệ tôi có thể không cần đi.”

Diệp Hân Đồng không thể làm gì nhứ nhứ mày, con người này quả thật không thể nói cái gì có lý.

Cô nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười ma mãnh không dễ gì phát hiện.

Xe của họ hướng về phía bờ biển.

41. Chương 41: Trên Tàu Ra Biển

Ban đêm, một chiếc xe con chạy băng băng trên đường vắng, ngoài bờ biển, tiếng sóng vỗ vào bờ đá phát ra âm thanh bị đánh tan.

Diệp Hân Đồng đứng bên bờ biển nhìn chiếc tàu tư nhân, không lớn lắm, ước chừng dành cho 4 người, dập dềnh trên biển, lối lên tàu có nhiều đèn sáng, nhưng trong bóng đêm giữa biển mênh mông chỉ nhìn thấy được ở một cự ly ngắn. Gió đêm thổi vào cơ thể, khiến Diệp Hân Đồng cảm thấy hơi lạnh.

Cô sợ không chết vì việc công mà vì giám hộ một kẻ tùy hứng giữa biển rộng chết chìm.

Mặc Tử Hiên nhảy một cái lên tàu, mở động cơ, tiếng máy móc trên biển không người nghe hơi kỳ bí, chấn động làm Diệp Hân Đồng hốt hoảng.

“Sao còn chưa lên.” Mặc Tử Hiên thúc giục.

Diệp Hân Đồng nhìn biển rộng xa xa, chỉ thấy một màn đêm tím tấp.

“Anh muốn đi đâu vậy? Đã quá muộn rồi, sáng sớm mai đi không được à?” Cô do dự.

“Tôi muốn đi lúc này, nếu cô không muốn thì lái xe về đi.” Mặc Tử Hiên không hề có ý định chùn bước rời khỏi buồng lái.

“Đợi chút.” Diệp Hân Đồng không thể làm gì khác đành thở dài, thận trọng đi tới vách đá đang đỡ lan can tàu, bước lên tàu.

Tàu chòng chành như muốn quăng cô xuống biển, Diệp Hân Đồng sợ hãi ngồi xuống.

Mặc Tử Hiên đi tới, mở cốp tàu, ném cho cô một chiếc áo phao. Anh cũng mặc vào một cái.

Mặc áo phao vào, Diệp Hân Đồng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Mặc Tử Hiên đột nhiên cúi xuống người cô, một hơi thở đàn ông rất nặng xộc vào mũi, nhớ tới sự gian ác của anh, Diệp Hân Đồng lập tức muốn đứng dậy.

Không ngờ một con sóng lớn xô tới, cô lại lão đảo ngồi xuống.

Mặc Tử Hiên đè tay cô xuống ghế, giữ chặt cô trước mặt để cô không thể nào thoát khỏi.

“Anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng lấy tay đẩy, anh vẫn không hề nhúc nhích.

Đột nhiên, anh chậm chậm áp sát vào cô, Diệp Hân Đồng hoảng hốt, người đàn ông này quá nguy hiểm, một mình ở cùng anh luôn có nguy cơ tứ phía.

Mặc Tử Hiên áp thân mình đến một khoảng cách nhất định, cầm dây an toàn lên thắt chặt cho Diệp Hân Đồng.

Sau đó anh đứng dậy, nhìn xuống Diệp Hân Đồng đang thở phào nhẹ nhõm, nhếch lông mày: “Cô sợ tôi?”

“Hả?” Diệp Hân Đồng đồng dục: “Tôi sao phải sợ anh? Chẳng qua cảm thấy lối sống của anh quá phóng túng thôi.”

“Hả?” Mặc Tử Hiên nhú mày, xoay người đến đuôi tàu.

Trên biển sóng rất lớn, càng ra xa, sóng càng lớn hơn, có thể cảm thấy rõ ràng con tàu dênh lên hạ xuống theo con sóng, như đi cáp treo, có lúc cô cảm thấy tàu nghiêng đi, càng để ý càng hoảng hốt, sợ không chịu nổi.

Cô phải nói sang chuyện khác.

Diệp Hân Đồng bám chặt tay vịn, ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Tử Hiên. Đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô. Ánh mắt ranh mãnh chuyên chú của anh càng làm cô thêm lo lắng.

“Anh...” Cô muốn thay đổi sự chú ý, lại thấy đầu óc càng trống rỗng, không biết phải hỏi cái gì. Bởi vì cô chẳng có chút hứng thú nào nói chuyện với anh.

“Tôi sao?” Anh ngược lại rất mong đợi câu hỏi của cô.

Diệp Hân Đồng hỏi đại một câu.

“Ba anh đâu? Giờ đang sống ở đâu?”

Mặc Tử Hiên không ngờ cô lại hỏi chuyện này, ánh mắt phút chốc trở nên âm trầm.

Anh cười lạnh, suy tư nhìn Diệp Hân Đồng.

Cô kinh ngạc, ánh mắt kia khiến cô thấy là lạ.

“Ba tôi, đột nhiên một ngày bị mất tích.”

“Mất tích?”

42. Chương 42: Thiên Đường Của Hân

“Một ngày, ông bị bạn thân nhất bán đứng, bị nhốt trong tầng hầm cao ốc, một ngày sau, trong căn phòng đó đầy vết máu của ông, người thì mất tích, không ai biết ông đã đi đâu, còn sống hay đã chết. Cảnh sát gần đây mới phát hiện ông đã tử vong, tôi là người kế thừa hợp pháp duy nhất.” Anh đã giảm bớt đi cả vụn chữ, nhưng lúc nói ra những lời này ánh mắt vẫn lạnh lẽo sâu thẳm.

“Bị bạn bán đứng? Vậy anh đã tìm ra người gọi là bạn đó chưa?”

“Chết rồi.” Anh lần nữa cười lạnh, “Chỉ còn lại bí mật mà mọi người không cách nào biết được.”

“Bí mật? Bí mật gì? Cảm giác anh nói rất kỳ bí, lập lờ.” Diệp Hân Đồng cảm thấy anh có rất nhiều lời còn chưa nói.

“Đã không có cách nào để biết, thì làm sao tôi biết bí mật là cái gì?” Mặt anh lại tươi sáng rộng mở, như thể vừa rồi là đùa cợt lung tung.

“Hả?” Anh ta quả nhiên không thể giải thích nổi.

Đột nhiên một con sóng to xô đến, thuyền bị dênh lên đầu ngọn sóng.

Con sóng này chưa đi, con sóng khác đã đến.

“A!” Con tàu như lao từ không trung xuống, trọng lực của nó làm nước biển bắn tung lên, Diệp Hân Đồng uống phải một ngụm mặn chát.

“Phì!” Cô nhổ ra lan can tàu, sau đó nhìn về phía Mặc Tử Hiên đang cười nhả nhổ.

“Này, tôi hỏi anh rốt cuộc muốn đi đâu?” Diệp Hân Đồng tức giận.

Mặc Tử Hiên không nói gì, mắt hướng về phía trước “Chỗ đó.”

Diệp Hân Đồng nhìn theo ánh mắt anh về phía sau lưng, một hòn đảo nhỏ dưới ánh đèn của tàu hiện ra trước mắt.

Hòn đảo khá nhỏ so với hòn đảo kia, như chim sẻ với đà điểu.

Mặc Tử Hiên từ trên tàu cầm dây thừng, nhảy xuống.

Chỗ anh nhảy xuống vẫn là nước biển đến đầu gối, kéo dây thừng, tàu từ từ đến gần bờ cát.

Vào đến bãi cát, Mặc Tử Hiên lại nhảy lên tàu, thả bánh lái, sau đó lấy từ trong rương một chiếc đèn pin và một vali xách tay.

“Xuống đây đi.”

Diệp Hân Đồng cởi dây an toàn, cùng anh xuống tàu.

Mặc Tử Hiên đi trước dẫn đường, dưới ánh đèn cô có thể thấy được cây cối xanh um tươi tốt và cả những chú chim bay lên né tránh.

Đi khoảng mười phút, Mặc Tử Hiên chui vào một cái hang nho nhỏ.

Cái hang đã giăng đầy mạng nhện, anh tiện tay gạt xuống.

Diệp Hân Đồng theo anh đi vào. Vừa vào trong cô hơi giật mình. Trong hang lại có một chiếc giường và một cái bàn nhỏ. Bàn đặt trước giường, chắn nhau bởi một mảnh trắng.

Mặc Tử Hiên vung tay lên, tấm vải trắng rơi xuống mặt đất, dưới ánh đèn pin, bụi bay mù mịt.

Mặc Tử Hiên ngồi trên giường, chỉ chỉ lên chiếc bàn đá “Cô ngồi đó đi.”

Diệp Hân Đồng cầm mảnh vải trắng trên đất xoa xoa chiếc bàn rồi ngồi xuống.

Mặc Tử Hiên lấy từ vali ra một chai rượu đỏ, ly, còn cả thức ăn lấy ở bữa tiệc đựng trong một chiếc hộp giữ ẩm tinh xảo.

Sau đó anh lấy ra 5 cây nến.

Nến được thắp lên, chiếu sáng toàn bộ hang động.

Mặc Tử Hiên tắt đèn pin

Diệp Hân Đồng quan sát hang động, trên tường có khắc vài hình ảnh, còn có cả vài chữ như thư pháp, theo thời gian, những ký tự này đã mờ dần.

“Đây là nơi tôi thường tới khi còn bé. Ở biệt thự ba tôi đều bắt tập võ mỗi ngày, lúc nào muốn chạy trốn đều đến hòn đảo nhỏ này.” Đôi mắt đen của Mặc Tử Hiên như đang nhớ lại những ngày dài đã qua, vừa nói vừa rót rượu vào ly.

“Thế còn mẹ anh đâu?” Diệp Hân Đồng cảm thấy anh bề ngoài lì lợm bướng bỉnh nhưng bên trong lại tình cảm tinh tế.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, một nụ cười cô đơn thương cảm.

43. Chương 43: Lại Một Cái Hố

“Sau khi ba tôi mất tích, tôi mới được đưa sang Hàn Quốc, trước đó, họ ở riêng. Đây là một tình yêu không được vương thất Hàn Quốc chấp nhận.”

Nói xong, nụ cười trên môi anh mở rộng “Tôi quên cầm đũa theo rồi, cô ra lấy vào đây được không?”

Trong nháy mắt anh biến đổi khác hoàn toàn trước đó, hay là anh ngại trang rất kiên cường?

Đằng sau mỗi đứa trẻ bốc đồng đều có một quá khứ đặc biệt.

Cô tin rằng sự phản nghịch quái đản của anh là có lý do.

“Được.” Diệp Hân Đồng đứng lên, cầm chiếc đèn pin trên bàn đi ra cửa.

Mặc Tử Hiên nhìn bóng lưng cô cười lạnh “Đồ ngốc, dễ lừa thế chứ.”

Anh lấy một hộp thuốc ra từ vali, đổ ra lòng bàn tay 3 viên màu hồng, nhẹ nhàng nhón từng viên bỏ vào bình rượu.

Viên thuốc thứ nhất trôi qua khúc lượn của chiếc bình chìm xuống đáy. Tiếp tục đến viên thứ hai, thứ ba.

Cuối cùng, anh lắc lắc chai rượu, rót vào ly của mình một nửa ly. Cũng rót vào ly của Diệp Hân Đồng như thế.

Anh thè cái lưỡi đỏ liếm sạch miệng chai rượu, như thể đang lưu luyến trên thân thể nhẵn nhụi của phụ nữ, hồi tưởng lại mùi vị của Diệp Hân Đồng, lần đầu tiên, cô cũng không có cảm giác, lần thứ hai, cô khủng hoảng trong tuyệt vọng, anh muốn biết rõ, lúc cô nhiệt tình phối hợp sẽ thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, một bộ vị trên thân thể anh biến đổi rõ rệt.

Từng giây từng phút trôi qua, Diệp Hân Đồng vẫn chưa trở lại, anh không đợi được nữa. Liếc mắt nhìn đôi đũa trong vali.

Đồ ngốc kia không phải không tìm thấy đũa không trở lại chứ?

Mặc Tử Hiên đứng dậy, đi ngược phía cửa, anh biết một đường tắt.

Đến bờ biển, Diệp Hân Đồng rất cẩn thận tìm đũa trên tàu.

Mặc Tử Hiên cảm thấy cô thật là ngốc quá đi. Anh đi qua mà cô vẫn mãi tìm rất nghiêm túc không hề biết gì.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên ôm chặt từ sau lưng cô.

“Á” Diệp Hân Đồng giật mình nhưng rất nhanh cho anh một cùi chỏ.

“Ao.” Mặc Tử Hiên bị đánh trúng bụng.

Diệp Hân Đồng chiếu đèn pin lên người anh, ánh sáng quá chói mắt, 1 tay che đèn, một tay ôm bụng.

“Sao lại là anh? Võ công của anh cao như thế, sao lại bị tôi đánh trúng?” Cô nhớ trước đây từng có tình huống tương tự, anh dễ dàng tránh thoát.

“Đau bụng quá, cô xuống tay thật độc ác.” Mặc Tử Hiên ôm bụng ngồi xuống.

Thoạt nhìn trông rất khổ sở.

Trước kia, anh luôn phòng bị với cô, luôn nghĩ lúc nào cô cũng có thể giở chiêu gì đó, lần này, ma xui quỷ khiến thế nào lại quên mất cô là một con mèo có móng nhọn.

Diệp Hân Đồng nhìn dáng vẻ đau khổ của anh hơi đau lòng, vừa rồi cô quả thật dùng sức hơi mạnh.

Diệp Hân Đồng ngồi xổm xuống, ân cần hỏi: “Anh không sao chứ? Thật xin lỗi, ai bảo anh không lên tiếng, tôi chỉ phản ứng tự nhiên. Còn nữa, sao tự nhiên ôm tôi làm gì?”

“Đùa với cô một chút.”

Diệp Hân Đồng đỡ anh “Nghe qua tự gây nghiệt không thể sống chưa? Đáng đời anh.”

Mặc Tử Hiên vừa đứng lên lại ôm lấy Diệp Hân Đồng “Tự gây nghiệt? Thế cô nghe qua Mẩu đan hoa hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu chưa?” (Hoa mẩu đơn có chết thành quỷ cũng phong lưu)

Môi anh từ từ đi lên, Diệp Hân Đồng lập tức dùng tay bịt lại. Lần này không kinh hoàng giống những lần trước nữa, cô đã vô cảm với sự phong lưu của anh rồi.

“Đừng lộn xộn. Về sớm một chút.”

Môi của anh hôn lên tay cô “Theo tôi vào ăn xong bữa tối dưới nền rồi về.”

44. Chương 44: Không Có Thiên Đường

Anh buông cô ra, nhảy xuống tàu.

“Cái đó...” Diệp Hân Đồng cũng từ trên tàu nhảy xuống, muốn nói lại thôi.

“Sao? Không phải không muốn chứ?” Mặc Tử Hiên quay lại nhìn cô.

“Cái đó, vừa rồi đột nhiên có hai người bạn lạc đường, anh không gặp trên đường à? Tôi chỉ đường đến hang, để lát nữa họ về cùng chúng ta.”

Mặc Tử Hiên nhú mày “Lạc đường?”

“Phải” Diệp Hân Đồng soi đèn pin ra xa, trên bờ cát lại có một chiếc tàu màu xám tro, anh không phát hiện ra.

“Đáng chết.” Bọn họ sao có thể vào hang của hắn? Chỗ đó không cho phép bất kì kẻ nào động vào.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng chạy về phía hang động, đi theo đường tắt. Diệp Hân Đồng đuổi theo sau.

Trong hang phát ra tiếng la hét âm ỉ, tiếng hít thở nặng nề của nam nữ, Mặc Tử Hiên bước vào.

Trong hang tràn ngập mùi rượu đỏ say lòng người, rượu anh chuẩn bị chỉ còn lại một nửa, ly rượu văng trên mặt đất, màu rượu đỏ loang lổ, hai người nam nữ trên giường trần truồng dây dưa, bọn họ đang si mê cuồng nhiệt như chốn không người.

Diệp Hân Đồng chạy tới, thấy cảnh trước mặt, cô lấy tay bịt miệng.

Mặc Tử Hiên trừng mắt nhìn cô, không nói lời nào phi ra bờ biển.

Diệp Hân Đồng theo sau “Thật xin lỗi, tôi không nghĩ là họ lại đói khát như thế.”

“Cô biết chỗ đó là cái gì không?” Mặc Tử Hiên dừng lại quát cô, trong mắt anh vẫn đầy vẻ thương cảm.

Diệp Hân Đồng cúi đầu không nói gì.

“Đó là tất cả ký ức tuổi thơ của tôi, bây giờ thì tốt rồi, thành nơi bí mật cho người khác phát tiết, thiên đường duy nhất của tôi đã không còn.”

Mặc Tử Hiên quát xong, nhảy lên tàu, khởi động, quay đầu chạy đi.

Không phải anh ta bỏ cô lại chứ?

Diệp Hân Đồng nhìn đèn ở mũi thuyền dần xa đến khi không còn nhìn thấy.

Đêm khuya, một cơn gió thổi qua, rất lạnh.

Diệp Hân Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, cuộn tròn cơ thể, ánh mắt nhìn ra biển rộng bao la.

Lạnh quá, trong hang lại có một cặp nam nữ kích tình như lửa, cô không thể đi vào, thật đáng buồn, cô đã trêu ghẹo ai.

Ước chừng hơn một giờ, hai chân cô đã lạnh như băng. Vừa đói vừa mệt, không thể ngồi yên được, Diệp Hân Đồng chạy chậm chậm, tự sưởi ấm ỉn.

Cô nhìn vào biển rộng bao la, hi vọng cái tên Mặc Tử Hiên bốc đồng kia sẽ quay lại đón mình, nếu biết sẽ bị bỏ lại, cô đã mang theo điện thoại di động, có thể cầu cứu Vũ Văn Thành.

Ngoài biển cả tối hun hút thấp thoáng có một ngọn đèn, lấm tấm, như ngọn lửa thiêu cháy đồng cỏ khiến cô hi vọng.

Thuyền Việt ngày càng tới gần.

Tốt quá.

Một người nhảy xuống khỏi thuyền, sao lại là Vũ Văn Thành? Lòng cô lại trở nên ảm áp, ngơ ngác nhìn bộ mặt núi băng không hề biểu hiện gì.

“Sir, sao lại là anh?”

Vũ Văn Thành hơi xấu hổ, kéo thuyền vào bờ cát, tay vẫn nắm dây thừng, không nhìn Diệp Hân Đồng, lạnh lùng nói: “Lên thuyền đi, anh đưa em về.”

Diệp Hân Đồng vẫn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, anh vẫn xa cách với tất cả những người con gái thích anh, cũng xa cách cô. Khiến cho cô sau bao nhiêu năm vẫn nghĩ là anh ghét cô.

Diệp Hân Đồng không lên thuyền mà đứng trên đất.

Vũ Văn Thành thấy cô không tới, buộc thuyền lại đi về phía cô.

“Không ổn à?” Anh hỏi, vẫn 10 độ như thế, lại làm cho Diệp Hân Đồng cảm thấy ấm áp ngọt ngào.

Cô ngẩng đầu nhìn sâu vào đáy mắt Vũ Văn Thành: “Sir, anh thật sự thích em sao?”

45. Chương 45: Vũ Văn Thành Tổ Tình

Vũ Văn Thành hơi ngẩn người, ngồi xuống bên cạnh Diệp Hân Đồng, im lặng rất lâu. Diệp Hân Đồng sốt ruột nhưng tự dẫn lòng mình chờ đợi.

“Thích, từ lần đầu tiên thấy em đã thích rồi.” Lâu sau anh mới nói.

Tim Diệp Hân Đồng đập thành thịch, hô hấp bắt đầu rối loạn “Lần đầu tiên?”

“Ừ.” Vũ Văn Thành vẫn nhìn xa xăm, không dám nhìn thẳng Diệp Hân Đồng, tiếp tục “Đó là một buổi sáng sớm, ánh nắng rực rỡ, em đeo một chiếc cặp sách hồn siêu phách lạc đi lướt qua anh, bả vai đụng vào anh, em không thềm ngẩng lên nói xin lỗi, sau đó tiếp tục đi, anh biết là em buồn vì chú Diệp ra đi. Một khắc đó, anh tự nói với mình, sẽ thay thế chú bảo vệ em.”

Rất lâu Diệp Hân Đồng mới nhớ lại, cũng không nhớ rõ có chuyện như thế.

“Anh theo em về nhà, vừa đến cửa em lại đổi một khuôn mặt tươi tắn, mỉm cười với cô Diệp, như chưa hề có sự buồn bã, tiếng cười của em lây ọi người xung quanh. Một khắc đó, anh đã thích em, sẵn lòng phục tùng, không, phải là mừng rỡ như điên cảm ơn chú Diệp đã đưa Hồng sắc Yên Nhiên cho anh.

“Hồng sắc Yên Nhiên?” Đó là cái gì, cô cũng không biết.

Vũ Văn Thành buồn rầu nhìn về phía Diệp Hân Đồng “Nếu em không yêu anh, anh sẽ trả Hồng sắc Yên Nhiên cho em, nhưng, anh sẽ vẫn bảo vệ em suốt cuộc đời.”

Vũ Văn Thành mất mát cúi đầu.

Một khắc đó, Diệp Hân Đồng bị cảm động muốn khóc. Vì anh cô đơn mà muốn yêu thương cô. Sự xúc động là xuất phát của tình yêu nam nữ.

Diệp Hân Đồng đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên má anh.

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng, sau đó vô cùng mừng rỡ. “Diệp Hân Đồng...” Anh không dám hỏi em cũng thích anh sao? Sợ cô sẽ thẳng thừng cự tuyệt.

Diệp Hân Đồng then thừng nhíu mày một cái. Sau đó trợn to đôi mắt ngây thơ linh hoạt nhìn Vũ Văn Thành “Anh không thông minh gì cả!”

“Cái gì?” Câu trả lời của cô không giống mong muốn, lòng Vũ Văn Thành lại trầm xuống.

Diệp Hân Đồng bật cười, nhạo báng “Trong bữa tiệc em thấy anh đang uống rượu, sao anh lại tìm được chỗ này?”

Vũ Văn Thành thở dài, anh không thể xác định được ý tứ trong lời nói của cô, trong lòng hơi rối rắm, lại cúi đầu nhìn cát dưới chân “Anh tự gắn máy theo dõi vào quần áo của em.”

“Cái gì?” Sao cô không phát hiện ra, cúi đầu nhìn quần áo mình, không thấy gì đặc biệt.

Vũ Văn Thành lấy ở móc áo sau gáy một con chip điện tử to cỡ hạt đậu đưa cho Diệp Hân Đồng.

“Thật xin lỗi, anh chỉ muốn bảo vệ em, xác định là em vẫn an toàn. Lúc thấy Mặc Tử Hiên trở về một mình, anh lập tức khởi động hệ thống truy tìm.”

Cô không hề tức giận, ngược lại vô cùng cảm động.

Cúi đầu xấu hổ mỉm cười, mặt nóng bừng: “Cảm ơn anh đã thích em.”

“Thế còn em? Có thích anh không?” Vũ Văn Thành cảm giác tim đập mạnh như sắp ngừng thở.

“Ừm”, Diệp Hân Đồng gật đầu “Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng em rất vui vì anh thích em.”

Vũ Văn Thành nở một nụ cười khó thấy, vô cùng đẹp làm say lòng người.

“Anh có thể hôn em không?” Vũ Văn Thành thận trọng hỏi. (Chị lạy em đây Thành, đúng là chả có kinh nghiệm tán gái gì cả :D)

“Hả?” Diệp Hân Đồng che miệng theo phản xạ.

Cô nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt Vũ Văn Thành.

Hôn? Nếu là tự nguyện, thì đây sẽ là lần đầu tiên.

Diệp Hân Đồng từ từ buông tay, ngưng ngưng gật đầu một cái.

Vũ Văn Thành vô cùng nâng niu khuôn mặt mềm mại của cô. Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, cảm thấy hơi thở của anh ngang càng gần hơn, mang theo hơi rượu.

Cảm giác này cũng không thấy ghét, không giống lúc bị Mặc Tử Hiên cưỡng hôn, cảm giác ghê tởm như bị quét sạch một lớp da.

Vũ Văn Thành đặt môi lên môi cô, dịu dàng đi vào miệng, cô thẹn thùng đáp lại.

Cảm giác không muốn trốn tránh, ngược lại hi vọng anh sẽ không rời ra. Đụng chạm đầu lưỡi ướt át mềm mại của anh, cảm giác thật ngọt ngào.

Hai người đắm chìm trong nụ hôn, bên bờ biển, Mặc Tử Hiên nheo mắt lại, tay nắm chặt đầm, trong lòng có một sự bức bối vô thức.

Anh không thể thất bại! Mang theo sự lạnh lùng thâm hiểm bên trong như ác ma địa ngục đầy quỷ kế, anh quay mũi tàu biển mất trong màn đêm vô tận.

46. Chương 46: Hấn Giận Dữ

Diệp Hân Đồng mang theo một nụ cười vui vẻ về phòng, cảm giác ngọt ngào như lơ lửng trên mây, cô rất muốn nói với Tiểu Khả và mọi người xung quanh là cô và Vũ Văn Thành yêu nhau.

Mở cửa ra lại thấy Mặc Tử Hiên ngồi trên ghế salon trong phòng.

Diệp Hân Đồng lùi lại nhìn vị trí xem có đúng phòng mình không. Cô không đi nhầm mà.

“Sao anh lại ở trong phòng tôi?” Diệp Hân Đồng đi vào hét lên.

Nhưng lại gần thấy mu bàn tay anh có vài vết máu tụ.

Anh ta gặp sự cố gì sao?

“Tay anh sao thế?” Diệp Hân Đồng cảm lo cồn i-ốt vẫn chưa dùng hết định lau sạch tay cho anh.

Mặc Tử Hiên hất tay cô ra.

“Cô mới nhân tình ngọt ngào trên bờ cát có nghĩ đến sự an nguy của tôi không?” Mặc Tử Hiên tức giận hỏi.

Cái gì chứ? Chẳng phải anh ném tôi trên bờ cát. Mà, sao hấn lại biết cô và Vũ Văn Thành ngọt ngào nhỉ? Hấn quay lại tìm mình sao?

Diệp Hân Đồng nhét cồn i-ốt vào tay anh “Ai bảo anh bỏ đi?”

Cô đi về phía nhà tắm, mở vòi hoa sen rửa tay.

Phụ nữ luôn luôn quan tâm nịnh nọt, dùng mọi thủ đoạn chỉ để phục vụ mình cả đêm. Anh thật hoài nghi Diệp Hân Đồng có phải là phụ nữ hay không?

Mặc Tử Hiên đứng lên, đi theo vào phòng tắm, đứng ở cửa nhìn cô rửa tay, lau mặt, đôi môi đỏ tươi của cô vừa bị Vũ Văn Thành hôn.

“Nếu thiên đường của cô bị kẻ khác vấy bẩn, cô có thể bình tĩnh được như vậy không?” Mặc Tử Hiên nhìn vô định vào khuôn mặt chẳng chút áy náy của cô. Lúc trở lại biệt thự anh tức giận đấm lên tường, nhưng lúc nhìn cô thấy vết thương của anh mà chẳng sao cả anh càng mất bình tĩnh.

“Vấy bẩn? Không phải là tình cảm nam nữ sâu đậm sao? Nếu đó là vấy bẩn thì anh làm vấy bẩn bao nhiêu quán rượu rồi?” Diệp Hân Đồng tâm tình đang tốt, không so đo với anh như bình thường.

“Nếu tôi nói, người cha vĩ đại của cô đã từng mang tội giết người, cảm giác của cô sẽ thế nào?”

Mặt Diệp Hân Đồng nháy mắt trở nên thất sắc, ba là người cô tôn kính nhất “Có nhiều câu đùng nên nói nhảm, thật xin lỗi, tôi đã hiểu ý Thiên đường của anh. Tôi muốn đi ngủ.”

Cô ra lệnh đuổi khách.

Mặc Tử Hiên cười lạnh “Cô có biết cha mình trước khi làm hộ vệ cho Vũ Văn gia đã làm gì không?”

“Cảnh sát”. Cô khẳng định.

Mặc Tử Hiên cười khẩy.

Anh ta biết rõ cha mình sao? Diệp Hân Đồng hồ nghi nhìn Mặc Tử Hiên.

“Cô về hỏi mẹ mình, có lẽ sẽ biết đáp án.” Mặc Tử Hiên nói xong, vẫn không đi ra khỏi phòng cô.

“Anh biết tôi?” Diệp Hân Đồng càng kinh ngạc.

“Nếu không, cô cho rằng với chức danh hèn mọn của mình có tư cách gì giúp tôi?”

“Tại sao?”

“Tại sao ư? Diệp Tuyền không nói gì với cô cả sao?” Mặc Tử Hiên từng bước đến gần cô. Diệp Hân Đồng không lùi lại, bởi vì Diệp Tuyền là mẹ cô, cô kinh ngạc sao Mặc Tử Hiên lại biết cả mẹ mình?

“Anh nói mẹ tôi sẽ nói mọi chuyện cho tôi, nhưng rốt cuộc là chuyện gì?” Diệp Hân Đồng ngửa đầu nhìn anh.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng “Sao? Vũ Văn Thành cô cũng có thể hỏi. Tôi muốn xem, cô sẽ chọn thế nào?”

Diệp Hân Đồng càng lúc càng không hiểu anh đang nói gì.

“Chọn cái gì?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Mặc Tử Hiên vuốt ve khuôn mặt cô, Diệp Hân Đồng nghiêng đầu tránh đi, động tác này chọc giận Mặc Tử Hiên vốn tâm trạng đã không tốt.

Anh thô lỗ giữ chặt khuôn mặt cô, “Để cho hân hôn là quá rồi, cấm cô để cho hân đụng vào, nếu không, cô và hân đều thảm.”

47. Chương 47: Hồng Sắc Yên Nhiên

Khuôn mặt mềm mại của Diệp Hân Đồng bị anh bóp một cách thô lỗ rất đau.

Cô lắc lắc đầu vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay anh, trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên ý thức được mình đã nói rất nhiều điều không nên, xúc động là ma quỷ, lúc này anh đã hiểu rõ, đầu óc nóng lên sẽ gặp nhiều phiền toái.

Anh phiền não bỏ tay xuống.

Diệp Hân Đồng ấn mấy huyết đạo trên mặt, xoa nắn hóa giải bị cứng ngắc.

“Này, tôi nhắn nhin anh lâu rồi, anh có ý gì thì nói đi, đừng có lập lờ với tôi.” Diệp Hân Đồng cảm thấy mấy câu nói này của anh không giải thích được.

Cô cũng không sợ bị uy hiếp.

“Muốn hiểu không? Đó chính là cô phải trở thành người phụ nữ của tôi.”

“Cái gì?” Diệp Hân Đồng phiền não nhíu mày “Tại sao?”

Mặc Tử Hiên nhin, anh không nên nói.

“Đầu óc anh bị chập mạch à. Nếu anh vẫn không giải thích, tôi lập tức đề nghị cấp trên điều chuyển, để cho nữ cảnh sát khác tới phục vụ đại thiếu gia anh.”

“Viên ngọc Hồng sắc Yên Nhiên kia là dấu hiệu kết thân của chúng ta, cô từ lúc ra đời đã là người phụ nữ của tôi rồi.” Anh kích động quát lên.

Diệp Hân Đồng sững sốt. Hồng sắc Yên Nhiên? Vũ Văn Thành cũng đã nói tới.

Cô sững sờ nhìn về phía Mặc Tử Hiên “Ý anh là anh có một viên Hồng sắc Yên Nhiên, tôi cũng có, mà đó là tín vật chỉ hôn của chúng ta?”

“Phải!” Đó là sự thật, chỉ có điều anh che giấu bí mật đằng sau viên Hồng sắc Yên Nhiên.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cười, như liên tưởng đến chuyện hài nào đó. “Này, bây giờ viên Hồng sắc Yên Nhiên đó đang nằm trong tay Vũ Văn Thành, thế có phải anh sẽ kết hôn với anh ta không?”

Mặc Tử Hiên sững sốt, anh rất nghi ngờ Diệp Hân Đồng có phải là người ngoài hành tinh không, suy nghĩ của cô người khác không thể lý giải.

“Tôi là người đàn ông tương lai của cô, chuyện như thế cô có thể đùa giỡn được sao?”

“Stop.” Diệp Hân Đồng đi qua anh, tới ghế salon, nhặt lên lọ cồn i-ốt nhét vào tay Mặc Tử Hiên, dịu dàng nói “Khuya rồi, tôi thật sự rất mệt, anh cũng đi ngủ sớm đi.”

Mặc Tử Hiên kéo tay Diệp Hân Đồng “Cô rốt cuộc là có ý gì?”

Diệp Hân Đồng liếc vết thương trên tay anh “Không ý gì cả, mau về phòng anh đi.”

“Nếu đã biết quan hệ sau này của chúng ta, phiền cô tránh xa Vũ Văn Thành một chút.”

Anh ta đang cảnh cáo mình sao? Quyền ở đâu ra?

Diệp Hân Đồng ngừng biểu cảm, nghiêm túc nói: “Tôi bây giờ đã hiểu vì sao lại để tôi bảo vệ cho anh, cũng hiểu, vì sao anh vô duyên vô cớ mập mờ với tôi, tôi muốn hỏi thật, anh muốn lấy tôi chăng?”

Mặc Tử Hiên lại sững sờ, anh chẳng qua tiếp xúc với cô vì mục đích của mình.

Diệp Hân Đồng nhìn anh không nói gì, nở một nụ cười thoải mái “Anh chỉ muốn dò xét xem tôi có bị tiền bạc, sắc đẹp, quyền lợi mê hoặc hay không, xem cái người đã từng được chỉ hôn với anh là dạng gì?”

Anh thực sự đã từng nghĩ vậy.

Diệp Hân Đồng càng cười to “Đừng nên tin vị mấy chuyện chỉ định hôn sự này, coi như là, tôi đem viên Hồng sắc Yên Nhiên cho Vũ Văn Thành, cũng nói rõ rằng cuộc hôn nhân này không có khả năng. Anh cũng đừng làm khó mẹ tôi, thật ra trong lòng anh rất rõ ràng, cưới cô tên cảnh sát vô tích sự hay cưới một cô con gái tổng thống?”

Mặc Tử Hiên càng kinh ngạc hơn, cô nói đúng.

Anh không nghĩ được cô bề ngoài cầu thả mà bên trong lại ý nhị như vậy, bề ngoài kiên cường mà trái tim mỏng manh. Vậy thì cô thực sự đặc biệt, nếu gỡ bỏ bề ngoài thì cô có một nhân cách vô cùng hoàn mỹ.

“Đừng cảm thấy lời của cô là đúng, cô chỉ là một cô gái ngốc, trong lòng tôi muốn thế nào tự tôi biết.” Mặc Tử Hiên quay đi, ra khỏi phòng cô, anh cũng cần để ý đến cảm xúc của mình.

48. Chương 48: Sói Vào Hang Thỏ

“Cái gì, thiếu gia sao cậu lại nói chuyện Hồng sắc Yên Nhiên với cô ấy, sao cậu xúc động như vậy? Rõ ràng cậu là một người lạnh lùng mà.” Lão Kim lo lắng nói trong phòng Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên im lặng. Ánh mắt kín như bưng càng thêm âm u.

“Thế thì kế hoạch của chúng ta đã khó càng thêm khó rồi.” Lão Kim mặt mày ủ ê.

“Tôi muốn thay đổi kế hoạch.” Mặc Tử Hiên rút cuộc mở miệng.

“Thiếu gia, nếu không khiến Diệp tiểu thư yêu cậu, Diệp Tuyền chắc chắn sẽ không nói bí mật với cậu đâu”. Lão Kim không đồng ý.

“Vừa muốn hành hạ cô ấy, vừa muốn cô ấy yêu tôi, thật là khó.”

“Vậy trước hết làm cho cô ấy yêu cậu, sau khi đã biết bí mật, không còn giá trị lợi dụng nữa thì hành hạ, thiếu gia, phải lấy việc lớn làm trọng.”

Phải, anh phải lấy đại sự làm trọng. Nhưng nhớ đến cái khuôn mặt con nít kia trong lòng anh lại có chút phức tạp.

“Tôi sẽ cố gắng sắp xếp, Dù sao gia đình Vũ Văn Thành cũng rất có thể lực.” Lão Kim có chút khó khăn.

“Vậy ra tay với thằng anh không học vấn không nghề nghiệp kia trước”

Lão Kim im lặng, không lên tiếng. Về mặt u sầu đó Mặc Tử Hiên cũng không tính đến trước.

“Diệp tiểu thư đâu? Thiếu gia dự định sẽ làm gì bây giờ?”

Mặc Tử Hiên im lặng rất lâu, nhắm mắt lại, suy tư. Một hồi mới mở mắt “Đưa thẻ mở cửa phòng của cô ấy cho tôi.”

“Vâng, thiếu gia.” Lão Kim xoay người đi ra ngoài, không bao lâu sau đã cầm một chồng khóa từ đến, đưa cho Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên tìm chìa khóa phòng Diệp Hân Đồng, những cái còn lại vứt lên salon, rồi nhẹ nhàng đến bên cửa phòng cô.

Bên trong, đèn đã tắt, chỉ có ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi vào.

Mặc Tử Hiên thận trọng tới trước giường Diệp Hân Đồng, nhìn cô đang thanh thản ngủ.

Diệp Hân Đồng ôm chăn như con bạch tuộc, tuy nằm nghiêng, nhưng chân vẫn choãi ra ngoài, dè lên chăn, nếu đổi cái chăn kia thành một người đàn ông, thì hẳn sẽ bị dè chết.

Mặc Tử Hiên cúi xuống khuôn mặt cô, ánh trăng phản chiếu một gương mặt nõn nà. Khuông mặt như trẻ thơ của cô nhất thời khiến trong lòng anh cảm thấy muốn cưng chiều.

Tay anh sờ lên khuôn mặt con nít đầy đặn ấy.

“Ừm” Diệp Hân Đồng mắt vẫn nhắm, vung tay lên, miệng phát ra một tiếng kêu phản kháng rồi lại tiếp tục ngủ say như cũ.

Mặc Tử Hiên lại nhớ tới lần cô say rượu, cảnh tượng vẫn quen thuộc như thế. Nhớ đêm đó, một bộ vị nào đó của anh đang ngừng công kích lại bất chợt trở nên oai phong.

“Kể cả không cưới em, tôi cũng sẽ khiến em phải cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của tôi.” Bàn tay Mặc Tử Hiên vuốt ve bắp đùi cô. Cách một lớp quần ngố, da thịt trơn mềm của cô khiến anh muốn mà không thể ngừng được.

Tiếng hít thở của người đàn ông trong phòng mỗi lúc một nặng nề.

“Ừm” Diệp Hân Đồng xoay người, nằm ngửa ra. Hít sâu một hơi, vẫn không tỉnh.

Mặc Tử Hiên vô thức nhếch miệng, có cảm giác vui sướng không giải thích được.

Anh khom người thận trọng ôm lấy Diệp Hân Đồng, mở cửa, bế sang phòng mình.

Lão Kim thấy Mặc Tử Hiên bế Diệp Hân Đồng về, rướn mày.

“Thiếu gia.....”

“Đừng nói.... Tôi tự biết.” Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng đặt Diệp Hân Đồng xuống.

Lão Kim bắt dắc dĩ cau mày, mở cửa đi ra ngoài.

Anh nhanh chóng cởi quần áo của mình, chỉ vung tay vài cái, áo sơ mi và quần đồng thời bị cởi ra.

Anh nhẹ nhàng thuần thực trèo lên giường, tắt đèn. Nằm xuống, đắp chăn. Nhưng một bộ phận hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang lại không chịu đi ngủ.

49. Chương 49: Bị Chó Cắn

Chuyện buồn bực nhất trên thế giới không phải là một trai đẹp đối địch với khủng long, mà là nhìn một mỹ nữ không có vũ khí nằm trên giường mà chỉ được giương mắt nhìn.

Mặc Tử Hiên cả đêm không ngủ ngon giấc. Thân thể khó chịu khiến anh chỉ muốn chạy đi nhà cầu giải quyết.

Vất vả lắm mới nhìn đến trời sáng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào mặt. Mặc Tử Hiên xoay người, nhìn đáng vẻ thoải mái Diệp Hân Đồng đang say ngủ.

Trong truyền thuyết, phụ nữ có ba gương mặt, trong thế căn cước, sau khi hóa trang và lúc bình thường. Anh chê bai phụ nữ sau khi hóa trang, thì nhợt nhạt cũng sẽ bị một cô bé giản dị trong sáng mê hoặc.

Tay anh mân mê đôi môi đỏ mọng của cô, vô cùng mềm mại, cúi đầu, khẽ hôn một cái.

Đáng chết, một bộ phận nào đó lại kháng nghị rồi.

Diệp Hân Đồng cảm giác môi hơi nhột, mắt vẫn nhắm, tay xoa xoa lưng tung.

Một hơi thở đàn ông phả vào mặt.

Diệp Hân Đồng đột nhiên mở mắt, thấy khuôn mặt điên đảo chứng sinh của mặc, cô sợ quá ngồi bật dậy.

“Này, anh làm gì thế, sao lại ở trong phòng tôi.”

Mặc Tử Hiên thần nhiên nhíu mày, anh đợi cô tỉnh lại đã lâu rồi “Rõ ràng, đây là phòng tôi mà.”

Diệp Hân Đồng nhìn thấy bộ hạ đang ngồng lên của anh lác mắt, tiện tay cầm gối lên phang Mặc Tử Hiên, cũng không dám nặng tay.

“Anh đang nghĩ cái gì thế? Đồ háo sắc.”

Mặc Tử Hiên cướp cái gối trong tay Diệp Hân Đồng, cảm nhận được ánh mắt cô “Đừng có đoán mò, đàn ông sáng sớm ra là như thế.”

“Vậy sao?” Diệp Hân Đồng liếc anh một cái, đang muốn xuống giường.

“Chẳng lẽ cô chưa từng ngủ với đàn ông?” Mặc Tử Hiên nhíu mày, trong mắt có một ý xấu xa.

“Liên quan gì tới anh.” Diệp Hân Đồng xuống giường. “Còn nữa, xin anh, đừng có bế tôi sang phòng anh nữa, như thế càng khiến tôi ghét anh hơn.”

Mặc Tử Hiên thoáng lóe lên sinh khí, vẫn không thay khuôn mặt tươi cười ma mãnh “Biết làm sao được? Em nhất định sẽ là người phụ nữ của tôi.”

Diệp Hân Đồng bắt dắc dĩ xoay mặt “Không có gì là tuyệt đối. Tôi khuyên anh nên xử lý cho tốt việc ở Trung Quốc, nhanh chóng trở về Hàn Quốc đi.”

Diệp Hân Đồng đi tới cửa.

Mặc Tử Hiên lập tức nhảy từ trên giường xuống, vô tình kéo áo cô, vết cắn trên vai lộ ra, Diệp Hân Đồng hốt hoảng, nhanh tay kéo áo về.

Mặc Tử Hiên chú ý tới nét lúng túng trên mặt cô, nở một nụ cười gian tà đến trước mặt cô: “Chỗ này hình như là đàn ông cắn, dễ chịu không? Tôi không ngại cô không còn là trinh nữ.”

Diệp Hân Đồng lui một bước, ra khỏi phạm vi anh có thể chạm đến “Đây là bị chó cắn.”

“Chó?” Mặc Tử Hiên giơ tay về phía vai cô “Xem một chút”

Diệp Hân Đồng nhanh chóng tránh né.

Mặc Tử Hiên nhíu mày cười “Xem ra vẫn còn rất mới, không biết có để lại sẹo không? Mấy ngày nay cô đều ở cạnh tôi, bị chó cắn lúc nào thế?”

“Đều tại anh, lúc ở chân núi, không biết chó hoang từ đâu chạy tới.” Diệp Hân Đồng nói qua loa, lách khỏi anh đi tới cửa.

“Vậy cô tiêm thuốc chống dại chưa? Bị chó cắn cảm giác thế nào? Hôm nào tôi cũng thử cắn một cái.” Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên. Hắn ta làm gì mà còn không mặc quần áo vào, cứ trần truồng đi lại như thế thật ghê tởm.

“Cộc cộc cộc” Còn sớm thế đã có người gõ cửa.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa, đảo mắt nhìn lại Mặc Tử Hiên, anh cong khóe miệng khiến cô rất không thoải mái.

Diệp Hân Đồng mở cửa, bên ngoài là Vũ Văn Thành âu phục phẳng phiu đang đứng đó, nhìn thấy Diệp Hân Đồng anh còn kinh ngạc hơn.

“Sao em lại ở đây?” Vũ Văn Thành nhíu mày.

50. Chương 50: Tạo Sự Hiểu Lầm (1)

“Em...”

Diệp Hân Đồng vẫn không nói gì, Mặc Tử Hiên lập tức nhảy ra trước mặt, ôm lấy bả vai cô “Dĩ nhiên là vị hôn thê ngủ với tôi.”

Mặc Tử Hiên tranh trả lời.

“Không...” Diệp Hân Đồng nhìn tròng mắt tối sầm của Vũ Văn Thành muốn giải thích, cô liếc Mặc Tử Hiên.

“Dù sao cũng không phải lần đầu ngủ với nhau.” Mặc Tử Hiên trơ tráo nói.

“Không phải, không phải như anh nghĩ đâu.” Diệp Hân Đồng nhìn sắc mặt xanh mét của Vũ Văn Thành, nóng lòng giải thích.

Vũ Văn Thành lạnh như băng quét qua đồ ngủ của hai người, khuôn mặt khó coi đến mức có thể khiến người xung quanh chết rét.

Anh xoay người, lạnh lùng nói: “Mặc tổng, thực đơn đã được đưa tới, anh có cần gì nữa không?”

“Nghe em giải thích...” Diệp Hân Đồng nhìn bóng lưng thẳng của Vũ Văn Thành xa dần mới nói được lời nói nghẹn trong họng.

Vũ Văn Thành không hề có ý định dừng lại, cho đến khi biến mất.

Diệp Hân Đồng cau mày, quay đầu nhìn Mặc Tử Hiên, ánh mắt nói rằng cô ghét không lời nào nói hết.

“Tại sao anh muốn làm thế? Anh thật lòng thích tôi à?” Diệp Hân Đồng quát lên với anh.

Anh vẫn duy trì sự đắc ý.

“Có lẽ, sẽ có một ngày tôi thích.”

“Có lẽ, có một ngày? Tôi xin anh, anh gây chuyện với nhiều phụ nữ, đừng lấy một cảnh viên thấp hèn như tôi ra làm trò cười, người thường như chúng tôi không hợp với đại thiếu gia phong lưu như anh, chúng tôi không thể hôm quan cùng một người điên loạn đảo phượng hôm nay lại lời ngon tiếng ngọt với người khác.” Diệp Hân Đồng tức giận đi ra khỏi phòng anh.

Mặc Tử Hiên nhìn bóng lưng của cô, đôi tròng mắt thâm thúy càng sâu hun hút, suy tư, sau đó đóng cửa.

“Rầm”

Nghe tiếng sập cửa, Diệp Hân Đồng quay lại nhìn cánh cửa đóng chặt mới chợt nhớ ra, cô không có thể mở cửa.

Cô còn chưa đánh răng rửa mặt, đầu cũng chưa chải, với bộ dạng này tìm Vũ Văn Thành giải thích, chắc sẽ thê thảm trở về.

Diệp Hân Đồng quay lại phòng Mặc Tử Hiên gõ cửa.

Mặc Tử Hiên vẫn chưa mặc quần áo, trông nhà nhả lại có vẻ lờ lợm bướng bỉnh tựa vào cửa chờ Diệp Hân Đồng nói.

Diệp Hân Đồng vươn tay “Đưa cho tôi chìa khóa phòng tôi.”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười, đi vào phòng, cầm một tấm thẻ trên bàn trà, đặt vào tay Diệp Hân Đồng.

Dễ dàng như thế sao?

Diệp Hân Đồng tròn to đôi mắt đen trắng rõ ràng, xoay người trở lại phòng mình.

Mở cửa phòng, cô lại nhìn thấy chiếc chậu ngâm chân mà Vũ Văn Thành mang đến, một lúc nữa nhất định phải giải thích với anh, cô không muốn tình yêu đầu tiên của mình chưa kịp bắt đầu đã kết thúc.

Cô vừa rửa xong mặt, cửa phòng mở ra.

Diệp Hân Đồng phiến não nhìn Mặc Tử Hiên, sao hán lại có nhiều chìa khóa đến thế.

Trên tay Mặc Tử Hiên cầm một cái túi. Anh vút lên ghế salon “Hôm nay có hoạt động ở bể bơi. Cô thay đồ bơi đi.”

“Tôi không thay, tôi không xuống nước, tôi đứng trên bờ.”

Mặc Tử Hiên đi về phía cô “Nếu tôi nói cô phải xuống thì sao?”

Diệp Hân Đồng cố ý giữ khoảng cách “Tôi chỉ phụ trách việc bảo vệ anh, không phụ trách việc chơi với anh, đại thiếu gia.”

“Tôi rất thích cô có cá tính như thế.”

Mặc Tử Hiên tiếp tục đến gần Diệp Hân Đồng, cô tiếp tục né tránh, hai người cứ di chuyển quanh cái giường.

“Tôi có cá tính với anh vì tôi không thích anh, hơn nữa quên cái ước định của Hồng sắc Yên Nhiên đi, chỉ là lời nói vô căn cứ.”

Mặc Tử Hiên dừng lại, Diệp Hân Đồng cũng đứng im.

“Cô thật sự hi vọng như vậy?” Sắc mặt anh trở nên nặng nề, không giống kẻ luôn hi hi ha ha trước đó.

51. Chương 51: Tạo Sự Hiểu Lầm (2)

“Đối với tôi, Hồng sắc Yên Nhiên như một tiếng sét giữa trời quang, tôi chỉ tình nguyện làm một người bảo vệ đơn thuần của anh.” Cô cũng rất nghiêm túc.

“Tôi chính là đức vua tương lai, nắm quyền tối cao, chỉ cần tôi đồng ý, cô chính là hoàng hậu, dưới một người, trên vạn người, cô không động lòng ư?”

Diệp Hân Đồng nhú mày, do dự một lát rồi nghiêm túc nói “Tôi không hề động lòng, bởi vì tôi có mặc váy công chúa vào cũng không thể trở thành công chúa, cái vị trí đó, có nhiều người thích hợp hơn. Còn nữa, hi vọng lớn nhất của tôi là làm một cảnh sát tốt, tốt hơn là có một nhà hàng nhỏ, sẽ không mơ mộng hão huyền cái vị trí này.”

Mặc Tử Hiên lặng lẽ, đột nhiên, anh nở một nụ cười khó đoán, như thể thông suốt một cái gì đó. Anh xoay người, đi ra cửa.

Diệp Hân Đồng đề phòng anh từng giây từng phút.

Anh ra đến cửa lại quay đầu: “Đi thôi, tôi muốn đi ăn sáng.”

“Anh tự đi đi. Ở đây đã được bảo vệ an toàn.”

“Chẳng lẽ mượn tay người khác, đây là bản lĩnh cảnh sát của cô sao? Bây giờ tôi đã hiểu, vì sao cô ở cục cảnh sát đóng băng cả năm trời, thì ra là không thể hoàn thành được nhiệm vụ nào.” Mặc Tử Hiên nở nụ cười châm chọc, mở cửa.

“Không phải như thế.” Diệp Hân Đồng xông tới phản bác.

Mặc Tử Hiên nhú mày, chờ cô nói tiếp.

Diệp Hân Đồng muốn nói lại thôi, tối qua Vũ Văn Thành nói, không để cô làm nhiệm vụ vì muốn bảo vệ cô. Nhưng giờ mà mở miệng nói vậy thì xấu hổ quá. Dừng một lúc “Dù sao cũng không phải, tôi nhất định sẽ bảo vệ sự an toàn của anh.”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười lớn, ánh mắt cũng long lanh ý cười.

“Vậy thì đi thôi, cho tôi xem rốt cuộc có cô trách nhiệm đến đâu.”

Cô biết rõ là anh dùng chiêu kích bác, nhưng mà, cô cũng muốn chứng minh bản thân, cho dù chỉ cho đồng nghiệp thấy cũng tốt rồi.

Diệp Hân Đồng đi theo anh.

Dưới tầng, tiếng người huyên náo, rất nhiều nhân vật danh giá sáng sớm đã hàn huyên với nhau. Nhìn thấy mặc họ rục rịch đứng dậy, muốn đi tới tạo quan hệ.

Mặc Tử Hiên để tay trên vai Diệp Hân Đồng, cô muốn hất ra.

“Đừng quên, vai trò của cô là vị hôn thê của tôi.” Mặc Tử Hiên cười hì hì thì thầm với cô.

Cô cũng suýt quên thật. Cho nên đành nhẫn nhịn, ngồi xuống theo Mặc Tử Hiên, dò xét bốn phía, nơi này được bố trí kiểu tiệc đứng, ai ai cũng mặc trang phục lộng lẫy, riêng cô mặc quần áo bình thường chân đi dép lê trông có vẻ không hợp.

Trong quá trình dò xét, thấy cô gái xinh đẹp tới phòng Mặc Tử Hiên hôm qua đang đứng cùng Lão Kim ở một góc, đang nói cái gì, chỉ thấy cô gái đó liên tục gật đầu.

Tiếp tục nhìn, Diệp Hân Đồng thấy Vũ Văn Thành đứng đứng ở một góc khách lạnh lùng nhìn mình. Cô đứng lên, định tới giải thích.

Tay cô lập tức bị Mặc Tử Hiên đè lại. Anh cũng đứng lên nắm tay cô “Cô ăn mặc quê mùa như vậy, đi đến đâu cũng bắt mắt, giới truyền thông hôm qua tới rất nhiều, tôi không muốn họ có một bộ ảnh vớ vẩn, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị trường chứng khoán.” Mặc Tử Hiên vừa nói vừa đi, đến trước sân khấu, đưa cô đến một cái mâm.

Diệp Hân Đồng kiềm chế sự lo lắng, nhìn lại chỗ Vũ Văn Thành, anh đã không còn ở đó.

Mặc Tử Hiên mở nắp giữ ẩm thức ăn, tất cả đều là món ăn Hàn Quốc.

Diệp Hân Đồng chọn đại vài món đồ chua, ngồi trở lại ghế, nhưng ánh mắt lại không tự chủ tìm kiếm bóng dáng Vũ Văn Thành.

Đó là tình yêu một ngày của cô đấy, còn chưa kịp biết cảm giác là gì, nhưng khiến cho lòng cô vô cùng đè nén. Cho nên, vũ khí lợi hại nhất chính là tình yêu, ngày hôm qua còn như ăn mật, hôm nay đã như ăn cay, như thiêu như đốt.

52. Chương 52: Thăm Thú Cảnh Đẹp

Người có tâm sự, ăn gì cũng không ngon, sơn hào hải vị nhai cũng thành sáo nhảm.

Diệp Hân Đồng bĩu môi, phồng mang trợn má, càng không tìm được Vũ Văn Thành, lòng càng nóng như kiến trên chảo nóng, không thể an tĩnh nổi.

“A” Mặc Tử Hiên dùng rau xà lách bọc bánh bao nướng và thịt bò giơ trước miệng Diệp Hân Đồng muốn đút cho cô.

Diệp Hân Đồng sững sốt cũng không há mồm.

“Nhanh lên nào, có nhiều người đang nhìn đấy.” Mặc Tử Hiên nói.

Diệp Hân Đồng chau mày, há mồm.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười rực rỡ nhét cái nắm đũa vào miệng cô.

“Tôi nói này anh đừng có làm như thế, biết rõ là đóng giả rồi, anh làm vậy tôi rất lúng túng.” Diệp Hân Đồng lúng búng rau xà lách trong miệng, mơ hồ cảnh cáo.

Mặc Tử Hiên cười vui vẻ, ánh mắt long lanh.

Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn, hần cười ma mãnh như thế là sao?

Mặc Tử Hiên cầm khăn giấy lau cằm Diệp Hân Đồng, vẫn cười “Cô ăn cái gì thì để ý đến hình ảnh một chút được không, rây ra khắp nơi rồi này.”

Diệp Hân Đồng muốn cướp khăn giấy trong tay Mặc Tử Hiên tự lau, tại hần nhét một nắm xà lách to như thế vào mồm cô giờ còn nói gì, kẻ này thật đáng ghét.

Không ngờ tay cô lại bị cái tay khác của anh tóm lại.

“Cứ để tôi lau giúp cô đi, cô không biết chỗ nào mà lau.”

Diệp Hân Đồng ngẫm nghĩ thấy cũng đúng nên để cho anh lau, nhưng lại thoáng bắt gặp ánh mắt tức giận của Vũ Văn Thành, quả đấm của anh cũng nắm chặt.

Sự tức giận có thể nhìn thấy rõ, Diệp Hân Đồng nhìn anh quay đi, lần này phải giải thích thế nào đây, một lần còn có thể nói là ngoài ý muốn chứ hai lần thì...

Diệp Hân Đồng bất đắc dĩ khóc không ra nước mắt, cô trừng mắt nhìn Mặc Tử Hiên đang cười hì hì.

“Tôi no rồi, thiếu gia, tiếp theo anh muốn đi đâu?” Diệp Hân Đồng cúi kính với Mặc Tử Hiên.

“Phía sau núi.”

“Phía sau núi?” Hần lại muốn làm gì đây?

“Ừ”. Mặc Tử Hiên nhíu mày gật đầu, cái bộ mặt gian tà kia thật sự có cảm giác xấu xa “Chính là thác nước hôm qua cô nhìn thấy, theo truyền thuyết ở đó có một bảo vật ngoại lai.”

“Thôi đi, anh thật ngây thơ. Bảo vật có thật thì giờ còn được đấy, chẳng sớm bị người ta tìm ra rồi.”

“Bảo vật chỉ chờ người có duyên, không phải cô không biết đấy chứ? Đi thôi.” Mặc Tử Hiên kéo Mặc Tử Hiên đi.

Bên ngoài biệt thự, đã có xe sang trọng chờ sẵn.

Xe nhanh chóng xuyên qua một con đường xi măng bằng phẳng dừng lại. Mặc Tử Hiên lại đi vào trong bụi cây.

Diệp Hân Đồng theo sau, nhưng cô đi dép lê, mặc dù đã rất nhanh rồi, nhưng vì mới sáng ra sương mù, dưới đất thì ướt át, dép cô một lúc thì không chịu nổi rồi.

“Anh rốt cuộc muốn đi đâu? Bụi cây là nơi kẻ địch dễ phục kích nhất.” Diệp Hân Đồng không nhịn được đứng sau lưng Mặc Tử Hiên kêu lên.

“Sắp đến rồi, không nghe tiếng nước chảy à, đó chính là thác nước.” Trong chớp mắt Mặc Tử Hiên đã biến mất.

Diệp Hân Đồng vội vàng đuổi theo, cô nghe thấy tiếng nước chảy xối xả.

Vượt qua một khe núi hẹp, trước mắt một khoảng bao la sáng sủa, chỗ này đã được sửa sang lại thật là đẹp.

Diệp Hân Đồng ngây người tại chỗ.

Một chiếc ghế bằng mây uốn treo trên cây, lưng lay trước gió, như mời gọi người qua đường ngồi vào. Khung cảnh tuyệt đẹp với sắc màu rực rỡ như trên thiên đường.

Dưới thác nước, sương mù quanh quẩn không muốn tản đi, tạo nên một cảnh tiên giữa trần gian, đám sương sớm phản chiếu ánh mặt trời như đường lên thiên đường, đẹp không sao tả xiết.

“Thì ra thực sự có bảo vật ngoại lai.” Diệp Hân Đồng tự lẩm bẩm, say mê trong cảnh đẹp thiên nhiên ban tặng.

53. Chương 53: Thăm Thú Cảnh Đẹp (2)

“Có muốn thấy bảo vật thực sự không?” Mặc Tử Hiên xuất hiện trước mặt cô.

Diệp Hân Đồng tròn to đôi mắt tò mò.

Mặc Tử Hiên nghiêm túc dặt tay Diệp Hân Đồng đi về phía bên trong thác nước.

Diệp Hân Đồng do dự một chút, nhìn bốn phía xung quanh, có thể chết dưới cảnh đẹp như thế này cũng đáng.

Cô cởi đôi dép bắn thủ lợi xuống nước.

Mặt nước trong vắt, có thể nhìn rõ các loại đá cuội cùng cá bơi lội dưới đáy, vài chú cá vàng thoát khỏi khe suối hẹp đang tung tăng bơi lội, khoe màu sắc rực rỡ.

Nước rất mát, làm tan đi cái nóng của mùa hè, thật thoải mái.

Cô đi theo Mặc Tử Hiên về phía trước, tới thác nước trước mặt. Phía dưới thác là một hồ nước không thấy đáy, chỉ thấy nước bắn tung trắng xóa, trong hài hòa có hùng vĩ, tự nhiên thật tài tình.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên buông cô ra tự mình đi, bên dòng suối nhỏ mây đan chi chít, lấy ra một tấm ván gỗ, tấm ván gỗ này bị lá đặng xanh um tươi tốt che kín, nhìn qua sẽ không thể phát hiện ra.

Mặc Tử Hiên đặt tấm ván gỗ trong đầm, đạp lên làm nó biến mất trong thác nước.

Thật thần kỳ.

Diệp Hân Đồng lập tức đứng trên một tấm ván gỗ, trọng lượng của cô làm tấm ván chòng chành, nhưng không chìm.

“A” Thác nước xối xuống người làm cô vui sướng. Cô bước vào bên trong.

Oa, quả nhiên là một khoảng trời riêng. Bên trong dường như vừa được sửa sang, bởi vì nơi đây hoàn toàn vắng vẻ, đến một con nhện cũng không thấy, trong động được trang trí bằng dải lụa màu hồng, phát phối trong gió, không khí trong lành tươi mới, rất có sức hút, như đang đứng trong thời kỳ cổ đại.

Diệp Hân Đồng đi theo Mặc Tử Hiên, ở vách động có một chiếc giường như hoa sen, bên cạnh đặt một chiếc vỏ trai khổng lồ.

Mặc Tử Hiên đến bên cạnh giường, trông như yêu nam xuyên giới tới đây.

“Đây là một thiên đường khác của anh sao?” Diệp Hân Đồng đùa giỡn

Mặc Tử Hiên vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh ý bảo cô đến.

Diệp Hân Đồng lúng túng cười lắc đầu. Cô không nên ngồi gần anh như thế.

Mặc Tử Hiên không tức giận, đứng lên, mở chiếc vỏ trai ra.

Diệp Hân Đồng đứng từ xa xa nhìn lại.

Mặc Tử Hiên lấy từ trong chiếc vỏ trai ra một chiếc hộp hoa lê màu vàng tuyệt đẹp, vỏ ngoài được khắc hình long phượng vui đùa rất nghệ thuật, rõ nét.

Mặc Tử Hiên cầm chiếc hộp bước vài bước về trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Đây là bảo vật mà anh nói sao?”

Mặc Tử Hiên cầm tay Diệp Hân Đồng, nhét chiếc hộp vào lòng bàn tay cô.

Nhưng ngay lập tức Diệp Hân Đồng dúi trả vào tay Mặc Tử Hiên: “Anh đã biết bảo vật ở chỗ nào, chắc chắn là anh sắp xếp, tôi không cần.”

Mặc Tử Hiên sửng sốt, có phần kỳ lạ “Chẳng lẽ cô không muốn biết là cái gì?”

“Nếu quả thật là từ thiên ngoại tới, tôi sẽ rất tò mò, nhưng nếu là do anh tỉ mỉ chuẩn bị, đại khái sẽ là dây chuyền, khuyên tai.... Tóm lại là châu báu. Không có công không được hưởng.”

Mặc Tử Hiên mở hộp ra, một viên Huyết hồng ngọc, đỏ y như sắp có máu chảy ra, được gắn trên một mảnh kim loại ở Phụ Chúc, mảnh kim loại này có vẻ là bạch kim được chế tác không theo hình dạng gì. Viên bảo ngọc quá chói mắt khiến cho người ta bỏ qua miếng bạch kim tầm thường này.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn viên Bảo ngọc trông rất thần bí.

“Đây chính là Hồng sắc Yên Nhiên. Vô giá”

Diệp Hân Đồng càng kinh ngạc hơn, nghi ngờ hỏi: “Cái này anh đưa cho tôi?”

Mặc Tử Hiên gật đầu.

54. Chương 54: Cảnh Đẹp Sau Núi

“Nói cách khác, anh muốn tôi và Vũ Văn Thành thành đôi?”

Phụt. Mặc Tử Hiên muốn thổ huyết, lập tức thu hồi Hồng sắc Yên Nhiên.

“Tôi đưa cho cô, vì Hồng sắc Yên Nhiên đại diện cho tôi, ý là tôi tự trao thân cho cô.”

“Thôi đi, tôi không muốn anh làm thế.” Cô nói xong, nghĩ lại, trề môi lẩm bẩm “Nói vậy thì, ba đưa Hồng sắc Yên Nhiên cho Vũ Văn Thành, chính là trao tôi cho anh ấy.” Nghĩ tới đây, Diệp Hân Đồng che miệng, len lén vui mừng. “Lãng mạn quá, không ngờ mình sống tận 21 năm mới cảm nhận được, hihi.”

Những lời lẩm bẩm của Diệp Hân Đồng đều lọt vào tai Mặc Tử Hiên. Anh nheo mắt nhìn khuôn mặt ngạc nhiên pha lẫn vui sướng của cô.

Bàn tay anh lập tức đưa ra sau thắt lưng kéo cô lại.

“A” Diệp Hân Đồng không hề phòng bị ngã vào lòng anh, nhưng nhanh chóng lấy tay chống ngực anh.

“Đang nghĩ gì đấy?” Cái bộ dạng ma mãnh kia khiến Diệp Hân Đồng hơi sợ.

“Tôi muốn gì liên quan gì đến anh? Buông tôi ra.” Diệp Hân Đồng giùng giàng, tay anh rất mạnh mẽ giam cầm cô.

“Cô chỉ có thể là của tôi, đến lúc này cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác. Nhưng, từ hôm nay trở đi, chỉ có thể là tôi.”

Oa, Diệp Hân Đồng nổi hết da gà. Cô hást mặt, trắng trợn mĩa mai Mặc Tử Hiên.

“Anh đừng buồn nôn như thế được không. Mấy lời này dùng để nói với các cô gái khác, tôi không chịu nổi, buông tôi ra.” Diệp Hân Đồng bắt đầu đẩy ngực anh ra.

“Không chịu nổi thật sao? Dám đánh cuộc không? Nửa giờ sau cô sẽ cấp bách muốn lên giường cùng với tôi.” Anh nói đầy tự tin.

“Tôi không thêm, anh nói thật vô lý.” Tay Diệp Hân Đồng bắt đầu rũ xuống. Nhìn anh không hề nhúc nhích, cô dùng toàn bộ sức lực nắm chặt quả đấm, tung ra.

“Bụp”. Quả đấm rơi vào ngực, phát ra một tiếng động lớn.

Mặc Tử Hiên bị đánh trúng lúi mảy bước.

“Phụt.” Phun ra một bãi máu.

Thôi xong, cô là người tập võ, xuống tay hơi nặng. Một sự lo âu xui xẻo thoáng quá đầu Diệp Hân Đồng.

Cô lập tức chạy tới, vịn vào cánh tay Mặc Tử Hiên, lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Mặc Tử Hiên tức giận hást tay cô, dùng tiếng Hàn quát lên, sau đó lau khóe miệng.

Cô nghe tiếng Hàn không hiểu gì, nhưng nhìn khuôn mặt tức giận của anh, khẳng định không phải những lời tốt đẹp.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý.”

“Dựa gần như vậy, dùng hết toàn lực, cái này không phải là cố ý à? Cô rút cuộc được phái đến giúp tôi hay là mưu hại tôi đây, có thể khiến tôi thổ huyết, cô là số một.” Mặc Tử Hiên tức giận ngồi lại lên giường.

“Thật xin lỗi.” Nhìn bộ dạng Mặc Tử Hiên như vậy, cô thật sự đã ra tay nặng, cô cũng rất đau lòng, đi theo đến trước giường, lo lắng “Tôi đưa anh đến gặp bác sĩ đã, sau đó sẽ chịu trừng phạt.”

Lần này bị lãnh đạo biết được thì cô game over rồi. Nhưng vì sai lầm của mình, cô sẽ gánh chịu.

Ánh mắt ma mãnh của Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng đang đau lòng, miệng hơi nhếch lên “Nếu bây giờ cô nói một lời để tôi động vào, tôi sẽ xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra.”

Động? Thà đánh cô một trận đi. Là do cô ra tay mạnh, cho dù có bị đánh xuất huyết bên trong, cô cũng nhận, còn hơn về bị ghi tội. Có thể tự mình giải quyết, thì không thể để cha mất thể diện.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, thấy chết không sờn “Được rồi.”

Cô chờ đợi một cú đấm nặng nề của Mặc Tử Hiên.

55. Chương 55: Động Một Cái

Bị đánh không sợ, đáng sợ là biết rõ sẽ bị đánh lại không được đánh trả, thời gian chờ đợi quả là lúc chịu đựng khó khăn nhất.

Mặc Tử Hiên chạy một vòng quanh Diệp Hân Đồng, phả hơi thở nam tính mãnh liệt vào bốn phía quanh cô. Diệp Hân Đồng căng thẳng nhắm chặt mắt.

“Để phòng cô hối hận, tôi muốn trói cô lại trước.” Mặc Tử Hiên tựa mặt trên vai, dường như muốn thổi vào tai cô, ngửa chết đi.

Diệp Hân Đồng mở mắt “Không cần, tôi sẽ không tránh.”

“Tránh?” Mặc Tử Hiên dường như từ trong ánh mắt trong suốt của cô đoán được cái động mà cô nghĩ và động của anh không cùng một nghĩa.

Dê đã vào miệng cạp, anh dễ dàng bỏ qua sao?

Anh nở một nụ cười “Thế cũng chưa chắc, nếu cô né tránh, cú đấm vừa rồi tôi hỏi ai?”

“Anh...” Cô đã nói không tránh là không tránh, làm cảnh sát mấy ai không trải qua thương tử, huống hồ chỉ là quả đấm, hấn quả thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thôi. “Anh trối thì trối đi.”

Diệp Hân Đồng đứng nghiêm, chờ đợi anh trừng phạt.

Mặc Tử Hiên kếp vài sợi mây trên tường xuống. Cô bị trối từ trước ra sau, đặc biệt hai tay không thể nhúc nhích.

“Choáng anh, trối tôi chặt như thế, tôi quân tử nhất ngôn, nói không tránh là không tránh.” Diệp Hân Đồng lắc người một cái, chặt quá.

“Miệng cũng phải bịt lại, tôi sợ cô rên rỉ to quá.” Mặc Tử Hiên lại tìm đồ vật.

“Này, cái đó không cần. Tôi đảm bảo sẽ không kêu.”

Mặc Tử Hiên quay đầu lại ma mãnh nhìn cô, cái nụ cười đó khiến Diệp Hân Đồng không rét mà run, cô có cảm giác rơi vào bẫy của thợ săn.

Mặc Tử Hiên tìm một vòng, không phát hiện được cái gì thích hợp, cởi áo sơ mi của mình, gian tà đi về phía Diệp Hân Đồng.

“Này, đã bảo không cần rồi, tôi có thể học máu làm dơ áo sơ mi đất tiền của anh thì không hay.” Diệp Hân Đồng chạy ra sau.

Mặc Tử Hiên hồi hận, đáng lẽ lúc này phải trối cả chân cô lại.

Anh bước vài bước kéo Diệp Hân Đồng lại.

“Thật sự không cần, kỳ lắm, tôi đảm bảo không trốn cũng không kêu. Đổi lại, nếu tôi chạy hay kêu, anh có thể nói với lãnh đạo của tôi biết, tôi sẽ không bắt tin như vậy đâu. Ưm ưm, ô.”

Mặc Tử Hiên thực sự không nghe cô giải thích, nhét áo sơ mi vào miệng khiến cô không nói được nữa.

Thôi, Diệp Hân Đồng cũng chẳng thêm so đo với anh, cô đứng im, nhắm mắt lại, chờ một đấm của anh, chết sớm siêu sinh sớm.

Cô cảm thấy Mặc Tử Hiên vòng ra sau lưng, thân thể nóng bỏng của anh dán chặt vào cô, trong đầu Diệp Hân Đồng sinh ra một cảm giác quái dị, kể cả anh muốn đánh cô từ sau lưng, cũng không cần thiết phải dựa sát vào thể chứ.

Diệp Hân Đồng mở mắt tiến lên hai bước.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng ôm lấy cô. Hơi thở nặng nề phả vào tai cô “Tôi không thể tin được cô lại tự nhiên dễ dàng đồng ý như vậy.”

Anh vừa nói vừa vòng tay ra ngực cô, dùng một lực thích hợp xoa nắn.

Diệp Hân Đồng dùng bả vai chống cự, hấn làm gì đây.

“Tôi đảm bảo, để tôi động vào, cô sẽ sướng chết thôi.” Vừa dứt lời, môi anh đặt lên đầu cô, tay lại tiếp tục động tác vừa rồi.

Diệp Hân Đồng đột nhiên hiểu dụng ý của anh.

Choáng quá, cô cứ tưởng anh muốn đánh cô.

“Ưm ưm ưm” Diệp Hân Đồng nóng nảy muốn giải thích.

Tay Mặc Tử Hiên giữ chặt cằm cô, vặn đầu lại, Diệp Hân Đồng ra sức lắc, dùng ánh mắt để nói với anh, cô không có ý đó.

Mặc Tử Hiên ra vẻ không thấy, môi anh đặt lên trán, lên mặt cô.

“ưm ưm ưm” Diệp Hân Đồng không nói ra lời, chỉ có thể lo lắng suông.

56. Chương 56: Động Một Cái (2)

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười đắc ý, tay trượt xuống hông cô, ôm cô đặt lên giường.

Diệp Hân Đồng liền mạng lắc đầu, anh bỏ qua. Đứng trên giường khéo léo kéo cởi chiếc áo lót cũng bị trói bởi dây mây ra.

“ưm ưm ưm” Diệp Hân Đồng lại không nói được, nóng nảy muốn ngăn lại, cô đập đầu vào thành giường, mặc kệ gáy bị thương, hi vọng anh sẽ phát hiện ra sự khác thường.

Mặc Tử Hiên lấy tay chặn đầu cô lại, Diệp Hân Đồng thoáng một tia mừng rỡ, anh nên hiểu cô có lời muốn nói.

Nhưng mà, anh chỉ đỡ cô ngồi dậy, tiếp tục cởi nút áo lót.

Diệp Hân Đồng tức muốn chết rồi, mắt trào ra những giọt nước nóng bỏng, nhìn Mặc Tử Hiên mãnh liệt lắc đầu.

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng đặt cô xuống, kéo áo lót của cô lên.

Bộ ngực tuyệt đẹp của cô lộ ra, Diệp Hân Đồng lúng túng nhắm mắt lại.

Xong đời.

Môi Mặc Tử Hiên đặt xuống, một cảm giác kỳ lạ từ bụng cô lan ra, khiến toàn thân tê dại, cô không kìm hãm được run rẩy, môi anh tiếp tục đi xuống, đến rốn, dùng kỹ năng thuần thực của đầu lưỡi kích thích thần kinh phụ nữ, khiến cho lục phủ ngũ tạng của cô đều muốn co rút.

Diệp Hân Đồng ngửa mặt lên trời, tiếng ưm ưm biết thành huhu, nước mắt đọng lại trên mặt, cảm giác lạ lẫm này làm cô rất sợ, không biết phản ứng của thân thể như thế là sao?

Tay Mặc Tử Hiên sờ vào cúc quần jean của cô. Cô xấu hổ sắp chết rồi.

Đột nhiên, cô nhớ ra, chân mình không bị trói, vừa rồi cô quá căng thẳng nóng nảy rồi, nắm lấy thời cơ, cô nhấc chân lên.

“Bịch” Đập ngay vào cằm Mặc Tử Hiên.

Một phát khiến anh lăn xuống giường.

Lúc này, cô chẳng còn để ý gì đến nặng nhẹ.

“Bộp.” Mặc Tử Hiên văng khỏi giường đập đầu vào cái vỏ trai.

Diệp Hân Đồng lập tức nhảy xuống giường, dây mây theo trọng lực rơi xuống, Diệp Hân Đồng không để ý tới Mặc Tử Hiên đang ôm bụng co quắp trên đất.

Cô nhìn bốn phía, không có gì để cắt dây, chiếc tay áo buộc miệng lủng lẳng trước mắt. Diệp Hân Đồng ngồi xồm xuống, vất vả dùng chân giẫm lên tay áo, đứng dậy, chiếc áo sơ mi bị kéo ra khỏi miệng.

Lập tức phát điện, cô quát lên với Mặc Tử Hiên còn đang nằm dưới đất: “Tôi nói là cho anh đấm một phát, không phải là muốn anh làm bẩn tôi.”

Mặc Tử Hiên ngẩng đầu, trán bị thương.

Diệp Hân Đồng sừng sốt, bộ dạng của anh xem ra còn thảm hơn cô.

Mặc Tử Hiên một tay ôm bụng, một tay vẫy Diệp Hân Đồng “Mau gọi bác sĩ.”

Anh nói rất thương tâm, trên khuôn mặt tái nhợt lấm tấm mồ hôi. Mặc dù vừa rồi cô còn muốn cắt anh thành tám khúc, nhưng nhìn tình trạng thảm hại này của anh, mọi giận dữ của cô biến mất.

“Anh trói tôi thế này, tôi gọi làm sao được.” Diệp Hân Đồng yếu ớt nói. Cô ra ngoài với bộ dạng này, mọi người nhìn thấy sẽ cười chết cô.

Mặc Tử Hiên vất vả ngồi dậy, vẫy vẫy tay về phía Diệp Hân Đồng.

Cô do dự có nên tới hay không.

“Tới đây, tôi cưới cho cô, tôi còn chờ cô cứu mạng.” Mặc Tử Hiên hơi thở yếu ớt.

“Ừm” Diệp Hân Đồng chạy tới, ngồi xổm xuống.

Mặc Tử Hiên run rẩy cởi dây cho Diệp Hân Đồng. Vừa cởi vừa nói “Cái người phụ nữ này hung ác quá đi, rõ ràng cô đồng ý cho tôi động vào.”

Diệp Hân Đồng cũng uất ức “Tôi tưởng anh bảo động là đánh tôi một cái. Xin lỗi nhé..., ai bảo anh ác trước.”

Dây được cởi ra. Diệp Hân Đồng lập tức mặc áo lót vào, lại ngồi xổm xuống nhìn Mặc Tử Hiên sắc mặt tái mét “Lần này có thể tha thứ cho tôi không, tất cả chỉ là hiểu lầm.”

“Cứu tôi trước đã. Khụ khụ.” Mặc Tử Hiên co quắp lại vì đau đớn.

“À” Diệp Hân Đồng lập tức chạy ra khỏi hang động.

57. Chương 57: Hoạt Động Đặc Biệt

Trong phòng ngủ của Mặc Tử Hiên, một đoàn người vây quanh, bác sĩ kiểm tra toàn thân anh, cũng may, ở biệt thự này, cái gì cần đều có.

“Mặc tổng cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

Bác sĩ gia đình Lý Mặc cúi đầu cười trộm “Không có gì lớn, chỉ là đánh trúng huyết mạch cho nên cảm thấy trong lòng buồn bực, dạ dày sôi trào, một lúc nữa sẽ ổn.”

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Lão Kim cau mày nhìn cô “Mọi người đều ra đi, thiếu gia cần nghỉ ngơi. Lúc này cũng đến giờ ăn cơm rồi.”

Cả nhóm người nhanh chóng tản đi.

“Diệp tiểu thư, đi theo tôi.” Lão Kim gọi Diệp Hân Đồng, cô đi theo sang bên phòng ông.

“Thiếu gia nhà chúng tôi có thân phận tôn quý, kể cả một vết thương nhỏ cũng làm cho Lý Trí vương và nhiều phi lo lắng. Nếu thiếu gia có đắc tội, chẳng qua là do cậu ấy vô ý. Sau này xin Diệp tiểu thư chú ý đúng mực, nếu ở Hàn Quốc, cô đã sớm bị tước bỏ cấp bậc rồi.” Lão Kim tỉnh bơ nói.

Diệp Hân Đồng cúi đầu im lặng, cô đại khái hiểu ý ông, chính là không được động vào Mặc Tử Hiên cảnh vàng lá ngọc. Cô chẳng qua là con cá tầm thường, xui xẻo, may quá cô không sinh ra ở Hàn Quốc.

Lão Kim thở dài.

“Thiếu gia thật ra không bắt cần đòi như bề ngoài, cậu ấy có tâm tư kín đáo, trọng tình cảm hơn bất kỳ ai. Nếu không phải vậy, cậu ấy sớm đã...” Lão Kim muốn nói lại thôi “Cho nên, tôi hi vọng Diệp tiểu thư có thể rộng lượng với sự tùy hứng của cậu ấy. Về sau, cô sẽ hiểu.”

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn ông, cô hiểu Lão Kim muốn nói với cô rằng cô ra tay với hắn hơi nặng, nhưng... Thôi.

Diệp Hân Đồng lại cúi đầu.

“Cô sang đó đi, bên cạnh thiếu gia cần người bảo vệ.” Lão Kim nhíu chặt mày.

Diệp Hân Đồng thế nào lại có cảm giác câu nói này có ý châm chọc.

Cô quay lại phòng Mặc Tử Hiên, cơm trưa của anh đã được đặt trên bàn, Vũ Văn Thành cũng có ở đây.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành bằng ánh mắt phức tạp. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Vũ Văn Thành lạnh như băng quay lại phía cô “Mặc tổng nói muốn cho lui tất cả bảo vệ, một mình cô ứng phó được không?”

Diệp Hân Đồng nước mắt rùng rùng nhìn Vũ Văn Thành. Cô biết mở miệng thế nào, rằng cô muốn được người yêu che chở, nhưng lại không thể nói ra bằng lời, anh còn đang là cấp trên của cô. Cô không muốn bị anh khinh thường.

Diệp Hân Đồng quay lại, đứng nghiêm uỳnh ngực “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Vũ Văn Thành nhần nhịn tức giận “Tùy cô vậy”

Anh nói xong đi ra cửa.

Diệp Hân Đồng nhìn theo bóng dáng cho đến khi anh đi khuất.

Cái gì gọi là tùy cô vậy. Những lời này làm cho lòng cô nặng nề. Ý anh là cô không quan trọng, hay là anh không tin cô có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Anh chẳng cho cô cơ hội giải thích nữa.

Diệp Hân Đồng cảm thấy trong lòng cực kỳ dè dặt, khó chịu.

“Buổi chiều có hoạt động bơi lội, trước buổi trưa tôi sẽ nói với cô, hiện tại chỉ có mình cô giúp tôi, đồ bơi đã để sẵn ở phòng cô.” Mặc Tử Hiên lại khôi phục sự tức giận bưng bưng lúc sáng.

Diệp Hân Đồng cúi đầu không nói gì. Cô chẳng cần. Trên bả vai vết cắn vẫn còn lù lù, mặc đồ bơi thế nào.

“À phải, tôi còn cố ý mời cả cấp trên của cô.” Mặc Tử Hiên nói xong quan sát Diệp Hân Đồng, ánh mắt xấu xa nhìn chằm chằm cô “Để đỡ bị to bụng, cô không nên ăn cơm thì hơn nhỉ.”

“Không được” Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên đang châm chọc vóc dáng mình, kích động chỉ muốn đánh.

Mặc Tử Hiên nhún mày “Thì ở chỗ đó, ai cũng thấy”

Diệp Hân Đồng vô thức hóp bụng. Cô tự thấy vóc dáng mình không đến nỗi. “Không có”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười gian tặc “Không có thì mặc đồ bơi đi, không phải cô không dám mặc vì không có eo đấy sao?”

58. Chương 58: Hoạt Động Đặc Biệt (2)

Diệp Hân Đồng liếc anh, rõ ràng là chiêu khích bác, cô sẽ không bị lừa đâu.

Cô nở một nụ cười giả dối, lát nữa sẽ cho anh ta lăn xuống “Vậy anh chờ xem.”

Mặc Tử Hiên cười đắc ý “Vô về nghỉ ngơi một chút, hai giờ đến hồ bơi trước, tôi muốn thấy cô làm cả thế giới kinh ngạc đến đâu.”

Kể cả kinh ngạc cô cũng không cho anh được như ý.

Hai giờ chiều, mặt trời trên cao rực rỡ.

Ngoài hồ bơi có rất nhiều mỹ nữ hấp dẫn, ngực to ngực bé, xuân hạ thu đông, lẳng lơ loại nào cũng có.

Ở giữa đám đông, Mặc Tử Hiên liếc thấy Diệp Hân Đồng ăn mặc khác hẳn, cô mặc một chiếc áo phông, cột dưới chân ngực lại, trông vừa gợi cảm vừa đáng yêu, nhưng giữa đám bikini trông cô yếu kém hơn hẳn.

Cô nở một nụ cười rực rỡ đến bên cạnh Mặc Tử Hiên, tay chống eo “Đã thấy chưa, không có bụng”

Mặc Tử Hiên bất đắc dĩ cười “Sớm biết thế này, tôi sẽ nói cô không có ngực, may ra lúc này mới nhìn được chút đâu.”

“Anh đừng có mơ mộng hão huyền đi”

Lúc này, một MC mặc bộ thăng hê ra sân, trông rất vui mắt, một chiếc áo màu xanh, hồng, vàng, một cái quần hoa bãi biển. Mũi dính nửa quả cầu đỏ, bộ dạng cực khôi hài.

“Các tiên sinh, nữ sĩ, bây giờ sẽ chơi một trò chơi. Xin mời 10 nam và 10 nữ xuống nước. Mỗi cặp sẽ phối hợp đưa 3 quả bóng từ đầu này tới đầu kia, nhưng không được dùng tay. Cặp nào chiến thắng sẽ được thưởng một bữa tối do đầu bếp cao cấp nhất chuẩn bị.” Chú hề phổ biến.

Vài người lục tục nhảy vào nước.

“Ừm ừm”

Đằng xa, Vũ Văn Thành nhảy vào trong nước, mặc một bộ đồ lặn rất đẹp, bơi gần bờ. Thân thể trắng kiện, ngũ quan hoàn mỹ của anh lập tức khiến cho nhiều cô gái ái mộ.

Nhưng, bộ mặt lạnh lùng kia cũng khiến nhiều cô sợ hãi lùi bước. Như thể quanh anh có một khối băng, có người liếc mắt, không ai đến gần.

“Chơi đi.” Mặc Tử Hiên nói bên tai Diệp Hân Đồng.

“Tôi không muốn, anh muốn thì tự chơi đi, tôi ở trên bờ bảo vệ anh.” Diệp Hân Đồng cự tuyệt thẳng thừng, ánh mắt vô thức liếc về phía Vũ Văn Thành.

“Tại sao cô không chơi luôn? Biết đâu cô lại rút thăm cùng cặp với Vũ Văn Thành.”

Diệp Hân Đồng hơi đỏ mặt “Tôi không muốn”

Vừa dứt lời, cô bị đẩy lưng một cái, ngã tùm xuống hồ.

“Ừm... ừm” Nước chảy đầy mũi Diệp Hân Đồng, không thở được, cô đang định quay lại mắng Mặc Tử Hiên, thì anh cũng nhảy ùm vào, nước bắt tung tóe lên người cô.

Cô một tay vuốt mặt, quay về phía Mặc Tử Hiên đang trôi dưới nước lên quát “Tôi không mặc đồ bơi, anh đẩy tôi xuống làm gì?”

Mặc Tử Hiên đưa tay đến, cười hì hì, kề mặt vào tai cô “Bởi vì tôi muốn cùng cô chơi một trò chơi.”

Diệp Hân Đồng hất tay anh, bơi về phía bờ “Tôi không có hứng thú”

Cô vừa đặt tay lên thành bể chuẩn bị nhảy lên, MC đã đem một quả bóng đỏ đến trước mặt cô, Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười mà cái miệng rộng đang toét ra của anh ta, tự nhiên không thể chống cự, đành cầm lấy quả bóng

MC nháy mắt một cái với Mặc Tử Hiên.

Kết quả rõ ràng cô và anh ta cùng một số.

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên, hần nghĩ thắng rồi, cô không để cho hấn đắc ý, dù sao cô cũng chẳng hứng thú gì với bữa tiệc đó, lúc này cô rất muốn biết ai cùng cặp với Vũ Văn Thành.

Liếc mắt qua, lòng cô ỉu xiu, cô gái kia đúng là một báu vật nhân gian, bộ ngực đồ sộ cùng làn da trắng nõn, khuôn mặt thiên sứ, vóc người như ma quỷ, đọt chút, hình như quen quen.

Ngất, đây chẳng phải cô gái đã vào phòng Mặc Tử Hiên hôm đó?

59. Chương 59: Hoạt Động Đặc Biệt (3)

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên, mặt không hề biến sắc, như thể không hề quen biết cô gái kia.

Trò chơi bắt đầu.

Diệp Hân Đồng vẫn nhìn Vũ Văn Thành chằm chằm, cái cô ngực to kia kẹp quả bóng ở ngực, bơi ngửa về phía trước, Vũ Văn Thành thả hai quả khác, cũng bơi ngửa về.

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm, may quá, họ không có chạm vào nhau.

“Cô không chơi à?” Mặc Tử Hiên thúc giục.

Diệp Hân Đồng vợ lấy một quả, vắn vẹo đủ tư thế. “Chúng ta học cách của sếp tôi. Vừa đẹp lại vừa nhanh còn hiệu quả cao.”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười gian tà “Bọn họ làm thế không phải phối hợp, không tính. Một quả bóng phải hai người cùng giữ, thế mới đúng.”

Diệp Hân Đồng nhìn theo ánh mắt anh chỉ, một đôi nam nữ đang dùng cổ kẹp quả bóng bơi qua.

“Trò chơi không quy định, tôi thấy phương pháp của sếp tôi tốt hơn, anh mang hai quả, tôi mang một quả, bắt đầu.” Diệp Hân Đồng không nói gì, đặt quả bóng lên ngực, bơi giữa.

Cô cũng mặc kệ luật chơi thế nào, mang hết bóng về thế là xong.

MC công bố kết quả ngoài dự đoán của Diệp Hân Đồng, về nhất là Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành được mời lên đứng cạnh MC, MC trao phần thưởng tượng trưng cho anh. Vì vừa chơi xong, nước vẫn đang chảy trên người anh, Diệp Hân Đồng nhìn vóc người cao lớn không mặc quần áo của anh, cảm thấy nóng mặt, xấu hổ quay đi, lại len lén liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của anh.

Không ngờ gặp phải ánh mắt lạnh như băng của Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng định mở miệng nói gì đó, giải thích một chút cũng được.

“Chúc mừng anh” Mặc Tử Hiên nói tranh.

Vũ Văn Thành nhìn xuống hai người họ.

“Cái đó! Thật ra là...” Diệp Hân Đồng muốn giải thích, mặc dù tình cảnh không thích hợp cho lắm.

“Đáng lẽ, cô ấy phải mặc đồ bơi, nhưng mà...” Mặc Tử Hiên đột nhiên kéo áo Diệp Hân Đồng, vết cắn trên vai cô lộ ra, rõ ràng lọt vào tầm mắt Vũ Văn Thành.

“Nhưng mà, cô ấy không đồng ý” Mặc Tử Hiên nhún vai.

Diệp Hân Đồng trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, chỉnh lại áo, ngửa đầu nhìn Vũ Văn Thành, ánh mắt lạnh tanh của anh như muốn làm cô chết rét. Diệp Hân Đồng cảm giác lòng trầm xuống, khó thở, phải giải thích thế nào với vết cắn trên vai, chắc anh nhìn thấy rồi.

“Xin mời người chiến thắng nói vài lời.” MC giục già.

Vũ Văn Thành nghiêm mặt, tự nhiên xoay người, rất cá tính không để ý đến sự nhiệt tình của MC, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Diệp Hân Đồng cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, quay đầu nhìn chằm chằm Mặc Tử Hiên “Làm thế anh vui vẻ lắm à?”

“Nếu anh ta không tha thứ cho cô, có thể thấy cuộc sống tương lai của cô thế nào, tôi chỉ muốn cho cô thấy, hai người không thích hợp.” Mặc Tử Hiên không hề tức giận.

“Làm gì có ai thấy bạn gái bị động chạm mà vui vẻ được, anh có thể không?” Diệp Hân Đồng quát lên.

Mặc Tử Hiên gãi gãi mũi “Ít nhất tôi sẽ chúc phúc cho họ.”

“Đó là vì anh chẳng hề yêu. Một công tử phong lưu, bản thân vô tâm nên thấy người khác có tâm thì ghét à?” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, đặt tay lên bờ, nhảy lên.

Chiếc áo rộng dính chặt vào người, nước nhỏ tong tong trên mặt đất.

Mặc Tử Hiên lập tức nhảy lên, đuổi theo, kéo tay cô, liền bị cô bỏ lại.

Anh chạy ra trước mặt, ngăn cô lại “Cô còn không nhìn ra à, hần căn bản không quan tâm đến cô, cho nên cũng chẳng thèm nghe cô giải thích. Đừng dại dột!”

60. Chương 60: Bữa Ăn Tối Kỳ Di

“Sao anh lại có thể như vậy?” Diệp Hân Đồng cảm thấy trong lòng bức tức, nước mắt vô cớ chảy xuống, cô nhanh chóng lau đi.

Thấy cô chảy nước mắt, Mặc Tử Hiên sửng sốt.

“Đây là lần đầu tiên có người thích tôi, còn chưa hết một ngày, anh đã làm anh ấy hiểu lầm. Anh cảm thấy thích thú lắm à? Sở thích của anh là cười trên đau khổ của người khác à?” Diệp Hân Đồng lại quệt nước mắt.

“Tôi chỉ muốn sớm cho cô thấy cô không thích hợp với hắn, đến khi tình cảm của cô sâu nặng sẽ càng khổ sở hơn.”

Diệp Hân Đồng lườm anh “Vậy tôi phải cảm ơn anh chẳng?”

“Cô nhìn đi, thật ra, Vũ Văn Thành đối với cô như một hoàng tử trên cao, cô không xứng đôi với hắn.” Mặc Tử Hiên tà ác quan sát cô.

“Này! Kể cả anh ấy là hoàng tử, tôi là cô bé lọ lem, thì anh ấy cũng đã nói thích tôi, tôi lại chưa nói thích anh ấy. Không xứng đôi là đúng rồi.” Diệp Hân Đồng bị Mặc Tử Hiên làm cho tức muốn nổ phổi.

“Cho nên, bây giờ hắn đã cảm thấy không xứng đôi rồi, cô giác ngộ sớm đi.”

Diệp Hân Đồng đâm một phát vào ngực anh, không dám đánh mạnh “Anh thật đáng ghét”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười tà ác “Có dám đi ăn cơm với bọn họ không?”

“Tôi là gì mà dám đi, họ là người chiến thắng.” Diệp Hân Đồng lại lườm anh, đi về phía phòng mình.

Mặc Tử Hiên đuổi theo “Cả hòn đảo này là của tôi, tôi muốn ăn ở đâu thì ăn ở đó, cô có phải không dám đi không, không dám nhìn hoàng tử hẹn hò với công chúa?”

“Tôi chỉ không có rảnh rồi như vậy.”

Diệp Hân Đồng đi tới cửa, Mặc Tử Hiên kéo tay lại.

“Tôi chuẩn bị y phục cho cô, lát nữa đi ăn cơm, coi như cảm ơn cô sáng nay cứu mạng tôi.”

Diệp Hân Đồng nhớ tới tình cảnh lúng túng của họ lúc sáng, phát tay “Thôi, đó là việc tôi phải làm.”

“Vậy coi như cô bồi thường vì đã đá tôi, một bữa cơm, xí xỏa.”

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn biểu cảm nhất định phải ăn cơm của Mặc Tử Hiên, cười lý “Được rồi. Xí xỏa nhé.”

Mặc Tử Hiên kéo tay cô về phòng tắm của mình.

Thợ trang điểm đã chờ sẵn trong phòng anh.

Hai tiếng sau, Diệp Hân Đồng đã được trang điểm xinh đẹp, tóc bới lên, lộ ra vầng trán cao cùng chiếc cổ mảnh khảnh. Vài sợi tóc thả xuống càng tăng lên sự gợi cảm của cô.

Một chiếc váy trắng trễ ngực tao nhã cao quý, Mặc Tử Hiên còn chuẩn bị đồ trang sức cao cấp, bạch kim phối hợp với trần châu dưới ánh đèn phát ra ánh sáng khác lạ.

Diệp Hân Đồng đứng trước gương, nhìn hình ảnh cao quý của mình, nhớ tới mỹ nữ tối nay Vũ Văn Thành ăn tối cùng. Cô gái đó, trở tay, nhấc gót đều rất nữ tính, nhẵn mày hay cười cũng như thể là sinh ra để dụ dỗ đàn ông, phong thái cùng ánh mắt tự tin cô không thể bắt chước được.

“Mình có mặt long bào vào cũng chẳng giống thái tử được. Bộ y phục cao quý này thật chẳng hợp với mình.” Diệp Hân Đồng tự nhủ.

Mặc Tử Hiên nắm tay cô, đặt vào cổ tay mình.

“Cô chỉ không xứng với Vũ Văn Thành thôi. Không phải, là không thích hợp. Cô là hoa sen ngày hè, thanh nhã không lẳng lơ, hắn là khối băng mùa đông, đi theo chỉ có chết rét.” Mặc Tử Hiên vừa đi vừa nói.

“Thế anh đã nghe nói đến hoa sen trên núi Thiên sơn chưa, là loài sen sinh trưởng trên mảnh đất đầy băng tuyết. Một trăm năm nở hoa, một trăm năm kết quả.” Diệp Hân Đồng bắt lực nói lên ý nghĩ của mình.

Mặc Tử Hiên nhìn cô sững sốt “Truyền thuyết hoa 200 năm giống đầm rồng hang hổ, không có khả năng.” Nói xong, kéo cô đi.

61. Chương 61: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị (2)

“Thật ra tôi cũng cảm thấy không thể, anh ấy tổ tình làm tôi như sống trong mơ, phiên bản bạch mã hoàng tử và cô bé lọ lem thời hiện đại, đáng tiếc, mới được một ngày đã bị phù thủy phá đám.” Diệp Hân Đồng tiếc nuối liếc Mặc Tử Hiên một cái.

“Phù thủy? Trên thực tế, tôi mới là hoàng tử thật.” Mặc Tử Hiên không cam lòng làm một nhân vật tầm thường.

Diệp Hân Đồng rút tay về “Cho nên tôi và anh mới thật sự là đầm rồng hang hổ”

Mặc Tử Hiên cười “Cô à, cô không muốn trở thành cô bé lọ lem phiên bản hiện đại hay sao?”

“Không muốn, trong truyện cổ tích cô bé lọ lem vừa nhìn thấy hoàng tử đã yêu, sau đó sống bên nhau hạnh phúc, thực tế tình yêu không cùng tầng lớp, thói quen, tư tưởng thì không tồn tại được”.

Mặc Tử Hiên lại đặt tay Diệp Hân Đồng lên cổ tay mình, tiếp tục đi. “Cho nên, thật ra thì cô rất rõ ràng Vũ Văn Thành với mình chênh lệch thế nào.”

“Haizz” Diệp Hân Đồng thở dài “Chẳng lẽ mình chỉ muốn một tình yêu đơn thuần thôi mà cũng không được hay sao?” Nói xong, tự mình cười khổ sở “Thôi, mình nên tự thỏa mãn, có thể yêu Vũ Văn Thành một ngày, cũng là vinh dự rồi.”

“Cái con người này, sao không nghĩ là mình căn bản không yêu hắn.”

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên: “Anh cho rằng một ngày thì yêu được bao nhiêu? Tôi cnf chưa kịp yêu đã bị anh phá hỏng. Aizz, có cơ hội phải giải thích một chút.”

Mặc Tử Hiên mỉm cười “Không thấy là có giải thích cũng dư thừa à? Những người yêu nhau chân chính sẽ không dễ dàng hiểu lầm như vậy.”

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên, vẻ mặt khinh khỉnh “Tôi mặc dù chưa yêu bao giờ, nhưng mà, tôi cảm thấy người yêu bằng nửa người dưới như anh, sao có thể nói được triết lý đúng đắn về tình yêu chứ.”

Mặc Tử Hiên đi vào biệt thự của người khác trên đảo.

Diệp Hân Đồng vào theo.

Đó là một biệt thự bố trí giống hệt, vừa vào cửa là núi giả xanh rì, bên dưới là đầm nước hình trăng lưỡi liềm, treo veo đến đáy, có thể thấy rất nhiều đá cuội được xếp ngay ngắn.

Đi qua cửa là một gian phòng nhỏ, lão Kim đã đứng sẵn ở đây.

Không khí bốn phía tràn ngập mùi rượu đỏ cùng phomat thơm phức, khiến người ta thêm thưởng.

Diệp Hân Đồng chưa ăn trưa, rất đói bụng.

Lão Kim mở cửa, Mặc Tử Hiên đi vào, Diệp Hân Đồng cũng vào theo.

Vừa vào đến nơi, Diệp Hân Đồng giật mình, thì ra gian phòng này ngăn cách với gian phòng giữa bằng vách thủy tinh, sát vách Vũ Văn Thành đang ngồi.

Diệp Hân Đồng muốn lui ra ngoài, bị Mặc Tử Hiên kéo lại, “Yên tâm, vách thủy tinh này, cô có thể nhìn thấy họ, nhưng họ không nhìn ngược lại được. Hơn nữa, chúng ta có nói to đến mấy, họ cũng không nghe thấy.”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hiên “Tại sao anh phải đưa tôi đến nhìn họ ăn cơm? Đùa thích lắm hả?”

Mặc Tử Hiên cười bí hiểm.

“Tôi chỉ muốn cho cô thấy mặt khác của Vũ Văn Thành.”

Diệp Hân Đồng không hiểu ý Mặc Tử Hiên. Anh dừng một chút nói tiếp “Một người đàn ông bình thường sẽ có những phản ứng bình thường trước mặt mỹ nữ.”

Diệp Hân Đồng cười “Anh ấy, cái tảng băng đó? Kể cả phụ nữ ngồi trong lòng, tôi cũng đảm bảo mặt anh ấy vẫn như tảng băng.”

“Đó chẳng qua là đối với cô, chúng ta đánh cuộc đi.”

Điểm này cô rất tin vào Vũ Văn Thành, bọn họ dù sao cũng đã biết nhau hơn chục năm. “Được, cuộc gì?”

“Nếu Vũ Văn Thành ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, tôi thỏa mãn một nguyện vọng của cô, nếu hắn rối loạn, cô là người phụ nữ của tôi.” Mặc Tử Hiên nhếch miệng, vô cùng tự tin.

62. Chương 62: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị (3)

“Được” Diệp Hân Đồng đi vào, ngồi trên ghế, nhìn hai người sát vách.

Buổi tối, Vũ Văn Thành vẫn mặc bộ âu phục tối màu như trước, mặt lạnh lùng không biểu cảm gì, cô gái ngồi đối diện, mặc một chiếc váy đỏ, ôm sát thân thể xinh đẹp, tóc tự nhiên màu café buông bên hông, được xử lý thành từng lọn to rất gợi cảm tôn lên làn da trơn mềm trắng nõn của cô.

Bộ ngực như ngọc thạch vô cùng sinh động. Một mỹ nữ tuyệt sắc như thế đến cô còn phải động lòng. Đột nhiên trong lòng thoáng một tia sợ hãi, Diệp Hân Đồng nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

“Hôm nay thật vinh hạnh được cùng ăn tối với Vũ Văn thiếu gia.” Giọng cô gái truyền qua máy nghe lén, mềm mại triền miên, nghe như đang nằm trên con sóng, rất thoải mái.

Vũ Văn Thành uống một hớp rượu đỏ, không nói gì.

Cô gái dùng một ngón tay cuốn một lọn tóc trước ngực, dịu dàng xinh đẹp. Chân cô như vô tình lại như cố ý động vào quần Vũ Văn Thành “Không biết Vũ Văn thiếu gia đã có bạn gái chưa?”

Diệp Hân Đồng cũng nghiêng tai lắng nghe. Cô vô thức cảm thấy căng thẳng.

Ngoài cửa, món chính được đẩy vào, bánh ngọt và kem.

Người phục vụ đặt kem trước mặt Diệp Hân Đồng, cô không ăn mà khuấy lên, lo lắng đợi câu trả lời của Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành im lặng hồi lâu, lâu đến mức kem của Diệp Hân Đồng bị quấy thành sữa rồi.

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng thưởng thức rượu đỏ, không hề vội chờ câu trả lời của Vũ Văn Thành.

“Không có.”

Máy nghe lén truyền đến giọng Vũ Văn Thành, thời khắc Diệp Hân Đồng nghe thấy, cảm thấy trong lòng đau đùng, nhưng nhanh chóng biến mất. Cô cúi đầu cười khổ.

“Hắn thật sự không xem cô là bạn gái.” Mặc Tử Hiên nở nụ cười châm chọc như thả đá xuống giếng.

Diệp Hân Đồng nhún nhún vai, cười nhạt nhẽo “Xem ra là tôi đã tự tưởng bở. Lúc này tôi cũng nghi ngờ chuyện xảy ra ngày hôm qua có phải là ảo giác không.”

“A!” Cô gái kia đột nhiên kêu lên.

Diệp Hân Đồng nhìn lại, thấy cô gái kia đang dùng khăn giấy tự lau ngực mình, mà Vũ Văn Thành tự tay đưa khăn giấy.

Cô nhìn hơi thương cảm, khi một người đàn ông có bạn gái lại nói với một cô gái khác là mình không có, thế là có ý gì?

Cũng may là cô chưa động lòng.

Thôi, cô và Vũ Văn Thành thật sự là bất tự bất hòa.

“Chắc là Đề Na bị rút kem ra ngực, ánh mắt của sếp cô thật tốt.” Mặc Tử Hiên nhạo báng kiểu đổ dầu vào lửa.

Đề Na? Cô cũng biết là họ quen nhau.

Diệp Hân Đồng không trả lời, cô quay mặt lại, bẻ kem lên uống.

Phục vụ lại bê lên một con úc long

Diệp Hân Đồng nhìn người phục vụ một cái, để ly kem xuống, quanh môi cô hiện một vòng bọt trắng.

Mặc Tử Hiên đưa khăn giấy, Diệp Hân Đồng cầm lấy lau miệng.

“Cảm ơn anh, mừng 5 tháng sau là sinh nhật tôi, muốn mời Vũ Văn thiếu gia, anh đến chứ?” Đề Na đắm đuối đưa tình.

“Khi một người phụ nữ muốn mời một người đàn ông đến sinh nhật mình, có nghĩa là sẽ được chiêm ngưỡng một cảnh nóng.” Mặc Tử Hiên giải thích, gấp cho Diệp Hân Đồng một miếng úc long.

“Sếp tôi sẽ không đồng ý. Anh ấy là núi băng nổi tiếng, trên mặt viết rõ phụ nữ đừng đến gần.” Diệp Hân Đồng ăn một miếng úc long, nói đầy tự tin.

“Được.” Vũ Văn Thành đáp gọn gàng linh hoạt.

“Ha ha ha ha! Đó là đối với phụ nữ tránh không kịp như cô thôi.” Mặc Tử Hiên cười to nhạo báng Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng không thể tin nhìn lại Vũ Văn Thành lần nữa, anh vẫn giữ biểu cảm 10 độ, chẳng lẽ anh thực sự chỉ lạnh nhạt với cô, còn đối với mỹ nữ thì không, thế thì những lời anh nói hôm qua là trêu trọc cô ư?

Diệp Hân Đồng cười khổ, kiềm chế nước mắt đang muốn chảy ra.

Một câu anh thích em làm cô mừng như điên cả ngày, ngày thứ hai như đùa giai bỏ mặc, không cho cô một chút xíu cơ hội giải thích.

Có lẽ bọn họ thực sự không thích hợp. Cô không cần phải dí mặt nóng của mình vào cái mông lạnh của hắn, không nghe giải thích thì thôi, tình yêu như chưa hề bắt đầu.

Cô cũng không cần mơ mộng.

63. Chương 63: Bữa Ăn Tối Kỳ Dị (4)

Diệp Hân Đồng quay mặt đi, nước mắt chảy trong tim, một giọt đọng lại, còn nhiều giọt tung tóe.

Mặc Tử Hiên cảm thấy căng thẳng, khuôn mặt bất cần đời “Cô khóc vì hắn sao?”

Diệp Hân Đồng cầm khăn giấy trên bàn, lau đại mắt, kiêu ngạo nói “Không phải, chỉ là thương tiếc một tình yêu chưa kịp bắt đầu đã kết thúc, hơn nữa, hôm qua lại dễ dàng tin tưởng đàn ông như vậy.”

Mặc Tử Hiên đột nhiên bật cười, vì sự hồn nhiên đáng yêu lại ngụy trang kiên cường của cô, đầu tiên là cười nhần nhịn, sau đó càng lúc càng cười vui vẻ.

“Anh cười cái gì? Tôi muốn ăn cái đó.” Diệp Hân Đồng chỉ vào cái khay đang bị che lại.

“Tôi cười vì hóa ra cuộc sống của người không tìm không phỉ thật tốt, như vậy sẽ không dễ bị thương tổn.” Mặc Tử Hiên phát phát tay.

Phục vụ bê chiếc mâm đến trước mặt Diệp Hân Đồng, mở ra, bên trong là thịt bò bít tết còn nóng, mùi thơm tỏa ra bốn phía, nức mũi.

Diệp Hân Đồng cắt một miếng nhỏ, bỏ vào miệng, vừa nhai vừa gật đầu.

“Ừm, quá ngon.” Cô nở một nụ cười thỏa mãn, sự thương cảm vừa rồi chốc lát đã biến mất, như chưa hề bị thương tổn.

Cô như vậy, đột nhiên khiến Mặc Tử Hiên có cảm giác thương tiếc.

Anh tắt máy nghe lén, cả bữa cơm, cô cũng không thèm liếc Vũ Văn Thành lấy một cái. Cho đến khi Vũ Văn Thành đứng lên, đỡ Đề Na ra ngoài.

“Đi thôi, tối nay trên đảo còn có một buổi dạ hội cuối cùng.” Mặc Tử Hiên nhìn hai người Vũ Văn Thành đi rồi nói.

Diệp Hân Đồng vẫn đang nghiêm túc nhai thịt bò, như đi vào cõi thần tiên.

“Này, cô nghe thấy gì không?” Mặc Tử Hiên cầm tay Diệp Hân Đồng.

“Hả?” Diệp Hân Đồng nở một nụ cười sáng lạn, lại hơi xấu hổ, “Anh nói gì cơ? Thịt bò bít tết ngon quá, tôi mãi ăn, không nghe rõ.”

“Cô cứ tỏ ra bị thương đi? Dùng nụ cười sáng lạn để che dấu khiến người ta có ảo giác vui vẻ, kỹ năng diễn xuất của cô không tệ, nhưng mà, nụ cười rức rờ quá.” Nói xong Mặc Tử Hiên đứng lên.

“Anh đang nói gì đấy? Bị thương cái gì? Tôi không bị thương” Diệp Hân Đồng cũng cười đứng lên.

Mặc Tử Hiên đặt tay cô vào cổ tay mình “Coi như tôi chưa nói gì đi, cô cười đẹp chết đi được.”

Diệp Hân Đồng lập tức ngừng cười, đi theo Mặc Tử Hiên.

Anh không đưa cô đến thẳng vũ hội, mà đi trang điểm lại. Bảo sao những minh tinh vinh quang chói lọi kia luôn phải mang thợ trang điểm đi theo.

Lúc hai người đến nơi, vũ hội đã bắt đầu.

Mặc Tử Hiên làm một động tác mời.

Diệp Hân Đồng cười nhạt, để tay vào tay anh. Điệu waltz vừa bắt đầu, hàng loạt người ra nhảy. Ca khúc có tiết tấu chậm.

Diệp Hân Đồng thoáng nhìn thấy Vũ Văn Thành ôm hông Đề Na, họ dựa sát vào nhau, thân thể dính chặt, động tác rất đẹp. Vũ điệu của họ như quý tộc nhảy múa, trai tài gái sắc không ai địch nổi.

Vũ Văn Thành không phải bạn trai cô, không phải là của cô, anh muốn nhảy cùng ai cô không thể xen vào.

Trong lòng Diệp Hân Đồng có một chút đau khổ, mang trên mặt một nụ cười lạnh nhạt.

“Một lúc nữa sẽ đổi bạn nhảy, cô có muốn tôi đổi cô không? Đưa cô vào tay Vũ Văn Thành. Cô sẽ có cơ hội giải thích rõ với hắn.” Mặc Tử Hiên cố ý nhạo báng, nhưng vẫn nắm thật chặt trong tay anh.

“Đừng, giải thích càng thêm lúng túng, như là tôi cố ý muốn quyến rũ anh ấy, tôi không có quyền hỏi anh ấy, mà anh ấy cũng không cần biết tôi đã làm chuyện gì với anh. Coi như hết.” Diệp Hân Đồng thoải mái nói.

“Tốt.”

Khi mọi người đổi bạn nhảy, Mặc Tử Hiên dẫn Diệp Hân Đồng xoay mấy vòng, tay vẫn giữ chặt sau lưng cô, không đổi với ai.”

Có điều cô suýt chạm vào lưng Vũ Văn Thành.

Khi điệu nhảy khác bắt đầu, cô nghe Đề Na hỏi Vũ Văn Thành “Sao anh không đổi tôi?”

64. Chương 64: Vũ Hội

Thì ra là anh cũng không hi vọng bạn nhảy của mình là cô.

Diệp Hân Đồng không thêm nghĩ nữa, chỉ cần không nghĩ thì sẽ không thấy khổ.

“Nhảy điệu Tăng-gô chứ?” Mặc Tử Hiên thì thăm hỏi.

“Biết một chút”

Mặc Tử Hiên giơ tay phải lên, làm ba động tác, nhạc lập tức đổi thành vũ khúc porunacabez nổi tiếng của điệu Tăng-gô.

Bàn tay ấm áp của Mặc Tử Hiên chạy dọc cơ thể Diệp Hân Đồng, kỹ thuật nhảy mềm dẻo chạm ngòi tế bào nhảy của cô, âm nhạc có tiết tấu phối hợp với kỹ thuật của Mặc Tử Hiên, cả sàn nhảy thành của hai người họ, vừa nóng bỏng đẹp đẽ, lại hấp dẫn triền miên.

Điệu nhảy kết thúc, mọi người xung quanh đều vỗ tay.

Diệp Hân Đồng vui sướng đắm chìm trong điệu nhảy, lần đầu tiên cô nhảy tốt như thế, vận động một lúc khiến tâm trạng của cô trở nên sáng sủa.

Trong một góc tường, Vũ Văn Thành lạnh lùng nhìn họ, nắm chặt quả đấm, hằm hằm tức giận.

Mặc Tử Hiên dẫn Diệp Hân Đồng ngồi vào khu nghỉ ngơi, đưa cho cô một ly rượu đỏ.

Diệp Hân Đồng nhận lấy, nhẹ nhàng uống một hơi.

“Đánh cược của chúng ta còn chưa phân thắng bại, mừng 5 tháng sau sẽ có kết quả.” Mặc Tử Hiên nhìn sàn nhảy.

Anh không nói, thì cô quên mất.

“Thôi, tôi không muốn chơi trò cá cược vô nghĩa này.” Diệp Hân Đồng cũng vui vẻ nhìn sàn nhảy.

“Nếu dừng lại là cô thua, muốn làm người phụ nữ của tôi nhanh thế sao?” Mặc Tử Hiên nói mập mờ, trông mắt đen lóe một tia sáng đặc biệt.

Diệp Hân Đồng liếc nhìn anh, cười khổ, cô căn bản không định làm thật.

“Phải rồi, tối nay không cần ở cùng phòng với anh chứ?” Diệp Hân Đồng hỏi với khuôn mặt vô tội.

Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng, môi của cô rất ngọt ngào. Màu đỏ này thật hấp dẫn anh.

Mặc Tử Hiên phiền não quay đi, vừa rồi anh lại có suy nghĩ kỳ quái rồi. Tối nay lại ngủ cùng cô, anh sẽ tiếp tục bị hành hạ.

Anh chỉ muốn nhanh chóng được chân chính hưởng thụ cô.

“Ừ ừm” Mặc Tử Hiên hắng giọng “Không cần”

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu cười yếu ớt.

Nụ cười say lòng người kia như mang theo vị ngọt, tựa cơn gió xuân mát mẻ. Trong lòng Mặc Tử Hiên sinh ra một cảm giác khó tả.

“Thiếu gia.” Lão Kim đột nhiên xuất hiện.

Mặc Tử Hiên nhìn sắc mặt ông đã biết có chuyện, anh đứng lên, cùng anh đi xuống lầu.

“Có chuyện gì?” Mặc Tử Hiên hỏi.

“Trong cung báo là thân thể Lý trí vương không được tốt, nên đã nghỉ ngơi, người đang nắm quyền thay hoàng thượng là Lee Yul. Hay là chúng ta trở về một chuyến.” Lão Kim ưu sầu hỏi.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, ánh mắt âm u “ Không cần, lúc này ai thay mặt ai sẽ như đứng trên đầu sóng, làm tốt không ai dị nghị, nhưng làm không tốt, sẽ hứng chịu đám đại thần gây chuyện. Chuyện bên này quan trọng hơn.”

“Nhưng mà, thiếu ia, vi thần cảm thấy lời kéo nhiếp chính tổng lý vô cùng quan trọng, hôn sự của người và Kim tiểu thư nếu sớm đăng lên báo thì tốt.” Lão Kim lo lắng nói.

“Tôi tự có tính toán.”

“Vi thần biết có nhiều lời không nên nói, tuy Diệp tiểu thư là mấu chốt trong kế hoạch của chúng ta, nhưng người thích hợp trở thành mẫu nghi thiên hạ trong tương lai là con thủ tướng, vậy thì, chỉ cần thủ tướng mới một mực giúp người, chúng ta sẽ có tiền đồ...”

Mặc Tử Hiên gơ tay phải lên, ý bảo ông không cần nói nữa.

“Tôi nói rồi, tôi tự có tính toán riêng. Ông chỉ cần làm theo những gì tôi nói.”

“Thiếu gia...”

“Tôi sẽ lấy đại cục làm trọng.”

65. Chương 65: Phải Nghe Giải Thích

Trong thế giới này, mọi thứ đều chịu lực vạn vật hấp dẫn, bởi vì có dẫn lực, cho nên con người mới có thể đứng được trên bề mặt trái đất.

Nếu đổi thành một loại dẫn lực mạnh hơn, con người cũng có thể bị bắn ra ngoài.

Diệp Hân Đồng có cảm giác bên phải có một người chăm chăm nhìn khiến cô phải quay lại.

“A” Đề Na không biết chạy đến trước mặt Vũ Văn Thành từ khi nào, đúng lúc anh định đến chỗ Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng quay đầu lại, liền nhìn thấy cảnh Đề Na ngã vào ngực Vũ Văn Thành.

Anh đỡ lấy người cô ta xoay đi.

Trong lòng cô có cảm giác không thoải mái, Vũ Văn Thành chưa từng dịu dàng với cô như vậy, mỹ nữ quả thật có lực sát thương lớn.

Diệp Hân Đồng quay đi, tập trung toàn bộ suy nghĩ vào việc thưởng thức âm nhạc, mọi bi thương đều là nhỏ nhặt, trong nháy mắt cô nảy ra một suy nghĩ như vậy.

Đột nhiên, có người vỗ lưng cô, giật mình quay lại thì thấy khuôn mặt ma mãnh của Mặc Tử Hiên.

“Nghĩ gì mà thất thần vậy?” Mặc Tử Hiên ngồi xuống bên cạnh.

“Nghe nhạc thôi? Lão Kim bảo anh trở về nước à?” Diệp Hân Đồng cười hì hì hỏi.

Mặc Tử Hiên giật mình, trong mắt lóe một tia lạnh lùng rồi biến mất: “Sao cô biết?”

“Trông biểu cảm của ông ấy nặng nề như vậy, trên mặt viết rõ chữ Hàn Quốc có chuyện.” Diệp Hân Đồng khoa tay múa chân, đắc ý với phán đoán chính xác của mình.

Mặc Tử Hiên nhìn bốn phía một lượt “Vũ Văn Thành đâu? Sao không nhìn thấy anh ta?”

Diệp Hân Đồng cười nhạt, tuy đau khổ lại giả vờ không sao “Vừa đi cùng Đề Na rồi, anh tìm anh ta có chuyện gì à?”

“Không có gì, chỉ hỏi đại thể thôi, quả nhiên, anh hùng khó thoát ải mỹ nhân, núi băng của cô cũng thích mỹ nữ. Hả?” Anh dùng bả vai huých Diệp Hân Đồng.

“Dù sao anh ta cũng không có bạn gái, thì có quyền thích bất kỳ ai.” Diệp Hân Đồng nói xong, cố buông lỏng Mặc Tử Hiên “Tôi mệt rồi, chừng nào thì anh mới về nghỉ?”

“Tôi đưa cô về.”

Diệp Hân Đồng đứng lên, đi lên lầu, cô đưa Mặc Tử Hiên về phòng trước rồi mới trở lại phòng mình.

Vừa vào cửa lại nhìn thấy cái chậu ngâm chân. Chậu vẫn còn đầy, mà tâm trạng ngày hôm qua không còn.

Diệp Hân Đồng đứng trước cái chậu ngâm, nói với nó: “Không thêm cho tôi cơ hội giải thích đã cho tôi knockout, cuối cùng chúng ta vẫn là bất tự bất hòa.”

Diệp Hân Đồng khom người, bê bồn ngâm chân vớt vào một góc, từng bước lùi về phía sau “hoàng tử tuy đẹp, nhưng cuối cùng không phải của mình.”

Sau một khắc, cô nhanh chóng cởi bỏ đồ trang sức cùng trang phục cao quý đi vào phòng tắm.

Tắm xong, nằm dài trên giường.

Hít thật sâu một hơi “Không có vấn đề gì, ít nhất mình vẫn còn sống, ngày mai thấy mặt trời lên sẽ quên hết mọi chuyện hôm nay.”

Diệp Hân Đồng trùm kín chăn.

Ba giây sau, cô lại lật chăn ra, ngồi dậy, suy ngẫm một lát “Sao mình lại khổ sở thế nhỉ? Chính anh ta bảo thích mình rồi lại giữ quẻ, mình không thích anh ta thì sao phải bận tâm khi gì anh ta ở cùng với ai.”

Diệp Hân Đồng tự an ủi mình xong, cảm giác tốt hơn, thật tốt là đã không thổ lộ.

Ngủ!

Sáng sớm vừa rời giường đã nghe tiếng người gõ cửa.

Cô đầu tóc rối bù đi ra cửa, vừa mở thấy Vũ Văn Thành đứng bên ngoài, nhìn cô, vẫn giữ nguyên nhiệt độ đó.

“Em muốn nói gì với anh?” Vũ Văn Thành vừa ngó đầu vào vào liền hỏi.

Diệp Hân Đồng trầm tư nhìn Vũ Văn Thành, do dự một phút mới nói “Không có”

“Không phải hôm qua em muốn nói gì với anh sao?” Vũ Văn Thành cau mày.

Thế thì sao? Biết rõ ràng cô muốn nói, lại cự tuyệt không thèm nghe, lại nói với người phụ nữ khác là chưa có bạn gái, vậy cô nói còn có ý nghĩa gì.

“Bây giờ hết rồi.” Diệp Hân Đồng mỉm cười đóng cửa.

Vũ Văn Thành chặn cửa lại, nhin tức giận: “Em không định giải thích quan hệ của mình với Mặc Tử Hiên ư?”

66. Chương 66: Muốn Quay Lại

Muốn giải thích, ngày hôm qua, tâm trạng của cô như kiến bò trên chảo nóng, nhưng, nghe được cuộc đối thoại anh nói chưa có bạn gái, cô không còn muốn nói nữa.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện công việc. Thật xin lỗi sếp, tôi còn chưa rửa mặt.” Diệp Hân Đồng tỉnh táo đóng cửa.

Vũ Văn Thành cảm thấy trong lòng càng buồn bực hơn. Anh chặn cửa “Cho nên ý em là không có quan hệ gì với Mặc Tử Hiên sao?”

“Quan hệ của tôi với anh ta là một người bảo vệ và một người cần được bảo vệ, còn nữa, thực ra chúng ta không thích hợp.”

Vũ Văn Thành sững sốt, nhú mày, nhiệt độ khuôn mặt xuống đến không độ “Em có ý gì?”

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thành, nghiêm túc nói: “Ý là chúng ta chỉ nên giữ quan hệ cấp trên với cấp dưới, trong công việc tôi sẽ hoàn toàn phục tặc, những chuyện riêng ai có cuộc sống của người này.”

Diệp Hân Đồng đóng cửa, Vũ Văn Thành tóm được cánh tay cô, chen vào phòng, vung tay một cái, cánh cửa đóng lại.

Nhìn anh Diệp Hân Đồng rất lâu không nói được lời nào.

Ba phút sau, cô hất tay anh, đi vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt.

Lúc cô ra ngoài, Vũ Văn Thành vẫn đứng tại chỗ không nói một lời.

Cô đứng trước mặt anh “Còn chuyện gì nữa sao, sir?”

Ánh mắt Vũ Văn Thành vẫn dừng trên mặt Diệp Hân Đồng, sau một hồi đấu tranh tư tưởng phức tạp, cuối cùng anh thỏa hiệp, dịu dàng nói “Đừng tuy hứng.”

Diệp Hân Đồng khẽ mỉm cười, không cố chấp như chẳng hề có vấn đề gì “Được”

Vũ Văn Thành kinh ngạc với nét mặt của cô, phản ứng như vậy không phải là điều anh muốn. Cô sẽ thu hồi lời nói hai người không thích hợp chứ? Anh rất muốn xác định.

Sau một hồi im lặng.....

“Sau khi về, có thời gian anh muốn mời em đến nhà ăn cơm.” Vũ Văn Thành hỏi dò xét.

Diệp Hân Đồng vẫn lạnh lùng như cũ, cười “Không cần đến nhà anh ăn cơm, chờ tôi hoàn thành xong nhiệm vụ sẽ mời đồng nghiệp một bữa.”

Vũ Văn Thành đứng tại chỗ, đè nén lòng mình, nhúu chặt đôi lông mày trông vô cùng khổ não.

“Hân Đồng, đừng như vậy, anh, anh...” Vũ Văn Thành là một người có lòng tự ái rất cao, anh không nói được lời xin lỗi. “Anh tin em và Mặc Tử Hiền không có gì.”

Diệp Hân Đồng mặt không biến sắc, vẫn nở nụ cười bình tĩnh thanh nhã như trước “Cảm ơn sếp đã tin tưởng.”

“Chúng ta có thể tiếp tục qua lại không?” Vũ Văn Thành căng thẳng chờ câu trả lời của Diệp Hân Đồng.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, đúng như Mặc Tử Hiền nói, hai người họ không thích hợp, cho dù cô cũng muốn thử yêu một lần.

Lòng Vũ Văn Thành trầm xuống.

“Anh biết là anh không nên nói, nhưng... Anh thật sự vô cùng thích em.” Nói xong, Vũ Văn Thành nòng nằn nhìn Diệp Hân Đồng, “Anh...” Vũ Văn Thành muốn nói tiếp lại thôi, rất lâu sau: “Đây là lần đầu tiên anh tỏ tình, hôm qua anh không nên nổi giận, anh cũng không hiểu mình làm sao, đầu óc như bị đập, tức giận, uất ức chỉ muốn trút ra hết không nghĩ được những thứ khác. Cho anh thêm một cơ hội.”

Diệp Hân Đồng chỉ cần nhớ lúc anh nói với Đề Na là mình không có bạn gái, đã không muốn qua lại với anh rồi, tốt nhất vẫn không nên đáp lại tình cảm của anh. Cô sợ một ngày nào đó cô quá yêu anh rồi, anh lại đối xử với cô như vậy.

“Hôm qua lúc anh và Đề Na ăn cơm, tôi cũng ngồi ở phòng bên cạnh. Tôi cảm thấy anh xứng đôi với Đề Na hơn.” Diệp Hân Đồng ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành cũng nhớ lại đoạn đối thoại trong bữa cơm tối qua, anh ý thức được mình đã nói sai, nhúu mày giải thích “Trong đầu anh lúc đó chỉ có hình ảnh em và Mặc Tử Hiền đi với nhau, lại thấy vết cắn trên vai em, cho nên anh tức giận quá.” Vũ Văn Thành lo lắng muốn giải thích, im lặng một lúc, anh nói tiếp: “Anh, anh rất muốn làm bạn trai em.”

“Thôi, Vũ Văn Thành, chúng ta còn chưa bắt đầu, lúc này nên kết thúc cả hai sẽ đỡ khổ, chúng ta giữ quan hệ đồng nghiệp là tốt rồi.” Cô đã quyết như vậy, sẽ không thay đổi.

“Là em chưa bắt đầu, nhưng anh đã bắt đầu từ khi em 13 tuổi.” Vũ Văn Thành cảm thấy trái tim như bị cái gì bóp chặt đau đớn.

67. Chương 67: Những Thứ Đây Cho Cô

Nghe câu nói này, Diệp Hân Đồng cảm thấy hơi đau lòng, phụ nữ là động vật dễ xúc động. Cô cúi đầu, hít một hơi dài. Nghiêm túc cân nhắc, sau đó ngẩng đầu lên nói với Vũ Văn Thành vẫn đang đau khổ: “Chúng ta cần suy nghĩ thêm, chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ trả lời anh.”

“Hân Đồng...” Vũ Văn Thành vẫn muốn nói thêm, nhưng đầu óc trống rỗng không nói nổi một từ.

Diệp Hân Đồng đột nhiên nở một nụ cười rực rỡ, như thể chưa hề có cuộc nói chuyện vừa rồi: “Sếp, tôi muốn thay quần áo rồi.”

Vũ Văn Thành đứng ì tại chỗ, cảm thấy trong lòng thật nặng nề, nhìn lại khuôn mặt tươi cười của cô, anh bất đắc dĩ quay người, mở cửa đi ra ngoài.

“Hôm qua tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, sao hôm nay lại tới làm tôi xao động, coi thường tôi chưa hề biết yêu sao?” Diệp Hân Đồng nhìn cảnh cửa đóng chặt tự lẩm bẩm, xoay người lại, thay một bộ váy Mặc Tử Hiên mua cho.

Vừa thay xong, điện thoại của cô có âm thanh.

Là tin nhắn của Mặc Tử Hiên. Diệp Hân Đồng cho đồ trang sức ngày hôm qua vào một cái hộp, tới phòng Mặc Tử Hiên, gõ cửa.

Mặc Tử Hiên mở cửa, hình như anh vừa tắm xong, bên dưới quần khăn tắm, tóc vẫn đang nhỏ nước.

Yêu nam quả nhiên mê hoặc lòng người.

“Sau này mặc quần áo tử tế rồi hãy kêu tôi tới đây.” Diệp Hân Đồng đi vào, đặt hộp trang sức lên bàn, thấy quần áo trên ghế salon, một chiếc áo cotton kim tuyến màu vàng, một chiếc quần vàng nhạt, còn một đôi xăng-đan cao gót.

“Thích không?” Mặc Tử Hiên đặt tay lên vai Diệp Hân Đồng, thân thể nóng bỏng ướt át dính vào vai cô.

Diệp Hân Đồng tiến lên trước một bước, xoay người “Vô công bất thụ lộc (Không có công không được hưởng), tôi không muốn.”

Mặc Tử Hiên bày ra bộ mặt khinh khỉnh “Cô phải mặc cái bộ quần áo ngu ngốc như hôm qua đi bên cạnh tôi mới được à?”

“Bộ tôi qua mới mặc một lúc, tôi về mặc lại là được.” Diệp Hân Đồng phản bác.

“Tôi là một sếp tổng giàu có, cô mặc lại bộ tôi hôm qua làm mất mặt tôi, đã diễn thì phải diễn cho trót, hôm nay dù sao cũng trở về rồi.” Mặc Tử Hiên cười hì hì.

“Được rồi.” Diệp Hân Đồng cầm quần áo trên salon đi vào phòng tắm, thay xong ra ngoài thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mặc Tử Hiên mở cửa, thợ trang điểm đang đứng chờ.

Diệp Hân Đồng được trang điểm, Mặc Tử Hiên cầm hộp trang sức của cô trên mặt bàn, neho mắt cầm lên từng cái, động tác ngạo mạn như thể cầm thứ không đáng, sau đó anh xoay người đưa cái hộp đến trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Đồ cô đã dùng rồi thì là của cô.”

“Tôi không muốn.” Diệp Hân Đồng trả lời rành mạch lưu loát.

“Tôi không mang đồ đã có người dùng tặng cho phụ nữ khác. Đồ trang sức của nữ tôi cũng không dùng, không dùng thì sẽ vứt đi.” Mặc Tử Hiên vẫn đẩy cái hộp về phía Diệp Hân Đồng.

“Thế thì vứt đi.” Diệp Hân Đồng cũng dừng dừng trả lời.

Mặc Tử Hiên bước vài bước vào phòng tắm, đổ đồ trang sức vào bồn cầu, ấn nút xả. Sau đó đem cái hộp vô tích sự vứt vào thùng rác.

“Đúng là tên phá của”. Diệp Hân Đồng lẩm bẩm.

Mặc Tử Hiên lại đi vào phòng tắm, lấy quần áo Diệp Hân Đồng đã thay ra “Cái này cô cũng không cần phải không?”

Hắn đang làm gì thế? Cố tình tỏ ra mình là phá gia chăng?

“Cần, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, tôi vẫn giữ lại.”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười đắc ý.

Anh cười đi tới trước giường mình, lấy từ trong tủ ra một cái hộp khác đưa đến trước mặt cô.

68. Chương 68: Rốt Cuộc Anh Có Tình Cảm Gì Với Em Hay Không?

“Cái gì vậy?”

“Đồ trang sức đeo hôm nay.”

Diệp Hân Đồng tròn trắng mắt “Tôi không cần, cũng không dám nhận, anh làm cho đất nước phải đóng thêm thuế.”

“Đường đường là vị hôn thê của sếp tổng sao có thể đến đồ trang sức cũng không có? Sẽ khiến người khác nghi ngờ.” Mặc Tử Hiên nở một nụ cười nhạt toét.

“Thực tế cũng không phải, cho nên không... muốn”

“Thế thì sẽ có người nghi ngờ, nghi ngờ rồi sẽ đi điều tra thân phận thật của tôi và cô, khi thân phận của tôi bại lộ thành gián điệp của nước khác, tôi sẽ liên tục bị ám sát, ngày nào đó tôi bị tan xương nát thịt ở Trung Quốc, thì cô thoát khỏi tôi rồi, làm phiền cô, tôi có được cái chết oanh liệt như thế.” Mặc Tử Hiên quá khua môi múa mép rồi, vấn đề ở chỗ, những lời lo lắng của anh cũng có căn cứ.

“Được rồi, tôi biết rồi. Lần này tôi nhận, hôm nào tôi trả anh bằng nhân dân tệ.” Diệp Hân Đồng bắt đắc dĩ nói.

Nhưng mà, khi thấy Mặc Tử Hiên lấy ra một chiếc dây chuyền kim Cương cô không thể bình tĩnh nổi, cái này cô có dùng tiền lương cả đời để trả cũng không hết.

Mặc Tử Hiên vén tóc Diệp Hân Đồng, ngón tay trượt qua cái cổ trắng nõn của cô, khiến cô hơi run rẩy.

“Có thể mang cái gì thoải mái một chút không, đồ giả cũng được mà.” Diệp Hân Đồng tự lẩm bẩm.

“Được rồi. Lên đường về thôi.” Mặc Tử Hiên kéo Diệp Hân Đồng đã trang điểm xong, đặt tay cô vào khuỷu tay mình.

Ra cửa, xe đã đỗ sẵn.

Xe của Vũ Văn Thành cũng ở đây.

Xe Mặc Tử Hiên đi trước, hướng về phía bờ biển, đi thẳng đến bãi đậu xe của bến du thuyền.

Đây là một đại du thuyền cho hơn một nghìn người, trên thuyền không thiếu cái gì, từ phòng ăn đến quầy rượu, phòng khách, phòng tập thể thao, đặc biệt nhất là một hồ bơi ở tầng trên cùng du thuyền.

“Trông biểu cảm của cô như đang mơ tưởng hảo huyền gì đó.” Giọng Mặc Tử Hiên đột ngột làm Diệp Hân Đồng giật mình.

“Anh đừng có đột nhiên xông ra dọa người như thế được không?” Diệp Hân Đồng bắt đầu quen với cá tính của anh.

Mặc Tử Hiên không hề tức giận dùng khăn lau khô nước trên đầu. “Xuống đi, tôi có chút việc.”

Anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhanh chóng xuống lầu, thay quần áo, đến phòng bao ktv của du thuyền. Chuyện kỳ lạ là, lần này cô bị lão Kim chặn lại ngoài cửa.

Thần sắc Mặc Tử Hiên cũng có chút mơ hồ.

“Gọi tôi đến đây có chuyện gì?” Ánh mắt Mặc Tử Hiên lạnh như băng.

Nhạc ktv mở rất to, người bên ngoài không thể nghe được cuộc trò chuyện bên trong.

Mặc Tử Hiên ngồi ở trên ghế salon, Đề Na quay đầu lại, rõ ràng thấy ướt mắt.

“Anh thực sự muốn giao em cho người đàn ông khác sao?” Giọng Đề Na tỉnh táo lạ thường, tuyệt vọng như trong tình huống được ăn cả ngã về không.

“Đây là nhiệm vụ mới nhất của cô.” Giọng Mặc Tử Hiên cũng không hề có nhiệt.

“Chẳng lẽ, với anh, em chỉ là một công cụ thống nhất đất nước, rốt cuộc anh đã từng có chút xú tình cảm nào với em không?” Nước mắt Đề Na lại rơi xuống, thái độ vẫn bình tĩnh như thế.

Mặc Tử Hiên lóe lên một tia thương cảm, thái độ cũng hòa hoãn hơn “Tôi nói rồi, sau khi mọi việc thành công, tôi sẽ trả Lão Đàm cho cô, cô cũng có thể ra khỏi tổ chức, tôi sẽ cho cô một số tiền lớn, đi bất kỳ nơi nào sống cũng được.”

“Nếu như em thực sự buông được anh, thì anh cho rằng nguyên nhân mấy năm nay em không hề tìm đàn ông là gì? Nếu em muốn rời bỏ, không ai ngăn được em, tiền của em bây giờ có thể đủ dùng mấy đời rồi, em chỉ muốn hỏi, anh rốt cuộc có chút tình cảm nào với em không?” Sự đau khổ trên khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Đề Na chẳng hề thích hợp. Một người phụ nữ như cô có thể khiến tất cả đàn ông đều muốn bảo vệ, mặc dù, bản thân cô rất kiên cường.

69. Chương 69: Tôi Không Đáng Giá

Mặc Tử Hiên im lặng, trở nên vô cùng nghiêm túc, khác hẳn với ngày thường hay cười đùa. “Tôi nói rồi, trong quá trình thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, phụ nữ đối với tôi chỉ như ăn cơm, đáp ứng sinh lý. Trước khi xong đại sự, tôi sẽ không quan tâm đến tình cảm nam nữ.”

“Cho nên, anh giao tôi cho Vũ Văn Thành cũng chẳng một chút đau lòng, nếu anh thực sự hi vọng tôi lên giường với Vũ Văn Thành, tôi sẽ làm. Chỉ có điều, đừng để tôi phát hiện ra anh ở đây thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước mà thích bất kỳ người phụ nữ nào. Anh biết thủ đoạn làm việc của tôi rồi đấy.” Cô đau khổ nhưng vẫn có lực ục hiếp.

Lúc này Diệp Hân Đồng phát hiện cửa có chút khác thường.

Có hai kẻ lăm la lăm lét đi qua cô, vào phòng ktv bên cạnh. Một kẻ còn nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt phòng bị rất kỳ quái.

Nghi ngờ, Diệp Hân Đồng quyết định điều tra căn phòng sát vách, vừa vào đến nơi, cô phát hiện hai kẻ này đang lắp dụng cụ nghe trộm.

“Các người đang làm gì?” Diệp Hân Đồng quát to, định tiến lên ngăn cản.

Miệng cô lập tức bị một bàn tay phía sau bịt chặt.

“ư ư ư” Cô giùng giàng lấy cùi chỏ đánh người phía sau nhưng hấn dễ dàng tránh được.

“Đừng quấy rầy.” Người đàn ông sau lưng nói nhỏ.

Diệp Hân Đồng nghe thấy giọng Vũ Văn Thành lập tức tỉnh táo.

Thấy cô không còn giãy giụa, Vũ Văn Thành buông Diệp Hân Đồng ra, cô hồ nghi nhìn về phía anh: “Sếp, những người này là?”

“Anh được cấp trên phê chuẩn, Mặc Tử Hiên quốc tịch Hàn Quốc, chúng ta phải biết mục đích thực sự của anh ta, nắm rõ mọi động tĩnh, dù sao công ty tại Trung Quốc của anh ta cũng có chút ảnh hưởng.” Vũ Văn Thành nghiêm túc giải thích.

Diệp Hân Đồng cười khổ: “Cho nên ngoài mặt mọi người bảo tôi bảo vệ anh ta, nhưng sau lưng lại hi vọng tôi giám sát?”

“Bảo vệ là vì địa vị quan trọng của anh ta tại Hàn Quốc, không thể gặp chuyện không may ở Trung Quốc, giám sát vì anh ta là người Hàn Quốc, phải phòng bị nhờ anh ta có bất kỳ hành động bất lương nào ở đây. Làm việc cho quốc gia, em phải hiểu, đây chính là nhiệm vụ bảo vệ tổ quốc.”

“Đột nhiên tôi cảm thấy nhiệm vụ của tôi có chút gánh nặng.” Diệp Hân Đồng thì thào nói xong, trên mặt có chút thất vọng, cô xoay người muốn đi ra, cô ghét nhất là trong ngoài bất nhất.

Vũ Văn Thành tóm được tay cô, cảm nhận được sự đau lòng bất đắc dĩ của cô: “Hãy làm công việc mà em thích đi, những lời dằn dò của ba em anh có thể thừa kế.” Diệp Hân Đồng không hất tay anh ra, mà trấn định quay đầu lại nhìn ánh mắt thâm thúy của Vũ Văn Thành: “Anh không là gì của tôi, không cần thiết phải gánh trách nhiệm thay tôi.”

“Anh là...” Lời Vũ Văn Thành nghẹn ở cổ, không nói ra được, anh buông tay Diệp Hân Đồng: “Anh làm cảnh sát cũng là để em tránh xa những nhiệm vụ nguy hiểm. Không cần phải kiên cường như thế.”

“Tôi không đáng với sự trả giá của anh.”

Diệp Hân Đồng mở cửa đi ra ngoài.

Vừa ngẩng đầu, thấy Mặc Tử Hiên đứng ở cửa phòng nhìn bóng lưng Đề Na khuất dần.

Mặc Tử Hiên quay đầu lại, thấy Diệp Hân Đồng, nháy mắt một cái rồi nở nụ cười ma mãnh: “Tôi đang hỏi người bảo vệ của mình đi đâu rồi. Sao cô lại ở phòng bên cạnh?”

Nói xong, Mặc Tử Hiên định đi vào phòng đó.

Nếu anh mở cửa vào, sẽ biết mình đang bị giám sát, với cô, Vũ Văn Thành và cả tổ quốc đều không phải chuyện tốt lành gì.

Diệp Hân Đồng lập tức chặn trước mặt Mặc Tử Hiên, nở một nụ cười sáng láng.

“Tôi chỉ đứng hơi một nên vào đó nghỉ một chút.”

“À”

Mặc Tử Hiên ngoài miệng nói vậy, nhưng chân lại bước nhanh hơn, mở cửa căn phòng.

Lại thấy.....

70. Chương 70: Vũ Văn Thành Tỉnh Táo

Vũ Văn Thành vẻ mặt vô cảm đứng ngay cửa, che tầm mắt Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên không vui nhìn Diệp Hân Đồng một cái “Các người ở trong phòng bao làm gì?”

“Hóa giải chút hiểu lầm.” Vũ Văn Thành kiên định trả lời, trên mặt không lộ ra một chút lo lắng nào.

“Hiểu lầm?” Mặc Tử Hiên nhìn về phía Mặc Tử Hiên, con mắt đáng giá nhú chặt.

“Phải, cho nên, kính xin anh hiểu lễ nghi Trung Quốc một chút, không phải là người phụ nữ của mình thì đừng nên cợt nhả.” Vũ Văn Thành sầm mặt nói tiếp.

Diệp Hân Đồng nhìn về phía Vũ Văn Thành, cô biết là anh đang phân tán sự chú ý của Mặc Tử Hiên.

Nhưng trong mắt Mặc Tử Hiên xem ra đã bị cái tình chàng ý thiếp này làm mờ mắt.

“Có phải là người phụ nữ của anh hay không còn chưa rõ. Tôi chỉ biết có những người không biết quý trọng cũng như không cần trò chơi tình cảm này.” Mặc Tử Hiên ngụ ý.

“Bởi vì quý trọng nên mới dè dặt cẩn trọng, vì quý trọng nên mới yêu sâu đậm, đây không phải là những điều một công tử phong lưu có thể lý giải.” Vũ Văn Thành phản kích, không hề kém cạnh.

“Công tử phong lưu? Vũ Văn Thành, anh cho là đã hiểu tôi sao?” Mặc Tử Hiên cao giọng, bầu không khí trở nên căng thẳng.

“Tôi không cần hiểu anh, tôi chỉ hi vọng những cô gái ảo mộng về anh sẽ nhìn rõ bản chất.” Mặt Vũ Văn Thành không thể hiện biểu cảm gì, vẫn giữ nguyên nhiệt độ 10 độ.

Diệp Hân Đồng đứng sững sờ, hăm mộ Vũ Văn Thành ở bất kỳ tình huống nào cũng luôn tỉnh táo.

“Tại sao anh lại nói vậy?” Mặc Tử Hiên liếc nhìn Diệp Hân Đồng, không thể bình tĩnh.

“Vì bên cạnh anh quá nhiều oanh yến (phụ nữ).”

Mặc Tử Hiên bốc hỏa lên đỉnh đầu, muốn giáng một đám.

Diệp Hân Đồng lập tức chắn trước mặt Vũ Văn Thành. Quả đám dừng lại trước mặt cô.

Diệp Hân Đồng nở một nụ cười rạng rỡ với Mặc Tử Hiên: “Đi thôi.”

Mặc Tử Hiên lạnh mặt, xoay người, đi về phòng nghỉ trên thuyền.

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm nhìn lại Vũ Văn Thành rồi nhanh chóng đuổi theo Mặc Tử Hiên.

Vừa vào phòng, Mặc Tử Hiên xoay người, đẩy cô vào tường, Diệp Hân Đồng không hề chuẩn bị, giật mình, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo, bắt đầu nhìn anh “Anh lại muốn làm gì?”

Cô thông thả nói như không hề sợ anh.

Mặc Tử Hiên dán chặt cơ thể vào Diệp Hân Đồng “Rốt cuộc cô là người ngốc hay ngu xuẩn, đã biết rõ không thích hợp vẫn đi theo anh ta, cô muốn chạy theo hư vinh như vậy không sợ su này sẽ bị tổn thương?”

Diệp Hân Đồng mở to mắt nhìn Mặc Tử Hiên, anh ta đang quan tâm đến mình sao? Hoàng đế chưa vội, thái giám đã cuồng. Diệp Hân Đồng mỉm cười than thở

“Vị sếp núi băng kia của tôi là một chính nhân quân tử, sẽ không làm tổn thương tôi.”

Nụ cười của cô lại chọc giận anh “Vậy sao? Vẫn còn nhớ vụ đánh cuộc của chúng ta chứ?”

Đánh cuộc? Diệp Hân Đồng nhớ lại.

“Nếu trong vòng một tháng, Đề Na có thể quyến rũ được anh ta, cô sẽ trở thành người phụ nữ của tôi, nếu không, tùy cô yêu cầu.” Mặc Tử Hiên nhắc nhở.

“Loại cá cược nhảm chán này, tôi không thích.” Diệp Hân Đồng đẩy ngực Mặc Tử Hiên, nhưng không nghĩ được là anh chẳng hề nhúc nhích.

“Không đánh cuộc với tôi là vì không có lòng tin? Chỉ cần cô thắng, tôi sẽ lập tức trở về Hàn Quốc, vĩnh viễn không đặt chân lên đất Hàn Quốc.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Nhưng mà, việc anh trở về Hàn Quốc, không đặt chân lên Trung Quốc thì có liên quan gì đến tôi?” Diệp Hân Đồng nói xong ngồi xổm xuống, thoát khỏi tay Mặc Tử Hiên.

“Điều đó có nghĩa là không cưỡng ép Diệp Tuyên tuân thủ ước định Hồng sắc Yên Nhiên.” Mặc Tử Hiên quay đầu nói với Diệp Hân Đồng.

71. Chương 71: Thỏa Thuận Cá Cược

Diệp Hân Đồng sững sờ nhìn Mặc Tử Hiên, hạnh phúc bị ràng buộc của cô có thể cùng với Vũ Văn Thành không? Lấy một người cô đã biết hơn chục năm, cô gần như tin rằng phụ nữ có ngôi trong lòng, anh cũng không thay đổi, nhưng cứ nghĩ đến bữa cơm của anh và Đề Na, cô lại bị dao động.

“Sao? Có dám đánh cuộc không? Nếu thua sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự dối trá của Vũ Văn Thành, nếu thắng sẽ thoát khỏi ước hẹn Hồng sắc Yên Nhiên với tôi.”

Nghe như có lợi với mình, cô chưa từng yêu ai, không biết tuýp đàn ông nào có thể tin tưởng, nếu lần này Vũ Văn Thành có thể vượt qua thử nghiệm, thế thì sau khi nhiệm vụ hoàn thành, cô sẽ trả lời chắc chắn muốn qua lại với anh, nếu như, anh không qua được, cũng sẽ không luyến tiếc tin tưởng anh nữa.

Đầu óc nóng lên, nhất thời kích động, Diệp Hân Đồng đã đưa ra một quyết định sai lầm.

“Được, một lời đã định” Vừa nói ra, Diệp Hân Đồng lại cảm thấy có gì là lạ.

“Nói bằng miệng không có bằng chứng, cần có giấy trắng mực đen thì tốt hơn.” Mặc Tử Hiên thoáng một tia đắc ý, quay người lại, lấy một tờ thỏa thuận đã chuẩn bị sẵn, như thể nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay rồi.

Diệp Hân Đồng cầm bút, chần chừ chưa muốn ký, càng nghĩ càng hối hận, cô cần gì phải cá cược với anh ta.

“Không phải cô nhanh như thế đã hối hận rồi chứ? Cảnh sát Trung Quốc toàn lật lọng, nói lời không biết giữ như thế à?” (Phục em Hiên này thế chứ, khích bác đâu ra đấy :D)

Cô nghiêm túc nhìn từ trên xuống dưới.”

“Cái gì? Nếu không tuân theo thỏa thuận phải trả cho đối phương 10 triệu, điều này tôi không thể chấp nhận.” Diệp Hân Đồng vứt bút lên bàn.

“Nếu không phải là số tiền cô không thể chấp nhận được, tôi tin là cô sẽ không tuân thủ thỏa thuận.” Mặc Tử Hiên cầm bút lên.

“Anh có nhiều tiền hơn tôi, 10 triệu đối với anh chỉ là vài sợi lông, nếu anh hủy bỏ thỏa thuận, anh phải trả cho tôi một, à không, 10 tỷ. Còn nữa, làm người phụ nữ của anh một năm quá dài, một tháng thôi.” Diệp Hân Đồng hùng hồn tuyên bố nhưng giọng đầy lo lắng.

Mặc Tử Hiên đặt bút vào tay cô “Sáu tháng”

“Ba tháng” Diệp Hân Đồng cũng không nhận bút.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười ma mãnh “Sáu tháng là thời gian lý thuyết, với vóc dáng này của cô, chắc một tháng là tôi chán rồi.”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, tại sao lời của hắn luôn làm mình cảm thấy bất lực. Diệp Hân Đồng nhận lấy bút, do dự một chút, cuối cùng hạ xuống, chỗ cần sửa đổi cô xóa đi, viết thỏa thuận mới lên trên, kỳ hạn đổi thành 6 tháng.

Sau đó ký tên.

Mặc Tử Hiên giật lấy, đắc ý chia thỏa thuận thành hai bản.

“Nhớ, tương lai em sẽ là người phụ nữ của tôi, đừng cho để Vũ Văn Thành động vào.”

“Ai chết trong tay ai còn chưa rõ, một tháng nữa, anh ngoan ngoãn trở về Hàn Quốc đi, không cần kiểm có xử lý công việc ở Trung Quốc mà chần chừ.”

Diệp Hân Đồng cầm lấy bản thỏa thuận, trong sâu thẳm nội tâm mong núi băng Vũ Văn Thành hãy cố gắng. Vì sự thành công trong tương lai, cô đành phải rat ay.

“Nếu anh không ngại, tôi đi một lúc.” Diệp Hân Đồng thỉnh cầu Mặc Tử Hiên.

Anh nở một nụ cười ma mãnh, “Sao? Đi cảnh cáo Vũ Văn Thành? Nếu ăn gian, trò chơi thành vô nghĩa, kết luận cũng mất tính khách quan. Cô thật sự không có lòng tin với Vũ Văn Thành sao?”

Diệp Hân Đồng ghét sự cuồng vọng tự đại của anh, cười khinh bỉ “Tôi vô cùng tự tin với cấp trên của mình.”

“Vậy thì yên lặng chờ kết quả.”

72. Chương 72: Âm Sát

Diệp Hân Đồng yên lặng chờ trên ca-nô một giờ rồi yên lặng cùng anh trở lại biệt thự.

Sau bữa tiệc, báo chí đều đăng ảnh Mặc Tử Hiên, từ báo kinh tế cho đến báo giải trí, từ tạp chí cuộc sống đến tạp chí quốc tế, ảnh nào của anh cũng hăng hái, thần thái sáng láng.

Diệp Hân Đồng nhìn thấy trong một góc nhỏ của một tờ giải trí có ảnh mình, hình ảnh không rõ ràng, đoán chừng đã được qua xử lý.

Kỳ thật, kẻ có quyền đều có thể chân chính điều khiển giới truyền thông, cái gì có thể công bố, viết ra, cái nào phải xóa bỏ.

Diệp Hân Đồng mỉm cười, cô cũng không muốn bị làm rùm beng, dù sao cái danh hiệu vị hôn thê kia cũng chỉ là giả.

Mấy ngày nay, Mặc Tử Hiên bề bộn công việc, thường đến nửa đêm canh ba, sự bận rộn khiến anh như biến thành người khác.

Ví như lúc này.

Diệp Hân Đồng ngồi trên ghế salon nhìn Mặc Tử Hiên bận rộn bên bàn sách, chăm chú làm việc, đầu ngón tay răng rắc bẻ cái gì, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, thỉnh thoảng cau mày, rồi nở một nụ cười nhẹ, người đàn ông đắm chìm trong công việc quả nhiên là trưởng thành, chín chắn nhất.

Nhìn một lúc, Diệp Hân Đồng giơ cổ tay lên, đã mười một giờ, cô ngáp một cái.

“Cô chắc mệt rồi, đi ngủ trước đi.” Mặc Tử Hiên vẫn chăm chăm nhìn màn hình nói với Diệp Hân Đồng.

“Được, tôi ở ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì gọi tôi.” Diệp Hân Đồng lại ngáp một cái nữa đứng lên.

Đột nhiên, một bóng người vọt qua bên ngoài.

“Ai?” Diệp Hân Đồng lập tức tỉnh táo chạy ra mở cửa sổ, nhìn bóng đen bên ngoài.

“Sao vậy?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Diệp Hân Đồng lập tức đóng cửa sổ, kéo rèm, thần sắc nặng nề nói với Mặc Tử Hiên: “Anh tìm một chỗ trốn đi, tôi ra ngoài xem sao.”

Mặc Tử Hiên cười lạnh: “Tôi cũng cần trốn sao? Bản lĩnh của tôi xem ra mạnh hơn cô.”

Diệp Hân Đồng lạnh lùng nhìn Mặc Tử Hiên “Bây giờ không phải lúc nói giỡn, đừng đùa với sinh mạng của mình, mạng anh rất tôn quý.”

Nói một cách gọn gàng linh hoạt xong, Diệp Hân Đồng chạy ra ngoài, đóng cửa lại.

Cô không nhìn nhầm, thực sự có bóng người chạy qua cửa sổ.

Diệp Hân Đồng nhìn bốn phía, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa sổ bật mở, nhìn về phía có tiếng động, có ba kẻ mặc áo đen nhảy vào, trang phục của bọn chúng như ninja Nhật bản, cầm dao trong tay.

Diệp Hân Đồng không chút do dự kéo vai một trong số bọn chúng, không kịp bàng hoàng sợ hãi. Theo hiểu biết của cô, đối phương cũng là kẻ đã trải qua huấn luyện.

Lão Kim nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy đến, hai đánh ba, ít nhiều còn có thể cố sức.

Đột nhiên, phía bên ngoài cửa sổ lại có kẻ khác nhảy vào, kẻ này thông dong đến sau, nhưng mục rõ ràng hướng tới phòng Mặc Tử Hiên. Hắn bước nhanh qua chỗ bọn họ ẩu đả.

Diệp Hân Đồng đá văng kẻ trước mặt, tiến lên tóm lấy kẻ kia. Nhưng cánh tay cô vừa đặt trên người lập tức bị hắn vật tay ngã lộn ra đất.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng ôm lấy chân hắn, một thứ xạ hương đặc biệt xộc vào mũi, có lẽ trước đây thích nấu nướng nên cô đặc biệt nhạy cảm với các loại mùi vị như thế này.

Người này bị Diệp Hân Đồng giữ lại, không hề thương hoa tiếc ngọc giáng một cước vào lưng Diệp Hân Đồng.

Lão Kim giật mình chạy đến giúp một tay.

Mặc Tử Hiên cũng mở cửa ra ngoài.

“Đi vào.” Diệp Hân Đồng quát lên với Mặc Tử Hiên, tay vẫn bám chặt kẻ đó, có Lão Kim giúp một tay, cô có thể đứng lên, tiếp tục đánh.

Thân thể đã vô cảm, hơi sức cũng dần cạn kiệt.

Mặc Tử Hiên không để ý tới Diệp Hân Đồng, ra ngoài giúp một tay, tình cảnh vô cùng căng thẳng, kể đến sau này thân thủ rất tốt.

Vô cùng nhanh nhẹn, sức lực lớn, hấn và Mặc Tử Hiên đánh nhau không phân biệt được trình độ.

Đột nhiên, kẻ phía sau Diệp Hân Đồng giơ dao như định đâm cô, nhìn thấy thế, Mặc Tử Hiên đột nhiên nhảy qua, đẩy ngã Diệp Hân Đồng, tránh được một nhát.

Con dao đâm sượt sang bên phải họ.

73. Chương 73: Đắm Chìm

“Cô ngốc vậy, đừng để tôi phân tâm không được à?” Mặc Tử Hiên lo lắng nói.

Diệp Hân Đồng nhìn cái kẻ đến muộn kia lại giơ dao lên, cô không suy nghĩ lật người. Con dao đâm vào lưng, cô rên lên một tiếng.

Hấn nhanh chóng rút dao, máu phun ra ngoài, không hề do dự, con dao lại đâm tới.

Diệp Hân Đồng đã ngất nhưng tay vẫn ôm chặt Mặc Tử Hiên, cô muốn bảo vệ anh đến cùng.

Lúc này, như có kỳ tích, ba kẻ đến lúc đầu lại nhằm vào kẻ đến sau mà đánh, thân thủ so với lúc đầu càng nhanh nhẹn hơn.

“Mau gọi bác sĩ.” Mặc Tử Hiên lo lắng gào lên với Lão Kim, chân mày nhíu chặt, trợn mắt nhìn người trên tay, anh xông lên, nhần tâm tung một cú đấm, kẻ nọ đập vào cửa sổ, hộc máu mồm.

Nhưng kẻ áo đen không chậm trễ nhảy ra khỏi cửa sổ.

Mặc Tử Hiên không rảnh đuổi theo, anh quay đầu lại ôm lấy Diệp Hân Đồng, lấy tay bịt vết thương, ngăn máu chảy ra.

Ba kẻ áo đen đeo mặt nạ trước mặt như mấy đứa trẻ làm sai yên lặng cúi đầu không nói gì.

“Cô phải kiên trì, bác sĩ sẽ đến ngay.” Mặc Tử Hiên căng thẳng nắm tay Diệp Hân Đồng, máu nhuộm đỏ tay và quần áo anh.

Lão Kim đỡ một tên ngất xỉu vào trong “Vốn định diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ lại gặp phải sát thủ xâm nhập.”

Mặc Tử Hiên đau đớn nhìn lướt qua mấy kẻ mặc áo đen rồi nhìn lại Lão Kim: “Lý Mạc lúc nào mới đến?”

“Tình huống này có phải nên đưa đến bệnh viện có hơn không?” Lão Kim phát tay, đám người áo đen kia đỡ tên ngất xịu vội vã chạy đi.

Mặc Tử Hiên phiền não do dự “Đừng nói nhảm, cầm máu trước đã.”

Mặc Tử Hiên xé lưm áo Diệp Hân Đồng, nhìn ngay thấy vết dao tên kia đâm thẳng vào, Mặc Tử Hiên không biết phải làm sao, lòng đau thắt.

Vốn chỉ định dụ dỗ để Diệp Hân Đồng yêu anh, không nghĩ được lại xảy ra việc ngoài ý muốn, kẻ ngốc này lại thật sự dùng tính mạng để bảo vệ mình, anh không lý giải được sự hoảng hốt của mình lúc này.

Lão Kim đưa hòm thuốc cho Mặc Tử Hiên, lo lắng nhìn bộ dạng đau lòng của anh.

“Thiếu gia, lấy đại sự làm trọng. Cô ấy chỉ là một con cờ cho chúng ta lợi dụng.”

Mặc Tử Hiên ngẩng đầu, ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn lão Kim, lần đầu tiên anh phát ra loại lực vương giả uy hiếp như vậy. “Nhưng bây giờ phải dùng đến cô ấy không phải sao? Còn không qua đây giúp một tay.”

Lão Kim sửng sốt, Mặc Tử Hiên chưa bao giờ nói với ông những lời cay nghiệt như vậy. Lập tức cầm máu, trừ độc, cấp cứu.

Xe nhanh chóng lên đường đến bệnh viện.

Diệp Hân Đồng hôn mê trong ngực Mặc Tử Hiên, ngàn cân treo sợi tóc.

Mặc Tử Hiên nắm chặt tay cô, cau mày rối rắm, vẻ mặt đau lòng khiến lão Kim càng thêm lo lắng.

“Thiếu gia, có vài lời có thể cậu không muốn nghe, nhưng tôi vẫn phải nói...”

“Vậy thì đừng nói.” Mặc Tử Hiên từ chối thẳng thừng, anh đại khái cũng biết ông định nói gì.

“Kể cả cậu có đuổi việc tôi cũng phải nói, lần này chúng ta trở về là để lấy được sự đồng ý của Lý Trí vương. Cậu chỉ cần tìm ra kho báu này, Lý trí vương sẽ nhường ngôi vị cho cậu, nhưng ngôi hoàng hậu nhất định phải là con gái tổng thống. Nhanh thì ba năm, lâu thì mười năm nữa, đệ nhất phu nhân của cậu chính là con gái tổng thống.”

“Nhưng lúc này, nhiệm vụ quan trọng không phải là tìm ra kho báu hay sao? Diệp Tuyền biết bí mật của kho báu, chỉ khi tôi trở thành người yêu của con gái bà ta thì mới có thể biết được.”

“Mục đích của chúng ta là khiến cho Diệp tiểu thư yêu cậu, chứ không phải là thiếu gia cậu chìm đắm vào.” Lão Kim nói ra điều lo lắng nhất của mình.

74. Chương 74: Tâm Trạng Phức Tạp

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, cúi đầu nhìn khuôn mặt cắt không còn giọt máu của Diệp Hân Đồng, tay càng nắm chặt lấy tay cô. “Tôi biết rõ mình phải làm gì”

“Chúng ta có thể không cần tìm kho báu, chỉ cần giết Lee Yul. Ngôi vị chắc chắn thuộc về cậu.” Lão Kim lại lo lắng nói.

“Cậu ta là người thân của tôi, tôi sẽ quang minh chính đại thừa kế ngai vàng.”

“Nhưng cậu ta không nghĩ vậy, kẻ tối ám sát cậu lần này, chắc không phải là gian tế nước khác mà khả năng lớn nhất là người của Lee Yul...”

“Đừng nói nữa... Không có chứng cứ, những lời nói đó đều vô nghĩa.”

“Thiếu gia... Cậu phải suy nghĩ ẹ mình đã vì cậu chịu khổ nạn.”

“Tìm ra Đinh Tứ Khuê, lấy được bản đồ kho báu, sau đó tìm được chìa khóa từ Diệp Tuyền, tôi sẽ lập tức về Hàn Quốc cưới Kim Lệ Châu, như vậy được chưa?” Mặc Tử Hiên nói một hơi, như để cho lão Kim yên lòng, cũng là nhắc nhở mình.

Nhưng nhìn Diệp Hân Đồng thoi thóp, hai người càng thêm bất đồng.

Đến cửa bệnh viện, mặc ôm Diệp Hân Đồng chạy như bay vào trong, bệnh viện nhanh chóng cấp cứu đồng thời báo cho cảnh sát.

Vũ Văn Thành vội vàng chạy đến, Diệp Hân Đồng vẫn ở trong phòng cấp cứu.

Anh hung hăng trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên không lên tiếng, lại nhìn chằm chằm đèn phòng mổ, một đồng nghiệp hỏi thăm Lão Kim, đương nhiên ông cũng chỉ nói một phần sự thật.

Thời gian giải phẫu càng dài thì càng chứng tỏ tình trạng nguy hiểm, Vũ Văn Thành càng lúc càng nóng nảy. Anh tới trước mặt Mặc Tử Hiên, sắc mặt nặng nề nghiêm túc: “Thật xin lỗi, là cảnh viên của chúng tôi đã làm anh sợ hãi, cô ấy không có năng lực phụ trách nhiệm vụ này, tôi sẽ sớm điều người khác thay thế.”

“Nếu không phải là cô ấy, thì có thể tôi đã chết rồi, cô ấy đã làm hết sức.” Mặc Tử Hiên nặng nề đáp trả, tâm trạng hết sức phức tạp.

“Cho nên cô ấy còn không tự bảo vệ được bản thân thì làm sao có thể bảo vệ người khác, năng lực của cô ấy căn bản không đủ tư cách làm cảnh sát, ngay sáng sớm ngày mai tôi sẽ phái cảnh viên khác thay thế.”

“Nếu tôi muốn nhất định phải là cô ấy?” Mặc Tử Hiên kiên định hỏi.

Vũ Văn Thành cười lạnh, nhìn những vết máu trên tay và trên người Mặc Tử Hiên, buồn bực nói “Theo tình trạng này, cô ấy sống được đã là tốt lắm rồi.”

Mặc Tử Hiên thoáng chút áy náy.

“Cho dù là vậy, tôi vẫn muốn cô ấy là người bảo vệ cho tôi.”

Không khí mỗi lúc một lúng túng. Đúng lúc này, đèn phòng mổ vụt tắt, Vũ Văn Thành và Mặc Tử Hiên đồng thời chạy đến trước mặt bác sĩ.

“Cô ấy thế nào?” Mặc Tử Hiên lo lắng hỏi.

“Bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần dịch 1cm nữa là trúng tim, vết thương đã được xử lý, chỉ có điều mất quá nhiều máu, chờ cô ấy tỉnh lại là ổn rồi.”

Mặc Tử Hiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh vẫn cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng căm thù của Vũ Văn Thành.

Từng giây từng phút trôi qua, Vũ Văn Thành và Mặc Tử Hiên đều trực bên cạnh Diệp Hân Đồng, một người đầu giường, một kẻ cuối giường, không khí rất kỳ quặc.

“Nước, nước.” Diệp Hân Đồng thều thào.

Vũ Văn Thành và Mặc Tử Hiên đều vội vã đi rót nước. Hai người tranh nhau bình nước ấm, âm thầm mà nghiêm túc, hết sức khẩn trương.

“Vũ Văn Thành”. Diệp Hân Đồng nhắm mắt thều thào, giọng yếu ớt nhưng dứt khoát.

Mặc Tử Hiên dừng tay. Anh thất vọng đặt cái chén không xuống bàn. Đứng thẳng người, ghé mắt nhìn Diệp Hân Đồng đang thì thào trên giường, hơi phiền não.

Vũ Văn Thành đỡ Diệp Hân Đồng dậy, đưa chén nước vào miệng cô, sau khi uống một hớp, Diệp Hân Đồng từ từ mở mắt, kéo tay áo anh: “Vũ Văn Thành, đừng nói với mẹ tôi.”

“Thật may là cô đã tỉnh, chỉ thêm 1 cm nữa, tôi đã phải giao cho bác gái thi thể của cô, cô có biết người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh đau khổ thế nào không.” Vũ Văn Thành đau lòng nói.

75. Chương 75: Lời Bày Tỏ Của Anh Ấy

“Không phải đã tỉnh rồi sao? Đừng nói ẹ tôi biết, tôi không muốn bà lo lắng.” Diệp Hân Đồng vì mất máu quá nhiều, đôi môi nhợt nhạt, yếu ớt, không còn sức sống bừng bừng như mọi ngày, khiến Vũ Văn Thành mềm lòng.

“Tôi đồng ý với cô, nhưng nhiệm vụ này tôi sẽ phái người khác đảm nhiệm. Sau này nếu không có mệnh lệnh của tôi, không được tùy tiện nhận nhiệm vụ, tôi sẽ điều cô sang làm văn phòng.”

“Tôi không muốn làm một kẻ hèn nhát, vô dụng, kể cả phải hi sinh vì nhiệm vụ, tôi tin rằng ba tôi cũng sẽ tự hào về tôi.” Diệp Hân Đồng kiên cường nói, khuôn mặt tái nhợt chau mày, giọng yếu ớt.

“Vậy ngày mai tôi sẽ thông báo cho bác gái, có lẽ bà đã chuẩn bị sẵn có ngày thế này.” Vũ Văn Thành đặt Diệp Hân Đồng xuống, tuyệt tình đứng dậy.

“Đừng...” Diệp Hân Đồng nóng nảy muốn kéo Vũ Văn Thành, động tác mạnh làm động vết thương khiến cô rên lên: “A”

Mặc Tử Hiên nhanh chóng chạy lại đỡ lấy cô.

“Vũ Văn Thành, anh máu lạnh quá đấy, cô ấy không muốn ẹ biết, anh không thể nhường cô ấy sao, cô ấy mới là người trong cuộc. Anh có tư cách gì mà kiểm soát cuộc sống của cô ấy?” Mặc Tử Hiên quát lên với Vũ Văn Thành.

“Bởi vì, tôi cũng không chịu nổi cuộc sống khổ cực của cô ấy.” Vũ Văn Thành đau khổ nhìn về phía Diệp Hân Đồng, cùng cô 4 mắt nhìn nhau.

Tim đập dồn dập, không liên quan đến vết thương trên lưng.

Bộ dạng Vũ Văn Thành xem ra rất si tình, cô có thể tin tưởng anh không? “Vũ Văn Thành...” Diệp Hân Đồng thì thầm, vẻ mặt ấy đầy vẻ xúc động, khiến cho Mặc Tử Hiên đang đỡ cô trở nên hoảng hốt.

“Vừa mới tỉnh lại, đừng nói nhiều, cô đã cứu tôi, ân tình này tôi sẽ ghi nhớ.” Mặc Tử Hiên cắt đứt gợn sóng chân tình của hai người họ.

Lúc này, ánh mắt Diệp Hân Đồng mới chuyển sang Mặc Tử Hiên “Không cần nhớ, đây là nhiệm vụ của tôi thôi.”

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng đặt Diệp Hân Đồng xuống giường “Tôi lấy thân phận của một công tử phong lưu để nói với cô đừng dễ dàng tin tưởng những lời ngon ngọt của đàn ông, nếu không chính cô sẽ phải chịu tổn thương. Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Mặc Tử Hiên tới trước mặt Vũ Văn Thành “Chúng ta đi ra ngoài, cô cần nghỉ ngơi.”

Vũ Văn Thành không để ý tới Mặc Tử Hiên, đi tới bên giường Diệp Hân Đồng, ngồi xuống, bàn tay êm ái của anh đặt lên bàn tay đang truyền của Diệp Hân Đồng như muốn truyền hơi ấm cho cô. “Lần này anh sẽ không nói với bác gái, em có thể đồng ý với anh là sẽ không có lần sau được không?”

Diệp Hân Đồng im lặng, không cách nào nói đồng ý, chỉ dịu dàng nhìn Vũ Văn Thành.

“Một lúc nữa anh sẽ gọi Tiểu Khả đến với em. Chỉ có lần này thôi. Nếu lần sau em còn để cho bản thân thương tích đầy mình như thế, anh sẽ cưỡng chế em rời khỏi cục cảnh sát.” Vũ Văn Thành nhẹ nhàng nói, dịu dàng nhưng vô cùng khí phách.

Diệp Hân Đồng muốn cãi lại, nhưng cảm thấy sẽ vô ích. Cô thấy gánh nặng, chỉ có thể im lặng.

Mặc Tử Hiên nhìn hai người, vô thức cảm thấy tức giận.

Anh đi tới, lôi tay Vũ Văn Thành đang đặt trên tay Diệp Hân Đồng. “Tôi thật không hiểu vì sao anh lại có thể làm lãnh đạo, cấp dưới bị thương khi thi hành nhiệm vụ, sao anh phải gây áp lực cho cô ấy như vậy.”

“Anh không cần hiểu, tôi không cần giải thích với anh.” Vũ Văn Thành bình tĩnh bỏ qua lời nói của Mặc Tử Hiên.

“Tôi không hiểu ư? Cô ấy xuất thân từ một gia đình cảnh sát, đây là sứ mệnh gia tộc, muốn cố gắng để xứng đáng với người ba đã chết vì thi hành nhiệm vụ, tại sao anh lại gây áp lực, nói muốn chuyển công tác thậm chí bắt cô ấy rời khỏi cục cảnh sát... Đừng nói mấy lời đó, cô ấy bây giờ là một bệnh nhân yếu ớt.” Dừng một chút, Mặc Tử Hiên cười nhạt rồi nói tiếp: “Còn nữa, cô ấy không muốn người nhà lo lắng, cô lại dùng cái gánh nặng trong lòng để uy hiếp chính cô ấy, tôi không hiểu anh thật sự là yêu hay là hành hạ cô ấy?”

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên, có chút cảm kích vì anh đã phản bác giúp cô. Không nghĩ là thời gian hai người biết nhau chưa lâu, lại hiểu được lòng cô như vậy, quả nhiên Lão Kim nói không sai, anh ta có một tấm lòng ấm áp.

Diệp Hân Đồng nở một nụ cười yếu ớt.

76. Chương 76: Yoon Jin (liễu Chân)

Không khí như đông cứng, lúng túng và kỳ quái, cho đến khi Tiểu Khả xuất hiện.

“Đi thôi” Mặc Tử Hiên nói với Vũ Văn Thành. Hấn không đi, anh cũng sẽ không bỏ đi, đây là tâm tư của một trưởng phu.

Vũ Văn Thành đau lòng liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng yếu đuối trên giường rồi đi ra.

Hai người cùng ra khỏi bệnh viện, chia làm hai ngã.

“Sao cậu lại bất cẩn như vậy?” Tiểu Khả quan tâm nói.

“Làm nhiệm vụ, những việc ngoài ý muốn cũng khó tránh khỏi.” Diệp Hân Đồng cảm động sự quan tâm chân thành của bạn, cười nhẹ an ủi Tiểu Khả.

“Giá mà mình có thể thay cho cậu. Lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã như vậy, Vũ Văn Thành nhất định sẽ thả đá xuống giếng, anh ấy vốn không đồng ý cho cậu nhận nhiệm vụ này.”

Diệp Hân Đồng cười cười, trong mắt người khác Vũ Văn Thành vẫn là đang nhắm vào cô, cô cũng tưởng như vậy, lại có chút không tin nổi, Vũ Văn Thành làm thế chỉ để bảo vệ cô.

Tiểu Khả kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng “Phản ứng của cậu hơi khác thường đấy, nếu như mọi lần cậu nhất định sẽ chửi bới Vũ Văn Thành như chó ròi.”

Diệp Hân Đồng muốn nói chuyện Vũ Văn Thành thổ lộ với cô, nhưng lời vừa đến khóe miệng nhớ đến ngày bọn họ hẹn hò, cô lại nuốt xuống.

“Mình lúc này không có sức chửi mắng, chờ sau khi khôi phục thể lực, sẽ không cho anh ta bắt nạt.”

“Chuẩn, chuẩn. Lúc này mới giống máy bay chiến đấu Diệp Hân Đồng chứ. Phải rồi, người đàn ông vừa rồi là ai? Đẹp trai quá, chẳng lẽ là đối tượng cậu bảo vệ lần này?” Tiểu Khả đổi ngay đề tài.

“Ừ. Chủ tịch một tập đoàn.” Kể cả là bạn thân nhất, Diệp Hân Đồng cũng không thể tiết lộ thân phận thật của anh ta.

“Anh ta có thù oán gì với ai à? Sao cậu lại bị thương?” Tiểu Khả tò mò.

“Ai biết, nhất định là phải có chuyện mới muốn chúng ta bảo vệ. Tiểu Khả, mình muốn nghỉ ngơi chút.” Diệp Hân Đồng không muốn tiếp tục nói láo, nói nhiều chỉ tổn thương cho tất cả mọi người.

Đêm đã khuya, tiểu Khả đã ngủ. Diệp Hân Đồng nằm trên giường nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên, cô nghe thấy tiếng cửa mở, một mùi nước hoa nồng nặc xông vào.

Không biết kẻ đi vào là bạn hay là thù, Diệp Hân Đồng nằm trên giường giả bộ ngủ.

Cô có thể cảm giác được một người phụ nữ đang đến gần, đột nhiên, cô ngửi thấy mùi Đì-ê-te cay xè mũi, Diệp Hân Đồng nhanh chóng mở mắt, thấy một người phụ nữ tóc thẳng xinh đẹp đang dùng một chiếc khăn tay bịt mũi tiểu Khả. Tiểu Khả đã ngất đi.

“Cô là ai?” Diệp Hân Đồng cảnh giác, lật người xuống phòng bị.

Người phụ nữ kia ngẩng đầu quay về phía Diệp Hân Đồng cười “Đừng sợ hãi, tôi chỉ muốn một mình thăm cô mà thôi.”

“Thăm tôi?”

“Xem cô và tôi rốt cuộc khác nhau thế nào? Tôi là người bảo hộ bên Hàn Quốc của Mặc thiếu Yoon Jin.” Cô mỉm cười nói.

Diệp Hân Đồng có thể nghe thấy giọng tiếng Hán lơ lớ của cô. “Thế thì cô có vẻ không lễ phép với bạn của tôi.”

“Tôi chỉ định cho cô ấy ngất đi để đánh thức cô.” Yoon Jin không hề tỏ ra xấu hổ “Tôi tới để cảnh cáo cô, không được phéo yêu Mặc thiếu, cũng đừng vì đã xả thân cứu mà dây dưa với anh ấy, anh ấy không phải là của cô.”

Ặc, Diệp Hân Đồng muốn học máu. Cô gái này tới để uy hiếp sao? Người bảo vệ? Người bảo vệ lại mập mờ với Mặc Tử Hiên? Trông trách được, ngay từ đầu anh ta đã tẩy máy tay chân với cô.

“À, cô yên tâm, tôi chả có chút cảm giác gì với anh ta.” Diệp Hân Đồng kiên định nói.

Yoon Jin khinh khỉnh cười lạnh “Người bảo vệ của Trung Quốc thật không ra sao, vừa được vài ngày đã tự làm mình bị thương, thật mong manh, bản thân còn hận không thể được đàn ông bảo vệ, lại đi bảo vệ người khác, thật tức cười.”

Ặc, lại học máu. Người phụ nữ này đến đây chả có ý gì tốt đẹp “Cô ngoài uy hiếp ra còn có việc gì khác không? Nếu không còn thì tôi thực sự cần nghỉ ngơi.” Diệp Hân Đồng ra lệnh đuổi khách.

“Tôi đã từ Hàn Quốc tới, sau này, việc bảo vệ thân cận để đó cho tôi.”

Bảo vệ thân cận? Tên đàn ông kia rốt cuộc đã dùng phương pháp này quyến rũ bao nhiêu nhân viên bảo vệ rồi?

Cô chỉ mong có thể “Tùy thôi, tùy thôi.” Diệp Hân Đồng nói qua loa.

“Còn nữa, tạp chí nói cô là vị hôn thê của anh ấy là sao?” Yoon Jin hỏi câu này không hề có chút hữu hảo nào.

77. Chương 77: Xuất Viện

Diệp Hân Đồng bất đắc dĩ cười cười, cô có cảm giác mình đã khiến một đám phụ nữ rơi vào vạ dấm.

“Giả, yêu cầu của nhiệm vụ.” Diệp Hân Đồng nhanh chóng phủi sạch bản thân.

“Sau này, vai vị hôn thê đã có tôi diễn.” Yoon Jin ngang ngược nói.

“Tùy ý cô”

Có người thay thế cô chả tốt quá, với lại, bộ dạng này của cô cũng chả thể tiếp quản nhiệm vụ”

“Cô biết thế là tốt rồi.” Người phụ nữ này xuất hiện như quỷ rồi biến mất như gió.

Rốt cuộc, sau một tuần Diệp Hân Đồng được ra viện, tiểu Khả đưa cô trở về ngôi nhà không có hơi người. Vừa mở cửa, đột nhiên đèn đóm sáng trưng.

Mặc Tử Hiên đẩy bánh ngọt ra, nở một nụ cười đạt mức ranh mãnh. Nhưng mà với Diệp Hân Đồng vừa ra khỏi viện về, chỉ có kinh ngạc, chả hề vui vẻ.

Cô lúng túng thấy Yoon Jin, lão Kim và cả Vũ Văn Thành sắc mặt đều không tốt.

“Chúc mừng cô xuất viện, cảm ơn cô đã đỡ nhát dao đó cho tôi.” Mặc Tử Hiên lại lấy từ dưới xe đẩy một bó hoa hồng, tới trước bộ mặt kinh ngạc của Diệp Hân Đồng.

“Tôi chỉ làm hết trách nhiệm của mình thôi.” Diệp Hân Đồng không nhận hoa và kinh ngạc nhìn Vũ Văn Thành đang đứng bên sofa. “Sếp, sao anh cũng ở đây?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Vũ Văn Thành lạnh như băng “Chúng tôi đã đi đến một thỏa thuận chung, để cô tiếp tục giúp tôi, với điều kiện tiên quyết là anh ta cũng đồng thời làm nhiệm vụ. Cho nên, cô lúc này vẫn là người bảo vệ tôi.” Mặc Tử Hiên nhét hoa vào tay Diệp Hân Đồng.

“À” Trong đầu Diệp Hân Đồng thoáng hình ảnh Vũ Văn Thành làm nhiệm vụ giám sát, trong lòng có một cảm giác mâu thuẫn khó giải thích.

Mặc Tử Hiên dặt tay, cô nhanh chóng rút ra.

“Cắt bánh ngọt thôi.” Mặc Tử Hiên nói.

“Cũng không phải là sinh nhật tôi, sao lại cắt bánh ngọt, không cần. Hơn nữa, trong bánh ngọt có một lượng đậm cao từ trứng, bác sĩ dặn tôi phải ăn uống nhẹ nhàng một chút.” Diệp Hân Đồng cầm hoa vào bình “Mọi người ngồi đại đi, tôi lâu rồi chưa về nhà, có vẻ hơi bẽ bộn.”

Diệp Hân Đồng nói xong, kéo tiểu Khả ngồi xuống ghế sofa, những người khác vẫn đứng bất động, cảm giác không khí rất lúng túng.

“Cô cắt bánh ngọt đi, tôi mới làm tiết mục tiếp theo được.” Mặc Tử Hiên đưa dao tới trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Tôi vừa ra viện xong, đừng hành hạ tôi thế được không?” Diệp Hân Đồng cự tuyệt.

Yoon Jin lập tức giật con dao trong tay mặc, nhét vào tay Diệp Hân Đồng, hung dữ nói: “Cô không có quyền từ chối, vì người chuẩn bị là người chí cao vô thượng, đây là vinh dự, hơn nữa, đây là anh ấy cảm ơn cô đã xả thân cứu mình, sau này đừng có dùng vết thương này làm cơ uy hiếp.”

“Cái gì? Diệp Hân Đồng của chúng tôi không phải người như thế. Các người muốn cái gì? Những đồng tiền dơ bẩn của các người cũng chỉ có các người yêu nổi.” Tiểu Khả lập tức nhét con dao vào ngực Yoon Jin.

Yoon Jin kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ nhún trước mặt, khuôn mặt tròn tròn chẳng hề trang điểm của tiểu Khả không có gì mới lạ, vóc người cũng bình thường.

“Quả nhiên, vật hợp theo loài, không biết điều.” Yoon Jin khinh bỉ đặt con dao trên khay trà, giậm giày cao gót về phía sau Mặc Tử Hiên.

“Cô nói cái gì?” Tiểu Khả xông lên, muốn dạy dỗ con mù đàn bà vênh váo đắc ý này, nhưng vừa đụng tay vào người đã bị Yoon Jin dễ dàng vật ngã.

“Á...” Tiểu Khả đau đớn kêu.

Diệp Hân Đồng nóng nảy đứng dậy, Vũ Văn Thành đã rat ay, Yoon Jin buông tay tiểu Khả, tiếp chưởng Vũ Văn Thành.

“Cô giữ chừng mừng, cô ấy chỉ là bạn của Diệp Hân Đồng.” Vũ Văn Thành lạnh như băng ngăn cản Yoon Jin.

Yoon Jin không hề để mắt đến Vũ Văn Thành, nở nụ cười châm chọc: “Nghe nói anh là cấp trên của Diệp cảnh vệ, tôi cũng muốn thử xem bản lĩnh của anh tới đâu. Xem đàn ông Trung Quốc có được không?”

78. Chương 78: Chỉ Có Một Việc

Dứt lời, hai người không nói lời gì lập tức ra đòn.

Vũ Văn Thành không muốn gây chiến, chủ yếu phòng thủ, nhẫn nhịn. Sau mười mấy hiệp, Yoon Jin cũng không hề có lợi hơn.

Mặc Tử Hiên xem như hài kịch, nhếch khóe miệng ma mãnh, anh cũng muốn dò xét bản lĩnh Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng lo lắng tới bên cạnh Mặc Tử Hiên “Bảo cô ấy dừng tay đi! Các người ở Hàn Quốc đánh đâm vô tội vạ như thế à?”

Mặc Tử Hiên bình thản cầm con dao lên “Cô cắt bánh ngọt, tôi bảo họ dừng tay.”

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái, cầm lấy con dao.

“A” Yoon Jin dùng toàn lực tung một cú đâm, Vũ Văn Thành lấy nhu thắng cương tránh được, Yoon Jin không khống chế được quán tính, đâm thẳng vào tường, kêu lên.

Yoon Jin tức giận tiếp tục tung thêm một cú đâm.

“Dừng tay. Không thấy cô không phải là đối thủ của anh ta à? Võ thuật Trung quốc bác đại tinh thâm, đừng tự làm xấu mặt.” Mặc Tử Hiên cười cười, không có ý trách cứ.

Yoon Jin chu miệng, trợn mắt nhìn Vũ Văn Thành một cái, ngoan ngoãn đứng bên cạnh lão Kim.

Diệp Hân Đồng cắt đại một nhát, nửa chừng như cắt phải một vật cứng.

Mặc Tử Hiên mỉm cười đi tới, đặt tay lên tay Diệp Hân Đồng, cô giãy giụa muốn rút ra, nhưng anh lại đứng phía sau, không để cô phản kháng. Mặc Tử Hiên cắt thêm hai nhát hai bên, một chiếc hộp màu đỏ hiện ra.

Anh buông Diệp Hân Đồng, cô trừng mắt nhìn anh. Mặc Tử Hiên lấy cái hộp, mở ra trước mặt cô.

Bên trong là một chiếc huy chương.

“Đây là cái gì?”

“Tôi cố ý thưởng cho cô một tấm huy chương đặc biệt, đây là một vinh dự cao nhất trong hoàng thất Hàn Quốc, người có chiếc huy chương này chỉ lác đác.” Mặc Tử Hiên vênh váo lấy Huy chương đeo cho Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng hất tay anh một cái, huy chương không cẩn thận bị rơi trên mặt đất.

“Cái cô này? Cô có biết vật này quý thế nào không?” Yoon Jin thở phì phì.

“Tôi không biết cái này quý thế nào, bởi vì tôi là cảnh sát Trung Quốc, lòng biết ơn của anh tôi xin nhận. Không cần phải làm những việc như thế này khiến tôi cảm thấy gánh nặng, trong mắt tôi, việc cảm ơn tốt nhất chính là nhanh chóng xử lý xong công việc ở Trung Quốc, an toàn trở về đất nước của anh đi.” Diệp Hân Đồng chăm chú nhìn Mặc Tử Hiên.

“Có huy chương này, cô có thể ra vào vương cung Hàn Quốc, đó là sự cho phép danh dự, cô có biết bao nhiêu người muốn có không?” Yoon Jin ngồi xổm xuống, vô cùng quý trọng nhặt chiếc huy chương lên.

“Tôi không muốn.” Diệp Hân Đồng kiên định nói.

“Cô...” Yoon Jin lại hung hăng muốn dạy dỗ Diệp Hân Đồng.

Mặc Tử Hiên giơ tay lên, cô cung kính cầm miệng.

Anh nở một nụ cười gian tà “Biết làm thế nào được? Tôi được phép ở lại Trung Quốc phát triển cơ nghiệp cha để lại. Về sau sẽ còn phiền cô nhiều!” Mặc Tử Hiên dừng lại một chút, ánh mắt thâm thúy phát ra ánh sáng như thợ săn “Để tôi nhanh chóng trở về chỉ có một khả năng, cô biết đấy, tôi tin là cô không quên nhanh như vậy.” Mặc Tử Hiên nói rất ngụ ý.

Chẳng phải cái chuyện cá cược đó sao? Chỉ cần Vũ Văn Thành không bị quyến rũ, Mặc Tử Hiên sẽ thua, ngoan ngoãn trở về Hàn Quốc, Diệp Hân Đồng vô thức nhìn về phía nhân vật chính của vụ cá cược Vũ Văn Thành, anh nhứ chặt mày, không hiểu lời Mặc Tử Hiên vừa nói có ý gì?

Diệp Hân Đồng miễn cưỡng nở nụ cười “Nếu chỉ là việc đó, tôi nghĩ anh nên nhanh chóng xử lý công việc ở Trung Quốc đi, thời gian của anh có vẻ không còn nhiều.”

79. Chương 79: Thời Gian Gấp Rút

Diệp Hân Đồng rất mong đến ngày thỏa thuận hết hiệu lực, bởi vì mấy ngày rồi không khí trong biệt thự buồn bực muốn chết.

Ở đó có một Mặc Tử Hiên ma mãnh, một Yoon Jin thích dấm chua, một lão Kim mặt mày ủ ê, một Vũ Văn Thành lạnh lùng như núi băng làm đông không khí, còn cô thì như một dụng cụ cho tất cả mọi người chỉ trích.

Còn 5 này nữa thôi là có thể thoát khỏi cuộc sống này.

Nếu không thì cả cô, Vũ Văn Thành, Yoon Jin cùng sống trong phòng Mặc Tử Hiên cứ trừng mắt với nhau cả ngày.

Mặc Tử Hiên cầm một tờ giấy mời trong tay, suy tư gấp lại.

“Anh cũng nhận được cái này chứ?” Mặc Tử Hiên hỏi Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng nhớ Đề Na nói đó là ngày sinh nhật cô ta, chẳng lẽ đây là thiệp mời đến party sinh nhật? Vụ đánh cược đó? Diệp Hân Đồng có cảm giác trong lòng ngổn ngang, nhìn phản ứng của Vũ Văn Thành.

“Tôi lấy công việc làm trọng, mấy cái tụ họp tư nhân thế này tôi không thích đi.” Vũ Văn Thành vô cảm nghiêm túc trả lời.

Cô có thể yên tâm! Chỉ cần chịu đựng qua lần này, cô sẽ thắng vụ cá cược. Mà cái tên Mặc Tử Hiên đáng ghét đó sẽ ngoan ngoãn trở về Hàn Quốc.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười tự tin.

“Tôi đi, anh cũng không thể không đi! Dùng thân phận của anh tham gia.” Mặc Tử Hiên nói xong cười quay sang Diệp Hân Đồng “Cô tiếp tục diễn vai vị hôn thê của tôi.”

“Tại sao? Vị hôn thê để tôi diễn.” Yoon Jin chu mỏ nói chen vào.

“Lần trước cô ấy công khai đến tiệc với tôi, làm sao trong thời gian ngắn như thế đã thay đổi? Cô diễn vai em gái tôi.”

“A!”

Diệp Hân Đồng nhìn về phía Yoon Jin, kẻ bốc đồng như cô ta sao lại nghe lời Mặc Tử Hiên như vậy, chẳng lẽ đây là phong cách của phụ nữ Hàn Quốc? Mặt ngoài bất kể hung hãn đến đâu, nhưng trước mặt đàn ông đều vui vẻ khéo léo.

Xế chiều, thợ trang điểm bận rộn trong biệt thự.

Mặc Tử Hiên và Vũ Văn Thành ở riêng trong thư phòng.

Một núi băng lạnh đậm, một đống lửa tươi cười, họ ở cùng với nhau không khí rất kỳ dị.

“Cộc cộc cộc” Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt không khí thủy hỏa bất dung này.

“Vào đi.”

Lão Kim và Diệp Hân Đồng cùng bước vào cửa “Thiếu gia, có thể lên đường rồi.”

Ánh mắt hai người đàn ông đều đổ lên người Diệp Hân Đồng. Bình thường cô không trang điểm, có phần son vào một cái trở nên hoàn toàn khác.

“Quả nhiên người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân” (Câu nguyên của truyện là Phật dựa vào kim trang, người dựa vào y trang). Mặc Tử Hiên vừa nói vừa đi qua người Diệp Hân Đồng, chống khuỷu tay lên ý bảo cô đặt tay vào.

Diệp Hân Đồng không muốn làm vậy trước mặt Vũ Văn Thành, muốn giữ nguyên sự ỷ nại trước mặt anh.

Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm Diệp Hân Đồng còn đang do dự.

Diệp Hân Đồng đang định từ chối, Yoon Jin đã xô tay vào, khoác lấy Mặc Tử Hiên.

“Em gái cũng có thể đi với anh trai.” Yoon Jin làm nũng với Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng vô thức mỉm cười, có Yoon Jin bên cạnh cũng không phải không tốt.

Vì là nhân vật cải trang, Diệp Hân Đồng, Yoon Jin ngồi cùng xe với Mặc Tử Hiên. Vũ Văn Thành dùng thân phận của mình tới bảo vệ Mặc Tử Hiên.

Trong bữa tiệc, Diệp Hân Đồng chăm chú nhìn những người xung quanh Mặc Tử Hiên, đặc biệt là động tĩnh của Đề Na.

Trong lòng cô có linh cảm, chỉ cần Đề Na đứng tiếp cận Vũ Văn Thành, cô sẽ thắng cuộc. Vũ Văn Thành từ lúc vào chỉ tặng Đề Na một món quà, sau đó không hề đối mặt với nhau. Điều này khiến Diệp Hân Đồng vui mừng.

Đảo mắt một vòng, trong bữa tiệc có rất nhiều danh nhân, thương nhân, cả diễn viên, ca sĩ.

Cái cô Đề Na này thật có bản lĩnh. Diệp Hân Đồng thầm nói trong lòng.

“Căng thẳng à?” Mặc Tử Hiên cầm ly rượu trong tay xuất hiện bên cạnh Diệp Hân Đồng.

“Tôi có gì mà phải căng thẳng, cái bọn họ cần là mạng của anh.” Diệp Hân Đồng quay mặt đi chỗ khác, không muốn nói chuyện với anh.

“Tôi nói vụ cá cược, cô có tin hôm nay Đề Na có thể đưa Vũ Văn Thành lên giường không?” Mặc Tử Hiên kiên định nói.

Diệp Hân Đồng nhìn về phía Vũ Văn Thành, anh mặc một bộ âu phục xanh dương đậm, cầm ly rượu trong tay, so với cô càng cảnh giác bốn phía chuyên nghiệp hơn.

Diệp Hân Đồng mỉm cười tự tin “Người căng thẳng phải là anh, chuẩn bị xong để về Hàn Quốc chưa?”

Mặc Tử Hiên không nói, nhếch miệng, uống cạn ly rượu, nháy mắt với Lão Kim đang đứng ở một góc.

Lão Kim vung tay lên, một nhóm nữ phục vụ xinh đẹp bưng rượu ra bàn, tản ra khắp nơi.

Mặc Tử Hiên tiện tay cầm một ly rượu đưa vào tay Diệp Hân Đồng. Anh làm bộ như đang cùng hàn huyên với các thương nhân khác, ánh mắt lại không ngừng hướng về Vũ Văn Thành, cho đến khi Vũ Văn Thành uống hết một ly.

Kịch hay sắp diễn ra rồi.

80. Chương 80: Vào Cuộc

Bữa tiệc gần đến lúc kết thúc, sự cảnh giác của Diệp Hân Đồng hơi lơ lửng.

“Bây giờ tôi sẽ đến một chỗ đặc biệt, cô đi chứ?” Mặc Tử Hiên đột nhiên nói sau lưng Diệp Hân Đồng.

“Tôi xin anh hãy quý trọng tính mạng của mình được không? Tình trạng tôi bây giờ làm cái gì từ từ thì được, chứ không bảo vệ nổi anh.” Diệp Hân Đồng cự tuyệt.

“Tôi bảo vệ cô là được.” Mặc Tử Hiên ngang ngược kéo tay Diệp Hân Đồng, nhanh chóng đi qua đám đông.

“Này, buông tôi ra.” Diệp Hân Đồng kêu lên.

Mặc Tử Hiên vẫn cười ma mãnh ra vẻ không nghe thấy gì đi ra bên ngoài, ở ngoài như đã được chuẩn bị sẵn, một chiếc xe con chỉ chờ khởi động.

Mặc Tử Hiên nhét Diệp Hân Đồng vào xe, cô còn chưa kịp dị nghị, xe đã chuyển bánh.

Vũ Văn Thành xông ra, đột nhiên bị Đề Na kéo tay lại.

“Ọe” Vũ Văn Thành vừa quay đầu lại, Đề Na đã nôn lên âu phục của anh.

“Thật xin lỗi, có thể đưa tôi về được không?” Đề Na yếu đuối khẩn cầu.

Vũ Văn Thành nhìn xe Mặc Tử Hiên rời đi, hất tay Đề Na định đuổi theo. Không ngờ, Đề Na lại kéo tay anh “Tôi không muốn ở lại để thiên hạ bêu xấu, đưa tôi về được không?” Đề Na một tay che miệng, thoát nhìn trông rất khổ khổ.

Xe của Mặc Tử Hiên đã rời mắt khỏi Vũ Văn Thành. Vũ Văn Thành nhíu mày, đỡ Đề Na, bước nhanh về phía phòng cô.

Dù sao anh cũng không đuổi kịp, lát nữa gọi điện hỏi Diệp Hân Đồng địa chỉ rồi chạy tới.

Nhưng, vừa về đến phòng, Đề Na đột nhiên xoay người, dùng một tốc độ không kịp trở tay hôn Vũ Văn Thành. Vũ Văn Thành ngửi được một mùi đặc biệt, cảm tức đẩy Đề Na ra, dùng mu bàn tay lau miệng, đột nhiên, ngực trở nên khó chịu, một cảm giác nóng bức từ bụng lan ra.

Ngẩng đầu lên, Đề Na đã lột sạch quần áo, Vũ Văn Thành bắt đầu choáng váng, anh nhìn thấy Diệp Hân Đồng đang mỉm cười quyến rũ với mình.

Anh nhắm mắt lại lắc đầu một cái, lùi một bước, tay chống trên nắm đấm cửa. Lần nữa mở mắt, thấy Diệp Hân Đồng phả vào mặt mình, chủ động hôn lên môi mình, kỹ thuật hôn thuần thục gợi dục đàn ông.

Vũ Văn Thành mất đi lý trí, trong đầu toàn hình ảnh Diệp Hân Đồng đang trêu đùa.

“Hân Đồng... anh yêu em!” Vũ Văn Thành thở hổn hển, điều hòa hơi thở, mãnh liệt khống chế nhịp thở.

Trong phòng kích tình như lửa.

Điện thoại của Mặc Tử Hiên đổ chuông, anh nhếch miệng, nhận.

“Thiếu gia, đã thành công”. Giọng lão Kim thâm trầm.

Mặc Tử Hiên gian trá nhìn về phía Diệp Hân Đồng, nhìn chăm chăm các đường cong của cô, tối nay Vũ Văn Thành có bữa thịnh soạn, anh cũng thế. Vừa rồi, Diệp Hân Đồng cũng đã uống rượu, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm đó cô sẽ bị kích thích tình dục.

“Tôi quên mất để quên đồ ở bữa tiệc, quay lại lấy đã.” Mặc Tử Hiên quay đầu xe.

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên, đột nhiên hần muốn chạy đi, rồi lại đòi quay về, đầu óc đúng là có vấn đề “Không phải hội Lão Kim vẫn ở đó hay sao? Bảo họ mang về là được rồi.”

Mặc Tử Hiên sững sốt, cô gái thông minh này đầu óc linh hoạt thật “Tôi để quên Đê Na, bọn họ đón không tiện.”

“À, ra là vậy! Điểm đến là biệt thự lần trước cùng cô ta sao?” Diệp Hân Đồng kéo dài chữ à, ý vị sâu xa.

“Cô ghen à?” Mặc Tử Hiên cười gian xảo “Cũng phải, kỹ thuật của tôi rất tốt, có muốn thử chút không?”

“Ha ha ha ha, tôi ghen với anh, miễn đi, anh nên đi dụ dỗ các cô gái khác.”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười tự tin, bất kể cô có tự nguyện hay không, cô đều sẽ trở thành người của anh, anh thật nhớ hương vị thân thể cô, vừa nghĩ đến, một chỗ nào đó đã hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang rồi.

81. Chương 81: Cảnh Tượng Nóng Bỏng (1)

Mặc Tử Hiên bình tĩnh đi đến phòng Đê Na, mở cánh cửa không hề khóa.

Cửa vừa mở, anh đã nhìn ngay thấy một cảnh trong dự liệu.

Nam nữ trần truồng keo sơn quấn quýt, tiếng thở dốc bên tai không dứt.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười hài lòng, cố ý nhường một lối đi.

Diệp Hân Đồng sau lưng anh kinh ngạc che miệng, quay lưng lại, người đó rõ ràng là Vũ Văn Thành. Trong lòng cô có một cảm giác chua xót nhưng nhanh chóng biến mất.

“Đóng cửa lại đi, nhìn như vậy thật mất lịch sự.” Diệp Hân Đồng hạ thấp giọng nói với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng khép cửa, nở một nụ cười ma mãnh.

“Tôi nói rồi, chỉ cần Đê Na coi trọng, đàn ông không người nào có thể thoát khỏi ma chướng của cô ấy.”

“Sex đối với những người quý tộc như bọn anh quan trọng đến vậy sao? Có nghĩ tới người các anh thích sẽ thế nào không?” Diệp Hân Đồng bỗng có một cảm giác bức tức trong lòng khó giải thích.

“Ý cô nói Vũ Văn Thành hả? Chuyện ân ái có hai kiểu người, một là như tôi, yêu và làm tình là hai việc rõ ràng, lên giường với phụ nữ chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý, nhưng đến khi yêu ai, sẽ một lòng với người đó, còn một loại đàn ông là yêu không đủ sâu, phụ nữ nào cũng muốn. Theo cô Vũ Văn Thành thuộc loại nào?”

Diệp liếc Mặc Tử Hiên một cái, đi xuống dưới lầu “Lòng dạ của đàn ông các anh như kim dưới đáy biển, nói và làm chẳng liên quan.”

“Những lời này hình như để chỉ phụ nữ” Mặc Tử Hiên cười hì hì đuổi theo, khoác tay lên vai cô “Vẫn nhớ vụ cá cược của chúng ta chứ?”

Diệp Hân Đồng sững sốt, chuyện vừa rồi như bom nổ khiến đầu óc u mê. Cô phiến não hất tay anh ra.

“Đó chỉ là đùa giỡn, đừng nên tưởng thật.”

“Từ đầu tôi đã biết cô sẽ chạy làng, nhưng chúng ta đã viết xong giấy trắng mực đen, cô bây giờ hối hận cũng không kịp.”

Diệp Hân Đồng dừng lại, xoay người nhìn Mặc Tử Hiên đang rất vui vẻ “Tại sao như vậy được? Anh có thể biến tôi thành công cụ, nhưng tôi không có cách nào giao mình cho người tôi không yêu, hay chúng ta thay đổi điều kiện đi, tôi có thể nấu cơm cho anh.”

“Cô không nghe nói yêu có thể làm được hay sao? Làm một chút là yêu ngay, tôi mới là người bỏ công sức, xuất ra tinh lực, cô chỉ việc nằm, nói thế nào tôi cũng là người thiệt thòi hơn.”

“Không cần!” Diệp Hân Đồng nói dứt khoát rồi đi xuống cầu thang.

“Vậy thì được, bồi thường mười triệu đi.” Mặc Tử Hiên tràn đầy tự tin, không nhanh không chậm bước xuống cầu thang.

“Nói đùa à, mười triệu, ngang với ăn cướp đi.”

“Cô có thể không cần bồi thường 10 triệu, lại được một cao thủ đào tạo kỹ xảo, vì sao không làm?” Mặc Tử Hiên lại lần nữa đặt tay lên vai Diệp Hân Đồng, ánh mắt anh trở nên mập mờ mê hoặc.

Diệp Hân Đồng lại hất tay anh ra “Tôi không muốn.”

“Vũ Văn Thành đã lên giường với người phụ nữ khác, cô còn giữ mình trung trinh với hán làm gì.” Mặc Tử Hiên giật dây, Lão Kim đã lái xe đến ở bên ngoài, nhìn anh một cái.

“Thật choáng anh, lên giường với phụ nữ hay không là chuyện của anh ta, chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi cảm thấy cái thỏa thuận này thật hoang đường, có thể vứt đi được rồi.” Diệp Hân Đồng nói xong quay người đi ra cửa, thấy xe lão Kim liền ngồi thẳng lên, trên xe không thấy Yoon Jin.”

“Yoon Jin đâu?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Đã đưa về trước rồi.” Lão Kim nói xong đưa cho Mặc Tử Hiên một điều thuốc.

Mặc Tử Hiên nhận lấy, lão Kim lại bật lửa giơ trước mặt anh.

Lần đầu tiên Diệp Hân Đồng thấy anh hút thuốc, thấy hơi kỳ lạ. “Bình thường không thấy anh hút thuốc.”

“Phù” Một làn khói nồng nặc thổi vào mặt Diệp Hân Đồng, có một mùi thơm đặc biệt.

“Khụ khụ” Diệp Hân Đồng lấy tay phẩy phẩy khói.

“Lão Kim, tìm luật sư chưa? Nếu Diệp Hân Đồng không tuân thủ thỏa thuận sẽ thế nào?” Mặc Tử Hiên mang một nụ cười lạnh nhạt hỏi Lão Kim.

“Đã hỏi rồi, nếu không trả nổi có thể ngồi tù, mười triệu chắc khoảng hơn mười năm.” Lão Kim nghiêm túc trả lời.

Diệp Hân Đồng kinh hoàng nhìn về phía Mặc Tử Hiên “Anh không nói thật đấy chứ?”

Vừa dứt lời, Mặc Tử Hiên hôn lên môi cô. Làn môi mềm mại gây ra một cảm giác khác thường, Diệp Hân Đồng cảm thấy cơ thể có cảm giác xúc động không giải thích nổi, trong nháy mắt, mặt cô ửng đỏ đẩy Mặc Tử Hiên ra, nhưng trong đầu lại không ngừng tưởng tượng đến những hình ảnh hạn chế.

“Cô đang muốn tôi à?” Mặc Tử Hiên nở một nụ cười ma mãnh khêu gợi.

Diệp Hân Đồng nhớ đến cơ thể cường tráng, vóc người tam giác, cùng tư thế mập mờ trong hang động, nhiệt độ trong máu tự nhiên tăng mạnh.

Cô chưa hề có phản ứng thế này bao giờ, đâm ra hơi bàng hoàng.

Mặc Tử Hiên nắm tay Diệp Hân Đồng, đặt lên ngực mình, nở một nụ cười ấm áp: “Có những lúc tình yêu giữa nam và nữ nằm ở sự kích động, em chính là người phụ tương lai của tôi, cần gì phải lo lắng khi cùng tôi ở chung một chỗ?”

Diệp Hân Đồng nở đầu, chóng mặt. Điều ước, Hồng sắc Yên Nhiên, Vũ Văn Thành và cảnh tượng hạn chế vừa rồi khiến cô không thể nào suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy muốn hôn cái đôi môi đỏ thắm kia.

Đôi môi đỏ mọng ấy có một sức hấp dẫn trí mạng, chỉ cần hôn lên có thể giải khát.

Diệp Hân Đồng liếm đôi môi khô khốc, nhắm mắt lại, từ từ tiếp cận khuôn mặt ấy.

Mặc Tử Hiên cười gian tà, chờ đợi cô chủ động.

Đôi môi lần nữa đụng chạm, Diệp Hân Đồng nhiệt tình như lửa mân mê làn môi. Hô hấp trở nên dồn dập, cả cơ thể như một ngọn lửa, nhẹ nhàng cọ xát thân thể anh, như thể lập tức bốc hỏa.

Mặc Tử Hiên nhần nhịn đẩy Diệp Hân Đồng đang có vẻ rất khổ sở ra.

“Cô muốn cùng tôi chơi trên xe tôi cũng không ngại, nhưng lần đầu tiên tôi muốn cho cô một trải nghiệm tốt đẹp nhất.” Mặc Tử Hiên ngăn Diệp Hân Đồng đã không còn lý trí.

Diệp Hân Đồng như bạch tuộc bám lên người Mặc Tử Hiên, ánh mắt mờ đục mê hoặc, dục vọng trở thành suy nghĩ chủ đạo.

“Tôi muốn!” Cô ngượng ngùng thì thầm lại nhào tới.

Mặc Tử Hiên như đang nằm mơ, trong lòng vô cùng ầm áp. Anh duy trì lý trí lần cuối cùng đẩy Diệp Hân Đồng ra, nhìn về phía Lão Kim “Còn bao lâu về đến khách sạn.”

“Một phút.”

Diệp Hân Đồng làm nũng vẻ uất ức: “Mặc Tử Hiên, anh chẳng phải luôn muốn tôi à? Sao lại đẩy tôi ra?”

Mặc Tử Hiên động tình nhìn về phía Diệp Hân Đồng, anh rất thích bộ dạng của cô lúc này, như một thiếu nữ bình thường, rất đáng yêu.

Cho nên, lúc Diệp Hân Đồng hôn lên lần nữa, anh quên cả đẩy ra. Cô hôn không nhuần nhuyễn, chỉ điên cuồng ma sát, nhịp thở dồn dập khiến Mặc Tử Hiên hoàn toàn phát dục hỏa.

Anh không nhịn được, hôn đáp lại, chạm vào nguồn nhiệt cơ thể cô.

Xe đến, dừng trước cửa.

Mặc rút tay ra, không có bàn tay của anh, Diệp Hân Đồng cảm giác mình nóng nảy sắp phát điên, kéo lại kêu lên “Đừng”

Sự kiêu ngạo đàn ông của Mặc Tử Hiên hoàn toàn thỏa mãn. Trong lòng nở một nụ cười rực rỡ mê người “Rất cuộc em có muốn hay không?”

Diệp Hân Đồng đầu óc đã mê muội “Muốn”

Nụ cười của Mặc Tử Hiên càng rộng, lập tức ôm cô về căn phòng đã chuẩn bị sẵn trong khách sạn.

82. Chương 82: Cảnh Tượng Nóng Bỏng (2)

Vào đến phòng, Mặc Tử Hiên cũng không nhịn thêm được nữa, hôn ngấu ngiến người con gái trong ngực, sự bị động trong xe biến thành chủ động.

Nụ hôn khiến trời đất đảo lộn mù mịt, hai người nằm vật ra giường.

Mặc Tử Hiên đè nghiêng Diệp Hân Đồng, hưởng thụ sự cuồng quýt của cô: “Diệp Hân Đồng, bây giờ em đã nguyện ý làm người phụ nữ của anh chưa?”

Cô căn bản chẳng còn lý trí, không ngừng muốn vào cuộc, nhưng Mặc Tử Hiên lần nào cũng như trêu trọc, tránh né đi.

“Nói với anh là em nguyện ý, anh lập tức đáp ứng mong muốn của em.”

Diệp hân hân gạt đầu, cô cái gì cũng không muốn, chỉ cảm thấy cơ thể lúc này thật khó chịu.

Mặc Tử Hiên vui vẻ hôn cô, từ trên xuống dưới, từ khô ráo đến ướt át, hơi thở từ than nhẹ đến cao vút, thời gian vùn vụt trôi qua, sau nhiều đợt cao trào, thuốc dần dần hết tác dụng trên người Diệp Hân Đồng,

suy nghĩ từ từ trở nên rõ ràng, rốt cuộc cô cũng biết đến cái cảm giác ham muốn dục vọng đến chết giữa nam và nữ.

Mặc Tử Hiên mồ hôi đầm đìa, ra sức làm tới.

“Mặc Tử Hiên...” Con người Diệp trở nên trong suốt, tay nắm chặt chần, cơ thể dưới lực công kích của anh khôi phục lý trí. Cô hơi áy náy, sao lại có thể không biết xấu hổ bị Mặc Tử Hiên hấp dẫn như vậy, chẳng lẽ vì cô đã quá lâu chưa có đàn ông hay sao?

“Ừ?” Mặc Tử Hiên vẫn đang hoạt động tích cực, cong người hôn lên đôi môi Diệp Hân Đồng, dùng kỹ thuật nhuần nhuyễn trên chọc, tay anh cũng động chạm vào nơi nhạy cảm của cô.

Đầu lưỡi Diệp Hân Đồng hơi thận trọng muốn tránh né, nhưng cảm giác tê dại nước rút chạy dọc toàn thân khiến cô quên mất.

Mặc Tử Hiên gầm nhẹ rút ra.

Một ‘cuộc chiến’ suốt hai giờ kết thúc.

Diệp Hân Đồng ngượng ngùng ôm lấy cái chần bên cạnh, kỳ quái, sao lần này lại không hề giống hai lần trước, Chẳng lẽ là do kỹ xảo của hắn tốt thật, Diệp Hân Đồng lén lút nhìn sang Mặc Tử Hiên. Lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể đàn ông, cô xấu hổ lẫn trốn ánh mắt.

Mặc Tử Hiên dịu dàng cười với Diệp Hân Đồng: “Thối mái không?”

Cô ngượng ngùng cau mày, quần chần xuống khỏi giường “Tôi đi tắm”

Mặc Tử Hiên ngăn trước mặt cô, mỉm cười: “Dù sao chúng ta cũng còn thời hạn 6 tháng, anh sẽ cố gắng khiến cho em thối mái.”

“Ừm” Diệp Hân Đồng đồng ý đại, vội vàng phi vào phòng tắm.

Mặc Tử Hiên kéo tấm chăn xuống “Cũng nhìn thấy hết rồi, em mang chần vào nhà tắm làm gì.”

Diệp Hân Đồng lập tức dùng tay ôm lấy ngực, xoay người, hơi kháng cự, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Nước xối từ trên đầu xuống, cô không hiểu sao mình lại bị mê hoặc như vậy, chẳng lẽ là do sự phản bội của Vũ Văn Thành ư? Hay căn bản cô là một hủ nữ thừa nhận thỏa thuận, tuân thủ điều oản.

Càng nghĩ càng cảm thấy mắc cỡ chết đi được. Vừa hối hận, vừa ảo não, vừa có một sự hưng phấn không thể giải thích, tối nay đúng là cô bị điên rồi.

Đột nhiên nghĩ đến Vũ Văn Thành “Chẳng lẽ anh ấy vì đã quá lâu không tiếp xúc với phụ nữ nên mới bị mê hoặc dễ dàng như thế?”

.....

Vũ Văn Thành ảo não ngồi trên giường, sắc mặt vô cùng nặng nề, kèm theo trầm tư áy náy.

Đề Na yêu mị ôm lấy anh từ sau lưng “Không ngờ Vũ Văn Thành tác phong nhanh nhẹn lại là một xử nam (lần đầu quan hệ), hôm nay em có lợi quá.”

Vũ Văn Thành đứng lên, ánh mắt lạnh như băng xoay người nhìn Đề Na vẫn trần truồng, xem cô như cỏ rác, không một chút cảm giác “Sex không hề có sức mê hoặc đối với tôi, vừa rồi cũng không uống quá nhiều rượu, nói đi, có phải cô bỏ thuốc không?”

Đề Na sững sốt, sau đó bước xuống giường, trần trụi đứng trước mặt anh, cô rất tự tin với vóc dáng báu vật của mình “Vừa rồi anh khó chịu ư? Em cho là, anh cũng không thua thiệt.”

Vũ Văn Thành cười lạnh khinh bỉ “Phụ nữ quý ở sự dè dặt, nếu cô đến cái này cũng không có, đừng trách người khác nói mình tiện nhân”

Đề Na không thể giận lại cười mê hoặc “Anh vẫn thường độc mồm như vậy sao? Diệp Hân Đồng là người yêu của anh?”

“Cô đã bỏ thuốc như thế nào?” Vũ Văn Thành cau mày, phiền não quay lại câu hỏi lúc đầu.

“Son môi, vừa rồi đã bị anh ăn sạch.” Đề Na vẫn không hề thay đổi sự yêu mị, hai tay ôm lấy cổ Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành thô lỗ kéo xuống “Phụ nữ như cô vinh viễn không nhận được sự tôn trọng của người khác.”

Nói xong, anh quay người lạnh như băng.

Đề Na nhìn theo bóng lưng Vũ Văn Thành đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã “Anh tưởng là tôi tình nguyện sao? Tôn trọng? Mặc Tử Hiên, trong mắt anh em rốt cuộc là cái gì?”

Lúc cửa phòng đóng lại, Đề Na rút nước mắt.

Vũ Văn Thành vừa ra khỏi cửa vội vàng gọi điện cho Diệp Hân Đồng.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Không tìm được Diệp Hân Đồng, Vũ Văn Thành chạy đến biệt thự, chỉ thấy Yoon Jin đang nóng nảy đứng ở cửa.

“Mặc thiếu đâu?” Yoon Jin giọng chất vấn.

Vũ Văn Thành không thèm để ý để cô, đi thẳng vào phòng.

“Tôi hỏi anh Mặc thiếu đau?” Yoon Jin không buông tha.

Vũ Văn Thành mở cửa đi vào.

“Cảnh sát Trung Quốc các người bảo vệ người như vậy sao? Mất dấu không một chút xấu hổ.” Yoon Jin châm chọc.

Vũ Văn Thành nhìn cô sắc lạnh như băng, như sắp đâm được vào tim người khác.

Yoon Jin bị uy hiếp, hít một hơi, trong lòng hơi sợ hãi, nhưng ngoài miệng vẫn không tha: “Tôi nói không đúng sao? Đánh không lại người khác, thật không biết các người có mặt mũi nào nhận tiền lương của quốc gia.”

Vừa dứt lời, Yoon Jin chỉ cảm thấy một lực lớn ném văng cô về phía sau, Vũ Văn Thành dùng cùi tay chặn cổ, khống chế cô trên vách tường.”

“Câm miệng” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

Yoon Jin đột nhiên cảm thấy cái tảng núi băng này thật đáng sợ, cô mới chỉ nghe Mặc Tử Hiên nói qua, nhưng lúc này, cô sợ không thốt nên lời.

Vũ Văn Thành thấy Yoon Jin đã ngoan ngoãn, mới đẩy ra, tâm trạng uất ức đi về phòng mình. Anh đến cạnh cửa sổ, kéo rèm, nhìn ra xa. Lúc này anh phát hiện chiếc đồng hồ La mã cổ đại bên khe suối có một dấu ấn kỳ lạ. Nhìn kỹ, dấu ấn này rất mơ hồ, nhìn không rõ như thể vừa rồi chỉ là ảo giác.

Không để ý đến sự đặc biệt này, Vũ Văn Thành lại nhắc điện thoại gọi cho Diệp Hân Đồng, nhưng vẫn không thể liên lạc.

Anh vẫn đứng bên cửa sổ, hai tiếng sau, từ đằng xa thấy ánh đèn ô tô.

Vũ Văn Thành vội vàng xuống lầu. Yoon Jin vẫn đứng ở cửa, cô nhìn thấy Vũ Văn Thành cứ nhìn phía xa, không nói lời nào cũng nhìn về phía đó.

Ô tô tiến vào, Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng cùng Lão Kim xuống xe.

Vũ Văn Thành bước nhanh tới trước mặt Diệp Hân Đồng, ân cần hỏi “Em đi đâu vậy? Điện thoại cũng không gọi được.”

Diệp Hân Đồng nhìn thấy Vũ Văn Thành lại nhớ tới cảnh tượng trên giường của anh và Đề Na, cảm thấy xấu hổ nói “Ra ngoài đi dạo.”

“Đi dạo ở đâu mà điện thoại không gọi được, biết anh lo lắng thế nào không?” Vũ Văn Thành cao giọng nói.

“Lo lắng cái gì, chúng tôi chỉ đi xem một phong cảnh đặc biệt thôi.” Mặc Tử Hiên khoác tay lên vai Diệp Hân Đồng.

“Bỏ tay anh ra” Vũ Văn Thành tức giận kéo Diệp Hân Đồng qua.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười châm chọc, vừa định nói ra quan hệ của anh với Diệp Hân Đồng, nhưng thấy cô lắc đầu với mình kèm theo ánh mắt cầu khẩn đầy lo lắng, anh hiểu ý.

Lại cười khinh bỉ, anh đã tốn công sức như vậy, Vũ Văn Thành si tình đã bị đánh bại, anh sẽ cho hắn chút thời gian này.

Mặc Tử Hiên đi vào phòng, cố ý dụng bả vai Vũ Văn Thành, nở một nụ cười không ai sánh kịp. Yoon Jin cũng đi theo vào.

Sau khi Mặc Tử Hiên đi, Vũ Văn Thành kéo tay Diệp Hân Đồng, cô nhanh chóng rút ra, mỉm cười lúng túng: “Nếu anh không có chuyện gì, tôi về ngủ, đã muộn rồi.”

“Hân Đồng” Vũ Văn Thành gọi cô lại, Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn anh, như thể đang chờ đợi lời giải thích.

Vũ Văn Thành im lặng một hồi rồi nói: “Được rồi, em về ngủ sớm đi.”

Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng bước đi.

Sáng sớm hôm sau, lão Kim thần sắc vội vàng gõ cửa phòng Mặc Tử Hiên. Mặc Tử Hiên mắt nhìn mông lung mở cửa.

“Sao vậy? Sớm như thế?”

Lão Kim nặng nề bước vào, đóng cửa lại.

“Bên Hàn Quốc có tin tức, Lee Yul đang có liên lạc mật thiết với nghị viên các đảng phái, có thể sẽ làm ra hành động gì. Cổ Phi bảo cậu tốt nhất nên trở về một chuyến.”

“Cậu nói thế nào?” Mặc Tử Hiên cũng trở nên nghiêm túc.

“Thân thể Lý Trí Vương không tốt, không để ý tới triều chính, Lee Yul có thể nhân cơ hội này lật đổ càn khôn, một số nghị viên ủng hộ chúng ta đã về phe Lee Yul. Còn nữa, nghe phía thám tử báo cáo, Lee Yul đang theo đuổi Kim Lệ Châu, ý đồ của hắn rất rõ ràng rồi.” Lão Kim cẩn thận phân tích.

“Sắp xếp giúp ta, lập tức trở về Hàn Quốc.” Mặc Tử Hiên vừa xoay người, như chợt nhớ ra điều gì, lại quay đầu lại nói với lão Kim “Đợi chút, đem Diệp Hân Đồng đi theo.”

“Nhưng mang cô ấy theo, cậu sẽ ăn nói thế nào với Kim Lệ Châu?” Lão Kim nói lên nghi vấn.

“Tôi tự biết tính toán, ông cứ làm đúng như vậy.”

“Cái này...” Lão Kim vẫn nghi ngờ.

“Tìm được kho báu là điều kiện tốt nhất để ta quang minh chính đại đăng quang, tôi sẽ đồng ý với ông, lần sau từ Hàn Quốc trở lại, tôi nhất định sẽ lấy được lòng cô ấy.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Được rồi, tôi chỉ hi vọng thiếu gia lấy đại cục làm trọng. Bây giờ tôi đi sắp xếp.” Lão Kim vẫn chưa hết lo lắng cau mày lui ra.

83. Chương 83: Cảnh Tượng Nóng Bỏng (3)

Cùng ngày hôm đó, Vũ Văn Thành nhận được điện thoại khẩn cấp trở về cục.

“Không được, tôi không đồng ý để Diệp Hân Đồng sang Hàn Quốc, cô ấy vừa bị thương, sang đó quá nguy hiểm.” Vũ Văn Thành đứng trước mặt Lý Đốc sát kiên quyết phản đối.

“Yên tâm đi, ở Hàn Quốc sẽ không có gian tặc nước khác hành động, chỉ sợ là, lần sau trở lại Trung Quốc, thân phận của Mặc Tử Hiên sẽ bị bại lộ.” Lý Đốc sát có chút ưu sầu.

“Tại sao lại nói vậy?” Vũ Văn Thành nghi ngờ nhìn Lý Đốc sát.

“Con trai duy nhất của Lý Trí vương hiện đang tạm giữ quyền, Mặc Tử Hiên vội vàng trở về, nghi ngờ là có liên quan đến việc này, Hàn Quốc nhất định là có động tĩnh gì lớn, các gián điệp ngoại quốc ở Hàn Quốc nhất định đều quen thuộc mặt Mặc Tử Hiên, sau này việc anh ta đến Trung Quốc sẽ bị bại lộ. Trong lúc anh ta trở về Hàn Quốc, cậu phải sắp xếp kín đáo, đảm bảo không một chút sơ hở.”

Vũ Văn Thành khinh khỉnh cười “Cái tên thiếu gia dốt nát này, trừ tán gái chỉ còn phiên toái, tùy hứng ngạo mạn, hẳn về Hàn Quốc gây ra bao nhiêu sóng gió? Chỉ tổ làm cho chúng ta phiền toái hơn.”

Lý Đốc sát nhìn khuôn mặt xanh mét của Vũ Văn Thành, nghi ngờ nở nụ cười hiền hậu “Sao? Cậu có vẻ ngứa mắt với hắn?”

Vũ Văn Thành khề cau mày “Dù sao cũng không cho Diệp Hân Đồng đi Hàn Quốc.”

“Cấp trên ra lệnh, ta cũng không có cách nào khác.” Lý Đốc sát có vẻ bất lực.

“Cấp trên là ai? Ông nói đi.”

“Tổng cảnh ti, nếu thật sự muốn bảo vệ cô ấy, cậu lên tuyến trên đi, rồi cưới cô ấy, ta cũng thấy phức tạp quá.” Lý Đốc sát nói vào trọng tâm.

“Được, sắp xếp giúp tôi một cuộc hẹn. Không có việc gì nữa tôi xin phép đi trước.” Vũ Văn Thành nói xong, quay người đi.

Lúc anh trở lại biệt thự, phát hiện mọi người đều đã đi, Mặc Tử Hiên quả thật quá đáng rồi, anh còn chưa kịp từ biệt Diệp Hân Đồng.

Không hiểu sao anh lại ghét Mặc Tử Hiên thế chứ.

Vũ Văn Thành lập tức bấm điện thoại cho Diệp Hân Đồng, cô đang trên đường ra sân bay.

“Sếp, cấp trên cử tôi đi Hàn Quốc, chưa kịp chào anh.” Diệp Hân Đồng nói về khách khí.

Vũ Văn Thành im lặng một hồi “Hãy chăm sóc mình thật tốt, thận trọng từ lời nói tới hành động, đừng manh động, đừng cậy mạnh, đừng...” Vũ Văn Thành do dự hồi lâu, Diệp Hân Đồng biết tính nên kiên nhẫn chờ đợi anh nói tiếp.

“Đừng yêu người khác.” Vũ Văn Thành rốt cuộc cũng nói ra miệng.

Diệp Hân Đồng hơi xấu hổ, anh ta không có quyền yêu cầu cô như thế, cho nên tránh trả lời câu này.

“Tôi sẽ tự chăm sóc mình. Nếu không còn gì nữa tôi cúp máy.”

Vũ Văn Thành không trả lời, nhưng điện thoại vẫn thông. Diệp Hân Đồng đợi rất lâu rồi mới cúp máy.

Tắt máy xong, cô nghi ngờ nhìn Mặc Tử Hiên.

“Anh trở về Hàn Quốc, tại sao tôi phải đi theo, anh lại giở trò quỷ gì?”

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười sáng láng “Tôi vừa thắng được kỳ hạn 6 tháng, cô không đi thì tôi bị lãng phí rồi.”

Diệp Hân Đồng lườm anh “Anh tính toán tỉ mỉ quá đấy.”

Mặc Tử Hiên lập tức ôm vai cô, vô cùng cưng chiều vuốt má, cười hì hì: “Cô cũng sẽ không chịu được tôi rồi đi, sẽ cô đơn trống trải lắm.”

Diệp Hân Đồng nhăn nhó muốn tránh né, nhưng không thể giãy thoát, cuối cùng mặc kệ liếc anh một cái.

“À phải, cô nhân viên bảo vệ như hình với bóng của anh đâu? Tại sao không thấy đi cùng chúng ta?” Trên xe chỉ có lão Kim và họ.

“Cô ấy bay về Hàn Quốc bằng đường không bình thường.” Lão Kim thần nhiên trả lời.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn về phía Mặc Tử Hiên “Chẳng lẽ chúng ta không đi đường không bình thường sao?” Trong lòng cô có linh cảm chẳng lành.

“Lão Kim cố ý để tôi đi bằng chiếc máy bay đã được cải tạo, cô đến sẽ biết.”

Bước vào máy bay, Diệp Hân Đồng sợ ngây người, kể có tiền đương nhiên có thể trang hoàng máy bay thành ra thế này. Đây mà gọi là máy bay ư, là một khách sạn thì đúng hơn. Cả khoang máy bay được cải tạo thành một căn phòng, có giường, tủ, TV, so với chiếc đến biệt thự lần trước, cái này lớn hơn, cũng khí phách hơn nhiều”

Lão Kim ngồi vào buồng lái, trong căn phòng chỉ có Diệp Hân Đồng và Mặc Tử Hiên, giường ở đây khác với giường bình thường ở chỗ có dây an toàn.

Mặc Tử Hiên nằm soài trên giường, làm động tác ý bảo cô đến giường ngồi.

Diệp Hân Đồng hơi lúng túng, tâm trạng hơi mâu thuẫn, do dự một lúc cũng bò lên giường, vừa trèo lên, Mặc Tử Hiên đã nghiêng người quay lại, nhìn chăm chăm đôi môi cô, ánh mắt rất mập mờ.

Diệp Hân Đồng chợt hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, mặt đột nhiên đỏ ửng quay đi.

“Đang nghĩ gì thế?” Mặc Tử Hiên vừa nói vừa cài dây an toàn cho cô. “Mau ngồi đằng hoàng đi, máy bay sắp cất cánh rồi.” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, sửa sang lại nằm xuống.

Mặc Tử Hiên cười ma mãnh “Tôi còn tưởng cô chưa thỏa mãn dục vọng đấy. Yên tâm máy bay cất cánh xong, tôi sẽ thỏa mãn cô. Dùng miệng dùng tay hay dùng cơ thể tùy cô chọn, cô muốn cả ba cũng được. Ở trên máy bay cảm giác rất khác lạ đấy.”

84. Chương 84: Rục Rịch Góc Đầu Dậy

“Thôi đi, anh thật là nhàm chán.” Diệp Hân Đồng nghĩ lại rồi nở nụ cười xấu xa: “Nếu như anh không chịu đựng nổi, thì tự sướng đi. À, phải, tự sướng trên máy bay cảm giác chắc cũng khác lạ lắm.”

Mặc Tử Hiên cười, đột nhiên lật người đè lên cô, lưu loát cài dây an toàn lại

“Anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng chống lên ngực anh.

“Cô nói thử xem.” Tay anh trên chọc bóp đùi, luồn vào trong nội y cô.

Diệp Hân Đồng đẩy Mặc Tử Hiên ra, nhưng vướng dây anh toàn, anh không hề nhúc nhích.

“Đứng..., trên máy bay cũng không thể tắm, bẩn lắm.”

Máy bay khởi động, lao nhanh trên đường bay, khi tốc độ đạt đến mức nhất định, cất cánh.

Diệp Hân Đồng bám chặt mép giường.

Thể trọng của Mặc Tử Hiên làm cho áp lực của cô tăng lên gấp bội. Máy bay nhanh chóng đi vào quỹ đạo, Mặc Tử Hiên nở nụ cười xấu xa ma mãnh, tháo dây an toàn.

“Cô lo lắng gì thế?” Anh nói xong bước xuống giường.

Diệp Hân Đồng lập tức bật dậy. Ngồi trên giường. Mặc kệ trạng thái mập mờ của anh la ầm lên: “Tôi muốn xem TV”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười cưng chiều, bấm TV, những âm thanh kích tình từ trong TV phát ra, các loại tư thế quyến rũ khêu gợi của nữ sinh Âu Mỹ.

Vừa nhìn thoáng qua, Diệp Hân Đồng lập tức phản ứng, không hiểu đây là cái thể loại đĩa gì.

“Đổi cái khác.” Diệp Hân Đồng la lên với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên cúi xuống, lấy từ trong tủ ra một xấp đĩa “Cô tự chọn đi, tôi thích nhất cái cô vừa xem, nữ sinh rất hướng thụ, đặc biệt là lúc dùng miệng.”

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên một cái rồi đưa mắt về đồng hồ, không ngoài dự đoán, toàn phim kinh điển Âu Mỹ.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cười sảng khoái ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên “Anh toàn thích kiểu Âu Mỹ, vậy thì tìm một cô gái Âu Mỹ là được rồi, tìm tôi làm cái gì?”

“Tôi chỉ thích làm tình với các cô Âu Mỹ thôi, nhưng tận trong xương tủy vẫn yêu kiểu truyền thống, thể tử tương lai của tôi chỉ có thể là... phụ nữ phương Đông.”

Diệp Hân Đồng nhú mày châm chọc “Đó không phải là tư tưởng trong xương tủy, mà chẳng qua là anh không không chế được phụ nữ Âu Mỹ, không cần phải ba hoa.”

Mặc Tử Hiên không hề tức giận, cúi xuống, mặt đột nhiên dí sát mặt Diệp Hân Đồng, cách chừng 10cm “Tôi không cần chinh phục bọn họ, tôi chỉ muốn chinh phục em.”

Diệp Hân Đồng đẩy khuôn mặt tuần tú của anh ra “Cút đi, anh thật nhảm nhí.”

Nào đoán được, Mặc Tử Hiên vừa đi, Diệp Hân Đồng liền nhìn thấy trên màn hình TV rất to, cận cảnh nam diễn viên hầu hạ nữ diễn viên, nhất thời cô đỏ mặt “Tắt đi”.

Mặc Tử Hiên cũng liếc nhìn TV “Sao lại mồn tắt? Kỹ thuật của nam diễn viên này cũng không tệ.” Nói xong anh lại cười xấu xa nhìn Diệp Hân Đồng “Mấy kỹ thuật đó tôi đều biết, em có muốn thử chút không?”

“Anh...” Diệp Hân Đồng im lặng, nhìn lại gian phòng, kiểm một cái cơ: “Tôi không thích bản thủ”

“Em biết sao được?” Mặc Tử Hiên mở một cánh cửa, chỉ vào bên trong, thản nhiên nói: “Ở đây có bình nước nóng, có thể tắm.”

Diệp Hân Đồng chìm lòng, phiền não nhìn Mặc Tử Hiên: “Xem ra anh không phải là lần đầu chơi đùa phụ nữ trên máy bay.”

“Sao? Ghen à?” Mặc Tử Hiên bước nhanh đến trước mặt Diệp Hân Đồng, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cô. Ánh mắt có hồn lấp lánh mang theo ánh sáng kỳ dị chờ câu trả lời của Diệp Hân Đồng.

“Ghen, anh cũng quá tự dất vàng lên mặt mình đi.” Nghĩ đến thời hạn 6 tháng, Diệp Hân Đồng cảm thấy buồn bực: “Không phải rất có kỹ thuật sao? Vậy thử chút đi, tôi sẽ không làm gì, một mình anh chắc một tháng là đủ chán tôi rồi.”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười xấu xa “Anh sẽ dạy em, đưa một người không biết gì thành một cao thủ tình trường, cũng là hạng nhất khiêu chiến, em biết đấy, bản thích gia thích nhất là khiêu chiến.”

Diệp Hân Đồng hừ lạnh, không thể làm gì, xoay mặt đi, suy nghĩ một lúc rồi cũng cười xấu xa: “Vậy tôi có cần trả học phí không? Ông xã tương lai của tôi sẽ cảm ơn anh.”

Không hiểu vì sao nghe cô nói tương lai sẽ ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, anh đột nhiên cảm thấy căng thẳng, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Vậy thì bảo bối, chúng ta bắt đầu đi.”

Bảo bối? Nghe gọi như vậy, Diệp Hân Đồng buồn nôn, sao cô lại rơi vào tay một tên thiếu gia lỗ mãng như vậy? Suy nghĩ mãi mà không thể giải thích.

Hình ảnh trên TV mỗi lúc một mãnh liệt.

“Đừng” Diệp Hân Đồng phiền não đứng dậy tắt TV. Trong chớp mắt, Mặc Tử Hiên đã cởi bỏ đồ trên người.

Anh trần truồng ôm lấy Diệp Hân Đồng, cô muốn đẩy cái thân thể ấm áp của anh ra, vừa chạm vào đã bị anh đè tay lại.

“Có biết hôm qua em cầu xin anh yêu em mê hoặc đến mức nào không? Em là người phụ nữ đầu tiên làm anh kích động đến thế”

Diệp Hân Đồng lập tức rút tay lại, cười châm chọc “Cái gì? Trong mắt tôi Tử Hiên anh chỉ cần nhìn đến phụ nữ đã kích động như vậy rồi.”

Mặc Tử Hiên nhú mày “Trạng thái đó chẳng lẽ em không thích?”

Diệp Hân Đồng cũng khẽ nhú mồm, trong mắt thoáng lướt qua một tia giảo hoạt, khinh khỉnh cười nói: “Anh đang ở trạng thái đó sao? So với những người đàn ông khác cùng tôi cũng chỉ như thế.”

Mặc Tử Hiên đột nhiên cười to, khiến Diệp Hân Đồng rợn cả tóc gáy, quên cả lo lắng.

“Thế thì em nói cho anh biết, những người đàn ông kia làm thế nào để em sung sướng, cho đến bây giờ vẫn nhớ mùi vị”

Mặt Diệp Hân Đồng nhất thời đỏ bừng, hơi xấu hổ, lời nói không được mạch lạc “Cái đó...” Đột nhiên TV vừa chiếu đến một cảnh “Bọn họ ôm tôi, còn nữa...” Cô phát hiện mình bí từ, đầu óc không ngừng tìm kiếm những hình ảnh hạn chế mà Mặc Tử Hiên không dùng.

“Còn gì nữa?”

Diệp Hân Đồng cau mày “Sẽ lên đỉnh. Cái này, anh biết không?”

“Ha ha ha ha” Mặc Tử Hiên cười to.

Về mặt anh ta sao muốn cho ăn đòn, Diệp Hân Đồng chỉ muốn đánh cho hắn hết kích động.

Mặc Tử Hiên cười xong nói càng gian xảo: “Cô có biết lên đỉnh là gì không?”

Sao mà không biết! Sống đến giờ này cũng không phải chưa xem qua đĩa. Cô kích động nói: “Dĩ nhiên biết.”

“Ngày hôm qua tôi giúp em lâu như vậy cũng không có...”

“Đó là vì kỹ thuật của anh không tốt”. Diệp Hân Đồng cướp lời anh.

Mặc Tử Hiên đột nhiên ngồi bên cạnh cô, Diệp Hân Đồng như con nhím co chân lên giường.

“Trạng thái đó không phải tôi quyết định mà là em, như thể đặc tính bẩm sinh, không phải phụ nữ nào cũng có.” Mặc Tử Hiên giảng giải.

Diệp Hân Đồng càng thêm lúng túng “Anh chém gió, người đàn ông trước đây có thể khiến tôi như vậy, kỹ thuật của anh không tốt thì đừng kiếm cớ. Cho nên tôi quyết định, anh không đủ tư cách dạy dỗ tôi, anh tìm mấy cao thủ luyện tập lại rồi hãy tìm đến tôi.”

Mặc Tử Hiên nhú mồm, ma mãnh nói “Người đàn ông trước đây? Tôi có biết không? Tôi muốn tìm anh ta dạy xem làm cách nào để cô từ trời biến thành phun ra.”

“Cái gì trời, cái gì phun, không hiểu anh đang nói gì? Người đàn ông trước đây tôi làm sao biết được? Hắn ta ra nước ngoài rồi.” Diệp Hân Đồng đột nhiên nghĩ mình không phải xử nữ cũng có tí ti may mắn.

Mặc Tử Hiên mập mờ bò lên giường, tiền gần đến Diệp Hân Đồng “Một lúc nữa, tôi sẽ nói cho em biết trôi với phun khác nhau thế nào, cũng may, tôi chính là đại diện cho phun”

Diệp Hân Đồng đại khái hiểu thế là ý gì. Cô khinh bỉ nhìn người đàn ông trước mắt, hắn sao có thể tà ác như vậy. Còn nữa, tại sao hôm nay cô lại cự cãi với hắn.

“Trung Quốc với Hàn Quốc không xa, không cần..., còn nữa, ở Hàn Quốc anh nhiều oanh yến như vậy, bây giờ lãng phí thể lực, đến Hàn Quốc làm sao chinh phục được bọn họ?” Cô nói về suy nghĩ cho anh.

“Không thành vấn đề, tôi cũng đang nóng người.” Mặc Tử Hiên tiếp tục tới gần cô, cho đến khi bức Diệp Hân Đồng vào góc không thể nhúc nhích.

Diệp Hân Đồng lấy tay chống ngực anh, cau mày nhìn ra khoảng không “Đừng, Mặc Tử Hiên, hôm nay tôi không muốn.”

Mặc Tử Hiên kệ cho cô chống đỡ, sức lực cùng cự ly này không ảnh hưởng đến việc anh hôn cô.

Mặc Tử Hiên đặt một cái hôn ướt át lên trán rồi mắt, sống mũi, từ từ chuyển xuống đôi môi.

Đột nhiên, máy bay bắt đầu chấn động, Diệp Hân Đồng vui mừng trong lòng, ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên: “Ngồi vào chỗ nhanh lên, bay vào vùng có khí lưu xấu rồi, còn nữa, dù để nhảy ở đâu? Tôi không muốn cứ chết thế này.”

Mặc Tử Hiên thừa hiểu cách làm trò của cô như lòng bàn tay, cười híp mắt không cho cô đẩy ra, rất nhiều phụ nữ mong mỗi được anh ân sủng, chỉ có mình cô, lần nào cũng đẩy ra, thật khiến anh phát sinh ham muốn chinh phục, diễm nẫy anh thừa nhận, nhưng anh sẽ không thừa nhận đó là tình yêu.

“Ngăn người cái gì? Dù để nhảy đâu?” Diệp Hân Đồng thúc giục Mặc Tử Hiên.

“Em biết tôi đang nghĩ gì không?” Ánh mắt Mặc Tử Hiên vẫn nóng bỏng nhìn Diệp Hân Đồng.

“Tôi không quan tâm anh nghĩ gì. Tôi không muốn vô duyên vô cớ chết như vậy.”

“Yên tâm, chiếc máy bay này của tôi đã được cải tạo rất tốt, giường bay ra chính là dù để nhảy, ở trên biển thành thuyền, kể cả có chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ cần chúng ta trên giường sẽ không chết được.”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc một câu cũng không thể nói. Chấn động lúc này cũng ngừng. Diệp Hân Đồng quay đi.

“Thật là đáng tiếc, nếu lúc chấn động mà tôi ở trong cơ thể em, nhất định em sẽ sướng chết, trôi nhiều hơn, tôi cũng thật có lợi.”

Sao hấn lại tà ác như vậy, Diệp Hân Đồng cảm thấy hơi ghê tởm, thật không hiểu ngày hôm qua sao cô lại xảy ra quan hệ với hấn.

“Thôi đừng” Cô vẫn giữ vững quan điểm.

“Tại sao hôm nay em lại kháng cự như vậy? Chẳng lẽ em nghĩ đến Vũ Văn Thành?” Nhắc tới Vũ Văn Thành, Mặc Tử Hiên dè nén tức giận.

“Sao có thể như vậy? Tôi và anh ta không có chút quan hệ, anh ta sao có thể so với bạn trai cũ của tôi, tôi chỉ đang nghĩ về bạn trai cũ của mình.” Diệp Hân Đồng lập tức bác bỏ. Cô cương chế bản thân phải sạch quan hệ với Vũ Văn Thành, không muốn sau này bị tổn thương.

“Đó là kẻ đã cho em lên đỉnh sao? Vết cắn trên bắp vai em cũng là của hấn sao?” Tâm trạng Mặc Tử Hiên đột nhiên chuyển biến tốt, ánh mắt càng trở nên ma mãnh, không khó phát hiện, nơi nào đó của anh đã rục rịch ngóc đầu dậy.

85. Chương 85: Cô Ấy Tự Nhiên Thỏa Hiệp?

“Ừm” Diệp Hân Đồng trả lời đại, đối mặt với Mặc Tử Hiên cô cảm thấy mình có cảm giác bất lực.

“Có muốn lấy lòng hấn không? Đàn ông sẽ bị phụ nữ có kỹ thuật chinh phục, tỷ như Vũ Văn Thành, dù sao em đã nói bạn trai không có ở đây, đúng lúc có thể cùng tôi học tập, đã không còn là xử nữ, dùng lần thứ nhất với lần thứ hai không thể biết được. Còn nữa, hôm qua em cũng đã vờ vờ cùng tôi, không phải hôm nay lại hối hận chứ, thỏa thuận của chúng ta là 6 tháng.” Lúc này trên máy bay, Mặc Tử Hiên nhất định muốn cô, uốn ba tấc lưỡi thuyết phục cô.

“Nói chẳng lọt tai gì cả.” Diệp Hân Đồng đẩy anh ra, xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, từng đám mây liên miên không dứt, tâm tình có chút phiền não.

Mặc Tử Hiên ôm sau lưng Diệp Hân Đồng, đôi môi thổi hơi vào tai cô “Tôi muốn em, nhất định muốn em, phụ nữ phản kháng tới cùng không bằng hưởng thụ, em gật đầu đi.”

Nụ hôn của anh ướt át, tuyệt hảo.

Sao cô lại kháng cự đây?

Bàn tay Mặc Tử Hiên sờ lên ngực cô, Diệp Hân Đồng lấy tay ngăn lại.

Mặc Tử Hiên lại hôn lên cổ cô “Chẳng lẽ nhất định cầm hai trăm ngàn ép em, em mới vào khuôn khổ sao? Tôi không muốn như vậy, anh muốn em được vui vẻ, làm cho thỏa thuận 6 tháng trở thành kỷ ức tốt đẹp nhất của em.”

Thỏa thuận, mẹ nó, Diệp Hân Đồng càng thêm phiền lòng, tại sao cô lại đánh cược một chuyện phi lý như vậy với anh.

Tay Mặc Tử Hiên cởi quần áo cô “Hi vọng có một ngày, không phải dùng thỏa thuận gò bó em, em có thể thật lòng lấy tôi.”

Nói chuyện xong, Mặc Tử Hiên cởi bỏ trói buộc trên người cô, cúi đầu hôn lên “Nếu bây giờ, em nói muốn dừng lại, tôi sẽ nghe theo em.” Mặc Tử Hiên ngẩng đầu dịu dàng nhìn, sử dụng phương pháp chinh phục phụ nữ trước sau như một của mình.

Nhưng anh đã đánh giá mình quá cao hoặc Diệp Hân Đồng quá thấp.

Cô mừng rỡ đẩy đầu anh ra “Vậy thì dừng lại đi”

Mặc Tử Hiên lập tức bối rối, kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng: “Tôi hôn em như vậy, em không có cảm giác gì à?”

Diệp Hân Đồng suy nghĩ một chút, lắc đầu “Không có, một chút cảm giác cũng không, cho nên, kỹ thuật của anh kém như vậy làm sao còn nghĩ đến dạy tôi.”

Diệp Hân Đồng vừa nói vừa mặc quần áo vào.

Mặc Tử Hiên suy sụp, phơi thân thể trước mặt Diệp Hân Đồng, mặt bất đắc dĩ “Được rồi, tôi thừa nhận kỹ thuật không tốt, em dạy cho tôi được không?”

Diệp Hân Đồng hất tay anh đang đặt trên bả vai “Tôi cũng không phải là đàn ông, làm sao dạy anh, không phải anh có rất nhiều đĩa à? Tự xem mà học đi.”

“Nhưng tôi cũng phải có mục tiêu thực nghiệm chứ, em đã thua tôi 6 tháng, tôi nhất định sẽ học tập chăm chỉ, cho đến khi em bảo tốt mới thôi.” Mặc Tử Hiên cười gian xé rách quần áo cô vừa mặc lại.

“Này, dừng” Lời cự tuyệt của cô nhanh chóng bị nụ hôn của anh bao phủ, cũng mạnh mẽ tìm ra dải đất mẫn cảm của cô, dùng kỹ thuật thành thạo kích thích.

Diệp Hân Đồng run rẩy, không biết là vì căng thẳng hay vì khoái cảm không giải thích được, thoáng nhớ lại đêm qua, suy nghĩ của cô bắt đầu hỗn loạn, dục vọng nguyên thủy từ bụng lan tỏa, một khát vọng không thể giải thích.

Máy bay lại va phải tầng khí lưu mạnh, bắt đầu rung lắc.

“Nhanh lên nào, đừng lãng phí cơ hội này.” Mặc Tử Hiên ngang nhiên ôm lấy Diệp Hân Đồng đặt lên giường.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, chống ngực Mặc Tử Hiên “Dừng”

Giọng cô cũng hơi khàn khàn, lúng túng, sắc mặt ửng hồng.

“Rất nhanh sẽ thấy thoải mái, anh đảm bảo.” Mặc Tử Hiên nhanh chóng cởi quần áo, khẩn cấp muốn chinh phục sự quật cường của cô.

“A” Đột nhiên tiến vào khiến Diệp Hân Đồng đau đớn, cô tự nhiên muốn đẩy anh ra.

Nhưng anh nắm lấy tay cô, nhìn cô cau mày căng thẳng, anh có cảm giác thương tiếc, dịu dàng an ủi: “Dừng căng thẳng, chỉ lúc đi vào đau thôi, một lúc sẽ hết.”

“Anh thật đáng ghét” Diệp Hân Đồng giãy giụa nhưng không rõ ràng, Mặc Tử Hiên thấy sự mâu thuẫn của cô, lửa nóng dưới bụng càng thêm mãnh liệt, nhưng khống chế tiết tấu để cô không thấy đau. Cho đến khi cô khẽ rên lên.

Một hồi dao động kịch liệt mồ hôi đầm đìa kết thúc.

Mặc Tử Hiên chưa bao giờ thỏa mãn như vậy, vui vẻ ôm cô vào lòng.

Diệp Hân Đồng ngượng ngùng đẩy anh ra “Này, bẩn lắm, nhanh đi tắm.”

“Dừng mà, vừa rồi anh tốn nhiều sức lực, cho anh ôm một chút!” Mặc Tử Hiên như tên trộm ôm lấy cô.

Diệp Hân Đồng lắc mình một cái, không tránh được thân thủ của anh, lại cảm thấy dào dạt.

“Thoải mái không?” Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng hơi nhú mồm “Khụ khụ” Cô hắng giọng một cái “Giống như nhau, còn phải nâng cao.”

“Nếu nâng cao, em sẽ yêu anh chứ”

Phụt, một hộp nước khoáng mận phun vào anh. Cô vốn không yêu thì sẽ không lên giường, chẳng hiểu ngày đó ma xui quỷ khiến thế nào, đầu óc nóng lên lại ký cái thỏa thuận đó, lúc này cô cũng không hiểu mình đang làm gì.

Yêu hán? Yêu một tên quý phong lưu? Làm sao có thể? Kỳ vọng lớn nhất của cô lúc này là thỏa thuận nhanh đến lúc hết hạn, ai đi đường người đó.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái: “Hơ, đang giữa ban ngày anh mơ mộng cái gì. Chỉ có mỗi kỹ thuật này mà tôi yêu anh, ha ha. Ha ha, chết cười đi.”

Diệp Hân Đồng bực bội đẩy anh ra, không muốn bị bao vây bởi mấy vấn đề lúng túng này “Nhanh đi tắm.”

Mặc Tử Hiên cười tít mắt nhìn cô ngượng đỏ mặt, trong mắt phát ra một ánh sáng rực rỡ, đó là cảm giác yêu phát ra từ đáy lòng.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái: “Nhìn gì vậy, anh không tắm, tôi tắm trước.”

“Cùng tắm đi!” Mặc Tử Hiên lần nữa ôm Diệp Hân Đồng vào phòng tắm.

86. Chương 86: Cô Ấy Tự Thỏa Hiệp (2)

Máy bay hạ cánh tại sân bay tư nhân của Hàn cung.

Diệp Hân Đồng đi theo Mặc Tử Hiên xuống máy bay, anh mặc một bộ âu phục màu đen, đeo một chiếc kính râm cũng màu đen, đến yêu nam cũng phải tức giận.

Nhưng mà, vừa nhìn đến đội hình bên ngoài, Diệp Hân Đồng có chút kinh ngạc.

Ba chiếc Ferrari cửa sổ đen chính tề xếp hàng trước máy bay, hai hàng cảnh vệ cầm súng nghiêm nghị! Một người phụ nữ duyên dáng sang trọng bước từ trên xe xuống, cuốn cuốn lọn tóc trên áo choàng một cách thành thực, đoan trang, làn da mềm mại trắng nõn, đặc biệt là ánh mắt cười lên như trăng dưới vịnh, xinh đẹp hài hòa.

Cô gái đoan trang đến trước mặt Mặc Tử Hiên, dùng thứ tiếng Hàn Diệp Hân Đồng không hiểu gì nói với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên thay đổi hình ảnh cột nhả phóng đăng thành một người nghiêm túc chần chu, giọng nói thâm trầm uy nghiêm như thể biến thành người khác, tỏa ra chí khí vương giả.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc đứng sau Mặc Tử Hiên, cho đến khi cô gái cao quý đó lừa tay vào khuỷu tay Mặc Tử Hiên, thì thắm vào tai bước đi.

Diệp Hân Đồng cảm thấy bị đả kích, có một cảm giác đau đớn không thể giải thích, sững sờ đi theo Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên bước vào chiếc Ferrari ở giữa. Một nữ hộ vệ mặc âu phục màu đen tới mở cửa. Anh và người phụ nữ kia ngồi vào.

Nhân viên hộ vệ cản Diệp Hân Đồng lại, cô chỉ nhìn thấy người phụ nữ kia kéo khuỷu tay Mặc Tử Hiên, mỉm cười nũng nịu trong ngực anh, rồi cửa bị đóng lại.

Cảm giác đau không giải thích được đó khiến Diệp Hân Đồng phiền não, sững sờ tại chỗ.

Chiếc xe bên trái bắt đầu chạy đi, xe Mặc Tử Hiên đuổi theo, Diệp Hân Đồng cảm thấy không thể đi nổi, có cảm giác bị vứt bỏ thê lương.

“Đi theo tôi!” Lão Kim tới bên cạnh cô, khuôn mặt trang trọng về tới Hàn cung càng thêm nghiêm túc.

Diệp Hân Đồng lập tức thu hồi tâm tình, đi theo lão Kim ngồi vào chiếc xe thứ 3.

“Cô gái kia chính là Kim Lệ Châu, con gái tổng thống.” Lão Kim thản nhiên nói với Diệp Hân Đồng.

“À” Là vị hôn thê của anh ta, tại sao cô rõ ràng không thích Mặc Tử Hiên lại cảm thấy đau khổ.

Diệp Hân Đồng im lặng một hồi, đè nén tâm tình không giải thích được của mình: “Ở Hàn cung, có nhiều nhân viên bảo vệ như vậy, sao còn dẫn tôi tới đây?”

“Đây là ý của Điện hạ”

Chẳng lẽ thật sự là vì cái thỏa thuận đó? Anh ta có vị hôn thê, sao cần cô phải hiến thân làm gì! Diệp Hân Đồng nhíu mày, tâm trạng không ổn định.

Lão Kim mặt vô cảm nhìn Diệp Hân Đồng, nghiêm túc nói: “Ở Hàn cung không thể so với bên ngoài, về sau cô gọi Điện hạ là Điện hạ, thận trọng từ lời nói đến hành động, chỉ một chút sơ sót tốt xấu gì cũng sẽ bị xử lý.”

“Tôi không phải người Hàn Quốc như các ông.” Những loại quy định luật lệ kia chẳng liên quan gì đến cô.

“Cô là do điện hạ đưa về, mỗi lời nói cử chỉ của cô đều liên quan đến Điện hạ, nên nhớ cuộc sống ở cung đình là nhìn lâu nói ít.”

Diệp Hân Đồng nhớ đến cử chỉ thân mật của Kim Lệ Châu với Mặc Tử Hiên, trong lòng phiền não “Tôi muốn quay về, tôi không thích hợp với cuộc sống cận vệ ở đây.”

“Chờ Điện hạ trở về, tất cả sẽ do điện hạ định đoạt, còn nữa, trong nội cung cũng có nhiều người biết tiếng Trung, cho nên xin Điện hạ tiểu thư chú ý lời nói của mình.”

Diệp Hân Đồng phát hiện xe cô ngồi và xe của Mặc Tử Hiên đi hai hướng khác nhau, cô kinh ngạc nhìn hướng xe của Mặc Tử Hiên.

“Điện hạ phải tới thỉnh cầu Lý trí vương, Chúng ta trở về Nguyệt Hàng Hành cung. Đây cũng là cung của Điện hạ mẫu thân.” Lão Kim giải thích.

Diệp Hân Đồng thật muốn trở về Trung Quốc, cô phiền não nhìn phong cảnh bên ngoài, cây cối xanh um tươi tốt, biểu thị nét cổ kính của Hàn cung. Một ngôi nhà ngói Lưu Ly cổ kính tọa lạc bên trong cảnh đẹp.

Đường quanh co uốn lượn, phức tạp rắc rối, nếu không phải đang ở trong cung nhất định sẽ bị lạc đường.

Xe tới cửa Nguyệt Hàng Hành cung dừng lại, một người phụ nữ khí chất ưu nhã đứng ở cửa, mặc một bộ y phục Hàn cung, sắc thái sáng láng, sau lưng bà là một cô gái mặc một bộ váy công sở màu xanh dương.

Diệp Hân Đồng theo Lão Kim xuống xe, người phụ nữ kia nóng nảy đi tới, nhìn lão Kim có vẻ kích động.

“Cô ấy là Diệp Hân Đồng?” Người phụ nữ hỏi bằng tiếng Trung.

“Đúng vậy, Cổ Phi. Hiện nay cô ấy là cảnh sát Trung Quốc, bảo vệ cho Điện hạ.” Lão Kim cung kính nói, mặt vô cảm không nhìn ra tâm trạng gì.

“Diệp Thiếu Hoa đâu? Ông ta còn chứ?” Cổ Phi nhíu mày lo lắng hỏi.

Ánh mắt Lão Kim liếc qua Diệp Hân Đồng, quay về phía cô gái đứng sau lưng Cổ Phi nói: “Hàn thượng cung, đừng bảo vệ Diệp về phòng cô ấy.”

“Dạ”

Diệp Hân Đồng quay đầu lại nhìn sắc mặt nặng nề của Lão Kim, cô có linh cảm bọn họ đang lừa gạt gì mình, cô và Mặc Tử Hiên không đơn thuần được chỉ hôn đơn giản như vậy. Theo lẽ thường, vị Cổ Phi kia sẽ phải nói chuyện với cô chứ không phải bỏ mặc thế này.

87. Chương 87: Cô Ấy Tự Thỏa Hiệp (3)

Diệp Hân Đồng được sắp xếp ở phòng đối diện phòng Mặc Tử Hiên, Hàn thượng cung một bước không rời cũng không nói chuyện với cô.

Trong phòng tràn ngập hơi thở lạnh đậm. Diệp Hân Đồng đứng lên, phải ra cửa hóng mát một chút.

Hàn thượng cung ngăn trước mặt cô: “Thật xin lỗi, không có lệnh xin Diệp Hân Đồng cận vệ hãy ở lại trong phòng.”

“Cái gì? Tôi không phải tới đây để ngồi tù, tôi muốn đi ra ngoài.” Diệp Hân Đồng tâm tình hết sức phiền não, đi ra phía cửa

Hàn thượng cung tóm lấy tay Diệp Hân Đồng, làm cô kinh ngạc, nhưng nhanh chóng phản kích, vật Hàn thượng cung ra đất.

“Một giờ sau trở lại.” Diệp Hân Đồng nói xong, bước ra ngoài.

Lão Kim và Cổ Phi đều không ở ngoài cửa, cô đi thẳng, ở mỗi lối rẽ đều làm một dấu hiệu ở đầu đường.

Mặc dù giữa mùa hè chói chang nhưng dưới sự chống đỡ của bóng cây nên không hề thấy nóng bức, xa xa có thể thấy một mái đình phục cổ, mô đầm sen, đồ rực đẹp dị thường.

Diệp Hân Đồng ngồi trên chiếc ghế ở hành lang, phát hiện trong đầm có một chiếc thuyền nhỏ, nhàm chán sinh hăng hái, cô bước lên thuyền, khua mái chèo, rất nhanh đã khuất bóng trong đầm sen.

Một cơn gió thổi qua, mang theo hương sen thanh nhã, khiến tâm trạng nhất thời sáng khoái. Diệp Hân Đồng nằm trên thuyền, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự yên tĩnh.

Đột nhiên, một thứ xạ hương đặc biệt xộc đến, rất quen.

Đó là mùi tỏa ra từ tên ám sát mặc áo đen ngày đó.

Diệp Hân Đồng chèo thuyền đến, nghe được tiếng nói chuyện thì thầm, cô không hiểu tiếng Hàn, vạch một khe hở trong đám lá sen để nhìn, một người đàn ông ánh mắt sắc lạnh, trên mặt có một vết sẹo do dao rạch.

Ánh mắt của hắn khiến người ta không rét mà run, những người có thân hình giống nhau rất nhiều, nhưng mùi cơ thể của mỗi người rất khác nhau, người này đang cung kính quỳ gối trước một người đàn ông khác.

Đột nhiên người đàn ông kia cảnh giác nhìn về phía cô, Diệp Hân Đồng kinh hoàng lùi về phía sau đụng phải mái chèo, cô đã bị lộ, có vẻ lành ít dữ nhiều.

Bị lá sen ngăn lại, người đàn ông lạnh lùng đó hồ nghi nhìn Diệp Hân Đồng, rồi lại cung kính với người đàn ông vẫn đang quay lưng lại nói thêm mấy câu. Có vẻ như đang nghe chỉ thị của hắn.

Người đàn ông sau khi nghe xong quay đầu lại, Diệp Hân Đồng thấy một gương mặt gầy, ôn hòa.

Ngũ quan của hắn rất đẹp, so với phụ nữ còn đẹp hơn, môi hồng răng trắng, chắc tuổi còn nhỏ. Tròng mắt tối tăm như có một tầng nước che, nhìn thấy muốn thương.

Hắn có vẻ thân thiện, nở nụ cười dịu dàng với cô. Nói vài câu nhẹ nhàng với người đàn ông hung thần ác sát kia.

Thuyền của họ bơi đi.

Diệp Hân Đồng chưa hoàn hồn, bọn họ không làm gì cô là biết cô không hiểu tiếng Hàn, cũng không biết là cô nhận ra kẻ sát thủ kia.

Quá kinh khủng, kẻ ám sát Mặc Tử Hiên lại chính là người trong Hàn cung.

Cô phải nhanh chóng trở về nói với Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng vội vã bơi trở lại. Nhanh chóng nhảy xuống thuyền, vừa chạy được mấy bước, chưa ra khỏi hành lang gỗ đá đã thấy ngay hai người đàn ông vừa rồi chặn trước mặt mình. Diệp Hân Đồng kinh hoàng, hoảng hốt, tim đập loạn xạ, vết đâm trên lưng cô đột nhiên nhói đau.

Cậu thanh niên tôn quý kia dịu dàng nở nụ cười “Tại sao lại hốt hoảng như vậy?”

Hắn nói bằng tiếng Trung, ôn hòa tươi cười có vẻ không hề nguy hiểm, nhưng người đàn ông đứng sau với ánh mắt sắc bén cảnh giác khiến Diệp Hân Đồng hoảng hốt, cô không phải là đối thủ của ông ta, mình chết không sao, nhưng mà, không nói được với Mặc Tử Hiên, cô lo lắng anh sẽ bị hại.

Diệp Hân Đồng tự bắt mình trấn định.

“Không có gì, tại cậu đột nhiên xuất hiện làm tôi giật mình.”

Cậu thanh niên tôn quý đến gần Diệp Hân Đồng, cô lùi hi bước, đụng phải chiếc ghế trên hành lang, hít sâu một hơi, cô không biết hắn định làm gì.

“Đừng sợ, tôi tên là Lee Yul, nếu không có ai có thể gọi tôi là Yul” Hắn dịu dàng nói.

“Điện hạ...” Tên sát thủ phía sau dường như muốn nói gì.

Lee Yul giơ tay lên, ngăn không cho hắn nói.

“Ông ta là Hồ Bưu, người thân duy nhất của tôi.” Lee Yul nói chuyện, đôi mắt càng có cảm giác mờ lung, có cảm giác đau đớn, u buồn không nói ra được, nhưng vẻ mặt đó lại khiến Diệp Hân Đồng cảm thấy đau lòng.

Diệp Hân Đồng khẽ nhủ mảy, tránh ánh mắt đẹp dễ động lòng người của Lee Yul, “Cậu chẳng phải là con trai duy nhất của Lý trí vương hay sao? Cậu có cha?”

Lee Yul cười thương cảm “Phụ hoàng yêu mẹ tôi nhất, lúc sinh tôi vì khó sinh đã mất mạng, trong mắt phụ hoàng, tôi là một đứa bé không đáng được chào đón, bà nội Thái Hậu cũng đặc biệt thích mặc, ngay cả ngai vàng cũng muốn cho hắn. Tôi từ lúc ra đời đã là kẻ dư thừa.”

Tại sao hắn lại muốn nói với cô những điều này, Diệp Hân Đồng không hiểu, cô nhìn sự chân thành trong tròng mắt Lee Yul, không hề có một chút ác độc.

“Tại sao lại nói với tôi những điều này?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi.

Lee Yul cười nhạt “Trong giây phút nhìn thấy cô ở ao sen, cảm thấy đặc biệt ấm áp, nghĩ muốn nói với một cô gái đến từ một nước xa lạ, mặc dù biết rằng hôm nay thả cô đi, sau này tôi sẽ gặp phải nhiều khó khăn.”

Những lời này nghe thật chân thành, đặc biệt từ một người đàn ông khí chất dịu dàng nói ra. Diệp Hân Đồng có một cảm giác chua xót.

Cô phải nói gì bây giờ? Khuyên hắn đừng hạ lệnh sát thủ, nhưng mà cô lại sợ Lee Yul đang thử dò xét mình.

“Tôi không hiểu rõ cậu nói gì? Lúc này tôi đang vội về, lúc đi tôi nói với Hàn thượng cung một giờ sau sẽ quay lại.”

Diệp Hân Đồng rời bước, đi qua người Lee Yul.

Lee Yul quay đầu suy tư nhìn Diệp Hân Đồng vội vàng bỏ đi

“Điện hạ, sao lại để cô ta đi, thù giết lắm còn hơn bỏ sót.” Hồ Bưu nói bằng tiếng Hàn.

“Biết thì đã sao? Nếu Mặc Tử Hiên thông minh tài trí đã sớm đoán ra là ta, để cô ấy đi, vô ý là người không đáng bị cuốn vào cuộc tranh đấu trong cung.” Lee Yul khẽ mỉm cười.

“Người quá lương thiện, kẻ muốn làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, các vương giả cổ đại chẳng phải là đạp lên xác kẻ khác mà đi đến đâu. Người thừa hưởng dòng máu quá trong sáng ngây thơ, để chính thức ngồi lên ngai vàng, người phải biết tranh đoạt.” Ánh mắt Hồ Bưu ánh lên tia hung ác.

Lee Yul có chút sần sùi, “Nếu phụ hoàng truyền lại ngai vàng cho ta, sẽ không có sự tranh đoạt nào cả, ta chỉ muốn chứng minh ông thấy ta có thể làm tốt ngôi vị hoàng đế này.”

“Tôi sẽ dẹp mọi trở ngại để điện hạ ngồi lên ngai vàng.” Hồ Bưu tuyên bố lời thề son sắt.

Lee Yul ưu sầu nhìn Hồ Bưu “Một vương giả chân chính không dùng tay mà dùng đầu. Lỗ mãng chỉ là cái dừng của kẻ vô mưu. Đừng gây nhiều tội lỗi, lúc này ta chỉ muốn biết điều kiện trao đổi giữa phụ hoàng và Mặc Tử Hiên là gì.”

88. Chương 88: Cô Ấy Tự Thỏa Hiệp (4)

“Ta biết con về là có mục đích gì? Hãy cứ làm theo những gì con nghĩ.” Lý trí vương đặt quyển sách lên giá, hiền từ nói với Mặc Tử Hiên.

“Trong số 13 nghị viên, có 4 người ủng hộ con, 5 người ủng hộ Yul, số còn lại ở phe trung lập. Con không lo số phiếu của Yul nhiều hơn, chỉ lo là các nghị viên sẽ mượn thời cơ trục lợi, yêu cầu những việc có hại cho quốc gia.” Mặc Tử Hiên cung kính nói.

Lý trí vương cười hiền hậu, như không hề quan tâm đến chuyện này, ông lại lấy ra một quyển sách khác giở ra xem.

Mặc Tử Hiên đứng lảng lạng sau lưng ông, Lý trí vương vừa giở được một trang liền đưa quyển sách vào tay Mặc Tử Hiên, nhẹ nhàng nói: “Có biết vì sao ta lại hứa truyền ngôi vị cho con không?”

Mặc Tử Hiên cúi đầu xem, là một quyển Ung Chính bí sử. Sắc mặt anh nặng nề, không nói gì.

Lý trí vương rất bình thản “Không phải là vì yêu thương con, cũng không phải vì Lee Yul hại chết mẹ nó, mà là vì lợi ích quốc gia, con là người thích hợp. Cho nên, ta cũng cần con tìm ra kho báu của ba con để bịt mồm thiên hạ, dĩ nhiên, cũng là mong muốn của bản thân ta, muốn mở rộng quốc khố, dùng tài lực này cho giáo dục, khoa học kỹ thuật.”

“Lee Yul có vẻ nhất định muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế.”

“Ở ngôi vị này, với khả năng của nó, trọng trách quá nặng nề, cơ thể nó lại không được khỏe, là người làm cha ta cũng có chút ích kỷ, không muốn cuộc sống sau này của nó có quá nhiều áp lực, chỉ hi vọng nó được sống thật vui vẻ.”

Lý trí vương cười ha hả lại tìm kiếm trên giá sách, vẻ mặt hết sức khoan thai.

“Lee Yul có lẽ không hiểu được nỗi lòng của người.” Mặc Tử Hiên nói ngụ ý.

Lý trí vương cũng có phần thương cảm “Sự ngăn cách giữa ta và đứa trẻ này quá lớn, con đã trở về, ngày mai sẽ tụ họp, gia đình chúng ta đã lâu rồi chưa cùng ăn một bữa cơm.”

“Vâng, con không quấy rầy cậu nghị nghị nữa.”

“Ừ, về báỉ kiến Cổ Phi đi.”

Mặc Tử Hiên chậm chạp xoay người, vẫn cố nhìn theo Lý trí vương, rồi mới nặng nề rời đi.

Lý trí vương nhìn Mặc Tử Hiên đến khi anh ra khỏi phòng, cầm lên quyển Ung chính bí sử, thở dài náo nề. Ánh mắt sâu xa như lạc vào thế giới khác, nhưng lúc này chân mày ông nhíu chặt không còn hiền hòa như vừa rồi nữa.

.....

Lúc Mặc Tử Hiên trở lại biệt thự, thấy Hàn thượng cung đang bị Cổ Phi khiển trách.

Thấy Mặc Tử Hiên, Cổ Phi nở nụ cười hiền hậu, đi tới vuốt ve khuôn mặt anh, trong ánh mắt tình cảm rất phức tạp.

“Cực khổ rồi, con ngoan.”

“Mẫu thân khỏe không?” Mặc Tử Hiên mỉm cười, ánh mắt dịu dàng.

Cổ Phi trầm xuống “Lão Kim đã nói cho ta biết mọi chuyện, đã gặp Thái hậu chưa, mấy năm nay nhờ có Thái hậu bảo vệ, chúng ta mới có thể kéo dài hơi tàn đến bây giờ.”

“Chưa ạ, con nghĩ đến mẫu thân nên vội vàng trở về rồi sẽ đi ngay, lần này vội vàng, Yoon Jin sẽ đem quà về sau.”

Nghe nói vậy, Cổ Phi không mấy vui vẻ, nhăn mày “Con nghĩ đến ta hay là cô gái con mang theo?”

Mặc Tử Hiên nhìn xung quanh “Không có, đương nhiên là con vội vàng về gặp mẫu thân.”

“Cô ấy đâu rồi ạ?” Anh vô tình hỏi.

Đôi mắt hạnh của Cổ Phi giật giật, đổi sang tiếng Hàn: “Không phải con yêu cô ta chứ? Chúng ta còn chưa biết chắc ba nó có phải là người hai chết ba con hay không, con chỉ có thể lợi dụng cô ta, tìm được kho báu để mẹ con ta có thể sống tiếp. Hơn nữa, chỉ có đến gần kho báu, may ra mới có thể tìm ra tung tích ba con.”

“Mẫu thân, con biết, cho nên con mới dẫn cô ấy về đây, nhanh chóng khiến cô ấy yêu con.” Mặc Tử Hiên nghe nói vậy hơi buồn bã.

“Nếu không được, hãy dùng tính mạng của nó uy hiếp Diệp Tuyền.”

“Không cần phải gấp gáp như vậy...”

“Gấp gáp? Cơ thể Lý trí vương ngày càng yếu, tình thế ngày càng khẩn trương, bây giờ không phải lúc để con nói chuyện yêu đương.” Cổ Phi vội vàng nói bằng tiếng Trung.

Diệp Hân Đồng xuất hiện ở cửa, kinh ngạc khi thấy hai mẹ con họ xung đột, có vẻ chắc chắn là Cổ Phi không thích cô.

89. Chương 89: Thịnh An Thái Hậu, Phát Sinh Mâu Thuẫn

Mặc Tử Hiên cảnh giác nhìn Diệp Hân Đồng đang đứng ngoài cửa.

“Cô đi đâu thế?” Anh quan tâm hỏi cô.

Diệp Hân Đồng lễ phép chào hỏi Cổ Phi.

Bà bỏ mặc xoay người đi vào phòng, Hân thượng cung đuổi theo.

“Mặc Tử Hiên, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Sắc mặt Diệp Hân Đồng nặng nề. Đi qua một hành lang dài về phía phòng mình, vừa vào đến nơi, cô lập tức đóng cửa.

Quay đầu lại, thấy Mặc Tử Hiên nở một nụ cười ma mãnh “Sao vậy, vừa xa nhau một chút, em đã nhớ tôi rồi à?”

Diệp Hân Đồng vẫn rất nặng nề kèm chút tức giận “Tôi không đùa giỡn với anh, phải nói với anh hai việc, thứ nhất, tôi muốn trở về. Thứ hai, người ám sát anh tại Trung Quốc chính là người đàn ông tên Hồ Bư, người của Lee Yul.”

Mặc Tử Hiên rất kinh ngạc, khoanh tay trước ngực nghi ngờ hỏi: “Làm sao cô biết?”

“Tình cờ biết được. Anh tự bảo trọng, tôi muốn trở về nước.” Cô nói rất kiên định.

“Tôi lấy danh nghĩa thỏa thuận uy hiếp em, thực ra chỉ tôi biết rõ là không thể khỏi em.” mặc nói nghiêm túc, thoát nhìn rất chân thành.

“Stop.” Diệp Hân Đồng cười châm chọc “Tôi nhìn rõ anh và vị hôn thê rất tình cảm, đàn ông trước khi cưới mà lừa gạt nhiều sẽ bị báo ứng.”

Mặc Tử Hiên giận quá hóa cười, mở to mắt, đưa khuôn mặt mê hoặc tới gần Diệp Hân Đồng “Em ghen?”

“Anh đánh giá mình cao quá đấy, chẳng qua là cảm thấy người đã có vị hôn thê như anh còn ký vào bản thỏa thuận đó thật là bản thù. Tôi không biết anh coi tôi là cái gì? Nhưng tôi rất hồi hận. Tôi không thể tiếp tục để xảy ra quan hệ như thế với anh nữa.”

Mặc Tử Hiên đột nhiên ôm lấy cô.

“Anh làm cái gì vậy?” Diệp Hân Đồng kịch liệt đẩy anh ra, nhưng lại bị sức mạnh của anh cưỡng chế ở trong ngực.

“Đừng xa cách anh, nếu em thực sự không muốn anh sẽ không động vào em, nhưng anh thật sự hi vọng em sẽ ở bên cạnh anh.”

Diệp Hân Đồng cảm thấy chua xót, sững sốt bất động. Nhớ tới cái thỏa thuận nhứt đầu đó, thật là quá buồn cười. Cô hít một hơi thật sâu “Nếu hủy bỏ thỏa thuận, tôi sẽ ở lại Hàn cung.”

Mặc Tử Hiên cười dịu dàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng búng chóp mũi cô.

“Đầu óc em thật nhanh nhạy, kể cả em không tuân theo thỏa thuận, anh sao có thể cam lòng để em chịu uất ức? Điều tùy em.” Mặc Tử Hiên cười buông Diệp Hân Đồng ra “Thấy em bình an trở về là anh yên tâm rồi.”

Trong lòng Diệp Hân Đồng thoáng một chút tình cảm chua chat “Tại sao lại nói vậy?”

“Hàn cung này ngoài mặt ôn hòa, nhưng nguy cơ tứ phía. Chính em cũng biết Hồ Bư là kẻ ám sát anh, về sau hãy tránh xa bọn họ một chút.” Mặc Tử Hiên nói những lời quan tâm.

“Anh không muốn biết vì sao mà tôi biết ư?”

“Chắc là trực giác của một cảnh sát, anh cũng đã sớm đoán ra hắn, cuộc đấu tranh quyền lợi mới chỉ vừa bắt đầu, nên cẩn thận thì hơn.”

“Cộc cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa cắt đứt câu chuyện của họ.

“Cảnh vệ Yoon đã trở lại.” Là giọng Hàn thượng cung nói bằng tiếng Hàn.

“Vào đi.” Mặc Tử Hiên nở nụ cười kín đáo.

Diệp Hân Đồng không hiểu mình vì sao lại bị liên lụy vào cuộc tranh đấu trong nội cung này, ngẫm lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Yoon Jin đi vào, nụ cười rực rỡ vừa gặp Diệp Hân Đồng đã tắt lịm, nũng nịu khoác Mặc Tử Hiên, nói thứ tiếng Hàn Diệp Hân Đồng không hiểu, nhưng nhìn thái độ của bọn họ cũng có thể hiểu là mấy lời trách móc cười đùa...

Hai người hầu chuyển vào phòng một chiếc rương.

Mặc Tử Hiên mặc cho Yoon Jin lôi kéo, mở cái rương ra, bên trong có rất nhiều đồ đặc trưng Trung Quốc như tiền đời Tàng, trang phục Bạch tộc, thời kỳ đầu của triều Thanh, rất nhiều đồ vật mới lạ.

“Tất cả đưa đến chỗ Thái Hậu cho ta.” Mặc Tử Hiên ra lệnh.

Nói xong anh quay đầu về phía Diệp Hân Đồng “Cho cô ấy một bộ cảnh phục, đi cùng tôi tới tẩm cung của Thái Hậu.”

Diệp Hân Đồng nhanh chóng thay y phục, đi theo Mặc Tử Hiên đến tẩm cung Thái Hậu, vì không biết gì nên từ lúc vào Hàn cung cô liền cảm thấy tâm tình rất tệ, không biết rõ mình bị đè nén bởi cái gì.

Tẩm cung của Thái Hậu rất cổ kính, bên trong đều là kiến trúc cổ, từ giường gỗ khắc hoa chiếc bình phong cũ kỹ, cho đến cái bình hương.

“Bà ngoại!” Mặc Tử Hiên như một đứa trẻ lao vào lòng Thái Hậu.

Diệp Hân Đồng và Yoon Jin đứng ở cửa. Những người hậu hạ thân cận của Thái Hậu là các thượng cung được phép tiếp xúc thân mật với Hoàng thất.

Bên ngoài cũng phái nhân viên bảo vệ tới.

Diệp Hân Đồng nhìn về pho tượng của Mặc Tử Hiên đang hăng hái giải thích từng món quà với Thái Hậu, Thái Hậu thì mặt mày hớn hở.

Mặc dù nghe không hiểu bọn họ nói gì nhưng nhìn hai khuôn mặt đầy nụ cười đó xem ra hai bà cháu họ rất hòa hợp. Thái hậu hoàn toàn bị sự miêu tả sinh động của Mặc Tử Hiên hấp dẫn.

Đột nhiên, một lão thượng cung chạy từ bên ngoài vào, Thái Hậu gật đầu nói vài câu.

Sau đó lại trở về khuôn mặt hớn hở.

Lee Yul từ ngoài cửa đi vào.

Ánh mắt cậu lạnh nhạt nhìn Diệp Hân Đồng một cái, rồi nở nụ cười tao nhã lễ độ đứng cách Thái Hậu 2 thước rồi lên tiếng chào hỏi Thái Hậu và Mặc Tử Hiên.

Thái Hậu nói một câu khiến mọi người cười nghiêng ngả, kể cả những người ít cười như Yoon Jin cũng phải miễn cưỡng lộ hàm răng.

Chỉ có Diệp Hân Đồng không hiểu gì cảm thấy lúng túng, cô như lạc giữa đảo chim, quá ít người cùng cảnh ngộ, không khỏi cảm thấy cô đơn lạc lõng.

Yoon Jin nhìn cô nở nụ cười hả hê khinh bỉ. Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn cô rồi quay lại nhìn nội các.

Lee Yul cũng ngồi lên giường, Thái Hậu tiếp tục hiền hòa nói chuyện với Mặc Tử Hiên, Lee Yul như bị cô lập, thỉnh thoảng dịu dàng nhìn về phía Diệp Hân Đồng, ánh mắt gặp nhau, Diệp Hân Đồng khẽ cúi đầu tỏ ý chào hỏi.

Cậu ta cười nhạt mang theo nét u buồn.

Lúc này Mặc Tử Hiên đeo lên một chiếc mặt nạ rất hung ác, Thái Hậu giật mình, sau đó cười hì hì cầm mặt nạ ra, hỏi một câu với ánh mắt lạ lẫm.

Lee Yul nhìn Diệp Hân Đồng nói bằng tiếng Trung “Bà nội, đây là mặt nạ của Lan Lăng vương”.

“A, Lee Yul của chúng ta cũng biết sao?” Bà nội hiền hậu nhìn Lee Yul, nói bằng tiếng Trung.

Diệp Hân Đồng giờ mới hiểu những lời của bọn họ. Cô cảm kích nhìn Lee Yul, cậu ta kín đáo học tiếng Trung, nói nhiều thành quen, cũng nghe hiểu tương đối.

Lee Yul mỉm cười gật đầu.

“Ông ta là Bắc Tể tướng triều Nam Bắc, diện mạo nho nhã, anh dũng thiện chiến, chính vì thế mà mỗi lần xuất chiến đều đeo mặt nạ tạo uy, lý lịch chiến công chưa từng thất bại, nhưng trong hoàng thất có kẻ đổ kỵ, Bắc hậu chủ ban cho rượu độc, mất khi còn rất trẻ.”

“À, số mạng thâm quá.” Thái Hậu cảm động có chút thương tâm.

“Nhưng bây giờ được lưu truyền thiên cổ, người đời kính trọng, so với những kẻ mang tiếng xấu hoặc không có tiếng tăm gì cũng tốt hơn.” Mặc Tử Hiên cười đùa cầm lấy mặt nạ giơ lên mặt mình hoa tay múa chân: “Bà ngoại, bà thấy con đáng đẹp trai như vậy, có giống Lan Lăng vương đầu thai không?”

Bộ dạng tức cười của Mặc Tử Hiên khiến Thái Hậu cười lớn “Giống lắm, giống lắm.”

“Bà ngoại, bà có muốn biết một câu chuyện khác của Lan Lăng vương không?” Mặc Tử Hiên nhíu mày cười đùa dụ dỗ.

“A, cái gì, nói bà nghe mau nào.”

“Lan Lăng vương là một người đàn ông si tình, ở cái thời phụ nữ chẳng có địa vị gì, ông chỉ có một người vợ là Trịnh Thị, bà ngoại, bà chính là Trịnh Thị, bảo sao con chẳng yêu bà nhất.” Mặc Tử Hiên nói rành mạch.

“Ta sao có thể, ta đã là một bà lão.”

“Nào có? Theo truyền thuyết con gái chính là tình nhân ba đời trước của cha, bà ngoại chính là Trịnh Thị ở thời Lan Lăng vương, cố ý đầu thai làm bà ngoại để yêu thương và giúp đỡ con.”

Anh không hề che đậy ý định chọc cho Thái Hậu cười không ngớt, thỉnh thoảng lại dùng tay hiền hậu vuốt đầu Mặc Tử Hiên.

“Hôm nay, các con ở đây ăn cơm đi, đã lâu rồi ta chưa được tụ họp với các con.” Thái Hậu nói xong nhìn một thượng cung đứng bên ngoài nói: “Gọi cả Lệ Châu tới.”

Thượng cung mỉm cười ra ngoài gọi điện.

Một thượng cung khác cung kính nói chuyện, Thái Hậu chợt bừng tỉnh hiểu ra.

“Xem ta vui quá quên cả xoa bóp, chờ ta xoa bóp ra chúng ta cùng ăn cơm.” Thái Hậu được thượng cung đỡ dậy.

Bà mặc một bộ y phục cung đình tiêu chuẩn Hàn Quốc, đã lớn tuổi nhưng rất có khí chất hoàng tộc.

“Bà ngoại, mấy chuyện xoa bóp lật vặt này cứ giao cho con.” Mặc Tử Hiên cười đùa đỡ Thái Hậu, hai người vừa nói vừa cười đến một gian phòng khác.

Diệp Hân Đồng nhìn Lee Yul đang cúi đầu im lặng.

Cậu ta như vậy nên mới luôn có cảm giác mình không có người thân. Bất kể làm gì cũng không để phụ thân hiểu, Thái Hậu vui vẻ, ngôi vị thừa kế Lý Trí vương truyền cho Mặc Tử Hiên, sao cậu ta có thể chịu nổi, như thể phụ thân vứt bỏ đứa con của mình vậy.

Cho nên để giữ lòng tự trọng của mình mà mới ra tay hạ sát.

Đột nhiên, Lee Yul lại nhìn về phía Diệp Hân Đồng, đôi mắt càng mờ lung hơn, như thể muốn khóc mà không được khiến người khác chua xót.

Nhưng trên mặt lại nở nụ cười ôn hòa, như thể không cần sự thương hại của người khác, nụ cười tỏ ra mạnh mẽ đó càng làm người ta đau lòng.

Nửa tiếng sau, Kim Lệ Châu tới, cô mặc một bộ váy trắng ánh nhũ kiểu sân khấu, ung dung thanh lịch. Đối mặt với một khí chất xuất chúng như vậy, Diệp Hân Đồng bất giác có mặt cảm tự ti.

Lee Yul đứng lên nghênh đón, khẽ mỉm cười, Kim Lệ Châu cũng cười thân thiện, hai người hàn huyên vài câu. Ánh mắt Lee Yul đặt trên cổ Kim Lệ Châu, nơi có một viên trân châu màu tím rất đẹp.

Xa xa nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Thái Hậu đang được Mặc Tử Hiên đỡ vào.

Cung nữ được thượng cung dẫn dò đã lục tục sắp xếp bữa ăn.

Kim Lệ Châu thấy Mặc Tử Hiên lập tức đỏ mặt tiến lên.

Mặc Tử Hiên cũng đưa ánh mắt lên cổ Kim Lệ Châu, thoáng một tia tối tăm, nhìn nụ cười giấu cợt của Lee Yul, anh đột nhiên giật chiếc dây chuyền xuống.

Kim Lệ Châu kinh ngạc, Lee Yul cũng không kém phần, hơi nhú mày.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười ma mãnh với Kim Lệ Châu “Ta không thích cái này, hôm nào sẽ đưa em đi mua một cái đẹp hơn.”

Kim Lệ Châu không hề tức giận, ngược lại còn khéo léo gạt đầu.

Không khí lúc này hết sức vui vẻ, chỉ có Lee Yul hơi bối rối.

Diệp Hân Đồng lẳng lặng nhìn sự biến hóa của bọn họ, trong lòng cảm thấy chua xót, vừa rồi như thể Mặc Tử Hiên và Lee Yul tranh nhau đoạt lấy công chúa xinh đẹp Kim Lệ Châu.

90. Chương 90: Người Duy Nhất Đủ Tư Cách

Sau khi ăn cơm, từ biệt Thái Hậu, Mặc Tử Hiên đưa Kim Lệ Châu về phủ.

Diệp Hân Đồng đi theo Mặc Tử Hiên với tâm trạng phức tạp, u uất.

Lee Yul đột nhiên bước nhanh từ phía sau tới, là cảnh vệ Diệp Hân Đồng định cản lại, nhưng bị Yoon Jin kéo đi.

Lee Yul kéo vai để Mặc Tử Hiên quay đầu lại.

Mặc Tử Hiên nhìn Lee Yul lạnh lẽo, giữa hai người có một khoảng cách vô hình.

“Tại sao lại làm thế? Đó là cách quan tâm đến cô ấy sao? Không cho cô ấy dùng quà tặng của ai?” Lee Yul hơi kích động nói bằng tiếng Trung.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười châm chọc lạnh đậm.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, có một số người phải thích hợp mới được.”

Lee Yul cũng cười lạnh “Phụ nữ của cậu nhiều như vậy, nếu không quý trọng, thì có quyền gì can thiệp vào sự lựa chọn của cô ấy?”

Mặc Tử Hiên ôm người Kim Lệ Châu, nhếch miệng cười, có vẻ tự tin lại hơi châm chọc nói với Lee Yul “Bởi vì cô ấy là người phụ nữ duy nhất đủ tư cách làm vợ tôi.”

Người duy nhất đủ tư cách.

Diệp Hân Đồng cảm thấy bị đả kích nặng nề, thật may, cô không có thứ tình cảm đó với hắn, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy chua xót như vậy, còn mãnh liệt hơn cả cảm giác khi thấy Vũ Văn Thành lên giường với Đề Na.

Mặc Tử Hiên thấy sắc mặt Diệp Hân Đồng lạnh như băng, trong lòng căng thẳng. Buông tay ôm Kim Lệ Châu “Tôi đưa cô ấy về, mọi người có thể về nghỉ đi.”

Mặc Tử Hiên nói với Yoon Jin.

Nghỉ ngơi, bây giờ đã 2h chiều, Diệp Hân Đồng vẫn đứng bên ngoài chưa được ăn cơm.

Cô nhìn xe Mặc Tử Hiên rời đi, sững sờ xen lẫn phiền muộn.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng qua gương chiếu hậu, sắc mặt nặng nề, anh đưa cô tới Hàn Quốc là vì thực lòng không muốn xa cô, không ngờ vừa về đến Hàn cung đã đẩy cô ra xa.

Kim Lệ Châu ôm cánh tay Mặc Tử Hiên, anh phiền não rút tay mình ra.

Cô lại ôm lại, điềm đạm nói giọng đáng yêu: “Em thừa nhận em dùng Lee Yul để được anh chú ý, bên cạnh anh quá nhiều phụ nữ, nhưng nghe anh nói em là người duy nhất đủ tư cách làm vợ anh, em thật vui, tha thứ cho sự hẹp hòi tùy hứng của em được không? Anh phải biết, em ghen ghét với những người phụ nữ kia của anh sắp phát điên rồi.”

Mặc Tử Hiên nhíu chặt mày, trong đầu anh chỉ có vẻ mặt lạnh như băng của Diệp Hân Đồng, biểu hiện đó như thể đã đẩy anh đi rất xa.

“Kim Lệ Châu, lúc này tôi có chút việc, không đưa cô về được không?” Mặc Tử Hiên phải trở về giải thích rõ việc công việc tư.

Kim Lệ Châu mặc dù mắt hừng, nhưng vẫn gật đầu. “Ngày mai Lý Trí vương cũng mời em đến ăn cơm, lúc đó gặp.”

“Ừ” Mặc Tử Hiên không chút lưu luyến xuống xe, xoay người chui vào sau một chiếc xe khác, chạy về tìm Diệp Hân Đồng.

.....

Mặc Tử Hiên đi xong, Diệp Hân Đồng quay lại chuẩn bị về Nguyệt Hàng Hành cung, bị Lee Yul chặn ngay trước mặt, ánh mắt u buồn nhìn cô, dịu dàng nói: “Đi với ta được không?”

Sự đường đột của cậu ta ngoài ý muốn của Diệp Hân Đồng. “Thật xin lỗi, tôi là cảnh vệ của Mặc Tử Hiên, bây giờ đã đến giờ nghỉ.”

“Chỉ một lúc là được rồi.” Giọng điệu của cậu vô cùng thành khẩn, nước mắt dường như bị kiềm chế, thổ sâu như thể chịu đựng một sự đau buồn to lớn.

“Vậy thì Điện hạ đưa tôi trở về Nguyệt Hàng Hành cung.” Diệp Hân Đồng không hiểu sao mình lại kích động đồng ý, giữa cô và cậu ta không thể có quan hệ bạn bè. Nhưng trong lòng cô bây giờ có một cảm giác đè nén rất muốn xả.

Diệp Hân Đồng lên xe Lee Yul, Lee Yul nói địa chỉ bằng tiếng Hàn, xe đi về hướng đó, Diệp Hân Đồng nhìn ra cửa sổ, phía sau có một chiếc xe con đi theo, hẳn là sự an toàn của cô được đảm bảo.”

Xe đi 15p đến nơi, dù sao cũng là trong nội cung, kể cả lớn hơn cũng là cùng một mảnh đất.

Diệp Hân Đồng theo Lee Yul xuống xe, ánh mắt cậu nhìn về phía trước, Diệp Hân Đồng nhìn ra xa nơi có một cái cây bị cô lập trên bãi cỏ.

Cảm giác trong cung có rất nhiều cây to, dưới ánh mặt trời có rất nhiều bóng râm.

Lee Yul đi thẳng đến dưới bóng cây, ngồi lên cỏ, dịu dàng vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Diệp Hân Đồng đi tới, ngồi xuống.

“Đây là chỗ ta thường chơi lúc bé” Lee Yul nhẹ nhàng nói.

Diệp Hân Đồng không nói gì, chỉ lặng lặng ngồi nghe, cô dường như có thể cảm nhận được sự u buồn của cậu, có lẽ vì cũng là trẻ mồ côi cha.

“Lúc nhỏ, chỉ có Kim Lệ Châu gần gũi với tôi, đến năm 16 tuổi mới biết, người cô thích là Mặc Tử Hiên lý lợm bướng bình, nếu Mặc Tử Hiên quý trọng cô ấy, tôi sẽ yên lặng chúc phúc cho hai người, nhưng mà, cậu ta rõ ràng có rất nhiều phụ nữ, tại sao không để người khác mang lại hạnh phúc cho cô ấy?”

Diệp Hân Đồng nhớ lúc sáng vẫn còn mây mưa với Mặc Tử Hiên, trong lòng cực kỳ áy náy, giống như một Tiểu Tam (kẻ thứ ba) đáng xấu hổ.

“Tình yêu, không thể miễn cưỡng.” Diệp Hân Đồng cảm thấy cực tức trong lòng ngày càng lớn.

“Cho nên, nhìn Kim Lệ Châu đi cùng cậu ấy, ta ngay cả quyền phản bác cũng không có.” Lee Yul rất bình tĩnh, chỉ có điều nét buồn trên mặt càng rõ hơn.

Cậu lấy trong túi ra sợi dây chuyền đã bị Mặc Tử Hiên giật đứt, viên trân châu dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng tím rất đẹp. Lee Yul từ từ nghiêng tay, sợi dây chuyền rơi vào đồng rơm.

“Cô ấy chắc cũng có tình cảm với cậu, nếu không đã không đeo ra ngoài, đừng buồn.” Diệp Hân Đồng cảm thấy cậu rất cô độc.

Con gái, luôn đa sầu đa cảm như vậy. Cô biết rõ quan hệ giữa bọn họ phải là đối địch.

Lee Yul mỉm cười thản nhiên, vẻ mặt trầm tư, vẫn mang nét u sầu.

“Lúc nhỏ cô ấy luôn theo ta để vào Hàn cung rồi len lén đi gặp Mặc Tử Hiên. Ngay từ đầu ta cũng biết mình chỉ là một kẻ ngốc, chỉ cần cô ấy muốn, ta sẽ tình nguyện làm một kẻ ngốc như vậy.” Lee Yul vừa ầm ừ vừa nhìn về phía Diệp Hân Đồng: “Thật xin lỗi, lại nói nhiều như vậy, vì ta không tìm được ai để bày tỏ.”

“Tôi không biết vì sao cậu nói với tôi những điều này, nhưng tôi không phải là người phù hợp để lắng nghe, giữa chúng ta ngay từ đầu đã xác định không thể trở thành bạn bè. Sau này dù có buồn rầu cũng đừng nói với tôi, tôi chỉ có thể hứa với cậu, những gì cậu nói từ trước đến giờ tôi sẽ không nói với ai.” Diệp Hân Đồng nói nghiêm túc.

“Cô cũng cảm thấy tôi là một kẻ không được chào đón sao?” Lee Yul càng thêm thương cảm, ánh mắt chứa một tầng sương mù lấp lánh.

“Không phải, chẳng qua tôi là cảnh vệ của Mặc Tử Hiên, quan hệ giữa hai người như vậy cũng không nên nói với tôi nhiều, huống hồ chúng ta cũng mới chỉ gặp nhau lần đầu. Tôi sẽ cảm thấy cậu cứ gặp con gái là kể khổ, sự u buồn không chút kiên quyết này của cậu chỉ khiến tôi cảm thấy nếu có thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước cậu cũng chỉ là một tên hèn nhát.”

Thấy Lee Yul lóe lên một tia tức giận, Diệp Hân Đồng hiểu mình lại nói chuyện không thông qua đại não rồi.

Cô đứng dậy, cúi đầu 90o với Lee Yul: “Thành thật xin lỗi, tôi nói thẳng quá, không có ý châm chọc gì đâu.”

Lee Yul dịu dàng cười khở: “Cảnh sát Trung Quốc thường nói nhanh như vậy sao? Biết mọi ý đồ của tôi trước mắt chỉ có Hồ Bưu và cô ma thôi.”

Cậu ta cũng đứng dậy, nhẹ nhàng phủi cổ trên người, động tác đẹp đẽ này khiến Diệp Hân Đồng nghĩ ngay đến đây chính là hoàng tử.

Cô không khỏi sững sờ nhìn Lee Yul u buồn nở một nụ cười tao nhã.

Nhớ tới những lời của Mặc Tử Hiên cô giống như tiểu dân tỉnh lẻ, trong lòng cô có cảm giác khổ sở.

“Tiễn cô về, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?” Lee Yul dịu dàng hỏi Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng gật đầu.

“Mặc Tử Hiên mang cô từ Trung Quốc tới Hàn cung, rõ ràng cô rất đặc biệt với cậu ta, cô có thích cậu ta không?” Lee Yul dịu dàng chờ cậu trả lời của Diệp Hân Đồng.

“Không, tôi chỉ là có trách nhiệm bảo vệ anh ta, không hơn.”

Lee Yul đột nhiên nở một nụ cười sáng láng, không hiểu đằng sau nụ cười ấy là ý gì.

“Tôi thích nụ cười sáng lạn trên mặt cô, vừa nhìn đã cảm thấy ấm áp, đó là lý do vì sao vừa nhìn thấy tôi đã muốn nói chuyện với cô nhiều như vậy. Đừng để Hàn cung tàn phá những thứ này.”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cô đến Hàn cung không hề cười. Cậu ta lại từng nhìn thấy nụ cười của cô, chứng tỏ, cậu có người giám sát mọi hành động của Mặc Tử Hiên ở Trung Quốc. Nhưng cậu ta lại không hề có ý che dấu cô là có ý gì?

Vị hoàng tử u buồn này là một kẻ âm mưu hay chỉ là người muốn khẩn cầu sự quan tâm của người khác đây?

Lee Yul đưa Diệp Hân Đồng về tận Nguyệt Hàng Hành cung.

Mặc Tử Hiên đã sớm lạnh lùng chờ ở cửa.

Lúc anh về đến cung Thái Hậu, Yoon Jin nói rằng Diệp Hân Đồng đã đi cùng Lee Yul, lúc đó anh liền nội trần lôi đình, vừa tức giận vừa lo lắng, muốn gọi điện nhưng nhớ ra chưa đưa điện thoại cho cô, cho nên không biết làm gì đành về Nguyệt Hàng Hành cung đợi.

Lee Yul cũng không xuống xe, Diệp Hân Đồng xuống, cậu ta liền đi ngay.

Mặc Tử Hiên bước nhanh đến chỗ Diệp Hân Đồng, kéo tay cô tức giận quát lên: “Cô đi theo hần làm gì, cô là đồ ngu ngốc à?”

Diệp Hân Đồng ra sức hất tay Mặc Tử Hiên

“Đây là thời gian nghỉ của tôi, tôi không cần phải 24h ở cạnh anh. Điện hạ!” Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên tâm trạng cũng không tốt, cô muốn đi với ai hần quan tâm làm khi gió gì, chính hần mới là kẻ phong hoa tuyết nguyệt.

Mặc Tử Hiên lại tức giận kéo cô về phòng mình, trên đường gặp Cổ Phi và Lão Kim, Mặc Tử Hiên cũng không thèm để ý tới, tức giận đằng đặng khiến mọi người phải nhượng bộ lui binh.

Diệp Hân Đồng bị lôi xềnh xệch, đau cả tay.

Vào trong phòng, Mặc Tử Hiên ra sức giữ Diệp Hân Đồng đang giãy giụa trên giường, dùng tay tháoavat.

Diệp Hân Đồng đứng lên. Anh cũng cất bước chặn trước mặt cô.

“Em không biết quan hệ giữa hần và tôi là cái dạng gì à? Sao tự nhiên lại đi theo hần?” Diệp Hân Đồng không phải lần đầu thấy Mặc Tử Hiên nổi giận, cô chẳng có gì sai, không việc gì phải sợ.

“Anh và cậu ta có quan hệ gì, tôi không cần biết, tôi chỉ là cảnh vệ cấp trên phái tới mà thôi, tôi sẽ dùng sinh mạng bảo vệ sự an toàn cho anh, điều này không có nghĩa là tôi phải trung thành với anh, tôi không

phải người Hàn Quốc, không cần bị lôi vào mấy cuộc đấu tranh chính trị như thế.” Diệp Hân Đồng lý trực khí trắng quất lên.

“Em là người phụ nữ của tôi! Phải trung thành với tôi.” Mặc Tử Hiên cao giọng quát to.

91. Chương 91: Trung Thành Với Tôi

“Nếu những người lên giường với anh đều là người phụ nữ của anh thì có mà một xe tải cũng chứa không nổi, đây là cái thể loại chân thành gì của anh. Mặc Tử Hiên, đừng nghĩ rằng mình có ưu thế bẩm sinh, tất cả mọi người đều phải vây quanh anh, anh không có tư cách đó.” Diệp Hân Đồng châm chọc.

Cô bước sang bên cạnh một bước, muốn ra khỏi phòng anh.

Mặc Tử Hiên lập tức tóm lấy cánh tay cô, vẻ mặt phức tạp không thể hiểu nổi, vừa có vẻ áy náy, vừa kiềm chế tức giận, pha lẫn khổ sở.

“Buông ra.” Diệp Hân Đồng lạnh lùng nói.

Mặc Tử Hiên hít một hơi thật sâu. Ổn định lại cảm xúc, dịu dàng nói: “Có ăn cơm không?”

Diệp Hân Đồng nhìn chằm chằm Mặc Tử Hiên “Anh không buông ra, tôi đi ăn cơm thế nào, hay anh cảm thấy tôi nhìn anh là đủ no rồi.”

Mặc Tử Hiên khẽ nhú mồm, có chút lấy lòng lại có chút lúng túng: “Anh vừa bảo người làm rồi, một lúc nữa sẽ bưng đến đây, em ở đây ăn cơm đi.”

“Không cần!” Câu Kim Lệ Châu là người duy nhất có tư cách làm vợ khiến cô vô duyên vô cớ chẳng muốn nói chuyện với anh.

Diệp Hân Đồng đi về phía trước, Mặc Tử Hiên cũng không buông tha. “Được rồi mà..., là anh sai rồi. Anh không nên tùy tiện nổi giận, chỉ vì anh lo lắng cho em, sợ hấn ta sẽ làm gì em, dù sao hấn cũng biết em là người của anh.”

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, cô cũng tức giận không cần thiết, bảo vệ anh là trách nhiệm của cô, sao phải quan tâm ai là người xứng với anh.

Diệp Hân Đồng quay đi.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười, đùa cợt: “Em ngốc quá, em còn không biết phòng ăn ở Hàn cung ở đâu, em không ăn ở đây thì định nhịn đói à? Bụng em không chịu được đói.”

Nói đến đói, bụng Diệp Hân Đồng lại phối hợp réo lên ùng ục.

Nụ cười của Mặc Tử Hiên càng rõ. Anh lập tức sửa sang lại cái bàn rồi gọi Diệp Hân Đồng: “Thái hậu nương nương, mời ngồi. Tiểu Mặc Tử lập tức giúp người gọi bữa ăn.” (Ha ha, Tiểu Mặc Tử, chị thích em rồi đấy :D)

Anh cọt nhả khoa tay múa chân, dáng vẻ thật rất tức cười.

Diệp Hân Đồng cũng không còn lý do để tức, thôi thì đành sang ngồi.

Thức ăn được bê lên rất nhiều. Hàn Quốc có khả năng sẽ gây hứng thú cho Diệp Hân Đồng, đặc biệt là những món ăn cung đình hoa lệ.

Các cung nữ bưng từng mâm lớn, đầu tiên là rất nhiều món khai vị Hàn Quốc, sau đó là một tô, mở ra là hồng canh có vẻ rất ngon.

Ấu cơm cũng là một chiếc làm bằng men sứ cổ, sự ham muốn của Diệp Hân Đồng bắt đầu tăng lên.

Hơi cay, một bát đồ ăn được bưng lên, nhưng trong bát ước chừng có tới mười mấy loại thực phẩm, vị rất đặc biệt.

Mặc Tử Hiên nháy một con mắt nhìn Diệp Hân Đồng ăn miệt mài.

Diệp Hân Đồng liếc anh “Nhìn cái gì vậy? Trên mặt tôi dính gì à?” Diệp Hân Đồng cầm chiếc khăn đã được khử trùng lên lau miệng.

“Không phải, cảm thấy em ăn đặc biệt ngon lành, làm anh lại thấy đói bụng.” Mặc Tử Hiên cầm chiếc thìa của cô lên húp một ngụm canh. “Ừm, em ăn qua lại càng ngon hơn.”

“Thôi đi, anh thử nghĩ xem từ sáng sớm 6h tới giờ chưa ăn gì, có ăn cơm trắng cũng thấy ngon.”

“Ừ” Mặc Tử Hiên bận nhai không nói gì “Cái đó, cho anh cơm.” Anh nhìn bát cơm của Diệp Hân Đồng nói.

“Tại sao phải cho anh, anh gọi cung nữ mang cơm vào cho anh đi.” Diệp Hân Đồng cự tuyệt thẳng thừng.

“Quý hạp hời.” Mặc Tử Hiên nói với bên ngoài vài câu tiếng Hàn, một lúc sau cung nữ mang một thùng gỗ vào, bên trong toàn cơm.

Dùng thùng gỗ nấu cơm, thảo nào cơm đặc biệt thơm ngon.

Định ăn nhanh cho xong, đột nhiên Diệp Hân Đồng nghĩ đến điều gì, phớt tỉnh nói với Mặc Tử Hiên: “Anh tương lai sẽ là hoàng đế Hàn cung?”

Mặc Tử Hiên hơi ngẩn người, cười ma mãnh: “Còn chưa biết thế nào”.

Kết hôn với con gái tổng thống, có thể chắc chắn ngồi lên ngai vàng, nghe rất giống một cuộc hôn nhân chính trị. Cô có cảm giác phiền muộn, không nói nên lời.

Thôi, dù sao đó cũng chẳng phải là chuyện của mình.

“Tôi muốn hỏi, anh chừng nào mới trở về Trung Quốc xử lý cho xong chuyện ở đó?”

“Anh cũng không biết, đại khái khoảng 1 tháng nữa, đã nhớ nhà rồi sao, anh có thể đưa mẹ em sang đây.”

“Thôi đi, không cần, tôi chỉ muốn biết lúc nào thì có thể kết thúc nhiệm vụ, những chuyện này của các anh làm người ta không thể tin được. Có lẽ Vũ Văn Thành nói đúng, tôi không thích hợp làm cảnh sát.” Nói chuyện này, mắt Diệp Hân Đồng thoáng một tia bi thương.

“Em rất thích hợp. Nếu em ở Hàn Quốc, nhất định sẽ có nhiều huy chương, chỉ cần hành động đỡ cho anh một nhát dao đã là vinh dự chí cao vô thượng rồi.” Mặc Tử Hiên cầm tay Diệp Hân Đồng, nghiêm túc xác nhận.

Diệp Hân Đồng cười mỉm, rút tay lại. “Ý anh là tôi là một lá chắn thịt rất thích hợp, vì tôi có nhiều thịt phải không?”

Mặc Tử Hiên thích khuôn mặt tươi cười của cô, trong lòng đột nhiên xúc động, thật lòng: “Anh thích thịt của em.”

Diệp Hân Đồng sững sốt, khẽ nhú mào: “Đừng có đùa cợt kiểu đó. Anh đã có vị hôn thê rồi đấy.”

“Cho nên em hối hận đã trao thân cho anh ư?” Mặc Tử Hiên càng nghiêm túc hơn.

“Bây giờ tôi cũng cảm thấy hồ đồ, làm sao lại xảy ra quan hệ đó với anh? Cảm giác mình như một tiểu tam hèn hạ vô sỉ. Cho nên đừng chơi trò mập mờ đó với tôi nữa.” Diệp Hân Đồng đặt cái thìa xuống.

Cô đứng lên “Tôi no rồi. Anh đã đồng ý, chỉ cần tôi ở lại, thỏa thuận sẽ bị hủy bỏ, quá khứ cứ xem như là ngoài ý muốn.”

Tâm trạng phụ nữ cứ như khí trời tháng 6, nắng mưa bất chợt.

Diệp Hân Đồng xoay người, tâm trạng không tốt đi một mạch ra khỏi phòng Mặc Tử Hiên. Cách cửa một đoạn liếc mắt nhìn lại, Mặc Tử Hiên không đi theo.

Cô không nghĩ ra, tại sao lại lên giường với Mặc Tử Hiên, biết rõ ràng hắn là một kẻ phong lưu, biết rõ ràng hắn vô tâm với phụ nữ, chẳng lẽ mình bị Vũ Văn Thành kích thích, hay là bản thân mình khao khát được yêu.

92. Chương 92: Trung Thành Với Tôi (2)

Diệp Hân Đồng đi về phía tây, được 500m gặp Yoon Jin ở khúc quẹo.

Yoon Jin sững sốt, nở nụ cười kỳ quái đi về phía cô “Tôi dẫn cô đi dạo, chắc cô vẫn chưa quen thuộc với Hàn cung.”

Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng nhìn Yoon Jin “Không cần, tôi tự đi được rồi.”

“Ồ Hàn cung có nhiều chỗ không được đi, chắc cô cũng muốn biết phòng ăn của chúng ta ở đâu chứ?”

Thật sự là cô muốn biết phòng ăn ở chỗ nào.

“Vậy cảm ơn cô trước.”

Yoon Jin đi đằng trước, Diệp Hân Đồng đi theo sau cách cô 2 thước.

Đi khoảng 15p, Yoon Jin dừng bước, quay lại.

“Tôi rất ngạc nhiên.”

“Cái gì?” Diệp Hân Đồng đến gần cách cô 1m dừng lại.

“Cô không xinh đẹp, dáng người cũng thế, đầu óc lại chẳng thông minh, cá tính thì kích động, tính khí kém, Điện hạ chắc là không thích dạng người như cô, vậy sao lại muốn dẫn cô đến đây, lại còn dùng máy bay tư nhân.” Yoon Jin nheo mắt, quan sát Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng cười nhạt, biết ngay Yoon Jin chẳng có ý tốt, cô cũng không hèn mọn “Cô nên hỏi Điện hạ của mình thì hơn.”

“Chẳng lẽ có cái gì bí mật? Một loại bí mật gì đó khiến anh ta phóng đại cô.” Yoon Jin nghi ngờ hỏi như đang dò xét cô.

Diệp Hân Đồng nhớ tới Hồng sắc Yên Nhiên, hơi sững sốt. Lại nghĩ tới câu Mặc Tử Hiên nói chỉ có Kim Lệ Châu làm vợ, cô cười nhạt: “Tại sao cô muốn biết nguyên nhân? Bất kể vì nguyên nhân gì tôi cũng sẽ không tranh giành đại thiếu phong lưu của các người, không phải của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không mơ ước.”

Yoon Jin cười nhạt “Cô biết thế là tốt rồi.”

Cô ta xoay người lại, đi tiếp khoảng 10p, thấy một đại sảnh lớn, phòng ăn của họ ở phía sau.

“Đó chính là phòng ăn! Đó đấy” Yoon Jin như thể đang nghĩ điều gì xấu, cười giải hoạt “Tôi vẫn chưa từng thử qua bản lĩnh của cô, tìm một chỗ trống thử chút đi.”

“Tôi không có tinh lực như vậy.” Diệp Hân Đồng cự tuyệt. Vết thương trên lưng cô vẫn còn chưa lành hẳn.

“Đến đây rồi cô không thể nói có tinh lực hay không.” Yoon Jin không nói gì liền xông đến.

Diệp Hân Đồng ngăn sự công kích của cô. Nhưng tung một cú mạnh làm cho lưng cô hơi đau “Tôi đã nói không đủ sức.”

“Ở Trung Quốc cô có một cấp trên như núi băng kia che chở, nói trắng ra, tôi vốn đã thấy cô không vừa mắt.” Yoon Jin nói xong lại tung một đấm vào ngực Diệp Hân Đồng. Diệp Hân Đồng vừa khỏi, không có lực đánh trả. Bị đánh một chưởng nặng, ngã lảo đảo.

“A” Sau lưng đau quá, Diệp Hân Đồng kêu rên thành tiếng.

Cô nằm trên đất, đau không dậy nổi. Đây đúng là báo ứng của cô, vô duyên vô cớ lại lên giường với Mặc Tử Hiên, thật đáng đời.

Yoon Jin khinh bỉ nhìn Diệp Hân Đồng lăn dưới đất “Đừng giả bộ, bản lĩnh như vậy mà dám làm cảnh vệ, cô thật là làm hổ thẹn cảnh sát Trung Quốc.”

Không thể làm nhục tổ quốc của cô.

Diệp Hân Đồng miễn cưỡng đứng lên, Yoon Jin nhanh chóng đẩy cô về đằng sau, cho đến khi lưng cô chạm vào một chiếc ghế cạnh. Yoon Jin nở nụ cười thâm hiểm “Lần này tôi chỉ cảnh cáo, về sau nhìn thấy tôi đừng ra vẻ ta đây. Nếu không, lần sau tôi không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

Diệp Hân Đồng đau lưng không nói được lời nào, cô đã chọc ghẹo ai, tất cả đều do cái tên đầu sỏ ong bướm Mặc Tử Hiên kia gây nên, bị người khác để ý, cô cũng không lấy làm lạ.

“Dám trêu chọc tôi, xem ra cô ưa nặng rồi.” Yoon Jin nói xong, ra sức đẩy, Diệp Hân Đồng ngã xuống cái ghế cạnh, cô phản xạ kéo áo Yoon Jin.

Yoon Jin nhanh chóng cởi chiếc áo đồng phục. Diệp Hân Đồng không có gì chống đỡ, đập mạnh lưng xuống đất.

Một cơn đau đớn kịch liệt kéo đến, như thể bị đâm một dao trúng vết sẹo. Trước mắt Diệp Hân Đồng tối sầm, cô ngất đi.

Yoon Jin nhìn Diệp Hân Đồng đã ngất cười hả hê, phẩy tay nghênh ngang bỏ đi.

Có điều cô không để ý vết máu của Diệp Hân Đồng trên đất, từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt cỏ, rõ rệt.

93. Chương 93: Trung Thành Với Tôi (3)

Một bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt cô.

Diệp Hân Đồng mơ hồ tỉnh lại, cô đang nằm trên giường truyền nước.

Mặc Tử Hiên thương xót nhìn cô rất phức tạp. Vừa thấy cô tỉnh liền thở phào nhẹ nhõm.

“Ai cho em hôm qua bỏ đi một mình?” Mặc Tử Hiên trách cứ đặc giọng quan tâm.

“Phụ nữ của anh ai cũng hung ác.” Giọng Diệp Hân Đồng yếu ớt pha chút oán trách.

Mặc Tử Hiên lại dịu dàng đến bên chạm vào mặt cô. Diệp Hân Đồng khẽ tránh đi “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Mặc Tử Hiên hơi rối rắm “Sợ là không được, Lý trí vương muốn gặp em, truyền hết chai nước này, anh sẽ dẫn em đi.”

“Vì sao ông ấy muốn gặp tôi?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên khẽ nhíu mày “Có lẽ là muốn trừng phạt Yoon Jin, có một việc, anh muốn cầu xin em.”

Mặc Tử Hiên định nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Diệp Hân Đồng có linh cảm xấu.

“Xin em hãy tha thứ cho Yoon Jin, cô ấy lần này đã quá đáng, về sau anh sẽ cảnh cáo cô ta.”

Diệp Hân Đồng trong lòng đau xót, cho nên mặc dù hấn luôn mập mờ với cô, nhưng cô không bằng Kim Lệ Châu, thậm chí chẳng bằng cảnh vệ Yoon Jin của hấn.

Vừa có chuyện, trong mắt anh cô là cái gì đã rõ.

“Tôi biết rồi. Anh nợ tôi ân tình này, tôi cũng muốn cầu xin anh một chuyện.” Thôi, thấy rõ cũng tốt, may cô vẫn chưa cho là hấn thật lòng.

“Ừ?” Anh có chút áy náy.

“Ngày mai tôi muốn về Trung Quốc, ở đây nhiều cảnh vệ như vậy, anh sẽ không có việc gì, bây giờ tôi lại bị thương, không thể bảo vệ anh.” Cô nói những lời từ đáy lòng.

“Không được. Trừ cái này ra.” Mặc Tử Hiên không hề nghĩ ngơi từ chối thẳng thừng.

Diệp Hân Đồng không hiểu Mặc Tử Hiên rồi. Cô không còn sức nổi giận, nói to cũng thấy đau thắt lưng. Nhưng ánh mắt cô đầy tức giận, trong tức giận còn cả bất lực không hiểu nổi.

“Anh biết là che chở cho Yoon Jin là không công bằng với em. Nhưng lúc mới đến Hàn Quốc, chú Liễu đã giúp đỡ anh rất nhiều, chú ấy về hưu, anh đã hứa sẽ chăm sóc Yoon Jin thật tốt.”

Còn một nguyên nhân nữa là cha Yoon Jin Liễu Hoắc Nguyên đang giúp anh huấn luyện quân đội, cho nên Yoon Jin có vị trí đặc biệt ở đây. (Cái bộ trans này dịch cứ dở Trung dở Hàn, thành ra, các bạn hiểu tạm họ Yoon dịch Trung thành Liễu, họ Lee dịch Trung ra Lý nhé!)

Vì đại cục, anh phải che chắn cho Yoon Jin.

Diệp Hân Đồng cười khổ, đột nhiên cảm thấy ở Hàn cung cô thật cô đơn, ngôn ngữ không thông, bị người khác khinh rẻ, không được đãi ngộ công bằng, cảm giác thật muốn khóc.

“Được rồi, vậy quy định thời gian, một tháng nữa tôi trở về Trung Quốc. Về đến Trung Quốc, thỏa thuận giữa chúng ta chấm dứt, anh đừng muốn tôi tiếp tục làm cảnh vệ cho anh nữa, nếu đồng ý, tôi sẽ bỏ qua cho Yoon Jin, còn nữa, trả lại thỏa thuận anh đang cầm cho tôi.”

Diệp Hân Đồng vừa nói vừa nhìn binh dịch đang truyền, nước đã sắp cạn.

Mặc Tử Hiên nắm bàn tay đang truyền của cô, đau khổ thâm tình: “Đừng ép anh, anh không rời xa được em.”

Diệp Hân Đồng không chịu nổi sự giả dối của anh, tự rút ống truyền, rút tay về “Thỏa thuận của chúng ta đã kết thúc. Trả lại cho tôi, còn nữa, đừng đối xử với tôi buồn nôn như thế, tôi thấy rất ghê tởm.”

Diệp Hân Đồng cau mày, không che giấu được sự căm ghét, cô xuống khỏi giường, đầu hơi choáng váng, lão đảo suýt ngã.

Mặc Tử Hiên lập tức đỡ cô.

Diệp Hân Đồng đứng vững lại, đẩy Mặc Tử Hiên ra, căm ghét: “Đừng đụng vào tôi, thỏa thuận của chúng ta đã kết thúc.”

Diệp Hân Đồng đi vài bước, lưng rất đau, cô kéo rèm cửa sổ, mở cửa ra, mặt trời chiếu trên cao, hơi chói mắt. Cô quay đầu lại nhìn Mặc Tử Hiên đang sững sờ bên giường, phiền não: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Mặc Tử Hiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thương tiếc vô hạn, Diệp Hân Đồng không tin được anh lại thực quan tâm đến cô.

“Từ tối hôm qua đến giờ”

“Bây giờ là?” Diệp Hân Đồng nhìn vị trí mặt trời, theo cô đoán thì đã gần trưa rồi, sao cô không thấy đói, cũng không thèm ăn. “Có phải là sẽ đến chỗ Lý trí vương không, anh ra ngoài trước đi, tôi muốn rửa mặt, thay quần áo.”

Mặc Tử Hiên nhíu mày, định nói gì đó lại thôi. Thấy ánh mắt căm ghét của Diệp Hân Đồng, anh không thể mở lời, cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Lão Kim đã đứng chờ sẵn ở cửa phòng.

“Điện hạ, có phải người đang hối hận vì đưa cô ấy về đây không?” Lão Kim hỏi bằng tiếng Hàn rất nghiêm túc.

Mặc Tử Hiên buồn bã nhìn ông một cái, trở về phòng mình, lão Kim đi theo sau.

“Điện hạ dự định sẽ làm gì bây giờ? Kim Lệ Châu, Diệp Hân Đồng, Yoon Jin, người phải xử lý những mối quan hệ mầu chót này như thế nào?” Lão Kim có vẻ gây sự.

Tâm trạng Mặc Tử Hiên càng tệ nhìn về phía lão Kim “Ông đang cười nhạo quyết định của tôi? Tôi cũng nghĩ là sẽ sớm tìm ra kho báu.”

“Cự thần không dám, nếu điện hạ cảm thấy phiền lòng, cự thần ngược lại có một ý kiến.” Lão Kim nặng nề nghiêm túc nói.

“Cái gì?” Mặc Tử Hiên có linh cảm kế hoạch ông nói chưa chắc đã lại thứ anh muốn.

“Kim Lệ Châu là ứng cử viên duy nhất cho vị trí phu nhân của người, cho Liễu Hoắc Nguyên quyền kìm kẹp Diệp Hân Đồng, ép Diệp Tuyền nói ra bí mật kho báu, không cần người phải tổn tâm tư. Cái trò chơi tình ái này thật quá nguy hiểm.” Lão Kim vô cảm chờ quyết định của Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên quay lại, hiển nhiên phản đối “Được rồi, tôi tự tính toán, đến chỗ Lý trí vương đi.”

“Điện hạ, xin cho cữu thần được phạm thượng, tính toán của người là gì? Quan hệ này không chỉ ảnh hưởng đến cá nhân người, còn liên quan đến những nghị viên giúp đỡ chúng ta, quân nhân, dân chúng mà mẫu thân của người.”

Mặc Tử Hiên càng thêm phiền não, anh căm ghét Lão Kim gây sự, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, đi tới trước mặt ông, bóng dáng cao lớn gây áp lực, nhưng sắc mặt Lão Kim không hề thay đổi, không một chút sợ hãi.

“Tôi không cần ông báo cáo, nhưng nếu như lần sau đi Trung Quốc, tôi không có cách nào moi được bí mật từ Diệp Tuyền, sẽ làm theo ý ông, ông hài lòng chưa?”

Mặc Tử Hiên tức giận vô cớ, đây là lần đầu tiên sau rất nhiều năm anh bắt mẫn với Lão Kim.

“Tôi biết là Điện hạ đang tức giận, nhưng sự thật mất lòng.”

“Được rồi, tôi không cần ông giảng dạy đạo lý nhiều như vậy.” Mặc Tử Hiên phiền não mở cửa.

“Điện hạ, từ xưa hồng nhan họa thủy (phụ nữ gây họa), họa quốc ương dân (hại dân hại nước), Tây Sở bá vương gần như đã giành quyền thống trị, không ngờ bị Ngu Cơ phá hủy toàn bộ, cuối cùng nhảy xuống Ô Giang tự sát.”

Mặc Tử Hiên đóng cửa phòng, nhốt lão Kim vẫn đang liến thoắng luôn mồm bên trong, vừa ngẩng đầu thấy Diệp Hân Đồng đứng ở cửa, tựa vào ban công.

94. Chương 94: Trung Thành Với Tôi (4)

Sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi trắng bệch được che bởi màu son đỏ, hình ảnh trang nhã như tiên nữ trong rừng, thanh tân thoát tục, không cần mỹ phẩm, chỉ cần đôi môi hồng của cô đã khiến tim đập nhanh. Nhưng ánh mắt lạnh lùng của cô làm anh đau đớn.

Diệp Hân Đồng mặc bộ cảnh vệ một khuy, theo Mặc Tử Hiên lên xe, vừa ngồi lên, cô đã quay mặt nhìn ra cửa, tránh nói chuyện với Mặc Tử Hiên.

Đến chính hoàng điện, là nơi Hàn vương xử lý quốc sự, Yoon Jin ngồi như phạm nhân ở ghế chính giữa, cúi đầu, thấy Mặc Tử Hiên đi vào, nước mắt chảy ra, ánh mắt van xin xinh đẹp động lòng người.

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng gạt đầu với Yoon Jin, cô nín khóc mỉm cười.

Diệp Hân Đồng đứng trên điện, nghĩ thầm, rõ ràng giúp mình bảo vệ sự công bằng, thật ra lại âm thầm giải quyết, không để sự việc đồn ra ngoài, cô cũng không muốn gây phiền toái cho quốc gia mình.

“Xảy ra chuyện ẩu đả như vậy, ta rất lấy làm tiếc. Cô là đặc phái của Trung Quốc, quả thật chúng tôi đã bất kính, bây giờ cô có yêu cầu gì cứ việc nói, ta nhất định nghiêm trị, tuyệt đối không nung tay.” Lý Trí vương nhìn rất ôn hòa, nhưng ông lại đang bảo vệ cho cảnh vệ của mình, cô bị đánh không hề đánh trả, nhưng giờ thành chuyện gây thị phi.

Diệp Hân Đồng cười châm chọc, cúi người thật sâu chào Lý trí vương, thản nhiên nói “Chúng tôi chỉ đùa nhau thôi, không cần trừng phạt. Chỉ có điều cô ấy không biết lưng tôi bị thương, không nhìn thấy áo tôi bị dính máu, cho nên mới đẩy mạnh tôi xuống giếng cạn, nghĩ rằng tôi ngủ choáng ngất trong đó thì sẽ có người đi qua nhìn thấy.”

Sắc mặt Lý trí vương có chút lúng túng, không có cách nào bào chữa. Ông lúng túng cười khẽ, không nói gì.

“Thì ra là phụ nữ chơi với nhau như vậy.” Lý trí vương xuống nước.

“Không phải, là cảnh vệ Yoon nói muốn khoa tay múa chân với tôi, chỉ tiếc là thân thể tôi đang bị trọng thương, không thể đáp ứng, cô nguyện ý sau khi tỉnh dưỡng thân thể cho tốt sẽ cùng cô ây thảo luận, một tuần trước, lưng tôi bị đâm một dao, khiến cảnh vệ Yoon Jin thất vọng rồi.” Nói xong những lời này, Diệp Hân Đồng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô gắng gượng không để mình ngã xuống.

Lee Yul thương cảm nhìn về phía Diệp Hân Đồng, thấy sắc mặt cô tái nhợt, trán cũng rịn mồ hôi.

Lee Yul đặt một cái ghế sau lưng Diệp Hân Đồng “Ngồi đi, đừng gắng gượng, còn nữa, thật xin lỗi.”

Diệp Hân Đồng quả thật không chịu được, cảm kích cậu ta đã bưng ghế tới, vừa định ngồi xuống, Mặc Tử Hiên đã kéo vai cô, Diệp Hân Đồng không hiểu nổi chống lại trông mắt thâm trầm hun hút của anh.

Mặc Tử Hiên kéo Diệp Hân Đồng, cũng có thể nói là đỡ cô nói với Lý Trí vương: “Không còn chuyện gì nữa, cơ thể cô ấy bây giờ đang yếu, con đưa cô ấy về, tiệc gia đình tối nay rồi đến thứ sáu vậy.”

Lý Trí vương gật đầu một cái. Mặc Tử Hiên đỡ Diệp Hân Đồng đi.

Diệp Hân Đồng quay đầu nhìn Lee Yul có chút bị thương, hất tay Mặc Tử Hiên ra.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, không ngờ cô quay lại, tập tễnh đến trước mặt Lee Yul, cười yếu ớt: “Cảm ơn người đã mang cái ghế giúp tôi đầu tiên, tấm lòng tinh tế, nếu nỗ lực, người nhất định sẽ nhận được sự ủng hộ của nhiều người.”

Trong lòng Mặc Tử Hiên có một cục tức, không biết là cảm giác gì, anh bước nhanh qua kéo cô đi.

“Nên về nghỉ ngơi rồi.” Anh lạnh lùng nói.

Diệp Hân Đồng không còn sức để trừng anh nữa, bị anh lôi đi, vừa lên đến xe, Mặc Tử Hiên đã chìa tay, khống chế cô trong lòng, nhìn nhện cơn tức: “Tại sao muốn đối tốt với Lee Yul, em nói những lời đó là có ý gì?”

95. Chương 95: Mâu Thuẫn Tăng Lên

Diệp Hân Đồng yếu đuối nhìn chằm chằm Mặc Tử Hiên, “Tôi tốt với ai là quyền của tôi, mặc dù không quen Lee Yul, nhưng anh ta còn cố tình nói tiếng Trung để tôi không cảm thấy bị cô độc, cũng nhìn thấy tôi không chống đỡ nổi mà lấy ghế cho tôi, người như vậy, sao tôi lại không biết ơn?”

“Anh” Mặc Tử Hiên đột nhiên phát hiện mình không thể phản bác.

, phách lối, chỉ cần có gì không hài lòng một chút là quát nạt người khác, chỉ càng chứng mình anh là người ích kỷ, không thể so sánh với Lee Yul.” Vì cơ thể yếu nên giọng cô rất nhỏ, nhưng từng chữ từng chữ đâm vào tim anh, ghi dấu ấn trong lòng anh.

“Hắn sinh ra đã là quân vương, còn tôi phải lập gia đình xong mới có cái danh hiệu này, em cảm thấy hắn có ưu việt hay tôi?” Mặc Tử Hiên dịu dàng hỏi, có chút lấy lòng.

“Bây giờ không phải anh quá tốt so với cậu ta hay sao?” Diệp Hân Đồng quay đi, không còn sức tranh cãi nữa, lưng đau buốt.

“Đó cũng là vì anh tự cố gắng” Mặc Tử Hiên tiếp tục nói rất dịu dàng, muốn giải thích và nhận được sự ủng hộ. “Anh, luôn hưởng thụ cảm giác được người ta sung ái, cảm thấy ai cũng phải tốt với mình, chuyển động quanh mình, anh không phải bỏ ra cái gì cũng sẵn sàng có một đồng người cam tâm tình nguyện vì anh, anh thấy mình quá ưu việt nên tùy hứng

“Cho nên, lúc này Lee Yul cũng đang cố gắng để nhận được cảm tình của người khác, cậu ta đã làm được, bởi vì trong mắt tôi, cậu ta mạnh hơn anh gấp trăm lần.” Diệp Hân Đồng nói xong dứt khoát dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Mặc Tử Hiên vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của cô, suy tư, trước nay anh chưa tình có vẻ mặt thương cả.

Đến Nguyệt Hằng Hành cung, Diệp Hân Đồng vẫn chưa tỉnh lại.

Mặc Tử Hiên định đánh thức cô, nhưng bàn tay định động vào cô dừng lại, do dự một lúc, dịu dàng nói: “Muốn ngủ thì về phòng ngủ đi, ngồi ngủ không thoải mái.”

Diệp Hân Đồng cũng không hề nhúc nhích như chẳng nghe thấy anh nói gì.

Mặc Tử Hiên bắt đắc dĩ, như phải lấy hết dũng khí, tim chưa bao giờ đập nhanh đến thế, đẩy Diệp Hân Đồng một cái, cô vẫn không tỉnh lại.

Cơ thể cô vì cái đụng của anh, ngồi không vững nữa, từ từ trượt về bên kia, đầu gối lên cửa.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng ngủ say như vậy, bất giác nở nụ cười “Em đó, lần nào ngủ cũng như chết ý.”

Anh dịu dàng vỗ nhẹ đầu Diệp Hân Đồng, lại phát hiện ra trán cô rất nóng. Anh vội vàng ôm cô xuống xe, chạy về phòng, vừa chạy vừa gào lên với Hàn thượng cung đang đứng ở đại sảnh: “Mau gọi thầy thuốc.”

Mặc Tử Hiên lập tức cho Diệp Hân Đồng uống thuốc bác sĩ để lại.

“Đồ ngốc, chỉ biết gặng gượng.” Mặc Tử Hiên đau lòng nhìn Diệp Hân Đồng đang hôn mê.

Lão Kim không gõ cửa đi thẳng vào.

“Điện hạ, tiểu thư Kim Lệ Châu tới. Cô ấy đang ở chỗ Cổ Phi, Cổ Phi cho gọi người qua.” Lão Kim nói với vẻ mặt vô cảm.

“Tôi không đi, chờ thầy thuốc tới hang hay.” Mặc Tử Hiên trầm mồi ngónh ngang, nhìn Diệp Hân Đồng nằm trên giường, tim đau nhói.

“Cô ấy ở đây giao cho tôi, có lão Kim, cô ấy sẽ không chết được.”

“Tôi không đi.” Mặc Tử Hiên cao giọng phẫn nộ.

“Điện hạ, người yêu cô ấy ư?” Lão Kim thẳng thắn, hận đã không rèn thép thành sắt.

Mặc Tử Hiên sững sốt, cười lúng túng: “Lam sao thế được, tôi chỉ thấy cô ấy vì tôi mà bị thương cho nên không yên lòng.”

“Nếu người không lấy đại cục làm trọng, sẽ có nhiều người vì điện hạ sẽ bị liên lụy. Điện hạ, kể từ khi quen biết cô gái này, người đã thay đổi, thiếu đi lý trí.”

“Được rồi, đừng nói nữa, tôi đi là được chứ gì.” Mặc Tử Hiên đau lòng nhìn Diệp Hân Đồng nằm trên giường, lại nhìn lão Kim thận trọng nói: “Cô ấy là một quân cờ rất quan trọng, không được để cô ấy xảy ra chuyện gì.”

Lão Kim cũng thận trọng gật đầu.

Mặc Tử Hiên lúc này mới đi ra ngoài, vào phòng Cổ Phi.

Anh nhìn thấy Kim Lệ Châu, lại nở một nụ cười ma mẫn.

“Đưa Lệ Châu ra ngoài chơi đi, các con đã lâu chưa đi rồi, hôm nay ra ngoài giải sầu chút.” Cổ Phi vừa thấy Mặc Tử Hiên đi vào đã nói thẳng để họ có cơ hội hẹn hò riêng tư.

Mặc Tử Hiên sững sốt, hơi do dự, sắc mặt vẫn giữ nguyên sắc thái cũ, 5 giây sau, anh ôm chầm lấy Kim Lệ Châu “Vây chúng ta ra ngoài đã, không cần phần cơm cho con.”

Cổ Phi mỉm cười hiền hậu.

Mặc Tử Hiên lúc xoay người, trong lòng lại nhớ đến Diệp Hân Đồng, mắt lóe lên một tia bất mãn.

Xe rời khỏi Hàn cung cổ kính, theo sau là xe của cảnh vệ.

Mặc Tử Hiên lại cười tà mị, nhìn Kim Lệ Châu “Tôi trước giờ chưa từng có tình cảm với cô, tại sao cô lại chọn tôi mà không phải Lee Yul?”

Kim Lệ Châu then thùng sà vào ngực Mặc Tử Hiên: “Bởi vì anh là Mặc Tử Hiên, em thích anh”

‘Anh không phải bỏ ra cái gì cũng sẵn sàng có một đồng người cam tâm tình nguyện vì anh Cho nên, lúc này Lee Yul cũng đang cố gắng để nhận được cảm tình của người khác, cậu ta đã làm được, bởi vì trong mắt tôi, cậu ta mạnh hơn anh gấp trăm lần.’ Giọng nói yếu ớt của Diệp Hân Đồng lại vang lên trong đầu anh.

Tay Mặc Tử Hiên càng ôm chặt Kim Lệ Châu, đầu óc vẫn đang quay cuồng hình ảnh Diệp Hân Đồng.

Về mặt ngọt ngào của Kim Lệ Châu càng thêm rõ rệt, “Tử Hiên, chúng ta chọn ngày kết hôn đi, ba cũng hi vọng chúng ta sẽ sớm về cùng một nhà.”

Mặc Tử Hiên sửng sốt. Những lời nói, và phản ứng hai ngày nay của Diệp Hân Đồng khiến anh vô cùng phiền não.

“Mặc dù em không biết chuyện của mọi người, nhưng ba đã từng đề cập rằng, ba đang quan sát thái độ, nếu có ông giúp một tay, em tin là anh sẽ được nhiều nghị viên ủng hộ hơn.” Kim Lệ Châu nói rất êm ái.

Mặc Tử Hiên bị đánh gục trong lòng, nở nụ cười ma mãnh nâng cằm Kim Lệ Châu, nhìn cô bằng ánh mắt mê hoặc, dịu dàng nói: “Biết tôi vì sao lúc này lại không cưới cô không? Vì tôi sợ bên ngoài đồn đại tôi cưới cô vì ngại vàng.”

Kim Lệ Châu cảm động mỉm cười: “Thật ra chẳng liên quan gì cả, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh, nguyện nhân gì em cũng không để ý.”

‘Anh, luôn hưởng thụ cảm giác được người ta sung ái, cảm thấy ai cũng phải tốt với mình, chuyển động quanh mình, anh không phải bỏ ra cái gì cũng sẵn sàng có một đồng người cam tâm tình nguyện vì anh, anh thấy mình quá ưu việt nên tùy hứng’ Lúc này trong đầu Mặc Tử Hiên lại vang lên lời nói của Diệp Hân Đồng, anh hơi phiền lòng, cúi đầu hôn lên môi Kim Lệ Châu.

Một nụ hôn rất lâu, khiến Kim Lệ Châu không còn thở được, đó là cách thức độc đáo của Mặc Tử Hiên.

Một chiếc xe máy nhanh chóng phi từ đằng sau lại, đến bên cửa sổ xe Mặc Tử Hiên, nhấn cái nút rồi biến mất.

Lúc Mặc Tử Hiên cảm thấy có gì bất thường, xe máy đã chạy mất.

Mắt anh nheo lại, tựa vào ghế, cũng không có gì nóng vội.

“Lần này phải làm sao?” Kim Lệ Châu ngược lại lo lắng.

Mặc Tử Hiên hơi nhếch miệng, “Không có gì, để bọn họ chụp, cô là người phụ nữ của tôi, sợ cái gì chứ. Đã chụp rồi, chúng ta chỉ có thể tiếp tục thôi.”

“Cái gì?” Kim Lệ Châu vẫn còn kinh ngạc.

Mặc Tử Hiên định hôn tiếp, nhưng lúc gần chạm môi cô, anh dừng lại, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Diệp Hân Đồng, nhớ lúc anh đang cuồng nhiệt hôn cô, thì cô lại trừng mắt liếc anh một cái.

‘Làm ơn, về sau đừng có mập mờ với tôi như vậy’. Lại một câu nói khác của cô luẩn quẩn bên tai anh.

Đợi mãi không thấy Mặc Tử Hiên hôn, Kim Lệ Châu ôm cổ anh, đưa đôi môi đỏ mọng lên.

Mặc Tử Hiên nhắm mắt lại, đầu óc chỉ nghĩ là Diệp Hân Đồng đang hôn mình, hô hấp càng trở nên gấp gáp, bộ hạ kiên định đứng lên, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ anh ăn phải xuân dược, lại nghĩ ngợi viễn vông.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, đột nhiên đẩy Kim Lệ Châu ra.

“A” Kim Lệ Châu bị va vào cửa, u oán nhìn Mặc Tử Hiên: “Anh làm gì thế?”

Mặc Tử Hiên đột nhiên lúng túng, cúi người nhìn Kim Lệ Châu, khuôn mặt rất gần nhau “Em quá đẹp, tôi sợ không khống chế được mình, không nhận được mà muốn em.”

Kim Lệ Châu ngượng ngùng cúi đầu, mỉm cười “Em có thể.”

“Trong lòng tôi em rất thuần khiết, chỉ sau khi vào lễ đường mới động vào em.” Mặc Tử Hiên vuốt ve má Kim Lệ Châu “Em biết tôi khổ sở thế nào không?”

Mặc Tử Hiên nhìn Kim Lệ Châu đang cười ngượng ngùng, nếu anh nói với Diệp Hân Đồng những lời như vậy, cô nhất định sẽ lườm anh một cái sau đó cười đều nói “Anh tỉnh lại đi, đừng có nói những lời giả dối với tôi, lãng phí thời gian.”

Phụ nữ đúng là ngu ngốc, biết rõ những lời thề non hẹn biển đều là giả dối, nhưng cứ nghe mãi không chán. Anh đột nhiên cảm thấy mình quá giả dối, không còn gì để nói.

Anh ngồi thẳng dậy, hắng giọng: “Nói đi, bây giờ em muốn đi đâu?”

Kim Lệ Châu ngượng ngùng: “Em muốn đến tiệm áo cưới, anh đi cùng em đi.”

96. Chương 96: Mâu Thuẫn Tăng Lên (2)

Cô ngẩng đầu nhìn anh mắt nghi hoặc của Mặc Tử Hiên, nói tiếp: “Tháng sau bạn thân em đám cưới, em muốn tặng áo cưới cho cô ấy.”

“Ừ, được, tôi đi cùng em.”

Xe nhanh chóng tiến về tiệm áo cưới, nhưng Kim Lệ Châu lại không đi vào, “Không phải chỗ này... em nhìn thấy một chiếc ở cửa hiệu khác.”

Mặc Tử Hiên có chút nghi ngờ, nhưng vẫn đi.

Kim Lệ Châu ngọt ngào kéo tay Mặc Tử Hiên vào tiệm áo cưới “Bà chủ, bộ váy cưới tôi đặt lần trước đã xong chưa?”

“Xong rồi. Vóc dáng cô với bạn không khác nhau lắm, có cần thử không?” Bà chủ cười a dua.

Kim Lệ Châu đắm đuối liếc mắt đưa tình với Mặc Tử Hiên đáp “Được, Tử Hiên, anh chờ em chút, em sẽ ran gay.”

Kim Lệ Châu theo bà chủ vào thay quần áo, Mặc Tử Hiên ngồi trên ghế salon, nhìn cách bài trí của tiệm áo cưới, đột nhiên anh đứng lên, cảm thấy bên cửa sổ có một bộ váy vô cùng thích hợp với Diệp Hân Đồng.

Anh đi đến bên chiếc áo cưới, qua lớp kính, đột nhiên, chiếc kính phản chiếu hình ảnh một đám phóng viên lén lút chạy như bay tới đây.

Mặc Tử Hiên nhú mào, sắp xếp trùng hợp như vậy chắc chắn là có âm mưu.

Anh nghĩ phải nhanh chóng tránh né sự theo dõi của giới truyền thông, nhưng lại nghĩ đến nụ hôn bị chụp trộm kia, nhếch miệng, ánh mắt âm u.

Kim Lệ Châu ngọt ngào bước ra từ phòng thay quần áo, cô mặc chiếc váy cưới đứng đó chói lọi y như công chúa chân chính.

Ký giả từ bốn phương tám hướng xông lại, nhân viên bảo vệ ngăn họ ở cửa.

“Xin hỏi có phải các vị thử áo cưới là sắp có chuyện vui không?”

“Xin hỏi hôn lễ của các vị sẽ tổ chức ở đâu?”

“Tạch tạch tạch” Báo chí, nhiếp ảnh ùn ùn kéo đến, Kim Lệ từ từ khoác vào cánh tay Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười tà mị điên đảo chúng sinh, không trả lời gì cả, với sự đẹp đường của nhân viên bảo vệ đi về phía xe.

Đột nhiên, không biết Kim Lệ Châu cố ý hay bị trật chân, đứng im tại chỗ.

Mặc Tử Hiên quay đầu nhìn, lóe lên sự chán ghét nhưng nhanh chóng biến mất, anh đến bên, bế cô lên đặt vào trong xe.

Xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Sau khi lên xe, Mặc Tử Hiên dựa vào thành ghế, trông mắt thâm thúy sâu hun hút, thần sắc nặng nề khiến cô không dám nói lời nào.

Xe chạy được khoảng 5p, Mặc Tử Hiên quay đầu nhìn Kim Lệ Châu

“Chuyện này là âm mưu của ai?”

Kim Lệ Châu kinh ngạc, cúi đầu uất ức “Là Cổ Phi.”

Mặc Tử Hiên buồn bã nhưng nhanh chóng biến mất, nhếch miệng, vui vẻ sáng láng, Kim Lệ Châu không thể nắm bắt được tâm trạng thực của anh.

“Anh hãy bỏ qua cho Cổ Phi, ba em nói với em, nếu em cưới anh, ông sẽ giúp anh ngồi vào ngai vàng. Vì thế Cổ Phi mới đưa ra hạ sách này. Đừng tức giận được không?” Kim Lệ Châu kéo áo Mặc Tử Hiên nũng nịu.

Mặc Tử Hiên có chút biểu cảm, nhưng ánh mắt cũng không hề vui vẻ, ôm chầm lấy Kim Lệ Châu “Anh làm sao có thể tức giận? Anh cũng rất muốn cưới em, em là cô gái duy nhất xứng với anh, nếu chuyện đã như thế, vào buổi họp mặt gia đình thứ 6, anh sẽ tuyên bố hôn lễ của chúng ta trước mặt mọi người.”

“Có thật không?” Kim Lệ Châu nở nụ cười ngọt ngào, nằm yên trong ngực Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nặng nề nhìn ra bên ngoài, đáy mắt có một ánh khổ sở không thể che giấu, chân mày hiện rõ sự rối rắm.

Xe đến khu vực đông đúc, cảnh vệ kiểm soát xe hỏi “Điện hạ, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Kim Lệ Châu đắm đuối đưa tình nhìn Mặc Tử Hiên.

“Đến nhà tổng thống.”

Kim Lệ Châu có chút khó hiểu mở to mắt nhìn Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên cười dịu dàng “Anh muốn về bàn bạc với mẫu thân chuyện kết hôn, còn sắp xếp thông cáo báo chí, nếu ngày mai không lên trang nhất, rất khó xử lý.”

“Vâng” Kim Lệ Châu khéo léo gật đầu, tiếp tục nằm trong ngực Mặc Tử Hiên, thẹn thùng như con chim nhỏ.

Xe đến cửa nhà Kim Lệ Châu, Mặc Tử Hiên không xuống xe mà đi thẳng.

Qua một khu vực sầm uất, anh nghĩ Diệp Hân Đồng còn chưa có điện thoại, liền sai cảnh vệ đi mua một cái rồi trở về Hàn cung.

Về tới Nguyệt Hàng Hành cung, anh chạy thẳng tới phòng Cổ Phi, vừa vào đến nơi đã thấy tám hình ảnh hôn Kim Lệ Châu trên tay Cổ Phi, Lão Kim đang cung kính đứng bên cạnh, hai người đang nói chuyện thì Mặc Tử Hiên đột nhiên đi vào nên tạm ngừng

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, không đi vào, mà tựa trên khung cửa “Không phải chỉ là cưới Kim Lệ Châu sao? Cưới là được rồi, cần gì phải tốn công tốn sức đẩy con ra đầu sóng ngọn gió, đứng trên vách núi lựa chọn, thật không nói nổi.”

“Tử Hiên, chúng ta là đều lo lắng cho con.” Cổ Phi để tám ảnh xuống, đứng lên giải thích.

“Con biết rồi, cho nên thật biết ơn mọi người đã khiến con không còn đường lựa chọn.” Mặc Tử Hiên cười lớn hơn, không nhìn được tâm trạng thực.

“Chúng ta muốn tổ chức hôn lễ cho con vào 15 tháng sau, lúc này phải tranh thủ sự ủng hộ của các nghị viên, có thể thì cơ hội tiếp nhận vị trí của Lý Trí vương mới vững chắc.” Cổ Phi nói lời thăm thía, hiền hậu đến nắm bả vai Mặc Tử Hiên.

“Mọi người đã quyết định rồi thì cứ thế đi, con sẽ tuyên bố trong bữa tiệc gia đình tối thứ 6, còn nữa, trừ chuyện này ra, những chuyện khác làm ơn để con tự quyết được không?”

“Điện hạ, ý người là chuyện của Diệp Hân Đồng sao?” Lão Kim lạnh mặt nói.

“Không được, không cần cô ấy phải công nhận yêu con, kìm kẹp cô ta càng gọn gàng nhanh chóng hơn.” Cổ Phi nghiêm nghị nói.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng cười: “Mọi người muốn con cái gì cũng nghe lời ư? Thế thì đoạt được ngôi vị có ý nghĩa gì. Mẫu thân, người nên nghe lời nhi tử.”

Mặc Tử Hiên xoay người, Cổ Phi kéo anh lại “Con là có ý gì?”

Mặc Tử Hiên không nói gì, mặt có chút bi thương.

“Điện hạ có ý là tự mình quyết định” Lão Kim nói phía sau.

Cổ Phi u buồn xuống nước “Được rồi, hôn lễ sẽ được sắp xếp vào 15 tháng sau, những chuyện khác con tự quyết.”

Cổ Phi chờ Mặc Tử Hiên nói lời giải thích, ai ngờ anh không nói gì đi thẳng vào phòng Diệp Hân Đồng.

Cổ Phi nóng nảy muốn đuổi theo.

“Cổ Phi” Lão Kim lên tiếng gọi lại “Chúng ta có thể âm thầm sắp đặt, cứ để Điện hạ đi.”

Cổ Phi nhú mày, cũng không làm gì khác được đành gật đầu.

.....

Mặc Tử Hiên đi vào phòng Diệp Hân Đồng, trên bàn trước mặt cô để rất nhiều loại thuốc.

Anh tới bên đầu giường, nhìn Diệp Hân Đồng vẫn còn đang truyền nước, thỉnh thoảng cau mày, đôi môi trắng bệch như muốn nói gì. Mặc Tử Hiên đau lòng cúi xuống, ghé sát tai vào môi cô.

“Đau quá”

Mặc Tử Hiên cảm giác lòng mình còn đa hơn. Ngồi xuống, nắm tay Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng từ từ mở mắt, nhìn vào mắt Mặc Tử Hiên.

Anh nở nụ cười rực rỡ “Em đói không?”

Diệp Hân Đồng yếu ớt lắc đầu.

“Em thật là đồ ngốc, một người ăn nhiều như em bỗng nhiên không ăn gì sao lại không đói bụng, anh bảo bọn họ chuẩn bị một chút.” Mặc Tử Hiên đứng lên muốn dẫn dò cung nữ.

“Tôi uống.” Diệp Hân Đồng nói.

“À” Mặc Tử Hiên lập tức rót nước, đỡ cô dậy uống.

Diệp Hân Đồng uống vừa ngụm, thần trí có vẻ tỉnh táo hơn nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, cô nhìn Mặc Tử Hiên nói thật: “Tôi không chết được, nếu anh dừng hi sinh thì không sao, chết vì ấu đả, Vũ Văn Thành và đồng nghiệp mà biết sẽ chê cười, cha mẹ tôi cũng không thể yên lòng.”

Mặc Tử Hiên sững sốt “Cái đầu ngốc của em lại đang nghĩ gì vậy?”

“Dù sao tôi cũng không thể chết được, tôi muốn ăn cơm, muốn bình yên trở về không cần danh dự.” Diệp Hân Đồng kiên quyết nói.

Mặc Tử Hiên vô cớ bật cười: “Được, anh nghe lời em.”

Mặc Tử Hiên đi ra ngoài chuẩn bị cho cô một bữa ăn dinh dưỡng.

Diệp Hân Đồng ăn uống say sưa, ăn rất nhiều, miệng không ngừng nhai.

“Em đúng là tham ăn.” Mặc Tử Hiên nói giọng cưng chiều.

“Nếu không thì phải làm sao? Ở một đất nước lạ lẫm, không người thân không bạn bè chỉ có thể tự chăm sóc mình, có cơ hội ăn thì phải ăn, không chừng trong cung đình phức tạp này cũng có thể bị bỏ đói như chơi.” Diệp Hân Đồng vừa ăn vừa nói, ăn được một chút, tinh lực có phần hồi phục.

“Anh không phải bạn bè của em sao?” Mặc Tử Hiên có vẻ mặt làm nũng.

“Anh không có còn hơn! Bạn bè gì muốn chọc tôi xuất huyết.” Diệp Hân Đồng cuối cùng đã ăn no, thở ra một hơi, nở nụ cười thỏa mãn “No rồi, lưng cũng không thấy đau nữa.”

Mặc Tử Hiên hơi xấu hổ, cũng có chút thương cảm.

“Diệp Hân Đồng” Anh nghiêm túc kêu tên cô.

Diệp Hân Đồng nghi hoặc nhìn anh định nói gì lại thôi.

“Muốn nói gì thì nói đi.”

“Thật xin lỗi, đã bắt em ký thỏa thuận đó, xin lỗi em cả những chuyện trước đây.” Anh tỉnh lược vài ngàn chữ.

Diệp Hân Đồng nhớ lại cảnh trên máy bay, trong lòng có chút đau đớn, nhưng nhanh chóng ép mình coi thường, nở một nụ cười sáng láng “Đều là người trưởng thành rồi, không có gì. Anh mới phí sức, tôi chỉ hưởng lợi thôi! Còn nữa, tôi cũng không phải xử nữ, về sau vạch rõ giới hạn là được rồi.”

Tại sao khi nói những lời này, trong lòng cô lại đau đớn không thể giải thích.

Nỗi đau này làm cô khó chịu. Cô muốn lãng sang chuyện khác, chỉ cần không nghĩ đến thì sẽ không khổ sở.

“Phải rồi, tôi có chuyện nhờ anh.” Diệp Hân Đồng như ánh mặt trời.

“Cái gì?” Ngược lại trong lòng anh lại buồn buồn, bị cô không xem trọng khiến anh vô cớ rầu rĩ.

“Tôi cũng muốn học tiếng Hàn, dù sao bên cạnh anh cũng có nhiều người biết cả Trung lẫn Hàn, anh phải một người dạy cho tôi, tôi đang bị thương cũng không thể làm cảnh vệ của anh, để cho tôi học tiếng Hàn cũng giết thời gian.”

“Được.” Mặc Tử Hiên dịu dàng đồng ý.

“Bây giờ tôi muốn ngủ thêm một chút, ngủ nhiều mới nhanh khỏe.”

“Ừ”

Anh ta từ lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy? Có chút không quen.

Diệp Hân Đồng nằm xuống, quay lưng về phía Mặc Tử Hiên.

Cô chỉ muốn không nghĩ đến gì nữa, chỉ cần ngủ đi là tốt rồi, thời gian sẽ hòa tan những cảm giác lạ lẫm kia. Cô tin là mình có thể làm được.

.....

Ở trên giường ngáy ngốc một ngày lại cảm thấy nhàm chán, cũng may cô cũng có thể không nghĩ tới mọi chuyện chú tâm học tập, có môi trường nên cô học rất nhanh.

Sau hai ngày ở một chỗ, nghỉ ngơi tốt, đã có thể xuống giường rèn luyện chân tay.

Mặc Tử Hiên mấy ngày nay không biết đã biến mất ở đâu.

Diệp Hân Đồng đang ép chân, trong miệng còn lẩm bẩm mấy từ tiếng Hàn.

Cổ Phi đột nhiên đi vào, đứng sau lưng nhìn cô gái Trung Quốc này như có điều suy nghĩ, đúng là một cô gái chịu khó học hỏi, đáng tiếc thân phận của cô không khéo khiến bà có cảm tình.

“Mau chuẩn bị đi, cô nghỉ ngơi cũng đủ rồi, đã có thể đi làm.” Cổ Phi nói.

Đột nhiên có tiếng nói làm Diệp Hân Đồng giật mình.

“A” Cô kinh ngạc xoay người lại, thấy Cổ Phi lập tức cung kính nói “Vâng”

Cổ Phi nhú mày có vẻ bất mãn ‘Làm gì mà phải kinh ngạc sợ hãi như thế, một lúc nữa, lão Kim sẽ dẫn cô ra.’

“Vâng” Diệp Hân Đồng hơi nghi ngờ, cô không phải là cảnh vệ của Mặc Tử Hiên sao? Lão Kim đưa cô đi đâu? Nhưng mà, cô không chế được cá tính lỗ mãng của mình, tin là có hỏi Cổ Phi, bà cũng không trả lời, xe ra bà ta không thích cô.

Diệp Hân Đồng đi theo Lão Kim, Lão Kim sắp xếp để cô làm cảnh vệ vòng trong, điều một nữ cảnh vệ đi ra, Diệp Hân Đồng được thay thế vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, có một cái bàn lớn dài chừng 5 thước, rất nhiều nhân viên, Thái Hậu, Lý Trí Vương, Lee Yul, Mặc Tử Hiên, Cổ Phi, Kim Lệ Châu, còn vài người mà Diệp Hân Đồng không biết.

Mặc Tử Hiên thấy Diệp Hân Đồng đi vào với vị trí cảnh vệ vòng trong thì kinh ngạc, hiển nhiên là sự xuất hiện của cô không nằm trong dự tính, nhìn lại Cổ Phi có vẻ rất bình tĩnh, anh nhủ mày, con người thâm đen với cảm xúc chán chường lộ ra ngoài.

97. Chương 97: Hãy Để Tôi Trở Về

Hân Đồng cảm thấy Mặc Tử Hiên có chút khác thường, vốn là một bữa tiệc vui vẻ mà anh không nói lời nào, cúi đầu trầm tư.

Kết thúc bữa cơm, Cổ Phi nhìn về phía Mặc Tử Hiên, nhắc nhở anh nói chuyện hôn lễ, Mặc Tử Hiên cúi đầu làm bộ không nhìn thấy.

Cổ Phi cùng Kim Lệ Châu đều chờ đợi.

Nhưng Mặc Tử Hiên vô cùng bình tĩnh, giống như không hề thấy ám hiệu của họ, bưng ly rượu lên, nở nụ cười tà mị, phản bội rồi làm một hơi cạn sạch.

Cổ Phi phiền não dùng ánh mắt cảnh cáo anh nên nói ra thì hơn.

Nhưng, Mặc Tử Hiên lạnh lùng nhìn bà, dựa lưng vào ghế, mặc kệ bà căng thẳng.

“Hoàng thượng, Hiên nhà chúng tôi có chuyện muốn công bố trong bữa tiệc hôm nay.” Cổ Phi mỉm cười hiền từ, lần nữa đưa Mặc Tử Hiên ra trước mũi nhọn không có đường lùi.

“À, chuyện gì vậy? Chắc là chuyện tốt?” Lý trí vương hiền từ nhìn về phía Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng không hoàn toàn hiểu hết những gì họ nói. Nhưng nhìn tất cả mọi người đều đang hướng về Mặc Tử Hiên, sắc mặt hẳn lại có vẻ kỳ cục.

Mặc Tử Hiên đặt tay lên tay Kim Lệ Châu, lạnh nhạt nhìn Lý Trí vương “Con có một thỉnh cầu.”

Kim Lệ Châu cùng Cổ Phi nhìn nhau cười.

Mặc Tử Hiên nhếch khóe miệng, nụ cười của anh bất kể ở góc độ nào cũng đều hoàn mỹ không tì vết, nhưng trong lòng Diệp Hân Đồng lại không cảm thấy thế, nụ cười này của anh khẳng định là ó chuyện gì không ổn.

“Thời gian rời Hàn cung sang Trung Quốc, thấy rất nhiều người thân, bạn bè cũng cùng nhau đi du lịch, có thể vui vẻ giải trí, gia tăng tình cảm, con muốn cùng Lee Yul đi du lịch một thời gian ngắn, hẹn xong bạn bè sẽ lên đường.”

Kim Lệ Châu không giấu được thất vọng, điểm đậm đáng yêu nhìn Mặc Tử Hiên.

Cổ Phi sắc mặt xanh mét.

Lý Trí vương do dự.

“Con cũng muốn đi, đã lâu rồi không được đi du lịch với anh, nói vậy chắc cảnh ở đó rất đẹp.” Lee Yul nhẹ nhàng nói.

Lý Trí vương nhìn Lee Yul với ánh mắt vô cùng hiền từ.

“Được, vừa đúng ngày mai là thứ 7, vậy hai ngày cuối tuần đi, lịch trình giao cho Mặc Tử Hiên sắp xếp.”

.....
Sau bữa tiệc, Kim Lệ Châu được cảnh vệ hộ tống về nhà.

Vừa về tới Nguyệt Hàng Hành cung, Cổ Phi vung một cái tát “Con nên nói cái gì không phải không biết chứ?”

Sắc mặt Cổ phi rất khó coi, Diệp Hân Đồng đứng ở cửa hơi kinh ngạc, theo bản năng, cô xoay người đi ra khỏi cửa.

Mặc Tử Hiên không hề xấu hổ, con mắt thâm đen bướng bỉnh lý lợm có chút uể oải.

“Chẳng phải con đã nói sẽ theo ý mọi người ư, tại sao lại không tôn trọng con, để Diệp Hân Đồng đến bữa tiệc mà không được sự đồng ý của con.”

Cổ Phi tức giận mặt xanh mét.

Diệp Hân Đồng nghe được tên mình được phát âm bằng tiếng Hàn, cô thò đầu vào, quan sát xem rốt cuộc là tình huống gì/

Không khí giữa bọn họ không có vẻ gì tốt.

Đột nhiên Mặc Tử Hiên xoay người kéo Diệp Hân Đồng đang thập thò ở cửa đi ra ngoài.

“Này, anh làm gì thế? Buông tôi ra.” Diệp Hân Đồng giãy giụa quay đầu lại nhìn sắc mặt Cổ Phi, bà tức sắp phát nổ rồi, không biết vì sao, Diệp Hân Đồng cảm thấy họ cãi nhau là vì cô.

Mặc Tử Hiên kéo cô lên xe, tự lái đi, phóng ra khỏi Hàn cung.

Sắc mặt anh không tốt, Diệp Hân Đồng nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Anh tức giận cũng không cần kéo tôi theo chứ? Tôi không phải cái đệm lưng của anh.”

Mặc Tử Hiên không nói gì, vẫn nhìn về phía trước.

Diệp Hân Đồng cau mày suy nghĩ, dừng một chút, nghi ngờ hỏi: “Trên bàn cơm mọi người nói gì vậy? Xem ra ở đó có sóng ngầm mãnh liệt.”

“Không có gì, chỉ nói ngày mai cùng ra ngoài chơi.” Mặc Tử Hiên giọng chẳng có gì tốt, cúi đầu, hỏ CD vào ổ.

Diệp Hân Đồng cười nhạt: “Chơi á. Anh lừa gạt tôi, nếu đi chơi sao Cổ Phi phải đánh anh, chẳng lẽ anh cường gian Kim Lệ Châu mà không nhận?”

Mặc Tử Hiên không nhận được sự thẳng thắn của Diệp Hân Đồng, cười khổ: “Trí tưởng tượng của cô thật phong phú, tôi cũng cần phải dùng sức mạnh với người khác sao?”

“Anh không cần dùng sức mạnh, chỉ cần nói lời ngon ngọt là có người lên giường với anh, sau đó phải mông chạy, làm tình với anh cũng chỉ như ăn cơm, thế nào mấy ngày nay ném sơn hào hải vị, chắc mùi vị cũng không tệ?” Diệp Hân Đồng đùa cợt.

Mặc Tử Hiên phát hiện miệng lưỡi lưu loát của mình không phản bác được, đột ngột dừng xe ven đường, cởi dây an toàn, quay đầu nghiêm túc chăm chăm nhìn Diệp Hân Đồng.

“Vậy thì anh và em lên giường, có phải là lừa em không?”

Diệp Hân Đồng hơi xấu hổ, nhắc tới cô làm gì, cô nghĩ lại không giải thích nổi, như bị quỷ nhập vào người: “Tôi khác với họ”

“Phải, không giống nhau, cho nên, em đã cho anh rất nhiều dư vị, có hứng thú đi hô mưa gọi gió không, anh còn rất nhiều kỹ xảo chưa kịp phát huy.” Mặc Tử Hiên nói như trút giận, bình thường đã cợt nhả.

Diệp Hân Đồng cảm thấy tâm trạng anh hôm nay không tốt, cô không thể tức giận, chỉ nặng nề hỏi: “Anh hôm nay rất cuộc sao vậy?”

Mặc Tử Hiên đột nhiên ôm chặt Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng giật mình, lấy tay chống ngực anh phản đối.

“Một lúc thôi, chỉ một lúc là được rồi.” Mặc Tử Hiên thì thầm.

Diệp Hân Đồng buông lỏng tay.

Mặc Tử Hiên ôm Diệp Hân Đồng, nhắm mắt lại, cảm nhận nhiệt độ của cô.

Rất lâu sau, anh buông cô ra, có chút mệt mỏi.

“Hỏi em một câu.” Bộ dạng anh rất chăm chú, không khí trở nên nặng nề.

“Cái gì?” Diệp Hân Đồng bất giác cảm thấy căng thẳng.

“Nếu anh cho em quyền lợi của thê tử, nhưng không cho em danh phận đó, em có đi theo anh không?”

Phụt! Quả nhiên, câu hỏi của anh làm cô hộc máu.

Diệp Hân Đồng nở một nụ cười giấu cợt: “Anh không có nào à, cho tôi làm thê tử của anh tôi còn chưa muốn hưởng hồ là tiểu tam, nhanh nhanh trở về đi, anh ăn tối rồi, tôi còn chưa ăn.”

“Khụ khụ” Mặc Tử Hiên hắng giọng “Nếu câu trả lời của em là như vậy, anh cũng không còn gì phải nghĩ ngợi rồi rầm nữa.”

“Anh rồi rầm cái gì? Có liên quan đến việc hôm nay Cổ Phi đánh anh sao?” Diệp Hân Đồng hỏi với vẻ vô tội.

Mặc Tử Hiên liếc nhẹ cô, khởi động xe, nhanh chóng dừng ở một quán ven đường.

98. Chương 98: Hãy Để Tôi Trở Về (2)

“Hôm nay anh mời em ăn tối, em đi đến một nơi với anh, tâm trạng anh không tốt.” Bộ dạng Mặc Tử Hiên nhìn cái đã thấy tâm trạng không tốt, may quá cô không phải là người chọc anh, cho nên anh không nổi giận với cô.

Diệp Hân Đồng cởi dây an toàn của mình ra. Bất đắc dĩ nói: “Tôi có quyền cự tuyệt hay sao? Chỉ có một yêu cầu, hãy giữ mạng mình cho tốt, đừng để bệnh tim của tôi tái phát, thân thể tôi chưa gánh nặng được.”

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, không trả lời, cái biểu cảm không ai sánh nổi đó của anh khiến Diệp Hân Đồng cảm giác như con nít, lưng cô mặc dù đã tốt hơn, nhưng cảm giác đau trong lòng vẫn còn mờ ảo.

Diệp Hân Đồng tìm một chỗ ngồi xuống, Mặc Tử Hiên nói với chủ quán vài câu, ông chủ nhanh chóng bê vài thứ anh gọi lên.

Là một loại bánh mật hồng hồng cùng với một loại nấu linh tinh những gì, cả hai chai rượu.”

Mặc Tử Hiên mở rượu, tự rót ỳnh.

Diệp Hân Đồng ngăn lại.

“Anh lái xe mà uống rượu, ở Trung Quốc là bị bắt đi tù rồi đấy.”

“Tôi gọi người lái thuê rồi.” Mặc Tử Hiên uống một hớp rượu, mở chai khác ra rót cho Diệp Hân Đồng.

Ông chủ một lúc sau mang một món xào lên, ngửi có vẻ thơm, có cảm giác giống món ăn gia đình...

Thấy món ăn yêu thích, Diệp Hân Đồng ăn say sưa ngon lành, rượu pha Hàn Quốc nồng độ không cao, uống vào có vẻ không ảnh hưởng gì.

Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng, nhìn cô ăn hồn nhiên. Anh nhú mày tò mò hỏi: “Em đã từng phiền não vì chuyện gì chưa? Ngày nào cũng thấy em như một kẻ ngốc ấy.”

“Anh thần kinh à, là tâm trạng anh không tốt chứ có phải tôi đâu?”

Lúc nói câu này, ông chủ bưng ra một chén có thứ gì ngọ nguậy.

Diệp Hân Đồng dùng chiếc đũa lật đi lật lại “Đây là cái gì?”

“Rượu Chương ngư” Mặc Tử Hiên không quan tâm đến cái này, lại chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng hỏi: “Anh muốn biết em rốt cuộc đã từng đau lòng bao giờ chưa? Vũ Văn Thành đối với em như vậy, em cũng không một chút thương tâm, em không yêu anh ta hay là mất cảm giác.”

“Này” Diệp Hân Đồng để đũa xuống “Anh hôm nay làm sao thế? Không cần phải vì mình không vui mà muốn mọi người đều thế chứ, tôi không biết anh vì sao không vui nhưng đừng lôi tôi vào.”

“Lần đầu tiên gặp phải một người con gái mạnh mẽ như em.” Mặc Tử Hiên phiền não gấp một con Chương ngư đưa vào miệng.

“Tôi không mạnh mẽ, chỉ là không nghĩ đến là được rồi, không muốn thì sẽ không phiền.” Diệp Hân Đồng lần nữa dùng đũa lật qua lật lại Chương ngư, không dám ăn.

“Có một số việc không phải cứ không nghĩ là có thể giải quyết được.” Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng cứ lật qua lật lại “Làm gì thế? Đây là món ăn nổi tiếng ở quán này, không phải em thích đồ ăn ngon sao?”

“Trông ghê ghê, cứ như là con đĩa ấy.”

Mặc Tử Hiên dùng cái thìa, múc một ít đưa tới trước mặt Diệp Hân Đồng: “Chỉ cần không nghĩ đến là được rồi.”

Diệp Hân Đồng há mồm, ăn.

Chương ngư động đây, có vị rượu cay cay lại hơi tanh tanh.

“Ọe” Cô muốn ói.

“Đừng ọe ra, nhai đi.” Mặc Tử Hiên lo lắng đưa nước ra.

Diệp Hân Đồng ra sức nhai, đầu lưỡi lan ra một thứ vị rất ngon “Ừm, nếu vượt qua được sợ hãi ban đầu, mùi vị rất được.”

Mặc Tử Hiên nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, trong lòng xao động, có thể do uống chút rượu, cũng có thể do phiền não, anh đứng dậy, hôn lên môi cô.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, trong lòng thoáng chút xao động, nhưng nghĩ đến quan hệ của anh với Kim Lệ Châu, nhanh chóng chuyển thành giận, ra sức đẩy mặc, dùng mu bàn tay lau miệng, trừng trừng nhìn Mặc Tử Hiên quát: “Anh làm cái gì thế?”

Anh dùng ngón tay sờ sờ môi mình, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn Diệp Hân Đồng “Việc lúc nãy anh nói là thật.”

“Cái gì?” Cô tâm trạng không tốt, đừng có chọc vào, đã nói là đừng có động vào cô, đừng có mập mờ với cô rồi, anh nghe không hiểu à?

“Em để cho anh trở về như cũ, lưu luyến.” Anh nói nghiêm túc.

Tim Diệp Hân Đồng đập nhanh hơn, nhưng chỉ trong phút chốc, cô nở nụ cười vô vị, bất đắc dĩ nói với Mặc Tử Hiên: “Không được chơi trò mập mờ với phụ nữ anh sẽ chết à? Cảnh cáo anh đây là lần cuối cùng.”

Anh phát hiện ra anh thích cái kiểu phản kích như mèo hoang của cô, cô như vậy làm anh rất vui, tâm trạng cũng sẽ tốt hơn, anh cười nói: “Nếu không phải là lần cuối cùng thì em làm sao? Sẽ giết anh chẳng?”

“Tôi sẽ” Cô đứng thật không biết nên làm gì anh bây giờ? Suy nghĩ một lúc cuối cùng tuyên bố “Tôi sẽ lập tức trở về Trung Quốc, chúng ta cả đời cũng sẽ không gặp lại nhau.”

Anh nhún mày cười, có vẻ hài lòng “Đáng tiếc không có lệnh của anh, em không thể nào rời Hàn Quốc được.”

Diệp Hân Đồng ra vẻ rất bất đắc dĩ, cười khổ “Cho nên chọc ghẹo tôi là niềm vui thú của anh sao?”

Anh vô liêm sỉ gật đầu: “Ừ, vốn tâm trạng tồi tệ, giờ đã tốt hơn rồi.”

“Stop” Cô phát ra giọng mũi, tỏ vẻ khinh thường “Cầu xin anh hãy kiềm chế, chẳng bao lâu đã trở thành chồng người khác rồi.”

“Trái tim anh đã bị một kẻ ngốc cướp đi.” Anh vừa nói xong, điện thoại đổ chuông, anh trả lời bằng tiếng Hàn.

Diệp Hân Đồng không nên tin mấy lời ngon tiếng ngọt của anh, không biết vì sao, kể từ khi ngủ với anh, tâm tình của cô trở nên kỳ lạ.

“Đi thôi! Người lái thuê tới rồi.” Mặc Tử Hiên đứng dậy, lấy trong túi áo ra mấy tờ tiền rồi lôi cô đi.

Diệp Hân Đồng rút tay ra, theo anh lên xe.

Người lái thuê là một người đàn ông Hàn Quốc điển hình, hấn nhìn qua gương chiếu hậu cười híp mắt, cười một cái mắt thành một đường.

Hắn trao đổi vài câu với Mặc Tử Hiên bằng tiếng Hàn, có lẽ là hỏi đi đâu... Hình như cũng hỏi đến cô, vì mấy từ bạn gái xinh đẹp gì đó cô nghe cũng hiểu mang máng.

Hơn nữa, Mặc Tử Hiên cũng có vẻ tán thành.

Diệp Hân Đồng nhìn ra bên ngoài, không để ý đến họ.

Xe nhanh chóng đến một con phố xa hoa trụi lác, phần lớn là các quán bar. Nhìn mấy kẻ mơ mơ màng màng, Diệp Hân Đồng cũng đoán được đó là chỗ nào.

Mặc Tử Hiên đeo kính, mở hộp trong xe, thấy một chiếc điện thoại di động, nhét vào tay cô “Đây là điện thoại di động của em, quên không đưa cho em.”

Diệp Hân Đồng đặt lại xe của anh “Tôi bây giờ dùng cái này không tiện, anh tới quán bar làm gì?”

“Phóng túng” Mặc Tử Hiên lôi cô đi, vừa vào đến quán bar, nhạc heavy metal ầm ĩ làm tim cô nhảy chồm chồm.

Mặc Tử Hiên đi thẳng về phía sân khấu.

Trong không gian mờ tối, ánh đèn lập lờ, giữa đám đông chật chội, không rõ mặt mũi ai với ai, đây quả là một thế giới bí mật, phóng túng.

Diệp Hân Đồng lắc eo theo tiếng nhạc, tiến gần đến chỗ Mặc Tử Hiên đang nhảy quên mình.

Vừa đến bên cạnh, Mặc Tử Hiên đã nở nụ cười tà mị, thì thầm bên tai cô: “Eo của em cứng quá, bảo sao làm tình không lưu loát.”

Phụt, cô muốn thổ huyết, ai nói là cô muốn nhảy, chẳng qua là muốn bảo vệ anh mà thôi.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

Tay anh đặt trên eo cô, thò đầu vào gần tai cô: “Nhìn xem, lắc eo cũng không có độ cong, không biết bạn trai cũ dạy dỗ em thế nào.”

Cô bị kích động rồi. Muốn khiêu vũ, sao cô khôn biết, dù sao cũng chẳng khác gì tập võ.

Diệp Hân Đồng bắt đầu uốn éo vòng eo, mê hoặc như người rắn, kéo tay anh, thỉnh thoảng nâng hông, vô tình ma sát cơ thể anh.

Đột nhiên, anh đè eo cô tiến sát lại gần.

Diệp Hân Đồng còn đang kinh ngạc, đột nhiên phát hiện hông mình có một vật cứng rắn đâm vào.

Cô thật muốn ngắt đi.

Nhưng eo bị anh giữ chặt.

“Buông tôi ra!” Cô kêu lên, giọng bị chôn vùi trong âm nhạc ầm ĩ.

Mặc Tử Hiên chà sát thân thể cô, đầu lại tựa lên vai cô: “Cứ kêu đi, không ai nghe thấy đâu.”

99. Chương 99: Hãy Để Tôi Trở Về (3)

Hắn bị làm sao vậy? Hôm nay bị cái gì đã kích? Nếu còn quấy rầy cô như vậy, cô cũng không phải dễ chọc, Diệp Hân Đồng ột cùi chỏ về đằng sau, anh dễ dàng tránh né.

Diệp Hân Đồng thừa dịp anh không để ý, xoay người lại đối mặt anh, tung một đấm vào ngực, anh túm được tay cô, kéo xuống, khuôn mặt cô áp sát anh, cả người tựa vào thân thể anh, rõ ràng cảm nhận được nhu cầu của anh.

Mặt đỏ mặt đầy ra, không ngờ bị anh kéo lại.

“A” Cô đụng ngay phải vật cứng.

Hắn thật là quá đáng. Diệp Hân Đồng muốn đá vào bộ hạ của anh, nhưng sắp đá trúng cô lại dừng lại, nếu đức vua tương lai bị bắt lực, cô sẽ có tội lớn.

Thừa lúc cô do dự, Mặc Tử Hiên lại ôm lấy cô “Tại sao không đá, vì không nở ư?” Anh khàn khàn nói bên tai cô.

Cô quả thật hết ý kiến, tung chân đá vào bụng anh.

Đột nhiên anh lùi về đằng sau, tím lấy chân cô giơ lên đình đầu. Tiến sát vào người cô, cười tà mị: “Tư thế này cũng không tồi.”

Diệp Hân Đồng giận thật.

“Anh hôm nay muốn trêu tôi à? Đã đủ hay chưa? Tôi không phải là chỗ trút giận của anh.”

Mặc Tử Hiên cảm nhận được cô đang tức giận, buông chân cô ra.

“Anh chỉ đùa thôi.”

“Đừng có đùa kiểu đấy, tôi không thích, rất không thích, đừng bắt tôi làm đồ vật cho anh quăng ném, không phải ai cũng tiếp nhận.” Diệp Hân Đồng tức giận quay đi, vừa ra khỏi sàn nhảy có một người đàn ông tiến lại gần.

Cô đang tức giận lại không hiểu hắn nói cái gì, cô trừng mắt quát lên: “Cút đi.”

Người đàn ông kia kinh ngạc, chưa kịp phản ứng đã bị Mặc Tử Hiên giáng ột cú đấm ngã lăn ra đất.

Mặc Tử Hiên tức giận túm cổ áo hắn kéo lên, định đấm thêm quả nữa, Diệp Hân Đồng túm lại, quát lên: “Anh điên à, định đánh chết người à?”

“Ai bảo hắn dám đến gần người phụ nữ của anh” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

Diệp Hân Đồng lườm anh: “Tôi không thèm quan tâm đến anh.”

Cô xoay người, ra khỏi quán bar, đến cửa, không khí mát mẻ hơn nhiều, không xô bồ như ở bên trong.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng sáng, tại sao, mới chỉ rời Trung Quốc mấy ngày, cô đã muốn trở về biết bao.

Cô ra ngoài được 3p thì Mặc Tử Hiên đi ra.

Diệp Hân Đồng không thèm liếc anh, đi thẳng ra xe.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng đi theo, nhìn được sự tức giận của cô.

Cô đến cạnh xe, đứng đó, chờ Mặc Tử Hiên mở cửa.

Xe được mở khóa.

Diệp Hân Đồng ngồi lên, Mặc Tử Hiên cũng lên chỗ ngồi phía sau.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, thở phì phò.

“Tôi muốn biết rốt cuộc hôm nay anh bị cái gì đã kích?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Mặc Tử Hiên mỉm cười: “Em quan tâm đến anh nên mới hỏi sao?”

“Không phải, từ sau lần anh bị ám sát phải cách xa anh một chút, tránh bị vạ lây.” Diệp Hân Đồng vẫn thờ phì phì.

Mặc Tử Hiên hơi thương cảm, ngồi thẳng lên, nhìn phía trước, thản nhiên nói: “Ở trong vương thất, mình không được quyết định cái gì, luôn bị đình đoạt một cách bất đắc dĩ, muốn mở miệng lại phát hiện người thân nhất chặn họng, loại cảm giác này rất tệ.”

Diệp Hân Đồng từ từ nhìn về phía Mặc Tử Hiên có chút ưu sầu, nhíu mày: “Nếu như vậy, sao không nghĩ đến cách tìm người khác nói hộ, tùy hứng, trêu đùa tôi không giúp anh thoát khỏi cuộc sống của mình.”

“Bởi vì chỉ có em mới làm anh vui vẻ cười to, chỉ có em mới làm cho tâm trạng của anh tốt lên.” Mặc Tử Hiên cao giọng.

Tim Diệp Hân Đồng đập mạnh. Nhưng mà, trong đầu lại có tư tưởng ngược lại, là hẳn đang nói bậy thôi. Hẳn đều mập mờ như vậy với các cô gái khác.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, mệt mỏi với những lời của anh, “Trở về thôi, đừng uống phí thời gian với tôi, những lời này thật khiến tôi mệt mỏi.”

Anh nghiêm túc nhìn Diệp Hân Đồng, trông mắt thâm đen lóe sáng, theo truyền thuyết đó là vì con người bị phóng đại.

“Anh thật sự thích em” Anh không sợ người khác làm phiền.

“Được rồi, cảm ơn anh đã thích, chúng ta về thôi.” Cô chán chường nói qua loa.

Anh giữ gáy, định hôn lên môi cô, còn chưa kịp đến gần, cô tức đến óc, hẳn không hiểu tiếng người sao, không thèm nhìn sắc mặt nữa.

Thấy đôi môi đỏ kia mỗi lúc một tiến gần, Diệp Hân Đồng giơ chân đá mạnh vào bụng anh.

Mặc Tử Hiên bị một lực mạnh lao ra khỏi xe, quỳ gối ôm bụng.

Diệp Hân Đồng nhìn anh chăm chăm, có vẻ khổ sở không đứng lên nổi.

Đáng đời.

Lúc này điện thoại đổ chuông, Mặc Tử Hiên ôm bụng, vất vả lôi điện thoại ra. Nói huyền thuyên vài câu, anh tiếp tục ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Diệp Hân Đồng không hết tức “Đừng có giả bộ, mau dậy đi, tôi muốn về.”

Mặc Tử Hiên nhíu mày nhìn cô, sắc mặt tái nhợt, trán dường như đổ mồ hôi hột.

Diệp Hân Đồng nhận ra có vẻ bất thường, có dự cảm chẳng lành. Bực bội hoàn toàn biến mất.

“Anh không sao chứ, chỉ đá vào bụng thôi mà.”

Mặc Tử Hiên nhíu chặt mày, vịn cửa xe vất vả đứng dậy, ngồi vào trong xe, không để ý đến Diệp Hân Đồng, một tay vịn thành ghế, một tay ôm bụng.

“A” Anh khổ sở rên rỉ.

“Anh sao vậy?” Diệp Hân Đồng căng thẳng.

“Đau bụng” Mặc Tử Hiên yếu đuối nói.

“Thế chất của anh kém như vậy à, không chịu nổi một cú.” Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Mặc Tử Hiên, quan tâm: “Aizz, thôi, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Diệp Hân Đồng lấy chìa khóa trong túi áo anh, Mặc Tử Hiên túm lấy tay cô “Một lúc nữa người lái thuê đến.”

Nhắc tào tháo, tào tháo xuất hiện, là người lái thuê lúc này.

Xe nổ máy hướng về phía bệnh viện.

Diệp Hân Đồng thấy Mặc Tử Hiên đau như vậy rất áy náy.

“Thật xin lỗi, tôi không nên ra tay nặng như thế, dù sao anh cũng chỉ nói đùa thôi.” Cô chân thành nhận lỗi.

Mặc Tử Hiên cau mày nhìn Diệp Hân Đồng, tay anh dịu dàng vuốt tóc cô, như muốn an ủi “Không phải là do em, từ hôm qua anh đã bị đau rồi.”

100. Chương 100: Nham Thạch Sau Tà Âm

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, trong lòng có chút áy náy, nước mắt ngân ngấn, giọng nghẹn ngào “Anh có thể chết sao?”

Mặc Tử Hiên miễn cưỡng nở nụ cười yếu ớt “Yên tâm, nếu anh bị bệnh chết, không ai bị liên lụy. Em cũng thuận lợi thoát khỏi anh.”

Nghe anh nói đến cái chết dễ dàng như thế, nước mắt cô rơi xuống, mơ hồ đau lòng.

Mặc Tử Hiên sưng sờ nhìn Diệp Hân Đồng, nụ cười trên mặt càng rộng, mặc dù đang đau, nhưng trong lòng vui vẻ.

Anh dùng ngón tay lau nước mắt trên mặt Diệp Hân Đồng, cảm thấy nơi ướt át, một nụ cười rất đẹp.

“Anh cứ tưởng là ngày mình chết, sẽ không có ai khóc, bây giờ đã thấy rồi, em đúng là có tình cảm với anh.” Anh khẳng định một câu.

Diệp Hân Đồng không muốn cãi lại, vì anh đang bệnh, không muốn cãi lại, có lẽ vì anh nói đúng. Cô đối với anh có một chút để ý.

Mặc Tử Hiên ôm chầm lấy Diệp Hân Đồng, cô nằm trên vai anh, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Áy náy với Kim Lệ Châu, thương tâm vì bệnh của Mặc Tử Hiên, bàng hoàng với tình cảm mà mình dành cho anh.

Xe đến bệnh viện hoàng gia, bác sĩ tận tình kiểm tra một lượt, bụng Mặc Tử Hiên không còn đau như vừa rồi nữa.

Lúc này, họ ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ, nghe chẩn đoán.

Bác sĩ có chút biểu hiện kỳ quái, làm Diệp Hân Đồng tâm hồn ngây thơ, chỉ sợ nghe được tin dữ ung thư giai đoạn cuối, anh còn trẻ như vậy, phong thái xuất sắc như vậy.

“Điện hạ, đã bao lâu rồi người không giải phóng rồi?” Bác sĩ hỏi mập mờ.

Giải phóng? Diệp Hân Đồng đỏ mặt, phản ứng đầu tiên là chuyện nam nữ. Chẳng lẽ bụng anh bị thương lại có liên quan đến chuyện đó?

Mặc Tử Hiên hơi xấu hổ “Bởi vì gần đây hơi bận, không làm việc, ăn uống và nghỉ ngơi có giờ giấc, nên hơi táo bón.”

Thì ra là giải phóng cái đó. Diệp Hân Đồng mặt đỏ bừng.

“À, không sao, chỉ là trong ruột chất đọng nhiều đồ bỏ đi quá.” Bác sĩ lấy ra một lọ thuốc màu trắng “Hôm nay uống ba viên, buổi tối có thể hơi khó chịu, sáng sáng mai thải độc ra sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm, anh không sao là tốt rồi.

Mặc Tử Hiên cười kỳ quái nhìn Diệp Hân Đồng. Cô lườm anh một cái, cảm thấy là lạ.

Lúc trở về, Mặc Tử Hiên tự lái. Suốt dọc đường anh đều cười híp mắt.

“Không chết được nên tâm trạng tốt lắm à?” Diệp Hân Đồng trêu chọc.

“Không phải, vì thấy một kẻ ngốc vì anh rơi nước mắt nên thấy vui vẻ” Mặc Tử Hiên tâm trạng rất tốt, ngay cả nói chuyện cũng cười.

“Anh đừng có tự mình đa tình, tôi thấy một con chó chết ven đường cũng chảy nước mắt” Diệp Hân Đồng lúng túng nhìn ra cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là khoảng không đen kịt, Mặc Tử Hiên chỉ cười không nói.

Diệp Hân Đồng bắt đầu nghịch điện thoại Mặc Tử Hiên đưa cho, mở danh bạ chỉ có mỗi số của anh, cô đột nhiên nhớ lời dặn của Vũ Văn Thành lúc chuẩn bị đi.

“Điện thoại này có gọi về Trung Quốc không?”

“Chức năng này bị anh khóa rồi, sao, nhớ cái tên núi băng đó à?” Giọng điệu anh là lạ.

“Đúng vậy đó, cấp trên có núi băng trên khuôn mặt anh tuần đêm bây giờ không biết đang làm gì? Có nhớ tôi không?” Cô cố ý ăn nói lung tung theo ý của anh.

Mặc Tử Hiên phát ra giọng mũi.

“Em đang nằm mơ à, sao mà hần nghĩ đến em được, lúc này hần chẳng bị Đề Na làm cho đầu óc choáng váng, có khi còn chẳng xuống nổi khỏi giường.” Anh cười xấu xa, tiếp tục nói: “Kỹ thuật trên giường của Đề Na rất tốt. Vũ Văn Thành nhất định sướng muốn chết.”

“Kỹ thuật tốt, chỉ có người từng trải qua mới biết, anh mấy ngày sau mới xuống được khỏi giường?” Diệp Hân Đồng châm chọc, lườm anh một cái.

Anh bị cô quăng ột câu, ghen không nói được gì.

101. Chương 101: Nham Thạch Sau Tà Âm (2)

Lúc họ về đến Hàn cung đã 2 giờ sáng, nhưng Cổ Phi và Lão Kim vẫn ngồi chờ ở sảnh.

Nhìn thấy họ trở về, sắc mặt Cổ Phi không tốt chút nào, lạnh lùng nhìn Diệp Hân Đồng.

“Cô về phòng trước đi.” Cổ Phi nói.

Diệp Hân Đồng cúi đầu biết điều rời đi, chuyện giữa bọn họ, người ngoài như cô không thể nhúng tay vào.

Mặc Tử Hiên mỉm cười, ngạo mạn ngồi lên ghế salon, hơi hất cằm lên, lý lợm bướng bỉnh, tỏ rõ sự phản nghịch.

“Con rốt cuộc nghĩ gì vậy?” Cổ Phi nổi nóng lớn tiếng hỏi.

“Con đã nói đừng can thiệp vào kế hoạch của con, nếu không mất nhiều hơn được.” Mặc Tử Hiên lạnh nhạt nói.

“Sau khi con đi, Tổng thống Kim gọi điện đến đây, tỏ ra rất tức giận, nếu không nịnh bợ ông ta, chúng ta không thể chạm đến mục tiêu được.”

Mặc Tử Hiên cười châm chọc “Nếu quả thật có chuyện đó, ông ấy sẽ gọi trực tiếp cho con, không phải nhờ người thuật lại.”

Cổ Phi tức giận nắm quả đấm “Con đang ép ta đấy à?”

Mặc Tử Hiên thấy Cổ Phi tức giận, trong lòng dịu lại “Mẫu thân, cứ để con làm theo ý mình đi, con sẽ không để người thất vọng, nếu còn làm người thất vọng nữa, con sẽ làm mọi chuyện theo ý người.”

“Con nghĩ rằng chúng ta có nhiều thời gian lắm sao? Bác sĩ riêng của Lý Trí vương nói cho ta biết, người không thể quá được nửa năm nữa.” Cổ Phi lo lắng nói.

Mặc Tử Hiên cũng thoáng một cảm giác căng thẳng “Cho nên, những ngày tới con sẽ đi nhanh hơn. Bây giờ khuya rồi, ngày mai còn đi du lịch, con ngủ trước đây.”

Mặc Tử Hiên mệt mỏi đứng dậy, không để ý tới sự tức giận của Cổ Phi, chỉ có Lão Kim vẻ mặt không hề thay đổi, người lão luyện như ông tự có kế sách riêng.

Mặc Tử Hiên trở về phòng rồi, lão Kim nói thầm vào tai Cổ Phi.

Ánh mắt Cổ Phi mỗi lúc một thâm sâu “Cứ như vậy đi, Tử Hiên, mẹ cũng chỉ là vì con.”

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hân Đồng bị Hàn thượng cung đánh thức, cô hôm qua ngủ khuya, nên hơi nhức đầu.

Đợi cô thay đồng phục đi ra, thì thấy Mặc Tử Hiên cũng mệt mỏi đứng đó.

“Anh sao vậy? Sắc mặt không được tốt.” Diệp Hân Đồng quan tâm hỏi.

“Không sao. Tối qua đau bụng cả đêm không ngủ được.”

Diệp Hân Đồng nhớ tối qua bác sĩ có nói đến “Vậy hôm nay anh đã bài độc chưa?”

“Rồi.” Mặc Tử Hiên lúng túng nói rồi đi ra ngoài.

Hàn thượng cung cho hành lý của Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng bỏ vào xe, đưa mắt nhìn họ rời đi.

Xe là chỗ ngủ tốt nhất, mới một lúc, Diệp Hân Đồng đã thấy buồn ngủ.

Mặc Tử Hiên dịu dàng vuốt ve đầu cô, để cô tựa lên bả vai mình “Ngủ thêm một lúc đi, còn lâu mới đến bờ biển.”

Diệp Hân Đồng thoáng rung động, cô ngáp một cái, không giãy giụa dựa vào Mặc Tử Hiên ngủ thiếp đi.

Mặc Tử Hiên cũng dựa vào cửa xe ngủ.

“Điện hạ, Điện hạ” Cảnh vệ bên ngoài cung kính gọi.

Mặc Tử Hiên mở mắt, anh vừa cử động, Diệp Hân Đồng lập tức đứng dậy.

“Này” Mặc Tử Hiên gọi Diệp Hân Đồng lại.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn ngay đến bàn tay anh đang dùng ngón cái lau miệng cô.

Cô ý thức được mình có lẽ đã chảy nước miếng. Mặt đỏ lên, xấu hổ xuống xe.

Vừa ra khỏi xe, bị khung cảnh hùng vĩ trước mắt làm cho kinh ngạc.

Mười mấy chiếc xe đồ chỉnh tề trên bờ cát, mặt quay về phía biển, sóng biển rì rào chào đón, một biệt thự tráng lệ hướng ra mặt biển.

Gió biển thổi tới, xua đi cái nóng bức của mùa hè, mang đến một sự mát mát.

Kim Lệ Châu bước xuống từ một chiếc xe, cô đi cùng hai chị em gái nữa, thấy Mặc Tử Hiên, cô che giấu sự bất mãn, mỉm cười đi tới.

Trong lòng Diệp Hân Đồng lại xuất hiện thử cảm giác là lạ đó.

Cô hất đầu, mình là cảnh vệ, làm tốt công việc của mình là được rồi.

Diệp Hân Đồng đứng trên bãi cát, xa xa một đám thanh niên nam nữ hò hét, cười đùa, chạy ngược chạy xuôi trên bãi cát. Kim Lệ Châu cũng kéo theo Mặc Tử Hiên, hai người ngọt ngào mỉm cười.

102. Chương 102: Nham Thạch Sau Tà Âm (3)

“Thân thể cô đã khá hơn chưa?” Lee Yul không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh cô.

“Cám ơn cậu quan tâm, đã tốt hơn nhiều. Sao cậu không cùng chơi đùa với bọn họ?”

Lee Yul vẫn thoáng vẻ u buồn “Có thể là tôi không thích hợp với sự náo nhiệt đó, tôi thích yên tĩnh một chút.”

“Vậy tại sao cậu lại đồng ý đi du lịch lần này?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì muốn gặp một người” Ánh mắt Lee Yul nhìn ra biển.

Diệp Hân Đồng cho là cậu ta nói đến Kim Lệ Châu, nhìn về phía cô ta. Cô ấy đúng là một cô bé đơn thuần, nụ cười ngây thơ nọ rộ quanh Mặc Tử Hiên, thoát nhìn rất vui vẻ.

Đột nhiên Mặc Tử Hiên quay đầu lại, ánh mắt dường như giao với ánh mắt của Diệp Hân Đồng trong không khí.

Diệp Hân Đồng quay đi, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Lee Yul, cô nhớ ra lúc này mình đã chảy nước miếng, chắc là chưa lau sạch, lập tức dùng ngón tay lau khôe miệng, lúng túng cười: “Có phải mặt tôi không được sạch không?”

Lee Yul đột nhiên cười hỏi “Cô muốn học tiếng Hàn không? Tôi có thể dạy cô”

Diệp Hân Đồng khoát tay “Không cần, Mặc Tử Hiên đã tìm Hàn thượng cung làm giáo viên giúp tôi rồi, trong môi trường tiếng Hàn, học cũng dễ hơn.”

“Xem ra tôi lại chậm một bước rồi.” Lee Yul ngồi xuống bãi cát, dùng một hòn đá nhỏ vạch vài nét.

Sau đó, cậu ta cậu ta vẽ một tòa thành theo duy nghĩ của mình.

“Oa, Lee Yul, cậu có tài làm họa sĩ” Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn cậu ta có thể vẽ một bức tòa thành như vậy.

Lee Yul cười nhạt “Thời Trung Quốc cổ đại có một vị Hoàng đế tên là Chu Do Hiệu, tinh thông nghề mộc, nhưng vì quá đam mê mà để cho thái giám cướp quyền, cho nên , mặc dù rất thích làm kiến trúc, nhưng tôi cũng đành phải kìm nén sở thích của mình.”

“Chờ sau này cậu già đi, làm thêm cái sở thích nghiệp dư này cũng không tồi.” Diệp Hân Đồng ngồi chồm hổm xuống cùng cậu ta ngắm tòa lâu đài trên cát.

Đột nhiên, một đôi giày da cùng một đôi dày cao gót 10cm xuất hiện trước mặt họ, Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên và Kim Lệ Châu.

Sắc mặt của hai bọn họ đều không tốt, đặc biệt là ánh mắt sắc lạnh của Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng lập tức đứng dậy, Lee Yul thờ ơ tiếp tục vẽ tòa thành của mình.

Cảnh vệ Diệp, công việc của cô là chơi à? Cô là cảnh vệ của tôi, lại ngồi đây chơi cùng kẻ khác, có nên sa thải không?” Mặc Tử Hiên giọng điệu không chút thiện ý.

Diệp Hân Đồng tự biết đuối lý không nói gì.

Mặc Tử Hiên xoay người, đi về phía bờ biển. ĐI được 2 bước phiên não quay đầu lại nhìn Diệp Hân Đồng vẫn đứng tại chỗ: “Còn không mau đi theo?”

.....

Ăn đồ nướng trên bãi cát là một việc rất đáng hưởng thụ, nhưng đối với cảnh vệ đó là một việc đau khổ.

Cô chỉ có thể nhìn bọn họ nhộn nhịp ăn uống, cũng may là nhịn đói cùng cô còn có Yoon Jin, chỉ có điều hôm nay là ngày nghỉ phép nên Yoon Jin không mặc đồng phục, mà mặc một chiếc váy đỏ cao quý thanh lịch, xinh đẹp như sao biển, đặc biệt cô còn đeo một bộ trang sức đắt giá, chắc không ai nghĩ cô lại là cảnh vệ.

“Hôm nay ra ngoài chơi mà cô lại ăn mặc như vậy, rốt cuộc là nghèo quá hay thẩm mỹ có vấn đề?” Lần gặp này, Yoon Jin rất hả hê vênh vao.

Diệp Hân Đồng không để ý tới cô, quay đi, nhìn Mặc Tử Hiên đang chăm chú nướng thịt, người Hàn Quốc thích gói thịt nướng với rau xà lách, lúc này Kim Lệ Châu đang đăm đúi đưa tình gói một miếng, đưa tới trước mặt Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên do dự một chút, liếc khéo Diệp Hân Đồng một cái “Nhanh lên” Kim Lệ Châu thúc giục.

Mặc Tử Hiên há mồm.

Bạn bè họ trêu đùa bằng tiếng Hàn, bầu không khí rất vui vẻ.

Diệp Hân Đồng có chút phiền não, lần nữa quay đi chỗ khác.

Sắc mặt Yoon Jin cũng khó nhìn chẳng kém “Tổ về cái gì? Nếu không phải đó là con gái tổng thống, bộ trang sức này của tôi cũng là do Điện hạ tặng đấy.”

Yoon Jin lẩm bẩm bằng tiếng Trung Quốc, cố ý cho Diệp Hân Đồng nghe thấy.

Diệp Hân Đồng trong lòng càng thêm phiền muộn, không giải thích nổi tâm tình của mình.

“Các cô cùng đến đây ăn đi.” Giọng nói dịu dàng của Lee Yul đột nhiên truyền tới. Cậu ta còn mang theo một nụ cười ấm áp “Đã cùng đi chơi, xem như là bạn bè, quên thân phận lúc này của các cô đi, cùng nhau vui chơi nào.”

Ở đây, Lee Yul có vị trí lớn nhất, lời của cậu ta không ai dám phản bác.

Yoon Jin cười hì hì đứng bên cạnh Mặc Tử Hiên, trên mặt là nụ cười sáng lạn.

Diệp Hân Đồng đứng đại vào một chỗ trống, tay cầm cánh gà, đặt toàn bộ suy nghĩ lên đồng cánh gà nướng, cô là người ham thích thức ăn ngon, biết rõ làm thế nào để nướng cho ngon.

Cô đi tới chỗ để đồ uống, chọn một chai cola, lau sạch.

Rất nhiều người chăm chú nhìn cô, Lee Yul và Mặc Tử Hiên cũng vậy.

Mặc Tử Hiên muốn đến chỗ cô, nhưng Kim Lệ Châu kẹp chặt lấy anh.

tieuthutrieugia.wordpress

)

“Nhìn ngon quá, tôi đổi mấy cái đã nướng xong với cô được không?” Lee Yul cầm trong tay mấy xiên thịt nướng thơm và cá mực nướng.

Diệp Hân Đồng cầm cánh gà lên “Cái này cho cậu”

Lee Yul cầm lên ăn “Ừ, ngon quá, có thêm vị ngọt, làm cho thịt càng tươi ngon hơn.”

“Nếu cậu thấy ngon, tôi nướng thêm cho cậu.” Diệp Hân Đồng cười lấy thêm cánh gà ra nướng.

Lee Yul suy nghĩ một chút, cầm một lá xà lách sạch, gói một miếng thịt nướng, quét chút gia vị, đưa tới miệng Diệp Hân Đồng “Ăn đi, cô ở đây chắc cũng chưa kịp ăn gì, nhất định là đói rồi.”

Giọng cậu ta rất dịu dàng, cùng một nụ cười ấm áp, tươi mát thoải mái như nước biển.

Mặc Tử Hiên, Yoon Jin cả Kim Lệ Châu đều nhìn, mỗi biểu hiện một kiểu, Yoon Jin chỉ đơn thuần ghen tị, Kim Lệ Châu hơi khổ sở, giống như món đồ chơi mình không quý trọng bị kẻ khác cướp mất, còn Mặc Tử Hiên chỉ muốn ném cái cục thịt xà lách trong tay Lee Yul lên chín tầng mây rồi cảnh cáo cô, đừng có tùy tiện ăn đồ của người đàn ông khác.

Lee Yul cảm thấy không khí có phần lúng túng, anh không ép Diệp Hân Đồng mà đưa cục thức ăn dúi vào tay cô, cười: “Cô ăn trước đi rồi dạy tôi làm cách nào nướng được món cánh gà thế này, xem ra cô được trời phú cho khả năng làm thức ăn ngon.”

Diệp Hân Đồng cũng đói bụng thật, cắn một miếng thịt xà lách, nhưng cái loại đồ ăn này hơi có vị khó chịu.

Đột nhiên, miếng rau xà lách bị Mặc Tử Hiên cướp đi.

Sắc mặt anh không tốt tí nào.

“Cô không sợ ăn cái này đau bụng à?” Đôi mắt toàn phát ra những tia tức giận.

Kim Lệ Châu và Yoon Jin đều quăng một ánh mắt hồ nghi đến, như thể rất tò mò Mặc Tử Hiên sao lại đối xử với cô như vậy.

Diệp Hân Đồng hơi lúng túng, cướp lại miếng xà lách trong tay Mặc Tử Hiên “Tôi thích tôi thích, đau bụng là chuyện của tôi, còn tốt hơn anh bị táo bón.”

Nói xong cô nhét cả cục xà lách vào miệng.

Mặc Tử Hiên tức giận không nói được câu gì, vừa định phát giận, Kim Lệ Châu đã khoác tay mặc, hiền hòa nói: “Sao vậy?”

Mặc Tử Hiên ý thức được sự luống cuống của mình, ôm bả vai Kim Lệ Châu, nhìn Diệp Hân Đồng nói: “Không có gì, chỉ là không muốn những kẻ thấp hèn dễ tiện tham gia cuộc tụ họp cao cấp này thôi.”

“Tử Hiên.” Kim Lệ Châu kinh ngạc với lời nói của Mặc Tử Hiên, anh luôn luôn đối xử công bằng, không phân biệt cao thấp cơ mà.

Diệp Hân Đồng tức giận thật sự.

Cô hít một hơi thật sâu, khinh khỉnh cười, cúi đầu nướng cánh gà.

Mặc Tử Hiên rất muốn nói gì đó, nhưng thấy Diệp Hân Đồng nhìn mình một cách bất chính, lại không thể mở miệng, ôm cục tức trong lòng.

“Bình dân chính là bình dân.” Yoon Jin bên cạnh khinh thường bồi thêm, cô nói tiếng Hàn, mấy câu này Diệp Hân Đồng có thể hiểu.

Diệp Hân Đồng sắc lạnh nhìn Yoon Jin khiến cô ta kinh ngạc.

Cô thật sự muốn xông tới, dùng vũ lực vật cái kẻ chế giễu kia xuống đất, để họ phải cầu xin tha thứ, nhưng hồ lạc bình dương bị khuyến khi (hồ đi lạc bị chó khinh rẻ), cô không phải là đối thủ của Mặc Tử Hiên, hai là, đây là địa bàn của anh ta, tức giận cũng chỉ trút được lên đồng cánh gà, cho nên lần này cô không nướng tử tế mà rắc đầy muối vào, cười khoái trá.

103. Chương 103: Nham Thạch Sau Tà Âm (4)

Mặc Tử Hiên và Kim Lệ Châu đứng bên cạnh nhìn Diệp Hân Đồng nướng. Không khí có vẻ kỳ quái, Diệp Hân Đồng nhìn đồng cánh gà trong tay, nghĩ vừa rồi cho nhiều muối thế bản thân cũng không dám ăn.

“Xong chưa?” Lee Yul dịu dàng hỏi.

“Rồi, nhưng mà” Diệp Hân Đồng còn chưa kịp nói hết, cả ba cái cánh gà trong tay đều bị Mặc Tử Hiên cướp mất, cho Yoon Jin một cái, một cái cho Kim Lệ Châu còn giữ lại một cái ỉnh.

Diệp Hân Đồng nhẩn nhện trong lòng xem kịch vui, ai bảo hấn dám khinh rẻ cô, cho nên, cho bọn họ ăn muối nướng.

Quả nhiên.

“Oe” Cả ba người đều ói như điên.

Tội tệ nhất là Yoon Jin, cô ta nhét cánh gà vào người Diệp Hân Đồng, bộ đồng phục của cô dính đầy dầu.

“Cô cố ý hả” Yoon Jin tức giận đẩy Diệp Hân Đồng một cái.

Diệp Hân Đồng biết cô ta ý được quý trọng nên kiên, làm việc sai đã có Mặc Tử Hiên che chở, cho nên, cô bị đẩy lùi về sau hai bước chỉ đành né tránh tiếp.

“Tướng bại dưới tay thuộc hạ. Đánh tôi không lại nên dùng muối, cô thật hèn hạ.” Yoon Jin đâm vào ngực Diệp Hân Đồng, cô tiếp tục lùi về sau, nhưng sự nhẫn nại đã đến giới hạn.

“Cô thật làm mất thể diện người Trung Quốc” Yoon Jin nói xong những lời này, Diệp Hân Đồng nhanh chóng đập cô 1 phát, Yoon Jin ngã lăn ra đất, chống 4 vó lên trời.

“Đầu óc cô có vấn đề à, cánh gà tôi không nướng cho các người ăn, tự cướp lấy, lần trước cô đẩy tôi xuống giếng cạn chẳng qua tại vết thương cũ chưa lành, cái gì tướng bại dưới tay thuộc hạ, tôi nói rồi, chờ khỏe lại tôi sẽ tỉ thí với cô, cô cũng không phải thái giám, cần gì phải vội vã như vậy?” Diệp Hân Đồng phủi tay, đi qua chỗ Yoon Jin nằm dưới đất, trở lại chỗ bếp, tiếp tục nướng.

Yoon Jin hết sức lúng túng, tức giận đằng đằng nắm chặt quả đấm, vung về phía Diệp Hân Đồng.

Thấy cô ta định đánh tiếp, Mặc Tử Hiên túm lấy cánh tay, trên mặt lóe một tia phiến não nhanh chóng biến mất: “Được rồi, định để người khác kéo đến xem vụ ầm ĩ này sao?”

“Điện hạ” Yoon Jin nũng nịu kêu lên.

Kim Lệ Châu nở một nụ cười châm chọc với Yoon Jin, đứng bên cạnh Mặc Tử Hiên, bình tĩnh, yên lặng, ưu nhã cao quý, khí chất thoát tục.

“Đủ rồi, đừng gây sự với cô ấy nữa, đây là mệnh lệnh.” Mặc Tử Hiên thâm trầm nói, nhưng chỉ cần anh nói, Yoon Jin liền nghe. Cô uất ức gật đầu.

Lee Yul cầm đồ uống trên đất lên cho Diệp Hân Đồng, dịu dàng nói “Có muốn uống chút gì không?”

Diệp Hân Đồng nhận lấy, mở nắp uống.

Sau khi ăn xong, cả nhóm vào biệt thự chọn phòng.

Vì Yoon Jin từ chối ở cùng phòng với Diệp Hân Đồng cũng vì Mặc Tử Hiên có chút tư tưởng cá nhân, cho nên Yoon Jin và Diệp Hân Đồng ở riêng mỗi người một phòng nhỏ đối diện nhau ở cuối hành lang.

Sau khi nghỉ trưa, Diệp Hân Đồng đi ra cửa, tới đại sảnh, thấy bọn họ đang quây lại đánh bài. Kim Lệ Châu kéo Mặc Tử Hiên ngồi bên cạnh, Yoon Jin đứng sau lưng anh, bộ dạng nhàn nhã của anh giống hệt một vương cung hoàng giả hưởng thụ mỹ nữ trái ôm phải ấp.

Bọn họ chơi bài, nói tiếng Hàn Diệp Hân Đồng không hiểu, cô đứng ở góc đại sảnh càng thêm xấu hổ, chỉ bằng về phòng ngủ cho xong.

Vừa định đi về phòng, thấy Lee Yul mang theo nụ cười ảm áp từ trong phòng đi ra.

“Có thể đi dạo với tôi không?” Lee Yul mỉm cười.

Cô cũng đành rảnh rỗi, buồn chán nên đồng ý ‘Được’

Diệp Hân Đồng vừa định quay người đi ra đại sảnh, Lee Yul nhẹ nhàng chạm vào tay cô “Đi từ cửa sổ phòng tôi, để đám người ngoài kia nhìn thấy lại thì nhau khiêu khích.”

Diệp Hân Đồng do dự một lát, theo cậu ta đi như vậy có vẻ nguy hiểm, chẳng may có vấn đề gì, không ai phát hiện cô bị ngộ hại.

Lee Yul có vẻ mất mát, cười nhạt.

“Thôi không sao, đi từ đại sảnh cũng được.”

Nhớ đến Mặc Tử Hiên đang ở cùng với đám phụ nữ ngoài kia, cùng nụ cười hiền hòa của Lee yul, Diệp Hân Đồng cảm thấy có chút phiến não.

“Thôi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đi từ phòng cậu đi.”

Lee Yul đi trước chui ra khỏi cửa sổ, giơ tay đỡ Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng do dự một chút, không cần, nhảy thẳng từ bệ cửa sổ xuống.

Gọn gàng, dứt khoát.

Cách đó không xa, trên bãi biển mấy thanh niên đi cùng đang chơi đùa, Diệp Hân Đồng lại nhớ một lần đi bơi ở Trung Quốc, suy nghĩ miên man.

“Chúng ta ra bờ biển tản bộ nhé.”

Lee Yul đột nhiên nói, phá vỡ suy nghĩ của Diệp Hân Đồng, cô lập tức cung kính nói “Được”

“Cảm ơn cô đã nhận đồ của tôi một cách kiên quyết trước mặt anh ấy như vậy.” Lee Yul vừa đi vừa nói, hai người nói chuyện vui vẻ.

“Cái gì?” Vừa nghe Diệp Hân Đồng đã liên tưởng đến chuyện rau xà lách, cô lập tức tiếp lời “Anh nói chuyện đó à? Anh ta thật quá đáng”

“Phải, nhưng cách thức như vậy lại có thể đạt được nhiều thứ anh ấy muốn.”

Diệp Hân Đồng cảm giác Lee Yul có địch ý với Mặc Tử Hiên, cô không biết nói gì. Chỉ cúi đầu bước theo.

Hai người song song đi cạnh nhau.

Đột nhiên, có tiếng xả nham thạch đằng sau, âm thanh này làm cho Diệp Hân Đồng lập tức đỏ mặt.

104. Chương 104: Anh Yêu Tôi?

Diệp Hân Đồng do dự một chút, mặt đỏ ửng quay đi.

Lee Yul cũng xấu hổ xoay người. Hai người liếc nhau một cái, lúng túng cười.

Diệp Hân Đồng vừa ngẩng đầu đã phát hiện Mặc Tử Hiên đi tới với một nụ cười quỷ dị, khóe miệng nhếch nhưng ánh mắt đông lạnh khiến người ta chết rét, vô tình cho cô rất nhiều áp lực.

Mặc Tử Hiên tới trước mặt họ, cũng chú ý tới khối ‘nham thạch’ khác thường đằng sau. Anh nghiêng đầu nhìn Lee Yul với nụ cười ma mẫn.

“Rình người khác yêu có vẻ thích thú nhỉ, chuyện tốt như thế sao không gọi tôi đi cùng? Gọi một cô gái đàn độn đi theo có phải mất hứng rồi không?”

Mặc Tử Hiên vừa nói, hai khối nham thạch kích tình đằng sau cũng ngừng động tác, tiếng rên rỉ thở dốc cũng kết thúc.

Diệp Hân Đồng vô cùng lúng túng, chỉ cần lặng lẽ bỏ đi là được rồi, hẳn là họ cũng ngại bị phát hiện ra.

Lee Yul cười nhạt “Quên mất, gọi anh lại xem thật sự là thích hợp.”

Mặc Tử Hiên kéo tay Diệp Hân Đồng, giữ chặt lấy cô, tiếp tục cảnh cáo “Đừng cố gắng trêu chọc người phụ nữ nào bên cạnh tôi, cậu không trêu nổi đâu.”

Diệp Hân Đồng muốn hất tay anh ra, nhưng anh lại gắt gao túm được, cô đành từ từ gỡ từng ngón tay anh.

“Tôi chỉ chân thành muốn kết bạn mà thôi.” Lee Yul không tức giận, vẫn duy trì hình tượng ôn tồn nho nhã.

“Đừng nên phí công, Kim Lệ Châu sẽ không thích cậu, cô ấy cũng vậy.” Mặc Tử Hiên khẳng định.

Diệp Hân Đồng rốt cuộc cũng đẩy được tay anh ra, tức giận nói: “Ai bảo, anh cũng không phải là người tôi thích, tôi thích loại nào, có thích hay không thích cậu ta anh biết sao được?”

Mặc Tử Hiên kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng lại phản bác anh vào lúc này, anh muốn túm lại tay cô, nhưng bị Diệp Hân Đồng nhanh chóng phát hiện. Cô cũng không chịu thua nhìn Mặc Tử Hiên “Lee Yul, chúng ta đi thôi.”

“Em dám” Mặc Tử Hiên giọng lạnh lùng tới cực điểm, lên tiếng cảnh cáo.

“Tôi không phải là cảnh vệ chính của anh, sao tôi không dám, tính lỗi của tôi hay phạt tôi ra sao chỉ có cấp trên của tôi có quyền.” Diệp Hân Đồng mặt cười nhưng trong bụng thì không giả là bước đi.

Lee Yul thoáng một suy nghĩ sâu xa trên nét mặt, sau đó cười thầm, so với nụ cười dịu dàng thường ngày có chút khác nhau.

Cậu bước theo Diệp Hân Đồng.

Mới đi được không đầy 100m, Mặc Tử Hiên xông tới, kéo tay Diệp Hân Đồng bỏ chạy.

“Buông tôi ra, anh làm gì thế?”

“Chúng ta phải nói chuyện rõ ràng.” Mặc Tử Hiên nặng nề nói, nhần nhin lửa giận.

“Chúng ta chẳng có gì phải nói.” Diệp Hân Đồng dừng lại, nhưng Mặc Tử Hiên vẫn nhìn cô bằng ánh mắt kiên định.

Hai người giằng co, không ai chịu thua ai.

Lee Yul thông thả bước tới, tay đút trong túi, cười nhạt.

“Buông cô ấy ra đi, anh nắm sắp đứt tay cô ấy rồi.” Giọng cậu ta rất nhẹ, tuy nhiên cả hai người đều nghe thấy.

Mặc Tử Hiên cũng ý thức được là mình dùng hơi quá sức, vội vàng buông ra, trên tay cô quả nhiên hằn đỏ, khiến anh đau lòng.

“Cái quả dưa ngốc này, làm gì mà phải kiên cường như vậy.” Mặc Tử Hiên thương tiếc muốn xem vết đỏ trên tay cô.

Diệp Hân Đồng thu tay lại, tránh né. Trong mắt cô đầy hỏa khí.

“Có vài kẻ bá đạo vô lý, nhưng luôn đổ lỗi cho người khác.” Diệp Hân Đồng quát lên.

Mặc Tử Hiên biết cô tức giận, vẻ mặt áy náy.

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, là lỗi của tôi. Bây giờ cùng tôi nói chuyện cho rõ, được không?” Giọng điệu của anh vô cùng ngon ngọt. Vẻ mặt cũng thành khẩn.

Lee Yul liếc mắt nhìn phía xa, cười nhạt “Kim Lệ Châu tới.”

Mặc Tử Hiên sững sốt, đứng thẳng người, cứng ngắc, vẻ mặt đột nhiên lạnh như băng, ánh mắt do dự.

Diệp Hân Đồng cảm thấy đau lòng, hừ lạnh một tiếng như muốn châm chọc anh.

Lee Yul vẫn cười nhạt “Mặc Tử Hiên, phụ nữ bên cạnh anh quá nhiều, khó mà chọn hay bỏ đúng không?”

“Cậu” Mặc Tử Hiên phiền não nhìn Lee Yul không nói được lời nào.

“Tôi sao?” Lee Yul tiếp tục cười giễu cợt: “Cô gái nào cũng có tư cách được làm người yêu duy nhất của ai đó. Mà anh thì không thể mang tới cái này, vừa xem trong nồi vừa ăn trong bát, Mặc Tử Hiên anh không thể có tất cả được.”

Lee Yul cười đi qua người Mặc Tử Hiên, đi về phía biệt thự.

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên, cũng muốn đi.

“Diệp Hân Đồng”. Mặc Tử Hiên gọi tên cô, có vẻ lấy lòng.

“Đứng yên đó đi, Kim Lệ Châu sắp tới đó, đừng làm cô ấy hiểu lầm, nếu không vị trí ngai vàng anh khó mà ngồi vững.” Diệp Hân Đồng châm chọc bước vượt qua.

Thật ra Kim Lệ Châu không đến thật, Lee Yul chỉ nói bừa, Diệp Hân Đồng cũng chỉ cố ý châm chọc Mặc Tử Hiên.

Nhưng, giây phút cô bước đi, Mặc Tử Hiên cảm thấy đau lòng không giải thích nổi, một luồng máu nóng dồn lên não.

Anh lần nữa kéo tay Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng nhìn anh chăm chăm, không giây giụa, nhìn anh bằng ánh mắt khinh khỉnh, ép anh buông tay.

“Đến thì đến, anh không quan tâm, vị trí ngai vàng hay tổng thống, hoàng đế gì cũng chẳng có quan hệ với anh, nếu ngay cả người trong lòng cũng không thể giữ lại, thì ngôi vị hoàng đế có ý nghĩa gì.” Mặc Tử Hiên kích động nói.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, lòng bị đả kích nặng nề, máu chảy ngược lên đầu, anh ta đang nói vậy là có ý gì? Thỗ lộ ư? Hay đùa cợt?

“Anh thích em, Diệp Hân Đồng, anh thực sự thích em” Mặc Tử Hiên im lặng một chút rồi nghiêm túc nói.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, bàng hoàng, không nghĩ được gì, cô không biết được là anh đang nói thật hay giả. Do dự tầm 1p, cô nói hơi khác thường: “Trong lòng anh có quá nhiều người, không cần thích tôi.”

Mặc Tử Hiên hôn lên môi Diệp Hân Đồng, vừa chạm môi đã bị cô đẩy ra. Anh không phòng bị phôi phịch xuống đất.

“Đừng như vậy” Diệp Hân Đồng quát lên với anh rồi chạy về phía biệt thự.

Mặc Tử Hiên phiền não nhíu mày, cũng đứng lên chạy về phía đó.

Mặc Tử Hiên vừa vào đến biệt thự định tìm Diệp Hân Đồng thì Kim Phủ Điền cầm bóng chuyền đi ra đứng trước mặt anh “Mặc Tử Hiên, chúng ta đi đánh bóng chuyền đi.”

Trong biệt thự, mọi người lục tục đi ra.

Kim Lệ Châu cũng đi tới, dịu dàng khoác Mặc Tử Hiên, dịu dàng hỏi: “Anh vừa đi đâu vậy?”

“Đi ra ngoài hóng mát một chút.” Anh phiền não tìm Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng từ từ đi ra, tựa vào tường trên hành lang, sắc mặt rất tệ.

Đương nhiên sắc mặt cô không thể tốt, Mặc Tử Hiên vừa thổ lộ với cô, bây giờ lại cùng Kim Lệ Châu anh anh em em, cô tin những lời đó mới lạ, chỉ dám nghĩ đó là hư tình giả ý của anh.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài chơi bóng.” Kim Phủ Điền vui vẻ nói to, chạy ra khỏi biệt thự đầu tiên, đám con trai lục tục đuổi theo phía sau.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Kim Lệ Châu cũng vui vẻ lấy, kéo Mặc Tử Hiên ra ngoài.

Lee Yul đến bên cạnh Diệp Hân Đồng “Chúng ta cũng ra xem đi.”

Diệp Hân Đồng rã rời phờ phạc lắc đầu. Trong lòng có chút tức giận.

“Đi đi, cô ở biệt thự một mình sẽ rất buồn.” Lee Yul vẫn dịu dàng mời mọc.

Diệp Hân Đồng lúc này cũng đang suy nghĩ lung tung, muốn thoát khỏi mớ bòng bong này.

Cô gật đầu, đi ra ngoài.

Đám con trai chia làm hai đội so tài.

Tất cả đám con gái đều đứng bên đội Mặc Tử Hiên cổ vũ.

Diệp Hân Đồng vừa nhìn thấy Mặc Tử Hiên lại có chút phiền muộn, ngẩng đầu nói với Lee Yul: “Tôi muốn đi một mình.”

“Tôi đi cùng cô” Lee Yul vẫn nhẹ nhàng, quân tử.

“Không cần”

“Lúc tôi buồn bực cô đồng ý theo tôi, lúc cô không vui tôi cũng muốn chia sẻ với cô.”

Diệp Hân Đồng lúng túng cười “Tôi có cái gì không vui đâu, chỉ cảm thấy hơi phiền cho nên muốn đi dạo.”

“Tôi đi cùng cô, cũng đúng lúc tôi có cái này cho cô.” Lee Yul cười nhạt.

“Vậy cũng được.” Thịnh tình khó chối, Lee Yul cứ nhiệt tình như vậy làm cô khó có thể từ chối đành đồng ý.

Bọn họ cùng quay đi, muốn rời khỏi cái chỗ náo nhiệt này.

105. Chương 105: Anh Yêu Tôi? (2)

“Lee Yul, cùng chơi đi” Mặc Tử Hiên đột nhiên gọi to Lee Yul, trong mắt đầy sát khí, nhưng miệng lại tươi cười.

“Không chơi.” Lee Yul từ chối thẳng.

“Lee Yul, cùng chơi đi mà. Mặc Tử Hiên thật lợi hại, anh đến dập tắt nhuệ khí của anh ta đi.” Kim Phủ Điền không nói thêm gì liền kéo Lee Yul qua.

Lee Yul nhìn Diệp Hân Đồng, cô nhẹ nhàng gật đầu, như thể đồng ý.

Diệp Hân Đồng đứng ở bên đội Lee Yul.

Mặc Tử Hiên đánh bóng hiểm hóc, quả nào cũng đầy sát khí đánh về phía Lee Yul.

Trông Lee Yul rất yếu, Diệp Hân Đồng tỏ ra lo lắng, cô càng lo lắng, Mặc Tử Hiên càng tức giận, sức phát bóng của anh ngày càng nặng hơn.

Rốt cuộc, một quả bóng bay tới, Mặc Tử Hiên chớp thời cơ, nhảy lên đập lại, quả bóng đập mạnh vào người Lee Yul.

Nhưng lúc nhảy xuống, chân không vững, Mặc Tử Hiên ngã lăn ra đất.

Tình hình bắt đầu hỗn loạn, một đám con gái chạy về phía Mặc Tử Hiên, ân cần hỏi han.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái, không do dự chạy về phía Lee Yul, lo lắng hỏi “Cậu không sao chứ?”

Lee Yul vượt ngục, lắc nhẹ đầu.

Diệp Hân Đồng tức giận trừng mắt với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên cũng không vừa trừng lại cô, chân anh bị thương mà cô lại chạy tới chỗ kẻ địch, cảm giác bị người yêu phản bội khiến anh tức muốn học máu.

Hai người tức giận nhìn nhau, toàn mùi thuốc súng.

Kim Phủ Điền làm trọng tài, hỏi Lee Yul trước xem có sao không.

Lee Yul dịu dàng cười lắc đầu.

Mặc Tử Hiên đau mắt cá chân, tức giận nhìn Diệp Hân Đồng và Lee Yul không thềm nói gì.

Anh mặc kệ mắt cá chân sưng vù tiếp tục tranh tài.

Không hiểu do bất tiện hay là cố ý, nhiều lần anh đánh bóng rất khó khăn.

Một quả bóng chuyền tới, Mặc Tử Hiên ra sức đánh lại rồi ngã lăn ra đất, bóng bay lên, Kim Phủ Điền mạnh tay đập lại, Mặc Tử Hiên chưa kịp né tránh, bóng đập thẳng vào ngực.

“A” Mặc Tử Hiên bực bội kêu lên, nằm vật xuống đất, đám người lại xô tới, trừ Lee Yul vẫn rất bình tĩnh và Diệp Hân Đồng thì đang tức giận.

Diệp Hân Đồng châm chọc cười: “Đáng đời”

Cô nói xong đi về phía biệt thự, Mặc Tử Hiên có nhiều người quan tâm hỏi han ân cần rồi, không thể chết được.

Mặc Tử Hiên nhìn qua kẻ hở giữa đám đông nhìn bóng lưng Diệp Hân Đồng bỏ đi, anh cảm thấy tim mình còn đau hơn thân thể rất nhiều.

Diệp Hân Đồng trở lại phòng của mình, cảm thấy tâm trạng phiền muộn, chỉ muốn gọi điện cho bạn thân tiểu Khả.

Cô nghĩ có thể mượn điện thoại Lee Yul nên hào hứng chạy về phía phòng cậu ta, cô đẩy cửa đi vào đúng lúc Lee Yul đang thay quần áo.

Cậu ta rõ ràng rất gầy nhưng bụng có tới bảy tám múi cơ.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng quay mặt đi: “Xin lỗi, tôi không biết cậu đang thay quần áo.”

Lee Yul thông thả mặc áo sơ mi vào, nở nụ cười rạng rỡ.

“Cô xấu hổ à? Xong rồi, có thể quay lại.”

Diệp Hân Đồng quay lại, hần mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình làm hần nhìn càng gầy, có lẽ vì khung người nhỏ lại thêm vẻ u buồn khiến cô có cảm giác trông hần thật mỏng manh yếu đuối.

Diệp Hân Đồng vẫn nhìn chằm chằm Lee Yul.

Lee Yul cười “Sao?”

Cô chợt nhớ ra mục đích của mình “Lee Yul, điện thoại của cậu có thể gọi về Trung Quốc không?”

“Có”

“Có thể cho tôi mượn chút không? Tôi sẽ trả tiền điện thoại cho cậu.” Diệp Hân Đồng nói rất mong chờ.

Lee Yul lấy điện thoại từ túi áo vest đưa cho Diệp Hân Đồng.

“Vây tôi về phòng nhé. Một lát nữa sẽ mang trả cậu.”

Lee Yul hơi do dự rồi gật đầu.

Diệp Hân Đồng vui vẻ cầm điện thoại về phòng.

Cô nhanh chóng bấm số tiểu Khả.

“Alo, Tiểu Khả, Hân Đồng đây, mình vừa mượn được điện thoại nên gọi về, ha ha, mình nhớ cậu quá.” Diệp Hân Đồng vui vẻ nói.

“Cái con nha đầu hư đốn này, đã bao nhiêu ngày rồi mới thèm gọi về, mình cũng nhớ cậu quá đi, mình sắp bị Vũ Văn Thành quấy rầy chết rồi, ngày nào cũng hỏi cậu có gọi về không?”

“Anh ta hỏi mình làm gì, à phải, anh ta không bạn đi với bạn gái à?” Diệp Hân Đồng đùa cợt.

“Cái đó không biết, nhưng bình thường anh ta không ở phòng làm việc, bận rộn suốt ngày, giờ ngày nào cũng thò mặt ra, thật khiến mọi người chết rét.”

“Ha ha ha ha, lạnh như thế, cục cảnh sát không cần mở điều hòa, tiết kiệm cho quốc gia được ổi tiền điện.” Diệp Hân Đồng trở nên rất vui vẻ, có một số việc chỉ cần không thèm nghĩ nữa, cũng sẽ không khổ sở phiền muộn.

“Cậu ở bên đó thế nào, có ai dám bắt nạt không?”

Tiểu Khả không nói thì thôi tự nhiên hỏi khiến Diệp Hân Đồng nhớ tới tình cảnh bây giờ cũng có chút phiền muộn. “Haiz, đừng nói nữa, ngôn ngữ thì không biết, cũng không ai dễ nói chuyện, mình nhớ cậu quá, tiểu Khả.”

“Ừ, mình cũng thế.”

Lúc này điện thoại rung lên, Diệp Hân Đồng nhìn lại, có cuộc gọi khác đang chờ, cô sửng sốt, ý thức được có lẽ mình đã làm việc không nên.

Điện thoại của Lee Yul chắc sẽ có nhiều cuộc gọi quan trọng và tin tức cơ mật, không trách được lúc cô muốn mang đi hần lại do dự, nhưng vẫn đưa điện thoại cho cô, ý là hần tin tưởng cô sao.

Sao cô lại không nghĩ ra chứ? Trong lòng đột nhiên cảm động.

“Tiểu Khả, thôi mình không nói tiếp được, điện thoại của người ta có cuộc gọi đến, lúc nào có cơ hội mình sẽ gọi lại.” Diệp Hân Đồng vội vàng cúp điện thoại, cầm sang phòng Lee Yul.

Cuộc gọi vẫn còn tiếp tục đổ chuông, vội như vậy chắc là có chuyện quan trọng.

Diệp Hân Đồng lần này nhớ gõ cửa, Lee Yul ra mở.

Diệp Hân Đồng lúng túng đưa điện thoại cho cậu ta.

Lee Yul cầm điện thoại, nhận cuộc gọi trước mặt cô.

“Điện hạ, tôi đã tra ra thân phận của Diệp Hân Đồng.” Đối phương nói bằng tiếng Hàn.

Lee Yul cảnh giác nhìn Diệp Hân Đồng, cô ý thức được nên đi ra ngoài nên quay người đi.

“Diệp Hân Đồng, chờ tôi một chút được không?” Lee Yul gọi cô.

Diệp Hân Đồng lúng túng đứng lại.

Lee Yul dùng tiếng Hàn tiếp tục nói vào điện thoại: “Nói đi”

“Cô ấy là con gái Diệp Thiệu Hoa, ông ta ngày trước là bạn thân của cha Mặc Tử Hiên, nếu đoán không nhầm thì mục đích Mặc Tử Hiên tiếp cận Diệp Hân Đồng là có liên quan đến kho báu.” Đối phương tiếp tục nói bằng tiếng Hàn.

“Ta biết rồi, người tiếp tục điều tra đi, đã tìm ra ba anh ta chưa?” Lee Yul ám chỉ ba Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng cũng chỉ nghe được vài ba chữ.

“Chưa! Nhưng gần đây xuất hiện một người phụ nữ thần bí, cụ thể thì chưa báo cáo được.”

“Tiếp tục đi.” Lee Yul nói xong cúp điện thoại.

Diệp Hân Đồng hơi xấu hổ.

Lee Yul đến giường lấy một cái hộp ở dưới gối, đưa đến trước mặt Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng có linh cảm đây là một loại trang sức quý giá, cô không nhận chỉ lúng túng cười: “Vô công bất thụ lộc”

“Lưng cô bị thương có thể là do tôi gây nên, cô nhận thì tôi mới yên tâm.” Lee Yul nhẹ nhàng nói.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, hần nói như vậy là trước mặt cô thừa nhận chính hần sai người ám sát Mặc Tử Hiên, nếu sự việc bại lộ, danh hiệu quân vương của hần cũng có thể không tiếp tục giữ.

Trong lòng cô bị sự tôn trọng cùng thẳng thắn của hần làm cho cảm động.

“Cầm lấy đi, coi như là tôi hối lộ, nếu bị cô nói chuyện này ra, tôi sẽ bị toàn dân chỉ trích và bị đi tù.”

Diệp Hân Đồng do dự, thật ra Mặc Tử Hiên cũng sớm biết là hần, chuyện này cũng không cần cô phải nói.

Lee Yul cười nhạt “Vậy tôi nói kiểu khác, cảm ơn cô biết tôi là kẻ địch sau lưng Mặc Tử Hiên vẫn đồng ý đứng với tôi.”

Những lời nói này giống như muốn mua chuộc cô, quà tặng đó cô càng không thể nhận, cô chỉ giữ thái độ trung lập.

“Tôi không thể nhận, cuộc tranh chấp chính trị giữa hai người không có liên quan đến tôi.”

“Vậy thì cảm ơn cô đã ở bên cạnh tôi khi cả hai chúng tôi đều bị thương” Lee Yul có chút nóng vội.

“Là lỗi của anh ta, cái này không cần cảm ơn, nếu không còn việc gì nữa, tôi muốn về phòng.” Diệp Hân Đồng quay đi.

“Tại sao ai cũng không muốn nhận quà của tôi, Kim Lệ Châu cũng thế, cô cũng vậy, chẳng lẽ trong mắt mọi người tôi là một kẻ không thể chịu nổi sao?” Lee Yul thương cảm nói.

Ý cô không phải như vậy! Diệp Hân Đồng xoay người, nhìn cặp mắt mông lung kia, lại không biết lòng trắc ẩn từ đâu tới, cầm lấy cái hộp trong tay hần.

“Được rồi, tôi nhận là được.”

Lee Yul nở nụ cười sáng khoái.

“Tôi về phòng tắm, một lúc nữa là bữa tối rồi.”

Diệp Hân Đồng không mở hộp, cô quay người đi về phòng mới mở ra xem.

106. Chương 106: Anh Yêu Tôi? (3)

Sau khi mở cái hộp, cô lại hồi hận, đây là một viên trân châu đường kính 1cm, phối hợp với Kim Cương thành một sợi dây chuyền, viên trân châu này có giá trị hơn ngàn vạn, sau cô có thể nhận thứ quý giá như vậy.

Nếu trả lại, Lee Yul lại cảm thấy tổn thương.

Diệp Hân Đồng tự đánh vào tay mình “Cô thật tùy tiện, ai bảo cô cầm, lần này cảm giác gánh nặng rồi.”

Diệp Hân Đồng để sợi dây chuyền vào lại chiếc hộp, để xuống dưới gối.

Cô cởi quần áo chuẩn bị vào tắm, lúc định ra khóa cửa thì Mặc Tử Hiên đẩy cửa bước vào.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, muốn sập cửa lại, nhưng anh đã thò một chân vào, mắt cá chân đang được băng bó, sưng to gấp đôi trước kia.

Thấy chân anh bị kẹp ở bên trong cửa, cô không dám đóng lại, buông tay, xoay người.

“Anh tới làm gì?” Cô vừa đi vừa nói.

Mặc Tử Hiên cọt nhả xông vào “Thấy anh bị thương rồi thì đừng tức giận nữa.”

“Tôi không tức giận” Chẳng qua là cảm thấy bức mình không giải thích nổi, không muốn cho anh thấy sắc mặt mình.

“Còn nói nữa, em không tức giận mà mặt lại đỏ bừng bừng như con heo con thế kia.” Anh tận lực lấy lòng.

Diệp Hân Đồng vẫn cảm thấy phiền não, nhúu mày nhìn bộ mặt tươi cười như hoa “Anh tới làm gì, nếu không có việc gì thì tôi muốn đi tắm.”

“Anh phải làm sao thì em mới hết giận?” Mặc Tử Hiên khẩn cầu làm nũng.

“Tôi thực sự không tức giận, chỉ thấy anh làm một số việc hơi quá đáng.” Diệp Hân Đồng không muốn nói rõ tâm tư phức tạp của mình.

Mặc Tử Hiên cho là cô đang nói chuyện anh đánh bóng chuyền vào Lee Yul, cô trước đây che chở cho đối thủ của anh, anh cũng không thêm so đo, nhưng bây giờ vẫn vậy, trong lòng anh lại bốc hỏa, cô chỗ nào cũng nói đến Lee Yul, rốt cuộc cô là người của ai.

Mặc Tử Hiên xị mặt xuống, ánh mắt trở nên đông lạnh.

“Em nói chuyện của Lee Yul sao? Hắn ám sát anh thì không phải là chuyện quá đáng ư?” Giọng điệu của anh không chút nào vui mừng.

Diệp Hân Đồng sửng sốt, trong lòng cũng không chịu nổi “Mấy cái nguyên nhân chính trị của các người quá phức tạp.”

Cô nói xong phiền não ngồi xổm xuống chỗ va ly lấy quần áo đi tắm, không muốn tiếp tục tranh cãi với anh nữa.

“Cho nên em cảm thấy hắn ám sát anh thì được, còn anh đánh trả chút xíu thì là quá đáng?” Mặc Tử Hiên để ý chuyện vụn vặt, tâm tình không thể bình tĩnh, cao giọng.

Diệp Hân Đồng nghe những lời cực đoan của anh thì tức lên tận óc, giận dỗi bỏ quần áo trong tay xuống, quay lại nghiêm nghị nhìn Mặc Tử Hiên, nói năng hùng hồn: “Tôi nói chuyện quá đáng không phải là chuyện này, đừng tự nhủ là đúng được không?”

“Thế là cái gì?” Mặc Tử Hiên thấy bộ dạng cô như vậy quát lên.

“Anh rõ ràng sắp kết hôn với Kim Lệ Châu, cô ta là người duy nhất có tư cách làm vợ anh, tại sao còn trêu chọc tôi?” Diệp Hân Đồng cũng quát lại.

Mặc Tử Hiên sững sốt, nét mặt rất phức tạp, vội vàng giải thích “Lúc nói câu này là anh bị Lee Yul làm cho kích động, anh chỉ muốn bóp chết nhuệ khí của hắn.”

“Nhuệ khí? Anh đang bảo vệ vật sở hữu của mình sao? Anh cảm thấy những người từng lên giường với anh, ai cũng là đồ chơi của anh? Chỉ cần có người nhớ thương anh là anh lại gây sự như một đứa trẻ con, chúng tôi không phải là những con rối, không phải anh muốn thế nào thì phải như thế, nếu bản thân không thấy thư thái, không thể cho riêng ai thì cũng không cần phải trêu đùa chọc tây, anh làm vậy càng làm tôi thấy gánh nặng thêm, ghét.” Diệp Hân Đồng hầm hừ nói một lèo.

Mặc Tử Hiên hơi sững sốt, trêu mặt lại từ từ xuất hiện một nụ cười: “Em, là đang ghen ư?”

Nghe thấy từ đó, Diệp Hân Đồng cũng kinh ngạc, cô không thèm suy nghĩ gì, lườm Mặc Tử Hiên một cái tức giận phản bác: “Ghen cái đầu anh.”

“Bởi vì em yêu anh, cho nên mới quan tâm đến anh, không dám lên giường với anh vì sợ thân thể đã thuộc về anh, trái tim cũng đã thuộc về anh.” Mặc Tử Hiên cảm thấy cô thực sự thích anh, càng nói càng vui vẻ.

Anh càng nói, Diệp Hân Đồng càng cảm thấy đầu mình muốn vỡ ra, cô không muốn nghe, không muốn xác định lời anh nói là thật. Cô ngoảnh mặt đi.

“Em yêu anh cho nên quan tâm đến từng lời nói của anh, cố ý đi cùng với Lee Yul là để trêu tức anh...”

“Này, anh đừng tự cho là đúng, tôi làm sao thích anh được.” Diệp Hân Đồng nóng nảy quay lại, cắt lời, hắn càng nói càng quá đáng rồi.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười xấu xa.

“Nếu không yêu anh thì lên giường với anh đi, nếu không dám thì đích thực là em yêu anh,”

Hắn quả thật tự cao quá rồi.

“Lên thì lên”. Diệp Hân Đồng nhìn chằm chằm quát lên.

107. Chương 107: Lên Thì Lên

Vừa nói ra mồm, Diệp Hân Đồng liền hối hận, cô đúng là bị mấy lời xằng bậy của anh chọc tức rồi.

“Thôi, tôi không so đo với anh nữa.” Diệp Hân Đồng lập tức sửa lời.

Mặc Tử Hiên sao có thể dễ dàng bỏ qua, anh cưỡng chế hôn lên môi cô, luồn đầu lưỡi vào.

Cô đang tức giận, làm sao có thể để cho hắn như ý.

Diệp Hân Đồng ra sức đẩy Mặc Tử Hiên, anh vẫn không hề nhúc nhích. Tay mân mê ở ngực cô, môi luẩn quẩn quanh xương quai xanh của cô.

Cảm giác tê dại lan tỏa từ bụng lên, Diệp Hân Đồng không phải vô tri vô giác, cho nên cô càng gấp gáp muốn đẩy Mặc Tử Hiên ra.

“Tránh ra, Á” Diệp Hân Đồng ra sức đẩy.

Mặc Tử Hiên dùng dục vọng nóng bỏng kia chà xát bụng cô, rục rịch ngóc đầu dậy.

“Kêu tiếp đi, bất kể em kêu cái gì anh cũng thích.” Giọng anh khàn khàn tà mị, cặp mắt mê hoặc khiến người ta chìm đắm trong sự dụ dỗ.

Anh thở hổn hển hôn lên bộ ngực mềm mại của cô qua lớp áo.

Một dòng điện chạy dọc thân, Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

Không thể tiếp tục như vậy được, cô cảm thấy dục vọng nguyên thủy trong người bị đốt lên, cô gắng dùng chút lý trí cuối cùng cắn môi đập lên chân anh.

Anh nhăn nhai chịu đau, rên lên một tiếng, tay vẫn tiếp tục, thuần thục cởi cúc quần áo cô ra, thò tay vào.

Diệp Hân Đồng cuống lên, tiếp tục tăng lên...

Cô đập thêm phát nữa vào cái chân bị thương của anh.

“Á” Mặc Tử Hiên không đứng vững, ngồi bệt xuống đất.

“A” Anh ôm chân “Đau quá, bị thương mà.”

“Đáng đời” Diệp Hân Đồng thoáng một tia không đành lòng, nhưng không muốn anh tiếp tục những động tác hèn hạ kia, cô kiên cường quay đi, mặc quần áo vào.

“Cái cô gái này sao lại tàn nhẫn như vậy? Anh là chồng được chỉ hôn của em. Em đang mưu sát chồng mình đấy.” Mặc Tử Hiên vừa nói vừa khổ sở nhìn chân mình.

“Hôn cái đầu anh, tôi chỉ là vì danh trừ hại.”

“Anh muốn gây chân rồi, em là vợ gì mà trên mặt chẳng có chút ánh sáng” Mặc Tử Hiên tiếp tục khoe mẽ.

“Yên tâm, sắc mặt có ánh sáng cũng không phải là tôi, là Kim Lệ Châu tương lai của anh. Bây giờ anh có thể đi ra.” Diệp Hân Đồng nói xong ra mở cửa.

Vừa mở ra, thấy Kim Lệ Châu đứng bên ngoài, cô giật mình.

Kim Lệ Châu nở nụ cười ngọt ngào.

“Vừa rồi nghe giọng Mặc Tử Hiên, cho nên tôi tới xem sao.” Cô giải thích với Diệp Hân Đồng.

Sau đó cô ta cười dịu dàng đi về phía Mặc Tử Hiên, êm ái thối chân giúp hắn, đỡ hắn dậy, còn uốn éo làm nũng “Sao anh lại ở phòng cảnh vệ Diệp vậy?”

Bọn họ xem ra rất xứng đôi.

Trong lòng Diệp Hân Đồng có chút chua chát, cô ngây ngốc nhìn Kim Lệ Châu cao quý, mềm mại như nước, xinh đẹp như tiên nữ như vậy mới đủ tư cách làm vợ Mặc Tử Hiên.

Cô không nên tự mình đa tình, cũng may, cô còn chưa như vậy, trừ việc lên giường không giải thích nổi, có trời mới biết cô hối hận đến xanh cả ruột rồi.

“Chúng ta đi thôi.” Kim Lệ Châu cười ngọt ngào đỡ Mặc Tử Hiên ra cửa.

Diệp Hân Đồng tự giác nhường đường, cúi đầu không nói gì.

Mặc Tử Hiên rối rắm quay đầu lại nhìn cô, hắn đang mong đợi cái gì, đợi cô xông lên kéo hắn lại ư, giống như hắn mạnh mẽ ướm át xưng hùng xưng bá.

Nhưng cô lại nhặt nhẹo nên anh có chút mờ mịt.

Anh ra khỏi phòng, cửa đóng lại.

Diệp Hân Đồng xối vôi hoa sen vào đầu mình.

Hít sâu, hít sâu.

Không thể nào bình tĩnh, cô vỗ vỗ vào mặt, càng lúc càng nhanh.

Cô kiên quyết tự nhủ: “Mình cái quả dưa ngốc này, không nên tin lời Mặc Tử Hiên, hắn chính là một đại thiếu đào hoa, thích chơi trò mập mờ với phụ nữ, nếu không phải mình, một nhân công quét rác cũng có thể bị mị lực đàn ông của hắn làm cho thỏa mãn. Hắn đang lừa gạt mình, chỉ là vui đùa một chút với mình thôi chứ chẳng có tâm gì đâu.” Diệp Hân Đồng tự lẩm bẩm với mình.

Lần nữa hít sâu, trong lòng đã tốt hơn nhiều.

“ok, hắn ở cùng một chỗ với ai liên quan rắc gì đến mình, cứ duy trì vai trò của một cảnh vệ đơn thuần, chờ đợi về nước. Hi hi.” Tâm trạng tốt rồi, không thêm nghĩ đến nữa, quên được là tốt.

Diệp Hân Đồng rửa mặt xong, lúc tắm đến ngực lại nhớ đến nụ hôn của anh, trong lòng lại trầm xuống, cô rung mình một cái, lắc đầu. Tăng lực kỳ cọ.

Lúc cô mặc một chiếc sơ mi trắng đi ra, tất cả mọi người đã ở bên ngoài.

108. Chương 108: Lên Thì Lên (2)

Mấy chiếc bàn lớn được bày thức ăn tối.

Lee Yul ngồi cùng bàn Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng bỏ qua bàn đó, đi đến bên bàn toàn phụ nữ, vừa đi được vài bước, một cô đã ngồi vào chỗ trống duy nhất còn sót.

Diệp Hân Đồng không biết đó là ý phản đối cô ngồi vào hay không, cô nhìn hai bàn khác, bàn Kim Phủ Điền đã đầy, còn một cái bàn khác toàn con trai vẫn trống hai chỗ.

Diệp Hân Đồng đi về phía bên kia, đột nhiên một cô gái thò chân ra, cô phát hiện được, dừng trước mặt kẻ đó.

Diệp Hân Đồng sắc bén nhìn cô gái thò chân ra, sau đó nhìn lại cả bàn, có cần thiết phải nhằm vào cô thế không? Cô vô hại với bọn họ, họ lại muốn bắt nạt kẻ lạ nước lạ cái không chỗ nương tựa sao?

Diệp Hân Đồng bất đắc dĩ cười, khinh thường bước qua chân cô ta.

“Diệp Hân Đồng, ngồi đây.” Lee Yul gọi cô.

Diệp Hân Đồng phiến não đứng tại chỗ, tất cả đều nhìn cô.

Diệp Hân Đồng chần chờ mấy giây, sau đó xoay người, cung kính đáp “Vâng, điện hạ.”

Lee Yul cảm nhận được sự tức giận của cô, có chút khó hiểu.”

Diệp Hân Đồng đi tới, cô gái kia lại thò chân ra, Diệp Hân Đồng vờ như không thấy, đá một cái.

“A” Cô gái kia gào toáng lên.

“Thật xin lỗi” Diệp Hân Đồng nói bằng tiếng Hàn rồi giả bộ cười vô tội.

Cô gái kia lườm cô một cái.

Diệp Hân Đồng chẳng thấy làm sao, cô không sợ cường quyền, kẻ nào muốn nhằm vào cô, muốn xếp hàng khiển trách cô thì đến đây hết đi, đến nhiều vào.

Cô ngồi xuống bên cạnh Lee Yul.

Yoon Jin nhìn cái áo sơ mi của Diệp Hân Đồng cười khinh bỉ, cao ngạo nói bằng tiếng Trung: “Chim sẻ đòi chen vào vòng Phượng Hoàng, chỉ càng thêm mặc cảm tự ti”.

Diệp Hân Đồng không nói lời nào, xem như là chó đang sủa.

“Không hiểu là do vóc người xấu xí không mặc được y phục cao quý hay là bẩm sinh đã có số bị coi thường.” Yoon Jin tiếp tục châm chọc.

Cô ta nói khó nghe thật, Diệp Hân Đồng nhìn, nhếch khóe miệng châm chọc. Nhưng vẫn chẳng nói gì, cầm thìa lên mức canh.

Yoon Jin vội vã chặn cái thìa của cô, liếc mắt nhìn tay Diệp Hân Đồng không đeo gì cả: “Tay cô tại sao lại thô ráp như vậy, có phải lúc bé phải làm việc đồng áng không? Cảnh vệ Diệp có phải là đứa nhóc chui ra từ núi không?”

Cô ta tiếp tục chanh chua.

Lee Yul hơi cau mày.

Diệp Hân Đồng không thể chịu đựng thêm, cô cười nói: “Đúng vậy, tôi từ núi chui ra, không lú la lú lô như chim sẻ trong bữa cơm của người khác.”

“Cô” Yoon Jin tức giận vứt cái thìa lên bàn.

Thấy cô ta tức giận, Diệp Hân Đồng rất sảng khoái, điềm nhiên múc một thìa canh đưa vào miệng, hài lòng nói: “Ngon thật.”

Yoon Jin nheo mắt lại chăm chọc: “Ngon thì ăn nhiều vào, bản dân như cô khó mà có cơ hội ăn một bữa cao cấp như thế này.”

“Ừ, đúng vậy, vì tôi không bao giờ yêu cầu những thứ xa vời với mình.” Diệp Hân Đồng ra vẻ không hề tức giận, nói một câu hai nghĩa.

Yoon Jin liếc mắt về phía Mặc Tử Hiên, cô hiểu Diệp Hân Đồng muốn ám chỉ gì, khoác lên tay Mặc Tử Hiên, nũng nịu: “Điện hạ, cô ta bắt nạt thần.”

Kim Lệ Châu phiên não nhìn Yoon Jin một cái.

Diệp Hân Đồng quan sát được sắc mặt Kim Lệ Châu, bắt đắ dĩ lắc đầu, cái bàn ăn này tranh đấu gay gắt, cô tốt nhất nên ăn nhanh một chút kéo chẳng tiêu hóa nổi.

109. Chương 109: Lên Thì Lên (3)

Mặc Tử Hiên cười mỉm nhìn Diệp Hân Đồng, cô là con mèo hoang, anh chẳng hề lo lắng Yoon Jin có thể bắt nạt được cô.

“Tôi có một chuyện muốn nói” Lee Yul đột nhiên nói, hóa giải không khí lúng túng.

Tất cả đều nhìn Lee Yul, cậu quay đầu dịu dàng nhìn Diệp Hân Đồng, trong mắt đầy tình cảm, Diệp Hân Đồng có linh cảm những lời hần sắp nói có liên quan đến mình.

Lee Yul khẽ mỉm cười: “Tôi muốn dùng thân phận của quân vương Hàn Quốc mời Diệp Hân Đồng trở thành khách tham quan hoàng thất Hàn Quốc, từ hôm nay cô không còn là cảnh vệ, mà là khách của chúng tôi, ở Hàn cung hưởng thụ sự đãi ngộ cao nhất.”

Diệp Hân Đồng đại khái hiểu những lời của Lee Yul, thấy cảm động, vừa rồi Yoon Jin cười cô là chim sẻ, cậu ta giúp cô đánh trả. Nhưng mà, nếu cô nói đồng ý, khác nào trần trụi từ phe Mặc Tử Hiên nhảy sang phe Lee Yul. Diệp Hân Đồng cảm kích, nhưng cô không thể đồng ý.

Cô đang tìm lời lẽ thích hợp để giải thích.

“Điện hạ?” Yoon Jin không thể tin nổi kêu lên.

Kim Lệ Châu cũng không hiểu nhìn Lee Yul, trong mắt cô xen lẫn ghen tỵ và thương cảm.

Mặc Tử Hiên dựa vào ghế, có vẻ lý lợm, mắt nheo lại, tâm trạng chả ra sao khẽ nhếch miệng “Cô ấy không thể đồng ý, tôi đưa cô ấy từ Trung Quốc sang đây, thân phận thế nào chỉ có bên TQ mới có thể định đoạt, nếu cậu thực sự muốn thay đổi thân phận cảnh vệ của cô ấy thì sang TQ thỏa thuận đi, tôi sẽ thông báo.”

“Tại sao? Anh nở lòng nào nhìn cô ấy bị chế nhạo, vở hài kịch này anh tò mò muốn xem lắm sao?” Lee Yul xuống nước, nhìn thẳng Mặc Tử Hiên.

“Gọi cô ấy tới bàn này là cậu chứ không phải tôi, chờ đợi hài kịch cũng là cậu không phải tôi, người nào có lòng dạ nhỏ nhen thì mọi người đều rõ.” Mặc Tử Hiên phản bác.

Không khí có vẻ căng thẳng.

“Chẳng lẽ từ đáy lòng anh cảm thấy cô ấy là phượng hoàng trong mình chim sẻ.”

“Không cần phải khích bác bởi móc câu từ, cậu làm vậy là muốn nói rằng cậu có hứng thú với mọi phụ nữ bên cạnh tôi sao. Thế nghĩa là chuyện gì cũng muốn tranh giành với tôi.”

Mọi người đều nín thở không ai nói gì, tiếng Trung bọn họ khôn hiểu nên sắc mặt có vẻ ngơ ngác, chẳng nói chẳng rằng, không ai động đũa, trong phòng rất yên tĩnh, như thể chỉ có Mặc Tử Hiên và Lee Yul ở đây.

“Tôi sẽ chỉ đưa một người phụ nữ lên làm công chúa, không đứng núi này trông núi nọ, không đi tình biệt luyện (chia cắt tình yêu), không để cô ấy chịu tổn thương, không cho phép bất kỳ kẻ nào bắt nạt, nếu anh cảm thấy như thế là tranh giành, tôi sẽ tranh với anh.” Lee Yul kiên định nhìn mặc, khí phách kiên cường này khác hẳn vẻ dịu dàng thường ngày.

Kim Lệ Châu có chút cảm động, cúi đầu.

Mặc Tử Hiên cũng cảm thấy hấn đang thổ lộ với Kim Lệ Châu, chẳng biết tại sao, trong lòng anh có phần thoải mái thở phào nhẹ nhõm. Tâm trạng cũng không còn tệ như vừa rồi.

Diệp Hân Đồng biết là hấn đang nói cho Kim Lệ Châu nghe, thật ra thì nàng rất thích thú với người đàn ông si tình như thế.

Không ai nói gì, không khí càng trở nên đặc quánh, ai cũng ngồi sững sờ, không nói gì.

“Ăn cơm đi, nguội hết rồi.” Kim Phủ Điền vui vẻ hơn hờ kêu lên một tiếng, hóa giải cái không khí không thể thở nổi này.

Diệp Hân Đồng bắt đầu ăn.

Lee Yul lại u buồn lo lắng, nhíu mày.

“Sẽ không đi tình biệt luyện, tôi thu hồi những lời này.” Lee Yul nói xong cũng bắt đầu ăn.

Kim Lệ Châu nhìn Lee Yul có vẻ phức tạp uất ức, cậu ta làm ra vẻ không thấy.

Diệp Hân Đồng cảm thấy câu nói sau cùng của hấn là lạ, nhìn qua Kim Lệ Châu một cái, cũng thế, cô ta gần như đã là vợ của Mặc Tử Hiên rồi, cậu ta muốn đi tình biệt luyện cũng chẳng có gì sai. Nhưng cô lại cảm thấy Lee Yul có vẻ giận bản thân nên cố ý nói như vậy cho Kim Lệ Châu nghe.

Con người, hiểu rõ là được rồi. Giống như cô, ít suy nghĩ thì sẽ vui vẻ.

Diệp Hân Đồng cầm cúi ăn, nhanh quá đến mức sặc.

“Khụ khụ khụ”

Lee Yul lập tức ôm ái vỗ lên lưng cô, tay còn lại đưa khăn ăn.

Ho xong, Diệp Hân Đồng cầm chiếc khăn trong tay cậu lau miệng, nở nụ cười sáng lạn.

Mặc Tử Hiên lạnh lùng nhìn bọn họ, ngọn lửa trong lòng vừa dập tắt lại bùng cháy lên. Anh đang cố gắng tiêu hóa những lời của Lee Yul, hấn nói chỉ đưa một người lên làm công chúa, không để cô ấy bị tổn thương, không cho phép kẻ nào bắt nạt. Là hấn nói Kim Lệ Châu hay Diệp Hân Đồng.

“Lee Yul, chúng ta đấu đi. Nếu tôi thắng, cậu hãy tránh xa những người phụ nữ quanh tôi một chút.”

Lee Yul chẳng thèm để ý, bình tĩnh nhìn Mặc Tử Hiên “Anh đang bị thương, cứ chăm sóc chân mình cho tốt đã.”

“Tôi một chân cũng thắng được cậu.” Mặc Tử Hiên tự phụ nói.

Lee Yul cười nhạt “Đừng trẻ con như thế được không, kể cả tôi thắng cũng thắng không cần dùng võ.”

Diệp Hân Đồng nhìn hai anh em họ thủy hỏa không tha, xem ra là vì Kim Lệ Châu, lại sắp gây chiến, cô sợ nuốt không nổi nữa, để cái thìa xuống.

“Tôi no rồi, các vị cứ từ từ ăn.”

Cô đứng dậy không nói gì, bỏ đi.

110. Chương 110: Lên Thì Lên (4)

“Tôi cũng no rồi” Yoon Jin cũng đứng lên đi theo Diệp Hân Đồng. Cô bước nhanh chân đuổi theo Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng quay người đi vào phòng, Yoon Jin có chút xấu hổ đứng ngoài cửa.

“Cô có chuyện gì không?” Diệp Hân Đồng chẳng có ấn tượng gì tốt với cô ta, vẻ mặt cũng chẳng ôn hòa.

“Không thấy hai điện hạ cãi vã vì Kim Lệ Châu sao? Chúng ta nên hợp sức đánh bật Kim Lệ Châu, cô thấy sao?” Yoon Jin nghiêm túc nói.

Diệp Hân Đồng liếc mắt “Thật xin lỗi, tôi chẳng có hứng thú gì với vị Điện hạ kia, làm ơn đừng vì tên đàn ông xấu xa đó mà nhằm vào tôi.”

Diệp Hân Đồng đóng cửa, Yoon Jin không hiểu đẩy cửa hồ nghi nhìn Diệp Hân Đồng.

“Nhưng mà không phải cô cũng là người phụ nữ của Điện hạ sao?”

“Mặt cô thế nào lại nhìn ra tôi là người phụ nữ của hắn ta, tôi cùng hắn chỉ có 8 chữ - Không hợp, được chưa?”

“Lúc ở Trung Quốc, các người biến mất sau bữa tiệc, rồi trở về muộn như thế mà chưa xảy ra chuyện gì sao? Còn nữa, máy bay riêng của Điện hạ không phải người phụ nữ nào cũng có thể tùy tiện lên đó.” Yoon Jin phản bác.

Diệp Hân Đồng nhớ đến mấy lần không giải thích được, có chút phiền não “Đó là vì tôi là cảnh vệ Trung Quốc của anh ta, cũng như các cô đi theo bảo vệ. Dù sao tôi chỉ nói một câu, người đàn ông bỏ ỉn như thế tôi chẳng lạ.”

Diệp Hân Đồng cao giọng nói xong đóng cửa lại.

“Xấu xa? Bỏ ỉn? Cô ta đang nói ai vậy?” Yoon Jin liếc nhìn cánh cửa phòng Diệp Hân Đồng, hấp tấp uốn mình trở về phòng mình.

.....

Buổi tối sau khi đã nghỉ lấy sức, đến tiết mục ca hát, một nhóm người ở đại sảnh kêu gào inh ỏi. Diệp Hân Đồng ra ngoài liếc mắt nhìn, mấy cô ả nước lạ âm ỉ này có vẻ không muốn tha cho cô.

Cho nên cô quay vào phòng, bật TV, xem đại một kênh.

Ngôn ngữ không hiểu, thật sự là một mối.

Diệp Hân Đồng nằm dài trên giường, tiếng động đinh tai nhức óc truyền từ ngoài vào làm cô không thể ngủ nổi.

Cô bực mình đập tung chăn ra, đến bên cửa sổ, kéo rèm, bên ngoài trăng rất sáng, chiếu xuống mặt biển cuộn cuộn, có một vẻ đẹp kỳ lạ.

Cô mở cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Gió biển ban đêm thổi vào, mang theo không khí ẩm ướt, rất thoải mái.

Bên ngoài yên tĩnh.

Cô đi về hướng bờ biển, ánh trăng kéo dài bóng cô, đơn độc, tha hương mà bảo không cô độc là giả, nhưng đây là trách nhiệm của cô, chẳng có cách nào.

Diệp Hân Đồng nghe âm thanh của sóng biển, cảm nhận ánh trăng dịu dàng, lại đi tới chỗ tảng đá buổi trưa, cô cảm thấy đến chỗ này có chút xấu hổ, trong bóng tối, ở một chỗ yên tĩnh không tránh được có những việc khó tưởng tượng.

Diệp Hân Đồng đang chuẩn bị quay đầu.

“Lee Yul, ^^(&)(*_)(&%\$”. Cô chỉ nghe hiểu hai chữ Lee Yul, câu tiếng Hàn sau đó cô không hiểu. Mà giọng nói dịu dàng như nước đó chẳng phải là Kim Lệ Châu?

Cô không nghe lén, mặc dù chẳng hiểu họ nói gì.

Aiz, quan hệ ba người bọn họ quá phức tạp, chẳng liên quan gì đến cô.

Diệp Hân Đồng chuẩn bị đi.

“Diệp Hân Đồng %&^%*^()*_&”. Cô vừa đi lại nghe Kim Lệ Châu nhắc đến tên mình, là người mà, ai chẳng tò mò người khác nói gì sau lưng mình.

Cho nên Diệp Hân Đồng rón rén trốn sau tảng đá.

Thấy Kim Lệ Châu có vẻ như đang chất vấn Lee Yul, Lee Yul thì chẳng nói gì, chỉ thấy vẻ u buồn.

Không phải Lee Yul thích Kim Lệ Châu còn Kim Lệ Châu thích Tử Hiên sao? Cảnh tượng này lại có vẻ kỳ lạ, có cảm giác như Kim Lệ Châu thích Lee Yul vậy.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn chỉ nghe thấy Lee Yul nói câu gì đó, trông Kim Lệ Châu rất thương tâm. Cô ta uất ức nhìn Lee Yul một phút, Diệp Hân Đồng cũng căng thẳng thay bọn họ.

Đột nhiên, Kim Lệ Châu nâng mặt Lee Yul, nhón chân hôn lên đó.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, che miệng mình, quay đi không nhìn nổi nữa.

Đầu cô sắp nổ tung.

Theo hoàn cảnh này, Kim Lệ Châu và Lee Yul đều tình nguyện, trước đây cô đã hoàn toàn hiểu ngược lại.

Cô đột nhiên cảm thấy Mặc Tử Hiên thật đáng thương, Kim Lệ Châu ngoài mặt ra vẻ tình sâu nghĩa nặng, dịu dàng sẵn sàng, sau lưng lại hôn người đàn ông khác.

Thế thì cô ta ở bên Mặc Tử Hiên là vì cái gì?

Cô ta có thể yên tâm yêu Lee Yul, lại ở bên Mặc Tử Hiên, mà Mặc Tử Hiên với Lee Yul lại đối địch nhau vì ngôi hoàng đế, thù hận còn khiến Lee Yul nổi máu ám sát, nghĩ tới đây, lòng Diệp Hân Đồng trầm xuống, cổ lo lắng ặc, nhanh chóng chạy về biệt thự.

Kim Lệ Châu chủ động hôn Lee Yul, ngoài dự đoán của cô lại bị Lee Yul đẩy ra.

Kim Lệ Châu càng uất ức nhìn hắn.

“Đây là lần thứ hai cô hôn tôi, tôi không phải vật thay thế của Mặc Tử Hiên, cũng không phải là con rối mà cô cảm thấy sắp mất lại túm về. Nụ hôn của cô là yêu ư? Nếu yêu thì hãy đến bên tôi.” Lee Yul nói từng chữ lạnh lùng.

Kim Lệ Châu bất động tại chỗ.

Lee Yul nở nụ cười nhạt thương cảm.

“Chẳng phải cô thích Mặc Tử Hiên ư? Người mà ba cô nhìn ra là có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, mà không phải là cái tên quân vương từ nhỏ đã bị cha ghét bỏ là tôi đây”

“Tôi...” Kim Lệ Châu đối mặt với sự tỉnh táo của Lee Yul không thể nào phản bác, cô suy nghĩ một lúc nói “Em cảm động với những lời anh vừa nói ở bữa ăn.”

“Cảm động có thể khiến cô kiên quyết theo tôi không?” Lee Yul hỏi ngược lại.

Kim Lệ Châu sửng sốt không biết trả lời ra sao.

Lee Yul vẫn cười nhạt “Không cần trả lời, phản ứng của cô đã cho tôi đáp án, tôi tha thứ, dù sao Mặc Tử Hiên trong cảm nhận của cô cũng là bạch mã hoàng tử, mà tôi chỉ là cái vỏ chai chỉ cần một nụ cười là có thể thu mua.”

“Em không nghĩ như vậy.” Kim Lệ Châu cảm thấy mình không thể cãi lại.

“Vậy thì nghĩ thế nào, nghĩ tốt cho tôi sao?” Hắn gây sự

“Em, em...” Kim Lệ Châu có vẻ không gánh nổi áp lực của anh. “Em muốn làm bạn với anh Lee Yul, giữa người yêu và bạn bè, em chỉ có thể để một vị trí cho anh.”

“Không cần, trừ thân phận làm chồng, những thứ khác tôi đều không cần, bởi vì tương lai của tôi sẽ do vợ tôi quyết định, tôi chỉ có thể yêu một người, để trong lòng một người thôi.” Lee Yul kiên định nói, kiên quyết và lạnh lùng.

“Lee yul...” Kim Lệ Châu vẫn muốn nói gì, nhưng lời đến miệng lại thấy có nói gì cũng đều dư thừa, trừ phi cô đồng ý đến bên hắn, nhưng trong lòng cô, chỗ sâu nhất vẫn là cái tên đào hoa xấu xa Mặc Tử Hiên đó.

“Không cần phải cảm thấy gánh nặng. Những lời tôi nói trong bữa cơm không phải nói cho cô nghe.” Nói đến lúc này, Lee Yul càng tỏ ra lãnh đạm.

Kim Lệ Châu có vẻ không chịu nổi lùi về sau hai bước, “Anh thật sự nói cho Diệp Hân Đồng nghe? Vậy sao lúc này tôi hỏi anh lại không nói. Để tôi hiểu lầm nên chủ động hôn anh, thì ra anh chỉ muốn xem tôi lúng túng thế nào thôi phải không?”

Kim Lệ Châu không để ý tới lý trí, nhúu chặt mày, giọng nói sắc nhọn lúc bé đã hoàn toàn từ bỏ từ khi được bồi dưỡng thành một tiểu thư cao quý.

Lee Yul thản nhiên cười thương cảm “Cô cảm thấy những lời đó có phải nói cho cô nghe hay không, bây giờ có khác gì nhau?”

“Tôi chỉ hỏi anh một câu, những lời kia có phải là nói cho Diệp Hân Đồng nghe không?” Kim Lệ Châu có chút bá đạo nhìn chằm chằm vào mắt Lee Yul.

111. Chương 111: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Em Yêu?

Lee Yul do dự nhìn Kim Lệ Châu, mỉm cười thản nhiên, có chút u sầu thương cảm.

“Nếu cô cảm thấy thế thì là như thế.”

“Rốt cuộc có phải hay không, anh lập lờ nước đôi như thế làm tôi đau đớn.” Kim Lệ Châu biến thành kẻ gây sự.

“Vậy cô thì sao? Nhận quà của tôi, chủ động hôn tôi, lại ngọt ngào kéo Mặc Tử Hiên bỏ đi, thái độ lập lờ đó của cô không làm ngược khác hao tổn tình thần ư? Nếu cô nhất định muốn có câu trả lời, thì tôi cũng sẽ nói rõ ràng cho cô biết, cô từ lâu đã không còn ở trong tim tôi nữa.”

Kim Lệ Châu rơi nước mắt, từng giọt lẫn vào trong cát.

Lee Yul quay đầu, bước qua cô ra khỏi bãi đá. Vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy bóng Diệp Hân Đồng đang vội vã chạy về biệt thự.

Trong lòng cậu có linh cảm chẳng lành, cô ấy đã nghe được bao nhiêu, thấy được những gì? Không, cô ấy nghe không hiểu, vậy thì đã nhìn thấy gì? Lee Yul căng thẳng trong lòng, nhanh chóng chạy về phía biệt thự.

.....

Diệp Hân Đồng vội vàng xông vào biệt thự, liếc một cái thấy Mặc Tử Hiên đang ca hát.

Mặc Tử Hiên dừng lại, kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại đi từ bên ngoài vào? Không phải cô ngủ sao?” Mặc Tử Hiên ngẫm lại, có thể cô đi ra từ cửa sổ, anh có chút bất đắc dĩ.

Diệp Hân Đồng thấy Mặc Tử Hiên nhưng không biết phải mở miệng thế nào, chẳng lẽ nói thẳng ra là người phụ nữ có tư cách duy nhất kia có gian tình với Lee Yul ư? Như thế thì hắn sẽ tưởng là cô thích hắn, cố ý bêu xấu người khác.

Mặc Tử Hiên thấy sự khác thường của Diệp Hân Đồng “Cô sao vậy? Ở bên ngoài gặp phải chuyện gì à, sao có vẻ vội vàng như thế?”

Diệp Hân Đồng do dự một lúc, nhúu mày “Không có gì? Anh hát đi, tôi ra ngoài hóng mát một chút.”

Diệp Hân Đồng nói xong đi ra hướng hành lang.

Lee Yul thở hổn hển chạy vào, nhanh chóng tìm thấy Diệp Hân Đồng.

“Diệp Hân Đồng.” Hân nóng nảy gọi tên cô.

Mặc Tử Hiên vô cùng giận “Thì ra không phải một mình đi hóng mát à?”

Anh châm chọc.

Diệp Hân Đồng lườm Mặc Tử Hiên một cái “Tôi đi một mình, dừng ngay cái tư tưởng bấn thỉ kia lại. Đi theo tôi.”

“Diệp Hân Đồng...” Lee Yul làm bộ đáng thương nhìn cô.

Diệp Hân Đồng nhìn, có chút phiền não với sự thâm hiểm của cậu ta.

“Không phải như những gì cô nghĩ đâu, thực sự không phải.” Lee Yul không biết cô nhìn được bao nhiêu, chỉ có thể nói nước đôi.

Diệp Hân Đồng khẽ nhú mày, không trả lời, quay đi.

Mặc Tử Hiên cũng nghi ngờ, tập tễnh đi theo Diệp Hân Đồng.

“Diệp Hân Đồng, dìu tôi, chân tôi đau.” Anh không ồm mà kêu rên loạn lên.

Diệp Hân Đồng quay lại dìu anh.

Mặc Tử Hiên sưng sốt, không ngờ cô lại dìu thật, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Không cần đỡ sao.” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

“Không phải, em sao vậy? Sao tự nhiên lại dịu dàng với anh như thế, anh có chút không quen.” Mặc Tử Hiên cọt nhả.

Là vì cô cảm thấy anh có chút đáng thương, phụ nữ thường thông cảm cho những kẻ yếu.

Diệp Hân Đồng đỡ anh đến phòng anh, toàn mùi thuốc xộc đến. Cô để anh ngồi lên ghế salon, kéo rèm, mở cửa sổ ra.

Mặc Tử Hiên nhìn cô tự nhiên dịu dàng, trong lòng có chút cảm động, nhớ lại lúc ở chân núi, cô chẳng để ý thân thể đau đớn, chạy đi gọi người, lúc đó cũng không cảm động như bây giờ.

“Em muốn nói gì với anh?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Diệp Hân Đồng sắc mặt nặng nề đến trước mặt Mặc Tử Hiên, chăm chú nhìn anh: “Ngôi vị hoàng đế có phải rất quan trọng với anh không?”

Mặc Tử Hiên không ngờ cô lại đột nhiên hỏi câu này, vẻ mặt cũng nghiêm trọng như thế.

Anh nghiêm túc gật đầu.

“Cẩn thận những người bên cạnh anh, chiếm lấy vị trí quan trọng trong lòng phụ nữ, đừng tam tâm lưỡng ý làm cho người khác cũng như vậy.” Diệp Hân Đồng nói kiểu lập lờ nước đôi.

“Người phụ nữ em nói là?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Cô không phải là người hay buôn chuyện, không muốn nói xấu sau lưng người khác “Anh cứ nhớ những lời tôi nói là được.”

“Em không muốn hỏi anh vì sao nhất định phải đoạt được ngôi hoàng đế ư?”

“Lại nói cho hay, chẳng qua là ham muốn bản thân không cần tìm lý do đảng hoàng giải thích, tôi không muốn nghe. Dù sao, anh nhớ những lời tôi nói là được rồi.”

Diệp Hân Đồng đi ra cửa. Không hiểu gì cả, Mặc Tử Hiên cảm thấy tâm trạng nặng trĩu.

Anh đứng lên, bước vài bước ôm lấy vai Diệp Hân Đồng.

“Cùng đi hát đi, tâm trạng của anh bây giờ rất khó chịu.”

“Này, anh có thoải mái hay không thì liên quan gì đến tôi, tôi không đi, các anh hát tiếng Hàn tôi cũng không hiểu gì.” Diệp Hân Đồng đẩy anh ra.

“Vậy thì tắt đèn, nhảy đi”

“Chân anh nhảy được không?” Diệp Hân Đồng rất muốn chọc ghẹo anh.

“Vậy thì ở trên giường XXOO, để anh phát tiết đi, tâm trạng anh lúc này rất tệ.” Mặc Tử Hiên nhú mày, phiền não mở cửa.

Diệp Hân Đồng giữ cửa “Tôi biết anh tâm tình không tốt, đừng ấu trĩ như vậy, để phòng Kim Lệ Châu và Lee Yul thôi. Quan hệ của họ không đơn giản như anh nghĩ, đừng tưởng rằng mị lực của anh có thể làm điên đảo mọi phụ nữ, lạm dụng tình cảm chính là một con dao, sẽ khiến anh chết thảm.” Cô vốn không muốn nói toẹt ra như vậy, tại sao thấy anh phiền não lại dao động rồi.

Mặc Tử Hiên sững sốt “Vừa rồi em ở bên ngoài nhìn thấy gì? Thấy Kim Lệ Châu hôn Lee Yul? Hay là thấy họ quần lấy nhau?”

Diệp Hân Đồng cảm giác mình thực sự là bà tám rồi.

“Khổng thấy gì cả, coi như tôi chưa nói gì”. Diệp Hân Đồng muốn đi ra ngoài.

Mặc Tử Hiên ôm lấy cô, anh không biết vì sao lại có vẻ hẫ hẫ khó giải thích, làm cho Diệp Hân Đồng hiểu lầm Kim Lệ Châu và Lee Yul ở chung một chỗ, tâm trạng anh trở nên rất tốt.

“Làm gì thế, buông tôi ra.”

“Cùng đi hát đi.” Mặc Tử Hiên mở cửa, đẩy cô ra ngoài.

“Này, tôi không muốn.” Diệp Hân Đồng ngại ngần gỡ tay anh ra.

“Coi như em an ủi trái tim tổn thương của anh được không? Anh bị cấm sừng mà.” Mặc Tử Hiên cợt nhả.

Diệp Hân Đồng lườm anh, làm gì có kẻ nào biết mình bị cấm sừng mà cười tươi như thế được.

Mặc Tử Hiên khập khểnh đi tới chỗ hát.

Diệp Hân Đồng hơi do dự, nhìn cái kẻ cô độc khập khểnh đi, trong lòng cảm thấy có chút đáng thương, cho nên đi theo anh.

Vừa đến nơi, Lee Yul và Kim Lệ Châu cũng đều ở đó, trên mặt họ có chút xấu hổ cùng buồn bã.

Lee Yul thấy Diệp Hân Đồng tới, đứng lên, muốn nói chuyện với cô lại thôi.

Mặc Tử Hiên ngang nhiên chọn bài hát nước ngoài, trong đó có tiếng Trung, lập tức chọn vài bài, đưa mic cho Diệp Hân Đồng.

“Hát đi cho anh nghe.” Anh nở nụ cười sáng lạn.

Yêu nam như vậy khiến Diệp Hân Đồng không thể tự chủ, bất đắc dĩ cười với anh.

Nổi tiếng ở Hàn Quốc đều là những bài hát Tiếng Trung nổi tiếng, Diệp Hân Đồng nghe nhiều nên thuộc.

Cô vừa mở miệng, hát không tệ. Rất nhiều thanh niên bắt đầu nhảy múa, không khí lập tức sôi động.

Kim Lệ Châu lạnh lùng nhìn Diệp Hân Đồng, trong lòng có một chút oán giận khó giải thích, đặc biệt thấy Mặc Tử Hiên đối xử với cô cũng không bình thường.

Cô cầm mic lên cùng hát với Diệp Hân Đồng, muốn phân tranh cao thấp.

Không khí mỗi lúc một high, cả nhóm hát hò đến tận 12h mới kéo thân thể mệt mỏi trở về.

112. Chương 112: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Em Yêu? (2)

Sáng sớm, Diệp Hân Đồng đang ngủ tự nhiên tỉnh lại, cô rửa mặt đi ra ngoài thì đã 10 rưỡi, rất nhiều người vẫn còn đang ngủ, những người đã dậy tụ tập lại một chỗ đánh bài, có người đang nghịch điện thoại di động.

Mặc Tử Hiên vẫn chưa dậy, Diệp Hân Đồng cũng không biết nhân vật chính sắp xếp chương trình tiếp theo là gì, nhưng cô đói bụng, lần mò vào nhà bếp.

Hai đầu bếp một nam một nữ đang bận rộn nấu nướng, mùi thơm phức.

Diệp Hân Đồng đang suy nghĩ hai chữ điểm tâm nói thế nào.

“Cơm trưa một lúc nữa là có rồi.” Người phụ nữ nói với cô bằng tiếng Trung.

“A, vậy có bữa sáng không? Tôi hơi đói.” Diệp Hân Đồng hỏi.

“11 giờ có thể ăn cơm, Diệp Hân Đồng tiểu thư kiên nhẫn chờ đợi, bữa trưa nay đều là món Trung Quốc, Điện hạ cố ý dặn thế.” Người phụ nữ nói tay vẫn không ngừng làm.

“Được” Nếu họ nói như vậy, Diệp Hân Đồng cũng đành đợi chút, lúc cô đi ra, Mặc Tử Hiên khập khểnh đi tới, thấy cô chui từ nhà bếp ra, anh cười vui vẻ.

“Hôm nay anh bảo nhà bếp chuẩn bị món Trung Quốc, để em giải trừ nỗi khổ tương tư.” Mặc Tử Hiên lấy lòng.

“Vậy thì cảm ơn anh..., sau đó anh sắp xếp chương trình gì?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Mặc Tử Hiên liếc cái chân bị thương của mình. Thở dài một cái, có chút phờ phạc “Vốn định đi lặn, nhưng có vẻ phải đứng nhìn rồi.”

“Ai bảo anh đùa giai, đáng đời. Ác giả ác báo.” Diệp Hân Đồng cười hì hì liếc anh.

“Có thể nói anh như vậy cũng chỉ có mình em, nếu là cảnh vệ khác anh đã mang ra ngoài bắn chết rồi.” Mặc Tử Hiên cười, làm dấu tay tự sát dí vào cổ.

“Bởi vì tôi là người Trung Quốc, không sợ hoàng tử nhà anh.” Diệp Hân Đồng cũng cười ha ha.

Nhìn không khí hai bọn họ rất tốt.

Lee Yul đứng ở hành lang, sắc mặt không tốt lắm. Diệp Hân Đồng liếc thấy cậu ta, thản nhiên nhìn một cái, vô cùng xa cách. Cô không nói gì với hắn mà tiếp tục với Mặc Tử Hiên: “Anh chuẩn bị món Trung Quốc, sao không chuẩn bị đồ ăn sáng, bụng tôi réo âm ỉ rồi.”

Mặc Tử Hiên cũng liếc nhẹ Lee Yul, làm bộ không nhìn thấy, nói với Diệp Hân Đồng: “Biết rồi, có vài người không thể để bụng đói được, ăn tham như heo ấy.”

Anh nói xong mở cửa phòng bếp, hô lên: “Đem luôn những món đã nấu xong lên đi.”

Diệp Hân Đồng trong lòng có tí cảm động, vì được anh đặc biệt chăm sóc.

Rất nhanh, không lên cũng bị gọi lên.

Mọi người vẫn ngồi như bữa tối hôm qua.

“Diệp Hân Đồng, tôi có lời muốn nói với cô.” Trước mặt mọi người, Lee Yul nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng nhìn hắn, mặc dù không muốn, nhưng mà hắn đã lên tiếng, cô không nháy mắt nhìn theo, chờ hắn nói.

Lee Yul nhìn bốn phía xung quanh, thấy Mặc Tử Hiên có vẻ chờ xem kịch còn Kim Lệ Châu vẻ mặt rất phức tạp.

Anh nhẹ nhàng nắm quả đấm, phát hiện mình không có cách nào mở miệng.

Diệp Hân Đồng cũng chẳng mong đợi hắn nói gì, chẳng lẽ trước mặt mọi người hắn là đề nghị cô giữ bí mật?

Sau khi ăn trưa, Mặc Tử Hiên bảo mọi người đi chọn đồ lặn, kiểm tra tất cả bình dưỡng khí.

Lúc Diệp Hân Đồng ra cửa, phát hiện trên biển có một chiếc du thuyền tư nhân đang chờ sẵn.

“Cái này đến từ lúc nào vậy?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi Mặc Tử Hiên.

“Lúc em còn đang chìm trong giấc mộng, hôm nào chân anh tốt lên, anh sẽ sắp xếp những chương trình tuyệt vời cho hai chúng ta chơi” Mặc Tử Hiên mặt mày hớn hởi.

“Chơi? Điện hạ, người thật rảnh rỗi quá.” Diệp Hân Đồng đang nói chuyện thấy Kim Lệ Châu hằm hằm đi từ trong phòng ra, nhanh chóng ngậm miệng, đứng cách xa Mặc Tử Hiên một chút.

Du thuyền chạy chừng một giờ, dừng ở giữa biển.

“Ở đoạn này, ước chừng lặn xuống 30 thước có một bãi đá ngầm. Mọi người xuống đi, hai giờ sau quay lại.” Mặc Tử Hiên giải thích.

Mọi người thay đồ lặn, đặc biệt Kim Lệ Châu, đi lấy đồ của mình đầu tiên, tâm trạng rất không tốt, từ lúc lên thuyền chẳng nói câu gì.

“Điện hạ, tôi ở đây với người.” Yoon Jin nũng nịu nằm trên ghế Mặc Tử Hiên ngồi, cầm đồ uống giơ lên trước mặt anh.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng, cô cũng không nhìn bọn họ, cô nhìn ra phía biển, ngày trước ở trường học cũng từng đi lặn mấy lần, thế giới yên tĩnh dưới đó quả thật rất đẹp.

Cô cười hì hì thay đồ lặn, lúc đi ra thấy Kim Lệ Châu nhảy xuống đầu tiên.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ sao cô ta lại có thái độ như vậy? Như thế mọi người đều nợ tiền cô ta, người hôm qua vụng trộm là cô ta, chẳng lẽ lại phát hiện ra mình nghe trộm?

“Này, không ở lại tiếp anh à?” Mặc Tử Hiên gọi to cô.

Diệp Hân Đồng lườm Mặc Tử Hiên, hần bây giờ là đang hưởng thụ chẳng? Tiếp, tiếp cái đầu hần.

Cô thản nhiên đeo mặt nạ an toàn vào, nhảy xuống.

113. Chương 113: Rốt Cuộc Ai Mới Là Người Em Yêu?(3)

“Ừng ục ục ục”

Bọt khí nổi lên trên, cô từ từ chìm xuống, hưởng thụ cảnh biển đặc sắc tĩnh lặng.

Mọi người nhảy xuống túm năm tụm ba đi cùng nhau, cô không quan tâm, đi một mình càng tự do.

Xuống đáy, Diệp Hân Đồng một mình từ từ lặn, thám hiểm đời sống sinh vật biển mới mẻ.

Lee Yul nhìn thấy từ đằng xa, bơi về phía cô, Diệp Hân Đồng cũng nhìn thấy quay đầu về phía hần.

Đột nhiên không biết từ đâu có 3 người bơi đến, bọn họ bơi cùng với nhau về phía Lee Yul, Diệp Hân Đồng cho rằng đó là bạn hần, quay đi. Tiếp tục ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Đột nhiên, đám cá trước mặt có vẻ kinh sợ cuống quýt trốn tránh, Diệp Hân Đồng quay đầu nhìn lại phía Lee Yul, ba kẻ kia đang quần lấy hần.

Bọt nước ừng ục nổi lên ở chỗ đó, Diệp Hân Đồng không nhìn rõ tình cảnh, mới đầu cô cho là bạn bè họ nô đùa, nhưng càng nhìn càng thấy có gì bất thường, như thể họ đang đánh nhau.

Đột nhiên, một trong số đó dứt dứt bình dưỡng khí của Lee Yul, bình khí của hần như bị mở nắp.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng qua đó, những kẻ đó thấy có người, cuống quýt bỏ chạy.

Lúc Diệp Hân Đồng bơi đến nơi, Lee Yul đã có vẻ không thở được, sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm lại, miệng mím chặt, bọt khí từ mũi nổi lên.

Diệp Hân Đồng không hề do dự nhét bình dưỡng khí của mình vào miệng hần.

Lee Yul hít lấy hít để, 30 giây sau khôi phục tri giác.

Diệp Hân Đồng rút lại bình khí.

Cô ra dấu đi lên, bảo hân yên tâm, cô sẽ giúp. Nhưng cô không biết hân có hiểu ý cô hay không.

Lee Yul gật đầu.

Diệp Hân Đồng chống chọi với áp lực, cùng Lee Yul dùng chung bình dưỡng khí ngoi lên.

Áp lực trong nước rất lớn, cộng thêm bọn họ bơi nhanh, Diệp Hân Đồng cảm thấy mình không thích ứng nổi, gắng gượng cùng Lee Yul nổi lên mặt nước.

Mặc Tử Hiên thấy họ đều không chụp bình dưỡng khí kinh ngạc.

Thấy máu mũi Diệp Hân Đồng, anh càng kinh ngạc hơn.

“Các người làm sao vậy?”

Với sự giúp đỡ của mọi người, họ leo lên thuyền.

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên một cái, cầm khăn bông chùi máu chảy từ mũi và tai ra, quay đầu lại nhìn Lee Yul “Cậu không sao chứ?”

Lee Yul cũng lau máu mũi, lắc đầu với cô.

“Rốt cuộc thế nào?” Mặc Tử Hiên lo lắng hỏi.

Thế nào? Diệp Hân Đồng nhìn chăm chăm Mặc Tử Hiên, cô vừa nói chuyện Lee Yul và Kim Lệ Châu có gian tình với hân, Lee Yul lập tức xảy ra chuyện, hơn nữa là nơi hân chọn, hân còn không biết thế nào? Chẳng lẽ hân muốn cô trước mặt mọi người lên án ý đồ giết người của hân?

“Còn sao, anh phải rõ chứ” Diệp Hân Đồng không thềm để ý tới anh, đi về phía phòng nghỉ trong thuyền.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Lee Yul rất bình tĩnh, nhìn thấy bình dưỡng khí của cậu bị đứt đứt, đại khái biết Diệp Hân Đồng hiểu lầm chuyện gì?

Anh nhú mày, thoáng một nổi tức giận, nhưng nhanh chóng bị anh kiềm chế.

Anh đi về phía phòng nghỉ của Diệp Hân Đồng.

Cô đã khóa chặt cửa, Mặc Tử Hiên gõ cửa.

Nhưng Diệp Hân Đồng không ra, anh càng lúc càng gõ mạnh.

“Mở cửa đi? Anh muốn nói chuyện với em” Mặc Tử Hiên vừa gõ cửa vừa nói từ ngoài vào.

Mở cửa ra, Diệp Hân Đồng đã thay quần áo xong.

Mặc Tử Hiên đi vào, đóng cửa lại.

“Có phải em đã hiểu lầm gì anh không?” Mặc Tử Hiên bắt đầu dĩ hởi.

“Hiểu lầm hay không trong lòng anh tự biết, nhất định phải bắt tôi nói ra chuyện tàn nhẫn như vậy sao?” Tâm trạng Diệp Hân Đồng rất không tốt, trước mặt cô tro trên mưu sát, tro trên tương tàn huynh đệ.

Mặc Tử Hiên thở dài “Em biết là em đang nói anh giật bình dưỡng khí của Lee Yul”

“Quả nhiên là anh, không phải anh đang thừa nhận sao?” Diệp Hân Đồng trừng mắt với Mặc Tử Hiên, rất bất mãn.

“Nghe anh giải thích? Không phải anh, không thể nào là anh”

“Vậy sao anh biết?” Diệp Hân Đồng có vẻ ngang ngược.

“Kẻ ngu mới nhìn thấy bình dưỡng khí của cậu ta bị giật ra rồi hai người có bộ dạng này mà không biết xảy ra chuyện gì! Không phải anh, tuyệt đối không phải anh. Nếu là anh, anh sẽ không làm ở nơi nhiều người như vậy, lại còn đứng lúc bị người có vận số tốt như em đụng phải.”

Diệp Hân Đồng sững sốt “Ý anh là chính cậu ta tự sắp xếp sao? Cậu ta không cần làm thế, hơn nữa nếu tôi không giúp cậu ta thì sao?”

“Hắn có thể đoán được em sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Mặc Tử Hiên khẳng định.

“Không thể nào, cậu ta làm vậy làm gì? Uy hiếp tôi không được nói chuyện hắn và Kim Lệ Châu cho anh ư, thế thì cậu ta chỉ việc giết bình dương khí của tôi ra là được, cần gì phải phức tạp như vậy?” Diệp Hân Đồng nói năng hùng hồn.

Mặc Tử Hiên biết không thể nói cho cô hiểu “Vậy anh cũng không biết, dù sao cũng không phải là anh.”

“Nhưng anh cực kỳ khả nghi.”

Mặc Tử Hiên hiểu người thường dễ nghĩ như vậy, nhưng anh không muốn Diệp Hân Đồng hiểu lầm.

Anh chăm chú nhìn cô.

“Nghe đây, trong tay anh có một tổ chức bí mật, muốn lấy mạng Lee Yul dễ như trở bàn tay, nhưng anh không muốn dùng thủ đoạn như vậy, mặc dù hắn có địch ý với anh, nhưng hắn vẫn là một trong số những người thân ít ỏi của anh.”

Diệp Hân Đồng nửa tin nửa ngờ nhìn Mặc Tử Hiên, cố gắng tiêu hóa những gì anh nói.

Anh nói rất có lý, nhưng để cô tin là Lee Yul tự làm, có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Vậy thì, anh cảm thấy có thể là ai?” Giọng Diệp Hân Đồng dịu lại “Liệu có phải Cổ Phi?”

“Bọn họ cũng không đến nổi đàn như vậy. Hơn nữa, không có sự đồng ý của anh, họ sẽ không dám.”

Càng nghĩ càng phức tạp.

“Haizz, mặc kệ đi, tôi đi ra ngoài hóng mát” Diệp Hân Đồng đi ra khỏi cửa trở lại boong thuyền.

Gió biển nhẹ nhẹ thổi, sóng gợn lăn tăn, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, không còn màu xanh dương đậm nữa.

Lee Yul cũng đã thay quần áo xong, đi tới cạnh cô.

“Cảm ơn cô.” Hắn dịu dàng nói.

“Hả? Không cần, bất luận ai nhìn thấy cũng sẽ cứu anh, không có gì, chỉ là một cái nhấc tay thôi.” Diệp Hân Đồng cười hì hì trả lời.

“Lúc sắp không thở được nữa, tôi nghĩ, nếu tôi cứ thế mà chết, có lẽ mọi người đều vui vẻ.” Hắn thản nhiên nói, có chút thương cảm.

“Không đâu, đừng nghĩ vậy, nếu cậu chết, Kim Lệ Châu sẽ khổ, ba cậu cũng khổ, bà nội cậu cũng thế.” Diệp Hân Đồng an ủi.

“Cô có khổ không?” Hắn chăm chú nhìn cô.

“Đương nhiên có thể khổ sở. Ở Hàn Quốc chưa lâu, nhưng lại được Lee Yul cậu chăm sóc, chúng ta là bạn bè, không phải sao?” Cô hờn hờ.

“Không ngờ người đó lại muốn tôi chết. Tình thân thật bạc nhược, nhưng cũng chẳng trách hắn, tôi cũng từng làm như vậy.” Lee Yul thương cảm nói.

“Không phải Mặc Tử Hiên đâu. Đừng nghĩ như vậy.” Diệp Hân Đồng sau khi được Mặc Tử Hiên giải thích, rất tin tưởng anh.

“Ngoài anh ta thì còn ai vào đây? Mặc dù tôi không có nhiều bạn bè, nhưng chưa bao giờ thù địch với ai, đối địch với tôi bây giờ chỉ có Mặc Tử Hiên.” Hắn khẳng định.

“Mới đầu tôi cũng cho là như vậy, nhưng mà, giấu lại nếu anh ta muốn giết cậu, sẽ không làm ở chỗ nhiều người thế này, để cậu còn cơ hội sống. Đừng đoán mò, sau khi về phải thêm mấy cảnh vệ nữa là được.”

“Cô tin hắn như vậy sao?” Trong mắt Lee Yul không có chút tình tẻ nào.

Diệp Hân Đồng do dự một chút, nói thật “Người kia mặc dù tùy hứng, mặc dù ngạo mạn, mặc dù tính tình trẻ con, nhưng tôi tin anh ta không ra lệnh ám sát. Nếu có thể tôi muốn nói, vị trí cao cao tại thượng đó nên giành bằng năng lực bản thân, bởi vì nếu giành được bằng cách ám sát người khác, sau này về già sẽ tiếc nuối mình đã không chiến đấu một cách chân chính, đạo lý chỗ cao không thoát khỏi lạnh chỉ khi ở chỗ ới hiểu.” Diệp Hân Đồng cười nhạt, nói tiếp “Lại nói, cậu rất có ưu thế, bẩm sinh đã là máu mủ chính thống, nhận được sự ủng hộ của nhiều nghị viên, cộng thêm tình yêu của Kim Lệ Châu, khả năng thắng rất lớn.”

“Tôi và Kim Lệ Châu không có gì. Hôm đó cô ta cưỡng hôn tôi, nhưng tôi cự tuyệt.” Lee Yul giải thích có chút kích động.

“Hả?” Diệp Hân Đồng sửng sốt, nghi ngờ hỏi “Không phải cậu luôn thích cô ấy sao?”

“Cô ấy cuối cùng vẫn là thích Mặc Tử Hiên, tôi không muốn trở thành con rối cho cô ấy đùa bỡn” Lee Yul thương cảm nói rất nghiêm túc, vẻ mặt rất thành thật.

Diệp Hân Đồng không hiểu.

“Lee Yul, nhân lúc tôi không có đây, cậu lại muốn bịa đặt sao?” Giọng Mặc Tử Hiên nhàn nhã ngạo mạn, tà mị cất lên.

114. Chương 114: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát

“Lee Yul, nhân lúc tôi không có đây, cậu lại muốn bịa đặt sao?” Giọng Mặc Tử Hiên nhàn nhã ngạo mạn, tà mị cất lên.

“Tôi bịa đặt hay không trong lòng anh biết rõ.” Lee Yul không hề tỏ ra yếu thế.

Diệp Hân Đồng thấy sắc mặt cả hai người đều không tốt, mặc dù là anh em sao họ có vẻ nóng nảy với nhau như vậy?

Đúng lúc này, Kim Lệ Châu ngoi lên.

Cô leo lên đến nơi, cởi đồ lặn, nở nụ cười ung dung thanh lịch với Mặc Tử Hiên.

“Lần này dưới biển em phát hiện ra một trò đùa.” Giọng Kim Lệ Châu du dương, hóa giải lúng túng.

Diệp Hân Đồng lặng lẽ lùi khỏi nơi bọn họ đứng.

“À? Trò đùa gì?” Mặc Tử Hiên nói tiếp lời cô, liếc Lee Yul một cái.

Kim Lệ Châu xòe hai tay, cô đang cầm một viên trân châu trắng chừng 1cm, ngọt ngào cười với Mặc Tử Hiên “Anh xem, số em không tệ, em sẽ dùng cái này làm thành dây chuyền, đeo trên cổ, kỷ niệm lần đi du lịch này.”

Cô đang ngụ ý nói điều gì đó.

Lúc cô tạm dừng, mọi người lục tục lên thuyền, chốc lát đã đông đủ.

Yoon Jin ngủ hết giấc trưa trên thuyền đi ra, vừa thấy viên trân châu trên tay Kim Lệ Châu tự nhiên nảy sinh lòng đồ kỵ. Cô nhìn sợi dây thừng trên đất, nảy sinh một ý tưởng mờ ám.

“Điện hạ.” Cô ngọt ngào gọi, đi về phía Mặc Tử Hiên, qua chỗ dây thừng, cô cố ý mắc chân giả bộ vấp ngã lao về phía cô ta.

Kim Lệ Châu không đứng vững, nắm chặt trân châu, lùi về sau mấy bước, kéo dây thừng căng buồm, may mắn thoát nạn.

Nhưng, Diệp Hân Đồng đứng đằng sau lại gặp họa, sợi dây thừng bắn lên làm cô giật mình, theo bản năng lùi lại, đúng lúc vấp phải sợi dây thừng, ngã văng xuống biển.

Lee Yul nhanh tay nhanh mắt kéo Diệp Hân Đồng nhưng không đủ lực cũng bị cô lôi luôn xuống nước.

Mặc Tử Hiên cũng vội vàng nhảy xuống.

Vừa rơi xuống nước, chân Mặc Tử Hiên co rút đau đớn, chìm xuống.

Anh quá nóng vội, quên mất mình bị thương, càng ra sức đạp, chân càng đau đớn.

Diệp Hân Đồng vội bơi đến, giúp em nổi lên mặt nước.

“Đau chân quá.” Mặc Tử Hiên ôm bả vai Diệp Hân Đồng kêu ầm lên.

Diệp Hân Đồng cười một cái “Anh còn nói tôi dần, chân bị thương mà cũng nhảy xuống làm gì, định cứu tôi hay gây thêm phiền toái cho tôi?”

“Em là cảnh vệ của anh, cứu anh là trách nhiệm của em.”

Diệp Hân Đồng cười, lôi anh đến chỗ thang cuốn.

Yoon Jin áy náy tới kéo anh.

Lee Yul ở trên mặt biển nhìn thấy tất cả, tâm tình không tốt chút nào, cậu ghét sự phô trương của Mặc Tử Hiên.

Mặt Kim Lệ Châu cũng tệ không kém, cô ghen tị liếc nhìn Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng leo lên thuyền, quay lại kéo Lee Yul lên.

Lee Yul kinh ngạc, đang định nắm lấy tay cô, Mặc Tử Hiên đột ngột lôi Diệp Hân Đồng đi.

“Này, anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng hỏi Mặc Tử Hiên.

“Em phải bơi thuốc giúp em, đều là lỗi của em.” Hấn la ầm lên, liếc mắt nhìn Lee Yul đang tự bò lên.

Diệp Hân Đồng liếc nhìn chân anh, băng gạc đã ướt sượt, sâu trong đáy lòng có chút cảm động. Cô vừa ngồi chồm hổm xuống, thả lỏng người.

Yoon Jin cầm hòm thuốc đi tới.

“Điện hạ, em giúp người bơi thuốc. Đó là lỗi của em.” Yoon Jin nũng nịu ngồi xổm xuống.

Diệp Hân Đồng lập tức đứng dậy, đi về hướng khoang thuyền.

Tâm trạng của Kim Lệ Châu rất phức tạp, cô và Diệp Hân Đồng bốn mắt nhìn nhau, không biết vì sao, Diệp Hân Đồng lại có cảm giác áy náy khó giải thích với cô ta. Như thể có cảm giác xấu hổ của Tiểu Tam đối mặt với chính phòng, cô lập tức cúi đầu, thả ánh mắt vào cái chân của Mặc Tử Hiên.

Băng gạc được tháo ra, mắt cá chân của anh vẫn sưng vù.

Yoon Jin cẩn thận bôi thuốc rồi quấn băng khác.

Thuyền nhỏ neo, chạy đi, người trên thuyền mỗi người một tâm trạng, có vui vẻ, có buồn bực, ghen tỵ có, xấu hổ cũng có, thậm chí cả âm mưu.

Vừa về tới biệt thự, Diệp Hân Đồng nằm chết dí trên giường, mệt muốn lả đi, cô lấy cái hộp Lee Yul đưa từ dưới gối ra.

Nhìn nó thở dài.

“Bây giờ mình đã biết thế nào là củ khoai lang làm bỏng tay. Vật này, mình không nên nhận, muốn trả lại thì sợ cái tính đa sầu đa cảm của hấn. Aizz”

115. Chương 115: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát (2)

“Cộc cộc cộc” Có tiếng gõ cửa.

Diệp Hân Đồng ném cái hộp trên giường, mệt mỏi bò xuống, lúc này còn ai tới tìm cô a!

Diệp Hân Đồng nghi ngờ ra mở cửa, lại thấy Kim Lệ Châu đang cười ngọt ngào đứng bên ngoài.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cô cảm thấy chẳng có gì để nói với cô ta.

“Không mời tôi vào sao?” Kim Lệ Châu cười hết sức thân thiện, lịch sự cao quý.

“À” Diệp Hân Đồng lập tức cung kính nhường lối.

Kim Lệ Châu vào nhà, liếc mắt một cái thấy ngay cái hộp, mắt cô lóe lên một tia tối tăm, cầm cái hộp lên, mở ra.

Thấy viên hắc trân châu bên trong, tâm tình cô bất ổn, lộ rõ ánh mắt ghen ghét. Nhưng rồi cô hít sâu một hơi, ngụy trang bằng khuôn mặt tươi cười, nhưng cái khuôn mặt này rất khó coi, bởi vì hô hấp của cô không thể nào bình tĩnh được.

“Cái dây chuyền này đẹp quá, là của Diệp Hân Đồng tiểu thư sao?” Cô quay lưng về phía Diệp Hân Đồng hỏi, cố gắng hết sức để kìm nén cơn giận.

Sợi dây chuyền quý giá này nếu không phải Mặc Tử Hiên thì là Lee Yul đưa, mà cả hai người đều là người đàn ông cô quan tâm, một người cô yêu, còn một người cô nghĩ là sẽ vĩnh viễn yêu cô.

“Hả? À”

“Pặp” Kim Lệ Châu đóng cái hộp, quay lại, nở nụ cười ưu nhã “Là thế này, thứ 6 tuần sau, có một cuộc tụ tập ở nhà tôi, tôi muốn mời cô đến.”

“Tôi ư? Tôi không đi được, thứ 6 tuần sau tôi vẫn phải làm việc.”

“Vậy thì chọn lúc cô không phải làm việc đi.” Kim Lệ Châu tiếp tục nở nụ cười mê người.

“Hả?” Diệp Hân Đồng rất nghi ngờ, cô có cảm giác đó là một bữa tiệc Hồng Môn.

“Ý tôi là muốn làm bạn với Diệp Hân Đồng tiểu thư, cho nên muốn tổ chức một cuộc tụ tập, mời thêm vài người bạn của tôi cho đông vui.” Kim Lệ Châu giải thích.

Làm bạn bè với cô? Diệp Hân Đồng cảm thấy không thể tin nổi.

“Không cần đâu, tôi là người Trung Quốc, chỉ đến Hàn Quốc làm nhiệm vụ một thời gian rồi sẽ trở về, hơn nữa, chắc khó có cơ hội trở lại Hàn Quốc nữa, tấm lòng của cô tôi xin nhận.”

Kim Lệ Châu quan sát Diệp Hân Đồng, cô gái này mặt ngoài trông ngu ngốc nhưng có vẻ không phải như vậy.

Kim Lệ Châu càng cười tươi hơn “Ý cô là tôi không đủ tư cách làm bạn cô ư?”

“Tôi không có ý đó, Kim tiểu thư là lá ngọc cành vàng, tôi với không tới.” Diệp Hân Đồng khiêm tốn nói.

“Cộc cộc cộc.” Lại có tiếng gõ cửa.

Diệp Hân Đồng căng thẳng trong lòng, cô không muốn Kim Lệ Châu thấy Mặc Tử Hiên hay Lee Yul đến tìm cô, lúc này cô rất muốn phải sạch quan hệ với bọn họ.

Kim Lệ Châu mắt đầy hận ý đi ra mở cửa.

Yoon Jin nhìn Kim Lệ Châu kỳ quái sao cô ta lại ở đây. Cô nhú mày nhìn Diệp Hân Đồng vừa thở phào nhẹ nhõm: “Chắc tôi nên đi”

Kim Lệ Châu thấy đó là Yoon Jin thì hận ý biến mất, đi ra khỏi phòng.

“Sao cô ấy lại tìm đến cô? Muốn hợp tác với cô chèn ép tôi sao?” Yoon Jin đứng ở cửa hỏi Diệp Hân Đồng.

Lúc này Diệp Hân Đồng có cảm giác mình vô cùng bất lực, cuộc đấu tranh giữa những người phụ nữ này quá phức tạp.

“Không phải, là cô ấy định mời tôi đến một cuộc họp mặt, nhưng tôi từ chối.” Diệp Hân Đồng quay vào thu xếp đồ đạc.

“Đó là muốn lôi kéo cô đối phó với tôi. Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.” Yoon Jin phẫn hận nhìn hướng Kim Lệ Châu biến mất.

Diệp Hân Đồng thật sự không thể làm gì, họ chẳng qua muốn tranh giành Mặc Tử Hiên, cô thì không muốn, lôi cô vào làm gì.

Lúc đi ra, Kim Lệ Châu kẹp tay Mặc Tử Hiên vào xe, Yoon Jin cũng chen vào.

Cái cục diện này, cô nên tránh.

Diệp Hân Đồng chờ hai chiếc xe cao cấp chuyển bánh, xe của Lee Yul dừng trước mặt cô, cậu ta dịu dàng nói: “Lên đi”

Diệp Hân Đồng vẫn nhớ vừa rồi hần quên mình cứu cô, nhưng mà cô lên xe của hần, sẽ chỉ khiến cho quan hệ trở nên phức tạp. Cô chỉ nhẹ nhàng lễ phép gật đầu, nhưng đi đến chiếc xe phía sau, trèo lên.

Mặc Tử Hiên không ngừng nhìn qua gương chiếu hậu, cười vui vẻ, hài lòng với hành động của Diệp Hân Đồng.

Anh thanh thản dựa vào ghế nghỉ ngơi, mặc cho hai ả trên xe gầm gừ nhau.

116. Chương 116: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát (3)

Xe đưa Kim Lệ Châu về trước.

“Điện hạ” Yoon Jin nũng nịu từ ghế lái phụ quay đầu xuống gọi.

Mặc Tử Hiên mở mắt, nhếch miệng một cái nhạt toẹt, ánh mắt sâu hun hút, chờ Yoon Jin nói.

“Người thật sự sẽ lấy Kim Lệ Châu ư? Vậy em thì làm thế nào?” Yoon Jin khóc nức nở, nước mắt lã chã rất sinh động.

Mặc Tử Hiên không trả lời, đáy mắt trở nên thâm trầm, như đang nghiền ngẫm vấn đề này.

“Kim Lệ Châu trông thế, nhưng người đằng tưởng cô ấy sẽ là mẹ hiền vợ đảm, chờ sau khi kết hôn với người, sẽ không tha cho em, cộng với thực lực của cha cô ấy, không biết sau này em sẽ chết thế nào? Điện hạ, đừng lấy cô ấy được không?” Yoon Jin tiếp tục nói rất oan ức.

“Về thôi.” Mặc Tử Hiên nhạt nhẽo nói, như thể cũng đang lo lắng vấn đề này, giọng điệu có vẻ nặng nề. Con người sâu thẳm bị bịt kín bởi sắc thái bất đắc dĩ.

“Điện hạ...” Yoon Jin vẫn tiếp tục thỉnh cầu.

Mặc Tử Hiên gơ tay trái lên, ý bảo cô đừng nói nữa, anh nằm trên ghế, tiếp tục nhắm mắt.

Lúc anh trở về Nguyệt Hàng Hành cung, Diệp Hân Đồng cũng đã về trước.

Anh đi về phía phòng Diệp Hân Đồng, Hàn thượng cung ngăn trước mặt anh, cung kính nói: “Lý Trí vương nói rằng tối nay sẽ ăn tối ở Tử Hiên điện.”

“Biết rồi.” Mặc Tử Hiên nói xong không để ý tới cô ta, tiếp tục đi tới phòng Diệp Hân Đồng.

“Cảnh vệ Diệp sẽ đi cùng đến đó.”

Mặc Tử Hiên dừng bước, cau mày quay đầu lại “Cô ấy chắc đủ mệt rồi, không cần trực. Đi chuẩn bị chút gì ăn đi, chắc cô ấy đói rồi.”

“Lần này Lý trí vương yêu cầu cảnh vệ Diệp sẽ cùng dùng cơm.” Hàn thượng cung cung kính trả lời.

“Tôi biết rồi, lát nữa tôi và cô ấy sẽ cùng đi.” Mặc Tử Hiên nghi ngờ đi tới phòng Diệp Hân Đồng.

Lý trí vương vì sao muốn mời Diệp Hân Đồng ra mặt, bữa tiệc này sẽ có sóng gió gì, chẳng lẽ kẻ nào lợi dụng chuyện Lee Yul bị hại ra bàn tán, anh có linh cảm không lành.

Anh đặt tay lên nắm đấm cửa, nhưng không mở được ra.

Hơi buồn bực, gõ cửa phòng Diệp Hân Đồng.

“Này, ở nhà cần thiết phải khóa cửa không? Đề phòng ai? Yên tâm, chân anh bị thương, không phải là đối thủ của em, mở cửa nhanh.”

Diệp Hân Đồng mở cửa.

Mặc Tử Hiên thấy cô trong khuôn mặt mệt mỏi, mái tóc rối tung cùng với bộ đồ ngủ rộng thùng thình.

“Quát cái gì thế? Tôi đang ngủ đây.” Nói xong, Diệp Hân Đồng không chút hình tượng ngáp một cái, để anh đi vào, cô nằm lại lên giường, nhắm mắt.”

Mặc Tử Hiên thấy cô một cái, tâm trạng tự nhiên tốt hẳn.

Anh kéo tay cô “Này, đừng ngủ nữa, sửa sang một chút đi, tối nay Lý trí vương mời em ăn cơm.”

Diệp Hân Đồng lập tức mở mắt kinh ngạc kêu lên: “Lý trí vương mời tôi ăn cơm? Vì sao?”

“Anh cũng không rõ lắm, có lẽ liên quan đến chuyện anh dừng cứu Lee Yul, cũng có thể là chuyện lần trước của em, quy củ trong Hoàng thất rất nhiều, nhìn bộ dạng lười biếng của em kìa, còn nói anh? Mau dậy đi.”

“À, có thể không đi được không? Lý trí vương của các anh cũng kinh khủng như Vũ Văn Thành vậy.” Diệp Hân Đồng uất ức phiền não.

Mặc Tử Hiên dùng tay chặn miệng cô, sắc mặt trở nên nặng nề, nghiêm túc “Những lời như thế không được nói, cẩn thận tai vách mạch rừng, biết đâu lại bị kẻ nào đó bụng dạ khó lường truyền đến tai Lý Trí vương.”

Diệp Hân Đồng lại lần nữa nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh, thoáng một cảm giác rung động trong lòng.

“Ừ, tôi biết rồi. Anh ra ngoài trước đi, tôi sẽ thay quần áo ngay.”

Mặc Tử Hiên đặc biệt thích dáng vẻ khéo léo của cô, nở nụ cười, ánh mắt long lanh lóe ra ánh sáng rực rỡ.

Diệp Hân Đồng lườm một cái “Cười cái gì mà cười, khó hiểu.”

Cô xuống khỏi giường, dùng nước lạnh té lên mặt rồi tự nhiên chải đầu.

Mặc Tử Hiên đứng ở cửa phòng tắm, khoanh tay trước ngực quan sát cô. Đột nhiên như nghĩ đến cái gì hỏi: “Quần áo anh mua cho em ở Trung Quốc, em có mang theo không?”

“Hả? Có” Diệp Hân Đồng gật đầu.

“Đồ trang sức nữa”

“Ừm, tối nay có phải đeo cái đó không? Nặng chết!” Cô thờ ơ.

“Thôi, chúng ta ra ngoài mua sắm chút đi.” Anh không nói gì kéo tay cô đi.

“Này, làm ơn đi, anh để tôi mặc đồ ngủ đi mua sắm hay sao? Với lại, không cần đâu, chỉ là một bữa cơm, tôi chỉ là thân phận một cảnh vệ, xuất hiện với bộ dạng rườm rà quá, tôi cảm thấy hơi kỳ quái.” Diệp Hân Đồng nghi vấn.

Mặc Tử Hiên sửng sốt, anh không có ý muốn cô bị chế nhạo, nghe thì cảm thấy có lý, là một cảnh vệ mà trang phục cao quý quá quả thực không thích hợp.

“Được rồi, em thay quần áo đi, anh ra cửa chờ em.”

117. Chương 117: Mâu Thuẫn Gia Tăng, Núi Lửa Bùng Phát (4)

Diệp Hân Đồng theo Mặc Tử Hiên đến Tử Hiên điện.

Lý Trí vương đang cười nói tán gẫu với Thái Hậu. Trên bàn ăn, Kim Lệ Châu cũng đến, bọn họ ai cũng trang điểm xinh đẹp, trang phục lộng lẫy.

Mặc Tử Hiên chào Lý trí vương rồi ngồi xuống, họ ngồi bên cạnh Kim Lệ Châu, đối diện Lee Yul.

“Khụ khụ” Sắc mặt Lee Yul không được tốt, liên tục ho khan.

“Xem ra đi chơi 2 ngày, không ngờ điện hạ của chúng ta đã ngã bệnh rồi sao.” Thái Hậu quan tâm hỏi. Bà nói tiếng Hàn, Diệp Hân Đồng không hiểu gì, ngồi nghiêm chỉnh, không lên tiếng.

“Nhưng con thấy rất ý nghĩa. Cảm ơn Mặc Tử Hiên đã tổ chức cuộc vui này.” Lee Yul ho xong, nói bằng tiếng Trung.

“À, xem ra chỉ có ta không biết đi chơi rất lý thú.” Thái hậu rất có hứng nói bằng tiếng Trung.

Mỗi lúc như thế này, Diệp Hân Đồng đặc biệt cảm ơn Lee Yul, hiểu bọn họ đang nói gì, không khiến cô rơi vào cảnh túng lúng và nhàm chán.

Cô mỉm cười với Lee Yul, cậu ta lại không nhận được tiếp tục ho.

Hắn ho là vì rơi xuống biển với cô sao? Diệp Hân Đồng nghe tiếng ho cô đơn của hắn có chút đau lòng.

Đỡ một chút, Lee Yul lại mỉm cười nói với Thái Hậu: “Ở cuộc du lịch ngắn này, con cảm thấy lòng người rất đáng quý, một chút tình cảm tốt đẹp khiến con bớt cảm thấy cô đơn.”

Nghe thấy hai chữ cô đơn, sắc mặt Lý Trí vương không được tốt lắm.

Diệp Hân Đồng cúi đầu? Hắn đang nói cô sao? Cô có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu quý quá phát sợ). Nhưng hắn giải thích có vẻ kỳ cục.

“Ha ha ha, Lee Yul đã tìm được tình yêu sao?” Thái Hậu nghi ngờ nở nụ cười hiền hậu.

Phụt, Diệp Hân Đồng thiếu chút nữa hộc máu.

“Là tình bạn ạ!” Diệp Hân Đồng kích động nói.

Tất cả mọi người nhìn Diệp Hân Đồng, tự nhiên cô nói có vẻ đường đột, Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng, trong mắt đầy tức giận và mang ý cảnh cáo.

Bộ dạng đó của anh làm cô giật mình, cô chỉ nói có một câu, có cần thiết phải nghiêm trọng đến thế không?

Thôi thì cô im miệng đi. Diệp Hân Đồng lúng túng cúi đầu, loại tiệc tùng thế này chỉ tổ làm người ta đau dạ dày.

Lee Yul dịu dàng nhìn Diệp Hân Đồng nói tiếp: “Người kia có thể chủ động tiếp nhận người cô đơn như con, không ngần ngại nhận quà tặng của con, không để ý người khác nghĩ gì đến gần con, luôn đồng cảm khi tiếp xúc với con, trong lúc nguy cấp càng không để ý đến sự an nguy của bản thân mà cứu con, khiến con có cảm giác được coi trọng, được quan tâm như thế, sau hai mươi mấy năm, cuối cùng con đã biết được cái gì là quý giá.”

Hắn càng nói, sắc mặt Mặc Tử Hiên càng tệ, thở phì phò nhìn Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng cảm thấy cái ánh mắt nóng rẫy kia sắp nướng cháy cô, len lén liếc nhìn Lee Yul, cô nào có tốt như vậy, hắn nói như thể cô vĩ đại lắm.

“khụ khụ” Lee Yul nói xong tiếp tục ho.

“Đứa bé của ta đã trưởng thành rồi. Ta thật sự đã sơ sót, với số tuổi của con, đáng lẽ ta nên sắp đặt chuyện hôn sự rồi.” Lý trí vương đột nhiên nói nghiêm trọng.

Thái Hậu cũng gật đầu.

“Con không cần. Con không chấp nhận bất kỳ hôn sự nào mà Hoàng thất sắp đặt, trong Hàn cung vắng lạnh đã đủ phiền muộn rồi, nếu hôn nhân cũng bị định đoạt, thì Hàn cung chẳng còn lý do gì để giữ con lại nữa.” Lee Yul ưu thương thẳng thắn nói.

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Lee Yul, hắn quá kích động rồi, vì tình yêu tự do mà bác bỏ ngay trước mặt Lý Trí vương, Diệp Hân Đồng thích thú với bộ dạng kiên quyết đó của hắn, đúng khi này hoàn toàn ngược với bề ngoài của hắn.

“Nói hay quá.” Diệp Hân Đồng nở nụ cười, khẽ tru mỏ reo lên.

“Á” Vừa tru xong chân cô đã bị Mặc Tử Hiên đạp mạng ột phát, trong không khí nặng nề phát ra một tiếng kêu to.

Cô lên tiếng để giảm bớt sự xấu hổ.

Khi tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, Lee Yul đột nhiên vui vẻ cười, nói tiếp “Ồ đâu có cô thì ở đó không có sự ngột ngạt, cô có năng lực biến sự mục nát thành thần kỳ. Luôn khiến cho người ta phải cười.”

Thái Hậu nghi ngờ hỏi tiếp: “Vậy ý con là cái người đến gần con, quan tâm đến con, thương cảm con là cảnh vệ Diệp hả?”

Diệp Hân Đồng kinh hoàng, cô không thích bị chú ý nhé. Cô nóng vội giải thích: “Không phải, không phải tôi ạ, tôi làm tất cả chỉ là trách nhiệm của một cảnh vệ thôi.”

Thái Hậu càng thêm nghi ngờ, nhìn Lý Trí vương đang thâm trầm. Hai người liếc nhau một cái, ý vị sâu xa.

“Khụ khụ khụ” Lee Yul lại bắt đầu ho.

“Con ở trong chuyến đi này cũng rất có cảm xúc.” Kim Lệ Châu đột nhiên lên tiếng thu hút tầm mắt của mọi người.

“Con nói xem nào.” Thái hậu rất có hứng thú, người lớn tuổi thường cảm thấy nhàn chán, lúc tụ hội thích trò bát quái.

Kim Lệ Châu dịu dàng cười một tiếng, ngọt ngào khéo léo.

“Trong chuyến du lịch này con rốt cuộc đã hiểu ra một vấn đề mà trước đó đã rất đau đầu, lòng người một khi đã rời xa, không thể nào cân nhắc, có những thứ không thể cầu toàn, nếu nghĩ thoáng một chút, buông bỏ thì có lẽ sẽ được nhiều hơn.”

Cô nói rất chung chung, nhưng người hiểu nội tình sẽ biết cô đang nói chuyện giữa cô với Lee Yul, xem ra cô đã hoàn toàn muốn rời bỏ Lee Yul rồi.

Thái Hậu cái hiểu cái không, đưa mắt nhìn Mặc Tử Hiên, cười nhẹ: “Lần này con tổ chức, con lại bị thương nặng nhất, rốt cuộc có cảm xúc thế nào?”

Mặc Tử Hiên cười tà mị, dùng giọng nói vui vẻ nhẹ nhõm nói: “Bà ngoại, con thân tại Tào doanh, tâm tại Hán (thân thể ở một nơi, đầu óc ở một chỗ), luôn nghĩ sao bà ngoại không có tới cho nên mới bị trật chân.

“Ha ha ha ha” Sự tinh nghịch của anh làm Thái Hậu cười không ngớt “Vậy có tin đồn gì thú vị không?”

“Tin đồn thú vị ả? Có người tự mình đa tình, có người lại có chút thiện cảm, cũng có người có chút nhớ nhung mơ mộng, rốt cuộc con được xem cả vở tuồng, hôm nào sẽ đến nói rõ với bà ngoại, nói ở đây không tiện.” Mặc Tử Hiên cười hì hì đùa cợt.

“Ha ha ha, được, ăn cơm thôi.” Thái Hậu vừa nói, từng món ăn lần lượt được bê lên.

Cuối cùng cũng được ăn, Diệp Hân Đồng đói muốn chết rồi.

“Thật ra lần này con còn có một thỉnh cầu hơi đặc biệt” Kim Lệ Châu dịu dàng nói.

Diệp Hân Đồng nhìn cô, đến lúc ăn rồi vẫn còn nói, mấy người này không thấy đói à?

“Nói đi.” Lý trí vương hiền hậu gật đầu.

Diệp Hân Đồng mặc kệ họ làm ra vẻ nho nhã, cô cứ ăn đã.

“Lần này đi du lịch, con phát hiện một người rất thú vị, con muốn làm bạn của cô ấy, thứ sáu tới con có tổ chức một buổi tụ họp, con hi vọng cô ấy sẽ tới tham gia.”

Diệp Hân Đồng nhìn lại Kim Lệ Châu, cô ta muốn gì đây? Nghĩ làm thế thì cô sẽ đến buổi tụ tập này sao? Cô cũng không cảm thấy có thể có quan hệ như vậy với cô ta.

“Con nói cảnh vệ Diệp sao?” Thái Hậu kinh ngạc nói.

“Vâng, con rất có thành ý muốn mời, ngày đó Lee Yul, Mặc Tử Hiên cũng đến, chính là ăn mừng con tốt nghiệp Học viện Nghệ thuật điện ảnh”

“Không cần phải cố ý mời, cô ấy là cảnh vệ của anh, tiệc chúc mừng em anh nhất định sẽ tham gia, cô ấy cũng sẽ đến cùng thôi.” Mặc Tử Hiên nở nụ cười kỳ quái, có chút hả hê cảnh cáo Kim Lệ Châu.

Kim Lệ Châu cúi đầu cười yếu ớt, bàn tay dưới gầm bàn nắm chặt, móng tay bập cả vào thịt.

Yoon Jin cười hì hì ăn cơm, cô chờ đợi xem kịch vui.

Trên đường trở về, Diệp Hân Đồng ngồi ở ghế lái phụ, Kim Lệ Châu và Mặc Tử Hiên ngồi đằng sau, hai người đều không nói gì, sắc mặt cũng tệ, như thể có khoảng cách giữa nam với nữ.

Diệp Hân Đồng nhìn họ qua gương chiếu hậu, cái không khí lạnh đến rùng mình khiến cô cũng cảm thấy rét.

Cô thuận tay tăng nhiệt độ trong xe.

Đến nhà Kim Lệ Châu, cô xuống xe, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng, cũng không thèm quay đầu lại, bộ dạng có thể thấy rõ là tức giận mà không nói.

Mặc Tử Hiên cũng chẳng nói gì, nói với lái xe đi thẳng về Nguyệt Hàng Hành cung.

Vừa về đến cung, Mặc Tử Hiên liền xoay người, lạnh lùng nhìn Diệp Hân Đồng, tức giận giơ tay ra “Đưa quà Lee Yul cho cô ra đây.”

118. Chương 118: Cố Tình Gây Sự

Mặc Tử Hiên cả người lạnh như băng đối mặt với Diệp Hân Đồng, tức giận giơ tay dứt khoát về phía cô “Đưa đồ của Lee Yul ra đây.”

“Cái gì? Anh muốn cái gì? Không có” Diệp Hân Đồng không để ý đến anh, đi về phía phòng mình.

Cổ Phi và Lão Kim từ trong phòng nghe thấy tiếng tranh cãi đi ra.

Mặc Tử Hiên đuổi theo, kéo bả vai cô, ánh mắt sắc nhọn đầy cảm giác áp bức: “Lấy ra”

Diệp Hân Đồng hất tay anh.

“Anh đừng cố tình gây sự được không?” Nói xong, quay người đi nhanh về phòng mình.

Mặc Tử Hiên tức giận chẳng thèm quan tâm đến cái chân bị thương, đuổi theo cô.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng về đến phòng, thấy anh vội vàng đuổi theo có chút hả hê trong lòng, đóng sầm cửa trước mặt anh.

“Cộc cộc cộc” Mặc Tử Hiên gõ mạnh cửa.

“Mở cửa, em lấy ra cho tôi.” Anh quát.

Cổ Phi và Lão Kim thấy vậy nhìn nhau quay lại phòng, bọn họ thấy Mặc Tử Hiên cãi nhau với Diệp Hân Đồng lại cảm thấy vui vẻ.

“Bịch” Mặc Tử Hiên chuyển sang đá cửa “Em rốt cuộc có mở cửa ra không?”

“Này, anh đừng có tức nhau với Kim Lệ Châu lại đi đổ lên đầu tôi, có bản lĩnh thì đi tìm cô ấy mà gây sự” Giọng Diệp Hân Đồng buồn buồn truyền đến.

“Uỳnh” Cửa bị đập tung ra. Mặc Tử Hiên tức giận đến đỏ cả mắt, trông rất đáng sợ.

“Em, cái con người này còn không hiểu tình hình, ai là người chọc giận tôi không phải em không biết đấy chứ? Lee yul rốt cuộc đã tặng quà gì cho em? Em thế nào lại đi nhận của hắn, thương cảm rồi à?” Anh quát lên.

Diệp Hân Đồng giờ mới nhớ tới những lời Lee Yul nói trong bữa tiệc khiến cô lúng túng, cô vô lực nói: “Cái đó à? Không phải nói tôi. Có thể là nói Kim Lệ Châu.”

“Đừng có ngại biện, quà tặng đâu? Lấy ra cho tôi.”

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng chẳng hề có ý định lấy ra, tức nổ mắt nhảy về phía cô, lật giường, lật gối, tìm cả dưới đệm và va ly quần áo của cô.

Quần áo cô bị tung đầy nhà, cả nội y cũng bị anh giày xéo không thương tiếc.

Diệp Hân Đồng tức giận! Hắn đúng là muốn cố tình gây sự mà.

“Này, anh đừng có như kẻ điên như thế được không?”

Mặc Tử Hiên trừng mắt nhìn cô, đứng dậy, đến bên cạnh quan sát toàn thân, thấy bàn tay cô nắm chặt có thể đoán được đồ ở chỗ nào.

Diệp Hân Đồng lập tức giấu tay ra sau lưng.

“Đưa đây” Anh ra lệnh. Ánh mắt phát ra toàn tức giận làm cô thấy sợ.

“Không, đó là đồ của tôi không phải của anh.”

“Không trách hắn nói cô làm việc nghĩa không chùn bước hóa ra là thế? Tôi nói lần cuối, đưa đây.”

“Không, có nhận đồ của cậu ta hay không là quyền tự do của tôi, anh can thiệp làm gì, ai cần anh lo.” Diệp Hân Đồng cũng quát lại.

Mặc Tử Hiên giận dữ đi đến tóm lấy ta cô, Diệp Hân Đồng nhanh nhẹn tránh thoát.

Hai người từ chỗ mèo vờn chuột trở thành đánh nhau.

Bùm bụp, từng tiếng phát ra ngoài cửa.

Mặc Tử Hiên rút cuộc tung người nhào tới, đẩy Diệp Hân Đồng ngã lăn ra giường, khóa tay khiến cô không thể nhúc nhích.

“Đưa đây.” Mặc Tử Hiên quát.

“Không cầm, á” Mặc Tử Hiên kéo ngược tay cô lên trên, Diệp Hân Đồng rất đau. Cô trừng mắt nhìn anh, hắn càng như vậy, cô càng không đưa đây.

Mặc Tử Hiên đã muốn thì phải lấy bằng được. Anh cưỡng chế gỡ tay cô ra thì thấy một viên hắc trân châu vô cùng xa xỉ.

Đột nhiên, trong lòng anh có cảm giác khổ sở như bị phản bội.

“Không trách được, em không chịu nhận của tôi.”

Chuyện hiếm thấy, Mặc Tử Hiên không lấy đi sợi dây chuyền trên tay cô mà buông cô ra.

Diệp Hân Đồng lập tức ôm sợi dây chuyền vào ngực.

Mặc Tử Hiên như bị tổn thương, xoay người, bỏ đi.

Diệp Hân Đồng ngạc nhiên trước hành động của anh, nếu là trước kia anh chắc chắn sẽ cướp lấy giật đứt thì mới hả dạ, nhưng lúc này anh chẳng nói lời nào mà bỏ đi, Diệp Hân Đồng cảm thấy rất khó tin.

Cô mở cửa nhìn Mặc Tử Hiên, không thấy anh, chẳng hiểu sao trong lòng cô lại có cảm giác mất mát.

119. Chương 119: Cố Tình Gây Sự (2)

Hôm sau, cô vừa ra cửa, Hàn thượng cung cho cô biết Mặc Tử Hiên đã đi ra ngoài.

Diệp Hân Đồng cảm thấy là lạ, nhưng không nói được ra là cái gì.

Đến trưa, Mặc Tử Hiên cũng không về, ngược lại có vị khách không mời mà đến, Hồ Bư.

“Điện hạ ngã bệnh, không chịu uống thuốc, phiền cảnh vệ Diệp đến thăm một chút.” Hồ Bưu nói một cách vô cảm, trong mắt hẳn có cảm giác...rất lạnh khiến vết thương sau lưng Diệp Hân Đồng đột nhiên nhói đau.

“Không chịu uống thuốc thì truyền là được, thân phận của tôi không thích hợp đến chỗ Lee Yul điện hạ.” Diệp Hân Đồng từ chối thẳng thừng.

Khí lạnh trong mắt Hồ Bưu càng tăng lên “Điện hạ vì cô mà bị cảm, bên cạnh người không có lấy một người thân thích chăm sóc, cảnh vệ Diệp cảm ơn người khác như vậy sao?”

“Trong cung có nhiều thượng cung như vậy, ai cũng biết chăm sóc, cậu ta sẽ khỏi nhanh thôi.” Cô thực sự không muốn dính dáng gì đến Lee Yul cả.

“Nếu điện hạ có thể dễ dàng tiếp nhận người khác như thế thì trong Hàn cung này đã không cô đơn như vậy. Phiền cảnh vệ Diệp đi một lát, chỉ cần cậu ấy chịu uống thuốc là được, cậu ấy càng ngày càng ho dữ dội, thân thể thì vốn đã yếu ớt, coi như tôi nhờ vào cô.” Hồ Bưu thành khẩn nói.

Trong lòng Diệp Hân Đồng có chút xúc động.

Cô nhìn đồng hồ trên tay, nghĩ Mặc Tử Hiền chắc sẽ không về sớm, cộng với Lee Yul vì cô mà bị bệnh, chắc nên đi một lúc.

Đây là lần đầu tiên cô tới tẩm cung của Lee Yul, ở đây có một cảm giác rất cô đơn trống trải.

Biệt viện này lớn gấp đôi Nguyệt Hàng Hành cung, nhưng không có ai cả, cũng không bày trí sắc sỡ, toàn là những tảng đá hình thù kỳ quái khiến biệt viện vốn đã vắng ngắt nhìn càng thấy cô đơn.

Hồ Bưu đưa Diệp Hân Đồng đến phòng Lee Yul, mở cửa để cô đi vào.

Diệp Hân Đồng đi qua mấy lần cửa mới đến chỗ Lee Yul ngủ.

Vừa nhìn đã thấy hẳn cơ bắp trong chăn, quay lưng ra cửa, tiếng ho khiến căn phòng vắng lặng càng thêm tịch mịch.

Trên bàn bày đầy cái loại thuốc, cả một chén nước không hề động tới.

Diệp Hân Đồng cảm thấy hẳn như vậy thật đáng thương.

Cô lẳng lặng đến bên giường “Các thượng cung tỷ tỷ của người đâu? Lee Yul sinh bệnh khiến người ta phải đau đầu.”

Diệp Hân Đồng nói về quan tâm.

Lee Yul nghe thấy giọng Diệp Hân Đồng, vừa ho vừa ngồi dậy, khuôn mặt vốn đã xanh xao càng thêm yếu ớt.

Cậu nở nụ cười nhạt nhẽo “Sao cô lại đến đây?”

Diệp Hân Đồng ngồi xuống, đọc hướng dẫn sử dụng ghi ngoài vỏ, đáng tiếc toàn tiếng Hàn, nhưng mấy chữ số Ả rập thì cô hiểu, cô đổ ra số lượng như hướng dẫn, đưa đến trước mặt Lee Yul, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Có cậu bé không ngoan, nên tôi phải tới xem thế nào”

Lee Yul cầm đồng thuốc Diệp Hân Đồng đưa cho, không hề phản kháng uống luôn, bỏ cốc xuống, mặt cười vui vẻ.

“Không phải tôi không ngoan, mà muốn xem, nếu tôi không uống thuốc, bệnh nặng thêm thì cô có đến thăm tôi không, kết quả cô thực sự đến.”

“Tôi thấy cậu quá tùy hứng so với tướng tượng đấy, về sau đừng có như vậy, tự thương lấy mình quan trọng hơn tất cả.” Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng nói.

“Tùy hứng, cũng chỉ có người quan tâm đến tôi như cô mới dễ dàng tha thứ, không có nhiều người quan tâm đến tôi như vậy, cho nên, hãy tha thứ cho tôi phóng túng một lần đi.” Cậu nói về thương cảm.

“Tôi, sẽ không ở lại Hàn cung của cậu lâu, không cần phải hi vọng vào tôi nhiều như vậy, đến lúc chia tay sẽ càng thương cảm hơn.” Những điều cô nói là thật “Nhưng có thể biết Lee Yul là điều vinh hạnh của tôi,

ở đây cậu trong mắt người khác chính là thần tượng ở rất xa không thể chạm tới, có lẽ sau này tôi cũng chỉ có cơ hội nhìn cậu trên TV, cho nên, mỗi ngày ở Hàn cung tôi đều quý trọng, về sau hãy biết thương bản thân hơn, cười vui thật nhiều, giống như một người khác nghĩ cho Lee Yul, như vậy nhất định sẽ được đền đáp.”

“Cô đang an ủi tôi sao?” Lee Yul thương cảm nói.

“Hả? Tôi không an ủi cậu, nói thẳng ra là tôi muốn cậu hãy sống thật khỏe và vui vẻ. Sau đó tìm được người mà mình yêu thương.” Những lời của cô đều là tâm huyết.

Lee Yul cúi đầu, càng thêm u buồn, đột nhiên cậu ngẩng lên nhìn cô, trong ánh mắt đầy tình cảm khiến Diệp Hân Đồng cảm thấy có gánh nặng, cô đứng dậy.

“Tôi phải về nếu không với cái tính tình hỏa bạo của Mặc Tử Hiên lại sẽ nổi đóa lên, tôi không chịu nổi.” Diệp Hân Đồng nói xong, quay người đi.

Lee Yul nhìn theo bóng cô suy tư.

Cô vừa đi ra thì Hồ Bư đi vào.

120. Chương 120: Cố Tình Gây Sự (3)

Lee Yul nhìn lướt Hồ Bư, không nhận được lại ho.

“Điện hạ, kế hoạch lần này quá nguy hiểm, nếu cô gái đó không cứu người, tất cả chúng ta đều thành trò cười.” Hồ Bư ám chỉ vụ giết bình dương khí dưới đáy biển.

Ánh mắt Lee Yul rất sâu xa: “Những kế hoạch của tôi đã tự dẫn tôi vào con đường không lối thoát rồi.”

“Cái gì? Điện hạ...”

“Khoảnh khắc cô ấy bơi về phía tôi, tôi thật sự đã yêu cô ấy. Không đúng ra là lúc tất cả mọi người vây quanh mặc, chỉ có cô ấy quan tâm đến tôi, từ lúc đó tôi đã yêu cô ấy không có thuốc nào chữa được.” Biểu cảm của Lee Yul rất phức tạp, vừa như mỉm cười lại vừa rất sầu não.

“Thế còn Kim Lệ Châu? Chẳng phải điện hạ vẫn luôn thích cô ấy sao? Cha cô ấy có thể giúp chúng ta rất nhiều.” Hồ Bư rầu rĩ hỏi.

Lee Yul lại ho khan, cười âm ỉ: “Có lẽ không phải tôi yêu cô ấy, mà vì tôi quá cô đơn, cho nên tình nguyện để cô ấy đùa bỡn trong lòng bàn tay, lúc này tôi thấy rất hạnh phúc, sự quan tâm nhẹ nhàng cùng yêu mến, nhìn nụ cười của cô ấy tôi thấy rất ấm áp.”

“Nhưng thưa điện hạ, một khi người lên ngôi, thân phận của cô ấy không thể ngồi lên ghế hoàng hậu, Kim Lệ Châu là người thích hợp nhất.” Hồ Bư âu sầu nói.

“Tôi cũng cứ nghĩ Kim Lệ Châu là người thích hợp nhất nên mới cố yêu cô ấy. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu, tình yêu với địa vị, thân phận và quốc tịch chẳng hề có liên quan. Khụ khụ.: Lee Yul lúc nói ra những lời này có cảm giác rất đau đớn.

”Điện hạ, nếu người muốn yêu thì hãy hết lòng yêu một lần, sau khi đã yêu đủ, chúng ta tiếp tục làm việc của chúng ta, tôi ủng hộ sự tùy hứng của người.” Con người lạnh lùng sắt đá như Hồ Bư lộ ra một chút dịu dàng hiếm thấy.

“Ừm, tôi tin là cô ấy sẽ không làm tôi tổn thương” Lee Yul chỉ sợ có thể.

“Nếu cô ta làm người tổn thương, tôi sẽ khiến cô ta sống không bằng chết,” Hồ Bư nói như đinh đóng cột, ánh mắt kiên định.

.....

Diệp Hân Đồng trở về Nguyệt Hàng Hành cung, Mặc Tử Hiên vẫn chưa về, cô đợi rất lâu, anh cũng không trở lại.

Mãi đến khi ăn tối xong, Diệp Hân Đồng đang học tiếng Hàn, anh mới về.

Diệp Hân Đồng mỉm cười đến bên anh, nhưng anh làm ra vẻ không thấy đi về phòng mình.

Diệp Hân Đồng nghi hoặc nhìn bóng lưng ấy, bình thường họ chỉ gây gổ một lúc rồi thôi, lần này hẳn sao vậy? Cô nghĩ đi nghĩ lại, giữa họ chẳng có chuyện gì đáng tức giận cả! Chẳng lẽ chỉ vì sợi dây chuyền?

Diệp Hân Đồng đến gõ cửa phòng anh.

Không có tiếng trả lời.

Cổ vặn cửa đi vào. Mặc Tử Hiên quấy khăn tắm, liếc cô một cái, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài”

“Thế là sao?” Cô cũng không đi, cô chẳng sợ cơn giận của anh.

Anh không để ý đến sự tồn tại của cô, coi cô như người tang hình cầm tài liệu trên bàn lên xem, đột nhiên, đầu cô xuất hiện phía trên tài liệu của anh, anh quay người, đổi hướng khác.

“Này, đừng giận nữa mà.” Diệp Hân Đồng chu miệng la ầm lên.

“Tôi không giận, cô có thể ra ngoài được rồi.” Ánh mắt Mặc Tử Hiên lóe lên một tia lạnh như băng rồi biến mất, nói xong, tiếp tục đưa mắt lên nhìn tài liệu.

“Anh đang xem gì vậy?” Cô cũng không đi ra, mà vẫn giữ một phần tâm trạng tốt.

“Tài liệu liên quan đến nghị viên.” Anh thuận miệng đáp, nói xong, ngẩn người một cái: “Cô còn chưa ra ngoài?”

“Mặc Tử Hiên” Cô nói giọng lấy lòng “Đừng tức giận mà..., cảm giác anh cứ là lạ ấy.”

“Không phải cô có một hoàng tử chân chính rồi sao? Tôi một chút cũng không cho cô nghỉ ngơi, cô đi tìm Lee Yul đi.” Mặc Tử Hiên tiếp tục đọc tài liệu.

“À há” Diệp Hân Đồng đi tới trước mặt Mặc Tử Hiên, cô đại khái đã hiểu vì sao anh giận rồi, chẳng phải là vì cái món quà đó sao? Đúng là quý hiếm.

“Lúc nhận quà tặng của Lee Yul tôi không biết nó lại là đồ quý giá như thế, hơn nữa, cậu ta nói muốn cảm ơn, tôi nhận quà tặng coi như xong.” Diệp Hân Đồng giải thích.

“Thế sao hôm nay cô còn đến chỗ Lee Yul?”

“Hả?” Thì ra anh cũng biết. Diệp Hân Đồng ngồi xuống phía đối diện anh ‘Vì cậu ta bị cảm, cậu ta bệnh là do tôi, nên đi thăm một chút.’

Mặc Tử Hiên lạnh lùng lại trở nên tức giận “Chân tôi bị thương cũng là do cô, cô như thế nào với tôi, hẳn chỉ bị bệnh có chút xiu cô đã quan tâm như vậy, là vì tôi quá mạnh mẽ hay là do hẳn quá mềm yếu, cô rõ ràng đối xử khác nhau.”

Mặc Tử Hiên quát lên.

Trong lòng Diệp Hân Đồng thoáng qua một tâm trạng khác thường, hẳn thế nào so đo như là đang ghen ấy.

“Thế anh muốn thế nào?” Cô lấy lòng hỏi, lần này không tức giận cũng không phản bác.

Mặc Tử Hiên quay đi, không thèm để ý đến cô, nhưng trong lòng... sự uất ức rõ ràng đã tan biến.

Diệp Hân Đồng lại đứng dậy, chạy đến trước mặt anh, ngồi xổm xuống “Được rồi, cái người này, thuốc uống mấy ngày đưa cho tôi, tôi tới hầu hạ anh.”

Mặc Tử Hiên lập tức hết giận, thậm chí còn có vẻ mỉm cười: “Tôi còn phải đi thuyết phục nghị viên đây.”

“Tôi cùng đi với anh.” Diệp Hân Đồng nở nụ cười sáng lạn.

“Thế thì đưa viên Hắc trân châu của Lee Yul đây.” Mặc Tử Hiên nói tiếp, ánh mắt lại khôi phục sự tà mị thường ngày, không còn lạnh như băng nữa.

Diệp Hân Đồng do dự một chút, nghiêm túc nói “Mặc dù tôi cũng không muốn nhận, nhưng cũng không thể trả lại, đánh mất càng kỳ dị, nên tôi muốn để viên Trân châu này vào ngân hàng, lúc nào thích hợp sẽ trả lại cho Lee Yul.”

“Ngày mai ra ngoài gửi viên trân châu. Bây giờ theo anh đi ăn cơm.” Mặc Tử Hiên lại bày ra khuôn mặt tươi cười.

“Nhưng mà tôi ăn rồi, anh ra ngoài làm cái gì, lâu như vậy mà vẫn chưa ăn cơm.” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi.

“Bị em làm cho tức giận đến mức cơm ăn không vào, anh mặc kệ, em phải đi ăn cơm với anh.” Mặc Tử Hiên tâm trạng tốt rồi, anh gọi Hàn thượng cung chuẩn bị bữa tối mang tới đây.

tieuthutrieugia.wordpress

Diệp Hân Đồng nhìn những tài liệu trên tay Mặc Tử Hiên, đều là tiếng Hàn, cô không hiểu gì.

“13 nghị viên trong đó có 4 người giúp tôi, 5 người đứng về phía Lee Yul, đây là tư liệu về 4 người không tỏ thái độ gì, một là Kim Thụy Tường, cha của Kim Lệ Châu, một người là Xa Thắng Nhân, nhà ở đảo Jeju, giống như một ẩn sĩ, tổ tông đều là ngư dân, nhưng ảnh hưởng của ông ta ở đảo Jeju rất lớn, còn một người là Quyền Niệm Tuệ, một nghệ sĩ dương cầm, nữ sĩ duy nhất trong số các nghị viên, cô ta là người đột nhiên xuất hiện, thế lực chủ yếu dựa vào sự phụ là Park Jung Eun, một đại diện nổi tiếng của lĩnh vực văn hóa. Cuối cùng là Phác Nhật Trung, hành tung của ông ta rất khó đoán, là một nhà du lịch, trước mắt vẫn chưa tìm được địa chỉ.” Mặc Tử Hiên giải thích.

“Không phải còn Lý trí vương nữa sao? Quyết định của ông ấy chẳng phải mới là quan trọng nhất?” Diệp Hân Đồng nói lên suy nghĩ của mình.

“Thừa kế là chuyện đơn giản, quan trọng là sau khi thừa kế phải ổn định như thế nào, đó mới là mấu chốt, do đó cần phải có những nghị viên này trợ giúp.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc giải thích.

“Trong số những nghị viên này, Kim Thụy Tường có phải là có tác dụng mấu chốt không?” Diệp Hân Đồng thử dò hỏi.

“Một quốc gia cần có sự chống đỡ về kinh tế và quân sự, Kim Thụy Tường nắm trong tay phần lớn binh quyền, là người mấu chốt trong số các nghị viên, có sự ủng hộ của ông ta căn bản là nắm trong tay đại cục.” Mặc Tử Hiên tiếp tục nghiêm túc.

Không trách được, Kim Lệ Châu là người duy nhất có tư cách làm vợ anh ta.

Trong lòng Diệp Hân Đồng đột nhiên có một tâm trạng bi thảm. Cô để lộ một khuôn mặt tươi cười, đặt tay lên vai anh: “Yên tâm, anh có nhiều phần thắng rồi.”

Mặc Tử Hiên nhú mày nhìn về phía Diệp Hân Đồng đang cười, trông mắt hun hút thâm thúy có một tình cảm rất phức tạp làm cho người ta không kìm hãm được mà rơi vào.

Diệp Hân Đồng quay mặt, đứng lên, xoay lưng về phía Mặc Tử Hiên hít một hơi thật sâu, nhìn ra cửa “Sao cơm vẫn chưa được mang tới? Chắc anh đói lắm rồi?”

Đột nhiên Mặc Tử Hiên ôm lấy cô từ đằng sau.

Diệp Hân Đồng hít vào một hơi, bình thường cô đã sớm đẩy anh ra, nhưng lần này cô lại không làm vậy, tâm trạng hơi chua chát, mặt không còn nụ cười rực rỡ nữa.

“Trước khi đi Trung Quốc, anh vẫn cho là mình đã nắm chắc phần thắng, bởi vì Kim Lệ Châu thích anh, Liễu Hoắc Nguyên ủng hộ (bố em Yoon Jin ý), Lý trí vương ngầm cho phép, nhưng mà, càng ngày anh càng không muốn đến gần ngôi vị hoàng đế, bởi vì trong cuộc sống của anh có sự xuất hiện của em, một người phụ nữ anh rất muốn giữ bên cạnh.” Anh thổ lộ toàn bộ, lại có chút nặng nề rồi rầm.

Từng câu từng chữ không ngừng tạo ra những cơn sóng làm lòng cô dao động.

“Kết cục đã định, trong lòng đừng bị ảnh hưởng bởi những việc khác thì tốt hơn.” Cô không biết anh nói muốn giữ cô bên cạnh là có ý gì, là muốn cô tình nguyện làm Tiểu tam sao? Không thể nào, cô kể cả không

cần tình yêu cũng không thể làm tiểu tam của người khác. “Tôi cảm thấy tôi chỉ thích hợp với một tình yêu bình thường, nếu anh không thể đáp ứng, cũng đừng có quyến rũ tôi, để tôi giữ lại sự chân tình, chúng ta còn có thể làm bạn.” Cô nghiêm túc nói.

Tim anh lại bị đả kích nặng nề, cô không muốn loại tình yêu như trong cổ tích, lần nào cũng nói rõ trọng điểm.

Anh buông vòng tay đang ôm cô.

“Được, anh không quyến rũ em, vì anh cũng muốn giữ vững thành tâm của mình. Bắt đầu từ hôm nay, nỗ lực đem tất cả thời gian vào việc chính sự, đối với em sẽ giữ quan hệ tình bạn trong sáng nhất.” Anh nói nghiêm túc, như thể cũng quyết định cho chính mình. Chỉ có điều ánh mắt vẫn rất phức tạp, không thể phân biệt nổi.

Diệp Hân Đồng trong lòng đau xót, quay đầu lại, cười rục rịch “Bạn hữu, cùng chờ ăn cơm thôi.”

Cô rục rịch như thể mọi thương cảm trước đó đều chỉ là ảo giác.

Là cô dễ quyến hay dễ dàng thỏa mãn, hoặc có thể lần nào cũng lý trí hơn bất kỳ ai.

Mặc Tử Hiên bị lây cô cũng cười sáng lạn: “Bạn hữu, cùng chờ ăn cơm.”

Không bao lâu, cung nữ đã mang thức ăn lên.

Hai người nhiệt tình ăn uống, xem ra trở lại vị trí bạn bè lại có phần nhẹ nhõm, nhưng trong trái tim đau khổ và thất vọng tự mỗi người biết lấy.

Ngày hôm sau, Mặc Tử Hiên đưa Diệp Hân Đồng đến ngân hàng thuê một két sắt rồi lên đường đến đảo Jeju.

Mặc Tử Hiên lái xe, chỉ có hai người đi với nhau.

Ở trạm xán giữa đường, Diệp Hân Đồng đang tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Mặc Tử Hiên sững sờ nhìn khuôn mặt cô, một gương mặt đơn thuần, làn da mượt mà, đôi môi đỏ thắm, dưới lông mày, một đôi mắt không hề trang điểm rất to, đang nhắm, ngủ rất ngon lành như một đứa con nít.

Mặc Tử Hiên không nhận được chỉ muốn hôn cô.

Anh cúi người, hôn nhẹ một cái lên trán, cảm giác trơn mềm làm anh không thấy đủ, anh từ từ dời bờ môi của mình, định hôn lên môi cô.

Diệp Hân Đồng đột nhiên mở mắt đẩy anh ra.

“Này, sắc lang (đàn ông háo sắc), anh làm gì thế?”

Mặc Tử Hiên có chút ảo não “Haizz, đừng có nghĩ bậy, trên mặt cô vừa rồi có một vết bẩn, tôi tốt bụng lau giúp cô, cô còn nghĩ đi đâu?”

“À, thế” Cô ngủ say quá rồi, nhìn ra ngoài một chút “Bây giờ đến đâu rồi? Sắp đến chưa? Tôi đói quá, chúng ta tìm một chỗ ăn cái gì được không?” Diệp Hân Đồng nhìn đồng hồ trên xe đã 12h trưa.

“Cô đó, sống cứ như heo, cứ tỉnh ngủ là ăn, ăn xong lại muốn ngủ.” Mặc Tử Hiên trêu chọc.

Diệp Hân Đồng lườm anh “Người là sắt, cơm là thép, tôi luôn có tình yêu sâu sắc đối với các món ăn ngon, có vài người nói ăn không biết ngon, không hiểu đã sống cuộc đời gì.”

Mặc Tử Hiên không nhận nổi bật cười “Được rồi, công chúa của tôi, bây giờ tôi sẽ vì cô dẫn đường đi ăn món ngon.”

Mặc Tử Hiên khởi động xe.

Bọn họ đến một quán ăn trên đảo Jeju, quán ăn này nằm trên bờ biển, vừa nhìn thấy toàn đồ hải sản, ham muốn của Diệp Hân Đồng đã có chút nhộn nhạo.

Thưởng thức hải sản, uống mỹ vị canh, Diệp Hân Đồng rất thỏa mãn. Cô cười với Mặc Tử Hiên: “Thu hoạch lớn nhất của tôi khi tới Hàn Quốc là ăn thật ngon”

Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn cô, thâm ý trong đôi mắt làm Diệp Hân Đồng giật mình “Sao thế? Trên mặt tôi lại có gì à?”

“Có bao giờ em nghĩ sẽ ở lại Hàn Quốc không, kể cả chỉ làm bạn thì anh cũng hi vọng luôn được nhìn thấy em.” Anh nói rất nghiêm túc.

Diệp Hân Đồng nở nụ cười sáng lạn “Không muốn, có người bạn xấu như anh, tôi tổn thọ mất bao nhiêu năm.”

“Nếu anh không bắt nạt em, trêu em nữa, mà sẽ cưng chiều, theo em, yêu em thì sao?” Anh tình cảm nắm lấy tay cô.

121. Chương 121: Thắng Lợi Trong Trận Đầu

Diệp Hân Đồng sưng sốt, nhịp tim lại không tự chủ được tăng nhanh, nhưng cô vẫn rất lý trí, nở nụ cười sáng lạng, rút tay lại: “Nếu anh không sợ vợ tương lai của mình tức giận thì cứ làm đi.”

“Anh không thể bỏ được em” Mặc Tử Hiên nói, khuôn mặt tà mị có phần thương cảm.

Trên đời, không có bữa tiệc nào không đến lúc tàn, một cảnh sát quèn có cơ hội bảo vệ cho Hàn vương sẽ là ký ức cả đời của tôi.” Cô cười nói, không có vẻ cố chấp.

“Anh không muốn trở thành ký ức.”

“Đừng như vậy, hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng rồi. Nếu anh còn tiếp tục như thế, sẽ làm cho chúng ta mỗi lần gặp nhau trở nên lúng túng.” Diệp Hân Đồng lại cười, rất rục rịch, không nghĩ đến gì khác.

“Anh biết rồi, anh đùa thôi, ha ha ha ha.” Mặc Tử Hiên khôi phục bộ dạng lý lợm bất cần, tà mị lại có chút xấu xa rất đáng yêu.

Diệp Hân Đồng cũng cười, nhưng trong tim lại không tránh khỏi phiền muộn, thương cảm.

Sau khi ăn xong, bọn họ lái xe đến nhà Xa Thắng Nhân.

Căn nhà của ông nằm trên bờ biển, vừa bước xuống khỏi xe đã thấy nặng mùi cá.

Trên bờ biển trải rất nhiều lưới cá, ngư dân rất nhiều người đang quăng lưới, dưới ánh mặt trời phơi rất nhiều loại tôm, cá nhỏ, bên bờ biển nhiều thuyền câu trở về từ sáng sớm, nhiều ngư dân đang vận chuyển chút cá còn sót lại, lựa chọn, phân loại.

Xa xa, một chiếc thuyền cá lớn vẫn đang bận rộn thu gom cá để bán cho nơi khác.

Lần đầu tiên Diệp Hân Đồng thấy một cảnh tượng như thế, cảm thấy rất mới lạ.

Mặc Tử Hiên dẫn Diệp Hân Đồng đi qua mấy ngõ nhỏ, đến một căn nhà mái ngói, thoát nhìn rất lớn, chỉ hơi cũ kỹ.

Mặc Tử Hiên lễ phép gõ cửa, một bà lão mặc Hanbok ra mở.

“Xin hỏi cậu tìm ai?” Bà cung kính hỏi bằng tiếng Hàn.

“Xin hỏi có phải nhà của Xa Thắng Nhân tiên sinh không?” Mặc Tử Hiên lễ độ trả lời, không giống chút nào với kẻ kiêu ngạo bất cần, quái đản không biết vâng lời mọi ngày.

“Lão gia nhà tôi vẫn đang nghỉ ngơi, vào nhà đợi một lát.” Lão phu nhân mở cửa.

Mặc Tử Hiên dẫn Diệp Hân Đồng vào, Diệp Hân Đồng vì không hiểu họ nói gì nên đành nghe lời Mặc Tử Hiên, cô đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng.

Vào cửa, căn nhà có rất nhiều phòng, bên trong có chừng 5-6 người đang phơi cá khô, làm các loại tương, những nguyên liệu truyền thống này hấp dẫn sự chú ý của Diệp Hân Đồng.

Lão phu nhân dẫn họ đến một căn phòng.

Bên ngoài trông có vẻ một căn nhà ngói cũ nát, nhưng bên trong lại được sửa sang trông rất sạch sẽ.

“Hai người vừa nói gì vậy?” Diệp Hân Đồng hỏi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên cười “Ông ta đang nghỉ ngơi, chúng ta ngồi đây chờ.”

“Tôi có thể đi xem bên ngoài một chút không?” Diệp Hân Đồng cảm thấy rất hứng thú với việc làm những sản phẩm truyền thống của Hàn Quốc.

“Ừ, đừng có làm loạn lên là được.” Mặc Tử Hiên cười.

“Thôi đi, anh tưởng tôi giống anh chắc? Tôi đi xem một chút.” Diệp Hân Đồng đứng dậy đi ra bên ngoài, mọi người đều đang bận rộn làm việc của mình.

Đầu tiên, Diệp Hân Đồng đến chỗ làm mấy loại nước sốt, thấy một người mặc Hanbok dùng cái muỗng khuấy đều, bên trong là cây đậu, tôm, đỗ tương, ... rất nhiều loại thực phẩm.

Diệp Hân Đồng cười với người đó một cái, bà lão cũng cười lại với cô, múc một thìa đưa tới trước mặt Diệp Hân Đồng, thân thiện huyền thuyên câu gì đó, đáng tiếc Diệp Hân Đồng không hiểu gì cả.

Cô cười hì hì nói mình là người Trung Quốc nghe không hiểu tiếng Hàn, câu này cô cũng mới học được. Bà lão giật mình nhưng lại rất nhiệt tình.

Diệp Hân Đồng nếm thử, nước sốt này rất ngon, tương đối chuẩn vị, mấy đồ trong siêu thị cũng đầy đủ hương vị nhưng không thể tươi ngon bằng.

Diệp Hân Đồng dùng ngón tay cái khoa múa ý chỉ rất tuyệt.

Bà lão lại dắt cô đến khu sau nhà, nơi đó có rất nhiều loại vại, lão phu nhân lại múc ra một chút đưa cho Diệp Hân Đồng, do pha chế

Diệp Hân Đồng ngửi thấy mùi nước tương, TV nói bây giờ trên thị trường nước tương đều là sản phẩm hóa chất từ việc pha chế rượu, ở đây là gia đình tự làm theo kiểu truyền thống, cô nếm thử, mùi vị rất thơm ngon, vị cây đậu còn nguyên, cô còn nhìn thấy một que gỗ nhỏ dùng để khử mùi tanh của nước tương.

Bà lão còn nhiệt tình đưa cô đi xem quá trình làm mấy món chua. Diệp Hân Đồng nhìn say sưa. Thời gian trôi qua rất nhanh, cô đột nhiên nhớ ra, vị Xa Thắng Nhân kia chắc cũng tỉnh rồi.

“Tôi muốn quay lại, chắc Xa Thắng Nhân tiên sinh cũng tỉnh dậy rồi?” Vừa nói xong bằng tiếng Trung, Diệp Hân Đồng mới ý thức được là họ không hiểu, cô nói lại từ ngữ, rồi khoa tay múa chân một hồi, bà lão lập tức hiểu, kẹp tay cô, mở cửa ra chỉ vào một ruộng ngô.

“Bà nói Xa Thắng Nhân ở đâu cơ?” Diệp Hân Đồng lại khoa tay múa chân hỏi.

Bà lão cười hì hì gật đầu.

Diệp Hân Đồng cúi người chào bà, nói cảm ơn bằng tiếng Hàn.

Cô nhanh chóng chạy đến phòng Mặc Tử Hiên đang chờ, Mặc Tử Hiên vẫn đang ngồi một mình ở đó, kiên nhẫn chờ.

Diệp Hân Đồng kéo tay anh “Đi nào, vị tiên sinh kia bây giờ đang ở ruộng ngô đằng sau. Anh ngồi đây chờ đến tối cũng chẳng gặp.”

“Làm sao em biết?”

“Bà nội bên kia nói vậy.”

Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng đi về phía ruộng ngô, tìm rất lâu mà không thấy.

“Cái cô nhóc đần độn này, chắc lại bị lừa rồi?” Mặc Tử Hiên cũng không tức giận nói với Diệp Hân Đồng.

Cô cũng nghi ngờ mình bị gạt, nhưng mà không có lý do gì cả!

“Thật xin lỗi, chúng ta mau quay lại thôi, nếu không thì uống công đợi bao lâu rồi.” Diệp Hân Đồng áy náy.

Mặc Tử Hiên cũng không gấp gáp, thoải mái cười với Diệp Hân Đồng “Ông ta đã không muốn gặp, chúng ta có ở đó chờ mười ngày nữa tháng cũng không gặp được.”

“Chân thành sở tới (chân thành sẽ có kết quả), hãy kiên trì. Tôi chờ với anh.” Diệp Hân Đồng nói rất nghiêm túc.

“Ừ” Tâm tình của Mặc Tử Hiên cũng chưa đến nổi tệ “Quay lại đi, chỗ này nắng quá, xem mặt em cháy đỏ rồi kìa.”

Diệp Hân Đồng xoa xoa mồ hôi trên mặt “Tôi không sao”

Bọn họ đang chuẩn bị đi thì từ một ông lão từ trong ruộng ngô chui ra, ông ta đội nón cỏ, khuôn mặt dầm mưa dài nắng lâu ngày mà đen sạm, tay kéo một sọt ngô lớn.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, lập tức cung kính đứng gọi một tiếng.

Ông lão cũng kinh ngạc không kém, nhìn lướt Mặc Tử Hiên, rồi lạnh lùng đi thẳng về phía trước.

Diệp Hân Đồng kịp nghĩ ra đây hẳn là Xa Thắng Nhân tiên sinh, Mặc Tử Hiên cung kính đi sau ông ta.

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên một cái, bình thường chẳng phải hẳn giỏi sai bảo lắm sao? Sao tự nhiên lại tỏ ra cung kính đến mức đàn độn ra thế?

Cô cười hì hì chạy tới bên cạnh Xa Thắng Nhân, đoạt lấy cái sọt đang buộc vào lưng ông, tiện thể bày ra một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Xa Thắng Nhân kinh ngạc, nhưng cũng không từ chối, tiếp tục đi.

Trở vào nhà, người trong nhà rất cung kính với ông, chỉ có bà lão mỉm cười nhận sọt ngô từ tay Diệp Hân Đồng, bọn họ theo ông đến phòng khách.

Bà lão bưng nước lên. Xa Thắng Nhân thoải mái cởi mũ, thái độ có vẻ lãnh đạm.

“Tôi biết rõ cậu đến đây là có mục đích, nói đi, xem cậu lấy lý do gì để thuyết phục tôi.” Xa Thắng Nhân nói bằng tiếng Hàn.

Mặc Tử Hiên rất nghiêm túc, cũng rất cung kính.

“Tôi không thể cam kết sẽ báo đáp cho ông bao nhiêu tiền bạc, cũng không thể cam kết nâng cao giá cả thị trường, càng không dám cam kết sẽ gia tăng vào đầu tư ngư nghiệp thế nào, điều tôi có thể cam kết với ông, chính là không để cho biển bị ô nhiễm hơn, tôi sẽ không phê duyệt những đề án khai phá, cũng sẽ không cho phép các tiểu thương lợi dụng việc tàn phá biển để phát tài.”

Anh nói rất chân thành thẳng thắn, trông rất có mị lực, Diệp Hân Đồng nhìn sự thay đổi của anh thấy tim đập nhanh hơn.

“Nếu điều kiện duy nhất để tôi ủng hộ anh là nâng cao giá thủy hải sản thì sao? Anh có biết những ngư dân ở đây đi sớm về trễ, đánh cuộc mạng sống với sóng to gió dữ không? Nhưng chúng tôi chưa từng hưởng một ngày sung túc, lợi ích có được chỉ là những nụ cười.”

Diệp Hân Đồng nghe không hiểu bọn họ nói gì. Nhưng cô cảm thấy cái lão già quái dị này tính khí có vẻ không tốt, cái mặt nghiêm nghị cùng giọng nói ngang ngược như đang giáo huấn. Mặc Tử Hiên thì có vẻ khó xử.

Mặc Tử Hiên suy tư một phút sau đó khom người chào Xa Thắng Nhân “Thật xin lỗi, tôi không thể đồng ý với ông. Nếu giá cá tăng lên, mức chi của dân chúng cũng tăng theo, rất nhiều gia đình nghèo khó sẽ chẳng được ăn một con cá ngon, điều tôi muốn làm là giảm bớt chênh lệch giàu nghèo, gia tăng các tổ chức từ thiện, những điều này không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, nhưng có thể cam kết với ông trong vòng mười năm, Hàn Quốc sẽ có những tổ chức từ thiện và các nhà dưỡng lão, chỉ cần có sức lao động sẽ được hưởng cuộc sống sung túc.”

Mặc Tử Hiên đứng dậy, Diệp Hân Đồng cũng đứng lên theo.

“Chúng tôi xin cáo từ.” Mặc Tử Hiên cung kính nói, xoay người kéo Diệp Hân Đồng đi.

“Ồ lại ăn cơm tối đã.” Xa Thắng Nhân đột nhiên nói.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc quay đầu, Xa Thắng Nhân nở nụ cười đầu tiên. “Cũng từng có người đến thuyết phục tôi, tôi đều thể hiện cùng một thái độ, nhưng chỉ có những người có tấm lòng yêu thương đồng bào mới có thể đứng lên nắm quyền.”

Mặc Tử Hiên cũng nở nụ cười sáng lạn, trận đầu đã thu được kết quả thắng lợi.

122. Chương 122: Thắng Lợi Trong Trận Đầu (2)

Lúc ăn tối, tất cả mọi người đều quây quần một chỗ, Diệp Hân Đồng tuy không hiểu họ nói những gì, nhưng cảm giác không khí rất tốt, so với cái Hàn cung hoa lệ kia, nơi này ấm áp hơn nhiều.

Sau khi ăn xong, lúc ra về, bà lão chỉ đường đó đã đưa cho Diệp Hân Đồng rất nhiều đồ chua, nước tương, Diệp Hân Đồng liên tục giải thích, nhưng lại không có cách nào biểu đạt được những suy nghĩ trong lòng, người dân ở đây quá chất phác, ở thành thị đã lâu, quen với những con người lạnh lùng, sự nhiệt tình như vậy làm cho lòng cô có sự ấm áp lạ thường.

Lúc trở về, Diệp Hân Đồng ngân nga một bài hát.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên quẹo tay lái, rẽ vào một khách sạn ven đường.

“Tại sao lại dừng?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi, có chút căng thẳng, kháng cự.

Mặc Tử Hiên cười tà mị “Anh lái xe cả ngày, mệt chết đi, tối nay ngủ ở đây một đêm.”

.....

Phục vụ trả lại thẻ căn cước cho Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nhận thẻ mở phòng, tà mị cười cười đi về phía thang máy.

“Không thể lấy hai phòng được sao?” Diệp Hân Đồng đi phía sau la ầm lên.

“Phục vụ nói một thẻ căn cước chỉ thuê được một phòng, ai bảo em không mang theo.” Mặc Tử Hiên cười xấu xa, bước vào thang máy, nhấn tầng 11, cười hì hì chờ Diệp Hân Đồng đi vào.

“Thật choáng với anh, chúng ta ra ngoài tôi mang thẻ căn cước làm gì? Anh không thể dùng đặc quyền của điện hạ được sao?” Diệp Hân Đồng la hét đi vào thang máy.

“Ai bảo em điên như vậy, không hiểu là di truyền từ ai? Heo à?” Anh cười hì hì quả trách cô.

“Sao tự nhiên lại mắng tôi, anh tâm trạng tốt cũng mắng chửi người khác mà không tốt cũng mắng chửi người khác à?”

“Ding” Cửa thang máy mở ra.

Mặc Tử Hiên mở cửa phòng, chính anh quyết định chỉ lấy một phòng.

Diệp Hân Đồng sững sờ đứng bên ngoài “Thôi, tôi vào xe ngủ, đưa chìa khóa cho tôi.”

“Vào đi, anh đảm bảo không đụng vào em, bật điều hòa ngủ trên xe dễ trúng độc lắm.” Mặc Tử Hiên đi vào trước.

Diệp Hân Đồng còn do dự đứng ngoài.

Mặc Tử Hiên đi về phía giường ngồi xuống, đá văng giày, nhìn cái chân bị thương “Đứng ngoài làm gì đó, em chẳng phải nên vào bôi thuốc giúp anh à?” Anh gọi ra phía cửa.

Diệp Hân Đồng hơi xấu hổ đi vào, đóng cửa lại.

Cầm bình xịt trong túi xách, ngồi xổm xuống, xịt hai nhát “Xem ra sắp lành rồi.”

Diệp Hân Đồng nói, Mặc Tử Hiên vẫn nhìn cô cười “Hôm nay có thể thỏa thuận thuận lợi đều là công lao của em, nói đi, em muốn gì? Hay để anh lấy thân báo đáp cùng được.”

Diệp Hân Đồng bắt đắ dĩ lườm anh “Không phải công lao của tôi, đều là do anh nói hay.”

Cô đứng lên, cô nam quả nữ ở chung một phòng khiến cô lúng túng, đứng dậy mở TV>

“Tiếng Hàn học đến đâu rồi, có thể xem được TV không?”

Diệp Hân Đồng lại lườm anh, cầm điều khiển TV, mở lung tung “Dĩ nhiên không thể, anh nghĩ tôi là thần đồng à?”

“Em xem đi, anh đi tắm trước.” Mặc Tử Hiên vừa nói đến tắm, Diệp Hân Đồng đã lập tức liên tưởng linh tinh, mặt đỏ rần lên.

“Cái đó.... Anh nhớ mặc quần áo tử tế rồi hãy ra.” Diệp Hân Đồng liếm đôi môi khô khốc.

Cô đi tới, đun nước nóng.

Ngồi trên giường, nhìn lung tung nhưng tai lại vô tình lắng nghe động tĩnh trong phòng tắm.

Trong phòng tắm không còn tiếng động gì, Mặc Tử Hiên sắp ra rồi. Cô cảm thấy hơi căng thẳng, ngất quá, cô cũng không phải lần đầu ở chung một phòng với anh, lần này sao lại thấy căng thẳng như thế. Không phải đã nói là bạn bè bình thường hay sao? Mặc Tử Hiên từ phòng tắm đi ra, cô bắt giác nhìn về phía anh.

Cái tên yêu nam này quấn một chiếc khăn tắm đi vào, khăn quấn rất thấp có thể thấy rõ cơ bụng cùng hình dáng khêu gợi.

Diệp Hân Đồng liếm môi, quay mặt đi chỗ khác rồi đi rót nước.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười tà mị trong sáng, đột nhiên đi tới bên cạnh chỗ Diệp Hân Đồng đang rót nước, cô cảm nhận được khí nóng ẩm ướt trên người anh “Nghĩ gì mà lại đỏ mặt” Anh nhếch mày hỏi xấu xa.

“Đỏ mặt bao giờ, ở đây điều hòa không đủ mát, khát quá.” Diệp Hân Đồng nói xong hạ thấp nhiệt độ, rồi đi uống nước.

“Phụt!” Nóng quá, quên mất là nước vừa đun.

“Cái người này sao cứ vội vàng như thế?” Mặc Tử Hiên quan tâm hỏi, nụ cười ẩn nhẫn.

Diệp Hân Đồng lườm anh “Vội vàng cái đầu anh, tôi đi tắm”

Không nói gì nữa, Diệp Hân Đồng chạy vào phòng tắm. Trong phòng tắm, quần áo của anh ném lung tung.

Diệp Hân Đồng bắt đắ dĩ phì một cái, đây là bộ quần áo duy nhất, mai còn phải mặc.

Cô nhặt từng chiếc quần áo của anh lên, phát hiện đã hơi ướt rồi, thôi, đã tốt thì tốt đến cùng, giặt giúp hần vậy.

Diệp Hân Đồng giúp anh giặt quần áo trước, giặt xong mới đi ra, ra ngoài thấy Mặc Tử Hiên đang nằm trên giường xem TV, trông rất ung dung tự tại a!

Lại đi vào, Diệp Hân Đồng cẩn thận cởi quần áo, đặt ở chỗ cao, mở vòi hoa sen tắm. Nước ấm áp dội tóc ướt nhẹp.

“Cộc cộc cộc” Mặc Tử Hiên tới gõ cửa.

“Tôi đang tắm, anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng phiền não kêu.

“Anh đột nhiên đau bụng, muốn đi toilet” Mặc Tử Hiên rên rỉ.

“Không phải chứ, anh chờ chút” Diệp Hân Đồng nhúu mày, ra ngoài với tên yêu nghiệt này, không có lần nào được yên bình, cô tắt voi nước, chuẩn bị mặc quần áo.

“Cộc cộc cộc, nhanh lên một chút, nhanh lên nào. A” Mặc Tử Hiên thúc giục.

Diệp Hân Đồng bắt đắ dĩ, không thể làm gì khác đành quần một cái khăn tắm, ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Mặc Tử Hiên nhanh chóng dùng cơ thể chặn Diệp Hân Đồng lại.

Cô kinh ngạc “Anh làm cái gì thế, không phải đau bụng sao?”

Vừa dứt lời, Mặc Tử Hiên hôn lên, chặn miệng cô lại, tay dùng kỹ thuật thành thực nhất cởi khăn tắm của cô ra, khăn tắm rơi xuống.

Diệp Hân Đồng biết mình đã bị lừa.

Cô ra sức đẩy Mặc Tử Hiên, nhưng không thể đẩy được, tay chạm vào da thịt anh như có điện chạy qua.

Cơ thể anh bị sự trêu chọc thuần thực của anh trở nên bất lực.

Rốt cuộc Mặc Tử Hiên cũng rời môi cô ra, khàn khàn nói “Chỉ cần em bảo ngừng, anh sẽ ngừng lại.”

Lửa nóng nơi nào đó vô tình hữu ý ma sát vào nơi mềm mại nhất của cô, cô làm sao còn có thể suy nghĩ được nữa.

Cô thừa nhận đầu óc có chút suy nghĩ lệch lạc, khát vọng ở nơi nào đó trên thân thể đánh vào lý trí, cô đang do dự, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Đột nhiên, trong đầu nhớ đến Kim Lệ Châu làm cho cô bừng tỉnh.

“Không, không được, chúng ta không thể như vậy” Cô rốt cuộc quay ngoắt đi.

“Anh muốn em” Anh không buông tha, nói tiếp.

“Nếu dừng lại, chúng ta có thể làm bạn cả đời, nếu tiếp tục, sau này chỉ có tổn thương và tự trách, cũng khiến chúng ta không cách nào hòa thuận ở cạnh nhau.” Diệp Hân Đồng dịu dàng nói.

“Em nhất định phải lý trí như vậy sao?” Mặc Tử Hiên khẽ cau mày, nói vẻ khổ sở.

“Em có thể không lý trí được sao? Kim Lệ Châu là người duy nhất có thể làm vợ anh, anh coi em là cái gì? Tình nhân? Tiểu tam? Là công cụ phát tiết của anh?” Nói ra những lời này, Diệp Hân Đồng không tránh khỏi thương cảm.

“Anh yêu em” Mặc Tử Hiên nói.

Tim, đập rất nhanh.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, hơi thở gấp gáp. Nhưng trong nháy mắt lại tỉnh táo.

“Đó không phải là yêu, chỉ là lòng tự kiêu của đàn ông, vì không có được, nên mới mãnh liệt chinh phục, nhưng có được rồi sẽ không có yêu đương gì cả, đây chính là bản chất của các công tử đào hoa.” Diệp Hân Đồng nói xong đẩy anh ra.

“Vậy, anh hỏi em một câu cuối cùng, em hãy trả lời thành thật.” Mặc Tử Hiên khôi phục lại bình thường, chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng: “Em có thích anh không?”

“Thích, đương nhiên thích, anh là Điện hạ lá ngọc cành vàng, lại thân thiết như người anh hàng xóm, cho em ăn ngon, tặng em quà, dĩ nhiên em thích.”

“Anh chỉ muốn nói ở phương diện nam nữ” Mặc Tử Hiên phiền não khổ sở nói,

Diệp Hân Đồng ngồi xổm xuống, nhặt khăn tắm lên quấy lấy người, cũng chăm chú nhìn lại Mặc Tử Hiên “Thích, nhưng chỉ đến đây thôi, không thể đi tiếp, bởi vì anh sẽ chỉ là chồng của người khác.”

“Thế là ý gì?” Tim anh cũng cuồng loạn.

“Ý là em thích anh, rất thích anh, nhưng, không muốn yêu anh, chỉ dừng lại ở thích thôi, phần thích này sẽ để em làm bạn của anh, không cần cầu xin quá nhiều, phần thích này em cũng sẽ thành tâm chúc phúc cho anh và Kim Lệ Châu, phần thích này cũng sẽ không khiến em khổ sở vì phải chia lìa.”

“Anh muốn em yêu anh” Anh vô cùng nghiêm túc, trong mắt như mặt trời chói lọi làm tan chảy băng tuyết trong cô, nhưng cô vô cùng tỉnh táo, tuyệt gặp phải ánh mặt trời, mặc dù lưu luyến sự ấm áp này, nhưng kết cục chỉ có sự diệt vong.

Diệp Hân Đồng lắc đầu, đẩy cơ thể cứng ngắc của anh ra.

Mặc Tử Hiên sững sờ đứng ở đó.

Diệp Hân Đồng vừa đi ra mới sức nhớ mình còn chưa tắm xong lại quay vào.

“Anh có phải nên đi ra ngoài không, em còn phải tắm tiếp” Cô trợn đôi mắt vô tội,

Mặc Tử Hiên cũng ý thức được mình nên tránh, đứng dịch sang, để Diệp Hân Đồng đi vào.

“Này” Anh không cam lòng quay đầu lại gọi Diệp Hân Đồng, “Nếu anh từ bỏ tất cả mọi thứ trở về Trung Quốc, em có yêu anh không?” Diệp Hân Đồng đang định đóng cửa, nghe anh nói vậy, hơi sững sốt.

“Yêu. Điều kiện tiên quyết anh không phải một kẻ đào hoa, chỉ yêu mình em.” Diệp Hân Đồng cười đùa nói, dù sao cũng là không thể.

Cô đóng cửa, khóa chặt.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền ra.

Vẻ mặt Mặc Tử Hiên rất nặng nề, trông mắt thâm thụy phủ kín sắc thái mờ mịt.

Diệp Hân Đồng ra ngoài, anh đang tựa trên giường xem tư liệu của nghị viên.

Thoáng nhìn một cái, Diệp Hân Đồng quần khăn tắm, đem quần áo đã giặt xong treo lên giá.

Bị anh nhìn, Diệp Hân Đồng rất không tự nhiên, cô cũng không thèm nhìn anh, chui vào trong chăn.

Không biết vì sao, hôm nay cảm thấy đặc biệt không tự nhiên.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên qua chăn đè lên người cô, cô giật mình, mặt đỏ bừng.

“Anh làm gì thế?” Cô cảnh giác hỏi, vì hơi căng thẳng, giọng có chút khàn khàn.

Anh nở nụ cười tà mị “Anh hơi đói bụng, em đói không?”

“Chúng ta ăn mặc thế này không thể đi ra ngoài. Nhịn đi, ngủ một giấc là đến sáng rồi.” Cô nói xong trùm chăn lên mặt.

Anh phả hơi thở lên mặt làm nhịp tim của cô trở nên rối loạn, cô tránh né.

Mặc Tử Hiên lập tức vén chăn.

“Này, anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc, ngồi dậy với chăn.

“Pha mỳ ăn liền cho anh” Anh nói rất tội lại có vẻ làm nũng.

“Không, anh tự làm đi” Cô nằm xuống, tiếp tục trùm chăn lên đầu.

“Giữa mùa hè em trùm chăn làm gì?” Mặc Tử Hiên lại kéo ra.

Lần này anh không để chăn xuống mà tay khư khư giữ một góc, chính là không để Diệp Hân Đồng giật được.

Diệp Hân Đồng nóng nảy đứng lên giành.

Mỗi lần cô định cướp, Mặc Tử Hiên lại giơ lên cao.

Anh như thể cố ý trêu cô, nở nụ cười hài hước nhìn cô đang sung sức trước mặt.

Đột nhiên chiếc khăn tắm của cô vì lực mạnh tuột ra.

Diệp Hân Đồng vội vàng lấy tay kéo lên, che bộ ngực.

Anh tươi cười tà mị đến gần khuôn mặt cô đang hoang mang sợ hãi: “Đừng cố ý tính toán sức mạnh của anh, anh đối với em không lực nào có thể nói.”

123. Chương 123: Nhân Vật Thần Bí

Diệp Hân Đồng cúi đầu đẩy mặt anh ra.

“Được rồi được rồi, em cho anh ăn mỳ ăn liền” Cô chạy đi đun nước, cầm hộp mỳ ăn liền ở trong tủ ra. Xé nắp hộp, đổ gia vị ra.

“Anh thật là lười, đơn giản như vậy cũng không muốn làm, chỉ biết trêu chọc người ta.” Diệp Hân Đồng lẩm bẩm.

Mặc Tử Hiên ôm lấy cô từ sau lưng.

“Cảnh tượng lúc này giống hai vợ chồng nhỉ.” Mặc Tử Hiên thở dài nói.

“Này, dứt ngay”. Diệp Hân Đồng gằm nhẹ, anh lại rất im lặng như thể không nghe thấy lời cô.

“Ôm chút, em thật mềm mại ôm rất thích”. Anh tiếp tục dính chặt lấy cô, để đầu vào cổ cô.

Diệp Hân Đồng lấy tay đẩy đầu anh ra.

“Tôi đếm đến ba, nếu anh không đi, đừng trách tôi.” Diệp Hân Đồng lạnh lùng nói.

“Ba”

Mặc Tử Hiên vẫn không nhúc nhích.

“Hai”

Anh ôm cô càng chặt.

“Một! Anh buông ra không?” Diệp Hân Đồng đe dọa.

“Kể cả bạn bè cũng có thể ôm một cái, em vì sao không cho anh ôm?” Anh nũng nịu ăn vạ.

Diệp Hân Đồng thật sự không có cách nào khai thông đầu anh, ra sức đạp một phát vào cái chân đau.

“A” Anh kêu rên, nhưng tay càng ôm chặt hơn, nhất định không chịu buông cô ra.

“Đếm tới ba, nếu không bỏ ra, cái đạp tiếp theo sẽ không nhẹ như thế.” Diệp Hân Đồng cắn cắn môi, máu lạnh nói.

“Ba”

“Biết rõ vợ anh chỉ có thể là Kim Lệ Châu” Anh vẫn ôm cô nói.

“Hai” Diệp Hân Đồng không chỉ nghe.

“Biết rõ không thể thích em”

“Một” Cô giơ chân lên.

“Nhưng mà, anh chỉ muốn ôm em, muốn yêu em, muốn cứ vô liêm sỉ như vậy quấn quýt lấy em”

Diệp Hân Đồng cuồng loạn trong lòng, cô nghe nhiều lời mập mờ của anh, đã thấy nhiều biểu hiện đào hoa của anh, không thể nào tin nổi.

Chân hung hăng đạp xuống.

“A” Anh rên rỉ, biểu lộ chút thương cảm, sâu trong ánh mắt bật một thần thái khác thường “Đạp đi, đạp mạnh vào, tốt nhất hãy để lại vết sẹo vĩnh viễn, đó sẽ là kỷ ức đáng giá nhất của anh.”

Khuôn mặt lãnh đạm của Diệp Hân Đồng cũng có chút thương cảm.

“Đừng như vậy. Chúng ta đã nói sẽ làm bạn bè. Em không biết đây là tình giả hay những lời thật lòng của anh, nếu là tình giả, đừng lãng phí thời gian quý báu, còn nếu là thật lòng, hãy dừng lại cái ý tưởng nực cười đó, em nói rồi, kết cục đã định, quá trình có đẹp đến đâu cũng chỉ tăng thêm bi thương mà thôi, chỉ một lời, chúng ta không thể nào.” Diệp Hân Đồng ra sức cạy ngón tay của anh ra.

Cô đến chỗ ấm nước đã sôi, rót vào hộp mỳ, đậy kín nắp.

Nét mặt cô có vẻ đau thương. Mặc Tử Hiên cũng thế.

Anh ngồi trở lại lên giường, thương cảm nhìn Diệp Hân Đồng bận rộn.

“Ngày mai ở công viên Kinh Xuyên Quyền Niệm Tuệ sẽ đến ký tặng sách, chúng ta đến đó.” Mặc Tử Hiên nói.

“Ừm” Diệp Hân Đồng ừm đại một cái.

“Bà ấy là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng, có cơ hội nghe một lần cũng không tệ.” Mặc Tử Hiên nói sang chuyện khác.

“Ừm, tôi ngâm xong rồi, tôi mệt quá, đi ngủ trước.” Diệp Hân Đồng nhéo nói, không chờ Mặc Tử Hiên đồng ý, cô leo lên giường trùm chăn lên đầu.

Cô không muốn nghĩ gì cả, nhưng trong lòng lại rất đau khổ, loại đau khổ không thể giác thích làm cô bị đè nén.

Nước mắt chảy ra, cô lau khô, hít một hơi thật sâu, im lặng nằm trong chăn, chỉ nghe thấy tiếng anh ăn mì.

Được rồi, coi như cô rất thích tên yêu nam đó. Nhưng cô cũng rất lý trí biết người đàn ông này không phải của cô, nên cũng không muốn nghĩ ngợi những điều anh nói là thật hay giả, là hư tình hay thật tâm.

Nước mắt Diệp Hân Đồng lại chảy xuống.

Được rồi, lần này ở đây rất muốn khóc, vậy thì khóc đi, từ ngày mai, giữ vững tâm tình với anh.

Diệp Hân Đồng che miệng, không để ình khóc thành tiếng, không để sự tổn thương của mình lộ ra trước mặt anh.

Cô khóc đến thương tâm, nước mũi cũng chảy ra, Diệp Hân Đồng vươn tay ra khỏi chăn, sờ soạng bên cạnh giường, tìm được hộp giấy ăn lôi vào trong chăn.

Xì mũi.

Đột nhiên có tiếng xì mũi trong chăn làm Mặc Tử Hiên giật mình, anh cứ nghĩ cô đã ngủ thiếp đi.

Anh thả cái thìa trong tay xuống, đúng lúc vừa ăn xong.

“Em sao vậy?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Hơi cảm chút” Cô lấy cổ bằng giọng mũi.

“Ai bảo em để điều hòa lạnh như thế.” Mặc Tử Hiên quan tâm đi tăng nhiệt độ điều hòa.

Sau đó đi tới bên giường, nhìn cô đang nằm trong chăn.

“Đừng có vùi mình trong chăn thế, trời nóng như vậy phát bệnh ra.” Mặc Tử Hiên kéo chăn của cô ra.

Diệp Hân Đồng hoảng hốt giữ chặt chăn.

Mặc Tử Hiên cũng kinh ngạc cô tự nhiên giật lấy chăn.

Anh lại kéo mạnh, Diệp Hân Đồng lẩn theo nhưng nhất định không buông cái chăn.

Mặc Tử Hiên bất đắc dĩ cười tà mị, đi về phía chân giường, chui vào chăn từ phía sau.”

Diệp Hân Đồng cảm thấy anh vén chăn, cuống lên, đá lung tung, không muốn để anh vào.

“A, mũi tôi” Mặc Tử Hiên khỏ sở chui ra khỏi chăn.

“Máu, máu, Diệp Hân Đồng” Anh kêu thảm thiết.

Diệp Hân Đồng vội vàng lật chăn ra, đến trước mặt anh, quan tâm dí sát mặt vào.

Trên mặt anh không có máu, anh còn nở nụ cười xấu xa, nhưng nhìn mắt cô đỏ mọng, nụ cười ngưng bật, hơi kinh ngạc.

124. Chương 124: Nhân Vật Thần Bí (2)

“Diệp Hân Đồng, em sao vậy?”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, nước mắt suýt nữa lại chảy xuống, cô kìm nén quát: “Trêu tôi, thực sự thích thú lắm sao?”

Mặc Tử Hiên lập tức đứng dậy, trên mặt toàn là áy náy và đau lòng.

“Thật xin lỗi, anh chỉ là đùa em một chút”

“Đùa, không biết mấy giờ rồi à? Nửa đêm canh ba, anh đi tìm quỷ mà chơi. Thần kinh” Diệp Hân Đồng hầm hừ nằm xuống, dùng giấy xoa đại cái mặt, nhắm mắt lại, chẳng muốn làm gì hết.

Mặc Tử Hiên có một tâm trạng vô cùng khác thường, anh chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng đang nhắm mắt: “Vì sao em lại khóc?”

Tim Diệp Hân Đồng lỡ một nhịp.

Cô mở mắt, đầu óc chuyển động rất nhanh “Tôi nhớ nhà, nhớ tiểu Khả, nhớ mẹ”

“Thật xin lỗi, anh sẽ không trêu em nữa, chỉ là có lúc... muốn làm cho em vui vẻ, lại quên mất suy nghĩ của em, làm em bị tổn thương, sau này sẽ không như vậy.” Mặc Tử Hiên trầm ổn nói.

“Đừng khắp nơi dở trò mập mờ như vậy là tốt rồi, không nhận thức rõ thân phận Điện hạ của mình tùy ý thổ lộ làm người ta cảm thấy gánh nặng.” Diệp Hân Đồng vẫn nằm trên giường nói.

Mặc Tử Hiên trầm tư rất lâu “Anh không tùy ý thổ lộ. Thôi, xin lỗi em, sau này sẽ không như vậy. Anh đảm bảo.”

“Ừ. Ngủ đi.” Diệp Hân Đồng lại trùm chăn vào.

“Anh muốn cuối tuần này bí mật đi về Trung Quốc với em, thăm người thân của bạn một chút, ngồi máy bay cũng chỉ mất hơn 2 tiếng.” Mặc Tử Hiên muốn bồi thường cho cô.

“Đừng” Diệp Hân Đồng vội vàng ngồi dậy. “Đừng vì tôi mà bí mật trở về, lỡ có vấn đề gì, tôi không gánh vác được.”

“Nếu bí mật đi, sẽ không ai biết, chúng ta đi nhanh về nhanh.” Mặc Tử Hiên không nỡ thấy cô khóc.

“Này” Diệp Hân Đồng cảm thấy nói lý với anh đặc biệt chán.

“Anh thật đúng là tùy hứng, chỉ cần anh lên máy bay, bất kể là tư hay công, hành tung của anh cũng sẽ bại lộ, bây giờ lại đang là thời điểm quan trọng, anh xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Còn không biết lủ gián điệp đã biết thân phận của anh hay chưa, xin anh, về sau hãy tự yêu lấy tính mạng của mình.”

“Nhưng mà, anh không muốn thấy em đau khổ.”

“Nếu anh thật lòng không muốn thấy tôi khổ, thì nhanh chóng xử lý cho tốt công việc ở Trung Quốc, đừng trở lại Trung Quốc nữa.” Diệp Hân Đồng nói rõ ràng.

Mặc Tử Hiên thương cảm ngồi lại đầu giường.

“Được rồi, không còn sớm nữa, ngủ nhanh lên. Nhanh nhanh giải quyết bản khoản của anh ở Hàn Quốc, trở về Trung Quốc giải quyết cho ổn thỏa, ngồi lên vị trí hoàng đế của anh đi, hoàn thành mong muốn của anh. Tôi muốn ngủ.” Diệp Hân Đồng nói một hơi rồi nằm xuống giường, quay lưng về phía anh.

Mặc Tử Hiên nghe được quyết định có chết cũng không muốn dính vào của cô đột nhiên cảm thấy đau khổ trong lòng, cũng leo lên giường quay lưng lại phía cô.

Tối qua ngủ hơi muộn, Diệp Hân Đồng tự nhiên tỉnh lại đã hơn 10 giờ, Mặc Tử Hiên ăn mặc chỉnh tề đang đọc tài liệu, hơi cau mày, sắc mặt có vẻ nặng nề.

Diệp Hân Đồng lo lắng tỉnh ngủ, rửa mặt mũi, thay quần áo.

Xong xuôi, cô cảm thấy có cảm giác không quen.

Bình thường mặc nhất định sẽ vây bốn phía sai bảo, hôm nay anh lại yên tĩnh, thật chẳng lẽ anh làm đúng như lời tối qua sẽ không chơi trò mập mờ với cô, không trêu chọc cô nữa?

Đáng ra cô nên vui mừng, nhưng sao trong lòng lại cảm thấy mất mát to lớn như vậy.

Mặc Tử Hiên đứng lên, đi ra ngoài, lên xe, lái xe, liền một mạch không nói nửa lời với cô.

Diệp Hân Đồng thở ra một hơi, người ơi, thật là bị coi thường, lúc anh bên cạnh ríu ra ríu rít, cô bực vì anh làm phiền, nhưng lúc anh nghiêm trang, cô lại uất ức như bị bỏ rơi.

Diệp Hân Đồng lắc đầu một cái, đừng suy nghĩ nữa. Bọn họ chính là không thể nào.

Cô lên xe, ngồi ở ghế sau, dựa vào ghế giả vờ ngủ.

Mặc Tử Hiên nhìn qua gương chiếu hậu, tâm trạng có chút nặng nề, muốn làm cô vui vẻ lại nghĩ đến lời cam kết của mình, anh không nói gì, im lặng lái xe.

Xe đi được nửa đường, bụng Diệp Hân Đồng réo ùng ục.

Cô từ lúc thức dậy đến giờ chưa ăn cái gì.

“Đói bụng à?” Mặc Tử Hiên quan tâm hỏi.

“Không sao, anh sáng sớm phải gọi tôi dậy chứ, bây giờ mới tới cũng trễ lắm rồi, gặp Quyền Niệm Tuệ rồi đi ăn cơm cũng được.” Diệp Hân Đồng nhìn thời gian đã 2h rồi.

Mặc Tử Hiên quan tâm nhìn cô một cái, tăng tốc.

Nhưng mà, đến được công viên Kinh Xuyên thì buổi ký tặng cũng đã kết thúc.

Mặc Tử Hiên bình tĩnh đi tới.

Diệp Hân Đồng nghe không hiểu tiếng Hàn, nhưng nhìn biểu cảm của bọn họ, chắc là không còn vé nữa.

“Thật xin lỗi, tại tôi mà đến muộn” Diệp Hân Đồng đau lòng xin lỗi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên ngược lại nở một nụ cười đẹp mắt “Liên quan gì chứ..., cái cô bé ngốc này, kể cả gặp được, nếu cô ấy dễ dàng thuyết phục thì đã chẳng chờ đến bây giờ.”

Anh không hề chấp nhặt.

“Anh đã bỏ lỡ một cơ hội, chờ chút.” Diệp Hân Đồng nói xong, vội vàng chạy đến chỗ bán vé gặp người phụ tá đang dọn dẹp.

Mặc Tử Hiên nhìn cô quơ tay múa chân hỏi câu gì làm anh buồn cười, cô thật đúng là đáng yêu.

Một lát sau, Diệp Hân Đồng quay lại.

“Tôi vừa hỏi, Quyền Niệm Tuệ đang nghỉ ở khách sạn bên kia, bây giờ chúng ta sang đó.”

Mặc Tử Hiên đứng tại chỗ, có vẻ không muốn đi.

Diệp Hân Đồng nóng nảy lôi tay đi, bắt anh lái xe.

“Anh rất ngạc nhiên, em đã nói gì với người phụ tá đó.” Mặc Tử Hiên nhất thời buông lỏng hỏi.

“Tôi nói với cô ấy, tôi từ Trung Quốc tới, vô cùng thích Quyền Niệm Tuệ, sau đó ba hoa chích chòe cầu khẩn.” Diệp Hân Đồng nhìn ngoài cửa sổ tìm khách sạn, vừa tìm vừa nói.

“Thật ra cũng không liên quan, hôm nay đọc tài liệu về Quyền Niệm Tuệ, cảm thấy rất kỳ quái, cô ấy có 30 năm không có ghi chép gì, có lẽ phải biết được khoảng thời gian 30 năm này mới có thể thuyết phục được, không cần nóng vội.” Mặc Tử Hiên trầm ổn nói.

“30 năm không ghi chép gì này nếu có thể dễ dàng tìm thì những thuộc hạ kia của anh cũng đã sớm tìm thấy rồi, cần gì phải chờ đến tận bây giờ?” Diệp Hân Đồng chèn ép.

Mặc Tử Hiên gật đầu “Em quả nhiên nói có lý”

Xe dừng ở cửa khách sạn, Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng dễ dàng hỏi được Quyền Niệm Tuệ ở phòng 1809. Bọn họ hào hứng chạy đến cửa phòng thì thấy 4 nhân viên an ninh canh cửa, kiên quyết từ chối để họ vào phòng vẫn.

Diệp Hân Đồng chỉ muốn đánh ngất mấy nhân viên an ninh này nhưng Mặc Tử Hiên ngăn lại.

“Không cần, dưa hái xanh không ngọt” Mặc Tử Hiên ngược lại rất thờ ơ.

“Chẳng qua là muốn hai tờ vé vào cửa mà cũng không được sao?” Diệp Hân Đồng liếc bốn người kia, nói với Mặc Tử Hiên.

“Thôi, nếu thuyết phục cô ta đơn giản thì đã sớm nói rồi, em không đói à, anh dẫn em đi ăn cái gì đã.” Mặc Tử Hiên cười hì hì.

Anh đối với cô tốt, cô càng muốn giúp anh, dù sao lần này không gặp được cũng là tại cô.

Diệp Hân Đồng ngoài mặt đi theo Mặc Tử Hiên, nhưng trong lòng nghĩ làm cách nào gặp được Quyền Niệm Tuệ.

Xuống lầu dưới, Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn phòng 1809, thấy cửa sổ đang mở, trong lòng cô nảy lên một ý tưởng.

Cô kéo vạt áo Mặc Tử Hiên.

“Nhìn kìa, cửa sổ phòng cô ấy mở.”

Mặc Tử Hiên nhìn nơi cô chỉ, cười yếu ớt, mở cửa xe “Cửa sổ mở thì có gì lạ sao?”

“Anh thuê một phòng bên cạnh phòng cô ta, hoặc phòng bên cạnh nữa cũng được, tôi có thể chui từ cửa sổ vào.” Diệp Hân Đồng nói đầy lòng tin.

Trong lòng Mặc Tử Hiên có một chút rung động, rồi tức giận kéo Diệp Hân Đồng lên xe “Em điên rồi à? 18 tầng rơi xuống, em chỉ có tan xương nát thịt.”

“Không, làm sao tôi rơi được chứ. Yên tâm, sẽ không đâu.” Diệp Hân Đồng nhao nhao muốn thử.

“Không được, anh không đồng ý, em nghe đây, Quyền Niệm Tuệ ngày mai có một buổi ký tặng sách ở quảng trường Hán Đạt nữa, mai chúng ta đừng đến trễ là được rồi.” Mặc Tử Hiên nói nghiêm túc, ánh mắt kiên quyết không cho phép cô được mạo hiểm.

Diệp Hân Đồng nhìn dáng vẻ cứng chặc nghiêng nghiêng của anh nhịp tim lại tăng nhanh. Cô đúng là điên rồi, sao cứ cảm thấy người đàn ông này có cảm giác an toàn.

Diệp Hân Đồng lập tức ngừng ngay cái ý tưởng đáng yêu của mình.

“Thôi vậy, thế mà anh chẳng nói sớm, hại tôi vội vàng.”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, cài dây an toàn của mình.

Mặc Tử Hiên mỉm cười, lái xe, đến một quán ăn nổi tiếng lân cận.

tieuthutrieugia.wordpress

Anh yêu cầu một phòng riêng, gọi rất nhiều món ăn nổi tiếng ở đây.

“Này, anh có phải gọi nhiều quá rồi không?” Diệp Hân Đồng kéo tay ngăn anh gọi tiếp.

“Em chỉ cần nếm một miếng là được rồi, không hiểu vì sao, anh muốn đưa toàn bộ thức ăn ngon ở đây cho em ăn thử” Anh cười hì hì nói.

Tim Diệp Hân Đồng lại đập nhanh, cô rút tay về, thương cảm nói: “Không phải đã nói sẽ không mập mờ với tôi nữa sao?”

“Cái gì mà mập mờ, anh chỉ muốn nhét đầy cái bụng heo của em, nếu có thể mà cũng không được nói nữa thì anh chẳng biết nói cái gì với em nữa, có lẽ mỗi lần nói chuyện đều phải thận trọng, suy đi nghĩ lại, anh chắc mệt chết luôn.” Mặc Tử Hiên trả thực đơn lại cho phục vụ.

Anh nói cũng có vẻ có lý.

Diệp Hân Đồng không nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng hai người ngồi chờ ăn cơm có chút xấu hổ.

“Tôi ra toilet.” Diệp Hân Đồng nói.

“Ừ” Mặc Tử Hiên yêu chiều đồng ý.

Diệp Hân Đồng không làm gì được cười.

Cô đến toilet, một người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng mặc một bộ đồ công sở màu vàng nhạt đi ra ngoài.

Người phụ nữ này có mái tóc đen uốn sóng to, dài đến eo, vóc người tuyệt đẹp, khuôn mặt có thể hình dùng bằng từ kinh ngạc, mí mắt to, lạnh lùng, mũi cao, độ dày đôi môi cũng vừa đẹp.

Diệp Hân Đồng không cưỡng lại được liếc nhìn cô.

Kỳ lạ là người phụ nữ coi trời bằng vung ấy cũng quay lại nhìn Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng cười lễ phép, nhìn sang chỗ khác, đi tới toilet.

Thấy Diệp Hân Đồng đi, người phụ nữ cũng quay trở vào toilet, đứng bên cạnh cô rửa tay.

“Cô nói được tiếng Trung không?” Người phụ nữ này đột nhiên hỏi bằng tiếng Trung.

Diệp Hân Đồng giật mình “Biết, cô cũng là người Trung Quốc ư?”

Người phụ nữ này thoáng một nét kinh ngạc, ánh mắt không còn lạnh lùng và lóe lên một vẻ sầm nã. “Cô...”

Cô có vẻ muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi.

Diệp Hân Đồng rửa sạch tay, lấy khăn lau. Chuẩn bị đi.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Người phụ nữ đó cũng lau tay, lại hỏi.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc đường đột “21”

Nói xong cô đã ra khỏi toilet. Người phụ nữ lạnh lùng đó tỏ ra rất khiếp sợ, lùi hai bước, vịn vào bồn rửa tay. Trong mắt cực kỳ buồn khổ. Sự đau khổ đó như được tôi luyện qua sương gió.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ quay đầu lại liếc nhìn phòng toilet, thấy người phụ nữ đó đi ra.

Cô kinh ngạc, lập tức chạy về phía phòng ăn của mình.

Vừa đến nơi, thấy Mặc Tử Hiên lại đang nghiên cứu tài liệu của nghị viên.

Cô ngồi xuống, cười nói với Mặc Tử Hiên: “Vừa rồi tôi gặp một phụ nữ quái dị ở toilet.”

“Hả?” Bất kể cô nói cái gì, Mặc Tử Hiên cũng cảm giác mình rất hứng thú, anh để tài liệu xuống, chờ cô nói.

“Cô ấy đột nhiên hỏi tôi có nói tiếng Trung không, bao nhiêu tuổi, như thể là biết tôi vậy, nhưng tôi chắc chắn là không biết người đó. Chỉ là, hình như đã gặp ở đâu đó?” Diệp Hân Đồng cười.

“Cộc cộc cộc” Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“Mời vào” Là phục vụ.

Nhưng cũng có một người đàn ông mặc âu phục.

“Phu nhân của tôi muốn mời tiểu thư đi xuống.” Người đàn ông kia nói bằng tiếng Trung.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc cùng Mặc Tử Hiên 4 mắt nhìn nhau. Cô cảm thấy có chút không giải thích được, cô ở Hàn Quốc không quen biết ai, tại sao lại có người muốn mời cô đi.

125. Chương 125: Bắt Nạt

“Có chuyện gì mời phu nhân đến đây nói. Tôi là ông chủ.” Mặc Tử Hiên nở nụ cười tà mị, dựa vào ghế, anh như vậy luôn tạo cho người khác một áp lực vô hình.

Diệp Hân Đồng chăm chú nhìn anh, cô không có chút nào ghét bộ dạng của anh lúc này, ngược lại cảm thấy đặc biệt đàn ông.

Người đàn ông mặc âu phục kia có chút xấu hổ, đi ra khỏi phòng họ.

Người đó vừa đi, Mặc Tử Hiên nở nụ cười tà mị, chấp tay trước ngực chống vào cằm “Em sau lưng anh làm cái gì?”

“Nào có? Tôi đoán chừng là người này nhận nhầm người, với tuổi của cô ta, cộng với diện mạo đó chắc không phải là người có quen biết tôi.” Diệp Hân Đồng chẳng một chút quan tâm.

Lại có tiếng gõ cửa.

Diệp Hân Đồng và Mặc Tử Hiên không hẹn cùng nhìn về phía cửa, muốn biết người phụ nữ kia nói gì.

Mở cửa đi vào là phục vụ.

Trái với trông ngóng của bọn họ.

“Anh/Em làm gì mà căng thẳng như vậy?” Hai người trăm miệng một lời nói y như nhau.

“Stop! Tôi chỉ hiệu kỳ thôi.” Diệp Hân Đồng liếc anh một cái.

Mặc Tử Hiên xé gói khăn ướt, nở nụ cười không ai sánh kịp “Anh cũng tò mò như vậy.”

Phục vụ bê thức ăn lên.

Người đàn ông mặc âu phục khi nãy lại xuất hiện lần nữa, đến trước bọn họ.

Đưa một chiếc phong bì tinh xảo đặt lên bàn ăn của họ “Phu nhân nhà tôi đưa”

Người này nói xong cũng đi ra ngoài, không cho bọn họ đường cự tuyệt.

Mặc Tử Hiên mở ra nhìn, hơi giật mình.

“Cái gì vậy?” Diệp Hân Đồng tò mò hỏi.

Mặc Tử Hiên đưa phong thư cho Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng mở ra cũng kinh ngạc.

“Năm vé xem biểu diễn dương cầm hạng nhất” Mặc Tử Hiên nặng nề nói.

Diệp Hân Đồng lại cười “Đi mòn giày sắt chẳng gặp nổi, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công sức. Thật tốt quá, đúng không?”

Mặc Tử Hiên nặng nề nhìn Diệp Hân Đồng “Vé vào cửa của Quyền Niệm Tuệ rất khó mua, đừng nói là chỗ ngồi VIP, người vừa rồi em gặp rốt cuộc là thần thánh phương nào a?”

“Xem ra người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đó, nếu so với Đề Na thì không khác là mấy, nhưng có vẻ chín chắn hơn, lạnh lùng và đẹp hơn.” Diệp Hân Đồng nhớ lại.

Mặc Tử Hiên tìm kiếm người như vậy, đột nhiên anh nghĩ có thể chính là một người.

Mặc Tử Hiên lật lại tài liệu, tìm tằm hình của Quyền Niệm Tuệ.

“Là người này ư?” Anh đưa cho Diệp Hân Đồng.

Mặc Tử Hiên dù ảnh trong tài liệu là đen trắng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp này Diệp Hân Đồng lập tức nhận ra.

Cô há hốc mồm “Không trách được, tôi nhìn thấy cô ta thì cảm giác đã gặp ở đâu rồi, thì ra là nhìn trong tài liệu của anh. Tại sao cô ta lại muốn gặp tôi?”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn về phía Mặc Tử Hiên, Mặc Tử Hiên cũng kinh ngạc nhìn cô, trông mắt thâm thúy lóe một tia sáng khôn khéo.

30 năm không hề ghi chép, kho báu bí mật trên người Diệp Hân Đồng, cha anh biến mất, anh cảm thấy những điều này có liên quan đến nhau.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cũng như bình tĩnh: “30 năm trống của cô ta không liên quan đến tối chứ?” Cô suy đoán lung tung.

126. Chương 126: Bắt Nạt (2)

“Ngày biểu diễn dương cầm là chủ nhật, lúc đó xem cô ta hỏi cái gì?”

“Ừm” Diệp Hân Đồng ăn cơm, bụng đói lắm rồi.

Ăn xong họ trở lại Hàn cung thì đã 5h chiều.

Về đến Nguyệt Hằng Hành cung, sắc mặt của Cô Phi không tốt chút nào.

Thấy Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng cùng trở về, lập tức nạt nộ: “Kim Lệ Châu giận con, đáng ra con nên mời nó đi ăn cơm chứ không phải biến mất 2 ngày.”

Mặc Tử Hiên cười sang sảng “Hai ngày qua con thuyết phục được Xa Thăng Nhân ủng hộ, còn lấy được vé VIP của Quyên Niệm Tuệ”

Mặc Tử Hiên nói xong giơ vé ra trước mặt Cổ Phi.

Cổ Phi tức giận đem đóng vé quăng xuống đất.

“Không được tổng thống ủng hộ, những thứ này đều không cần, đừng có để mất dưa hấu đi lượm hạt vừng, lại còn khoe khoang trước mặt ta.” Cổ Phi quát Mặc Tử Hiên.

Sắc mặt Mặc Tử Hiên trở nên nặng nề, anh nhạt phong bì dưới đất lên, nhìn vào đó lạnh lùng nói: “Con tự biết tính toán.”

“Tính toán của con là cái gì? Nói cho con biết, không được tổng thống ủng hộ, con có ngồi lên ngai vàng cũng không ra làm sao, còn nữa, con nghĩ rằng không có sự ủng hộ của tổng thống, Lý Trí vương sẽ nhường ngôi cho con ư, cái Người mong muốn chỉ là kho báu cha con để lại, con tỉnh lại đi.” Cổ Phi không còn lý trí quát lên.

Mặc Tử Hiên liếc nhìn Diệp Hân Đồng đang đứng sờ tại chỗ, biểu hiện của cô hiển nhiên có chút giật mình.

Mặc Tử Hiên khề cấn rằng, lạnh lùng nói “Rốt cuộc nên làm thế nào, người không cần dạy con, có làm Hoàng đế hay không cũng là việc của con.”

“Cái gì?” Cổ Phi khàn cả giọng gào lên “Con quên mất đã từng phải chịu phạt khổ sở, chúng ta đã trải qua những ngày bị người ta chèn ép, ta và cha con đã rời xa nhau ra sao, rốt cuộc bây giờ trong đầu con đang nghĩ cái gì? Hay là con bị cô ta cho bùa mê thuốc lú, quên mất cả sứ mạng của mình rồi?”

Ngón tay Cổ Phi chỉ về phía Diệp Hân Đồng quát lớn.

Mặc Tử Hiên không để ý tới Cổ Phi, dắt Diệp Hân Đồng về phòng.

Hàn thượng cung vội vã chạy tới rầu rĩ nói “Lee Yul đại nhân đang ở cửa muốn gặp cảnh vệ Diệp”

Cổ Phi kỳ thị nhìn Diệp Hân Đồng.

“Người nào là dưa hấu, kẻ nào là vừng, con tốt nhất suy nghĩ cho kỹ càng, nếu không đừng trách mẩu thân ép con.” Cổ Phi quăng lại một một cay nghiệt rồi trở về phòng.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng đợi cô trả lời Hàn thượng cung, ánh mắt có chút cảnh cáo.

Diệp Hân Đồng cảm thấy hơi mệt mỏi, cô lễ độ với Hàn thượng cung: “Xin trả lời Lee Yul giúp tôi là tôi vừa trở về, hơi mệt, hôm khác tôi sẽ đến hỏi thăm sau.”

Mặc Tử Hiên dường như mỉm cười, câu trả lời của cô anh rất hài lòng.

Diệp Hân Đồng mệt mỏi trở về phòng mình, Mặc Tử Hiên cũng đi theo.

Đột nhiên, Diệp Hân Đồng quay lại, chăm chú nhìn Mặc Tử Hiên, “Thật ra nếu đứng trên đại cục suy tính, Cổ Phi nói rất có lý, tổng thống là người mấu chốt.”

Mặc Tử Hiên có phần thương cảm, nặng nề, anh như đang ngẫm lại những lời của bà hoặc đang suy tư.

Diệp Hân Đồng cười nhạt “Đã quyết định hướng đi chính, đừng làm phức tạp thêm. So với quyền lợi, không có gì quan trọng, tình yêu cũng chỉ là sớm nở tối tàn, còn nữa, anh từng nói, yêu là làm được, hai người về sau sẽ rất yêu nhau, nhạc đệm phù hợp sẽ khiến phim truyền hình càng thêm hoàn hảo. Đi đi, anh nên hò hẹn với Kim Lệ Châu rồi.”

Diệp Hân Đồng rộng lượng nói.

Mặc Tử Hiên do dự nhìn cô.

Diệp Hân Đồng mỉm cười, khoát tay với anh.

Mặc Tử Hiên quay đi lại quay lại nhìn Diệp Hân Đồng, cô tiếp tục cười phất tay với anh.

Sắc mặt Mặc Tử Hiên càng thêm nặng nề, đi ra khỏi Nguyệt Hàng Hành cung.

Diệp Hân Đồng xoay người đi vào phòng mình, tâm tình nặng trĩu.

Cổ Phi đi ra từ góc tối, khuôn mặt so với khi nãy đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Bà lại trở về phòng mình.

Diệp Hân Đồng lật xem tiếng Hàn, nghiêm túc học, không muốn nghĩ đến cái gì khác.

Học hai tiếng rồi, cô giở đồng hồ ra xem, uống ngụm nước lại tiếp tục học.

Đến tận 12h đêm, Diệp Hân Đồng vẫn còn đang học.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy khổ sở, trẻ thế này Mặc Tử Hiên vẫn chưa về, hẳn định lấy lòng Kim Lệ Châu thế nào đây? Có phải cùng Kim Lệ Châu ở một phòng, đêm nay sẽ không về.

Tim cô càng nghĩ càng đau.

Diệp Hân Đồng gõ mạnh đầu mình một cái.

“Kẻ đần độn này, là mày muốn anh ấy đi, còn đau khổ cái gì? Còn nữa, anh ấy không thể nào thích mày, chỉ là vui đùa chút thôi, đừng tự mình đa tình làm gì.”

Tự an ủi mình xong, lòng cô vẫn vô cùng đau khổ.

Cô quyết định tập trung toàn bộ vào bài học tiếng Hàn, cô đọc to lên, hết trang này tới trang khác.

Đột nhiên, cô nghe có tiếng xe bên ngoài.

Cô để sách xuống, vội vàng chạy đi, thấy Mặc Tử Hiên trở về, yên tâm rồi, cô lập tức chạy về phòng, đóng cửa lại, bò lên giường.

“Cộc cộc cộc” Mặc Tử Hiên gõ cửa phòng cô.

“Ừm, chuyện gì đó? Tôi ngủ rồi.” Diệp Hân Đồng tìm một cơ rất hợp lý.

“Anh vừa nhìn thấy em rồi.” Giọng Mặc Tử Hiên có chút mệt mỏi.

“À” Diệp Hân Đồng mở cửa ra, thấy anh có chút xấu hổ “Mâu thuẫn giữa anh và Kim Lệ Châu giải quyết xong chưa?” Cô hỏi.

“Ừ, vốn cũng không phải là mâu thuẫn gì, đi mua cho cô ấy mấy bộ quần áo, đi xem phim.” Anh giải thích đi vào, thoải mái ngồi trên ghế salon.

“Anh không định về phòng tắm sao?” Diệp Hân Đồng nghe anh giải thích như vậy trong lòng rất thoải mái.

“Muốn nhìn em một chút rồi về, sau khi anh đi, em làm gì?” Anh hứng thú hỏi.

“Học tiếng Hàn, môi trường tốt như vậy, coi như đã tự học được một kỹ năng rồi.” Diệp Hân Đồng cố ý ngáp một cái “Anh mau về ngủ đi..., tôi buồn ngủ quá.”

“Thứ sáu, Kim Lệ Châu cố ý mời em đi, em có thể không đi, anh sẽ nói em mệt” Mặc Tử Hiên quan tâm nói, anh thực ra muốn nói chuyện với cô, không muốn đi.

“Tại sao không đi? Cô ấy cũng không phải là cạp, chẳng lẽ tôi sợ cô ấy ăn thịt? Không có việc gì, đừng khiến tôi trở nên hẹp hòi, anh là bạn tôi, cô ấy tương lai sẽ là vợ anh, cũng là bạn của tôi, nếu cô ấy đã nói muốn làm bạn với tôi thì tôi phải đi chứ.” Diệp Hân Đồng trả lời như không sao cả.

“Em đang giờ khẩu hiệu đấy à? Bạn bè, bạn bè cũng bị em xoay chóng cả mặt rồi. Em nghỉ ngơi đi, anh cũng về.” Mặc Tử Hiên đứng dậy, mặt rất mệt mỏi.

Cô chỉnh đốn suy nghĩ của mình, dứt khoát không muốn để ý.

Cô trèo lên giường, che đầu ngủ.

127. Chương 127: Bắt Nạt (3)

Ngày hôm sau cô dậy rất trễ.

Rửa mặt xong ra ngoài thấy Lee Yul đang ngồi trong phòng khách của Nguyệt Hàng Hành cung.

Lee Yul thấy cô dịu dàng cười.

“Mặc Tử Hiên đâu?” Diệp Hân Đồng hỏi Hàn thượng cung vừa đi ra.

“Điện hạ đi ra ngoài rồi.” Hàn thượng cung vừa mới nói xong.

“Mặc Tử Hiên cô được phép gọi à? Hãy gọi là Điện hạ.” Cổ Phi đột nhiên đi ra, quái gở nói.

“Vâng ạ” Diệp Hân Đồng ý thức được mình đã gọi sai, cung kính đáp.

Cổ Phi liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng “Cô và Lee Yul muốn nói chuyện thì ra ngoài, Hành cung của tôi không muốn nghe những lời ngon tiếng ngọt ghê tởm.”

“Dạ” Diệp Hân Đồng nghe ra giọng giễu cợt của Cổ Phi, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Lee Yul lại tới đòi gặp, Diệp Hân Đồng không có cách nào cự tuyệt, cô lên xe của hắn.

“Ra khỏi Nguyệt Hàng Hành cung đi! Người ở đó có vẻ không hoan nghênh cô” Lee Yul dịu dàng nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng không hiểu Lee Yul muốn tìm cô có chuyện gì, hi vọng không khiến cô cảm thấy gánh nặng.

“Không sao, tôi cũng không ở lại Hàn cung lâu.” Diệp Hân Đồng cự tuyệt hàm ý tốt của cậu.

Trong mắt Lee Yul có vẻ âm u vì bị từ chối.

Diệp Hân Đồng thấy xe đã ra khỏi Nguyệt Hàng Hành cung “Hôm nay cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tối mai đi dự yến tiệc mà cô còn chưa có lễ phục, tôi dẫn cô đi mua.” Lee Yul tao nhã nói.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cô nhất định không thể nhận quà của hắn.

“Vô công bất thụ lộc, không cần đâu, lễ phục tôi có rồi, hơn nữa tôi đi với tư cách là cảnh vệ, không cần mặc lễ phục.” Diệp Hân Đồng vội vàng cự tuyệt.

“Coi như là tạ lễ vì cô đã cứu tôi được không?” Lee Yul lại có chút ưu thương.

“Không cần, lúc tôi rơi xuống biển cậu cũng cứu tôi, chúng ta huề nhau. Nếu không có việc gì nữa, chúng ta trở về Hàn cung, tôi muốn học tiếng Hàn” Diệp Hân Đồng thẳng thắn, cô không dám ở cùng với Lee Yul quá lâu.

“Đi ăn với tôi một bữa cơm được không?” Lee Yul thương cảm nói.

“Cái này...”

“Thì ra với Diệp cảnh vệ, tôi cũng chỉ là một Lee Yul không ai muốn thích”

Lần nào hắn cũng nói kiểu tự giận mình như thế, Diệp Hân Đồng cảm thấy có chút khổ sở “Được rồi..., tôi đi ăn cơm với cậu là được chứ gì.”

Lee Yul lập tức mỉm cười.

Xe đến nhà hàng, Diệp Hân Đồng vừa mới gọi món, Hồ Bưu đột nhiên tới, giao cho Lee Yul một cái hộp được đóng gói đẹp mắt rồi đi luôn.

Lee Yul mỉm cười đẩy chiếc hộp đến trước mặt Lee Yul.

“Cô không chịu theo tôi đi mua, tôi đành mua đại một cái, cô xem có thích không?”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc không khép được miệng. Lần nào hắn cũng ép cô vào đường cùng không thể cự tuyệt.

Diệp Hân Đồng nhận cũng không được mà không nhận cũng chẳng xong.

Lee Yul mỉm cười đặt cái hộp lên bàn ăn cạnh Diệp Hân Đồng.

Bọn họ vừa bắt đầu ăn.

Kim Lệ Châu cũng kéo tay Mặc Tử Hiên tới.

Vừa liếc thấy Diệp Hân Đồng, Mặc Tử Hiên kìm chế tức giận đi tới cười tà mị: “Không ngờ lại gặp phải Lee Yul và cảnh vệ của tôi ở đây.”

Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm Diệp Hân Đồng, mắt đầy ý cảnh cáo.

Diệp Hân Đồng cũng kinh ngạc, thì ra từ sáng sớm đã không thấy đâu hóa ra là hắn đi hẹn hò với Kim Lệ Châu. Cô nhún nhún khổ sở nở nụ cười nhạt.

“Đúng vậy! Thật trùng hợp!” Diệp Hân Đồng nói.

Mặc Tử Hiên lạnh lùng nhìn cái hộp trên bàn, mở ra xem, là một bộ dạ phục satanh màu trắng ánh vàng.

Anh nở nụ cười khinh khỉnh châm chọc

“Bộ lễ phục này có vẻ không phù hợp với cấp bậc rồi.” Anh tiện tay ném đi, hộp lễ phục rơi ngay vào bát canh đầy văng mỡ.

“Á” Diệp Hân Đồng kinh ngạc với hành vi của anh, lập tức giật lại bộ lễ phục, một bộ váy satanh đắt giá đã dính đầy dầu mỡ.

“Này, Mặc Tử Hiên, anh có phải hơi quá đáng rồi không?” Diệp Hân Đồng quát lên với Mặc Tử Hiên.

Kim Lệ Châu thoáng một tia hận Diệp Hân Đồng trong ánh mắt.

“Anh thật là vô trách nhiệm” Diệp Hân Đồng tức giận ngồi xuống, sau đó quay ra nói với Lee Yul “Lee Yul, chúng ta đi thôi.”

Cô xách túi chuẩn bị đứng dậy.

Mặc Tử Hiên túm lấy tay cô.

“Buông tay ra, đi ăn cơm với bạn gái anh đi, con người này sao cứ thích gây chuyện thị phi, không có nhiều người chịu nổi anh đâu, hãy quý trọng người bên cạnh mình.” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, vô duyên vô cớ nổi giận.

“Em là cảnh vệ của tôi, để em nghỉ ngơi nhiều quá đúng là tôi đã tặc trách rồi, bây giờ làm việc đi.” Mặc Tử Hiên cũng nổi giận không có lý do, đẩy mắt đầy tức giận, lực nắm tay cô càng chặt.

“Nào có ai như anh, đã cho nghỉ là nghỉ, là thời gian tự do của tôi, tôi có quyền đi ăn cơm với bạn bè, đi dạo phố, thậm chí làm gì tôi muốn, liên quan gì đến anh, anh cũng không có quyền.” Diệp Hân Đồng cũng không kém phần quát lại.

“Bây giờ đi làm luôn, nếu không tôi sẽ nói với Trung Quốc là cô thất trách.” Anh càng tức giận, đáy mắt kiên quyết không cho phép cô cự tuyệt.

Diệp Hân Đồng hất mạnh tay anh.

“Tùy anh, anh muốn làm sao thì làm.” Diệp Hân Đồng không kiên dè tiếp tục quát.

Mặc Tử Hiên giận phát điên, cầm điện thoại trước mặt cô gọi cho Tổng cảnh ti.

128. Chương 128: Bắt Nạt (4)

Diệp Hân Đồng trợn mắt nhìn anh, có chút giận dữ, xem rốt cuộc anh có làm thật không.

“Đừng như vậy! Tử Hiên” Kim Lệ Châu bước tới, dịu dàng ghì lại điện thoại của Mặc Tử Hiên, mỉm cười tiếp tục nói với anh: “Tính cách cô ấy rất kiên cường, không chịu khuất phục, có nguyên tắc của bản thân, em rất thích cá tính đó. Anh thấy cảnh vệ Diệp như thế chẳng phải tốt hay sao, chúng ta hiếm có dịp vô tình gặp nhau thế này, hay là cùng ăn cơm đi, xem ra họ cũng vừa mới bắt đầu ăn.”

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng đang tức sôi máu, có chút hòa hoãn.

“Vậy thì cùng ăn.”

Kim Lệ Châu kéo cái ghế cạnh Diệp Hân Đồng. Lee Yul này giờ vẫn không nói gì, từ từ uống rượu.

Mặc Tử Hiên và Kim Lệ Châu ngồi vào chỗ, bỏ hết chỗ thức ăn dở, gọi cái mới.

Diệp Hân Đồng cũng không thêm động đũa, cô tức đến chẳng tiêu hóa nổi.

Cô trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên, rõ ràng hấn sai lè ra, lại còn vô duyên vô cớ nổi giận, cô thật sự không thể làm bạn với cái tên Mặc Tử Hiên lúc nào cũng cố tình gây sự như vậy, tâm trạng lúc trước không giải thích nổi đúng là điên rồi.

Cô làm sao lại có thể thích hấn cơ chứ.

Kim Lệ Châu mỉm cười nhìn Diệp Hân Đồng, dịu dàng nói “Buổi tụ tập của tôi chỉ là hình thức thôi, không cần gò bó, không cần thiết phải chuẩn bị dạ phục.”

“Nếu tất cả mọi người đều mặc dạ phục, người không mặc sẽ bị lạc lõng không thích ứng được với không khí xung quanh” Lee Yul mỉm cười thần nhiên nhấp một hớp rượu đỏ.

Kim Lệ Châu kinh ngạc nhìn Lee Yul lại trực tiếp vạch trần cô. Cô cười dịu dàng với cậu “Lee Yul thật tốt bụng, hiểu tâm tư con gái quá.”

“Tôi chỉ hiểu rất rõ ai đó thôi.” Lee Yul nói những lời này với vẻ thương cảm.

Kim Lệ Châu kìm nén tức giận, mỉm cười quay sang Diệp Hân Đồng.

“Không sao, cô thích mặc gì cũng được, vóc dáng cảnh vệ Diệp đẹp như vậy, kể cả mặc đồng phục cũng vẫn đẹp nghiêng ngả.”

Diệp Hân Đồng cũng không có ý định háo thắng.

“Tôi vốn là cảnh vệ. Mặc đồng phục mới phù hợp với thân phận của tôi.” Diệp Hân Đồng khách khí nói với Kim Lệ Châu.

Trong lúc đợi món ăn bưng lên, không khí vô cùng lún tụt, mỗi lúc như thế này, Diệp Hân Đồng lại muốn trốn đi toilet.

“Tôi đi vệ sinh”. Diệp Hân Đồng đứng lên.

“Tôi cũng vậy.” Kim Lệ Châu dịu dàng mỉm cười.

Diệp Hân Đồng hơi kinh ngạc, cô đi trước về phía toilet.

“Lee Yul thích cô chứ?” Vừa đến toilet, Kim Lệ Châu hỏi luôn.

“Hả? Không. Chúng tôi chỉ là bạn bè thông thường thôi.” Diệp Hân Đồng nóng nảy giải thích.

“Giữa nam nữ không có tình bạn thông thường, tôi hiểu rõ Lee Yul, tính cậu ấy rất thẳng thắn, đã thích ai sẽ đối xử tốt với người đó, trong mắt cậu ấy sẽ không còn người con gái nào khác.” Kim Lệ Châu cười nhạt.

“Hả? Không phải đâu, tôi ở đất nước này chẳng bao lâu, có thể làm bạn bè trong thời gian ngắn như thế đã không dễ dàng rồi, không phải cô cho rằng... có quan hệ kia chứ. Hơn nữa, tính Lee Yul thế nào cô cũng biết, cậu ta không dễ dàng thay đổi tình yêu.” Diệp Hân Đồng rất muốn phủ sạch mối quan hệ của mình với Lee Yul.

“Thế còn cô và Tử Hiên thì sao? Cũng là quan hệ bạn bè ư?” Kim Lệ Châu cười hì hì, nhưng Diệp Hân Đồng cảm thấy cô ta như một con dao bọc trong bông vải.

Vừa rồi cô ta còn nói giữa nam nữ không có tình bạn đơn thuần, nhanh như vậy đã chụp cho cô một cái lồng.

“Không phải, tôi chỉ là cảnh vệ của anh ta.” Diệp Hân Đồng tránh né trả lời.

“Tử Hiên rất thích chơi trò mập mờ với cảnh vệ, Yoon Jin là một trong số đó, nhưng tôi cũng không giận, bởi vì trong lòng Tử Hiên rất rõ ràng, vợ tương lai của anh ấy là ai.” Kim Lệ Châu là cười hì hì.

Thế ra là cô ta vội vã đi theo để ra oai với cô sao?

“À, ừm, Điện hạ thích đùa một chút, chỉ là...” Cô tự nhiên không tìm được lý do thoái thác. Lúng túng do dự một chút rồi cười “Tính tình của anh ta chẳng mấy ai chịu được. Chỉ mong sớm sớm thoát khỏi anh ta.”

Kim Lệ Châu kinh ngạc quan sát Diệp Hân Đồng. Khẽ nheo mắt lại.

“Cô nói thật sao?” Cô ta nghi ngờ hỏi lại, giọng điệu không chút tin tưởng.

“Cái gì mà thật với giả? Cá kể tính khí bốc đồng, quái đản, tính khí như con nít kia, lần nào cũng làm người khác tức muốn hộc máu.” Diệp Hân Đồng không muốn tiếp tục buồn chuyện với Kim Lệ Châu, biết rõ là cô ta đang thử dò xét mình, cô chẳng ngu ngốc đến mức ấy.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh, nhanh chóng đi ra, nhanh chóng rửa tay, thay vì một mình đấu khẩu với Kim Lệ Châu, cô thà ở cùng với tất cả còn hơn.

Diệp Hân Đồng quay lại bàn ăn.

Lee Yul à Mặc Tử Hiên nhìn nhau, chẳng ai nói gì.

Cái không khí này làm người ta chết rét.

“Ăn cơm cùng với hai người, tôi chắc chắn sẽ không tiêu hóa nổi.” Diệp Hân Đồng trề môi ra nói.

Mặc Tử Hiên lặng lẽ đá vào chân cô.

“A” Diệp Hân Đồng không phòng bị ngồi phệt xuống đất.

Cô nổi trận lôi đình đứng dậy “Đầu óc anh có bị bệnh không đấy? Thần kinh”

“Cô nói cái gì?” Ánh mắt hần nhất thời sắc lạnh khóa chặt hai con mắt của cô.

Cô, ở Hàn Quốc đã vốn cô đơn, bị phụ nữ chèn ép còn chưa tính, người trước giờ luôn chơi trò mập mờ với cô như Mặc Tử Hiên cũng bắt nạt cô.

Diệp Hân Đồng cảm thấy thật uất ức.

“Thật xin lỗi, tôi thực sự không thể cùng ngồi ăn với loại người như anh được.” Diệp Hân Đồng cầm túi đứng lên.

Lee Yul lập tức đuổi theo.

“Lee Yul, cậu đuổi theo Diệp Hân Đồng với mục đích là kho báu chứ gì?” Mặc Tử Hiên lạnh lùng gọi Lee Yul lại.

Lee Yul nghiêng người, nhưng không quay đầu lại, vẫn tiếp tục đuổi theo ra ngoài.

Mặc Tử Hiên lại quăng bộ lễ phục màu trắng lần nữa. Vô cùng tức giận.

“Lễ phục tôi mua cho cô thì ỉ xèo không chịu nhận, người khác đưa cho liền hờn hở cầm, cái gì là chỉ là bạn” Mặc Tử Hiên tức giận đứng lên, mặc kệ Kim Lệ Châu còn chưa ra ngoài, anh cũng đuổi theo ra bên ngoài.

Không thấy bóng dáng cả Lee Yul lẫn Diệp Hân Đồng đâu cả.

Anh cầm điện thoại gọi cho Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng đã đi về hướng Hàn cung, thấy cuộc gọi của Mặc Tử Hiên, không chút suy nghĩ liền cúp máy.

Mặc Tử Hiên điên cuồng nổi giận, gọi lại.

Diệp Hân Đồng đã tắt máy.

“Sao vậy? Mọi người đều không ở đây?” Kim Lệ Châu ra cửa nói.

“Bây giờ anh phải về cung đã, tối mai sẽ đến đúng giờ, không tiễn em về được.” Mặc Tử Hiên tâm trạng không tốt chút nào, nói cho xong.

Kim Lệ Châu đứng ở cửa nhà hàng, ánh mắt tầm tối, tay nắm chặt, móng tay gắt gao găm vào da thịt cũng không thấy đau.

129. Chương 129: Nhìn Rõ Mọi Quan Hệ

Diệp Hân Đồng vừa về đến Hàn cung, Lee Yul cũng lái xe đến.

“Diệp Hân Đồng” Cậu gọi Diệp Hân Đồng đang định đi vào cung.

Diệp Hân Đồng quay đầu lại, hơi xấu hổ chờ Lee Yul đi tới.

“Thật xin lỗi, Mặc Tử Hiên làm hỏng bữa ăn này rồi, kể đó không thể nói lý lẽ được, lần sau, tôi nhất định sẽ mời.” Diệp Hân Đồng cảm thấy áy náy.

Lee Yul cười nhạt.

“Nếu bây giờ tôi muốn mời cô đến thăm Hàn cung, chắc là cô không muốn rồi.” Lee Yul dò la.

“Hả? Tâm tình tốt của tôi đều bị Mặc Tử Hiên phá hư rồi. Thật sự là...” Diệp Hân Đồng có hàm ý từ chối.

“Không sao, chẳng phải cô đã từng nói ư, chúng ta là bạn bè, thực sự hi vọng cô có chuyện gì sẽ tâm sự cùng tôi, vui vẻ cũng tốt mà ưu sầu cũng được, chúng ta đều có thể chia sẻ.” Lee Yul nói vẻ thành khẩn.

“Cảm ơn cậu, tôi biết rồi, nghĩ lại thì ở Hàn cung này Lee Yul chính là người bạn duy nhất của tôi.” Diệp Hân Đồng cười yếu ớt.

“Vậy người bạn duy nhất này muốn hỏi số điện thoại của cô, cô có cho không?” Lee Yul cười rất vô hại.

Diệp Hân Đồng hơi do dự, nhớ những lúc hân hoan xử tốt với cô, lại ánh mắt thành khẩn lúc này, cô không thể từ chối.

Cô cầm điện thoại ra, đưa cho Lee Yul.

Lee Yuk bấm số di động của mình, gọi sang, sau đó trả lại, trông hẳn cầm điện thoại trong tay có vẻ quý trọng lạ thường.

Diệp Hân Đồng nhận lấy điện thoại, lịch sự nói cảm ơn.

Lee Yul cười sáng khoái rời đi.

Diệp Hân Đồng quay lại phòng mình, trong bụng chưa có cái gì, cảm thấy hơi đói.

Cô nằm dài trên giường, nhìn khoảng không trước mặt, tự nhiên ở đó xuất hiện khuôn mặt tà ác của Mặc Tử Hiên.

“Mặc Tử Hiên, anh thật tồi tệ, tôi chưa từng gặp người nào tồi hơn anh, so với Vũ Văn Thành anh còn hư hỏng hơn cả trăm lần, tôi sao lại đi thích một kẻ quái gở như anh.” Cô lầu bầu lẩm bẩm.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Diệp Hân Đồng liếc cửa một cái, nghe cái kiêu ra sức gõ cửa thế này dùng ngón chân cũng đoán được là ai.

Cô trèm chần, không thêm để ý đến tiếng gõ cửa như mưa to gió lớn kia.

Đột nhiên, tiếng gõ ngừng lại.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc thò đầu ra, theo cá tính vô lại của hần thì phải gõ đến khi cô mở mới thôi, sao thế, nghĩ thông suốt rồi chăng?

Diệp Hân Đồng không để ý tới anh, cảm phiền tiếng Hân trên đầu giường nghiêm túc xem.

“Tạch...” Mặc Tử Hiên cầm chìa khóa trong tay đi tới với nụ cười tà mị.

Diệp Hân Đồng lạnh nhạt nhìn anh, cũng chẳng thêm để ý, tiếp tục xem sách.

“Đừng tức giận nữa, đã nói không nhận quà của Lee Yul nên anh cũng có thể tức giận mà.” Mặc Tử Hiên cười hì hì.

Diệp Hân Đồng hừ lạnh một tiếng, lắc đầu, cũng không thêm để ý, tiếp tục xem sách.

“Đừng giận nữa mà. Anh biết là không nên cố ý làm em bị ngã, tình huống đó nổi giận với anh một chút rồi tha thứ cho anh đi.” Mặc Tử Hiên tiếp tục cười nham nhở.

Diệp Hân Đồng chẳng nói chẳng rằng, bỏ qua anh luôn.

Mặc Tử Hiên giật lấy quyển sách của cô.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, nằm vật xuống giường.

Mặc Tử Hiên ngồi lên giường, kéo kéo áo cô “Thôi đi mà! Em biết tự nhiên thấy em và Lee Yul đi với nhau, anh tức giận đến thế nào không? Em còn nhận quà của hần, lại còn gây gổ với anh trước mặt hần, anh đảm bảo sau này sẽ không bắt nạt em nữa.”

Diệp Hân Đồng tiếp tục không để ý, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên hôn lên má cô một cái.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, trợn mắt. Ngồi dậy, dùng mu bàn tay thô lỗ lau mặt, càng thấy anh phiền phức hơn.

“Mấy lời cam đoan, quyết định của anh cứ như đồ ăn thừa qua đêm, chẳng dùng được tí nào, ngoài việc khiến người ta đau bụng, chỉ có thể vứt đi.” Cô liếc mắt nói.

“Em muốn thế nào? Anh để em vật ngã, như thế được không?” Mặc Tử Hiên lấy lòng.

“Không cần, anh là Điện hạ, thích gì thì làm nấy à? Là tôi không nên lớn tiếng nói chuyện với anh, bây giờ xin hỏi Điện hạ, anh muốn tôi đi làm hay tiếp tục để cho tôi nghỉ?” Diệp Hân Đồng rõ ràng tâm trạng vẫn chưa tốt.

Chỉ có cô hiểu lòng mình, sự tức giận này có quá nhiều nguyên nhân, quá nhiều điều không như ý.

“Em nghỉ ngơi đi.” Anh nói giọng bất đắc dĩ.

“Thế thì mời anh ra ngoài, bây giờ là thời gian tự do của tôi, tôi muốn ngủ.” Diệp Hân Đồng nghiêm túc nói.

Mặc Tử Hiên dừng một chút.

“Tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thật xin lỗi, cảnh vệ Diệp, cô phải làm thêm giờ.”

130. Chương 130: Nhìn Rõ Mọi Quan Hệ (2)

Phụt, nghe những lời vô lại như thế, Diệp Hân Đồng muốn học máu, rất muốn quát lên với Mặc Tử Hiên, chỉ muốn làm một ngụm đàn bà chanh chua chửi đồng kẻ cầu huyết lâm đầu (đầu toàn máu chó) như hân.

Mặc Tử Hiên chẳng thèm quan tâm chút nào đến sự tức giận của cô, đứng lên “Đi thôi, bây giờ tôi muốn ra ngoài.”

Diệp Hân Đồng tức xanh cả mặt, cô đá tung chăn, mạnh mẽ xuống giường, phúi phẳng quần áo, đứng bên giường, quay mặt lại nhìn Mặc Tử Hiên với tâm tình bất mãn.

Mặc Tử Hiên đi ra ngoài, Diệp Hân Đồng đi theo, mặt dài như bươm, một câu cũng không nói.

Mặc Tử Hiên lên xe, cô ngồi vào ghế lái phụ, im lặng.

Mặc Tử Hiên nói bằng tiếng Hàn đến trung tâm thương mại.

Câu này Diệp Hân Đồng hiểu, cô liếc Mặc Tử Hiên một cái, anh cười hì hì nhìn cô, cô ngoảnh đi chẳng thèm nói gì.

Mặc Tử Hiên đến trung tâm thương mại, lướt qua lướt lại mấy gian dạp phục nữ.

“Em thích kiểu nào?” Mặc Tử Hiên quay đầu hỏi Diệp Hân Đồng vẫn đang nghiêm mặt.

Diệp Hân Đồng khoanh tay trước ngực, căn bản chẳng thèm nhìn anh.

Mặc Tử Hiên quan sát dáng người Diệp Hân Đồng, tà mị nói với cửa hàng trưởng, “1.7m, mỗi kiểu lấy một chiếc”

Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn Mặc Tử Hiên.

“Kể cả anh có mua tất cả, tôi cũng không mặc.” Sắc mặt cô chẳng có chút hữu hảo nào.

“Tùy em, dù sao anh cũng mua cho em, em không mặc thì vứt hết đi.” Mặc Tử Hiên nói vẻ không sao cả.

Diệp Hân Đồng thật là bất lực đối với loại đàn ông như vậy, cô cười khổ, kẻ có tiền đều tiêu sài như vậy, đúng là phá gia.

Diệp Hân Đồng tiện tay cầm một chiếc váy màu đỏ trẻ ngược “Lấy cái này đi.”

Nụ cười trên mặt Mặc Tử Hiên rộng hân.

“Phục vụ, gói cái này lại.” Mặc Tử Hiên khóa chặt mặt Diệp Hân Đồng nói.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, không muốn nói chuyện.

Mặc Tử Hiên xách cái túi váy, đi trước.

Diệp Hân Đồng vẫn không nói gì đi sau.

Anh rẽ mấy chỗ, đi vào thang máy lên tầng 5, đây là tầng ăn uống.

Anh vào một tiệm cơm, Diệp Hân Đồng do dự đi theo vào.

Mặc Tử Hiên ngồi xuống, cô đứng sau lưng anh, không ngồi.

“Ngồi đi.” Mặc Tử Hiên cầm lấy thực đơn trong tay phục vụ.

“Không dám, tôi là cảnh vệ, không dám vượt quyền.” Diệp Hân Đồng kiên cường nói, sắc mặt chẳng có lấy một nét tốt.

Mặc Tử Hiên cười, như thể phản ứng của cô anh đã đoán trước rồi.

“Tôi lại mời em một lần, ngồi xuống ăn đi, tôi đãi, ăn xong thì đừng tức giận nữa.” Mặc Tử Hiên nhìn cái bàn nói.

“Tôi không dám ăn cơm với diện hạ tôn quý” Diệp Hân Đồng châm chọc nói, nhìn đi chỗ khác.

Mặc Tử Hiên lại vô thức mỉm cười, không biết vì sao, kể cả cô phát cáu với anh, anh vẫn thấy vui vẻ, chỉ cần cô không ở cùng với người đàn ông khác, còn thì thế nào cũng được.

Mặc Tử Hiên lại cầm thực đơn lên “Canh cá triều đình, thả nhiều loại bằm viên, oa, còn cá viên nữa? Nấu chung với đầu cá đến khi nhừ nhục, sau đó thêm một ít gia vị, nhìn rất ngon.”

Mặc Tử Hiên cố ý miêu tả từng loại đồ ăn.

Diệp Hân Đồng vốn có tình yêu lớn với các loại đồ ăn ngon, cái bụng đói của cô réo ầm ĩ.

Cô trợn mắt nhìn gáy Mặc Tử Hiên, giơ quả đấm lên, hận không thể cho anh một đấm ngất luôn.

Phục vụ bưng thức ăn lên, Diệp Hân Đồng liếc một cái, vừa nhìn đã thèm rồi.

Món ăn khác lại được bưng lên, mùi thơm nức mũi.

Diệp Hân Đồng đói cồn cào.

Mặc Tử Hiên cũng không thèm nhìn Diệp Hân Đồng lấy một cái, ăn trước.

“Ừm, ngon quá, nhà hàng này thật không tệ, không trách được lại buôn bán tốt như vậy.” Mặc Tử Hiên cố ý lẩm bẩm.

Diệp Hân Đồng nhìn xung quanh bốn phía, đã chiều rồi mà chỗ này vẫn khá đông.

Cô sờ sờ bụng, đói quá.

Có lẽ cũng vì buổi chiều, không quá đông khách nên phục vụ lại bưng đồ ăn lên.

Diệp Hân Đồng ngửi thấy mùi đó, bụng kháng nghị ừng ực.

“Thật ra tôi cũng có thể nói lần nữa, chỉ cần người khác không tức giận, có thể ăn cơm chung.” Mặc Tử Hiên vẫn đang thưởng thức món ăn.

Diệp Hân Đồng nhìn bóng lưng anh, hơi do dự.

Cô không phải vì tham lam mà ăn chung với anh. Mà là cảm thấy không cần thiết phải giận dữ làm gì, cô không thể ngày nào cũng mang cái tâm trạng đó đi bảo vệ anh.

Nếu có thể, cô hi vọng sẽ chung sống hòa bình đến khi kết thúc nhiệm vụ bảo vệ, từ đó cả đời cũng không gặp nhau nữa.

Diệp Hân Đồng ngồi xuống chỗ đối diện với anh, tự nhiên ăn đồ trên bàn.

Đầu cô cũng không thèm ngẩng lên, căn bản không thèm liếc Mặc Tử Hiên một cái.

Mặc Tử Hiên cười nhìn cô, đột nhiên, đặt tay lên tay cô, nũng nịu: “Đừng giận nữa mà”

Diệp Hân Đồng kéo tay về “Tôi không giận, sao tôi dám tức giận”

“Ăn xong bữa cơm này, em sẽ được nghỉ.” Anh dịu dàng nói.

Diệp Hân Đồng chẳng thèm để ý, chăm chú ăn.

Ăn xong, anh tuân thủ thỏa thuận đưa cô về Nguyệt Hàng Hành cung.

“Tối mai tham gia tiệc của Kim Lệ Châu, anh sẽ cho người dẫn em đi trang điểm, anh không đi cùng được.” Ở trên xe, Mặc Tử Hiên suy tư nói.

“Không cần, tôi cảm thấy mặc đồng phục cảnh vệ đi là thích hợp rồi, không cần phức tạp hóa vấn đề.”

“Kim Lệ Châu mời toàn Hào Môn quý tộc, em mà mặc cảnh phục sẽ khiến người ta chăm chú chiêm chọc, Lee yul nói rất đúng.”

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi. Tiệc tùng của các anh thật là lắm, lại phiền toái chết đi được.” Diệp Hân Đồng không còn kiên nhẫn.

Vừa về đến Nguyệt Hàng Hành cung đã thấy một chiếc hộp gói ghém rất đẹp đặt ở đại sảnh.

Mặc Tử Hiên đến cầm lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn Hàn thượng cung “Ai mang cái này đến?”

Hàn thượng cung cung kính “Cái này là đại nhân Lee Yul đưa tới cho cảnh vệ Diệp”

Mặc Tử Hiên vứt cái hộp lên bàn, bức tức nói với Hàn thượng cung “Sau này Lee Yul mang cái gì đến cũng đừng có nhận, chỗ của tôi không phải thùng rác.”

Hàn thượng cung cúi đầu không nói gì.

Đúng lúc này, điện thoại của Diệp Hân Đồng đổ chuông.

Mặc Tử Hiên tức giận nhìn cô, số di động này chỉ mình hắn nên biết mới phải.

Mặc Tử Hiên lập tức theo cô ra ngoài.

“Đã nhận được dạ phục chưa? Xem có thích không?” Lee Yul dịu dàng hỏi.

“À, cái này thực ra không cần, tôi có dạ phục rồi.” Diệp Hân Đồng lúng túng từ chối khéo.

“Tôi cảm thấy cái này đặc biệt thích hợp với Diệp Hân Đồng cô. Mặc vào chắc chắn sẽ đẹp lắm.”

Đã mang đến đây rồi, Diệp Hân Đồng làm sao có thể từ chối nữa.

Đột nhiên điện thoại bị Mặc Tử Hiên đăng sau cướp đi.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc muốn giật lại.

Mặc Tử Hiên đẩy người cô ra, không cẩn thận chạm vào bộ ngực mềm mại của cô.

Diệp Hân Đồng giận dữ quát: “Anh đây chỗ nào đấy?”

Mặc Tử Hiên nhìn sang Diệp Hân Đồng, nói vào điện thoại “Dạ phục của cô ấy tôi đã mua, đồ của cậu tôi ném vào thùng rác rồi, về sau phiền cậu đừng xum xoe quanh người phụ nữ của tôi.”

131. Chương 131: Nhìn Rõ Mọi Quan Hệ (3)

Ai là phụ nữ của hắn! Nói chuyện thật không biết che đậy miệng.

“Này, trả điện thoại cho tôi.” Diệp Hân Đồng quát.

“Có phải phụ nữ của anh hay không không phải anh nói là đúng, mục đích của anh đối với cô ấy thế nào trong lòng anh biết rõ, bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi thích cô ấy, không liên quan gì đến kho báu cả.” Lee Yul ung dung bình tĩnh, cười nhạt.

Mặc Tử Hiên sững sốt “Cậu sẽ vì cô ấy bỏ qua Kim Lệ Châu? Bỏ qua Kim Lệ Châu tương đương với bỏ luôn ngôi vị hoàng đế.”

Diệp Hân Đồng nghe được lời Mặc Tử Hiên nói cũng sững sốt, cô đứng ở bên cạnh anh, nhúu chặt mày nhìn anh, hắn nói vậy là có ý gì?”

“Cái ngôi vị hoàng đế đó vốn đã chẳng có quan hệ gì với tôi, tôi có cố gắng hơn nữa cũng chỉ vô ích, thay vì như vậy, tìm ình một người phụ nữ mình thật lòng yêu, sống một cuộc sống yên bình vui vù.” Lee Yul nhã nhặn nói.

Mặc Tử Hiên giận điên lên. Anh cười lạnh giấu cợt: “Cậu quả thật chính là người mơ mộng viễn vông, cô ấy sẽ không thể nào thích cậu.”

“Tôi tin là sự chân thành có thể khiến cô ấy cảm động, còn kẻ đào hoa như anh, cuối cùng lại ngồi lên ngôi hoàng đế, khiến anh vĩnh viễn không giữ được cô ấy bên cạnh.”

Diệp Hân Đồng không biết Lee Yul nói gì, chỉ thấy Mặc Tử Hiên tắt máy.

Nhưng phân tích những lời của Mặc Tử Hiên thì chẳng phải Lee Yul nói thích cô sao?

Cái này sao có thể, cô đáng đáp bình thường, tính khí không tốt, trừ có chút tinh thần trọng nghĩa thì chẳng còn gì nữa.

Chắc người bọn họ nói không phải cô. Diệp Hân Đồng cũng không nên tự mình đa tình.

Cô vươn tay, giọng điệu không tốt nói “Trả điện thoại cho tôi.”

Mặc Tử Hiên giờ điện thoại của cô lên, tâm trạng rất không tốt nhìn Diệp Hân Đồng tức giận chất vấn: “Ai cho phép em đưa số điện thoại cho Lee Yul?”

“Điện thoại là của tôi, tôi thích cho ai thì cho.” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, tức giận chém lại.

Mặc Tử Hiên tránh qua làm Diệp Hân Đồng giật huyệt.

“Em nói chỉ cho anh làm bạn, không cho anh động vào, không cho anh ôm, thậm chí không cho anh nói những lời mập mờ, đều là vì Lee Yul sao, em thích hắn à?”

Hắn quả thật là cố tình gây sự.

Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn anh, cô từ chối anh vì biết chắc anh sẽ trở thành chồng người khác, cô từ chối vì trong lòng đã bắt đầu nảy sinh tình cảm, từ chối vì không muốn để thích biến thành yêu.

Diệp Hân Đồng cười lạnh, không ngờ hắn lại cho là như thế, hắn muốn nghĩ thế nào thì mặc kệ đi, cô có giải thích, phản bác cũng không xong.

Diệp Hân Đồng vươn tay, lạnh lùng nói “Trả điện thoại cho tôi.”

“Bịch” Mặc Tử Hiên đập điện thoại xuống đất.

Điện thoại rơi xuống nhưng không vỡ, điện thoại bây giờ chất lượng cũng tốt ghê.

Diệp Hân Đồng cũng chẳng sợ anh tức giận, ngồi xổm xuống nhặt điện thoại.

Không để cô kịp nhặt, Mặc Tử Hiên đã cầm lên, vẻ mặt tức giận nói: “Tối nay tôi sẽ mua điện thoại mới cho em.”

Diệp Hân Đồng cười lạnh “Không cần, không được tự do nói chuyện, điện thoại có hay không cũng chẳng khác gì nhau.”

Mặc Tử Hiên tức giận nhét điện thoại vào tay cô “Nhưng tôi muốn bảo đảm có thể liên lạc được với em.”

Diệp Hân Đồng lại hừ lạnh một tiếng, không nói gì, đi vào nhà.

Mặc Tử Hiên bước nhanh túm lấy tay cô “Em còn chưa nói có thích hắn hay không?”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái “Tôi nhớ anh đã từng hỏi câu tương tự. Câu trả lời vẫn thế, thích, người biết nghĩ cho người khác như thế sao không khiến người ta thích cho được.”

Mặc Tử Hiên sừng sốt, Diệp Hân Đồng hất tay anh ra, đi về phòng mình.

Mặc Tử Hiên vô cùng phiền muộn, giơ tay lên nhìn thời gian rồi đi vào phòng mình.

“Rầm” Anh đóng mạnh cửa, mượn cái này trút giận trong lòng.

tieuthutrieugia.wordpress

Buổi tối ăn cơm, Mặc Tử Hiên không thấy Diệp Hân Đồng, anh lạnh mặt hỏi Hàn thượng cung “Diệp Hân Đồng đâu?”

“Cảnh vệ Diệp vẫn đang nghỉ trong phòng, đã sai người mang đến phòng cô ấy.”

“Ừ” Mặc Tử Hiên cúi đầu tiếp tục ăn cơm, khuôn mặt nặng nề nghiêm túc không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

“Ngày mai là tiệc mừng tốt nghiệp của Kim Lệ Châu, tiệc mừng đã chuẩn bị xong chưa?” Cổ Phi hỏi Mặc Tử Hiên.

“Rồi, lần trước cô ấy tìm được một hạt trân châu ở biển, con đã tìm người làm dây chuyền, mai là lấy được.” Mặc Tử Hiên tâm trạng có vẻ không tốt trả lời.

“Ta đã đặt hàng một Cadillac cts-v coupe số lượng hạn chế (chạ biết là cái gì, nhưng cứ nghe đến từ số lượng hạn chế là thấy đắt rồi), sáng sớm mai đến, con mang đến cho Kim Lệ Châu luôn.”

Mặc Tử Hiên nhàn nhạt nhìn Cổ Phi, không trả lời, Cổ Phi tính toán gì trong lòng anh biết rõ, chỉ có điều bây giờ anh không rảnh để suy nghĩ.

Sauk hi ăn cơm xong, anh trở về phòng mình, nhưng lại đứng trước cửa do dự một hồi, quay sang phòng Diệp Hân Đồng, gõ cửa.

Cửa khóa chặt.

“Đừng tức giận nữa, ra ngoài ăn cơm tối đi.” Mặc Tử Hiên lại thỏa hiệp.

Cửa vẫn đóng.

“Em thích ai cũng được, Vũ Văn Thành cũng được, miễn không phải là Lee Yul, vị trí của cậu ta sớm muộn cũng sẽ làm em bị tổn thương.” Mặc Tử Hiên phiền não nói vọng từ cửa vào.

Diệp Hân Đồng đứng ở cửa, chảy nước mắt.

Hắn bảo cô thích ai cũng được, rõ ràng không thêm để ý đến cô, lúc trước hắn nói với cô toàn lời ngon tiếng ngọt, cái gì cũng mập mờ, tất cả đều là trò đùa của hắn, không thật lòng cũng đừng đến trêu chọc cô chứ.

Còn nữa, cái gì mà vị trí của Lee Yul sẽ làm cô tổn thương, ý là cô không xứng chứ gì? Trong lòng hắn, chỉ có Kim Lệ Châu người duy nhất đủ tư cách, cô cái gì cũng không có.

Nhờ việc anh che chở cho Yoon Jin, cô đã xác định rõ, trong lòng anh cô chẳng là gì, chỉ là hạt đậu phộng lúc buồn chán thì mang ra giải trí, chỉ là một chấm nhỏ không thể treo lên một bữa tiệc cao quý. Tự lý giải cho bản thân.

Diệp Hân Đồng lau khô nước mắt, cô không muốn nghĩ tới bất cứ cái gì nữa, cũng sẽ không dao động, cô với Mặc Tử Hiên chẳng qua là quan hệ Điện hạ với Cảnh vệ mà thôi.

132. Chương 132: Trò Chơi Ngụy Hiểm

Mặc Tử Hiên phiền não về phòng.

Sáng sớm hôm sau lúc anh dậy Diệp Hân Đồng vẫn nhốt mình trong phòng.

Mặc Tử Hiên lại đến cửa phòng cô, gõ tay lên nhưng không gõ xuống.

“Tôi đi ra ngoài đây, em hãy nghỉ ngơi đi, xế chiều tôi sẽ cho người tới đón.” Mặc Tử Hiên nói xong liền xoay người đi.

Cả ngày hôm nay, Mặc Tử Hiên cứ có cảm giác lơ lơ, mặc dù Kim Lệ Châu cười rất ngọt ngào, tâm trạng anh cũng chẳng có chút sáng sủa, luôn vô thức nghĩ đến sự tức giận của Diệp Hân Đồng, nhớ tới dáng vẻ buồn bã, nhớ lúc cô khóc.

“Tử Hiên, cảm ơn anh tặng em món quà này, em rất thích.” Kim Lệ Châu vuốt ve cái vòng ngọc trai trên tay.

Mặc Tử Hiên cười, trong lòng lại chẳng chút vui vẻ.

“Xe thích không?” (À hóa ra cái phiên bản hạn chế kia là cái xe ợ)

“Nhìn cái đã thấy tuyệt, chỉ cần là anh tặng em, em nhất định sẽ rất thích, tối nay em cũng lên rất nhiều tiết mục, vừa đúng dịp chơi với anh.” Kim Lệ Châu dịu dàng mỉm cười, ánh mắt tươi tắn long lanh.

“Là những tiết mục gì?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Kim Lệ Châu cười không nói gì, dùng tay ve vãn khuỷu tay anh “Tối nay sẽ tổ chức tiệc ở viện khác, biệt viện ít người qua lại, tuyệt đối đặc sắc, rồi anh sẽ thấy.”

.....

Mặc Tử Hiền giơ tay nhìn đồng hồ. Trong cung điện tối, Diệp Hân Đồng đã lên đường, nhìn thời gian thì cô cũng sắp đến rồi.

Lee Yul cũng có vẻ chờ đợi Diệp Hân Đồng đến, ánh mắt trông ngóng ra ngoài cửa.

“Oa. Cô ấy xinh đẹp quá.”

Đám đông bắt đầu xôn xao.

Lee Yul nhìn lên sân khấu, Kim Lệ Châu mặc một bộ lễ phục trễ ngực màu đỏ, mái tóc hơi quăn được xử lý càng thêm mềm mại, trên đầu đeo vương miện thể hiện rõ thân phận, cô như một nàng công chúa chân chính, cao quý trang nhã lại vô cùng xinh đẹp.

“Cảm ơn mọi người đã tham gia bữa tiệc.” Cô cười ngọt ngào rồi dịu dàng nói tiếp “Bởi vì vẫn còn một người chưa đến, mọi người cứ tự nhiên trước, tôi đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục thú vị, bây giờ xin mời MC.”

Một MC mặc lễ phục màu vàng bước ra, chuyên nghiệp nói những lời mở đầu, làm nóng không khí cả hội trường.

Tuy nói là một cuộc tụ họp bình thường nhưng đây là một bữa tiệc vô cùng xa hoa, khác hẳn những cuộc tụ hội buôn bán khác, khách mời hầu hết là những người trẻ tuổi.

Mặc Tử Hiền lại phiền não nhìn đồng hồ đeo tay, hướng mắt ra cửa.

Kim Lệ Châu dịu dàng khoác vai anh “Cô ấy chắc sắp tới rồi nhỉ?”

Biểu hiện của Mặc Tử Hiền có chút xấu hổ, không nhìn mặt Kim Lệ Châu, nhẹ nhàng uống một ngụm rượu trong tay “Anh không biết”

Kim Lệ Châu tựa đầu trên vai Mặc Tử Hiền, ánh mắt nhìn về phía Lee Yul vẫn đang chăm chú nhìn ra bên ngoài, có chút thương cảm: “Em nghĩ đã xác định rõ tình cảm của mình rồi, sau này sẽ không để cho anh cảm thấy khó chịu.”

“Tình cảm của em chắc chắn là rõ ràng rồi, không cần thiết như vậy, nhiều người đàn ông thích em, anh cũng không thấy gánh nặng.” Mặc Tử Hiền nhếch miệng cũng nhìn về phía Lee Yul nói.

“Nhưng, em cũng hi vọng anh sẽ giống em làm rõ tình cảm của mình, anh vui đùa với người phụ nữ khác em đều mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng hi vọng người phụ nữ cuối cùng ở bên anh chỉ có em.” Kim Lệ Châu nói rất êm ái.

Sắc mặt Mặc Tử Hiền trở nên trầm trọng, trông mắt thâm thúy kín như bưng, hơi nhíu mày “Vị trí đó vĩnh viễn vì em giữ lại. Em không cần lo lắng.”

“Nhưng bây giờ em đang lo lắng. Nếu chỉ vì vị trí đó, em lấy Lee Yul thì có thể tiện cả đôi đường, nhưng người em yêu chỉ có anh, em không bắt anh chỉ yêu mình em, chỉ hi vọng người anh muốn yêu ngoài em không còn người phụ nữ nào khác.” Kim Lệ Châu cũng đưa mắt ra cửa.

“Bên cạnh anh Yoon Jin, Đề Na, Ngô Mỹ Tuệ, Anger, Phác Mỹ Lệ, ... em đều không quan tâm, sau khi kết hôn, em muốn chơi anh cũng không ngăn cản, nhưng anh có thể đồng ý với em, không yêu người phụ nữ nào khác không?” Kim Lệ Châu nói tiếp.

Mặc Tử Hiền đưa ánh mắt ra cửa, sâu xa, phức tạp “Ừ” Anh thuận miệng trả lời.

Đúng lúc này Diệp Hân Đồng bước vào, cô mặc một chiếc váy trắng satinh đắt tiền, đằng trước đính pha lê vừa đủ ôm trọn bầu ngực tuyệt đẹp, qua một hồi trang điểm từ trên xuống dưới khiến cô như biến thành xinh đẹp như tiên giáng trần, so sánh với tất cả phụ nữ ở đây, còn có phong độ hơn hẳn.”

Mắt Mặc Tử Hiền phụt ra một núi lửa tức giận.

Chiếc váy cô mặc không phải là của anh mua.

Mặc Tử Hiên đang muốn đi ra, Kim Lệ Châu kéo tay anh, ngẩng đầu mỉm cười: “Quả nhiên người đẹp vì lụa, cảnh vệ Diệp ăn mặc thế này như biến thành người khác, cái giống duy nhất có lẽ là ánh mắt đơn thuần ngay thẳng.”

“Ừ” Mặc Tử Hiên đồng ý đại.

“Đi thôi, chúng ta đi chào hỏi, cô ấy lần này là khách quý của em, em hi vọng cả đời có thể hòa bình với cô ấy.” Kim Lệ Châu nói một câu đôi nhĩa.

Bọn họ đang tiến đến thì Lee Yul đã đứng trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Cám ơn cô.” Lee yul cười dịu dàng nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng không hiểu ra sao.

“Cái gì? Cảm giác lời cảm ơn của anh hơi nhiều.” Diệp Hân Đồng thả lỏng nói.

“Lễ phục này cô mặc rất đẹp.” Lee Yul cười nói.

“À? Cảm ơn con mắt của cậu Lee Yul, rất đẹp.” Diệp Hân Đồng khách khí trả lời.

“Nhưng tôi cảm thấy màu đỏ thích hợp với em hơn, em vốn đã ngu ngốc rồi, còn mặc đồ trắng, em sợ người khác không biết mình rất ngu ngốc sao?” Mặc Tử Hiên nhếch miệng vừa đi tới vừa nói, nụ cười trên mặt anh khinh khỉnh châm chọc.

Diệp Hân Đồng liếc qua Mặc Tử Hiên một cái, cũng không bận tâm.

“Đi thôi, Lee Yul” Diệp Hân Đồng nói.

Cô đi về phía giữa đại sảnh.

Kim Lệ Châu đột nhiên ngăn trước mặt cô. Nụ cười ngọt ngào dịu dàng, cảm hơi nâng lên.

“Cảm ơn cô có thể lòng lấy đến đây. Hôm nay tôi sắp xếp một số trò chơi, có lẽ là thích hợp với Diệp cảnh vệ.”

“Được, những bữa tiệc của xã hội thượng lưu không có ý nghĩa đối với tôi, tôi thích trò chơi hơn.”

Diệp Hân Đồng vừa nói xong, Kim Lệ Châu quay sang sân khấu gật đầu với MC.

“Các vị, sau đây chúng ta cùng chơi một trò chơi mạo hiểm. Sau biệt thự này có một mê cung, mọi người có thể phối hợp 2 người hoặc một mình đi vào mê cung. Trong mê cung có thể sẽ có những người áo đen đột ngột nhảy ra, nếu bị họ bắt được đồng nghĩa với thua cuộc, người ra ngoài đầu tiên hoặc cặp đầu tiên ra sẽ nhận được quà tặng giá trị. Quà tặng chính là chiếc Cadillac số lượng có hạn.” MC tuyên bố.

Mặc Tử Hiên cúi đầu nhìn Kim Lệ Châu “Chiếc Cadillac đó chẳng phải là chiếc anh đưa em sao?”

Kim Lệ Châu ngọt ngào cười: “Em vốn định chuẩn bị quà tặng là sợi dây chuyền này, nhưng mà, đối với em nó rất đáng quý, không chỉ là một sợi dây chuyền bình thường, mà là vật kỷ niệm có ý nghĩa nhất giúp em biết rõ tình cảm của mình, cho nên, em đổi quà tặng.”

Mặc Tử Hiên hừ lạnh cười, ánh mắt thay đổi sắc bén phức tạp. “Nếu em không thích chiếc xe kia, anh có thể đổi cái khác cho em.”

“Không phải, em rất thích, phải dùng một môi dụ bằng đồ quý giá sợ mất thì em mới cố gắng hết mình” Kim Lệ Châu nói một câu hai nhĩa.

“Được rồi, để em an tâm, anh sẽ là người đầu tiên ra ngoài, cùng lắm cũng chỉ là một cái mê cung ấu trĩ mà thôi.”

“Lần này, em muốn cùng anh tỷ thí, chúng ta là đối thủ, không phải đồng đội.” Kim Lệ Châu tự tin nói.

Kim Lệ Châu nở nụ cười kín đáo lần nữa nhìn về phía MC.

“MC, dẫn mọi người ra hậu viện”

Diệp Hân Đồng cùng Lee Yul, Mặc Tử Hiên cũng tham gia, Kim Lệ Châu thoáng nở một nụ cười âm hiểm, hôm nay cô có đầy đủ điều kiện để thiết kế một bàn cờ.

“Nếu ai muốn tham gia thì vui lòng ký tên, bên trong rất nguy hiểm, nếu xảy ra vấn đề an toàn, muốn chú thích là mọi người tự nguyện tham gia, không có liên quan đến ai.” MC nói khi thấy mọi người chuẩn bị đi vào.

Mặc Tử Hiên và Lee Yul cùng quay đầu nhìn Kim Lệ Châu, mặt cô nở một nụ cười vô hại.

Mặc Tử Hiên và Lee Yul lại liếc nhau một cái, hai người đều có tâm sự riêng.

“Diệp Hân Đồng, chúng ta chơi cùng nhau.” Lee Yul dịu dàng nói với Diệp Hân Đồng.

“Không cần, Lee Yul, chúng ta cạnh tranh công bằng, nếu tôi đi ra ngoài trước, anh mời tôi ăn, nếu anh ra ngoài trước, tôi nợ anh hai bữa.” Diệp Hân Đồng vui vẻ nói.

Mặc Tử Hiên nhìn hai bọn họ, trong lòng không thể chấp nhận nổi. Anh nắm chặt quả đấm, một nỗi tức giận mơ hồ tồn tại giữa ngực, đột nhiên bùng phát.

133. Chương 133: Trò Chơi Nguy Hiểm (2)

Trò chơi bắt đầu, rất nhiều người chui vào mê cung.

Diệp Hân Đồng lấy khuyên tai, vạch dấu vết lên tường, cô phát hiện trên tường có rất nhiều dấu vết, mọi người đều không quá dấn.

Đột nhiên, một người áo đen nhảy ra.

Diệp Hân Đồng nhìn thẳng hắn, nở nụ cười tự tin, những kẻ áo đen này muốn bắt được cô không phải dễ dàng.

Người áo đen xông lại, Diệp Hân Đồng bình tĩnh tung một cú đá, dễ dàng đánh bại kẻ kia.

Đi khoảng 5p, Diệp Hân Đồng gặp Lee Yul cũng đang tìm cửa ra, Lee Yul cầm một chiếc bút máy trong tay để vạch dấu vết, cậu liếc mắt nhìn chiếc vòng tai trong tay Diệp Hân Đồng, hai người nhìn nhau cười, tiếp tục đi lối của mình.

Khoảng 3p sau, đèn trong mê cung vụt tắt.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, đột nhiên có cảm giác trời đất quay cuồng, cô có cảm giác có một hơi thở dốc nặng nề của một ai đó tràn đầy sát khí đang đến gần cô.

Cô cảm thấy mùi dao lóe sát qua mặt mình.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, Kim Lệ Châu không phải quá đáng như thế chứ.

Đang căng thẳng, Diệp Hân Đồng lại cảm thấy con dao kia lao về phía mình, cô tóm lấy tay người đàn ông này, vừa chế ngự hắn thì đèn vụt sáng, một kẻ áo đen khác lại cầm dao đâm về phía cô.

Có ánh đèn, bản lĩnh của Diệp Hân Đồng có thể phát huy.

Cô trái vung một quả đấm, phải tung một cú đá, đánh rất có hứng.

Kẻ áo đen công phu như mèo ba chân này không phải là đối thủ của cô. Hắn bị thua chạy trốn.

Diệp Hân Đồng đuổi theo, đột nhiên lại có hai người áo đen chạy xuống.

Diệp Hân Đồng sửng sốt cũng chạy theo.

Một vách tường rơi xuống sau lưng Diệp Hân Đồng, ngăn đường cô thông ra mê cung.

Diệp Hân Đồng đuổi xuống dưới, đột nhiên dưới đất có một khoảng rộng sáng sủa, ở đây xuất hiện 5 kẻ áo đen, kẻ nào cũng cầm dao trên tay.

Sau lưng mấy kẻ áo đen có 5 tấm cửa đá. Đây có vẻ là một mê cung thực sự dưới lòng đất.

Diệp Hân Đồng nhìn 5 kẻ áo đen mặt đầy sát khí, liên tưởng đến mục đích Kim Lệ Châu muốn mời mình đến. Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi, một người phụ nữ với bề ngoài cao quý ngọt ngào như thế lại có thể ra tay hạ sát cô.

Năm kẻ kia thoáng liếc nhau rồi đột nhiên cùng phản công về phía cô.

Dao trong tay họ một đường nhắm thẳng vào mặt cô.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, đúng là ra tay thật.

Cô ngồi xổm xuống, nhanh nhẹn khéo léo lẩn qua kẻ hở.

Với sức một người không thể chống lại 5 người đàn ông cường tráng, thế thì chỉ có chạy.

Diệp Hân Đồng không hề do dự đi vào một trong 5 chiếc cửa đá.

5 người kia muốn đuổi theo nhưng chỉ chạy đến cửa đã dừng lại.

Bọn họ tháo mặt nạ.

“Làm thế nào?” Một người trong số đó hỏi.

“Đây là nơi huấn luyện quân sĩ của tổng thống, nghe nói có thể an toàn ra ngoài không đến 10%, chúng ta nên ra ngoài.”

“Phải báo cáo với Kim tiểu thư thế nào?” Một tên áo đen lo lắng.

“Nói thật.”

Người áo đen quay trở lại lâu trên.

Diệp Hân Đồng đi vào bên trong, ánh đèn lúc sáng lúc tối, nhưng trên tường có để sẵn một ít đuốc và diêm.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ, sau lưng 5 kẻ áo đen không đuổi theo, đây là trong nội dung trò chơi hay thực sự là việc ngoài ý muốn?

Diệp Hân Đồng cầm cây đuốc và diêm đi tiếp vào bên trong.

Đi khoảng 2 thước, trước mặt cô hiện lên ba con đường, Diệp Hân Đồng lấy khuyên tai, không biết từ lúc nào đã rơi mất một cái.

Với bộ váy toàn pha lê, cô tiếp tục đi về phía trước, đánh dấu hiệu lên tường.

Được khoảng 5p, cô càng đi càng có nhiều lối, nơi này và mê cung phía trên phức tạp hơn rất nhiều, cứ đi khoảng 2 thước lại có bốn lối mở ra.

Đột nhiên trước mặt cô dường như có một đồng hồ trên mặt đất.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ đi tới, cái đó mặc một bộ âu phục, chắc là người, ai lại nằm ở đây?

Diệp Hân Đồng đến gần.

“A” Cô giật mình, lấy tay bịt miệng.

Đó là một cái xác người đã khô, tính thời gian thì người này ít nhất đã chết 5 năm, chỉ còn lại bộ xương khô.

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Hân Đồng phát hiện trên bức tường chỗ bộ xương có một bản đồ vẽ bằng than.

Xem ra có vẻ giống với bản đồ mê cung, chỗ nào là đường cụt, chỗ nào có thể thông qua.

Bản đồ chưa vẽ xong, chỉ có một chút ghi chú, Diệp Hân Đồng không biết là ý gì, nhưng cô phát hiện rất nhiều chỗ trên tường đều có rất nhiều ký hiệu.

Nhìn kỹ vật còn sót lại trên bộ xương kia, tay tái cầm một con dao, tay phải là một bình nước.

Diệp Hân Đồng cúi lạy cái xác một cái, sau đó cầm con dao trong tay hấn, cô cắt bớt đuôi váy rườm rà, dùng mẫu than từ ngọn đuốc, chép lại tấm bản đồ lên vải.

Diệp Hân Đồng tiếp tục lên đường, càng đi, càng phát hiện đuốc để trên tường mỗi lúc một thưa hơn, đi khoảng chừng nửa giờ, cô dẫm vào một tảng đá dưới chân, trong lòng có một linh cảm không lành.

Biểu tượng đó thì ra là cái này.

Diệp Hân Đồng không dám nhấc chân lên, nhưng nếu không nhấc thì cô không thể đi tiếp.

Cô quan sát bốn phía, phát hiện trên tường có rất nhiều lỗ.

Hô hấp trở nên khó khăn, chỗ này là chỗ nào, sao lại giống nơi họ đã từng đặc huấn (huấn luyện đặc biệt) như vậy.

Diệp Hân Đồng quan sát vị trí các lỗ, theo sắp xếp này thì có một chỗ an toàn, cô phải dùng tốc độ rất nhanh mới mong thoát được đến chỗ an toàn kia.

Trong đầu đếm thầm 1, 2, 3.

Diệp Hân Đồng liên tiếp lộn hai vòng ra sau.

Vài chục mũi tên đồng thường lao ra khỏi lỗ lướt qua sau lưng cô, dạ phục rách nát, thật may không bị thương.

Cô ngoái đầu nhìn lại mặt đất, phát hiện rất nhiều mũi tên rơi trên đó, là cô quá sốt ruột tìm đường ra nên mới không phát hiện được sự hỗn loạn trên mặt đất.

Diệp Hân Đồng xoay người nhìn mảng váy trên lưng đã bị xé nát, trong lòng đột nhiên sợ hãi.

Không ngờ cô không phải anh dũng hi sinh, mà chết vì tham gia một trò chơi biến thái. Tin này truyền về nước, các đồng nghiệp chắc cười nhạo cô đến chết.

Diệp Hân Đồng yếu ớt tiếp tục đi về phía trước.

Cô đi rất chậm, chú ý từng chi tiết nhỏ, đặc biệt những chỗ kỳ quái trên bản đồ ghi chú, cả những biến đổi rất nhỏ trên tường, chỉ cần một chút thay đổi thì ngay sau đó là một cái bẫy.

Rốt cuộc cô cũng đi được đến cuối tấm bản đồ, trước mặt cô có ba lối đi.

Diệp Hân Đồng cảm thấy rất mệt mỏi, cô dựa vào tường trượt xuống.

Mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, muốn ngủ, cô đã đốt 5 cây đuốc, có nghĩa là cô cũng đi 5 tiếng rồi.

Cuối cùng cô mệt rũ rời, ngủ mê man.

134. Chương 134: Trò Chơi Ngụy Hiểm (3)

Người đầu tiên ra khỏi mê cung là Mặc Tử Hiên, tiếp đó là Lee Yul, sau đó là Kim Lệ Châu vẫn mang nụ cười ngọt ngào.

Bữa tiệc náo nhiệt tiếp tục tiến hành, đã gần một giờ, vẫn chưa thấy bóng dáng Diệp Hân Đồng đâu.

Mặc Tử Hiên tâm trạng bất ổn, để ly rượu trong tay xuống, quay lại phía mê cung.

Vừa đến cửa mê cung thì bị Kim Lệ Châu chặn trước mặt.

“Sao vậy? Trò chơi đã kết thúc, anh còn vào làm gì?” Kim Lệ Châu vẫn cười ôn hòa.

“Con bé ngu ngốc kia vẫn chưa ra ngoài, anh phải vào cứu cô ấy.” Mặc Tử Hiên nóng nảy muốn đi vào.

“Ha ha ha.” Kim Lệ Châu bật cười “Cảnh vệ Diệp không thể nào vẫn còn ở trong đó, cô ấy là người thông minh, mấy tên áo đen cũng không phải đối thủ của cô ấy, chắc cô ấy đều thấy chúng ta đã ra, hơi mất mặt nên chắc là lén trốn mất rồi.”

Anh nghĩ ngợi một lúc, lập tức gọi điện về cung.

“Có phải anh quá quan tâm đến cảnh vệ Diệp rồi không?” Kim Lệ Châu hỏi rất bất mãn.

Mặc Tử Hiên nhìn cô, điện thoại vừa kết nối lập tức hỏi: “Diệp Hân Đồng đã về chưa?”

“Dạ chưa! Cổ Phi nói có thể sẽ chơi về trễ” Hàn thường cung còn chưa nói xong, Mặc Tử Hiên đã nóng nảy cúp điện thoại đi vào mê cung.

“Tử Hiên, có thể cô ấy đang trên đường về, theo bản lĩnh của cảnh vệ Diệp chắc sẽ không có vấn đề gì.”

Mặc Tử Hiên không để ý, phăm phăm đi vào.

Ánh mắt Kim Lệ Châu càng trở nên đen tối.

Một thanh niên mặc âu phục nhìn quanh không thấy ai chạy lại.

“Tiểu thư, cô gái đó đã chạy xuống mê cung dưới đất rồi.” Kẻ này cung kính bẩm báo.

“Cái gì? Đã hủy hoại khuôn mặt của cô ta chưa?” Kim Lệ Châu nghiêm nghị hỏi.

Kẻ kia cúi đầu “Chưa ạ, nhưng mà đi vào mê cung dưới đất cũng đồng nghĩa với cử tử nhất sinh. Đoán chừng không có khả năng sống sót.”

Kim Lệ Châu buồn rầu lo lắng một hồi, sắc lạnh nói với người thanh niên này: “Đứng canh ở cửa ra, nếu cô ta còn sống đi ra, nhất định phải hủy hoại dung nhan.”

“Chúng tôi không hề biết lối ra ở đâu?” Người thanh niên cúi đầu nói.

Kim Lệ Châu vừa định nổi giận, ngẩng đầu thì phát hiện Lee Yul đứng cách đó không xa.

Trong mắt Lee Yul đầy ngỡ ngàng không thể tin nổi, đầy bi thương khổ sở.

135. Chương 135: Em Yêu Anh

Kim Lệ Châu quay mặt nói với thuộc hạ trẻ tuổi: “Cậu đi trước đi.”

Lee Yul buồn rầu đi về phía Kim Lệ Châu: “Để cô ấy ra đi.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì?” Kim Lệ Châu ngụy biện, sắc mặt sảm ngợt.

“Vị trí hoàng hậu không ai có thể chiếm được của cô, không cần làm thế với cô ấy, chẳng phải cô là người rộng lượng sao, vì sao lần này lại thiếu lý trí như vậy?” Lee Yul rất bận tâm.

“Nếu người kia lên ngôi hoàng đế? Vị trí hoàng hậu của tôi có thể giữ được sao?” Kim Lệ Châu rút nước mắt nổi ngượng lại.

Lee Yul cười châm chọc “Cho nên cô mới lần tấn giữa tôi và Mặc Tử Hiên. Cô biết cha tôi âm thầm truyền ngôi cho Mặc Tử Hiên, nên đã xác định hướng đi ỳnh?” Lee Yul càng bi thống.

“Không phải, là ba tôi nhìn trúng Mặc Tử Hiên, ông chưa tỏ rõ quan điểm là bởi vì vẫn đang quan sát.” Kim Lệ Châu kích động nói ra.

“Quan sát? Quan sát cái gì? Quan sát xem cha tôi sẽ truyền ngôi cho tôi hay không? Yên tâm đi, không có khả năng này sẽ không xảy ra. Thả cô ấy ra đi. Tôi lấy tình hữu nghị mấy chục năm giữa chúng ta để cầu xin cô.” Lee Yul thương cảm nói.

Kim Lệ Châu quay đi: “Tôi cũng bất lực, tôi chỉ muốn tiểu trủng đại giới (trùng phạt nho nhỏ để cảnh cáo), không ngờ cô ta lại chạy vào mê cung dưới đất.”

“Có bản đồ không?” Lee Yul lo lắng hỏi.

“Cái mê cung đó là nơi huấn luyện tử sĩ của cha tôi, ai vào đó đều cử tử nhất sinh, chỉ cha tôi mới có bản đồ.” Đột nhiên Kim Lệ Châu giống như đang nghĩ đến cái gì, cô bước nhanh tới trước mặt Lee Yul, ngẩng đầu hỏi rất đằm đằm đáng yêu: “Anh sẽ không nói cho Mặc Tử Hiên chứ, nếu anh nói cho anh ấy biết thì tôi xong rồi.”

Lee Yul đau lòng nhìn Kim Lệ Châu, ánh mắt u oán khiến cô vô thức cúi đầu.

“Nếu anh muốn phá hủy giấc mộng của tôi thì tôi cũng không còn cách nào, nhưng mà, tình cảm của tôi đối với anh xưa nay vẫn chân thật.” Kim Lệ Châu khéo léo động lòng người, ngẩng đầu lên nói.

Lee Yul cười lạnh, vô cùng thâm lương.

“Thế thì chúng ta thỏa thuận, cô lấy bản đồ cho tôi, tôi giữ bí mật cho cô, từ giờ về sau, chúng ta không còn gì để nói với nhau.”

Kim Lệ Châu hơi do dự.

“Cho tôi mấy tiếng, tôi đến chỗ cha lấy trộm.”

Kim Lệ Châu liếc mắt nhìn cửa mê cung, nhấn một nút.

Lee Yul không biết cô làm gì, đành chờ đợi với tâm trạng phức tạp.

Mặc Tử Hiên thấy đèn đột tắt rồi đột nhiên sáng lại.

Anh đang tìm dấu vết Diệp Hân Đồng để lại dưới mặt đất, ở ngay một cửa động tìm thấy một chiếc vòng tai của cô.

Do dự một giây anh đi vào.

Anh cảnh giác nhìn lên tường, Diệp Hân Đồng đã vào đây, dấu vết để lại đều rất mới, anh đi theo hướng của cô, thấy một bộ xương khô dưới đất.

Nhú chặt mày, quan sát tấm bản đồ để lại, anh nhắm mắt, ghi nhớ lại trong đầu.

Anh đi theo quỹ đạo bản đồ vạch ra, vừa đi vừa quan sát dấu hiệu trên tường, cũng nhìn thấy những mũi tên trên đất, thấy hơi lửa trên các vách tường, càng đi anh càng thấy kinh hồn bạt vía, càng đi càng lo lắng cho sự an nguy của Diệp Hân Đồng.

Rốt cuộc đi hơn 1 tiếng đồng hồ, anh nhìn thấy Diệp Hân Đồng đang nằm dưới đất.

“Diệp Hân Đồng” Mặc Tử Hiên kêu lên chạy tới, vỗ vỗ lên mặt Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng yếu ớt tỉnh lại thấy ngay khuôn mặt ân cần của Mặc Tử Hiên.

“Làm sao anh tìm được tôi?” Cô cười nhạt tỉnh lại, thấy trước mặt vẫn còn năm cửa động, nụ cười ngưng bật.

“Thì ra vẫn chưa ra khỏi mê cung” Diệp Hân Đồng nói với vẻ mất mát.

Mặc Tử Hiên lập tức ôm cô vào ngực, không nói bất cứ cái gì chỉ ôm cô thật chặt.

“Sao vậy? Anh cũng không đi ra ngoài à? Không cần gấp, chỉ không có phần thưởng mà thôi, chúng ta nhận thua, sẽ có người dẫn chúng ta ra ngoài.” Diệp Hân Đồng mỉm cười nhưng trong lòng cảm thấy chua xót.

Thực ra cô cũng cảm thấy, mê cung này không phải là trò chơi đơn giản.

“Yên tâm, anh sẽ dẫn em đi.” Mặc Tử Hiên ôm chặt lấy cô cam kết.

Lần này, cô cũng không từ chối bộ ngực của anh, an tĩnh nằm im trên đó.

“Cảm ơn anh đã tìm thấy tôi.” Diệp Hân Đồng chưa chút nói.

Mặc Tử Hiên nhìn tình trạng thảm hại của cô, nắm chặt quả đấm “Cảm ơn em đã không bị thương.”

Diệp Hân Đồng mở tấm bản đồ trong tay “Không có bản đồ, chúng ta đi thế nào?”

Mặc Tử Hiên hít sâu một hơi, buông cô ra, nhặt cục đá trên mặt đất, ném vào cửa động.

“Cộp, cộp cộp” Tiếng động vang rất xa.

Diệp Hân Đồng mệt mỏi dựa tường đứng lên.

“Nghe có vẻ không khác nhau lắm”

Sắc mặt Mặc Tử Hiên nặng nề: “Em chọn một cái, chúng ta đi theo hướng em chọn.”

Diệp Hân Đồng quan sát lại các cửa động, từng cái cửa không có khác biệt mấy, chỉ là treeb mỗi cửa có những vết khắc khác nhau.

Cô bồi hồi đứng trước từng cái cửa “Trên 5 cửa này đều có những vết khắc khác nhau, đếm thử cửa số 2 số 3 có vẻ nhiều nhất. 1, 2, 3...” Diệp Hân Đồng tỉ mỉ đếm từng cái “Ở cửa thứ 3 có sáu vết khắc, thứ 2 có 5. Anh chọn một đi.”

Mặc Tử Hiên cũng liếc mắt nhìn, dắt tay Diệp Hân Đồng đi về phía cửa thứ 3.

Trước cửa là một đường rộng, nhưng càng đi vào sâu đường càng hẹp, địa thế đi xuống, càng lúc càng ngoằn ngoèo.

Mặc Tử Hiên đang dẫn đường phía trước đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Ở đây có một cái hồ sâu chừng 3.2m, để anh nhảy xuống.” Mặc Tử Hiên bỏ cây đuốc xuống, ước chừng độ cao.

“Ừm, được”

Mặc Tử Hiên nhảy xuống, vươn tay: “Nhảy xuống đi, anh đỡ em”

“Không cần, độ cao này không có vấn đề gì” Diệp Hân Đồng phóng khoáng nói.

“Dừng cây mạnh, rất cao, anh đỡ em.” Mặc Tử Hiên cứng rắn nói.

Diệp Hân Đồng do dự một chút, nhảy xuống, Mặc Tử Hiên thuận lợi đón được.

Anh dịu dàng nhìn mặt cô, không buông ra.

“Thả tôi xuống đi.” Diệp Hân Đồng giãy giụa muốn xuống.

“Để cho anh ôm một chút được không? Nếu không quay lại tìm, anh sợ là sẽ thật sự mất em.” Anh dịu dàng nói.

Diệp Hân Đồng rung động trong lòng.

Vốn đã thể muốn phải sạch quan hệ với anh, nhưng lúc này tim lại đập loạn vì anh.

“Buông ra đi..., anh lúc nào cũng không quên mập mờ với phụ nữ xung quanh.” Diệp Hân Đồng nói như oán trách.

“Anh nói thật, anh yêu em, không phải giả dối, không phải mập mờ, không phải lời ngon tiếng ngọt, là thực sự yêu em.” Mặc Tử Hiên buông Diệp Hân Đồng ra.

“Làm ơn đi, con người này, thời điểm này anh nói tôi chẳng có chút cảm giác nào, anh thật không hiểu chuyện, phải tìm đường ra ngoài quan trọng hơn.” Diệp Hân Đồng lựa chọn không tin.

“Không phải anh không hiểu chuyện, mà sợ nếu không nói ra sẽ không còn cơ hội.” Mặc Tử Hiên sầu não nói.

“Không đâu, chỉ là một trò chơi thôi, mất thời gian tìm một chút, sẽ ra ngoài.” Diệp Hân Đồng tự an ủi.

Cô nói xong muốn đi vào bên trong.

Mặc Tử Hiên lại kéo lấy cô.

“Anh hỏi em một câu, hãy thành thật trả lời, anh không muốn chết mà không nhắm mắt.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Cái gì?” Lòng Diệp Hân Đồng cũng vô thức trở nên trầm trọng.

“Anh và Lee Yul, rốt cuộc em thích ai?”

Diệp Hân Đồng cười bất đắc dĩ, hẩn lại đem vấn đề rối rắm này vào đây, thật không cần thiết.

“Đều quý như bạn bè thôi. Không có ai đặc biệt.”

Mặc Tử Hiên lo lắng kéo tay Diệp Hân Đồng.

Tay cầm đuốc hướng về đằng trước.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, trên mặt đất đầy những bộ xương khô.

“Tại sao đều chết ở đây?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nhú chặt mày, dường như cũng đang suy tư điều gì.

Trong mắt anh lần đầu tiên xuất hiện cảm giác bi ai “Có khả năng chúng ta bước thêm một bước nữa sẽ chết, vậy em đã muốn nói sự thật cho anh biết hay chưa?”

Diệp Hân Đồng hơi sợ, cô ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên, trông mắt anh phức tạp sâu hun hút.

“Vậy em hỏi anh, anh thật sự thích em ư? So với Kim Lệ Châu, anh thích ai hơn?”

“Em” Anh trả lời dứt khoát.

“Nếu so với ngôi vị hoàng đế”

“Vị trí kia anh không thể không làm” Anh cũng trả lời không do dự.

Diệp Hân Đồng do dự, cô cúi đầu hỏi: “Vì sao lại thích em? Em không ưu tú, mọi mặt đều không bằng Kim Lệ Châu.”

“Anh không biết, chỉ cần thấy em mặc quần áo Lee Yul tặng, anh ghen tức đến sắp phát điên rồi, chỉ biết là vô cùng muốn gặp em, muốn ngày ngày được ôm em, yêu em, khát vọng em, gặp em thấy lòng mình vui vẻ, chỉ muốn cả đời chiếm giữ em, còn em thì sao? Cho anh một câu trả lời chân thật đi, anh biết là đối với anh, em cũng không phải không có cảm giác.”

“Em yêu anh” Diệp Hân Đồng cướp lời anh.

Cô nhìn anh nghiêm túc “Nhưng em lại không thể yêu anh, không thể mơ ước chồng của người khác. Kể cả phải đau lòng, cũng sẽ không làm những chuyện thương tổn đến người phụ nữ khác.”

Mặc Tử Hiên ôm chặt cô.

“Ôm chặt lấy anh” Mặc Tử Hiên thâm tình nói.

Diệp Hân Đồng buông thõng tay, không nói gì.

“Sau một khắc, chúng ta có thể sẽ chết, anh không phải chồng người khác, không thể mở rộng lòng mình một lần sao?” Mặc Tử Hiên bắt đầu nói.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, vươn tay, cũng ôm anh thật chặt.

136. Chương 136: Em Yêu Anh (2)

“Được chôn cùng một huyệt với em, cảm giác cũng không tệ lắm” Mặc Tử Hiên đột nhiên nói vẻ nhạo báng.

“Aizz” Diệp Hân Đồng thở dài.

“Tại sao lại thở dài?” Mặc Tử Hiên cố thả lỏng.

“Ra quân chưa thắng trận đã chết, ngôi vị hoàng đế của anh phải thế nào? Mẹ em phải làm sao?” Diệp Hân Đồng cũng rất buồn cười, nhưng tâm trạng quá nặng nề, lòng bị đè nén cảm thấy rất đau.

Mặc Tử Hiên dắt tay cô.

“Chúng ta sẽ cùng đối mặt”

Hai người tay trong tay đi tiếp.

Mỗi bước đi của họ đều dè dặt cẩn trọng, Mặc Tử Hiên bước một bước, đột nhiên có cảm giác chẳng lành.

Bước thêm một bước.

“Ầm ầm” Tiếng nổ vọng tới.

Mặc Tử Hiên quan sát mọi nơi, rốt cuộc thấy chỗ cao ba mét, một khối đá tròn chuyển động về bên cạnh
“Không xong rồi, đó là cửa đá cảm ứng, chúng ta mau quay lại đi.” Mặc Tử Hiên kéo Diệp Hân Đồng bỏ chạy.

Vừa dứt lời, lước lù ồ ạt tràn vào.

Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng chạy đến chỗ đã nhảy xuống, anh đẩy cho cô bò lên trên.

Nước tràn đến rất nhanh, Diệp Hân Đồng vừa bò lên đến nơi, nước đã ngập đến cổ mặt.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng nằm bò ra mặt đất, kéo Mặc Tử Hiên lên.

Đến khi kéo được Mặc Tử Hiên lên, Diệp Hân Đồng đã kiệt sức, nằm vật ra mặt đất.

Nước dập tắt ngọn đuốc, khắp nơi tối đen như mực.

“Đây là một trò chơi sao?” Diệp Hân Đồng nằm trên mặt đất thở hổn hển.

“Đáng lẽ em không nên vào mê cung bí mật này” Mặc Tử Hiên thâm trầm nói.

“Cái trò chơi này thật quá đáng, nếu không có 5 người áo đen cầm dao lao về phía em, em chạy vào đây làm gì.” Diệp Hân Đồng lơ mơ biết chuyện gì, nhất định Kim Lệ Châu muốn cho cô thua.

“Diệp Hân Đồng, có thể đồng ý với anh, nếu có cơ hội đi ra ngoài...”

“Bỏ qua cho Kim Lệ Châu đúng không?” Diệp Hân Đồng cướp lời.

Mặc Tử Hiên im lặng trong bóng tối.

Diệp Hân Đồng bò dậy.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm khó vợ chưa cưới của anh, nếu có chết cũng là đáng đời tôi, anh biết tính tôi xui xẻo mà.” Diệp Hân Đồng quay lưng đi, nước mắt biến mất trong bóng tối.

Mặc Tử Hiên ôm lấy lưng cô.

“Không phải lo lắng cái này, mà lo lắng em sẽ bị hãm hại. Thế lực của Kim Thụy Tường trước mắt anh không có cách nào chống lại, anh không bảo vệ được em.” Mặc Tử Hiên dịu dàng nói.

Nước mắt Diệp Hân Đồng càng đổ ra nhiều hơn. Những giọt nước ấm áp rơi vào tay anh.

Lòng anh căng thẳng, dùng ngón tay lau khô nước mắt cho cô “Đồ ngốc, lần đó khóc trong khách sạn, thực sự vì nhớ nhà ư?”

“Không phải, là vì anh” Diệp Hân Đồng thẳng thắn.

Mặc Tử Hiên ôm cô chặt hơn, tròng mắt sâu thẳm lóe lên một sắc thái khác thường.

“Chúng ta mau trở lại chỗ cũ chọn động khác đi, trong động càng lâu càng nguy hiểm, thế lực của chúng ta cũng ngày càng suy kiệt.” Diệp Hân Đồng lấy lại tinh thần.

Mặc Tử Hiên dắt tay cô, hai người cùng bước đi trong bóng tối.

“Em có tin không? Tâm trạng anh lúc này rất tốt.” Mặc Tử Hiên vừa đi vừa nói, cố gắng khiến cho tâm trạng vui vẻ.

“Anh so với bất kỳ kẻ nào cũng dễ dàng tìm được niềm vui trong đau khổ, lại càng biết che giấu cảm xúc chân thật.” Diệp Hân Đồng đi sau anh trả lời.

“Không phải, vì em nói yêu anh. Hôm nay sẽ là ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời anh.”

Nhớ lại? Tại sao nghe thấy từ này, trong lòng Diệp Hân Đồng lại đè nén một cảm giác khổ sở.

Bọn họ đi ra ngoài, nhặt một cây đuốc còn sót lại.

“Có muốn nghỉ một chút không hay đi tiếp?” Mặc Tử Hiên hỏi Diệp Hân Đồng có vẻ đã mệt.

Diệp Hân Đồng lắc đầu “Đi tiếp thôi, lần này chúng ta chọn cửa nào đây?”

“Thứ hai”

Diệp Hân Đồng đi theo Mặc Tử Hiên, mỗi bước đi của họ đều thật cẩn thận, vì không biết trước sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên dừng bước.

Vì động tương đối rộng, Diệp Hân Đồng đi bên cạnh anh.

Nhìn sang bên cạnh, thấy một bộ xương nằm trên đất.

“Thế này thì con đường này cũng không đúng phải không?” Diệp Hân Đồng nở một nụ cười vô cùng thâm đạm.

Mặc Tử Hiên nhìn về phía trước, suy nghĩ. Anh lại quan sát bốn phía, kéo Diệp Hân Đồng núp vào một tảng đá trời lên.

Nhìn thần sắc nặng nề của Mặc Tử Hiên, dáng vẻ chăm chú suy nghĩ của anh luôn vô cùng hấp dẫn cô.

Tim cô đập thình thịch, anh lại thật sự thích cô, trước khi chết cô được hưởng thụ tình yêu chân chính, cũng coi như ông trời ưu ái rồi.

Đột nhiên, Mặc Tử Hiên cởi quần áo trên người.

“Anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi, anh cởi hết quần áo ra thì thành trần truồng rồi, chẳng lẽ trước khi chết lại muốn cùng cô... như thế sao?

Mặc Tử Hiên không để ý đến Diệp Hân Đồng, cầm quần áo vứt về phía trước.

“Pằng pằng pằng” Một loạt tiếng súng vang dội trong sơn động.

Diệp Hân Đồng kinh sợ “Chắc không thoát khỏi cái động này mất.”

Mặc Tử Hiên cười, tiếng cười trong hang động có phần kỳ bí, anh tự tin nói: “Anh biết rõ làm sao để đi ra ngoài.”

“Hả?” Nghe được lời nói đó, Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy vô cùng an tâm, anh mặc dù ba lẳng nhăng, tùy hứng, nhưng những thời điểm mấu chốt rất manly.

Mặc Tử Hiên dắt Diệp Hân Đồng đi ra ngoài, anh tiếp tục tiến vào cửa động thứ 3

Diệp Hân Đồng kinh ngạc “Anh có phải bị hù dọa phát điên rồi không?”

“Đường ra khẳng định là ở đây”

“Chỗ này anh còn chưa đi vào, làm sao có thể khẳng định như vậy?”

Mặc Tử Hiên tự tin cười “Thế thì em ngồi đây nghỉ ngơi một chút, chờ anh”

Diệp Hân Đồng không hiểu gì, chỉ thấy mặc đi vào cửa thứ nhất rồi đi ra, cứ vậy đi vào cửa thứ tư, thứ năm rồi đi ra.

Anh đi đến trước mặt Diệp Hân Đồng với ánh mắt chiến thắng “Đi thôi, nếu dự đoán của anh chính xác, đường ra chính là cái miệng cống đó.”

“Tại sao?” Diệp Hân Đồng không hiểu gì

“Tất cả các thi thể trong động đều khớp với số vết khắc trên cửa động, trừ cửa động thứ 3, nơi đó chỉ có 5 thi thể, lại có 6 vết vạch, có nghĩa là có người đã ra khỏi từ chỗ đó.”

“Nói rất có lý” Diệp Hân Đồng cũng nở nụ cười hi vọng.

Bọn họ lại đi vào cửa động thứ 3.

Mực nước trong động đang ở hai vị trí 2 thước, bắt đầu giảm xuống, mực nước giảm thì tảng đá tròn kia cũng từ từ đóng lại.

“Chờ đến khi mực nước ở 1,6 thước, anh sẽ nhảy xuống trước, em giẫm trên vai anh giống như vừa rồi chúng ta bò lên.” Mặc Tử Hiên dặn dò.

“Ừ” Cô hoàn toàn tin tưởng, tin anh sẽ đưa cô ra ngoài, chỉ có điều sau khi ra khỏi đây, cô sẽ đối mặt với anh ra sao.

Mặc Tử Hiên nhảy xuống, Diệp Hân Đồng cũng nhảy xuống.

Mấy cái xác dạt dềnh trên mặt nước, kỳ bí khác thường.

Cây đuốc của Mặc Tử Hiên bị dạt về cuối tường.

Diệp Hân Đồng leo lên trước, sau khi leo lên cô phát hiện mình đang ở trong một ao nước tương tự, có thể đứng thẳng được chỉ có chỗ cửa đá, một ít điểm cô có thể đứng được, có nghĩa là cô chẳng có cách nào kéo được Mặc Tử Hiên lên.

Cô không thể bỏ anh lại được, chết cũng không.

Diệp Hân Đồng cởi giày ra, nhảy lên.

“Sao vậy?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Diệp Hân Đồng không để ý đến anh, cô hạ lưng xuống, dùng đầu gối chống.

“Lên đi” Diệp Hân Đồng kêu.

“Em có thể không?” Mặc Tử Hiên lo lắng hỏi.

“Có thể” Cô sẽ cố gắng hết sức.

Mặc Tử Hiên kéo tay cô. Cô liều mạng dùng tất cả sức lực kéo anh lên, cảm giác như từng đốt xương sắp không chịu nổi.

“Khục” Cổ tay, cổ chân cũng đều bị tẹo.

Rốt cuộc kéo được anh lên, thì cô lại yếu ớt trượt xuống...

137. Chương 137: Mỗi Thế Giới Chỉ Có Một Hoa

Mặc Tử Hiên nhanh tay tóm được chân Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng bị kéo ngược lên người anh.

“Anh không sao là được rồi.” Cô yếu ớt nói.

Mặc Tử Hiên đỡ cô, nhìn về phía trước phát hiện một ao nước.

Nếu lối ra của cái động này là một con đường chết, thế có nghĩa là, bọn họ bị nhốt trong cái mật thất này rồi chết chìm trong nước.

“Chúng ta phải nhanh hơn, mực nước tăng rất nhanh”. Mặc Tử Hiên nói

“Anh đi đi, đừng lo cho em” Cô biết đầu gối đã bị mài đến không đi nổi, cũng chẳng còn sức mà đi.

Mặc Tử Hiên không nói lời nào vác cô lên lưng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Diệp Hân Đồng tựa trên lưng anh, khuôn mặt tươi cười, cảm giác thật yên tâm.

“Lát nữa em nhảy xuống trước, được không?” Mặc Tử Hiên hỏi Diệp Hân Đồng.

“Ừ”

Mặc Tử Hiên để Diệp Hân Đồng ra cửa, anh cũng leo ra theo.

Rốt cuộc, hai người trôi lên mặt hồ.

Đây là cái hồ ở biệt thự.

Mặc Tử Hiên đỡ Diệp Hân Đồng lên bờ, hai người mệt mỏi nằm vật xuống.

Nhìn lên trời, vẫn trắng xóa như thế.

Mệt quá, buồn ngủ quá.

Mặc Tử Hiên mệt mỏi đứng lên, kéo Diệp Hân Đồng: “Đừng ngủ ở đây, sẽ cảm thấy, biệt thự ở trước mặt rồi, chỉ cần kiên trì 5p thôi.”

Diệp Hân Đồng muốn đứng dậy, nhưng không còn sức mà đứng.

Mặc Tử Hiên công cô đi về phía biệt thự.

.....
“Cái gì, không có bản đồ?” Lee Yul kinh ngạc nhìn Kim Lệ Châu vừa trở về.

“Ba tôi nói vậy, ông nói cho dù Mặc Tử Hiên không ra ngoài được thì ông cũng không giúp được gì.” Kim Lệ Châu nói với vẻ rối rắm.

Lee Yul sững sốt, đi về hướng mê cung.

“Lee Yul, đi vào đó là cứu tử nhất sinh, nếu Mặc Tử Hiên không ra được cũng là chuyện tốt với anh, cần gì phải mạo hiểm vào đó.” Kim Lệ Châu nóng nảy nói.

Lee Yul do dự mấy giây rồi đi vào trong.

“Lee Yul” Giọng nói yếu ớt của Diệp Hân Đồng truyền đến.

Lee Yul và Kim Lệ Châu đồng thời quay đầu lại, thấy Mặc Tử Hiên đang công Diệp Hân Đồng đứng đó, Kim Lệ Châu kinh ngạc biến sắc, không biết Mặc Tử Hiên đã nghe được bao nhiêu.

Cô mạnh mẽ kéo ra một nụ cười “Sao mọi người lại đi từ ngoài vào?”

“Chúng tôi bây giờ mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi.” Mặc Tử Hiên mệt mỏi nói.

“À, trên tầng có phòng.” Kim Lệ Châu lập tức nói.

Mặc Tử Hiên công Diệp Hân Đồng về phòng. “Tự mình tắm rửa không vấn đề gì chứ?”

Diệp Hân Đồng lắc đầu.

Mặc Tử Hiên đóng tất cả cửa sổ, kiểm tra kỹ từng chỗ.

“Có chuyện gì gọi anh, anh ở phòng sát bên, nhớ khóa cửa.” Mặc Tử Hiên nói xong, sang phòng bên cạnh.

Vừa vào đến cửa, Kim Lệ Châu đã xông vào, ôm anh từ đằng sau.

Mặc Tử Hiên phiền não đẩy tay cô ra “Anh rất mệt, cần nghỉ ngơi.”

Kim Lệ Châu lại ôm lên “Để chúng ta cùng nghỉ đi.”

“Anh ngay cả sức ôm em cũng không có, đừng ồn ào.” Mặc Tử Hiên cởi mớ quần áo ướt của mình đi vào phòng tắm.

“Anh công Diệp Hân Đồng lâu như vậy mà không có sức để ôm em nghe chẳng buồn cười quá đi.” Kim Lệ Châu như sắp phát khóc.

Mặc Tử Hiên không nói gì, đi vào phòng tắm.

Lúc anh đi ra, Kim Lệ Châu vẫn đứng đó, anh không để ý, vén chăn lên đường nằm dài ra.

“Lấy em được không? Em cầu xin anh hãy lấy em.” Kim Lệ Châu nói với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên không hề để ý, chìm vào giấc ngủ.

“Nếu anh không lấy em, thì chúng ta chia tay đi.” Kim Lệ Châu chảy nước mắt, vẻ mặt rất tuyệt tình. Trong lòng như đang suy tính gì.

Cô nhìn đôi mắt khép chặt của Mặc Tử Hiên, chờ đợi câu trả lời.

Nhưng hơi thở đều đều của anh nói cho cô biết, anh đã ngủ rồi.

Kim Lệ Châu ngồi ở đầu giường, lẳng lặng, nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống. Cô rất muốn đánh thức Mặc Tử Hiên, tâm trạng phức tạp khiến cô không hiểu nổi mình đang muốn gì.

Cả đêm qua cô cũng chưa hề ngủ. Nhìn lại Mặc Tử Hiên đang ngủ say, một ý tưởng ác độc lóe lên trong đầu cô.

138. Chương 138: Mỗi Thế Giới Chỉ Có Một Hoa (2)

Kim Lệ Châu cởi quần áo của mình, nằm bên cạnh Mặc Tử Hiên, thả chăn vào ngực, để lộ rãnh ngực vừa đủ, lấy điện thoại di động, hướng về phía ống kính nở một nụ cười nào đó đơn thuần.

Tấm hình này được truyền đi, cô biết là có ý nghĩa gì.

Nếu không thể giữ được lòng đàn ông, cô cũng phải giữ được vị trí cao quý nhất.

Diệp Hân Đồng ngủ thẳng một giấc đến lúc chạng vạng mới tỉnh lại vì đói quá.

Bước xuống khỏi giường, toàn thân xương cốt như vỡ vụn, mỗi bước đi là đau ê ẩm.

Trên đầu giường có quần áo, không biết là ai đã để đây.

Cô thay quần áo xong, kéo rèm cửa sổ, mặt trời sắp xuống núi, phía tây nhuộm đỏ rực cả trời mây.

Diệp Hân Đồng nhìn xuống, thấy Kim Lệ Châu đang đứng với Lee Yul, hai người dường như đang nói gì. Nhớ lại từng chút một của ngày hôm qua, cô cảm thấy đau lòng.

Cô thổ lộ với Mặc Tử Hiên, Mặc Tử Hiên cũng thổ lộ với cô, giữa cô và anh còn một Kim Lệ Châu, và cả một ngai vàng, thân phận của họ không thể ở cùng một chỗ với nhau, về sau sẽ phải đối mặt với nhau thế nào đây.

Diệp Hân Đồng dè tay lên trái tim.

Biết rõ là yêu lại không thể yêu, cảm giác này thật là đau khổ, Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Vừa định mở cửa đi ra ngoài.

Mặc Tử Hiên đã đứng ở cửa, trên mặt là nụ cười tà mị, đầy ý vị sâu xa.

“Anh tới làm gì?”

Vừa dứt lời, Mặc Tử Hiên tiến lên một bước, dùng tay phải chặn lấy đầu cô, dựa lưng vào cửa, đóng cửa lại, hôn lên môi.

Tất cả động tác này đều liền một mạch.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc muốn đẩy ra.

“Đừng cự tuyệt anh.” Anh hờn hển nói.

Tay vẫn dè chặt gáy cô.

“Chúng ta không thể.” Cô nói bằng lý trí, nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh.

“Không có gì không thể, anh yêu em.” Mặc Tử Hiên nói xong lại tiếp tục hôn cô.

Diệp Hân Đồng quay mặt đi, trên mặt thể hiện rõ lý trí: “Hãy quên ngày hôm qua đi. Tất cả chỉ tồn tại trong mê cung, ra khỏi đó em không còn gì cả.”

Mặc Tử Hiên từ từ buông Diệp Hân Đồng. Mặt cũng nặng nề nghiêm túc hỏi cô: “Thế thì em hi vọng anh phải làm sao?”

“Không hi vọng gì cả, anh cứ làm theo ý mình. Suy nghĩ của em không liên quan đến anh.” Những gì cô nói đều là những lời cô thực sự tốt ỉnh.

So với quyền lợi, mọi thứ đều nhỏ bé. Cô cũng không muốn trở thành gánh nặng của anh.

Chỉ là lần đầu yêu say đắm, không có gì, mới mấy ngày thôi, sẽ trôi qua rất nhanh.

“Không thể ở lại bên anh sao? Em chiếm vị trí độc nhất vô nhị trong lòng anh, Hàn cung cũng sẽ có vị trí cho em.” Mặc Tử Hiên nói nghiêm túc.

Diệp Hân Đồng nhìn anh, đột nhiên cười nhạt.

“Vị trí nào? Tử phi? Thê thiếp? Hay là thân phận chưa thể truyền ra ngoài? Hoặc là trái bom của anh để quốc dân công kích. Mặc Tử Hiên đủ rồi, em cũng chưa yêu anh sâu sắc, có cần thiết phải chia sẻ chồng với người khác không, còn nữa...” Diệp Hân Đồng do dự.

“Còn cái gì?” Ánh mắt thâm trầm của Mặc Tử Hiên lóe lên ý gì, những lời của cô nhưng động vào tâm linh của anh.

“Giữa anh và Vũ Văn Thành, em thích Vũ Văn Thành hơn, vô duyên vô cớ lên giường với anh chỉ là để trả thù Vũ Văn Thành. Bây giờ đã thanh toán xong với sự phản bội của anh ấy, sau này em sẽ yêu anh ấy thật nhiều, một lòng một dạ với anh ấy, chúng ta chỉ nên dừng ở đây.” Diệp Hân Đồng nói trái với lương tâm của mình.

Ánh mắt thâm trầm của Mặc Tử Hiên nổi lên lửa giận “Không thể nào, anh không tin.”

“Tin hay không tùy anh. Em và anh ấy biết nhau đã hơn chục năm, em vẫn luôn thích anh ấy, anh có biết là anh ấy thổ lộ em vui biết nhường nào không? Cảm giác như muốn tuyên bố với cả thế giới mà không phải là thứ tình yêu nông cạn như với anh.” Cô cố hết sức làm cho anh tin.

“Nếu quả thực em yêu hẳn ta như vậy, tại sao lúc thấy hẳn đi với Đề Na em chẳng hề thương tâm, bây giờ em nói thế là vì cái gì? Anh tin những điều hôm qua em nói đều là sự thật.” Mặc Tử Hiên không còn giữ được bình tĩnh.

“Đồ ngốc, anh gần như sắp chết, em chỉ lừa anh thôi, anh đều tin hay sao? May quá, nếu mọi người đều không ai chết, vậy thì hãy sống với cuộc sống của mình thôi.” Diệp Hân Đồng bày ra dáng vẻ ‘chuyện nhỏ thôi’

“Cái gì gọi là lừa anh? Anh không tin” Anh rối rắm kéo Diệp Hân Đồng lại. “Nhìn thẳng vào mắt anh, em có thể lặp lại câu nói em không yêu anh mà yêu Vũ Văn Thành không?”

Diệp Hân Đồng nhìn vào đáy mắt có phần chấp nhận khổ sở của anh, lòng cũng co rúm, nhưng, cô biết nếu thừa nhận yêu anh, bọn họ cũng chẳng thể ở bên nhau.

Trừ khi anh rời bỏ ngai vàng, nhưng điều này với anh là không thể nào, cô không muốn hại anh.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, trả lời: “Vũ Văn Thành đối với em, giống như một bạch mã hoàng tử trong mộng, có thể yêu anh ấy là việc em ước mơ từ lâu, còn anh, chỉ là một chấm nhỏ xa vời không thể chạm tới, cũng không thể xuất hiện trong mộng, chúng ta không thể đến với nhau, cũng không có tương lai, vẫn là câu nói kia, nếu không thể là bạn bè, em cũng đành chỉ làm cảnh vệ của anh.”

“Em thật tàn nhẫn, máu lạnh, không thể cho người ta một chút ấm áp.” Mặc Tử Hiên như bị đá kích đa đòn, xoay người mở cửa. Vừa ra khỏi cửa thì thấy Kim Lệ Châu và Lee Yul đi tới.

139. Chương 139: Mỗi Thế Giới Chỉ Có Một Hoa (3)

Anh hơi ngẩn người, quay lại nhìn Diệp Hân Đồng giống như đang mất hồn “Chuẩn bị đi, chúng ta về, mai còn có việc phải làm.”

Diệp Hân Đồng nhớ ngày mai phải đi nghe buổi diễn tấu dương cầm.

“Được, tôi biết rồi.”

Mặc Tử Hiên ra khỏi phòng Diệp Hân Đồng, không thèm nhìn Kim Lệ Châu lấy một cái, đi thẳng xuống lầu.

Bóng lưng anh có vẻ cô độc.

Kim Lệ Châu do dự một chút rồi chạy theo.

Diệp Hân Đồng đứng sờ tại chỗ, cô nhen cho bọn họ thời gian, nhưng sao tim lại đau như thế.

Chỉ muốn khóc, cô nhìn Lee Yul một cái, rồi đóng cửa khóc thút thít.

Lee Yul đẩy cửa. Sững sờ nhìn về vô cùng đau khổ của Diệp Hân Đồng.

Anh nhíu mày, nghi ngờ hỏi “Cô không phải là thích Mặc Tử Hiên chứ?”

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, nhưng không cách nào lấy lại cân bằng cho nội tâm đau đớn của mình, cô cảm thấy bị đè nén nặng nề, đè nén đến mức trái tim đau tãt.

Cô lại lần nữa đem người mình yêu cho kẻ khác.

Cô chất vấn bản thân, tại sao không thể ích kỷ, không thể ôm chặt lấy anh, đòi hỏi anh, cô cảm thấy uất ức thay ỉnh, vô cùng bất lực. Cô sợ rằng nếu ích kỷ thì kết cục còn đau lòng gấp mấy lần, nếu kết quả đã rõ như vậy, sao còn làm ỉnh lúng túng.

Nước mắt tuôn rơi.

Lee Yul thấy dáng vẻ đau đớn của cô vô cùng kinh ngạc: “Cô thực sự thích Mặc Tử Hiên?”

“Tôi rất muốn phủ nhận, tôi một mực phủ nhận, nhưng tôi thực sự thích anh ấy, tình cảm này so với tưởng tượng của tôi còn sâu nặng hơn. Lần đầu tiên yêu say đắm một người sao lại khổ như thế.” Diệp Hân Đồng vừa khóc vừa nói.

“Nếu anh ta muốn làm Hàn vương, Kim Lệ Châu nhất định là người vợ duy nhất, anh ta đã tốn công chuẩn bị nhiều năm như vậy cũng chỉ vì vị trí này, không thể vì cô mà buông tha được.” Lee Yul nói rất phức tạp.

“Tôi biết rồi, cho nên tôi không dám cho anh ấy biết tôi yêu anh ấy, tôi thật sự là tự chuốc lấy đau khổ.” Diệp Hân Đồng ngồi lên giường vẫn không ngừng khóc.

Lee Yul đến bên, cười khổ: “Cô so với tưởng tượng của tôi còn ngốc hơn. Tôi cũng như vậy.”

“Tôi không ngốc, bởi vì không ngốc cho nên mới muốn thu hồi lại tình yêu dành cho anh ấy. Nhất định phải thu hồi.” Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, lau qua loa mặt mũi, giống như tự nhủ với mình.

“Nếu như, cô thực sự nghĩ vậy, hãy ra khỏi Nguyệt Hàng Hành cung, đừng nên gặp anh ta, đừng nhớ tới anh ta, cũng đừng vì anh ta mà làm gì.” Tâm trạng Lee Yul cũng rối rắm chẳng kém.

“Nhưng, tôi là cảnh vệ của anh ấy.” Diệp Hân Đồng bắn khoắn.

“Cảnh vệ cũng không cần phải sớm chiều bên cạnh, chỉ cần lúc làm việc đi theo là được, hoặc là, cô trở về Trung Quốc đi, vĩnh viễn đừng gặp lại anh ta nữa.” Lần đầu Lee Yul nói chuyện to tiếng, nhưng mà, bộ dạng hần vô cùng khổ sở, dường như so với cô còn khổ hơn.

“Lee Yul...” Diệp Hân Đồng muốn hỏi hần làm sao nhưng lại sợ nghe thêm một đáp án nặng gánh nữa, cuối cùng cũng im lặng.

Lee Yul tiếp tục cười khổ.

“Chẳng lẽ cô phải theo anh ta cùng về nữa, cùng đi xem cái chương trình diễn tấu gì đó sao? Thế thì làm sao cô có thể thu lại trái tim mình. Mặc Tử Hiên vốn là một đại thiếu đào hoa, biết rõ làm cách nào để phụ nữ thích mình.” Lee Yul rồi rầm nói tiếp: “Tôi cũng ghét sự dấn dõn của mình, không làm được cái gì, vĩnh viễn chỉ là vật phòng bị của kẻ khác, vĩnh viễn không thể yêu người phụ nữ mình thích.”

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy hần thật đáng thương. Chắc hần đang nói đến Kim Lệ Châu.

Hần thích Kim Lệ Châu nhiều năm như vậy, mà mình thích Mặc Tử Hiên cùng lắm chỉ một tháng, mới một tháng đã thương tâm như vậy huống chi là hần.

Diệp Hân Đồng nghĩ đến tình cảm của hần đột nhiên thấy bản thân được an ủi, không còn đau khổ như vậy nữa.

“Lee Yul, tối nay chúng ta đi chơi đi, chơi cả đêm, đến ngày mai, đều bắt đầu lại, những kẻ không biết quý trọng chúng ta hãy vứt sang một bên.” Diệp Hân Đồng nước mắt còn chưa khô đã bắt đầu đi an ủi người khác.

Lee Yul kinh ngạc. Năng lực điều chỉnh bản thân của cô ấy cũng quá mạnh rồi.

“Cô...” Lee Yul quá kinh ngạc đi.

Diệp Hân Đồng như bật cười “ Tôi, tôi không sao, so với Lee Yul, tôi cảm thấy tình yêu của mình chẳng thấm vào đâu. Không có gì. Ngay mai sẽ tốt thôi.” Mặc dù trong lòng vẫn thật chua chát.

Lee yul đột nhiên cảm thấy có chút may mắn.

Hai bọn họ đi xuống lầu, vừa lúc thấy Kim Lệ Châu ôm Mặc Tử Hiên, Mặc Tử Hiên thì nặng nề, đứng thẳng.

Lòng Diệp Hân Đồng lại lay động, nói không đau khổ chỉ là giả dối.

“Chúng ta đi thôi.” Lee Yul dịu dàng nói.

May có Lee Yul kéo lại lý trí, nếu không, nước mắt đang bị kìm nén của cô lại trào ra.

Tình yêu sao đau khổ, cô sau này cũng không thêm.

Diệp Hân Đồng quay đầu về phía Lee Yul cười rức rở.

“Đi thôi.”

“Hai người đi đâu?” Mặc Tử Hiên đẩy Kim Lệ Châu ra, tức giận nói.

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn Kim Lệ Châu đang tối sầm mặt mũi, rất nhiều thứ không cần nói ra nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.

“Tôi ra ngoài không cần phải báo cáo với người, điện hạ.” Diệp Hân Đồng nhún chân mày về một mỗi phiến nào.

“Nếu bây giờ em đi thì không cần trở lại Nguyệt Hàng Hành cung nữa, ngày mai về Trung Quốc luôn đi.”

Diệp Hân Đồng quay lại nhìn Mặc Tử Hiên, trên mặt nở một nụ cười ‘không sao cả’, những gì anh nói trùng với suy nghĩ của cô. “Điện hạ, nói phải giữ lời. Dù sao tôi cũng không muốn phục vụ người.”

Diệp Hân Đồng đi tiếp, Lee Yul nhanh chóng đuổi theo.

Hai người cùng nhau lên xe, Lee Yul sai cảnh vệ của hần đi về phía nhà hàng.

“Sau khi cô trở về Trung Quốc, tôi hi vọng có thể gặp lại cô.” Lee Yul nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ, nhìn Lee Yul, lúng túng cười “Có lẽ sau này không còn cơ hội, tôi vốn là một cảnh viên gây trở ngại ở cục cảnh sát, kể cả tiếp đãi người, tôi cũng sợ là mình không đủ tư cách.”

Lee Yul đột nhiên bật cười.

“Cười cái gì?” Diệp Hân Đồng càng thêm lúng túng

“Người quý ở chỗ tự biết mình là ai, nhưng mà, nếu quá khiêm nhường, thì thành tự ti, trong mắt tôi, cảnh vệ Diệp vô cùng xuất sắc.”

“Mỗi khi nghe những lời này của cậu, tôi thất vọng cậu là cấp trên của mình.” Diệp Hân Đồng cũng vui vẻ nói.

Chỉ có điều trong đầu tự nhiên xuất hiện hình ảnh của Mặc Tử Hiên, những lời Mặc Tử Hiên nói, mỗi lần nhớ tới anh, trong lòng cô lại thật đau khổ.

“Tôi cũng hi vọng như vậy. Nếu thế tôi có thể đưa cô về tẩm cung của mình, cái tẩm cung đó cũng nhờ thế mà có nhiều tiếng cười tiếng nói, cũng sẽ không bị những người trong nội cung chỉ trích là một cái cung chết.” Lee Yul nói về thương cảm.

“Cung chết? Làm sao có thể thế được? Lee Yul rất thân thiện, hòa ái, hiểu lòng người, chỉ là quá u buồn, các cung nữ sợ làm tổn thương cậu, cho nên mới phải cẩn thận để ý như thế, thực tế tất cả mọi người đều yêu quý cậu. Nếu là một cuộc khảo nghiệm, số phiếu của Lee Yul chắc chắn không hề kém Mặc Tử Hiên.” Diệp Hân Đồng mỉm cười nói.

“Nếu chọn quân vương thì cô sẽ chọn tôi hay Mặc Tử Hiên?” Lee Yul dò xét hỏi thử.

Diệp Hân Đồng sửng sốt.

“Tôi không phải là người Hàn Quốc, không có tư cách bỏ phiếu” Cô giả bộ ngây ngô để lừa gạt.

“Tôi chỉ muốn biết cô sẽ bỏ phiếu cho ai thôi.” Lee Yul tự dưng có ý tưởng như thế.

“Tôi cũng không biết, chỉ là xác định, bất kể ai trong hai người làm vua, cũng sẽ làm tốt.” Diệp Hân Đồng vẫn không đi thẳng vào vấn đề.

Cô nhìn Lee Yul như có vẻ suy tư, nói tiếp: “Làm nặng nề vấn đề lên làm gì, anh đã nghe qua câu thuận theo lẽ tự nhiên chưa, bất kể tương lai a sao, chỉ cần hiện tại thật tốt là được, lúc này tôi chỉ nghĩ đến ăn sao cho ngon thôi, để tôi mời.”

Diệp Hân Đồng cười thật rực rỡ, nụ cười có ma lực khiến người ta quên hết u sầu.

“Ừ”

Hai người vừa vào nhà hàng, điện thoại của Lee Yul đã đổ chuông.

Lee Yul nhìn điện thoại, không muốn nhận.

“Có phải vì có tôi bên cạnh nên cậu không tiện nghe không, không sao, tôi ở đây chờ, cậu cứ nghe đi.” Diệp Hân Đồng nhìn hân.

“Là Mặc Tử Hiên” Lee Yul nói với cô.

140. Chương 140: Chỉ Là Bạn Bè.

“Đừng nghe, cái tên đó chẳng có gì tốt lành cả.” Diệp Hân Đồng trực tiếp quyết định thay Lee Yul.

Lee Yul từ chối trả lời Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên lại gọi.

Diệp Hân Đồng và Lee Yul liếc nhau, cô chẳng thèm để ý, chọn lấy một chỗ ngồi.

Lee Yul nghe điện thoại.

“Các người bây giờ đang ở đâu? Đưa điện thoại cho Diệp Hân Đồng, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.” Mặc Tử Hiên nói như ra lệnh.

Lee Yul cười nhạt, im lặng chờ anh nói xong.

“Anh cảm thấy tôi sẽ nói với anh chúng tôi đang ở đâu sao?”

“Đưa điện thoại cho cô ấy.” Mặc Tử Hiên quát.

“Anh cảm thấy tôi sẽ đưa sao?” Lee Yul vẫn cười nhạt, nho nhã nói.

“Cậu không cảm thấy mình quá hèn hạ à, tranh thủ lúc tôi với cô ấy cãi nhau chen chân vào, nói cho cậu biết, Lee yul, đừng uổng phí công sức, hôm qua cô ấy đã nói yêu tôi.”

Lee Yul cười khinh thường.

“Hôm qua, các người ở giữa ranh giới sống chết, cô ấy nói vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đừng nên quá tự tin, Mặc Tử Hiên. Anh phải đoạt được ngôi vị hoàng đế, tôi cho anh, nhưng anh không thể cầu toàn. Còn nữa, tôi cũng điều tra ra mục đích anh giữ Diệp Hân Đồng bên cạnh là gì, tôi cũng điều tra được giao dịch giữa anh và phụ thân tôi, ai chết trong tay ai, vẫn còn chưa rõ? Lee Yul bình tĩnh nói.

“Đừng làm tổn thương cô ấy.” Mặc Tử Hiên lo lắng quát.

“Yên tâm, tôi thực sự thích cô ấy. Ngôi vị hoàng đế anh muốn thì lấy đi, tôi bây giờ không sao cả, tìm được kho báu kia rồi, tôi và người phụ nữ mình yêu muốn làm gì cũng được.” Lee Yul cố ý kích thích Mặc Tử Hiên.

“Lee Yul, cậu không bao giờ như vậy, cậu là kẻ luôn ẩn giấu âm mưu. Ngôi vị hoàng đế cậu có nhường cũng chỉ là tình thế bất buộc, chúng ta bây giờ nói chuyện chút đi.” Mặc Tử Hiên đột nhiên nói giọng hòa hoãn.

“Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ. Tôi cúp đây, hi vọng anh đừng gọi tới nữa, nếu không tôi cho anh vào blacklist.”

Lee Yul cúp điện thoại.

Mặc Tử Hiên ảo não cúp máy, hơi thở gấp gáp, bóp chặt nắm đấm. Do dự hai phút, anh lại cầm điện thoại lên.

“Điều tra vị trí hiện tại của Lee yul, tôi muốn có câu trả lời trong vòng 1 giờ.” Mặc Tử Hiên gọi điện cho tổ chức bí mật của mình.

Lee Yul trở lại vị trí, nở nụ cười nho nhã.

“Tôi gọi một chút món ngon mà tôi thích, Lee yul không ngại chứ?” Diệp Hân Đồng cười hi hi.

“Cô thích là tốt rồi.” Lee Yul dịu dàng nói.

Cậu dừng lại một chút, nhìn Diệp Hân Đồng, dịu dàng hỏi: “Tôi rất muốn biết về thời thơ ấu của Diệp Hân Đồng tiểu thư, có thể nói cho tôi biết được không?”

“Tôi ư? Lúc tôi còn bé chẳng có chuyện gì đáng nhớ cả. Nguyên vọng của cha tôi chính là tôi sẽ trở thành cảnh sát, kế thừa truyền thống gia đình, sau đó tôi liền cố gắng đi học, tập võ, thi vào trường cảnh sát, làm cảnh sát. Đây là toàn bộ.”

“Ba cô trước đây là cảnh sát phải không?” Lee Yul hỏi tiếp.

“Ba tôi là quân nhân, giải ngũ xong về làm hộ vệ, vì một nhiệm vụ mà bỏ mạng ngoài ý muốn. Tôi sau này cũng muốn chết khi thi hành nhiệm vụ, như vậy mới không làm cha tôi mất thể diện.” Diệp Hân Đồng nhớ lại thời điểm ấy có chút thương cảm.

“Quân nhân?” Lee Yul như có điều suy nghĩ.

“Ngoài ra, không có gì đặc biệt nữa sao?” Lee Yul hỏi tiếp.

“Đặc biệt?” Diệp Hân Đồng hồ nghi nhìn Lee yul, hần hỏi chuyện Hồng sắc Yên Nhiên ư? Không biết vì sao nhưng cô không muốn nói.

“Không có gì đặc biệt. Tôi cảm thấy mặc dù ba sớm rời bỏ tôi, nhưng tình yêu mẹ dành cho tôi là đủ rồi. Có thể coi như thế là hạnh phúc.” Diệp Hân Đồng cười hi hi.

Phục vụ bưng thức ăn lên.

“Ừ, nói vậy thì so với tôi cô vẫn hạnh phúc hơn, vì khó sinh tôi nên mẹ tôi qua đời, phụ thân thì xa cách, lại bận việc quốc sự, người thân duy nhất của tôi chỉ có Hồ Bư. Đó là người đã tự nguyện vì tôi mà từ bỏ người thân.” Lee Yul nói với vẻ thương cảm.

“Hạnh phúc hay không chỉ là một loại cảm giác, hi vọng ít thì hạnh phúc nhiều, có nhiều người đã có tất cả nhưng vẫn thấy không hạnh phúc vì họ vẫn chưa thấy đủ, có những người không có gì cả nhưng lại cảm thấy hạnh phúc vì họ chỉ muốn một thứ, có lẽ một bữa cơm cũng đủ khiến người ta hạnh phúc.” Diệp Hân Đồng cười.

“Cho nên Diệp Hân Đồng tiểu thư là một người hạnh phúc phải không?”

“Dĩ nhiên”

Điểm này cô rất hả hê, không tim không phổi không đầu óc, ít nghĩ ít lo lắng, tự nhiên cảm thấy hạnh phúc.

“Tối nay chúng ta đi chơi ở đâu?” Lee Yul bị lây tiếng cười của cô.

“Tôi nghe nói nhà tắm hơi rất nổi tiếng ở Hàn Quốc, tôi muốn đến thử.” Diệp Hân Đồng vẫn cười.

“Được, chỉ cần nghĩ đến Diệp Hân Đồng đi cùng, tôi đều thấy chơi gì cũng vui.”

Diệp Hân Đồng khẽ liếc hắt, không tức giận, ngược lại còn cười rộng hơn.

“Chơi vui? Tôi là món đồ chơi chắc?”

“Ý tôi không phải như vậy!” Lee Yul vội vàng giải thích.

“Vậy ý cậu tôi là người hài hước sao? Chúng ta cùng chơi một trò chơi được không Lee Yul?” Diệp Hân Đồng nói về giao hoạt, đôi mắt lóe ra một tia khôn khéo.

“Cho tôi một đồng xu. Cậu đoán xem nó ở bên tay nào của tôi. Cậu đúng tôi uống rượu, cậu sai thì tự uống.” Diệp Hân Đồng nói.

“Xem ra không khó lắm.” Lee Yul hỏi phục vụ lấy tiền xu cho Diệp Hân Đồng.

Lee Yul đoán tay trái, không có. Hắn uống rượu.

Liên tiếp 3 lần hắn đoán sai.

Diệp Hân Đồng cười hì hì nói “Nếu tôi nói lý do với anh. Bữa cơm này có thể do anh mời không, bởi vì tôi nhớ ra không mang tiền theo.”

“Hả? Tôi cũng không mang”

“Không phải chứ?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc kêu lên, cô nhìn cảnh vệ của Lee Yul “Hỏi mượn anh ta xem, về tôi sẽ trả lại cho hắn.”

Lee Yul cười lộ cả hàm răng: “Cô lừa gạt, tôi cũng biết thừa là cô không để xu vào lòng bàn tay.”

“Hả? Vậy sao anh vẫn chơi. Biết rõ là sẽ thua?” Diệp Hân Đồng hơi ngượng ngùng.

“Tôi không phải muốn thua hay thắng mà chỉ muốn nụ cười của cô. Như thế tôi thấy thật vui vẻ.”

Những lời nói này khiến Diệp Hân Đồng thấy hơi quái đản.

Cô lúng túng cười, cúi đầu nghiêm túc ăn cơm.

Sau khi ăn uống xong, cô theo Lee Yul đến một nhà tắm hơi, bên trong rất nhiều nam nữ ngồi nói chuyện phiếm với nhau, bên cạnh họ có đồ uống và trứng gà.

“Thực ra những người cao huyết áp và mỡ trong máu cáo không nên ăn nhiều trứng gà” Diệp Hân Đồng nói với Lee Yul.

“Ở nhà tắm hơi rất nóng, mất nước trong thời gian dài, cho nên bổ sung trứng gà. Phòng thay quần áo nữ bên kia, chúng ta tắm xong gặp nhau ở đây.” Lee Yul dịu dàng nói.

“Ừ”

Mỗi người đi một ngã, lúc cô đi ra thì thấy một bóng dáng quen thuộc.

Sao Mặc Tử Hiên lại ở đây? Quá là trùng hợp chẳng lẽ hắn theo dõi mình?

141. Chương 141: Chỉ Là Bạn Bè (2)

Diệp Hân Đồng muốn lẩn trốn nhưng không may Mặc Tử Hiên đã nhìn thấy, anh tức giận mấy bước đã đuổi kịp cô, ra sức kéo tay, đẩy cô vào tường.

“Em có phải muốn anh phát điên mới vui không?” Mặc Tử Hiên quát.

Diệp Hân Đồng sững sốt. Cúi đầu nói: “Anh điên hay không chẳng liên quan gì đến tôi, bỏ ra nếu không tôi kêu lên đây.”

“Kêu đi, dù sao bây giờ anh cũng đang điên rồi, em thích làm gì thì làm.” Mặc Tử Hiên không hề có ý định buông tay Diệp Hân Đồng ra.

Diệp Hân Đồng phiền não nhàu mày, ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Nên hiểu rõ ràng mình muốn làm gì chứ?”

“Chúng ta có thể có tất cả” Mặc Tử Hiên nặng nề nói.

“Có tất cả? Anh nói có tất cả là cái gì? Là anh cưới Kim Lệ Châu, thừa kế ngai vàng, tôi làm tình nhân bí mật của anh, hay là anh từ bỏ ngôi hoàng đế cùng tôi trở về Trung Quốc.”

“Em nhận được tất cả tình yêu của tôi, như vậy còn không thỏa mãn sao?” Mặc Tử Hiên rối rắm nói.

Diệp Hân Đồng cười nhạt, có chút châm chọc cũng có chút bất đắc dĩ.

“Anh yêu tôi hay không không quan trọng, thực sự không quan trọng, hãy đối xử tốt với Kim Lệ Châu, cô ấy dường như cũng không phải người phụ nữ anh có thể nắm giữ.”

Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng “Em đang ép tôi lựa chọn?”

“Không phải, tôi chưa từng muốn anh lựa chọn. Buông tôi ra, có người nhìn kia kìa.” Diệp Hân Đồng lại nói.

Mặc Tử Hiên tức giận hôn lên cái miệng quật cường của cô. Đột nhiên, Lee Yul kéo Diệp Hân Đồng ra.

“Cô không sao chứ?” Lee Yul dịu dàng hỏi Diệp Hân Đồng.

“Không sao. Chúng ta đi.” Diệp Hân Đồng nói với Lee Yul đi ra hướng đại sảnh.

Cô và Lee Yul vừa ngồi xuống, Mặc Tử Hiên quay đầu lại nhìn họ.

Hít sâu, hít sâu, anh hít sâu một hồi. Cột nả ngồi bên cạnh cô, chen giữa cô với Lee Yul.

Anh đặt xuống trứng gà vừa mua. Xoay người cười hì hì về phía Diệp Hân Đồng, như thể sự tức giận lúng túng vừa rồi chưa hề có.

“Được rồi, chúng ta chỉ là bạn.”

Diệp Hân Đồng sững sờ nhìn Mặc Tử Hiên, sắc mặt hần thay đổi cũng quá nhanh đi.

Cô cười khổ, một giây sau, cô cầm trứng gà đập mạnh lên đầu Mặc Tử Hiên.

“A” Mặc Tử Hiên ôm lấy đầu.

“Anh sớm như vậy có tốt hơn không, đừng có trở lại như trước, tôi sợ sẽ không thể ở cạnh anh được.” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

Mặc Tử Hiên nhìn sang Lee Yul, cầm một quả trứng đập lên đầu cậu ta.

“A” Lee Yul ôm đầu.

“Anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng hỏi Mặc Tử Hiên.

“Hôm nay không muốn so đo chuyện lúc trước với em, hôm nay chúng ta chỉ đơn thuần là bạn bè, Lee Yul, căn cứ vào tuổi tác, cậu phải gọi tôi là anh trai.” Mặc Tử Hiên ngây thơ cười nhìn Lee Yul.

Lee Yul cười khinh thường, cũng nhanh chóng cầm trứng đập lên đầu Mặc Tử Hiên.

“A” Mặc Tử Hiên bị trúng đầu.

“Mặc Tử Hiên, anh mơ đi, tôi là Thái Tử, vai vế của anh cao hơn tôi, nhưng danh hiệu của tôi cao hơn anh.” Lee Yul cười.

“Không cần biết, hôm nay không xem xét những cái đó.” Mặc Tử Hiên la ầm lên như một đứa trẻ cáu giận.

Không khí lúc này thật tốt, bọn họ như là anh em thật sự.

Trong lòng Diệp Hân Đồng rõ ràng, lần này có lẽ là lần duy nhất họ hòa thuận ở bên cạnh nhau, về sau dù có là nguyên nhân gì, bọn họ cũng không thể như vậy được nữa.

Diệp Hân Đồng nằm xuống sàn nhà gỗ, Lee Yul nằm bên cạnh cô.

“Có thể nằm cạnh cô cảm giác rất kỳ lạ.” Lee Yul dịu dàng mỉm cười nói với cô.

Vừa nói xong, Mặc Tử Hiên cầm ba cốc đồ uống ngồi giữa họ, đưa cho Diệp Hân Đồng một cốc, đưa cho Lee Yul một cốc.

Lee Yul hơi do dự.

“Sao? Sợ tôi hạ độc? Không uống thì trả lại tôi.” Mặc Tử Hiên cướp lại.

Lee Yul quay đi: “Không phải, tôi đang nghĩ, đây là lần đầu tiên uống đồ của anh, lần sau tôi sẽ mời lại.” Lee Yul nói xong hít một hơi.

Diệp Hân Đồng ngồi dậy uống.

“Ban ngày ngủ nhiều quá, giờ không ngủ được. Chúng ta đánh bài đi.” Diệp Hân Đồng đề nghị.

“Trò này chẳng có hứng thú gì. Tôi vẫn muốn có cơ hội tỉ thí với Lee Yul, ở đây chúng ta bắt đầu đi.” Mặc Tử Hiên nói với Lee Yul.

Lee Yul suy nghĩ một chút cười nói: “Đánh nhau chán chết. Trên lầu có tennis, tỷ thí cái này, anh dám không?”

Mặc Tử Hiên cười: “Được, nếu thua thì cách xa người phụ nữ của tôi một chút.”

“Thắng, sẽ để Diệp Hân Đồng ra khỏi Nguyệt Hàng Hành cung” Lee Yul cũng nói.

Ngất, không khí vừa tốt được một tí, bây giờ lại nhắc tới cô, cô là đồ vật chắc?

“Này, đừng có lôi tôi ra làm phần thưởng đi. Các người thắng hay thua không thay đổi được suy nghĩ của tôi.” Diệp Hân Đồng quát lên với bóng lưng của bọn họ.

142. Chương 142: Chỉ Là Bạn Bè (3)

Diệp Hân Đồng nằm ra sàn, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Cô bò dậy, đi lên lầu, qua vách tường thủy tinh thấy hai người mờ mờ đầm đìa.

Bọn họ có vẻ ngang sức ngang tài, kẻ phản công người đỡ, Diệp Hân Đồng nhìn đến hoa cả mắt.

“Đừng đánh nữa, có cần thiết phải làm thế không?” Cô gào lên sau vách thủy tinh nhưng bên trong hình như chẳng nghe thấy cô nói gì.

Mặc Tử Hiên bị phân tâm nhìn về phía Diệp Hân Đồng, không đỡ được bóng, bị bóng rơi vào mặt.

Diệp Hân Đồng muốn chạy vào xem sao nhưng không ngờ họ lại khóa cửa bên trong.

Ở đây cũng vô ích, cô đi ra.

Diệp Hân Đồng ra khỏi nhà tắm hơi, hỏi mượn tiền cảnh vệ của Lee Yul, về Nguyệt Hàng Hành cung.

Vừa về đến nơi đã thấy sắc mặt rất tệ của Cổ Phi.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng muốn né tránh.

“Cảnh vệ Diệp, có thể hàn huyên một chút không?” Cổ Phi nghiêm nghị nói.

Diệp Hân Đồng đứng lẫn lẫn như đứa trẻ chờ bị trách phạt.

Cổ Phi khí phách hiên ngang bước đến trước mặt Diệp Hân Đồng, đưa cho cô tập tài liệu cầm trên tay. “Ta biết rõ Tử Hiên đối với cô không đơn thuần chỉ là Điện hạ, ta cũng biết rõ cô là một cô gái hiểu đạo lý, đây là thời điểm mấu chốt của Tử Hiên, mỗi nước cờ đều không thể sai sót. Đặc biệt trong việc xác định mối quan hệ với Kim Lệ Châu, ta muốn chúng nó tiến tới việc kết hôn, cô có thể giúp takhông?”

Cổ Phi nhìn cô đầy áp lực, Diệp Hân Đồng nhất thời cảm thấy như một tảng đá lè lên tim.

Lòng cô vô cùng đau đớn. Cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, ngay trang đầu tiên là ảnh Mặc Tử Hiên hôn Kim Lệ Châu, cô cảm thấy trái tim mình như đang rỉ máu, buồn bã.

Tờ thứ hai họ cùng nhau xuất hiện trong cửa hàng áo cưới.

Tờ thứ ba Kim Lệ Châu và Mặc Tử Hiên cùng nằm trên giường, Diệp Hân Đồng cảm giác như một mũi dao đâm vào tim mình, trong đầu cô lúc này trừ đau khổ chỉ còn trống rỗng.

Cổ Phi lạnh lùng nhìn phản ứng của Diệp Hân Đồng.

“Con trai ta biết rất rõ, nó sẽ không thích cô, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, vì cô nắm giữ một bí mật nên nó mới muốn giữ cô bên cạnh, nếu không thì cô chẳng có chút ý nghĩa nào.”

Diệp Hân Đồng nhìn Cổ Phi.

“Bí mật? Tôi giữ bí mật gì?” Mặc dù đã gạt tâm tư sang một bên nhưng tim vẫn mơ hồ nhói đau.

Cổ Phi cười quái dị: “Sau này con trai tôi sẽ nói cho cô biết. Bây giờ tôi nhờ cô giúp một việc.”

“Việc gì ạ?”

“Tài liệu này tôi muốn đưa cho các tòa soạn báo, nhờ cảnh vệ Diệp làm giúp.” Lời nói của Cổ Phi kèm theo một nụ cười kỳ quái.

Diệp Hân Đồng cười lạnh: “Tài liệu này tung ra ngoài, Cổ Phi có biết những ảnh hưởng đối với Mặc Tử Hiên không, dư luận sẽ nói thế nào? Mặt trái của những tin tức này đối với tương lai của Mặc Tử Hiên là tốt hay xấu? Tôi dám cam đoan khi anh ta lên ngôi hoàng đế, những thứ này sẽ trở thành đề tài cho dân chúng buôn bán lúc trà dư tửu hậu, kính xin Cổ Phi hãy cân nhắc cho kỹ.”

“Ta hiểu rõ con trai mình, nếu ta phát tán đi, không biết nó sẽ làm ra những chuyện phản nghịch gì, cho nên tôi mới hi vọng cô làm việc này, để nó cắt đứt hoàn toàn tâm niệm với cô.” Cổ Phi lãnh đạm (lãnh đạm + kiêu ngạo) nói.

“Tôi vẫn cho rằng Cổ Phi rất giỏi mưu kế, sẽ thông minh một chút, ai ngờ lần này lại ngu muội như vậy. Kể cả tôi có phát tán những thứ này, Mặc Tử Hiên cũng biết bà đằng sau thao túng. Bà đúng là tiểu nhân.”

“Ít ra cũng làm cho hắn cắt đứt tâm niệm với cô.” Cổ Phi thẳng thắn. Như vậy Mặc Tử Hiên sẽ không che chở Diệp Hân Đồng nữa, cũng sẽ không phản đối việc dùng cô làm con tin để trực tiếp uy hiếp Diệp Hân Đồng Tuyền.

“Nhưng tại sao tôi phải giúp bà. Làm chuyện này chẳng có gì tốt lành cho tôi cả.” Diệp Hân Đồng nhạt nhẽo nói xong quay về phòng mình.

“Chẳng phải cô cũng hi vọng Mặc Tử Hiên sẽ đường hoàng ngồi vào ngai vàng hay sao? Chúng ta đều vì tốt cho nó.” Cổ Phi nóng nảy nói.

“Làm hoàng đế hay không là chuyện của các người, không liên quan đến tôi.” Diệp Hân Đồng nói xong chẳng thèm quay đầu đi thẳng về phòng.

Trở về phòng, đóng cửa lại, cô ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Mở đồng ảnh cầm trong tay ra.

“Không phải nói yêu em sao? Vẫn hôn, vẫn lên giường với người con gái khác, Mặc Tử Hiên, rốt cuộc anh có bao nhiêu trái tim?” Một giọt nước mắt lăn vào miệng, mặn chát.

Diệp Hân Đồng vứt tập ảnh lên ghế salon, giữ lại nước mắt đi tới bên giường.

“Cũng may, tôi không tin anh, không phải vậy...” Diệp Hân Đồng không nói nổi nữa, kể cả những lời hằn nói không thật lòng, cô cũng đã yêu hẳn rồi, nhưng cô đảm bảo, sẽ không để ỉn lún sâu hơn nữa.”

“Chỉ là một tháng yêu thôi mà, không có gì. Trở về Trung Quốc, cả đời chúng ta sẽ không gặp lại nữa, anh cứ ôm lấy ngai vàng của anh đi.” Diệp Hân Đồng nói với không khí, vùi mình vào trong chăn.

“Tạch...” Tiếng khóa cửa mở.

Diệp Hân Đồng thò đầu ra.

Mặc Tử Hiên hả hê đi tới, nở nụ cười tà mị “Aizz, nếu không phải tại em làm anh phân tâm anh đã thắng rồi, bây giờ chỉ hòa thôi.”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, trùm chăn lên đầu.

“Sao thế? Vì không cho em vào sao? Không cho em vào vì không muốn em bị ngộ thương, lúc bọn anh đi ra thì em đã đi rồi, anh lập tức trở về, đừng giận mà. Chẳng phải chúng ta là bạn bè sao?” Mặc Tử Hiên ngồi cạnh giường kéo chăn của cô.

Bạn bè? Phải rồi, bọn họ chỉ là bạn bè, hẳn hôn ai, ngủ với ai chẳng liên quan đến cô, cô tức cái gì, cáu cái gì.

Diệp Hân Đồng lộ đầu ra “Tôi hơi mệt nên về sớm chút để ngủ.”

Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm vào đôi mắt Diệp Hân Đồng, hơi kinh ngạc “Tại sao em khóc?”

143. Chương 143: Bí Mật Động Trời.

“Đâu có, tôi sao phải khóc? Chắc tại buồn ngủ quá, anh đi đi.” Diệp Hân Đồng vừa nói vừa vùi mình vào trong chăn.

Mặc Tử Hiên nghi ngờ đứng dậy, xoay người thấy đồng ảnh trên ghế salon.

Mắt anh nheo lại, giờ đã hiểu vì sao Diệp Hân Đồng khóc.

Trong lòng anh một ngọn lửa bùng phát, bước nhanh ra khỏi phòng Diệp Hân Đồng, cầm mớ ảnh đi tìm Cổ Phi.

“Rầm” Phòng Cổ Phi không khóa, Mặc Tử Hiên đá tung một cái đi vào.

Cổ Phi đang pha trà, tiếng nhạc êm dịu, bà đang bình tĩnh rót trà ra mấy chén nhỏ.

“Ngồi đi” Bà có thể đoán được Mặc Tử Hiên sẽ tới tìm mình.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng “Coi con như quân cờ thỏa mãn dã tâm của mình, người có hối hận không?” Mặc Tử Hiên ngồi xuống trước mặt Cổ Phi, bướng bỉnh lý lẽ, một mồi pha chút lạnh lùng.

“Đây là dã tâm của ta sao? Ta làm tất cả đều vì con, vì sinh mệnh tạm bợ của chúng ta, con đã quên ban đầu chúng ta bị chèn ép như thế nào rồi sao, vì sao ta và cha con đã phải xa cách nhau cả cuộc đời?”

Mặc Tử Hiên cầm lên một ly trà, uống một hớp, tỉ mỉ thưởng thức.

“Mẫu thân pha trà quả thật rất có hương vị, mùi thơm trong miệng mãi không tan.” Mặc Tử Hiên nhạt nhẽo nói.

“Lấy Kim Lệ Châu đi, ta cho con một tối hậu thư, bằng không đừng trách mẫu thân độc ác.” Cổ Phi lại rót trà cho Mặc Tử Hiên.

“Người hận Hàn cung đã giết chết tình yêu của người, tại sao bây giờ lại mạt sát tình yêu của người khác.”

“Thằng nhóc này, chờ khi nào con kế vị ngai vàng, sẽ thấy mọi thứ đều nhỏ bé. Còn nữa, nhất định phải tìm ra kho báu của cha con, có thể cha con mới có thể nhắm mắt.” Cổ Phi lấy tình cảm ra để khuyên.

“Con tự biết tính toán. Đừng lo chuyện của con, nếu không, người sẽ hối hận tất cả những gì người làm hôm nay.” Mặc Tử Hiên đứng lên.

“Ngày mai, các toà soạn báo và tạp chí đều sẽ nhận được tài liệu này, ta sẽ đại diện cho con trả lời thắc mắc của quốc dân, con hãy lưu ý chuẩn bị cho tốt.” Cổ Phi lạnh lùng nói.

“Đừng làm gì khiến ình hối hận, sai lầm lớn nhất của người chính là đón con trở về Hàn cung làm quân cờ cho người.” Mặc Tử Hiên nói xong ra khỏi phòng Cổ Phi, trở về phòng mình.

Chờ đợi anh ngày mai sẽ là một cuộc gió tanh mưa máu, anh phải nghĩ được biện pháp tốt nhất để giải quyết.

Mặc Tử Hiên nhắm mắt lại để lòng mình được yên tĩnh. Trong đầu lại vô thức xuất hiện hình ảnh Diệp Hân Đồng vừa rồi rơi nước mắt.

Sáng sớm, Mặc Tử Hiên gõ cửa phòng Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng mở cửa thấy sắc mặt nặng nề của Mặc Tử Hiên.

“Chào buổi sáng” Diệp Hân Đồng chủ động chào hỏi.

“Hôm nay theo anh đi nghe một cuộc diễn tấu đơn thuần đi, anh rất mệt mỏi.” Bộ dạng Mặc Tử Hiên như cả đêm qua không ngủ.

Trong lòng Diệp Hân Đồng cũng khổ sở, gật đầu với anh.

Sáng sớm Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng ra ngoài ăn điểm tâm.

“Chuyện ngày hôm qua anh đã biết, mẫu thân đã đưa tài liệu này cho giới truyền thông, lần này là muốn ép anh cưới Kim Lệ Châu.” Mặc Tử Hiên đang ăn đột nhiên nói.

“Khụ khụ khụ” Diệp Hân Đồng bị sặc. Mặc Tử Hiên dù sớm biết mình không có một tia hi vọng nào, nhưng nghe thấy kết quả này trong lòng vẫn không thể thờ ơ.

Cô uống vài ngụm sữa đậu nành.

“A, chúc mừng anh. Có lẽ như vậy cũng tốt, để ọi người đều biết hai người sắp kết hôn, những nghị viên còn đang do dự sẽ ủng hộ anh.” Diệp Hân Đồng trả lời với vẻ ‘không sao cả’

Nhưng trong lòng, thật đau đớn.

Cô hít sâu, gặm một miếng bánh bao to.

“Ừm, rất ngon.” Cô cười.

Mặc Tử Hiên cầm khăn giấy lau khô khóe miệng dính nước canh của cô.

Diệp Hân Đồng sững sốt, lập tức cầm lấy khăn giấy tự lau.

Cô lúng túng cười cười.

“Anh không muốn cưới cô ta, càng ngày càng không muốn.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nhìn Diệp Hân Đồng.

“Đừng đại đột. Hai người nhất định phải cưới nhau.” Diệp Hân Đồng rất muốn khóc, sau này cô sẽ không còn gặp được anh, cũng không thể nói những lời như vậy với anh, đột nhiên cô thấy mình sao cô đơn quá.

“Anh và em mới phải nhất định bên nhau, nhưng mà, vì ngôi vị hoàng đế này anh đã buông bỏ rất nhiều thứ, anh đang nghĩ lại xem vị trí này có đáng để anh mất đi cái mình muốn nhất không.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Đừng nên kích động, tất cả người thân của anh đều ở Hàn cung này, bà ngoại, mẹ, cậu, vv..., đây là nhà anh, anh có thể tìm thấy sự ấm áp, hãy làm theo những gì họ muốn đi, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, chúng

ta cũng mới quen biết nhau chưa lâu, tôi sẽ quên anh ngay thôi, anh cũng vậy chẳng bao lâu sẽ quên tôi.” Diệp Hân Đồng cũng bị anh kéo theo, không thể không nghiêm túc.

Mặc Tử Hiên gấp một cái bánh bao đặt trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Ăn đi, anh thích nhìn dáng vẻ thỏa mãn của em.”

“Ừm” Diệp Hân Đồng bày ra bộ mặt tươi cười rạng rỡ, cầm bánh bao lên ăn.

Ánh mắt thâm thúy của Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn cô, khẽ nhú mày thể hiện tâm trạng phức tạp.

Ăn xong bọn họ đến hội trường diễn tấu.

Vừa mới ngồi xuống.

Một thanh niên trẻ tuổi mặc âu phục đi đến trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Phu nhân nhà tôi mời cô qua.”

Diệp Hân Đồng và Mặc Tử Hiên cùng kinh ngạc nhìn nhau.

Mặc Tử Hiên gật đầu với Diệp Hân Đồng. Anh đang muốn đứng lên cùng cô.

Người thanh niên kia ngăn lại “Phu nhân dặn, chỉ mời cô ấy đi.”

Mặc Tử Hiên sửng sốt, lại ngồi xuống.

Diệp Hân Đồng hồ nghi đi theo anh ta.

Phu nhân qua miệng người thanh niên này hẳn là người phụ nữ xinh đẹp cô đã gặp ở nhà hàng hôm đó. Cũng chính là Quyền Niệm Tuệ mà bọn họ muốn gặp.

144. Chương 144: Bí Mật Động Trời (2)

“Cô tên là gì?” Quyền Niệm Tuệ ôn hòa hỏi, không còn vẻ xinh đẹp lạnh lùng như lần đầu gặp.

“Diệp Hân Đồng” Diệp Hân Đồng kinh ngạc trả lời, rất tò mò vì sao Quyền Niệm Tuệ muốn gặp mình.

“Diệp Hân Đồng”. Quyền Niệm Tuệ lẩm bẩm “Họ Diệp? Cha cô là Diệp Thiếu Hoa?”

Diệp Hân Đồng mở to hai mắt, nghi ngờ vì sao cô ta biết, cô gật đầu.

Quyền Niệm Tuệ cười một tiếng thê lương, cô hiền từ vuốt ve khuôn mặt Diệp Hân Đồng, cô kinh ngạc lùi về sau.

“Ta là mẹ con” Quyền Niệm Tuệ đột nhiên nói.

Diệp Hân Đồng kinh hãi đến mức miệng cũng há hốc ra.

Quả thật là hoang đường, không thể nào, cô có cha có mẹ sao có thể còn có một người mẹ trẻ tuổi như vậy? Chẳng lẽ cô là con riêng của cha và người này sao?

Không thể nào!

“Chị, chị nói đùa hơi quá rồi. Tôi nghĩ chị nhận lầm người, tôi có mẹ.” Diệp Hân Đồng hốt hoảng đi ra ngoài.

“Ta không thể nhận lầm, mặc dù ta không biết vì sao con ở nhà Diệp Thiếu Hoa, nhưng ta có thể khẳng định con là con gái ta, không tin con nhìn đi.” Quyền Niệm Tuệ xoay người cầm lên một thứ.

Diệp Hân Đồng vô cùng phiền não, cô không thể tin.

Cô mở cửa, đi ra ngoài, đột nhiên đụng phải một người đàn ông tiến vào.

Diệp Hân Đồng không nhìn rõ là ai đã cuống quýt chạy ra ngoài.

Người đàn ông trung niên nhìn Diệp Hân Đồng chạy đi với ánh mắt mất mát.

“Hân Đồng” Quyền Niệm Tuệ cầm tấm ảnh cũ kỹ trong tay gọi to.

Cô đuổi theo ra cửa, tiếc là Diệp Hân Đồng đã chạy mất.

“Niệm Tuệ” Park Jung Eun gọi cô lại.

Quyền Niệm Tuệ quay đầu, trong mắt nén lệ “Sư phụ, cô ấy là con gái em”

Người đàn ông phi thường Park Jung Eun bước nhanh tới bên Quyền Niệm Tuệ, ôm cô vào lòng “Anh biết rồi, cô ấy có dáng dấp giống hệt em ngày trước.”

“Nếu em không chỉnh hình, nếu em không rời xa bọn họ, thì con bé đã nhận ra em mà không hoang mang bỏ chạy như thế.” Quyền Niệm Tuệ rơi nước mắt.

“Điều này cũng không thể trách em, em cũng vì bất đắc dĩ, hãy đồng ý với anh, đừng kích động như vậy, bớt đi những người biết rõ thân phận của em chẳng phải tốt hơn sao? Nếu còn kích động như vậy, những người đó sẽ tìm đến em, anh không thể bảo vệ được em.” Park Jung Eun nghiêm túc nói với vẻ phức tạp.

Quyền Niệm Tuệ kinh ngạc, nước mắt càng chảy lã chã.

“Chẳng lẽ vĩnh viễn về sau em cũng không thể gặp con bé sao?”

Park Jung Eun thận trọng lắc đầu.

“Anh sợ là sự kích động lần này của em đã tạo ra nguy cơ cho chúng ta.”

“Sớm biết thế này, em đã không nên rời bỏ họ.”

“Trên đời này không thể biết trước điều gì. Đừng nghĩ nhiều như vậy, coi như chưa xảy ra chuyện này đi.” Park Jung Eun ôm chặt Quyền Niệm Tuệ.

.....

Diệp Hân Đồng tâm trạng hoảng hốt, không trở lại buổi diễn tấu mà về thẳng Nguyệt Hàng Hành cung.

Cô không tin, tuyệt đối không thể tin.

Có lẽ người có thể cho cô câu trả lời thỏa đáng chỉ có mẹ cô, Diệp Tuyền. Cô lúc này chỉ muốn được về nước, rất rất muốn.

Xe vừa vào đến cửa Hàn cung, một đám kỵ giả vây quanh.

Diệp Hân Đồng hồ nghi đi vào.

Vừa vào đến cửa đã thấy Lee yul chờ sẵn.

Lee Yul thấy cô lo lắng chạy tới: “Cô không sao chứ?”

Diệp Hân Đồng không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

“Là sao?”

Lee Yul cầm điện thoại di động đưa cho Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng nhìn video hân quay lại, nội dung chính là đồng ảnh hôm qua cô thấy, hình như là quốc dân đang hỏi vệ hôn sự của Mặc Tử Hiên và Kim Lệ Châu.

Lần này còn có đối tượng phỏng vấn Kim Thụy Tường, vị này chẳng quan tâm lần đầu tổng thống lên tiếng, nói muốn chờ Mặc Tử Hiên cho hân một đáp án chính xác.

Xem ra lần này Mặc Tử Hiên nhất định phải cưới Kim Lệ Châu rồi.

Diệp Hân Đồng cảm thấy hơi đau lòng, không muốn suy nghĩ đến chuyện này nữa.

“Tôi có thể dùng điện thoại của anh một chút không?” Diệp Hân Đồng hỏi Lee Yul.

“Ừm” Lee Yul quan sát thái độ của Diệp Hân Đồng, suy đoán xem cô đang nghĩ gì, nhưng sự phức tạp trên khuôn mặt cô khiến hân không thể đoán ra được.

Diệp Hân Đồng cầm điện thoại của Lee Yul đi tới một góc, gọi điện ẹ.

“Mẹ, con là Hân Đồng.”

“À! Hân Đồng à, lần trước Vũ Văn Thành tới nhà nói con đang đi công tác Hàn Quốc, lúc nào thì trở về?” Giọng của mẹ thật hiền lành hòa ái, đầy quan tâm tới cô.

“Vâng, sắp rồi, mẹ con xin lỗi, vì chuyện công tác con không thể gọi điện về được.”

“Mẹ biết mà, công việc quan trọng hơn, mẹ ủng hộ con.”

“Phải rồi, mẹ, mẹ có biết ai là Quyền Niệm Tuệ không?”

“Là người Hàn Quốc à? Dĩ nhiên không biết, có cơ hội, mẹ cũng muốn đến Hàn Quốc một chuyến. Nhớ mang một ít đặc sản về nhé, đồ chưa ở Hàn Quốc nghe nói rất nổi tiếng.”

“Vâng, đúng vậy, lần trước có một bà Hàn Quốc tặng cho con, hôm nào con gửi về ẹ.” Diệp Hân Đồng nói xong, lại do dự một lúc hỏi tiếp: “Ba, trước đây có từng đến Hàn Quốc không?”

“Cũng chưa từng đến, con sao vậy?”

“Chắc chắn chứ?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ.

“Dĩ nhiên, làm sao?”

Diệp Hân Đồng cảm thấy lòng thoải mái hơn rất nhiều, nhất định là cái cô Quyền Niệm Tuệ kia đã nhận nhầm người, với lại, nếu cô ta thực sự là mẹ cô thì sao lại trẻ như thế được. “hì hì không có việc gì, nếu có cơ hội con đón mẹ sang đây du lịch, bây giờ con đang ở Hàn cung cổ.”

Đột nhiên, Diệp Hân Đồng cảm giác Lee yul đi tới.

“Mẹ, cứ thế nhé, điện thoại này con đi mượn, con phải trả cho người ta, mẹ giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Được, được” Diệp Hân Đồng còn muốn dặn dò mấy câu, Diệp Hân Đồng đã vội vàng cúp máy.

Thấy Lee Yul đi tới, Diệp Hân Đồng vội vàng trả điện thoại cho Lee Yul.

“Cảm ơn cậu.” Diệp Hân Đồng khách khí nói.

“Đi thôi, tôi dẫn cô đi dạo phố, tâm trạng không tốt, có thể tìm tôi để tâm sự” Lee Yul ôn hòa.

“Tâm trạng tôi rất bình thường. Kết quả này tôi đã dự liệu trước, chậm hơn quá trình khổ sở của tôi, bây giờ đang ở trạng thái miễn dịch rồi.” Diệp Hân Đồng cố thả lỏng.

“Thế thì tâm trạng tôi không tốt, có thể giúp đỡ tôi không?” Lee Yul làm dáng vẻ u sầu khiến người ta vô thức mềm lòng.

Tâm trạng của cô cũng không tốt đẹp gì, có lẽ ra ngoài hóng gió một chút cũng không tệ.

Diệp Hân Đồng gật đầu.

Lee Yul đầu tiên đưa cô đến một cửa hàng bán điện thoại di động.

“Chọn một cái mình thích đi, như vậy có thể liên lạc với người thân, bạn bè, cũng có thể nói chuyện phiếm với họ để bớt cảm thấy cô đơn.” Lee Yul ôn hòa nói với Diệp Hân Đồng.

“Không cần đâu, tôi cũng không ở Hàn Quốc quá lâu.” Diệp Hân Đồng khéo léo cự tuyệt. Hơn nữa cái tên bốc đồng Mặc Tử Hiên mà biết, chẳng biết sẽ nổi đóa lên thế nào.

Lee Yul dịu dàng cười “Kể cả là một ngày, có điện thoại di động bên cạnh, cũng cảm thấy bớt cô đơn rồi. Cũng có thể chia sẻ buồn vui với bạn bè, tôi không hi vọng cô một mình gánh chịu mọi khó khăn, đau khổ.”

Diệp Hân Đồng thoáng một chút cảm động.

“Tôi có điện thoại di động rồi, lần trước Mặc Tử Hiên cho tôi, chỉ mất sim thôi, tôi làm lại cái khác là được. À, lần trước tôi mượn tiền cảnh vệ của cậu, phiền cậu trả lại cho anh ta.”

Diệp Hân Đồng cầm ví lên đưa tiền cho Lee Yul.

Cô tới chỗ nhân viên bán hàng để làm lại sim.

“Oa, Điện hạ đẹp trai quá.” Một bầy con gái nói bằng tiếng Hàn, đưa mắt về phía TV.

Diệp Hân Đồng đại khái nghe hiểu bọn họ nói gì, cũng ngược mắt lên nhìn.

Phía trên liên tục phát hình Mặc Tử Hiên, Kim Lệ Châu, cả hình họ chụp chung, phóng viên còn dự đoán chuyện tốt lành của họ sắp tới, đã có nhiều người dân chúc phúc cho họ.

Thấy lại tấm ảnh Mặc Tử Hiên hôn Kim Lệ Châu, trong phút chốc lòng Diệp Hân Đồng lại chịu một đả kích.

Trái tim mơ hồ đau đớn, người đầu tiên cô yêu lại không cưới cô. Trong khoảnh khắc đó, cảm giác mất mát, cô độc, bất lực khiến Diệp Hân Đồng ngây ngốc đứng ngẩn tại chỗ. Nước mắt dường như lại muốn tuôn ra.

Đột nhiên, Lee Yul nhét tai nghe vào tai cô, một bản nhạc êm ái phát ra, kéo cô ra khỏi bi thương mà suýt nữa cô rơi vào.

tieuthutrieugia.wordpress

Lee Yul lấy tay bịt hai lỗ tai cô lại.

“Không nhìn, không nhớ, cũng sẽ không đau khổ, đây chẳng phải là ý niệm của cô sao?” Lee Yul mỉm cười.

“Ừm” Diệp Hân Đồng gật đầu, nhưng nước mắt không nghe lời lại chảy xuống.

“Một lần này thôi, để cho tôi khóc đi.” Diệp Hân Đồng nói về uất ức.

Lee Yul cười nhạt “Cho dù cô bề ngoài có nguy trang mạnh mẽ đến mấy, thì nội tâm vẫn thật yếu ớt. Mặc Tử Hiên là kẻ vô tâm, ích kỷ, không đáng cho cô yêu.”

Lee yul giúp Diệp Hân Đồng lau nước mắt.

“Tôi cũng biết rõ anh ta là một công tử đào hoa, vì sao còn muốn làm khổ mình? Chỉ một lần này thôi, về sau sẽ không bao giờ như thế nữa.” Cô như đang nói với chính mình.

“Đi thôi, tôi dẫn cô đến một nơi rất thú vị.” Lee Yul kéo tay Diệp Hân Đồng.

Bọn họ lên xe, Lee Yul đem hộp khăn giấy ra trước mặt cô.

“Thật ra thì, quanh Mặc Tử Hiên có rất nhiều phụ nữ, Kim Lệ Châu cũng biết, Yoon Jin cũng biết, nhưng không ai có thể ngăn bệnh phong lưu đã ăn vào máu của hắn, cô không lấy được hắn cũng tốt, nếu không, tương lai sẽ phải chia sẻ chồng với kẻ khác, chịu sự khiêu khích của những người phụ nữ khác.” Lee Yul bình thản nói.

“Phải, tôi cũng nghĩ vậy, bởi vì nghĩ như thế, lòng tôi sẽ tốt hơn một chút. Nhưng mà...” Diệp Hân Đồng miễn cưỡng nở một nụ cười. Cô không nghĩ lại lún vào rồi.

“Không nhưng nhị gì hết, một thời gian nữa sẽ tốt thôi.”

Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, không muốn nghĩ đến cái gì hết.

Lee Yul đến một công ty đồ chơi nhồi bông, hắn muốn mua đầy một xe.

Diệp Hân Đồng giúp hắn lựa chọn. Cô cẩn thận chọn từng thứ, suy nghĩ gì cũng quảng hết đi.

“Không ngờ, chọn đồ chơi cũng làm tôi vui vẻ đến vậy.” Ngồi trên xe, Diệp Hân Đồng nói với Lee Yul.

Lee Yul cười không nói gì.

Xe đi vào một cô nhi viện.

Một đám trẻ con ủa tới, vây quanh Lee Yul, chạy nhảy tung tăng.

Diệp Hân Đồng nhìn những nụ cười ngây thơ của bọn trẻ, vui vẻ nhận đồ chơi, tâm trạng cô cũng trở nên tươi sáng.

“Suy cho cùng muốn người khác vui vẻ lại dễ dàng như thế” Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, quên đi tất cả, giờ phút này cô chỉ chú tâm vào việc phát quà cho bọn trẻ.

“Ừ, mỗi lúc không vui, tôi lại đến đây chơi với bọn trẻ, nhìn khuôn mặt tươi cười của chúng, tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều, cũng thường nghĩ, rõ ràng bọn chúng bị người ta vứt bỏ, nhưng mà chỉ cần một món quà nhỏ đã quên đi phiền muộn, so sánh với bọn chúng, tôi đã có rất nhiều, tại sao vẫn còn buồn bực không vui.” Lee Yul nói đầy cảm xúc.

“Ha ha ha, thì ra chính cậu cũng biết. Vì trẻ con hi vọng ít thôi.” Diệp Hân Đồng vừa nói xong, nghiêng mắt nhìn Mặc Tử Hiên vừa xuất hiện ở cửa.

Cô sưng sốt.

Nơi này hẳn cũng có thể theo tới được, chắc chắn là theo dõi cô rồi.

Hắn bị biến thái chắc?

Lee Yul thấy ánh mắt kinh ngạc của Diệp Hân Đồng, cũng nhìn ra cửa, thấy Mặc Tử Hiên nổi giận dưng dưng đi tới, hẳn bình tĩnh để đồ chơi xuống, trong mắt có thâm ý giễu cợt.

“Buổi diễn tấu còn chưa bắt đầu em đã bỏ chạy, thì ra là tới đây hẹn hò. Sao? Bị sự lương thiện của Lee Yul cảm động à?” Mặc Tử Hiên vừa đi đến vừa quát cô.

Diệp Hân Đồng im lặng, hẳn muốn hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi.

Cô lườm anh một cái, tiếp tục chia đồ chơi cho bọn trẻ.

Mặc Tử Hiên thô lỗ kéo tay cô.

“Đi theo tôi.” Anh ra lệnh.

145. Chương 145: Hẳn Thực Sự Tăng Lực

“Này, anh có biết yêu thương là gì không thế, tôi không muốn đi theo anh.” Diệp Hân Đồng hất tay anh ra.

Mặc Tử Hiên lập tức giật đồ chơi trên tay cô “VẬY anh phát giúp em”

Diệp Hân Đồng không muốn nhìn thấy anh, cảm thấy không có gì để nói.

“Việc anh phải suy nghĩ bây giờ không phải những món đồ chơi này của chúng tôi mà tin vui kết hôn trên trang nhất các báo của anh kia.” Lee Yul thản nhiên nói, mang theo ánh nhìn có chút hả hê.

Mặc Tử Hiên hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Lee Yul, lại hừ lạnh cái nữa, anh không muốn kiểm chuyện với hắn.

“Chúc mừng anh, cuối cùng đã cưới được Kim Lệ Châu.” Lee Yul vươn tay.

Mặc Tử Hiên liếc Lee Yul một cái, không để ý.

Kéo Diệp Hân Đồng đi.

“Này, buông tôi ra.” Diệp Hân Đồng quật cường từ chối đi với anh.

Lee Yul kéo tay Mặc Tử Hiên “Cô ấy không muốn, anh cảm thấy không nên đi hay sao?”

Mặc Tử Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Lee Yul xen vào việc của người khác, nói với Diệp Hân Đồng: “Vũ Văn Thành tới, hẳn muốn gặp em”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

“Sếp? Sao anh ta lại tới?”

“Em không có báo gì, hẳn tỏ ra rất ló lắng, bây giờ đi về với anh.” Mặc Tử Hiên nặng nề nói.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái, bao nhiêu ngày không có tin tức gì, điện thoại của cô không gọi được về Trung Quốc, cái này phải trách ai?

Diệp Hân Đồng kéo tay của mình.

Mặc Tử Hiên buông ra.

Lee Yul dừng một chút rồi cũng buông ra.

Diệp Hân Đồng quay về phía Lee Yul, cung kính và dịu dàng nói: “Cảm ơn cậu, hôm nay tôi thật sự rất vui, lần sau nhất định sẽ mang đủ tiền mời cậu ăn cơm.”

Lee Yul nhìn sang Mặc Tử Hiên, nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu với cô.

Diệp Hân Đồng cùng Mặc Tử Hiên lên xe, nhưng ánh mắt cô vẫn ở ngoài cửa sổ, không muốn nói chuyện với anh.

“Em có thể đừng khiến anh lo lắng được không, Lee Yul không đơn giản như bề ngoài đâu.” Mặc Tử Hiên nói với cô.

Diệp Hân Đồng liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn ra cửa sổ không nói gì.

“Lúc hắn theo đuổi Kim Lệ Châu cũng đúng như vậy, ban đầu ra vẻ dịu dàng để phụ nữ đồng cảm, sau đó làm ra vẻ thiện lương, lúc không thể ôn hòa được nữa thì khích bác, không phải em cũng đều bị hắn lừa.”

Diệp Hân Đồng tròn tròn mắt.

Cô quay lại đối diện với Mặc Tử Hiên.

“Tôi chẳng có gì để bị lừa, muốn lừa tài hay lừa sắc tôi đây?” Cô nói đỡ cho Lee yul.

“Em thật là một đứa ngốc, nếu không em cảm thấy vì sao Lee Yul lại vô duyên vô cớ đối xử tốt với em như vậy? Nếu người bên cạnh em không phải là anh, hắn sao phải phí sức lực với em làm gì?” Mặc Tử Hiên quát cô.

“Tôi là cái gì bên cạnh anh, chờ đến lúc trở về Trung Quốc, tôi sẽ đề nghị điều chuyển, tính khí quái dị của anh, tôi không phục vụ được.” Diệp Hân Đồng phì cười nói.

Không biết vì sao, thấy Mặc Tử Hiên, cô thật không dễ nói chuyện, chỉ muốn trút giận lên hắn.

“Tại sao lại đối xử với anh như vậy? Nếu em muốn ở bên cạnh Lee yul đến thế thì đi đi, dù sao anh cũng sắp kết hôn rồi.” Mặc Tử Hiên lại quát.

Diệp Hân Đồng lườm hắn một cái, mắt đỏ ửng, quay ra cửa sổ.

Nhìn bóng dáng mình trong cửa kính, suy nghĩ rối loạn.

Hắn là có ý gì? Muốn kết hôn là hắn, luôn chơi trò mập mờ với cô cũng là hắn, rõ ràng muốn ở bên cạnh người phụ nữ khác sao còn làm ra vẻ quan tâm đến cô, làm cô oan uổng, hiểu lầm cô, theo hắn thế nào mới là tốt, dù sao nhiệm vụ lần này kết thúc, cả đời cô cũng không gặp lại hắn.

Mặc Tử Hiên im lặng một hồi. Anh rối rắm nhìn tấm lưng Diệp Hân Đồng.

“Này, đừng tức giận mà. Anh đợi em bao lâu không thấy quay lại, buổi diễn tấu chưa xong anh đã chạy tìm em rồi.” Giọng điệu anh trở nên mềm mỏng (Được cái em Hiên này cứ nổi đóa lên xong là xin lỗi, an ủi được ngay :D)

Nói chuyện này, Diệp Hân Đồng lại quay lại, mặt lạnh như băng “Tại sao lại theo dõi tôi? Anh nghi ngờ tôi sao? Nếu đã nghi ngờ thì đừng dùng tôi, còn nữa Mặc Tử Hiên điện hạ, tôi không biết gì cả, tôi không thể nào bán bí mật của anh, anh yên tâm”

“A, anh không theo dõi em”. Mặc Tử Hiên biết Diệp Hân Đồng tức giận, giọng anh rất mềm dẻo: “Anh chỉ nhờ tổ chức bí mật tìm em, biết lần đầu áp dụng việc này, anh nguy hiểm thế nào không? Anh lo lắng em gặp nguy hiểm, lo lắng...”

“Thu hồi lo lắng của anh đi, anh nên dành lo lắng của mình cho hôn lễ.” Diệp Hân Đồng lần nữa liếc Mặc Tử Hiên, quay đi.

Mặc Tử Hiên sững sốt.

“Em thấy rồi? Truyền thông bây giờ thật là...” Mặc Tử Hiên có chút xấu hổ, rối rắm.

“Các người nổi tiếng như vậy, không thấy mới lạ.” Diệp Hân Đồng vẫn quay lưng về phía anh hét ầm lên.

Mặc Tử Hiên nhìn bóng lưng của cô, suy tư.

Im lặng rất lâu, Mặc Tử Hiên cười khổ “Bây giờ anh thật sự là cười hổ khó xuống.”

Diệp Hân Đồng cũng có chút thương cảm “Cái gì mà cười hổ khó xuống? Cũng sớm dự liệu rồi.”

Mắt Diệp Hân Đồng ngân ngấn nước vẫn quay lưng về phía anh.

Mặc Tử Hiên nhìn bóng lưng cô, lại không nói tiếp được.

Sau một hồi lâu, xe đến cửa Hàn cung, một đám đông ký giả vây ở nơi đó.

Diệp Hân Đồng lách qua.

“Lát nữa em nắm chặt tay tôi, nhất định không được buông ra.” Mặc Tử Hiên nhìn đám đông nghìn nghịt, nghiêm túc nói.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái: “Anh thật ngu ngốc, anh mới là đối tượng của họ, tôi chỉ cần cách xa anh một chút thì sẽ không bị ảnh hưởng gì”

Mặc Tử Hiên sửng sốt.

“Đúng nhỉ” Mặc Tử Hiên lúng túng, bước xuống xe.

Đám ký giả vây lại quanh anh, nước chảy không lọt.

Các câu hỏi của ký giả cũng chỉ xoay quanh thời gian cử hành hôn lễ...

Mặc Tử Hiên lúng túng im lặng. Hộ vệ trong Hàn cung thấy thế chạy đến bảo vệ.

Thấy Mặc Tử Hiên không có cách nào thoát thân, Diệp Hân Đồng nhanh chóng xuống xe, ngăn trước mặt anh.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc. Chẳng phải cô bảo cách xa anh một chút sao?

“Em...” Mặc Tử Hiên ngơ ngác nhìn cô.

Diệp Hân Đồng biết hẳn muốn nói gì “Đồ ngốc, tôi là cảnh vệ của anh, đi nhanh lên.”

Mặc Tử Hiên phản ứng lại, không trực tiếp đi vào mà kéo tay cô lên xe.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, đám truyền thông cũng không kém phần. Các ký giả nhảy bén cặp mắt hưng phấn khác thường.

Những hộ vệ khác của Hàn cung ngăn trở đám ký giả, Mặc Tử Hiên lái xe vào.

“Anh kéo tay tôi làm gì? Nếu mai ảnh tôi bị đăng lên, thì lại có một đồng scandal, anh thấy mình chưa đủ nổi tiếng hay sao?” Diệp Hân Đồng oán trách.

Mặc Tử Hiên thấy cô cáu nhàu, mơ hồ nở nụ cười.

“Không phải cách xa anh một chút sao? Còn nhảy xuống giúp làm gì?”

“Vì đạo đức nghề nghiệp của tôi quá mạnh.” Diệp Hân Đồng tru mỏ.

Mặc Tử Hiên không biết nghĩ đến cái gì? Ân chứa một nụ cười nhạt.

146. Chương 146: Hấn Thực Sự Tăng Lực (2)

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, buồn cười mà không dám cười.

Xe đến Nguyệt Hàng Hành cung, Mặc Tử Hiên mơ hồ cảm thấy có cái gì khác thường.

4 chiếc xe đồ chỉnh tề ở cửa cung.

“Đây là?” Diệp Hân Đồng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Mặc Tử Hiên cười lạnh “Xem ra, bà không nên ép tôi đối mặt với truyền thông rồi.”

Mặc Tử Hiên cau mày đi vào.

Suy nghĩ của Diệp Hân Đồng có chút phức tạp, cô rất muốn tránh đi, bước chân lại vô thức đi theo anh.

Mặc Tử Hiên vào cửa, thấy Cổ Phi đang ngồi giữa đại sảnh, Kim Lệ Châu ngồi bên cạnh cười yếu ớt.

7, 8 người vây quanh cô.

Thấy Mặc Tử Hiên đi vào, Cổ Phi đứng lên, hiền từ giới thiệu đây là một tạp chí của đài phát thanh nào đó, ra về rất muốn công khai.

Mặc Tử Hiên lạnh lùng dò xét bốn phía, nhếch miệng.

Mỗi lần anh nhếch miệng, Diệp Hân Đồng biết anh lại sắp có một hành động tà ác nào đó.

Mặc Tử Hiên đi tới cửa, kéo Diệp Hân Đồng ngồi xuống, Diệp Hân Đồng kinh ngạc muốn đứng lên. Nhưng mà, tay bị Mặc Tử Hiên nắm chặt.

Cổ Phi kìm nén tức giận, mỉm cười cao quý với giới truyền thông.

Các ký giả nhìn nhau, cung kính hỏi Cổ Phi: “Lần này Hoàng thất định công bố hôn sự vào lúc nào? Quốc dân đều rất quan tâm, cũng chúc phúc.”

Cổ Phi ôn hòa cười, để tay trên cánh tay Kim Lệ Châu.

“Thật ra, Tử Hiên cùng Lệ Châu cũng đã qua lại nhiều năm rồi, hôn lễ lần này cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền. Ta cũng rất muốn Lệ Châu theo ta vào cung, ta sẽ có bạn để trò chuyện, Lệ Châu vừa khéo léo lại khiến người khác yêu quý.”

Mặc Tử Hiên lạnh lùng nhìn Cổ Phi nói xong, nhếch miệng, nụ cười tà mị, cuồng ngạo không kiềm chế được.

“Thế thì hôn lễ sắp được cử hành rồi phải không? Sẽ theo hình thức nào ạ?” Ký giả hỏi nhanh.

“Sắp rồi, vì là Hoàng thất, nên vẫn muốn kết hôn kiểu truyền thống.” Cổ Phi trả lời.

“Vậy thì chắc cũng sẽ sớm sinh con?” Một nữ ký giả hỏi.

“Sinh con? Ha ha ha.” Cổ Phi cúi đầu nhìn Kim Lệ Châu xấu hổ, nói tiếp: “Trẻ con, dĩ nhiên hi vọng sớm có, Hoàng thất cũng sẽ náo nhiệt hơn.”

“Sau khi Điện hạ kết hôn, cũng sẽ được phong hiệu Thái tử phải không?” Một ký giả khác hỏi.

“Dĩ nhiên, kết hôn là biểu thị đã trưởng thành, về sau, Tử Hiên sẽ hết sức với trách nhiệm của cậu ấy, làm một người chồng, người cha tốt, tận tâm vì công việc quốc gia”. Cổ Phi tiếp tục trả lời.

“Điện hạ và Kim Lệ Châu tiểu thư nhất định sẽ là cặp đôi hạnh phúc nhất. Có thể chụp một tấm ảnh cả gia đình không?” Ký giả hỏi.

“Dĩ nhiên là được, Tử Hiên” Cổ Phi dắt Kim Lệ Châu đứng dậy, vui vẻ gọi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên vẫn ngồi trên ghế salon, hất cằm lên, ánh mắt sâu thẳm lạnh như băng.

Cuối cùng, anh nhếch miệng “Gọi con có ích gì? Người cũng thay con trả lời tất cả các câu hỏi của giới truyền thông thì nên kết hôn thay con luôn.”

Từ đầu tới cuối, bọn họ đều nói tiếng Hàn, Diệp Hân Đồng mặc dù không hiểu hết, nhưng cô cảm giác được không khí giữa bọn họ, hơn nữa Mặc Tử Hiên nắm tay cô chặt hơn.

Cổ Phi lúng túng cười với giới truyền thông “Con nói gì vậy? Ta chỉ là trưởng bối trả lời câu hỏi của Quốc dân, mau tới chụp hình đi.”

“Câu hỏi của Quốc dân là cái gì? Cái gì thời điểm kết hôn, cái gì thời điểm sinh con? Những thứ này mẫu thân người đều làm hộ con đi”

Cổ Phi hơi biến sắc.

Bà xuống nước, dẫn Kim Lệ Châu ra sau lưng Mặc Tử Hiên, mặt lạnh nói: “Cứ chụp thế này cũng được.”

Nói xong, Cổ Phi liếc nhìn Diệp Hân Đồng, mặt chán ghét: “Cảnh vệ Diệp, chúng tôi chụp ảnh gia đình, cô có thể đi ra không”

Diệp Hân Đồng đau xót trong lòng. Cô không phải đứa ngốc, nghe hiểu lời của Cổ Phi, thật sự cô không có tư cách ở đây.

Diệp Hân Đồng đứng lên, lại bị Mặc Tử Hiên kéo ngồi xuống.

Cô trợn mắt nhìn anh.

Trong nháy mắt, Mặc Tử Hiên nâng khuôn mặt cô lên, đặt một nụ hôn.

147. Chương 147: Hấn Thực Sự Tăng Lực (3)

Diệp Hân Đồng mở to hai mắt, quên cả giãy giụa.

Ngay trước giới truyền thông, trước mặt Cổ Phi và Kim Lệ Châu, anh hôn cô nghĩa là sao?

Mặc Tử Hiên tà mị nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Diệp Hân Đồng, từ từ đảo mắt về phía đám phóng viên.

Đám phóng viên cũng sợ ngây người đều nhìn sắc mặt Cổ Phi, bọn họ nghe mệnh lệnh của bà mà làm việc.

“Chụp đi, tại sao không chụp? Ảnh này khẳng định sẽ được lên trang nhất.” Mặc Tử Hiên châm chọc.

Cổ Phi vô cùng tức giận nhưng cũng bình ổn lại hô hấp.

Nhóm phóng viên cũng ngơ ngác nhìn nhau.

“Các người đi trước đi, nhớ cho kỹ ngày mai đưa tin đừng có viết lung tung.” Cổ Phi sắp bùng phát tức giận.

Nhóm phóng viên tâm trạng bất an, vội vàng chuồn mất.

Mặc Tử Hiên đứng lên, lỳ lợm nhìn Cổ Phi “Bây giờ người đã hài lòng rồi chứ?”

“Bốp” Cổ Phi quăng một cái tát nặng nề lên mặt anh.

“Nếu không phải đám ký giả kia là người của ta, ngày mai không biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.” Cổ Phi quát lên.

Mặc Tử Hiên quay mặt lại đối mặt với Cổ Phi, trong mắt đầy lạnh lùng, khát máu.

Anh nhếch miệng, có ý châm chọc.

“Những chuyện người lo lắng, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra.”

“Con nói cái gì?” Cổ Phi nổi nóng.

Kim Lệ Châu ghen ghét nhìn Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng ngổn ngang trăm mối.

“Con nói, những chuyện người lo lắng sớm muộn sẽ xảy ra, con sẽ không cưới Kim Lệ Châu.” Mặc Tử Hiên giơ tay nắm tay Diệp Hân Đồng lên “Cô ấy mới là thê tử đời này của con.”

Tim Diệp Hân Đồng đập mãnh liệt, cô nhìn về kiên định của Mặc Tử Hiên, nước mắt ngân ngấn, lần này không phải đau khổ mà là khó có thể kìm nén xúc động.

Cô thật sự không thể ngờ, giữa ngôi vị hoàng đế và cô, Mặc Tử Hiên lại chọn cô, giờ phút này, trái tim cô hoàn toàn bị chiếm đoạt.

“Bốp” Cổ Phi tiếp tục giáng một cái tát.

“Con đã quên chức trách của mình rồi sao?” Cổ Phi gào lên đỉnh tai nhức óc.

Mặc Tử Hiên lại đối mặt với bà.

“Chức trách đó là người gán cho con, không phải mong muốn của con.”

Cổ Phi lại tức giận giơ tay lên, nhưng Diệp Hân Đồng tóm lấy.

Cô quay về phía Cổ Phi phớt tỉnh nói: “Tôi là hộ vệ Trung Quốc phái tới bảo vệ Mặc Tử Hiên, có tôi ở đây, không kẻ nào được làm tổn thương anh ấy, không ngoại trừ ai kể cả bà.”

Cổ Phi tức đến nổi chỉ thiếu nước trợn trắng mắt.

“Cô có thân phận gì tự nhiên có thể nói vậy với tôi.” Cổ Phi tức giận loạn choạng. Kim Lệ Châu trợn mắt nhìn Diệp Hân Đồng, lập tức đỡ Cổ Phi.

“Thân phận của tôi là cảnh viên Trung Quốc, số 12847 Diệp Hân Đồng” Diệp Hân Đồng nói vẻ bình thản nhất.

Cổ Phi rút tay về, hừ lạnh một tiếng, khinh thường và châm chọc “Cũng chỉ là một nhân viên bảo vệ, người lại dám bắt tay ta, phạm thượng, nên cách chức.”

Diệp Hân Đồng cười vẻ bất cần “Thân phận cao quý của bà chỉ có giá trị với Hàn cung, đáng tiếc, tôi là người Trung Quốc, trong mắt tôi, bà không là gì cả.”

Cổ Phi giận điên lên.

“Người đâu, đuổi con bé này đi.”

Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng.

“Không cần, chúng tôi sẽ đi.”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười lãnh đạm kéo Diệp Hân Đồng ra khỏi Nguyệt Hàng Hành cung.

Giây phút này, Diệp Hân Đồng cảm thấy anh thật vĩ đại, nam tính, ấm áp, đáng yêu.

Nhưng, anh đưa cô lên xe ra khỏi Hàn cung, Diệp Hân Đồng lại có phần lo lắng.

“Sao anh phải làm như vậy?” Cô thật không hiểu.

Mặc Tử Hiên liếc nhìn cô, mơ hồ nở một nụ cười “Nếu anh không trắng trợn làm thế, em sẽ đi theo tên Lee Yul bụng dạ khó lường kia, thay vì thấy em bị kẻ khác khinh rẻ phụ bạc, tự anh làm còn hơn, em quá ngu ngốc, đi theo người khác anh không yên lòng.”

Mặc Tử Hiên dù lời của anh rất khó nghe, nhưng Diệp Hân Đồng lại cảm thấy sao ngọt ngào đến thế.

Cô không hề tức giận.

Bất đắc dĩ cười “Em đâu có đến đến mức ấy. Chúng ta cứ đi như thế này, em lo là thẻ của anh sẽ bị đóng băng.”

Diệp Hân Đồng thở dài.

Mặc Tử Hiên dí đầu cô.

“Em đang nghĩ cái gì đây? Hối hận vì đi theo người có khả năng bị đuổi khỏi hoàng thất không một xu dính túi sao?” Mặc Tử Hiên trêu chọc.

Diệp Hân Đồng cười lờm anh một cái: “Đúng vậy a, em tức giận vì sau này lại phải làm việc để nuôi một kẻ ăn bám như anh.”

“Yên tâm, ở Hàn Quốc anh có thể không còn gì, nhưng trở lại Trung Quốc vẫn là một sếp tổng giàu có.”

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên, tưởng tượng nếu anh không phải là Hoàng thất Hàn Quốc thì tốt biết mấy.

Cô và anh có thể sẽ không còn khoảng cách.

Diệp Hân Đồng tự giác tựa đầu lên bả vai anh.

Mặc Tử Hiên cúi đầu hôn lên trán cô.

“Anh rất muốn nghe em nói rằng em yêu anh” Anh làm nũng.

“Đừng ồn ào...., bây giờ chúng ta đi đâu.” Diệp Hân Đồng nhìn con đường phía trước.

“Anh muốn nghe, em biết cái câu nếu không làm cảnh vệ thì cũng chỉ là bạn của em khiến anh tổn thương đến thế nào không?”

“Tổn thương cái gì chứ? Anh biết rõ là em cố ý muốn giữ khoảng cách với anh mà.” Diệp Hân Đồng lúc này cảm thấy thật buồn cười.

“Đây là vết thương nhỏ, lúc em nói thích Vũ Văn Thành mới làm anh nổi điên, bây giờ anh phải nghe thấy em nói em thích anh, em yêu anh.” Mặc Tử Hiên nhất quyết không tha.

“Ai da, đừng mà, ngại quá.” Diệp Hân Đồng cười cười nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh hỏi em, em yêu anh từ lúc nào, vừa thấy đã yêu sao?” Mặc Tử Hiên có vẻ hài lòng.

Cái bộ mặt kia thật muốn đánh ột cái.

“Thôi đi, còn lâu, em nói rồi, diện mạo, mị lực, nhân cách của anh kém xa cấp trên của em.” Diệp Hân Đồng cố ý nhạo báng.

“Cái gì? Anh mà thua kém hẳn?” Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng trên cửa kính.

Diệp Hân Đồng cố ý lắc đầu nói: “Anh ta trưởng thành, anh thì không, đáng đáp anh ta cương nghị, anh thì... Aizz, bây giờ em muốn xác định lại xem có đúng là thích anh không, nói thật, không thể chịu nổi cái tính tự tung tự tác của anh, cái gì mà vừa thấy đã yêu? Đúng hơn thì vừa nhìn thấy đã muốn ới.”

Diệp Hân Đồng cố ý nói vậy, nhưng trong lòng lại vô thức cảm thấy vui vẻ, khoe miệng tươi cười.

Mặc Tử Hiên cũng biết cô đang nói đùa.

“Này” Anh gọi cô.

“Sao?” Diệp Hân Đồng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đột nhiên tà mị của anh.

Anh nhíu mày cười “Anh thật muốn em. Từ lúc đến Hàn Quốc, có phải em đẩy anh quá xa không?”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

Hắn lại nói những chuyện đó? Nhưng mà, lần này cô lại thấy khác, cô hình như cũng có chút mong đợi...

148. Chương 148: Sầu Triền Miên

Mặc Tử Hiên cười vui vẻ quan sát vẻ lúng túng của Diệp Hân Đồng.

“Đỏ mặt, em cũng rất mong đợi?”

Diệp Hân Đồng lườm anh.

“Không có”

“Phụ nữ càng làm càng yêu, anh nghi ngờ là em cũng như vậy nên mới yêu anh.” Mặc Tử Hiên nhìn về phía trước, cười to hơn.

“Không phải” Diệp Hân Đồng hét, hắn nói mình như đúng rồi, cô đâu có.

Mặc Tử Hiên chỉ cười không nói gì. Anh dừng xe trước cửa một khách sạn.

Diệp Hân Đồng ngồi trên xe, nhìn tòa nhà bắt mắt trong lòng không khỏi căng thẳng.

Mặc Tử Hiên dừng xe xong, mở cửa giúp cô.

“Công chúa yêu quý của anh, xuống xe.” Mặc Tử Hiên mỉm cười.

Diệp Hân Đồng đỏ mặt, thò chân xuống, đứng lên.

Cô cắn cắn môi, có vẻ xấu hổ: “Đi gấp quá, em không mang hộ chiếu theo.”

Mặc Tử Hiên tươi cười “Có anh đây, sẽ không để em ngủ trên đường, mặc cho em giày xéo”

Anh nói càng làm cô lúng túng, cô giày xéo gì anh chứ, chẳng phải anh luôn giày xéo cô sao.

Mặc Tử Hiên đi vào thuê phòng.

Phục vụ thấy Mặc Tử Hiên mắt đều sáng lên.

Diệp Hân Đồng ngồi ở ghế salon chờ.

Lúc này, Mặc Tử Hiên là nhân vật đang làm mưa làm gió, báo chí truyền hình náo nhiệt như vậy, Diệp Hân Đồng rất sợ bọn họ sẽ bị nhận ra.

Mặc Tử Hiên lấy phòng xong, cầm thẻ từ đi vào thang máy, Diệp Hân Đồng lập tức đi theo, lúc cô đi vào, ánh mắt đám phục vụ rất quái dị làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Mặc Tử Hiên tươi cười đặt tay lên vai cô “người nào đó bây giờ đang căng thẳng quá”

“Nào có? Em chỉ lo lắng nếu bọn họ nhận ra anh, sau đó lại thấy em ở cùng với anh, không biết sẽ gây ra sóng gió thế nào.”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười khinh khỉnh.

“Họ làm như vậy cũng nên ngờ tới kết quả như thế này, mặc kệ họ đi, dù sao, anh sẽ cùng người anh yêu hương thụ từng giây từng phút.” Nửa câu sau anh nhìn cô nói với nụ cười xấu xa.

“Không được, chúng ta chia giường ngủ như lần trước ấy.”

“A, lát nữa em muốn làm gì thì làm, anh nghe theo em.” Anh tà mị nói, mặt vẫn cười xấu xa, trong lòng Diệp Hân Đồng có chút ngầy ngốc, sao những gì anh nói cảm giác chẳng giống những gì cô nghe được.

Cửa mở ra.

Lập tức, nụ hôn của anh ập xuống.

Ngang ngược và triền miên. Cái lưỡi mát dịu ngang nhiên cạy hàm răng trắng bóng của cô như hạn gập vừa rào, điên cuồng cướp lấy từng hơi thở trong miệng cô...

“Ừm” Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng chống ngực anh, có chút ngoan cường, không phải sợ, mà cảm thấy anh ngang ngược không giống những lần trước.

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, có phần vội vàng cuồng dã.

Lúc cô sắp không thở nổi nữa, anh đột nhiên ngừng cổ cô ra, không để một khe hở trên choker đầu lưỡi của cô.

“Ừm, ừm” Diệp Hân Đồng kháng nghị đẩy anh ra.

Mặc Tử Hiên đổi tay đặt ở ngang hông cô, rời môi ra. Hơi thở nặng nề phả lên mặt cô, ánh mắt trở nên mơ màng.

“Ngốc quá, không cả biết nhận nụ hôn thế nào” Đáy mắt anh tươi cười, nhíu mày nói đầy cưng chiều thương yêu say đắm.

Diệp Hân Đồng hít mạnh một hơi, lườm anh.

“Có anh ấy, nào có ai như anh, hôn cũng ngang ngược, làm người ta không thở nổi. Làm ơn, thay đổi đi, anh có thể lấy hơi được không?” Diệp Hân Đồng trách cứ.

“Được, chúng ta thử lại” Mặc Tử Hiên cười nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô, nhẹ nhàng gặm mút, thật sâu, cũng không chặn miệng cô.

“Á, đau” Diệp Hân Đồng kêu lên.

Mặc Tử Hiên buông cô ra. Đôi môi đỏ mọng của cô bị hôn sưng cả lên.

Diệp Hân Đồng dùng ngón tay sờ sờ môi dưới, đỏ bừng mặt oán trách: “Anh nhẹ một chút không được à, đừng có như muốn nuốt môi người ta, em nuốt môi anh nhá.”

“Được, anh đồng ý” Mặc Tử Hiên khom người xuống, phù hợp với chiều cao của cô, chu môi, cười xấu xa. Diệp Hân Đồng sưng sőt đỏ mùng cả mặt.

Cô từ từ đến gần anh, có thể cảm nhận rõ ràng tim mình đang đập thành thịch.

Chạm vào đôi môi mềm mại của anh, trong lòng Diệp Hân Đồng đột nhiên ấm áp, cô mát mát nhẹ nhàng, không có thô lỗ như anh.

Cô phối hợp khiến Mặc Tử Hiên vốn muốn bùng nổ trở nên căng thẳng, thân nhiệt chớp mắt trở nên tăng cao.

Diệp Hân Đồng có thể cảm nhận được một bộ phận nào đó đâm vào bụng mình, kinh ngạc, buông môi anh ra.

“Chẳng thú vị gì cả” Cô quay đi.

Anh nhanh chóng ôm eo cô từ sau lưng, giọng nói trở nên khàn đặc, thật thà.

“Nếu em mạnh hơn một chút thì tốt” Anh nói.

Mặt cô nóng bừng, cơ thể run rẩy, tâm trạng khó giải thích, như khát khao lại như phản đối.

Anh thô lỗ thò tay vào áo cô, dùng một lực thích hợp ve vuốt nơi mềm mại ấy.

Động tác mập mờ thân mật này khiến Diệp Hân Đồng không ngừng run rẩy, một dòng nước ấm kỳ lạ từ bụng lan ra toàn thân, cảm giác cực kỳ kích động, mãnh liệt muốn anh, nhưng lại muốn gạt đi khiến cô xấu hổ.

“Mặc ...Tử Hiên, không... muốn” vừa nói ra, cô thẹn thùng muốn cắn rơi miệng mình, choáng váng, tại sao cô run rẩy, tại sao lại căng thẳng?

Mặc Tử Hiên nhếch khóe môi lẳng lơ, nở nụ cười xấu xa, sức mạnh ở tay tăng lên mấy phần “Đừng cái gì? Nếu lúc này em bảo ngừng, anh sẽ theo em.”

Các câu này sao quen thế nhỉ.

Choáng, cô nghĩ là lúc trên máy bay trên đầu cô anh đã từng nói.

Lần này, sao cô lại cảm thấy không có khả năng từ chối anh, có lẽ lần này, cô không muốn anh dừng lại.

Trong lúc cô do dự, chờ đợi, tay anh đưa xuống dưới, đột nhiên động chạm bộ phận nhạy cảm nhất của cô, nhanh chóng dò xét đi vào.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, phản xạ tiến lên một bước, rời khỏi bàn tay quỷ dữ của anh.

Mặc Tử Hiên không hề tức giận, nở nụ cười hài lòng xấu xa.

“Lần này thực sự có phản ứng rồi” Anh thích nhìn vẻ mặt thẹn thùng lúng túng của cô.

“Khụ khụ” Cô hắng giọng.

“Em đi tắm rửa đã” Cô quay đi thật nhanh phi vào phòng tắm.

Anh đuổi theo.

“Cùng tắm đi”

Không đợi Diệp Hân Đồng kịp phản ứng, Mặc Tử Hiên đã ôm lấy cô vào phòng tắm, nhẹ nhàng đặt cô vào bồn, thử độ ấm của nước.

Diệp Hân Đồng lập tức nhảy khỏi bồn tắm.

“Anh ngốc à, chúng ta chỉ có một bộ quần áo trên người.” Diệp Hân Đồng nói sang chuyện khác.

“Tối nay em giặt, mai chúng ta đi mua, yêu tâm, anh sẽ không thô lỗ xé rách.” Mặc Tử Hiên nói xong cố định vò hoa sen, tà mị đến gần Diệp Hân Đồng.

Lúng túng, lúng túng, chỉ có lúng túng, chân lại không thể cất bước, từ đáy lòng có chút mong đợi.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, ngượng ngừng.

Cô chậm rãi cởi cúc áo sơ mi của mình.

Tim Mặc Tử Hiên cũng đập cuồn cuộn.

Đột nhiên, Diệp Hân Đồng ngừng lại ở ngực. Dừng một chút, cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt mơ màng của Mặc Tử Hiên.

149. Chương 149: Sầu Triền Miên (2)

“Anh còn đứng đây làm gì? Đi ra ngoài đi”

Mặc Tử Hiên nhanh chóng giam cầm cô trong vòng tay mình.

“Chẳng phải anh đã nói rồi sao? Đừng suy đoán khả năng bình tĩnh của anh đối với em, anh hoàn toàn không thể bình tĩnh được.” Anh nói xong, tay nhanh chóng cởi cúc áo cô, vò vàng hôn xuống.

Nhột, nhột quá.

Diệp Hân Đồng cười đẩy đầu anh ra.

“Buồn quá, đừng thế mà.”

Mặc Tử Hiên không thêm để ý, anh chóng cởi quần áo trên người.

Diệp Hân Đồng ngượng ngừng quay mặt đi chỗ khác, cũng không phải lần đầu tiên cùng anh, sao lại ngượng ngừng khác thường thế này.

Mặc Tử Hiên cởi xong, ôm eo cô nhấc lên, một tay kéo khóa quần cô.

Biết rõ ngay sau đó sẽ là lửa cháy, Diệp Hân Đồng cũng chấp nhận, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nước được xả đầy bồn tắm, lúc hai người bước vào, tràn ra ngoài.

“Tư thế này có thích không?”

Trong lúc nói chuyện, Mặc Tử Hiên ôm hông để cô ngồi xuống.

“Hả? À? Tạm được” Cô làm ra vẻ dầy dặn kinh nghiệm.

Nhưng vừa ngồi xuống lại thấy hơi đau, cô co người lại, rên lên một tiếng. Nhìn vào đôi mắt anh, trong đó tựa như có ngọn lửa thiêu đốt cơ thể làm bùng phát lên sự nhiệt tình của cô.

Anh hơi nhấc tay lên, cô bị anh dẫn dắt theo tiết tấu nhấp nhô.

Nước như cuộn sóng với những hình dạng tuyệt đẹp, vỗ về, gào thét, phối hợp, ham muốn.

Cô không còn sức lực nằm trên người anh, khẽ ngẩng đầu, khuôn mặt ngọt ngào khó thấy ở ngày thường lại ở đây với anh.

“Nằm xuống được không?” Mặc Tử Hiên yêu chiều mỉm cười, dịu dàng, thuần thực không thể so sánh được.

Ánh mắt thâm thúy như có ma lực khiến cô say mê, phụ thuộc. Mặc Tử Hiên dù biết tư thế này sẽ rất ngượng, nhưng cô không tự chủ được lại làm theo ý anh.

Mặc Tử Hiên xuyên qua một làn nước, ánh mắt càng trở nên mơ màng, lấp lánh.

Trong nháy mắt, anh tiếng vào, hưởng thụ tiếng rên rỉ, sự mềm mại, chặt chẽ của cô.

Sau một trận cuồng phong bạo vũ, anh kết thúc bằng một cái gằm nhẹ.

Diệp Hân Đồng một lần leo ra khỏi bồn tắm.

Vừa bước ra, thân thể nóng bỏng của anh tiến lại gần, dính chặt lên làn da nhẵn mịn của cô.

“Thích không? Lần này sẽ không để em thất vọng” Giọng anh vẫn khàn khàn, nhưng thật mê người như hương vị của một thứ rượu ngon.

“Ừm” Cô đồng ý xong lập tức háng giọng một cái “Cũng tạm được, thông qua, lần sau tiếp tục cố gắng.” Diệp Hân Đồng cũng không dám nhìn anh.

Cánh tay Mặc Tử Hiên lập tức bò bên eo, ôm chặt lấy cô “Bây giờ anh vẫn có thể cố gắng hơn nữa.”

Anh như đang thề thốt, khoe miệng nở nụ cười hài hước, lẳng lơ lại đẹp khác thường.

“Không... không cần” Cô bắt đầu lắp bắp.

“Anh phải làm cho em hài lòng nhất mới thôi, nếu không, tên bạn trai ở nước ngoài trở về, em chạy mất thì làm sao?” Mặc Tử Hiên hài hước, nụ cười càng thêm rực rỡ.

“A. Làm gì có. Lần trước em chỉ lừa gạt anh thôi.”

“Vũ Văn Thành này, Lee Yul này, đáng đáp anh không đẹp bằng bọn họ, dù sao cũng phải có một thứ mạnh hơn chứ.” Mặc Tử Hiên tiếp tục nhạo báng.

Diệp Hân Đồng biết anh cố ý đùa bỡn cô.

“Ừ, đúng vậy a, em còn chưa biết kỹ thuật của bọn họ thế nào, lúc nào ném thử sẽ nói cho anh biết những chỗ cần cải tiến.” Cô tiếp lời anh, dù sao cũng chỉ là nói chơi, lại không cần chịu trách nhiệm.

Sức lực trên tay Mặc Tử Hiên tăng thêm.

“Em dám, em chỉ có thể cùng với anh” Anh ngang ngược nói bên tai cô. Đầu lưỡi dọc theo tai cô đi xuống.

“Để trừng phạt, anh muốn em ngày mai cũng không xuống giường nổi.” Anh khàn khàn nói.

Môi rơi vào bên tai cô, thật ngọt.

Diệp Hân Đồng đẩy anh ra, quay đi “Được rồi, được rồi, em đùa thôi, đừng mà.” Cô then thùng nói.

Mặc Tử Hiên nắm lấy tay cô, đặt vào bộ phận khổng lồ nào đó của mình.

Không phải chứ, vừa mới làm xong, anh có phải quá tăng lực rồi không.

Diệp Hân Đồng vẫn còn đang kinh ngạc, nụ hôn của anh đã ập xuống.

Anh ôm lấy cô, đến bên giường.

“Lần này em muốn tư thế nào, chỉ cần em nghĩ ra, anh sẽ làm theo ngay” Mặc Tử Hiên khàn khàn nói.

Diệp Hân Đồng khẽ nhú mày, mắt chớp chớp.

Mặc Tử Hiên không nhịn được bật cười.

“Em thực sự đang nghĩ à? Ha ha ha ha.” Anh vô cùng vui vẻ đặt cô lên giường. Cái miệng cứ toét ra sinh động như vậy, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành vì nụ cười mà càng thêm điên đảo chứng sinh.

“Sao lại không muốn, là anh nói, đương nhiên em phải suy nghĩ thật kỹ, nếu không thì làm sao đề cao được tài năng của anh.” Cô biết anh đang trêu mình, tiếp lời, đã biết bị trêu chọc, sao có thể ngây ra mặc kệ được.

“Ha ha, tốt..., ta làm chứ?” Mặc Tử Hiên cười to, đôi con ngươi đậm màu lóe sáng, anh không tin là cô lại có thể nói ra về sau đó.

“Khụ khụ” Diệp Hân Đồng háng giọng nói tiếp “Anh nằm xuống cho em chơi, bất kể thế nào cũng không được dị nghị” Cô đỏ mặt.

“Được, cầu cũng không thấy. Em muốn anh đứng, ngồi hay nằm?” Mặc Tử Hiên tâm tình vui vẻ nói, không ngừng cười, anh không tin cô thực sự biết làm.

Diệp Hân Đồng lườm một cái, cười hồ hồ xuống, liếc lên đầu giường “Anh nằm xuống”

“Hả” Anh ần giấu nụ cười, nằm xuống.

Anh thích biểu cảm lúng túng xấu hổ của cô.

Diệp Hân Đồng ghé mắt nhìn gương mặt xấu xa của anh “Nhắm mắt lại”.

150. Chương 150: Sầu Triền Miên (3)

“Được” Anh nhắm mắt lại, đôi mi dài chớp động nói rõ là anh đang nhin cười, anh cũng không tin được là cô có thể thế này.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, đem gối đặt lên ngực anh, nhìn khuôn mặt tươi cười kia cô không thể xuống tay được.

“Khụ khụ” Cô hắng giọng “Chuẩn bị xong chưa, bắt đầu nhé, anh đã nói không được động đây”. Cô lại lần nữa cường điệu.

“Nhanh lên nào, không cần nhân từ nương tay, tận tình chơi. Ha ha ha ha.” Anh tin chắc là cô không dám, cô mấy cân mấy lạng anh rất rõ ràng. Không có bạn trai mà cũng dám mạnh miệng nói có, anh muốn xem cô chống đỡ thế nào.

Diệp Hân Đồng nhìn cơ thể anh, chính xác là rất ngượng ngùng.

Hít sâu, không có gì. Trên TV không phải cũng thế sao? Cô không thể để anh xem thường.

Diệp Hân Đồng cúi đầu hôn lên bộ phận giữa hai chân anh.

“Hả?” Anh đột nhiên lên tiếng, ngồi dậy.

“Diệp Hân Đồng...” Về mặt anh có chút kinh ngạc, nhưng xúc động, lại có chút cảm động.

Diệp Hân Đồng xin lỗi quay đi “Không muốn thì thôi vậy”

Cô bước xuống khỏi giường.

“Muốn, muốn, đương nhiên là muốn” Anh nhanh chóng kéo lấy tay cô, trông mắt đậm màu sâu thăm diệu dàng hơn nhiều.

Cô thích sự thẳng thắn của anh, thẹn thùng và đặc biệt diệu dàng.

“Thế anh muốn ngồi, đứng hay là nằm” Cô cũng cười xấu xa hỏi.

“Ngồi, anh muốn nhìn rõ em làm.” Bàn tay nóng bỏng của anh vuốt ve gò má mềm mại của cô.

151. Chương 151: Yêu Anh, Có Nên Chúc Phúc Cho Anh?

Cô ngồi xổm xuống.

Đầu lưỡi đỏ thắm chạy vòng quanh chẳng theo quy luật nào. Ở phương diện này, khả năng linh ngộ của cô có vẻ rất cao, anh cảm thấy cơ thể phản ứng khát vọng mãnh liệt.

Đột nhiên, điện thoại di động của anh vang lên.

Diệp Hân Đồng ngẩng lên nhìn anh.

Anh đề đầu cô xuống “Đừng để ý đến nó, tiếp tục đi.”

Giọng anh trầm khàn mang theo một chút hưng phấn.

Diệp Hân Đồng cúi đầu tiếp tục. Mặc dù không thuần thực nhưng vẫn nhớ cảm giác ăn kem thế nào, cứ theo đó mà làm.

Điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông.

Mặc Tử Hiên bắt đầu dĩ cầm lên, muốn tắt đi.

Đột nhiên nhìn thấy số điện thoại làm anh kinh ngạc.

Anh lập tức đứng lên, thần sắc trở nên nặng nề.

Diệp Hân Đồng cảm thấy sự khác thường của anh, cô dịu dàng giúp anh quần khăn tắm, lo lắng nhìn mặt anh.

Anh nói bằng tiếng Hàn, cô không hiểu lắm, nhưng sắc mặt anh không tốt chút nào. Chân mày nhíu chặt thật lâu mà không giãn ra.

“Sao thế?” Chờ anh cúp điện thoại xong, Diệp Hân Đồng mới hỏi.

Mặc Tử Hiên không trả lời, như đang chìm đắm trong mạch suy nghĩ, một hồi lâu sau, anh nắm bả vai Diệp Hân Đồng nói: “Bây giờ chúng ta trở về Hàn cung, bất kể xảy ra chuyện gì, em chỉ cần tin tưởng anh là được.”

Lòng Diệp Hân Đồng trầm xuống, cô cảm thấy tình thế có vẻ nghiêm trọng.

“Là chuyện của Kim Lệ Châu sao?” Cô dò xét thử.

“Kim Thụy Tường đưa Kim Lệ Châu đến Hàn cung, điện thoại là ông ta gọi, lần này... muốn toàn thân mà lui e là khó rồi, chiêu này của mẫu thân thật độc ác.” Mặc Tử Hiên nhếch miệng, vô cùng thương cảm.

“Xin lỗi anh” Không biết vì sao, cô nghĩ đây là lỗi của mình, vì cô mà anh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mặc Tử Hiên thấy Diệp Hân Đồng áy náy, ngược lại cười nhạo “Sao em phải xin lỗi, chờ mọi việc giải quyết xong thì lấy lòng anh cho tốt là được, vừa rồi em như vậy, anh rất thích.”

“Được, khi mọi việc được giải quyết xong, anh muốn thế nào cũng được.” Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng lại có dự cảm chẳng lành, bọn họ có thể sẽ không còn cơ hội ở bên cạnh nhau.

Xe chạy về hướng Hàn cung, Diệp Hân Đồng tựa vào bả vai anh, im lặng không nói gì.

Mặc Tử Hiên hình như cũng đang suy tư, vẻ mặt nặng nề.

Cuối cùng cũng đến cửa Nguyệt Hàng Hành cung, Mặc Tử Hiên xuống xe, Diệp Hân Đồng kéo anh. Nét mặt cô vừa bi thương vừa nghiêm túc, đôi mắt chớp chớp hiện rõ quyết định gian nan.

“Mặc Tử Hiên, em yêu anh.”

Mặc Tử Hiên sững sờ, im lặng nhìn Diệp Hân Đồng, anh đoán cô nói những lời này vào lúc này là có ý đồ.

“Nhưng chỉ cần như vậy là được rồi, cảm ơn anh đã cho em cảm giác được yêu lần đầu tiên.” Một giọt nước mắt rơi xuống.

Mặc Tử Hiên nhíu mày “Em nói vậy là có ý gì?”

“Nếu vì em mà anh mất đi người thân, có thể mất cả ngôi vị hoàng đế, cả đời này em cũng không thể thanh thản, sẽ luôn thấy gánh nặng.” Cô nói trái lương tâm của mình, chỉ không muốn thấy anh khó cả đôi đường.

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả. Thời gian chúng ta biết nhau cũng không dài, đang trong giai đoạn say đắm, nhất thời ý loạn tình mê cũng là bình thường, chờ sau khi em về Trung Quốc, tất cả sẽ lùi vào quên lãng, nhưng mà, em sẽ mãi mãi nhớ anh. Còn nữa, kỹ thuật của anh em rất thích.” Cô chảy nước mắt, nói như lúc sinh ly tử biệt.

“Đồ ngốc này” Mặc Tử Hiên ôm chặt cô, lòng đầy cảm xúc “Anh sẽ không buông em ra” Anh nói như cam kết.

“Tình yêu thật đau khổ” Diệp Hân Đồng nằm trên vai Mặc Tử Hiên khóc nức nở.

“Có khổ mới biết ngọt ngào, không trải qua đau khổ sẽ không biết quý trọng sự ngọt ngào như thế.” Mặc Tử Hiên miễn cưỡng nở nụ cười an ủi.

Anh đi vào cửa Nguyệt Hằng Hành cung, ánh mắt thâm trầm.

152. Chương 152: Yêu Anh, Có Nên Chúc Phúc Cho Anh?

Ở đó chỉ có Lão Kim, Cổ Phi, Hàn thượng cung, Kim Thụy Tường và Kim Lệ Châu.

Sắc mặt Kim Thụy Tường không tốt chút nào, có vẻ sắp bùng nổ tức giận.

Diệp Hân Đồng theo sau Mặc Tử Hiên, đây là lần đầu tiên cô gặp tổng thống. Nhìn ông ta đứng rất uy nghiêm, phong thái không giận mà uy, giống như một cái nhấc tay có thể ảnh hưởng đến số kiếp cả thế gian.

Ông ta khí thế hùng hực, Cổ Phi cũng phải cung kính, gương mặt đầy áy náy.

“Con gái tôi không xứng với anh sao?” Kim Thụy Tường uy nghiêm nói, như khẳng định một điều vô lý, như áp xuống một ngọn núi.

Mặt nặng nề sát khí.

Mặc Tử Hiên không nói gì.

“Cậu có thể thoát khỏi mê cung, ta rất đề cao, nhưng cũng không chứng tỏ cậu là người duy nhất ta ủng hộ, ta tin là Lee Yul cũng có thể làm được việc đó, nếu không phải Lệ Châu một lòng một dạ với người, việc ủng hộ người không phải là máu mủ chính thống cũng rất nguy hiểm.” Ngụ ý của ông ta rất rõ ràng.

Cổ Phi vội vã “Không phải như vậy. Thành bé này rất có tình cảm với Lệ Châu, đều tại người mẹ này, quá bức bách nên nó mới gây ra chuyện phản nghịch như thế.”

Bà giải thích thay Mặc Tử Hiên.

Kim Thụy Tường rất muốn tìm một bậc thang cho Mặc Tử Hiên xuống, nhưng khi nhìn về mặt chẳng có biểu lộ gì của anh, hỏa khí lại tăng lên “Ép? Con gái tôi cũng không cần bị buộc cưới. Còn nữa, còn trẻ tuổi mà không biết nhìn trước ngó sau, suy tính hậu quả thì thất bại sẽ nhiều hơn thành công.”

Kim Thụy Tường tức giận đứng lên, nhìn sang phía Mặc Tử Hiên vẫn đang im lặng “Xem ra không cần phải tiếp tục đàm phán”

Dứt lời, ông kéo Kim Lệ Châu đi, nhưng động tác rất chậm, hiển nhiên là đang chờ Mặc Tử Hiên giữ lại.

Mặc Tử Hiên đứng lẳng lẳng, Cổ Phi căng thẳng tái nhợt cả mặt.

Kim Thụy Tường bước qua Mặc Tử Hiên mà anh vẫn thờ ơ, ông ta lộn trở lại, tới trước mặt anh “Ta biết là cậu có chút tài quân sự, nhưng cậu nghĩ rằng không có sự trợ giúp của ta cậu có thể thành công sao? Lý trí vương truyền ngôi cho cậu chẳng qua cũng vì có ta đứng phía sau trợ giúp. Nếu không có sự ủng hộ của ta, ngôi vị hoàng đế chưa chắc đã thuộc về cậu.” Kim Thụy Tường cho Mặc Tử Hiên thêm một cơ hội cuối cùng.

Nói thật, ông rất đề cao Mặc Tử Hiên, đã nhiều năm, mặc dù ông nắm giữ phần lớn quân lực, nhưng trong lúc cầm quyền, luôn bị Lý trí vương chèn ép. Hiện tại, ông cũng mơ hồ có cảm giác binh lực của Lý trí vương đã suy yếu, cho nên, ông cũng không nghĩ là Lý trí vương sẽ truyền ngôi cho con ruột của mình.

“Ông hà tất phải làm như vậy vì tôi?” Mặc Tử Hiên tỉnh táo mà nói.

Sự trầm mặc của anh ngược lại khiến Kim Thụy Tường tin rằng anh có những nỗi niềm khó nói. Theo sự quan sát nhiều năm của ông, Mặc Tử Hiên không phải là người không để ý đến hậu quả.

“Ta cho cậu 3 tháng để cưới Kim Lệ Châu, cậu có đồng ý hay không?” Kim Thụy Tường ra tối hậu thư. Đây là cơ hội cuối cùng.

Mặc Tử Hiên không nói lời nào.

Cổ Phi căng thẳng đến mức vồ mồ hôi cũng đi tới vội vã nói: “Cưới chứ, dĩ nhiên là cưới rồi.”

Kim Thụy Tường nghe những lời của Cổ Phi như nước đổ lá khoai, ánh mắt vẫn dán chặt trên mặt Mặc Tử Hiên, chờ anh đưa ra một câu trả lời chắc chắn.

Mặc Tử Hiên dường như đang gian nan đưa ra một quyết định.

Ánh mắt Kim Thụy Tường từ từ chuyển sang Diệp Hân Đồng này giờ vẫn cúi đầu.

“Không phải cậu không cưới con gái tôi vì cô ta chứ? Giữa giang sơn và mỹ nhân, cậu lại lựa chọn mỹ nhân, quả nhiên anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân, nhưng trong mắt ta, những người phụ nữ mà đàn ông không vượt qua được đều là những kẻ tầm thường.”

Kim Thụy Tường nghiêm nghị nói.

“Không phải, Tử Hiên không phải vì cô ta mà là vì...” Cổ Phi nóng vội muốn giải thích, nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của mặc, bà không còn dũng khí nói tiếp.

Con trai bà quá phản nghịch, quái đản, bà không thể nắm giữ.

“Thật ra thì, tôi hiểu rõ nỗi khổ tâm của Điện hạ. Có thể cho Điện hạ suy nghĩ vài ngày được không?” Lão Kim hòa giải.

Kim Thụy Tường liếc mắt nhìn một lượt Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng rồi đến Kim Lệ Châu.

“Trung Quốc có một câu chuyện lịch sử nổi tiếng, Tây Sở Bá Vương vốn là một nhà vua có năng lực thống nhất thiên hạ, vì không nghe lời khuyên giải của á phụ mà chỉ lo cưng chiều Ngu Cơ, kết quả lao xuống Ô Giang tự vẫn, đàn bà, chỉ là hồng nhan họa thủy. Ba ngày sau, hãy tới phủ của ta nói rõ tình hình.” Kim Thụy Tường quay đi mang theo Kim Lệ Châu.

Kim Thụy Tường vừa đi, Cổ Phi lập tức tới trước mặt Mặc Tử Hiên “Hồng nhan họa thủy, đạo lý này so với ta con phải hiểu hơn, Trần Viên Viên, Ngu Cơ, Dương Ngọc Hoàn không kẻ nào không mắc phải, con đừng có hồ đồ, Kim tổng cho con cơ hội này, con tốt nhất đi nói lời xin lỗi, tất cả vẫn đang nằm trong bàn tay chúng ta.” Cổ Phi khuyên giải đầy ngụ ý.

Mặc Tử Hiên cười lạnh “Bá Vương Biệt Cơ là chuyện xưa rồi, con cũng đã nghe qua, một câu chuyện phụ nữ thông minh, đàn ông thất bại, chẳng qua là sách lược sai lầm, lại đổ lỗi cho phụ nữ. Trần Viên Viên cũng chỉ là thói phong kết quả, chỗ nào cũng sai, nói chỉ đến Dương Ngọc Hoàn, quản lý sai lầm, bị những kẻ dã tâm khác bành trướng, lại đổ lỗi nên người phụ nữ tay không vũ khí, mẫu thân, người cũng là hồng nhan họa thủy sao? Bởi vì người, ba mới vô duyên vô cớ bị đuổi giết dẫn đến mất tích?”

Cổ Phi lại giơ tay lên, nhưng không dám đánh.

Mặc Tử Hiên khinh khỉnh châm chọc.

“Lão Kim, vào đây một chút” Mặc Tử Hiên đi thẳng về phòng, Lão Kim nặng nề đuổi theo.

Diệp Hân Đồng nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, mặc dù cô không hiểu họ nói gì, nhưng trong lòng có cảm giác mát mát. Mặc Tử Hiên lẽ ra nên ăn ủi cô, đưa cô đi theo chứ không phải vứt cô chơ vơ ở đại sảnh thế này.

Cổ Phi đến bên cạnh Diệp Hân Đồng, hung hăng nói bằng tiếng Trung: “Tử Hiên đã bị người hại thê thảm rồi, cô đã thỏa mãn chưa?”

“Tôi không hại gì anh ấy cả” Diệp Hân Đồng tâm tình nặng trĩu, ánh mắt vẫn hướng về cánh cửa phòng Tử Hiên đang đóng chặt.

153. Chương 153: Yêu Anh, Có Nên Chúc Phúc Cho Anh

“Nếu Kim Thụy Tường không ủng hộ Tử Hiên nữa, cô có biết hậu quả sẽ như thế nào không? Có khả năng nó sẽ không ngồi được vào ngôi vị hoàng đế, Lee Yul đã từng bị chèn ép sẽ không tha cho nó, chết là con đường duy nhất.” Cổ Phi vô cùng thương cảm nói.

Nghĩ đến anh sẽ chết, lòng Diệp Hân Đồng vô cùng đau khổ.

“Vậy thì bà hi vọng tôi sẽ làm gì?” Diệp Hân Đồng rối rắm hỏi.

“Đừng làm chứng ngại vật của Tử Hiên nữa, hãy trở về Trung Quốc, hoặc là...” Trong mắt Cổ Phi lóe lên một tia âm hiểm “Tôi có một nơi, đảm bảo nó vĩnh viễn sẽ không tìm được cô, có như vậy, nó mới an tâm cưới Kim Lệ Châu. Chờ nó cưới Kim Lệ Châu rồi, tôi sẽ thả cô ra.”

“Bà định giam giữ tôi?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi.

“Chỉ là muốn xem tình yêu cô dành cho nó có đủ sâu đậm hay không mà thôi. Nếu quả thật yêu nó, thì sẽ biết thế nào là tốt nhất cho nó.” Đến thời điểm mấu chốt, Cổ Phi sẽ uy hiếp đến tính mạng Diệp Hân Đồng.

“Để tôi suy nghĩ.” Diệp Hân Đồng nặng nề đi về phía phòng mình.

Vào cửa, cô hít sâu, cảm thấy tâm trạng hết sức nặng nề, khiến cho đầu óc trở nên trống rỗng.

Cô quàng túi lên giường, điện thoại văng ra ngoài.

Cô nhớ Lee Yul đã từng nói, ở đây nếu lúc nào không vui vẻ có thể gọi điện cho bạn bè, người thân để kể khổ.

Cô đến bên giường cầm điện thoại lên. Cô chơi nhớ được số điện thoại của mẹ và Tiểu Khả.

Con người vốn luôn đẹp dễ khoe ra, xấu xa đây lại, ngoại trừ Tiểu Khả.

Cô gọi cho Tiểu Khả.

“Hân Đồng, mình cho cậu biết một tin tốt, nghe nó Vũ Văn Thành sẽ bị điều đi nơi khác.”

Diệp Hân Đồng vẫn không nói gì, chỉ nghe thấy tiểu Khả hưng phấn gào lên.

Nhưng với tâm trạng nặng nề lúc này, cô chẳng có nổi nửa điểm hưng phấn.

“Á”

“Sao vậy?” Diệp Hân Đồng nóng nảy hỏi.

“Em còn biết gọi điện về sao? Tại sao không gọi cho anh, em biết anh lo lắng đến mức nào không?” Trong điện thoại truyền đến giọng Vũ Văn Thành, cái nhiệt độ ổn định ở 10o đó vì có thêm lửa tức, có vẻ ấm lên rồi.

“Sếp...” Diệp Hân Đồng trở nên uất ức “Bao giờ tôi có thể trở về?” Cô kích động hỏi, có lẽ lúc này trở về Trung Quốc, cả quãng đời còn lại không gặp Mặc Tử Hiên có khi lại là điều tốt.

Vũ Văn Thành kinh ngạc, như thể thông cảm với sự uất ức của cô, giọng điệu trở nên dịu dàng “Anh sắp được điều lên tuyến trên, đến lúc đó, anh sẽ sắp xếp đưa em trở về”

“Cảm ơn anh Vũ Văn Thành” Diệp Hân Đồng rất muốn khóc, trong lòng cảm thấy chua xót mất mát.

Cô muốn thoát ra.

“Em... ở đó có tốt không?” Vũ Văn Thành do dự rất lâu mới dám hỏi.

Không biết vì sao lúc này nghe thấy giọng Vũ Văn Thành cô lại đặc biệt muốn khóc. Có lẽ vì nghe được tiếng nói quen thuộc.

“Vâng, rất tốt.” Đáng tiếc cô không biết phải bày tỏ thế nào với anh.

“Đừng lo lắng, hãy giữ gìn sức khỏe, khi quay về, anh sẽ chăm sóc em, bác gái cũng không phải lo lắng, anh sẽ thường xuyên đến thăm.”

Giọng điệu Vũ Văn Thành rất chừng mực, thể hiện rõ sự quan tâm.

Trái tim cô quá đau, nước mắt rơi xuống.

Hít sâu, cố gắng không để giọng của mình trở nên nghẹn ngào.

“Cảm ơn anh, Vũ Văn Thành”. Cảm ơn anh đã chăm sóc mẹ cô, cảm ơn anh có thể đưa cô trở về, cảm ơn anh đã cho cô sự ấm áp khi cô cần.

“Em sao vậy?” Vũ Văn Thành nghi ngờ hỏi.

“Tình yêu rồi cuộc là cái gì?” Cô khóc hỏi, hít một hơi thật sâu, che đậy trái tim nhỏ máu “Yêu nhau mà không thể bên nhau, chúc phúc lại không làm được, thông cảm thì đầy uất ức. Yêu, cũng không còn sức, phát hiện, cái nó mang đến chỉ là gánh nặng.” Diệp Hân Đồng khóc thành tiếng.

Bên kia đầu dây, Vũ Văn Thành im lặng rất lâu.

“Đừng yêu người khác, đừng...” Anh nói như van xin.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cô không nên tâm sự với Vũ Văn Thành, sao mình lại không có đầu óc như vậy.

Diệp Hân Đồng chùi nước mắt, miễn cưỡng nở một nụ cười “Sếp, anh sao vậy? Tôi đang xem TV. Phim truyền hình Hàn Quốc thật tuyệt. Nếu không có chuyện gì nữa, tôi cúp máy đây. Xin anh sớm cho tôi về nước, tôi nhớ mẹ, nhớ tiểu Khả, nhớ đồng nghiệp.”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng rất lâu, im lặng đến nỗi làm Diệp Hân Đồng xấu hổ.

“Vũ Văn Thành” Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng gọi.

“Ừ. Anh biết rồi, anh sẽ sớm nhận chức. Giữ gìn sức khỏe, đừng mù quáng” Chết giọng ôn hòa dịu dàng của anh truyền đến.

“Ừm, cảm ơn” Diệp Hân Đồng chờ Vũ Văn Thành cúp điện thoại.

“Cái này... là số di động của em sao?” Vũ Văn Thành hỏi.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy cách nói chuyện chậm rãi này cũng thật ấm áp, có lẽ là cô quá nhớ nhà, có lẽ Trung Quốc vẫn cho cô sự ấm áp hơn cả.

Hàn Quốc là nơi không nên ở. Cô rất muốn trở về.

“Ừm. Vừa mới nạp thẻ”

Bên đầu kia, Vũ Văn Thành vẫn không cúp điện thoại. “Cái đó...”

Diệp Hân Đồng kiên nhẫn chờ anh hỏi, nhưng rất lâu mà không thấy anh nói gì.

“Sếp, anh rất thông minh, cái gì cũng tốt, cái gì cũng ưu tú, chỉ có một chút...” Diệp Hân Đồng chờ lâu quá mới nói.

“Cái gì?” Vũ Văn Thành hỏi.

“Anh có vấn đề về ngôn ngữ, chờ anh nói xong một câu, tôi đã chạy xong Marathon quay về rồi.” Cô ba hoa, cố gắng không nhớ đến chuyện tình đau khổ của mình.

“Biết rồi, anh chỉ là không biết phải nói thế nào. Cái đó, em trở về sẽ biết.”

“Là chuyện tốt hay chuyện xấu? Sẽ thưởng cho công trạng của tôi sao? Sếp, anh được điều lên trên, sau này phải chiếu cố cho tôi, dẫu sao chúng ta cũng là bạn học nhiều năm” Cô cố gắng đùa nghịch, nhưng trong lòng lại đầy chua xót.

“Chuyện tốt, khi nào em về sẽ nói.” Vũ Văn Thành dường như tâm trạng tốt hơn.

“Được, bye bye.” Diệp Hân Đồng định cúp điện thoại, nhưng sợ cúp rồi lại sẽ đau lòng, chỉ cần rảnh rỗi là cô sẽ không tự chủ được nhớ đến mặt, nghĩ đến anh lại nhớ đến những việc đáng ghét kia, mà nghĩ đến chúng cô lại đau lòng.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, nhanh chóng cầm điện thoại nói tiếp “Đúng rồi, sắp, chẳng phải bây giờ anh có người yêu rồi sao?”

Cô tinh quái muốn hỏi đến chuyện của Đề Na, không có ý gì khác chỉ là muốn chuyển hướng suy nghĩ của mình.

“Hả?”

“Hả?” Diệp Hân Đồng dẫn dụ anh nói chuyện.

“Anh có người yêu hay không chẳng phải em biết rõ hay sao?” Lúc nói chuyện này, Vũ Văn Thành đã cầm điện thoại của Tiểu Khả vào phòng làm việc của mình. Trong lòng anh, bạn gái chỉ có một mình Diệp Hân Đồng.

“Hả? À” Cô đã thấy rõ ràng anh và Đề Na ở trên giường hô mưa gọi gió, có thể xác nhận anh đã kết giao với Đề Na rồi. “Cũng đúng, đây chẳng phải là chuyện tốt mà anh nói sao?”

“Hả? Ừ. Bác gái đã đồng ý, anh cũng muốn kết hôn sớm. Em về sẽ nói sau.” Vũ Văn Thành đỏ mặt.

“Hả? Muốn kết hôn sao? Nhanh vậy?” Nhưng mà, nghĩ lại, hân và Đề Na cũng đã lên giường. Đề Na thật có bản lĩnh, quả nhiên như Mặc Tử Hiên nói, chỉ cần cô muốn, đàn ông sẽ lao vào, cô chỉ còn biết chúc phúc mà thôi.

“Được, được. Tôi trở về sẽ nói sau, tôi cúp đây.” Diệp Hân Đồng nóng vội cúp điện thoại, vì trong lòng lại có chút cảm giác kỳ lạ.

Thật là mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn, có người muốn kết hôn lại có người muốn chia tay.

“Cộc cộc cộc” Đột nhiên có tiếng gõ cửa, kéo cô ra khỏi suy nghĩ muộn phiền.

154. Chương 154: Du Lịch

Diệp Hân Đồng do dự một chút rồi ra mở cửa.

Mặc Tử Hiên đứng bên ngoài, khuôn mặt sầm sẫm, chưa chia tay mà đã có cảm giác buồn bã ly biệt rồi.

Diệp Hân Đồng nở nụ cười sáng lạn, cô càng đau khổ, nụ cười sẽ càng rực rỡ, bởi vì cô không muốn trở thành gánh nặng của người khác, cô hi vọng người khác sẽ được vui vẻ.

“Sao vậy? Sao anh lại có vẻ mặt như thế?” Diệp Hân Đồng cười hỏi.

Mặc Tử Hiên ôm chặt lấy cô.

Diệp Hân Đồng cười, nhưng mà lòng chua xót, nụ cười mang theo cảm nước mắt rồi rầm.

Hơi cau mày, cô len lén lấy mu bàn tay gạt đi nước mắt rồi vỗ vỗ vai Mặc Tử Hiên “Được rồi, được rồi. Không có gì. Chuyện này vốn đã xác định kết cục. Không có gì”

Cô như nói cho chính mình nghe, nhưng nước mắt lại vô duyên vô cớ rơi xuống. Lòng đau như bị cào xé.

Cô lại lấy mu bàn tay lau nước mắt.

“Chúng ta đi ra ngoài du lịch, ba ngày nữa trở lại, trong ba ngày này, tương lai thế nào cũng không nghĩ đến, chỉ nghĩ đến bản thân chúng ta.” Mặc Tử Hiên ôm chặt lấy cô.

Cô có cảm giác mình bị tuyên án tử hình, không biết cô bắt đầu thích anh từ lúc nào. Nếu có thể, cô thật muốn quay lại lúc chưa biết Mặc Tử Hiên, ít nhất cô sẽ không thấy đau lòng, thứ tình yêu đau lòng này khiến cô sắp không thở nổi.

Mặc Tử Hiên buông Diệp Hân Đồng ra. Ánh mắt thâm thúy nóng bỏng nhìn thẳng vào mắt cô. Hơi thở nặng nề đau lòng,

“Được” Diệp Hân Đồng thâm trầm trả lời, nước mắt ngân ngấn.

“Có rất nhiều nơi em muốn đi, Trung Quốc, Kim tự tháp Ai cập, Maldives sắp biến mất, bờ biển hoàng kim của nước Úc, những dãy đảo của Nhật Bản, Paris lãng mạn. Anh chọn một nơi đi.”

Diệp Hân Đồng nhìn về phía Mặc Tử Hiên đang mỉm cười thật nhẹ.

“Đi, bất kể đâu, như vậy, kể cả không có em, anh cũng có thể một mình đến nơi khiến anh nhớ lại.”

Nói thật là thương cảm. Một chút tâm trạng vui vẻ đi du lịch cũng chẳng có.

Du lịch là cái gì? Là từ nơi ở nhàm chán của mình đến nơi nhàm chán của người khác. Nếu một người sẽ rất cô độc, hai người cô độc đi với nhau trở thành lãng mạn.

Mặc Tử Hiên nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay ấy.

“Đừng nghĩ gì cả, em sửa soạn đi, một giờ nữa chúng ta đi.”

Mặc Tử Hiên buông tay cô ra, nhẹ nhàng hôn lên má cô. Ánh mắt vẫn đầy tâm trạng phức tạp.

Diệp Hân Đồng khéo léo gạt đầu.

Tâm trạng vẫn nặng nề như thế.

Đồ đạc cô mang đến cũng chẳng nhiều, rất nhanh đã sửa soạn xong, cô ngồi ở đầu giường điều chỉnh suy nghĩ của mình, cố gắng xua đuổi suy nghĩ của trái tim.

Mặc Tử Hiên ra khỏi phòng Lão Kim đi tới, anh gạt đầu với ông một cái, biểu cảm hết sức kín đáo. Lão Kim nở nụ cười hiếm hoi. Hai người như có mưu đồ bí mật gì đó, mà chuyện này họ có vẻ đã nhất trí với nhau.

Mặc Tử Hiên lại liếc mắt nhìn cửa phòng Diệp Hân Đồng, tâm trạng càng thêm phức tạp.

Đột nhiên, cửa phòng Diệp Hân Đồng mở ra, cô nở nụ cười tươi sáng với Mặc Tử Hiên.

Cô cứ tưởng rằng Cổ Phi sẽ gây khó khăn, nhưng thật kỳ quái, Cổ Phi hình như cũng rất ăn ý, không một lời giữ lại, chỉ lạnh nhạt đứng ở đại sảnh nhìn họ rời đi.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Cổ Phi, Cổ Phi nhếch khóe miệng, nở một nụ cười chế nhạo.

Nụ cười đó khiến Diệp Hân Đồng không hề thoải mái, Cổ Phi giống như đang nhìn cô giãy chết.

Mặc Tử Hiên lái xe ra phi trường Hoàng gia.

Máy bay cất cánh vào buổi tối, là máy bay riêng của Mặc Tử Hiên.

Lại ngồi lên chiếc máy bay này, trong lòng Diệp Hân Đồng trầm mồi ngổn ngang.

Nhớ ngày đó, cô tới Hàn Quốc không có chút ý định nào với Mặc Tử Hiên, tại sao lại đi thích anh, bởi vì thực ra đã vốn thích anh, chỉ là không biết mà thôi, đến khi Kim Lệ Châu xuất hiện cô mới phát hiện ra điều đó.

Diệp Hân Đồng ngồi ở cửa sổ suy tư.

Mặc Tử Hiên ột bọc không biết là thứ gì vào cốc, nước biến thành màu nâu.

Anh đưa tới trước mặt cô.

“Đây là cái gì?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Ở trên cao, không khí ít, sức ép lớn, uống cái này thì có thể thích ứng.” Anh mỉm cười nhưng trong mắt không tan được ưu sầu.

Diệp Hân Đồng cầm lấy, uống một hơi.

Mặc Tử Hiên cầm lại cái cốc, đặt xuống.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi “Em có cảm giác như tình nhân bỏ trốn, tâm trạng không hiểu vì sao cũng chẳng thấy tốt. Rõ ràng tự nhủ với mình 3 ngày tới không nên nghĩ gì, nhưng...”

Diệp Hân Đồng cười nhưng trong mắt đầy u sầu.

Mặc Tử Hiên dừng lại một chút rồi thở dài, nói sang chuyện khác “Hân Quốc sớm hơn mấy tiếng, em có muốn xem đĩa gì không?”

Mặc Tử Hiên lấy ra một chồng đĩa lớn để trên bàn.

Nhớ đến đồng đĩa phim hạn chế kia, cô thà đi ngủ còn hơn.

“Chúng ta nên ngủ đi, đến nơi có thể chơi được” Diệp Hân Đồng lúng túng nhảy lên giường đắp chăn.

Mặc Tử Hiên cúi người, mặt tiến sát mặt cô, ánh mắt thâm tình, kín đáo.

“Anh muốn xem, xem với anh. Giọng anh luôn có sự dụ dỗ, giống như nàng tiên cá hát ở biển sâu, biết rõ đi là chết, nhưng cô lại không tự chủ được rơi vào.

Diệp Hân Đồng xấu hổ ngồi dậy.

“Ừm” Cô đỏ mặt nói.

Mặc Tử Hiên cười tà mị, anh rất thích vẻ mặt này của cô.

Anh đẩy đồng đĩa trên bàn đến trước mặt cô. “Em chọn đi. Chọn cái em thích, thế anh mới biết em thích động tác gì.”

Diệp Hân Đồng lúng túng cười cười, ngượng ngùng chọn đại một cái đưa cho Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn bìa đĩa, cười xấu xa, nhếch mày “Em chắc chứ?”

“Hả?” Diệp Hân Đồng cũng liếc nhìn, là người thú, choáng.

“À, nhầm nhầm, cái này” Diệp Hân Đồng lại đưa đại một cái khác.

Mặc Tử Hiên liếc nhìn, cười nhét đĩa vào.

Một hình ảnh làm mặt đỏ tim đập, Diệp Hân Đồng nhìn ra chỗ khác, lúng túng nghe tiếng rên rỉ trên màn hình truyền tới.

Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm mặt Diệp Hân Đồng, ánh mắt nóng rực như lửa thiêu đốt cơ thể cô.

“Anh xem đi, nhìn em làm gì?” Diệp Hân Đồng lườm anh.

Cô hắng giọng một cái, đưa mắt về phía TV, đứng đoạn ‘cấn’. Cô rướn mày, lúng túng muốn học máu.

“Muốn thử không, làm vậy mới đúng” Anh cười nhạo báng.

“Cô ta đúng, anh đi tìm cô ta đi, em không, đừng có tìm em.” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

Mặc Tử Hiên ôm sát cô, tà mị nói: “Nhưng làm thế nào đây. Anh lại thích em làm như thế, bây giờ chúng ta tiếp tục”

Diệp Hân Đồng tương cùi chỏ vào bụng anh “Em không muốn, không có tâm trạng làm cái đó.”

Mặc Tử Hiên dứt lời, đôi môi cong cong của cô bị Mặc Tử Hiên hôn lên. Tinh tế, triền miên.

Diệp Hân Đồng vụng về đáp lại.

Từ từ cô bị đặt lên giường.

“Anh cần em nhé. Em sẽ thích”

Trong ánh mắt anh lại lóe ra ánh sáng, khiến cô bị trầm mê, lún sâu.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, nụ hôn của anh dừng lại, cô ngẩng đầu lên.

Anh hôn cô, đồng thời tháo búi tóc của cô, mái tóc như thác nước tung ra, tăng thêm phong vị nữ tính.

Ngón tay anh đùa nghịch trên mái tóc cô, đặt nụ hôn trên xương quai xanh, cái cổ khêu gợi lưu lại dấu vết.

“Á” Mỗi lần cô nhẹ nhàng kêu lên đều khiến anh muốn xâm nhập, toàn thân thở dốc, anh không thỏa mãn.

Nụ hôn tiếp tục đi xuống, anh dùng kỹ thuật thành thực, dụng ý che chở, trên đũa nơi đỏ thắm, thở gấp, lại tiếp tục đi xuống, cho đến khi tách hai chân cô ra, cúi đầu.

Diệp Hân Đồng ưỡn thân thể, hai tay nắm chặt, cả người run rẩy.

Nụ hôn của anh, đầu lưỡi phối hợp uyển chuyển triền miên, như sóng biển va vào thuyền, lại như ánh nắng ban mai ngày đông, khiến cho cô không cách nào tự kiềm chế.

“A. Không được...” Diệp Hân Đồng hơi đẩy anh ra, cơ thể không tự chủ được phản ứng run rẩy.

Mặc Tử Hiên ngẩng đầu, cười tà mị một tiếng.

“Cảm thấy không, đây mới thực sự là cần”

Diệp Hân Đồng xấu hổ muốn đứng dậy, nhưng anh lại đột ngột đè cô xuống

“Không thích sao”

“Ừm”

“Thế thì thế này” Không đợi Diệp Hân Đồng trả lời, nụ hôn của anh đi lên, hạ thân cứng rắn xông phá tầng trở ngại, cọ sát, giữ tiết tấu vừa đủ.

Lần này khác với những lần triền miên trước, như hút thuốc phiện làm cô mê muội, lại như đánh trúng khiến cô điên cuồng.

Mặc Tử Hiên triệt để hiểu rõ cơ thể cô cần gì.

Cho lúc cơ thể cô khao khát, rút lúc cơ thể cô giãn ra.

Những nụ hôn triền miên rơi xuống

Tiếng va chạm biến mất trong tiếng động cơ máy bay.

Gào thét cuồng loạn.

Tình cảm chân thành toàn lực được phóng thích...

Cho đến khi mệt mỏi kèm theo thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

155. Chương 155: Du Lịch (2)

Khi trời rạng sáng, mặt trời vẫn chưa ló ra khỏi tầng mây, bọn họ đã đến Lhasa.

Diệp Hân Đồng nhìn lên bầu trời, một màu lam bát ngát, những đám mây cũng trắng lả thường, nhìn ra xa xa, có thể thấy những dãy núi triền miên không dứt, có cảm giác trống trải, ngăn cách.

Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng.

“Cảm giác thế nào?” Anh dường như cũng mỉm cười nhìn về phía đằng xa.

“Hả” Diệp Hân Đồng xấu hổ đỏ mặt “Bình thường, lần sau cố gắng nữa”

Mặc Tử Hiên nén cười to, kích động nhìn Diệp Hân Đồng “Anh hỏi em có thích bờ biển ở đây không? Em đang nghĩ gì vậy?”

Diệp Hân Đồng suýt ngất, cô lúng túng lườm anh một cái.

“Đi nào” Cô bước xuống bậc thang.

Vừa xuống dưới, một chiếc xe đã dừng trước mặt cô.

“Đến cung điện Potala”. Mặc Tử Hiên đẩy cô vào xe, vừa chui vào vừa nói.

Tâm trạng của Diệp Hân Đồng có vẻ rất tốt, nhìn Mặc Tử Hiên, anh có đôi lông mi thật dài, con ngươi đen láy, khuôn mặt hoàn mỹ, nhìn kỹ, cái tên yêu nam này đáng đáp cũng không tệ.

Mặc Tử Hiên đột nhiên quay sang Diệp Hân Đồng, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, thì thầm vào tai Diệp Hân Đồng “Không phải bây giờ em lại muốn đây chứ?”

Phụt? Hấn lúc nào cũng vậy, không có lúc nào nghiêm chỉnh.

“Muốn cái đầu anh” Diệp Hân Đồng lườm.

Mặc Tử Hiên tựa đầu trên vai cô “Em muốn đầu anh à? Vậy thì lấy đi, anh cho em, em chỉ thấy hứng thú với miệng của anh thôi à?”

Diệp Hân Đồng lúng túng nhìn tài xế, đẩy đầu anh ra “Anh ở đây nói lung tung cái gì thế? Xong chưa?”

“Ha ha ha, đừng mà, dựa vào em thế này thật thoải mái.” Mặc Tử Hiên cọ đầu vào mặt Diệp Hân Đồng mè nheo.

“Anh đi đi” Diệp Hân Đồng đẩy đầu Mặc Tử Hiên ra, nhưng anh lại đổ rầm vào.

Cô đành mặc anh tùy ý.

Ánh mắt Diệp Hân Đồng rơi ra ngoài cửa sổ.

Lhasa rất đặc sắc, kiến trúc rất đặc thù, thứ tư lụa đặc thù, cả những bức bích họa cũng đặc thù làm cho cao nguyên này trở nên tuyệt đẹp.

Rất nhiều xe 3 bánh treo lục lạc đi qua mặt cô, màu bạc đặc biệt trắng sáng, thậm chí trang phục của người Tây Tạng cũng tạo nên một phong cảnh đặc biệt.

Xe đến cung điện Potala.

Mặc dù mới sáng sớm, nhưng ở quảng trường cung điện Potala đã rất náo nhiệt, vài người mặc đồng phục truyền thống có vẻ giống người ở thành thị tới nằm trên mặt đất thành tâm cầu phúc, một bà lão đã có tuổi lần tràng hạt trong tay, miệng lầm bầm.

Diệp Hân Đồng nhìn cung điện to lớn, trong ánh nắng ban mai, màu trắng của cung điện dưới ánh hồng quang trở nên hùng vĩ lạ thường.

Cung điện được xây dựng ở lưng chừng núi, chủ yếu có 3 màu trắng, hồng, vàng. Nghe nói mỗi một màu sắc có một ý nghĩa riêng, ví dụ màu đỏ dùng cho cuộc họp của các Lạt ma (các thầy tu ở Tây Tạng), màu trắng thường là nơi cư trú. Dĩ nhiên các màu sắc đều có ý nghĩa của nó, Diệp Hân Đồng cũng không tra cứu.

Cô chỉ muốn ở cùng với người đàn ông mình yêu là đủ vui vẻ rồi, bất kể là ở Nam Cực hay trong núi lửa.

Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng, trên bậc thang cung điện, cô say sưa ngắm nhìn bốn phía.

Bậc thang đã cũ, trong khe hở cỏ thì nhau mọc, rất nhiều bức tường đã tróc ra, nhiều vết ố cũ.

Diệp Hân Đồng đột nhiên bật cười.

Mặc Tử Hiên ngạc nhiên nhìn cô “Em cười cái gì?”

“Chỗ này cổ kính chẳng thua gì Hàn cung, nhưng ở đây lại càng trống trải mênh mông, có cảm giác một nơi thì lịch sự tao nhã, một nơi lại thấy cô đơn.”

“Vậy em thích loại nào?” Mặc Tử Hiên thử dò xét.

“Ở nơi hào hoa mà không có người yêu thương cũng chỉ là một cái hộp vô ích, ở một nơi mênh mông nhưng có người yêu sẽ cảm thấy ấm áp. Anh nói xem?” Diệp Hân Đồng cười hỏi ngược lại.

“Câu trả lời thông minh”

Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng đi xem cả cung điện Potala.

Bên trong chủ yếu là các tháp Phật, tượng đất, các bức bích họa, kinh văn, đồ ngọc, đồ gốm... có cảm giác như bảo tàng.

Dĩ nhiên, còn có thể gặp các Lạt ma mặc áo cà sa bên trong cung điện.

Du lịch, quả thật phải có hai người đi mới có ý nghĩa.

Đi dạo cả cung điện xong, cũng đã gần trưa.

Hai người ăn cơm tại một quán ăn nổi danh ở đó.

Quán ăn rất đặc trưng với cái bàn gỗ vẽ hoa văn chìm chân chó, lò lửa sắt, bát may mắn, chén sứ, trên tường treo các bức tranh đặc sắc về văn hóa Tây Tạng.

Ăn cơm ở chỗ này, có một cảm giác đặc biệt.

Mặc Tử Hiên gọi gần như tất cả các món ăn, xúc xích, lúc mì thanh khoa, rượu, bơ trà, thịt dê bò, rau trộn lưỡi bò Tây Tạng, bánh bao, bột mì...

“Ăn nhiều một chút” Mặc Tử Hiên cười hì hì.

Diệp Hân Đồng không đáp lại anh, mà nhìn người đàn ông đằng sau anh, hắn có chút kỳ quái, tuổi tác tầm 60, dáng người gầy gò, đeo hoa tai, trên người treo đủ các thứ đồ ngổn ngang, cổ lủng lẳng ba cái dây chuyền, mỗi ngón tay đeo một cái nhẫn, mà những chiếc nhẫn này không phải là kim loại bình thường, có vẻ như là đặc sản dân tộc.

Nhìn quần áo hắn là trang phục truyền thống của người Tây Tạng, màu sắc sặc sỡ, in nhuộm nhiều hình thù.

“Em nhìn cái gì vậy?” Mặc Tử Hiên bĩu môi làm nũng “Em nhìn người đàn ông khác anh sẽ ghen”.

Mặc Tử Hiên cười quay đầu lại, thấy người đàn ông sau lưng, sắc mặt trở nên nặng nề khác thường.

“Ông ta ăn mặc có vẻ kỳ quái” Diệp Hân Đồng thì thào.

Nhưng Mặc Tử Hiên dường như không nghe thấy lời cô, anh ngơ ngác nhìn vào không trung như đang suy tư điều gì.

“Này, anh sao vậy?” Diệp Hân Đồng đẩy tay anh một cái.

Mặc Tử Hiên tỉnh lại.

“Người đàn ông sau lưng nếu anh không nhầm chính là Phác Nhật Trung hành tung bí ẩn.” Mặc Tử Hiên lại quay lại nhìn người đàn ông, thần sắc có vẻ nặng nề.

Nghe đến cái tên này, lòng Diệp Hân Đồng bị dả kích, cô nở nụ cười nhạt “Không ngờ lại gặp ông ta ở đây”

Diệp Hân Đồng vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Mặc Tử Hiên, xem ra, anh không thể từ bỏ thân phận của mình rồi, anh vẫn một lòng một dạ muốn lên ngôi vị hoàng đế.

Mặc Tử Hiên vừa đứng lên định chào hỏi Phác Nhật Trung.

Đột nhiên ở cửa nhà hàng xuất hiện vài kẻ không rõ tên tuổi, trong tay cầm côn gỗ, trông chẳng có ý đồ gì tốt đẹp.

Phác Nhật Trung nhìn mấy tên thổ dân Tây Tạng lập tức ngồi xổm xuống gầm bàn, trốn dưới khăn trải bàn, những kẻ này có vẻ không phát hiện ra hắn.

Mặc Tử Hiên nhìn về phía mấy kẻ Tây Tạng đó, chờ đến khi có người nhìn anh, Mặc Tử Hiên ngang nhiên nhìn Phác Nhật Trung đang trốn dưới gầm bàn.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc với hành vi đó, sững sờ lặng người nhìn anh.

Mấy tên Tây Tạng kia phát hiện có điều gì khác thường, thét nhau vào tìm.

Một tên phát hiện ra Phác Nhật Trung, nói huyền thuyên vài câu gì đó.

Mấy kẻ đó kéo nhau vào, cầm đầu là một gã trung niên cao to béo mập lôi Phác Nhật Trung từ dưới gầm bàn ra, bô bô không hiểu nói cái gì. Một quả đấm nặng nề vung về phía Phác Nhật Trung.

Ông ta rất sợ, run lấy bầy, đến một câu cũng không thể mở miệng.

Cái tên to béo đó lôi cổ áo Phác Nhật Trung đi, có vẻ quả đấm kia chưa đủ giải hận.

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên, Mặc Tử Hiên để mấy tờ nhân dân tệ lên bàn, kéo Diệp Hân Đồng đi theo đám người Tây Tạng.

Diệp Hân Đồng không hiểu anh muốn làm gì, đành mang theo nghi vấn ngây ngốc chạy theo anh.

Đám người Tây Tạng lên một chiếc máy kéo.

Mặc Tử Hiên lập tức nhảy lên xe đuổi theo.

“Anh làm gì thế, muốn bọn họ phát hiện Phát Nhật Trung núp dưới gầm bàn?” Diệp Hân Đồng hồ nghi hỏi.

Mặc Tử Hiên không trả lời, anh nhìn chăm chăm chiếc máy kéo trước mặt, ánh mắt thâm trầm, nhìn mấy tên Tây Tạng kia đang túi bụi đấm Phác Nhật Trung.

Anh nhìn thấy máy kéo dừng lại, Phác Nhật Trung bị bắt xuống.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, trên mặt lộ một nụ cười kín đáo “Cơ hội của chúng ta tới rồi?”

156. Chương 156: Hù Chết Anh

Diệp Hân Đồng không hiểu nhìn Mặc Tử Hiên.

“Tài xế sư phụ? Làm phiền anh tiến lên. Một lúc nữa tôi sẽ kéo người kia lên.” Mặc Tử Hiên nói với tài xế.

Diệp Hân Đồng lập tức hiểu ý đồ của anh. Ban đầu anh ném người ta vào chỗ chết, sau đó là dang tay cứu giúp. Đột nhiên, sống lưng Diệp Hân Đồng xuất hiện một cơn lạnh. Cô có cảm giác Mặc Tử Hiên cũng là một kẻ mưu mô.

“Không được. Mấy kẻ Tây Tạng kia rất hung ác. Các người xuống xe đi. Lần này tôi không thu phí của các người.” Tài xế sợ sệt.

“Tôi cho ông gấp 10 lần tiền xe” Mặc Tử Hiên nói.

“Gấp mười hay trăm lần cũng không đáng để tôi đặt cược mạng sống của mình. Các người xuống xe nhanh lên.” Tài xế không một chút dao động.

“Mười vạn? Tôi cho ông mười vạn. Đủ cho ông mua chiếc xe này rồi.” Mặc Tử Hiên thâm trầm nói, đôi con ngươi dậy sóng.

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên. Hắn để đạt được mục đích quả nhiên hào phóng. Trong lòng lại có chút hờn giận không giải thích được.

“Quên đi. Chúng ta xuống xe. Mấy người dân Tây Tạng này không đánh được chắc? Chẳng phải anh anh hùng lắm sao?” Diệp Hân Đồng nói xong xuống xe.

“Được, mười vạn, thống nhất.” Tài xế vốn do dự lập tức đồng ý.

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn Tử Hiên rồi lên ngồi cạnh tài xế.

Mặc Tử Hiên dặn dò tài xế từ từ khởi động xe, nhanh chóng chạy về phía Phác Nhật Trung đang bị cường hành.

Lúc mấy thổ dân Tây Tạng còn chưa kịp phản ứng, Mặc Tử Hiên đột ngột đẩy cái tên to béo kia ra, Kéo Phác Nhật Trung bỏ chạy.

Chiếc xe lao đi, trò chơi thoát khỏi miệng hùm chiến thắng.

Phác Nhật Trung cảm động rơi nước mắt.

“Cảm ơn mọi người đã cứu giúp”

“Chúng tôi ở quán ăn gặp ông bị đám cường hành kia lôi đi, âm thầm bám theo. Ông không sao chứ?” Mặc Tử Hiên giả bộ làm người tốt.

Diệp Hân Đồng im lặng không nói gì.

“Aizz, không có chuyện gì. Chỉ tiếc...” Phác Nhật Trung muốn nói lại thôi.

“Sao thế?” Mặc Tử Hiên nghĩ lại “Quên báo cảnh sát sao? Bây giờ ông có muốn tôi báo cảnh sát không?”

“Không cần...” Phác Nhật Trung nóng nảy gào lên.

“Bọn họ không nói chuyện đạo lý. Báo cảnh sát cũng vô ích” Phác Nhật Trung tiếp tục.

“Vậy ông lo lắng vì...” Mặc Tử Hiên cố ý nói những lời khách sáo.

“Hộ chiếu cả thẻ căn cước của tôi đều bị họ tịch thu rồi. Tôi không thể đi đâu được. Lhasa lại nhỏ như vậy, chẳng mấy chốc tôi lại sẽ bị tóm. Không biết có qua nổi tối nay không.” Phác Nhật Trung lo lắng.

“Bọn họ muốn cái gì mà làm vậy?” Mặc Tử Hiên không hiểu hỏi lại.

Phác Nhật Trung có vẻ xấu hổ.

Diệp Hân Đồng nhìn họ qua gương chiếu hậu.

Phác Nhật Trung gãi gãi đầu xấu hổ nói: “Một năm trước tôi đi du lịch đến đây. Lúc đến khe núi chơi, cái chỗ vừa rồi cậu nhìn thấy, ở đó một đêm gặp bà quả phụ của vương gia. Từng có một đoạn tình. Sau đó, bọn họ ép tôi thành thân với cô ấy. Tôi còn có vợ và con gái, làm sao có thể, tôi đã hai lần bỏ trốn. Nhưng hộ chiếu lại bị bọn chúng giữ, không thể trở về nước được.”

“Ông không phải người Trung Quốc sao?” Mặc Tử Hiên làm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Diệp Hân Đồng lườm họ một cái. Hắn cũng thật biết diễn trò. Nhìn lại Phác Nhật Trung, già đầu rồi còn đua đòi kiểu thanh niên, cô không thể nhìn nổi nữa, quay ra ngoài cửa sổ.

“Tôi là người Hàn Quốc, hàng năm đều ra nước ngoài du lịch. Thật có lỗi với người thân. Lần này xong rồi, muốn về cũng không về được.” Phác Nhật Trung rút nước mắt.

Mặc Tử Hiên tỏ ra rất vui mừng.

“Đại thúc (Chú) là người Hàn Quốc sao? Tôi cũng vậy. Thật tốt quá. Chú không phải lo lắng, tôi có máy bay riêng, có thể đưa chú về nước.”

“Máy bay riêng? Cậu là?” Phác Nhật Trung tỏ vẻ kinh ngạc, có máy bay riêng, khẳng định không phải đại phú (kẻ giàu có) thì cũng là đại quý (kẻ cao sang).

“Tôi là hoàng thất Hàn Quốc Mặc Tử Hiên.” Mặc Tử Hiên cười nói, trong mắt thoáng một tia giảo hoạt.

“Là cậu sao?” Phác Nhật Trung có vẻ rất kinh ngạc, nhìn Mặc Tử Hiên từ trên xuống dưới.

Mặc Tử Hiên khiêm tốn cười “Bởi vì tôi không muốn xuất hiện gây xôn xao cho nên quốc dân căn bản không biết tôi. Hôm nay biết đại thúc thật là có duyên. Trở về Hàn Quốc, tôi sẽ mời chú một bữa cơm.”

Mặc Tử Hiên vẫn giả bộ không biết ông ta.

“Tôi là Phác Nhật Trung, một trong số 13 nghị viên. Tôi vốn định bỏ cuộc, đối với chính trị không có hứng thú gì. Hôm nay nhờ có cậu cứu giúp, tôi nhất định sẽ bỏ phiếu cho cậu.” Phác Nhật Trung cảm động nói. Bàn tay dầy cộm đánh mạnh vào bả vai Mặc Tử Hiên, khẳng định lời nói của mình.

“Ha ha. Vậy cảm ơn chú nhiều. Chúng ta thật có duyên phận. Thế này đi, sợ đêm dài lắm mộng, bây giờ cháy lập tức đưa chú về nước.” Mặc Tử Hiên thành khẩn khiêm tốn nói.

Diệp Hân Đồng lại liếc Mặc Tử Hiên qua gương chiếu hậu.

Cô không quay đầu lại, khoe miệng nhếch lên một hình cung châm chọc. Thì ra đối với hắn, 3 ngày du lịch chẳng bằng một phiếu ủng hộ của nghị viên. Trong lòng hắn, chính quyền quan trọng như thế, còn cô là cái gì?

Biết rõ là mình sẽ bị vứt bỏ, nhưng không ngờ lại trở thành một kẻ ngốc để người ta coi thường đùa bỡn. Cô không tiếc lời chửi rửa bản thân.

Xe trở lại chân thang lên máy bay.

Mặc Tử Hiên đưa cho người tài xế kia một tờ chi phiếu.

Diệp Hân Đồng không xuống xe.

Mặc Tử Hiên quay lại nhìn Diệp Hân Đồng đang thở phì phì, để cho Phác Nhật Trung lên trước.

“Em sao vậy?” Mặc Tử Hiên hỏi

“Tôi không về Hàn Quốc với anh nữa. Đây là Trung Quốc. Đồ của tôi mang cũng đủ rồi, vừa hay có thể về nhà.” Giọng điệu Diệp Hân Đồng rất bất mãn.

157. Chương 157: Hù Chết Anh (2)

“Xuống xe trước đã rồi nói.” Mặc Tử Hiên khẩn cầu.

“Không cần. Phiên anh đưa đồ xuống cho tôi.” Cô cương quyết.

“Chúng ta còn hai ngày, sau khi về Hàn Quốc, em muốn đi đâu cũng được.” Mặc Tử Hiên tỏ ra rất có thành ý.

“Không cần. Tôi cảm thấy, đi du lịch với anh càng ít nơi càng dễ cho tôi quên anh. Ba ngày hay một ngày đối với tôi cũng không còn ý nghĩa gì cả.”

Mặc Tử Hiên thâm trầm nhìn vẻ mặt kiên quyết của Diệp Hân Đồng. Anh chui vào kéo cô ra.

“Anh biết em nhất định đã hiểu lầm.” Mặc Tử Hiên dịu dàng nói.

“Tôi không hiểu lầm gì cả. Tôi cảm thấy lúc này mỗi người một ngã thật tốt. Anh đi con đường hoàng tử của anh, tôi đi con đường thứ dân của tôi.”

“Anh lôi kéo Phác Nhật Trung cũng là vì chúng ta.”

“Chúng ta?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hiên, không phải vì tương lai chính trị của hân hay sao?

“Hiện tại, trong số 13 nghị viên, trừ Kim Thụy Tường ra, đã có 6 người ủng hộ anh. Kể cả Kim Thụy Tường bỏ cuộc cũng không ảnh hưởng gì. Anh có thể không cần cưới Kim Lệ Châu, ổn định ngôi vị hoàng đế. Có những nghị viên này ủng hộ, anh có thể phá cách, Kim Thụy Tường không thể kìm kẹp được anh.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc giải thích.

“Nhưng, anh xác định Lý Trí vương sẽ truyền ngôi cho anh sao? Mặc dù em không hiểu lắm về ông ta, cũng không hiểu lắm chuyện giữa hai người, nhưng em cảm thấy ông ấy không phải là người đơn giản.” Chỉ cần chứng kiến Lý trí vương giả nhân giả nghĩa lúc trước, cô cảm thấy có chút mơ hồ.

“Việc này em không cần lo lắng. Ông ấy đã ngầm đồng ý với anh.” Chỉ cần anh tìm ra kho báu, Lý trí vương sẽ truyền ngôi.

Diệp Hân Đồng cúi đầu, suy tư “Kể cả như vậy, em cũng cảm thấy cuộc sống ở Hàn cung không thích hợp với em. Em không thích không khí trầm lắng.” Diệp Hân Đồng thương cảm nói.

“Không phải em nói rằng chỉ cần có người yêu bên cạnh, nơi nào cũng trở nên ấm áp hay sao? Anh sẽ luôn ở bên cạnh em” Mặc Tử Hiên thề thốt.

Lo lắng trong lòng Diệp Hân Đồng không vì thế mà tan biến. Cho dù có anh, cô cũng có thể sống cuộc sống ở Hàn cung được sao?

Tương lai anh vốn đã gặp ghềnh, cộng thêm cô làm chứng ngại vật chẳng phải càng gây khó khăn thêm cho anh sao?

“Không cần lo lắng những chuyện sau này. Chẳng phải trước đây em rất biết điều chỉnh hay sao? Chỉ cần nghĩ đến anh, tin tưởng anh là được.” Mặc Tử Hiên ôm sát cô, mỉm cười, ánh mắt thâm thúy lóe sáng, cô có thể tin tưởng được không?

Mặc Tử Hiên ôm Diệp Hân Đồng lên máy bay.

Không ngờ, vừa du lịch được 1 ngày họ đã trở về Hàn cung.

Mặc Tử Hiên cố ý lái xe đưa Phác Nhật Trung về nhà.

Bọn họ vừa quay về, Cổ Phi hơi kinh ngạc.

“Về nhanh như vậy sao?” Bà hồ nghi hỏi.

“Vâng” Mặc Tử Hiên để hành lý xuống. Diệp Hân Đồng đứng sau lưng anh im lặng không nói gì.

“Về rồi cũng tốt? Sau khi con đi Lý trí vương cho người chuyển lời khi con về thì đến hoàng điện. Có phải cậu có chuyện gì muốn thương lượng với con không? Nếu ta đoán không sai thì chính là chuyện kết hôn sóng gió lần này, không biết cậu sẽ nói những gì?”

Cổ Phi lo lắng. Bà nói tiếng Hàn. Diệp Hân Đồng nghe có thể hiểu.

“Không liên quan. Chắc cái cậu muốn chỉ là kho báu. Ngôi vị hoàng đế của con chỉ cần tìm được kho báu là không thể thay đổi.” Mặc Tử Hiên nặng nề nói, nhưng con người đậm màu lại mang theo sự thương cảm và tâm tình khó giải thích.

Chính anh cũng không hiểu nổi.

“Đừng tự tin như vậy.” Cổ Phi nhìn sang Diệp Hân Đồng vẫn đang im lặng.

“Nếu không phải Lão Kim nói rõ với ta, mẫu thân thiếu chút nữa đã mắc sai lầm rồi. Thật xin lỗi. Lúc này con định giải quyết thế nào?”

Mặc Tử Hiên nở nụ cười tự tin “Không sao, con đã nghĩ đến biện pháp.”

“Ta cảm thấy nên đề phòng Lý trí vương. Nhớ ngày đó, cậu ta rất hứng thú với kho báu của cha con. Chuyện ba con mất tích cậu ta có thể có liên quan. Ta thật sự lo lắng. Nếu chúng ta tìm được kho báu, liệu Lý trí vương có nuốt lời không. Cho nên, nhất định phải được tổng thống ủng hộ, chúng ta mới có thể chắc chắn giành phần thắng.”

Cổ Phi phật miệng bà tâm nói, ánh mắt đầy hiền từ. Sau khi nghe Lão Kim phân tích, tâm tư của bà có vẻ đã khác so với trước.

“Mẫu thân, con tự biết tính toán. Chỉ cần người không làm những chuyện con không thể kiểm soát là được” Mặc Tử Hiên nói những lời này với ánh mắt lạnh lùng.

Cổ Phi kinh ngạc “Ta đều vì con cả”

Mặc Tử Hiên hơi nhếch miệng “Con hiểu. Bây giờ con qua chỗ Lý Trí vương. Quay về sẽ nói sau.” Mặc Tử Hiên lại liếc Diệp Hân Đồng “Đừng gầy khó khăn cho cô ấy”

Nét mặt Cổ Phi trở nên căng thẳng “Không phải con thật sự yêu nó chứ?”

Ánh mắt Mặc Tử Hiên trở nên lạnh băng làm Cổ Phi kinh ngạc.

“Con đã nói con tự biết tính toán. Mẫu thân cứ yên tâm làm Thái phi là được.”

Mặc Tử Hiên nói xong, quay về phía Diệp Hân Đồng nở nụ cười sáng lạn.

“Anh đến chỗ Lý Trí vương trước, lát nữa anh sai thượng cung chuẩn bị cơm tối. Em nên nghỉ ngơi một chút, ngoan ngoan chờ anh về.” Mặc Tử Hiên dịu dàng nói.

Anh nói xong liền đi ra cửa.

Diệp Hân Đồng tưởng rằng Cổ Phi sẽ nhìn sắc mặt mình. Không ngờ bà ta chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, lập tức quay về phòng mình.

Lần này trở về, Diệp Hân Đồng cứ có cảm giác là lạ.

Đột nhiên, điện thoại cả ngày im lặng chợt đổ chuông

Diệp Hân Đồng nhận điện đi vào phòng mình.

“Nghe nói cô đã quay về. Có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không?” Là giọng nói ôn hòa của Lee Yul

“Tôi...” Diệp Hân Đồng muốn kiếm cớ từ chối, cô không muốn dây dưa giữa Mặc Tử Hiên với Lee Yul.

“Tôi biết cô vừa về chắc là rất mệt, chỉ một lúc thôi. Ăn một bữa cơm” Hân rất thành ý mời.

“Nhưng mà...”

“Coi như cô trả nợ tôi một bữa được không? Nhớ mang đủ tiền. Lần này tôi sẽ ăn rất nhiều đấy.” Lee Yul không để cô có đường cự tuyệt.

“Được, tôi sẽ mời Lee Yul một bữa thật ngon” Diệp Hân Đồng không kiếm cớ cự tuyệt nữa.

“Cộc cộc cộc” Có người gõ cửa. Diệp Hân Đồng cho là thượng cung đưa cơm tới. Cô mở cửa, định từ chối.

Đột nhiên thấy mặt Kim Lệ Châu làm cô kinh ngạc.

Kim Lệ Châu nở nụ cười ngọt ngào.

“Không mời tôi vào ngồi một chút sao?” Kim Lệ Châu hỏi.

“Tôi cảm thấy chúng ta chẳng có gì để nói với nhau. Thật ra cô đã làm những gì trong lòng cô biết rõ. Lời của tôi không thích hợp để nói với cô. Xin lỗi, tôi chuẩn bị ra ngoài có việc.” Diệp Hân Đồng nghĩ cô ta tự nhiên mưu hại mình, không thể thể hiện sắc mặt tốt với Kim Lệ Châu được.

Kim Lệ Châu xuống nước, nâng cái cằm cao quý lên “Thật ra có cách xử lý mọi việc đều ổn thỏa. Mặc Tử Hiên đối lập với ba tôi hoàn toàn không có lợi.”

Lần đầu tiên cô ta nói với giọng lạnh băng như thế, khác hẳn cái bộ dạng dịu dàng động lòng người hàng ngày.

Diệp Hân Đồng bình tĩnh nhìn Kim Lệ Châu.

“Thật ra tôi không ngại bên cạnh Mặc Tử Hiên có bao nhiêu phụ nữ. Cô, Yoon Jin kể cả nhiều người khác tôi cũng không sao cả. Tôi có thể vì thân phận của anh ấy để yên vị trí của cô. Cô có thể ở cạnh anh ấy, còn anh ấy ổn định ngôi vị hoàng đế, tại sao lại không làm?” Kim Lệ Châu dùng thứ lý lẽ động lòng để khuyên bảo.

Diệp Hân Đồng nhếch miệng, trên mặt nở một nụ cười có vẻ châm chọc, bất đắc dĩ.

“Cô quả nhiên là độ lượng. Chồng tôi không thể chia sẻ với người khác.” Diệp Hân Đồng khẳng định.

“Nhưng cô cảm thấy Mặc Tử Hiên có thể giữ mình cô bên cạnh sao? Bây giờ đang thích cô, cũng là bởi cô mới mẻ. Chờ đến khi chán rồi, bên cạnh hắn sẽ xuất hiện Đề Na thứ hai, Yoon Jin thứ hai, Diệp Hân Đồng thứ hai. Cái bản tính đó, tôi hiểu rất rõ.” Kim Lệ Châu nói như đinh đóng cột kèm theo nụ cười châm chọc.

“Cho nên hôm nay cô tìm tôi với mục đích gì?” Diệp Hân Đồng cảm thấy tâm tình rất phiền não.

“Khuyên anh ấy, hãy hòa hảo với cha tôi. Chỉ cần cô nhượng bộ, tất cả những phiền phức hiện tại sẽ không thành vấn đề. Đối với sự tồn tại của cô tôi cũng sẽ mắt nhắm mắt mở.” Kim Lệ Châu đàm phán.

Diệp Hân Đồng lại nở nụ cười châm chọc.

“Cô yên tâm. Anh ấy sẽ lấy cô. Cô cũng không cần lo lắng đến sự tồn tại của tôi. Tôi không chia sẻ chồng với cô. Cho nên, tôi sẽ rút lui.”

Diệp Hân Đồng đột nhiên phát hiện Kim Lệ Châu thật sự bị tổn thương, địa vị quan trọng đến thế sao? Có tiền, có quyền, nhưng không có người yêu thì đáng buồn cỡ nào.

Vị trí cao như vậy cô thực sự không thích hợp, mà mục tiêu của Mặc Tử Hiên là ngôi vị hoàng đế. Cô và anh nhất định không đến được với nhau.

Kim Lệ Châu không thể tin nổi nhìn Diệp Hân Đồng, nở nụ cười châm chọc “Cô lại định lừa gạt tôi? Lúc đi du lịch cô cũng nói như vậy, kết quả thế nào. Thủ đoạn của cô không phải cao thủ bình thường.”

Điện thoại của Diệp Hân Đồng vang lên. Không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Alo, Lee Yul”

“Tôi đang ở cửa Nguyệt Hàng Hành cung” Lee Yul ôn hòa nói.

“Hả? Được, tôi ra bây giờ.” Diệp Hân Đồng khách khí nói.

Cô không để ý đến Kim Lệ Châu mở cửa đi ra.

“Còn nói không hứng thú. Bên này còn chưa giải quyết xong đã bám lấy Lee Yul. Tôi nói cho cô biết, thân phận của cô có cố gắng đến mấy cũng không gả được vào Hoàng thất.” Kim Lệ Châu mặt lạnh như băng, trong ánh mắt lạnh lùng mang theo cả ghen tị lẫn oán hận.

“Tôi đi ra ngoài. Cô tùy ý làm gì đi.” Diệp Hân Đồng thật sự không biết nói thế nào. Tâm trạng cô không tốt đi ra cửa.

Lee Yul đứng ở trước xe.

Ánh mắt u buồn quan sát sắc mặt của Diệp Hân Đồng.

“Xin lỗi, biết là cô vừa ngồi máy bay về lại không để cô nghỉ ngơi.” Lee Yul nói giọng áy náy, trong đấy mắt ngoài u sầu còn có một tình cảm khác lạ.

“Không sao? Tôi nợ Lee Yul, mà tôi cũng lo lắng sau này không còn cơ hội mời cậu ăn cơm. Đi thôi, ha ha.” Diệp Hân Đồng miễn cưỡng nở nụ cười.

Lee Yul mở cửa, Diệp Hân Đồng rẽ vào.

Lúc Lee Yul đóng cửa, đột nhiên Kim Lệ Châu lao ra, kéo tay hắn.

“Tôi cùng đi” Kim Lệ Châu nói, hơi thiếu lý trí.

Lee Yul liếc nhìn Kim Lệ Châu “Cô muốn lấy người khác, đừng khiến kẻ ngốc có bất kỳ hi vọng nào, xin lỗi.”

Lee Yul lên xe, đóng cửa lại.

Nước mắt rơi xuống khuôn mặt cao ngạo của Kim Lệ Châu. Ánh mắt dõi theo bóng xe chạy đi.

Diệp Hân Đồng quay đầu nhìn Kim Lệ Châu, cười nhạt quay sang vẻ mặt rầu rĩ của Lee Yul.

“Thật ra cô ấy vẫn có chút tình cảm với cậu. Từ ánh mắt ghen ghét của cô ấy có thể nhận ra.”

“Trong lòng cô ấy, tôi vĩnh viễn chỉ đứng thứ hai. Con người luôn kỳ quái, không quý trọng những gì có sẵn trong tay mình, đến khi mất đi mới hối hận thì đã mất rồi.” Lee Yul u buồn nói, chuyển ánh mắt sang Diệp Hân Đồng, nghiêm túc, nóng bỏng, bao hàm cả thâm tình.

“Bây giờ cô dự định thế nào?” Lee Yul hỏi tiếp.

Diệp Hân Đồng hơi xấu hổ, khẽ động khóe miệng “Dự định gì?”

“Mặc Tử Hiên chẳng phải sẽ lấy Kim Lệ Châu hay sao? Điều này khó tránh. Còn cô thì sau, chắc chắn sẽ rất đau lòng.” Lee Yul nói vẻ thông cảm.

“Đừng nói tới chuyện này, Trung Quốc có một câu tục ngữ ‘Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng’ Chuyện khó hơn nữa đến mai cũng sẽ trôi qua. Thật ra thì cũng không đến nỗi đau khổ như vậy, tất cả đều sẽ qua thôi.” Diệp Hân Đồng tự an ủi mình.

Lee Yul đột nhiên cười “Không biết vì sao, mỗi lần nghe cô nói, tôi đều thấy vô cùng vui vẻ, mặc dù biết lẽ ra phải an ủi cô.”

“Bởi vì anh cũng thất tình giống tôi.” Diệp Hân Đồng cố gắng nở một nụ cười.

Lee Yul cười yếu ớt “Tôi có một chuyện, vẫn do dự không biết có nên nói với cô hay không, Nhưng mà, nếu muốn làm bạn với cô, tôi cảm thấy không nên che giấu lừa gạt nhau. Mặc Tử Hiên qua lại với cô không đơn giản như vậy đâu.”

158. Chương 158: Muốn Đàn Ông

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn Lee Yul, xé ra một nụ cười nhạt nhẽo “Thôi, tôi cũng không muốn hiểu rõ, dù sao, anh ta cũng sẽ sớm cưới Kim Lệ Châu, tôi cũng sẽ trở về Trung Quốc, hai kẻ thất tình chúng ta đi uống một chén thấy sao?”

Diệp Hân Đồng lảng sang chuyện khác.

Lee Yul dừng lại một lúc “Được, tôi cũng không muốn làm tiểu nhân, cô không muốn biết tôi sẽ không nói.”

“Ừ” Diệp Hân Đồng nằng nề gật đầu “Cậu muốn đến đâu ăn cơm?”

“Không biết muốn thưởng thức tay nghề của cảnh vệ Diệp bây giờ đã muộn chưa?” Lee Yul cười nói “Món chân gà nướng coca của cô làm tôi rất ấn tượng.”

“Được, bây giờ chúng ta trở về cung, đến chỗ của cậu, tiện thể mua thêm chút rượu”. Diệp Hân Đồng cười, chỉ có thức ăn ngon mới không làm cô đau lòng.

“Hả?” Lee Yul không đưa Diệp Hân Đồng về cung mà mua một ít rượu, rau dưa, thịt bò bít tết, thịt lợn đi vào nhà trọ ở trung tâm thành phố.

Lee Yul mở cửa để Diệp Hân Đồng đi vào.

Phòng được quét dọn rất sạch sẽ, là một căn hộ 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, 1 bếp, một vệ sinh.

Nhưng bên trong không có ai.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn Lee Yul: “Đây là nhà của cậu sao?”

Lee Yul cười nhạt “Nhà của Hồ Bưu, nhưng tôi có chìa khóa, thi thoảng cũng đến đây ngồi một lát”

“À, bây giờ ông ta ở đâu?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi “Chẳng phải trước đây hai người như hình với bóng sao?”

“Tôi phải hẩn ra ngoài làm việc, tôi chỉ tin tưởng hẩn” Lee Yul dễ dàng nói ra.

Diệp Hân Đồng sững sốt “Lee Yul vẫn chưa buông tha ngôi vị hoàng đế sao?”

Lee Yul suy nghĩ sâu xa, Diệp Hân Đồng biết là mình đã hỏi một câu không nên, lúng túng cười: “Không cần trả lời, tôi đi vào nấu cơm”

“Tôi không thể dễ dàng buông tha, vị trí đó nếu không phải là tôi thừa kế, sẽ có rất nhiều lời đồn đại, tôi không cách nào quên được.” Lee Yul ưu thương nhìn bóng lưng Diệp Hân Đồng đi vào trong bếp.

Diệp Hân Đồng sững sốt, cô xoay người lại, cười rục rịch với hẩn.

“À, tôi hiểu rồi, hai người đều cố lên” Cô kiên trì thái độ trung lập, lại quay vào phòng bếp.

Nhanh nhẹn xả nước, thả nguyên liệu vào.

Lee Yul đi vào bếp, hỗ trợ Diệp Hân Đồng rửa rau.

Điện thoại của cô đổ chuông, Diệp Hân Đồng kinh ngạc, ngỡ là Mặc Tử Hiên, nhưng đột nhiên nhớ ra, Mặc Tử Hiên không biết số này.

Diệp Hân Đồng lau khô tay, nhìn điện thoại, quả nhiên là Vũ Văn Thành.

Cô nở một nụ cười.

“Alo, sắp, sao lại đột nhiên gọi điện cho tôi?” Diệp Hân Đồng cười hỏi.

“Ừ, em đang làm gì vậy?” Cái kẻ nhiệt độ thấp này, cũng có lúc cảm thấy thật ấm áp.

“Nấu cơm, ăn cơm.” Diệp Hân Đồng nhap báng, cố gắng để giọng nói nhẹ nhàng.

“Mặc Tử Hiên có bắt nạt em không, hẩn có nói khi nào trở về Trung Quốc không?” Vũ Văn Thành quan tâm.

“Không có, không biết hẳn có về Trung Quốc không, hẳn ở Hàn Quốc chuẩn bị kết hôn rồi.” Diệp Hân Đồng đau lòng nhưng trên mặt lại có một nụ cười rạng rỡ.

“Ừ, bây giờ anh đang chờ thông báo lên trên, chờ anh, anh sẽ sớm đưa em về nước.” Vũ Văn Thành thề thốt.

“Ừm, được” Diệp Hân Đồng giấu chuyện có thể 2 ngày nữa cô sẽ về nước.

Điện thoại vừa ngắt, Lee Yul cười nhạt nhìn Diệp Hân Đồng “Diệp Hân Đồng tiểu thư thật có mị lực, rất nhiều đàn ông thích cô”

“Tại sao?” Diệp Hân Đồng khoát tay “Không phải, vừa rồi là sếp của tôi gọi, anh ấy đã có bạn gái, chắc cũng sắp kết hôn rồi.”

Nói đến kết hôn, lòng cô lại mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Lee Yul cúi đầu yếu ớt “Có thể cùng cô bận bịu trong bếp, tôi phát hiện ra rất hạnh phúc”

“Thật không? Ha ha, cảm ơn cậu.” Diệp Hân Đồng cười tiếp tục rửa rau.

“Nếu tôi biết cô sớm hơn một chút thì tốt biết mấy.” Lee Yul đột nhiên cảm thán.

Diệp Hân Đồng chỉ cười.

Tối nay cô chuẩn bị món bittet thịt bò sốt nấm tiêu đen, kết hợp giữa món cổ truyền Trung Quốc với linh ngộ của cô về món ăn cung đình Hàn Quốc.

Cô gửi gắm toàn bộ suy nghĩ vào thức ăn ngon, quên đi tất cả, chỉ chuyên chú nấu nướng.

Lee Yul vẫn không tắt nụ cười nhìn dáng vẻ chăm chú của cô, trong mắt cũng ánh lên nét cười, nụ cười che giấu u sầu.

“Thơm quá” Lee Yul cuối cùng cũng thấy món ăn hoàn chỉnh, dáng vẻ rất hưởng thụ.

“Tôi ép một ít nước dưa hấu, cậu cứ ngồi đi, sẽ nhanh thôi” Diệp Hân Đồng cười hi hi.

“Cảm giác được ăn món ăn xa hoa do Diệp Hân Đồng tiểu thư nấu, tôi thật là vinh hạnh” Lee Yul cũng chưa ngồi xuống mà cười nói với Diệp Hân Đồng.

“Nào có, những thức ăn này đều là cậu mua, tôi chỉ phụ trách nấu nướng thôi.” Diệp Hân Đồng vừa nói vừa cắt dưa hấu thành từng miếng, bỏ vào máy ép.

“Cho nên ý cô là bữa cơm này tôi đãi, vậy thì cô vẫn nợ tôi.” Lee Yul cũng nhạo báng.

Diệp Hân Đồng cười, con người luôn u buồn kia nói được như vậy thật là hiếm.

Lee Yul giúp Diệp Hân Đồng bưng món chính lên.

“Cô nói xem, Mặc Tử Hiền có thể tìm ra chỗ này hay không?” Lúc ăn cơm, đột nhiên Lee Yul nói.

Diệp Hân Đồng trầm lòng “Hẳn bị Lý trí vương gọi đi, chắc không rảnh rồi tìm tôi.” Diệp Hân Đồng nói xong rót ỉnh một ly rượu.

“Cha tôi không gần gũi với tôi, nhưng lại gần gũi với anh họ, thật buồn cười, đối với tôi có lẽ đây cũng là chuyện không tốt”. Lee Yul cũng tự rót rượu ỉnh.

“Vì hai kẻ thất tình chúng ta, cạn chén” Diệp Hân Đồng giơ chén lên, cụng vào ly của hắn.

Sau đó, uống một hơi hết sạch.

Ánh mắt cô sáng ngời giao hoạt, như muốn so đo với Lee Yul, xem hắn uống bao nhiêu.

Một tiếng đồng hồ, uống rất nhiều rượu. Diệp Hân Đồng cho là mình đã say, cô cho là mình sẽ không nghĩ đến bất kỳ chuyện gì trước đó, yên tâm ngủ.

Nhưng, càng uống lại càng thấy tim đau nhói.

“Lee Yul, thích một người thật là đau khổ” Diệp Hân Đồng tỏ ra đáng thương, đôi mắt ửng đỏ.

159. Chương 159: Muốn Đàn Ông (2)

“Hà? À. Đúng vậy, có lúc sẽ suy đoán có phải cô ấy cũng có chút yêu thích mình không, lại suy đoán mục đích của cô ấy là mình hay là người khác, thấy cái gì đẹp cũng muốn cho cô ấy, hi vọng cô ấy mang theo bên mình, cũng hi vọng cô ấy quay về với tình cảm của mình, kết quả, thất vọng hết lần này đến lần khác, thất vọng rồi tuyệt vọng, lúc đó mới hiểu ra, tình yêu sao nhiều toan tính. Bỏ ra càng nhiều, tim càng đau, càng khó khăn lại càng chết lặng cho đến khi người khác xuất hiện.” Lee Yul u buồn nói, đáy mắt hun hút như có ánh sao đêm, khiến người ta say mê.

“Ừm, tình yêu sẽ đến nhiều lần, không còn người này thì sau một thời gian cũng sẽ quên lãng, rồi lại lao vào một cuộc tình ái khác, cho nên, thất tình chỉ là chuyện nhỏ, có thất tình mới có cơ hội yêu lại lần nữa, yêu rồi lại biết thất tình. Từ lúc thất tình đến khi yêu tiếp sẽ mất bao nhiêu thời gian đây? Lòng tôi bây giờ đau quá, không thể thở nổi.” Diệp Hân Đồng rơi nước mắt.

Cô lại rót rượu ỉnh.

Lee Yul động lòng nhìn Diệp Hân Đồng.

“Không biết sẽ kéo dài đến lúc nào, có lẽ, đau đớn sẽ đeo đẳng đến tận lúc chết, quên được vết thương này để yêu người khác, rồi lại chịu đau thương.” Lee Yul rồi rầm nhìn Diệp Hân Đồng, rồi cũng tự rót ỉnh một chén.

“Mặc Tử Hiên nói, tôi cứ luẩn quẩn bên cạnh phụ nữ của hắn, tôi cũng không biết tại sao lại vậy. Tại sao, những người hấp dẫn tôi luôn là những người bên cạnh hắn.” Lee Yul nói xong uống hết ly rượu.

“Hà?” Diệp Hân Đồng nghiêng đầu nhìn Lee Yul “Cậu nói cái gì?”

Lee Yul nhìn cô con gái rượu độc nhất thiện lương Diệp Hân Đồng, lại tự rót một chén ỉnh. Hắn thở dài.

“Lúc đầu tiếp xúc với cô quả thật vì cô là người phụ nữ bên cạnh Mặc Tử Hiên, nhìn cô có vẻ ngây thơ, muốn moi móc một chút bí mật của hắn, đã từng dùng mọi thủ đoạn khích bác quan hệ giữa cô và Mặc Tử Hiên, đã từng nhìn Mặc Tử Hiên và Kim Lệ Châu mà yên lặng đau lòng, nhưng bây giờ, người làm tôi đau lòng là cô, thật lòng thành ý muốn làm bạn với cô.”

Diệp Hân Đồng a lên một tiếng, nở nụ cười rục rờ.

“Tôi cũng vậy, chân thành muốn làm bạn với Lee Yul, hai ngày nữa, tôi sẽ về nước, từ nay về sau cũng sẽ xa xôi cách trở, tôi rất muốn nói với Lee Yul một câu.” Diệp Hân Đồng dùng ngón trỏ viết ra một chữ.

Lee Yul thâm tình nhìn Diệp Hân Đồng, chờ cô nói.

“Tôi hi vọng sau này cậu sẽ hạnh phúc, kể cả không ngồi lên ngai vàng, cũng sẽ sống vui vẻ, bởi vì, rất nhiều người cần cậu”

Diệp Hân Đồng nói xong thấy đầu choáng váng, cô đứng dậy ngửa đầu lên trần nhà: “Tôi hi vọng Lee Yul sẽ được hạnh phúc, ha ha ha.”

Cô say, lão đảo ngồi xuống, đầu càng nặng hơn, rất muốn ngủ.

Mơ mơ màng màng nhìn Lee yul, chẳng hiểu sao Lee yul lại biến thành Mặc Tử Hiên.

Cô nheo nheo mắt, vuốt ve gò má Lee Yul “Anh thật là đẹp trai, nhưng sau này em sẽ quên anh, nhất định sẽ quên anh.”

Tim Lee Yul đập loạn xạ.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, gương mặt vì rượu mà đỏ hồng, ánh mắt mơ màng hơi nheo.

Lee Yul kích động hôn lên môi cô. Chạm vào làn môi mềm mại, hắn đưa đầu lưỡi của mình vào, vụng về không muốn rời bỏ hương vị tinh khiết của cô.

Hắn nhắm mắt lại, khát vọng áp đảo, tim đập dồn dập, bộ vị trên cơ thể tu thân tĩnh dưỡng của hắn nhanh chóng bành chướng.

“ừm, ừm” Diệp Hân Đồng cảm thấy không thể thở được, ra sức đẩy Lee Yul ra, Lee Yul không chuẩn bị bật ngửa.

Diệp Hân Đồng uất ức nhìn làm hấn lúng túng, trong lòng có cảm giác xấu hổ.

Sự nhẫn nại của hấn vốn rất tốt, tại sao lại thiếu lý trí đến vậy.

“Xin lỗi” Lee Yul nói thật.

“Tại sao bắt nạt tôi, tôi sẽ không nhận nộ hôn này.” Diệp Hân Đồng mơ hồ nói.

“Hả?” Lee Yul há mồm.

Diệp Hân Đồng đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, ánh mắt mơ màng, mặc dù buồn ngủ nhưng cố gắng kiềm chế, nâng cao tinh thần.

“Tôi có thể hôn rất tốt” Cô đỏ mặt nhìn đôi môi đỏ mọng của Lee Yul, trong mắt cô hấn chính là Mặc Tử Hiên.

Lee yul kinh hoàng, hô hấp trở nên dồn dập.

Diệp Hân Đồng từ từ hôn hấn, nụ hôn của cô rất tươi mát, lại vô cùng dịu dàng cẩn trọng.

Sau đó cô lại học Mặc Tử Hiên, nụ hôn từ trên môi chậm rãi đi xuống.

Hô hấp của Lee Yul càng gấp gáp hơn, suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn.

Diệp Hân Đồng cởi cúc quần áo hấn, từng cái từng cái.

“Em có biết mình đang làm gì không?” Lee Yul thở hổn hển.

“Hả?” Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại rồi cưỡng chế mở ra.

“Nếu em còn tiếp tục, anh sẽ muốn em” Lee Yul hơi đẩy Diệp Hân Đồng ra, nhưng không rời được nhiệt độ trên đầu ngón tay cô, cũng bởi vì cô nhẹ nhàng sờ đến sẽ mang cho hấn khoái cảm.

Diệp Hân Đồng buồn ngủ quá, đầu nặng ngàn cân.

Cô ngẩng đầu lên “Hả? Tôi sẽ nhẹ một chút, nhưng mà, tôi muốn ngủ. Ngày mai tiếp tục đi.” Nói xong, cô nhắm mắt lại nằm trong ngực Lee Yul.

Cái tư thế này có chút kỳ quái.

“Diệp Hân Đồng” Lee Yul gọi cô.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, không có bất kỳ phản ứng nào.

Lee Yul liếc bộ vị cao vút của mình, cô gây ra rồi ngủ thiếp đi, hấn thấy thật buồn cười.

Hấn đỡ Diệp Hân Đồng lên giường, giúp cô cởi dép, đắp chăn.

Làm liền một mạch, Diệp Hân Đồng cũng không tỉnh lại, ngủ rất sâu.

Lee Yul cười rộng, ngồi xổm xuống, vuốt ve trán cô.

“Ở bên cạnh em, sẽ không còn thấy nhàm chán nữa.”

“Cộc cộc cộc” Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

160. Chương 160: Muốn Đàn Ông (3)

“Cộc cộc cộc” Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Sắc mặt Lee Yul phút chốc trở nên lạnh băng.

Hấn nỡ một nụ cười châm chọc. Liếc nhìn lại Diệp Hân Đồng trên giường, cởi áo ngoài của mình, để lộ cơ ngực cường tráng, ở cổ hấn có thể nhìn rõ vết hôn.

Lee Yul ra mở cửa.

Mặc Tử Hiên đứng ngoài, lửa trong mắt như sắp nổ tung.

“Diệp Hân Đồng đâu?” Mặc Tử Hiên nóng nảy hỏi.

Lee Yul cố ý xoa xoa cổ để Mặc Tử Hiên chú ý đến vết hôn. “Vừa rồi mệt mỏi quá, ngủ rồi.”

Thấy vết hôn trên cổ Lee Yul, Mặc Tử Hiên tức điên, tung một cú đấm, Lee Yul có vẻ đã sớm đoán được nên né kịp.

Hắn nở nụ cười châm chọc “Mặc Tử Hiên, anh cũng sớm lấy người phụ nữ khác, sao còn phải ăn trong bát xem trong nồi nữa.”

“Mày dám động vào cô ấy, cô ấy chỉ có thể là người phụ nữ của tao.” Mặc Tử Hiên quát.

“Kỹ thuật của anh có vẻ không tốt, vừa rồi cô ấy còn khen tôi hơn anh, Mặc Tử Hiên, thật uống công anh bao năm ong bướm.” Lee Yul vẫn tiếp tục châm chọc.

Mặc Tử Hiên lại tung một cú đấm, Lee Yul vẫn tránh được.

Anh như một con thú bị thương, liên tiếp ra đòn, Lee Yul cũng đã ngấm rượu tránh không kịp bị dính một đấm vào mặt, ngã lăn ra đất.

Hắn vẫn nở nụ cười.

“Tôi rất thích nụ hôn của cô ấy, rất dịu dàng, anh có biết ở bên dưới tôi, cô ấy thở gấp thế nào, gọi tên tôi Lee Yul ra sao. Xem ra trong lòng cô ấy, anh cũng chẳng là cái gì.” Lee Yul tiếp tục đả kích Mặc Tử Hiên, nói như thật.

Mặc Tử Hiên xông tới trước mặt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô ấy đâu, ở chỗ nào?”

“Cô ấy nói mai sẽ tiếp tục với tôi, tôi khuyên anh hãy trở về làm đúng vị trí chủ rể của mình.” Lee Yul không chút sợ hãi với cơn giận của anh, tiếp tục nói.

Nhưng nghĩ lại cảnh cô mơ màng nói ngày mai chúng ta tiếp tục, trong lòng hắn thoáng chút rung động.

Mặc Tử Hiên nhìn thẳng vào mắt Lee Yul, đẩy hắn ra, phi đến cửa phòng ngủ, đá tung cửa, Diệp Hân Đồng đang yên lặng ngủ trên giường.

Mặc Tử Hiên nhìn thấy cảnh này, cảm thấy hô hấp của mình cũng sắp không thông, trong đầu chỉ còn tức giận, đau lòng vì bị phản bội.

“Diệp Hân Đồng” Anh quát lên.

Đáp lại anh là sự yên lặng.

Mặc Tử Hiên thở phì phò vén chăn Diệp Hân Đồng, nhìn thấy cô ăn mặc chỉnh tề bỗng sững sốt.

Chẳng lẽ bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Mặc Tử Hiên quay đầu lại nhìn Lee Yul, tay hắn ôm ngực, dựa vào cửa, trong mắt đầy ý châm chọc.

“Các người không có...” Mặc Tử Hiên đột nhiên cười, xoay người ôm Diệp Hân Đồng, ngửi mùi rượu nồng nặc trên người cô, vừa yêu lại vừa giận.

Cô ấy lại yên tâm với Lee Yul như thế sao? Ngang nhiên say rượu trong nhà hắn, nếu anh đến muộn, hậu quả thật khôn lường, anh giận điên lên.

Anh bế Diệp Hân Đồng lên.

Lee Yul chặn lại.

“Cô ấy nấu cơm rất ngon, mặc dù hôn còn vụng về nhưng rất dịu dàng, ngày mai tiếp tục cũng rất kích thích, Mặc Tử Hiên, sau khi anh kết hôn, tôi nhất định sẽ theo đuổi cô ấy, tôi tin là, cô ấy nhất định sẽ khiến tôi thoải mái.” Lee Yul lạnh nhạt nói.

Mặc Tử Hiên nhìn lại tàn cuộc trên bàn ăn của họ. Ánh mắt thâm thúy, tràn đầy tự tin, bướng bỉnh lỳ lợm lại có vẻ khinh thường.

“Cậu tưởng tôi không biết mục đích của cậu sao? Cố ý dùng Diệp Hân Đồng để kích động tôi, mục đích của cậu là khiến tôi không cưới Kim Lệ Châu, chỉ cần tôi cưới Kim Lệ Châu, cậu lập tức bị knock-out, Lee Yul, mấy âm mưu đó của cậu chỉ qua mặt được con nít, còn tôi rõ như lòng bàn tay.”

Lee Yul mỉm cười, không có chút nào là chột dạ “Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, anh có thể coi như tôi cố ý kích thích anh, có thể coi là tôi không muốn anh cưới Kim Lệ Châu, nhưng tôi đảm bảo, chỉ cần anh kết hôn, người trong lòng Diệp Hân Đồng sẽ là tôi. Kho báu kia anh cũng vĩnh viễn không tìm ra được.”

Mặc Tử Hiên sững sốt, anh bình tĩnh cười lạnh, không để ý Lee Yul nữa, bế Diệp Hân Đồng đi.

Vừa về tới Nguyệt Hàng Hành cung, Cổ Phi đã lo lắng rào đón.

“Lý trí vương nói thế nào?”

Mặc Tử Hiên im lặng không nói gì bế Diệp Hân Đồng về phòng của cô.

Cổ Phi nóng nảy đuổi theo “Rốt cuộc đã nói cái gì, con về một cái đã phải chạy đi tìm đứa con gái ngu xuẩn này, con còn muốn gì?”

Mặc Tử Hiên dừng bước, sắc lạnh nhìn Cổ Phi làm bà kinh ngạc sững sốt.

“Ngày mai con sẽ tự hồi báo với mẫu thân, hôm nay con còn có chuyện.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói xong bỏ đi.

“Tại sao còn phải đợi đến mai? Nó đã ngủ rồi...”

Mặc Tử Hiên căn bản không thèm nghe.

“Cổ Phi, Điện hạ có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta trước đây đã đi sai một bước, tạo thêm gánh nặng cho Điện hạ, bây giờ tôi tin tưởng Điện hạ sẽ biết tính toán.” Lão Kim bịt miệng Cổ Phi.

Cổ Phi không thể làm gì nữa đành trở về phòng.

Mặc Tử Hiên bế Diệp Hân Đồng thả lên giường, sững sờ ngắm cô ngủ say đến bất tỉnh. Càng nhìn càng giận, dám ngang nhiên ra ngoài cùng đối thủ Lee Yul của anh, còn nấu cơm cho hắn, uống rượu với hắn, thậm chí...

Nhớ tới dấu hôn trên cổ Lee Yul, anh không sao bình tĩnh nổi.

161. Chương 161: Không Gì Ngăn Cản Được

“Muốn đàn ông, anh lập tức đáp ứng em”. Mặc Tử Hiên tức giận nói với Diệp Hân Đồng vẫn đang say ngủ. Trả lời anh vẫn là sự im lặng như cũ.

Mặc Tử Hiên cúi người, nhanh chóng cởi móc áo ngực của cô.

Cảnh tượng thân quen lại tràn về, nhớ lần đầu gặp mặt, cô cũng say bí tỉ. Lúc ấy anh chỉ muốn chơi cô, khác hẳn với tâm tình tức giận lúc này.

Mặc Tử Hiên nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, thật là trầm lặng.

Anh nâng cơ thể cô dậy, cởi mọi thứ trên người.

Diệp Hân Đồng ưm hừ một tiếng, không biết gì cả.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng đặt xuống một nụ hôn.

“ưm” Diệp Hân Đồng lại vô thức rên lên một tiếng, không khác tiếng mèo kêu là mấy nhưng lại quyến rũ mê người.

“Nếu bây giờ người làm thế này với em là Lee Yul, em cũng phản ứng như thế này sao?” Cứ nghĩ đến khả năng cô bị Lee Yul động vào, anh lại bốc hỏa.

Anh nhanh chóng ném quần áo của cô, nghiêng người phủ lên.

Mặc dù rất tức giận nhưng anh cũng không hung bạo đi vào như lần đầu tiên, không thềm để ý đến sự đau đớn của cô.

Anh vẫn triển miên hôn lên đôi môi không chút phản ứng của cô, vẫn căng cứng như thế, ngón tay anh dò xét xem khả năng tiếp nhận của cô thế nào.

“ừm”

Mặc Tử Hiên dù vẫn nhẹ nhàng nhưng đột nhiên thăm dò khiến cho cô thở nhẹ, nhưng vẫn không hề tỉnh lại.

Mặc Tử Hiên có chút thương tiếc “Em đó, thực sự là quá đơn thuần sao? Thế mà cũng không tỉnh, em ngằm cho phép hay là...” Anh vừa yêu lại vừa tức.

Tăng nhanh động tác ngón tay, thân thể anh vẫn không thể bỏ qua giai đoạn sưng đau.

Anh hỗn hển tiến vào.

“Cộc cộc cộc” Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Mặc Tử Hiên không có tâm trạng mà để ý tới.

“Điện hạ?” Là giọng lão Kim.

“Hả?” Mặc Tử Hiên thở hỗn hển.

Lão Kim có vẻ nghe ra âm thanh bất thường bên trong.

“Tôi chờ trong phòng điện hạ” Lão biết điều rời đi.

Trong phòng, thân thể kiện mỹ dùng tiết tấu thích hợp ra vào, không giống lần đầu tiên, lần này trên mặt anh vẫn mang theo cảm xúc thỏa mãn, hoàn toàn hưởng thụ sự ấm áp của cô.

Đang lúc không ngừng duy trì tiết tấu, anh đỡ Diệp Hân Đồng dậy, ôm cô ngồi trong lòng.

Cô không có cảm giác, thân thể ngửa ra sau.

Anh ôm để cô nằm trên bả vai mình.

Vừa thương tiếc, vừa dịu dàng, rất nhiều loại cảm giác trong lòng.

Mặc Tử Hiên hôn lên trán, khóe mắt, đôi môi cô.

“Anh phải làm sao với em đây?”

Anh nhắm mắt lại gặm nhẹ.

Một mỗi đặt Diệp Hân Đồng xuống.

Cô trượt xuống, vẫn mê man như cũ.

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng lau giúp cô.

Rồi xoay người, đi vào phòng tắm.

Nước xối từ trên đầu xuống, lời nói của Lý trí vương quanh quẩn bên tai, đáy mắt thâm thúy của Mặc Tử Hiên như hắc ám, không thấy rõ, không đoán ra, chỉ có điều nhìn anh nhứ chặt chân mày cũng có thể đoán được anh gặp chuyện phiền phức rồi.

Mặc Tử Hiên lấy tay ôm mặt, nhắm mắt, trầm tư. Thở dài thườn thượt, kéo lê thân thể mệt mỏi ra ngoài.

Ngoái đầu nhìn lại Diệp Hân Đồng vẫn đang say ngủ, cắn răng.

Anh nhanh chóng mặc lại quần áo, mở cửa, đi ra ngoài, trở về phòng mình.

Lão Kim ngồi trên ghế sofa chờ anh, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Điện hạ, thần có chuyện không rõ, mấy ngày trước đây người nói, đối tốt với Diệp Hân Đồng chỉ là muốn đoạt được tình yêu của cô ấy, đối lấy bí mật về kho báu, vậy mà bây giờ, đã đạt được, vì sao lại không đưa cô ấy đến trước mặt Diệp Tuyền, lấy kho báu rồi trở về cưới Kim Lệ Châu.” Lão Kim có chút bất mãn.

Mặc Tử Hiên cười lạnh “ông cảm thấy tôi chẳng mấy chốc sẽ trong thân phận chồng của người khác, Diệp Tuyền sẽ nói ra bí mật sao?”

“Nhưng, với tổng thống, hai ngày nữa chúng ta đã phải đưa ra một câu trả lời chắc chắn, không cưới Kim Lệ Châu đồng nghĩa với không được ủng hộ về mặt quân sự” Lão Kim cau mày.

“Vốn mọi thứ nằm trong lòng bàn tay tôi, khiến Diệp Hân Đồng yêu, lấy được bí mật kho báu, trở về Hàn Quốc, cưới Kim Lệ Châu, nhưng các người đã đốt cháy giai đoạn.” Mặc Tử Hiên phiền não đặt mình vào ghế salon, nhắm mắt lại.

“Cựu thần còn có một chuyện không hiểu, tình cảm của Điện hạ đối với cảnh vệ Diệp là thật hay giả?” Lão Kim lo lắng nói.

Mặc Tử Hiên đột nhiên mở mắt, tròng mắt sâu hiện lên tâm tình phức tạp.

Anh lần nữa cắn chặt răng “Chuyện của tôi không cần ông phải hỏi tới”

“Nếu là giả vờ, thì ở mức độ này là đủ rồi, cô ấy đã yêu điện hạ, nếu là chân tình, càng nên biết chừng mực, Điện hạ vô cùng hiểu, thê tử tương lai của người chỉ có thể là Kim Lệ Châu”

“Tôi biết rõ nên làm thế nào” Mặc Tử Hiên ngăn cản ông nói tiếp, nghĩ đến vấn đề này anh thật thấy điên đầu.

“Điện hạ, nếu người muốn phụ nữ, Lão Kim có thể sắp xếp, kính xin người đừng gặp mặt cảnh vệ Diệp nữa.” Lão Kim cả gan nói tiếp.

Ánh mắt sắc bén của Mặc Tử Hiên quét qua mặt Lão Kim “Tôi muốn dạng phụ nữ nào không đến lượt ông quyết định, đừng để tôi tiếp tục lâm vào cảnh khó cả đôi đường, tôi đã nói, tôi tự biết tính toán, kết quả cuối cùng là sẽ lấy Kim Lệ Châu, mà bây giờ, tôi cũng không thể không cưới cô ấy.”

“Điện hạ hiểu là tốt rồi, lần này Lý trí vương tuyên gọi người là có mục đích gì?” Biểu cảm của lão Kim vẫn rất nặng nề.

Anh lao tâm khổ tứ như vậy mà không cách nào thay đổi được, cười lớn

“Ôn ấy nói, điều kiện duy nhất để truyền ngôi cho tôi chính là tìm được kho báu, nếu không tìm ra, ông ấy sẽ không truyền.” Trong mắt Mặc Tử Hiên xuất hiện một ánh sát khí mơ hồ.

“Lão hồ ly, cuối cùng cũng lộ rõ đuôi hồ ly” Lão Kim châm chọc nói tiếp “Ngoài mặt, coi người như con đẻ, âm thầm cho phép nhận ngôi hoàng đế, thật ra thì, ông ta muốn hạn chế liên lạc giữa người với nhà tổng thống. Lần này bảo Điện hạ đi tìm kho báu, nhưng lại để Lee Yul thay mặt, thực ra là sớm sắp xếp con đường cho Lee Yul, thần cảm thấy không thể không đề phòng con người này”

Lão Kim phân tích.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, cười nhạt “Ông ta cảm thấy Mặc Tử Hiên tôi dễ gạt lắm sao?”

“Mặc dù Điện hạ đã cài người của mình vào quân đội, cũng âm thầm huấn luyện một tổ chức bí mật, nhưng rất nhiều thứ danh không chính, ngôn bất thuận, không cách nào trấn an lòng dân.”

Mặc Tử Hiên nhìn ra xa, có vẻ trầm tư.

“Tôi muốn vui vẻ chơi hai ngày, tất cả vấn đề hãy đợi đến ngày mà Kim Thụy Tường nói đi.” Mặc Tử Hiên bướng bỉnh, đáy mắt ánh lên sự châm chọc với sự đời.

“Điện hạ, đang lúc ngàn cân treo sợi tóc mà người vẫn còn tâm trạng để chơi sao?” Lão Kim nóng nảy nói, thanh âm tăng mức dB

“Tôi đã đồng ý với cô ấy, tôi không muốn nuốt lời”

“Nếu trong hai ngày này mà người không nghĩ ra đối sách, thần sợ rằng chúng ta sẽ rơi vào bẫy của bọn họ đến hài cốt cũng chẳng còn” Lão Kim chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Nếu bọn họ có mưu kế, chúng ta cũng sẽ tương kế tựu kế” Mặc Tử Hiên nở nụ cười tự tin.

Lão Kim không hiểu.

“Ý của điện hạ là?”

“Mới vừa rồi, tôi đã nghĩ ra một kế sách hoàn hảo là lợi dụng Kim Thụy Tường ổn định hoàng quyền, lại có thể lấy được kho báu bí mật. Chỉ có điều...” Ánh mắt Mặc Tử Hiên lóe lên, trong lòng có một chút nghi ngờ.

“Chỉ có điều làm sao?” Lão Kim hỏi hớp.

“Tôi lo lắng Lý trí vương nuốt lời, những lời hứa này chỉ là ám hiệu, nhưng tôi e là đến cuối cùng, hắn vẫn sẽ truyền ngôi cho Lee Yul.”

“Lão hồ ly, muốn dùng vẻ bề ngoài nhân từ để trấn an chúng ta, ổn định thiên hạ của Lý gia, ông ta tưởng người khác cũng nghĩ đơn giản.” Lão Kim bất bình tức giận.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn ông “Mẫu thân nhờ ông xoa dịu cho tốt, đừng hành động thiếu suy nghĩ làm hỏng kế hoạch của tôi”

“Điện hạ yên tâm”

“Tôi muốn nghỉ ngơi, ông ra ngoài đi” Mặc Tử Hiên mệt mỏi nói.

“Vâng, điện hạ” Lão Kim xoay người đi ra ngoài.

Mặc Tử Hiên nhắm mắt lại, đặt ngón tay lên sống mũi, hoàn thiện kế hoạch trong đầu. Chỉ có điều trong lòng anh có chút đau đớn không giải thích được.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch, thứ duy nhất anh không dự tính được chính là trái tim mình.

Nghĩ đến Diệp Hân Đồng, anh đứng lên, mở cửa, vào phòng cô.

Anh ngồi ở đầu giường ngắm cô ngủ.

“Xin lỗi em” Anh thì thầm, vẻ mặt đầy nặng nề sâu khổ.

Bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô.

“Sau này em sẽ quên anh” Anh dần vật nói “Anh là một tên ngụy quân tử, không đáng để em yêu.”

“Mặc Tử Hiên” Diệp Hân Đồng đột nhiên lên tiếng.

Mặc Tử Hiên giật mình, anh cho là cô đã nghe được gì, nhưng nhìn đôi mắt vẫn nhắm chặt như cũ, hóa ra cô chỉ nằm mơ.

Mặc Tử Hiên nghĩ đến gì đó, đột nhiên tươi cười, thương tiếc vuốt ve vài sợi tóc trên trán cô “Nằm mơ thấy anh sao, có thể vào giấc mộng của em là vinh hạnh của anh”

“Mặc Tử Hiên, đừng đi” Đột nhiên Diệp Hân Đồng lại kêu lên, bộ dạng bắt đầu hoảng hốt, mắt chớp động, hô hấp trở nên dồn dập.

Nước mắt đột nhiên từ khóe mắt trào ra.

Mặc Tử Hiên cúi đầu, hôn giọt nước mắt ấy.

Nhíu mày.

“Anh yêu em”

Anh nói xong cười lạnh “Đều là giả”

Tim anh có chút đau đớn “Nếu có cơ hội, anh sẽ bồi thường cho em, nếu anh thất bại, cũng không muốn em biết, đã từng bị thương, đừng dễ dàng tin tưởng đàn ông, đặc biệt là loại đào hoa như anh, anh là kẻ vô tâm, đối với Đề Na, với Kim Lệ Châu, với Yoon Jin và cả em cũng thế.”

Mặc Tử Hiên nói với cô vẫn đang say ngủ, tâm trạng anh bây giờ rất phức tạp.

Anh đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Trăng rất sáng.

Anh cầm điện thoại, gọi cho Đề Na ở Trung Quốc.

“Đã tìm được người nhà Đinh Tứ Khuê chưa? Tôi sẽ lập tức về Trung Quốc.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

“Em xem tin tức, anh sẽ kết hôn?” Giọng Đề Na có vẻ sầu não, mơ hồ như có tiếng nước nở.

“Cũng không nhanh đến vậy. Rốt cuộc gia đình Đinh Tứ Khuê tìm đến đâu rồi?” Mặc Tử Hiên tiếp tục hỏi.

“Đã tìm được đầu mối. Em tin là sẽ nhanh chóng tìm được. Tử Hiên...” Giọng Đề Na rên rỉ đầy cầu khẩn.

“Đừng gọi tên tôi. Tên tôi không phải cô có thể gọi, mau sớm tìm đi, đang thời điểm mấu chốt, liên quan đến kết quả thắng hay bại.”

“Nếu sau khi anh lên ngôi, em muốn tiếp tục đi theo anh, Hàn cung có chỗ cho em không?” Đề Na không buông tha tiếp tục hỏi, cô đã xuống nước, đang đánh cuộc với sự cân đo trong lòng anh.

Mặc Tử Hiên im lặng.

“Tất cả hãy chờ sau khi tôi lên ngôi, bây giờ, tôi không xác định được tương lai sẽ thế nào, huống hồ hứa hẹn tương lai của cô.” Ý của anh rõ ràng lập lờ nước đôi.

“Em chỉ hỏi nếu như” Đề Na vội vàng nói, hít một hơi, nghe rõ tiếng cô sụt sịt nước mũi.

Mặc Tử Hiên quay đầu khẽ liếc nhìn Diệp Hân Đồng đang ngủ say.

Không trả lời, cúp điện thoại.

Anh xoay người đến bên Diệp Hân Đồng, ngồi xổm xuống, dịu dàng hỏi “Nếu như, anh có thể cho em một vị trí ở Hàn cung, em có ở lại bên cạnh anh không? Nhưng thê tử của anh chỉ có thể là Kim Lệ Châu.”

Tâm trạng Mặc Tử Hiên rất phức tạp, mệt mỏi đứng dậy nhưng không về phòng mình mà nằm bên cạnh Diệp Hân Đồng. Anh nâng đầu cô, đặt lên vai mình, ôm lấy cô.

Diệp Hân Đồng không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy đầu hơi đau, bụng có chút đói.

Cô nặng nề tỉnh lại, thấy quần áo của mình trên đất, nhớ lại trước khi đi ngủ đã ở cùng Lee Yul.

Đầu óc cuồng loạn.

Cô ôm đầu mình, trầm mồi ngón ngang.

Cô không phải là bị Lee yul...? Không thể nào, Lee Yul xem ra không phải người như vậy, chỉ có Mặc Tử Hiên mới làm thế, liên tưởng tới lần đầu bị lừa của mình.

Diệp Hân Đồng khóc không ra nước mắt.

“A” Cô kêu toáng lên, nước mắt rơi lã chã.

“Két” Cửa đột nhiên mở ra.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng ôm lấy chăn, đổ mặt nhìn ra ngoài cửa.

Tại sao người đi vào lại là Mặc Tử Hiên?

Trong tay anh bưng bữa sáng.

Diệp Hân Đồng nhìn lại xung quanh gian phòng, bây giờ cô đang ở phòng mình.

Rõ ràng hôm qua cô ở cùng Lee yul mà, chẳng lẽ cô nhớ nhầm?

Diệp Hân Đồng mơ hồ.

Mặc Tử Hiên mỉm cười, để bữa sáng trên bàn, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em bị Lee Yul động vào.”

Lúc nghe thấy thế, Diệp Hân Đồng không thể che giấu nỗi buồn bã.

“Đó là điều không thể.” Mặc Tử Hiên nói tiếp.

Diệp Hân Đồng mơ hồ, kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hiên.

“Chuyện xảy ra ngày hôm qua em còn nhớ không?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Diệp Hân Đồng cố gắng nhớ lại, cô hình như chỉ nhớ mình uống rượu, sau đó chẳng nhớ gì nữa.

Mặc Tử Hiên nhìn biểu cảm mơ hồ của cô “Em biết rõ là lúc uống say không nhớ gì, lại còn to gan uống rượu với đàn ông.”

Mặc Tử Hiên nghĩ đến vết hôn trên cổ Lee Yul lại có chút tức giận.

“Cái này, hôm qua, là tâm trạng không tốt, không cẩn thận uống nhiều quá.”

“Cho nên, bị người khác động vào cũng không biết.” Mặc Tử Hiên tức giận nói.

Diệp Hân Đồng nghĩ đến lần đầu ti tiện của mình, hơi uất ức “Tôi bị ai động vào, thật đáng ghét.”

Diệp Hân Đồng chảy nước mắt.

Mặc Tử Hiên thấy cô khóc, không thể tiếp tục đùa giỡn nữa.

Anh lau khô nước mắt cô “Yên tâm đi... ngày hôm qua là anh động vào em”

Diệp Hân Đồng nhớ tới lần đầu tiên, vẫn cảm thấy thương tâm, cô không bao giờ uống say nữa.

Cô tiếp tục khóc.

Mặc Tử Hiên sốt ruột, rút mấy tờ giấy ăn.

“Sao thế? Sao vẫn khóc?”

Diệp Hân Đồng uất ức nhìn anh.

“Thật ra, lần đầu của em cũng là do uống rượu say không biết gì cả.” Diệp Hân Đồng nhớ lại, nước mắt rơi lã chã.

Mặc Tử Hiên nhớ đến chuyện mình làm, nếu anh nói mấy lần trước đều là mình làm, Diệp Hân Đồng có tức giận đến phát ngất không?

Cho nên...

Anh ôm lấy cô.

“Anh không ngại, trong lòng anh là người ngây thơ, trong sáng nhất.” Anh hạ giọng.

“Về sau em sẽ không bao giờ uống say nữa.” Diệp Hân Đồng gờ quả đấm lên thề thốt.

“Ừ, đừng bao giờ uống say nữa, muốn say cũng chỉ được say trước mặt anh” Mặc Tử Hiên cầm quả đấm của cô.

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên, nghi ngờ nhìn anh, đột nhiên nheo mắt lại hỏi: “Hôm qua anh động vào em rồi hả?”

“Hả? À” Nhìn tròn mắt Diệp Hân Đồng mỗi lúc một tức giận “Không có, chỉ là cởi quần áo em ra, để giáo huấn em, em có biết hôm qua em và Lee Yul...” Mặc Tử Hiên không nói nổi.

“Em và Lee Yul? Làm sao? Chẳng lẽ em...” Diệp Hân Đồng cố gắng nhớ lại, thì thầm: “Em sẽ không đánh hấn chứ?”

“Sao em nghĩ vậy?” Mặc Tử Hiên cảm thấy cô thực sự buồn cười.

“tiểu khả nói là có lần em đánh một đồng nghiệp vì tưởng là Vũ Văn Thành, ngày hôm sau, em chẳng nhớ gì cả.” Diệp Hân Đồng áy náy nói.

Mặc Tử Hiên bắt đắc dĩ bật cười.

“Được rồi, công chúa cầu anh, mau rửa mặt rồi ra ăn cơm, em xem, bụng cũng xẹp lép rồi.”

Bị anh nói như vậy, Diệp Hân Đồng mới nhớ ra là mình không mặc quần áo.

“Anh quay mặt đi” Diệp Hân Đồng kêu.

“Có chỗ nào của em anh chưa xem qua, sao phải xấu hổ. Nhanh lên nào.” Mặc Tử Hiên kéo Diệp Hân Đồng. Diệp Hân Đồng đỏ mặt.

Mặc Tử Hiên lấy quần áo trong tủ ra, ném cho cô.

“Mặc bộ này” Quần áo anh chọn là bộ cánh dơi anh mua lúc ở Trung Quốc.

Diệp Hân Đồng mặc xong, vào phòng tắm rửa mặt rồi chạy ra.

Mặc Tử Hiên vẫn nhìn chăm chăm mặt cô.

Diệp Hân Đồng đói lắm rồi, mặc kệ anh.

“Hôm nay, em muốn đi đâu chơi?” Mặc Tử Hiên hỏi.

“Tùy anh” Diệp Hân Đồng trả lời thờ ơ. Đáng vẻ có phần cô đơn.

Trong lòng Mặc Tử Hiên có chút chua xót.

Anh đột nhiên hôn cô.

“Hôm nay, em muốn gì cũng được” Anh dịu dàng nói.

Diệp Hân Đồng cúi đầu cười yếu ớt “Em không thiếu gì cả. Nếu em nói, có một việc em chưa làm, anh có thể đồng ý không?”

“Cái gì?” Anh thế nào lại có cảm giác như cô đang nói di ngôn.

“Em đã từng nói, chờ thân thể tốt lên sẽ cùng hộ vệ của anh tỷ thí, sau hai ngày tới có lẽ sau này không còn cơ hội, em không muốn làm một kẻ nuốt lời.”

“Yoon Jin?” Mặc Tử Hiên có vẻ khó xử.

“Sao?”

“Không sao, chỉ có điều anh để cô ta đến chỗ ba mình vài ngày, cố ấy là người cá tính, chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, cô ta nhìn thấy tin tức lại nhảy dựng lên.” Mặc Tử Hiên lúng túng nói.

“À, thảo nào mấy ngày nay không thấy. Anh lo lắng cho cô ấy, vậy không lo lắng cho em sao? Anh thấy là em đủ mạnh?” Diệp Hân Đồng nói lời này có chút chua xót.

“Không phải, mà là vì anh một ngày cũng không thể rời xa em.” Mặc Tử Hiên thâm tình nói.

Diệp Hân Đồng thoáng một chút cảm động, lại có chút chua xót vì sắp ly biệt.

Mặc Tử Hiên nhìn ra sự khổ sở của cô, lần nữa hôn lên môi cô.

“Hôn anh” Mặc Tử Hiên nói.

Diệp Hân Đồng hôn.

Giữa họ có cái bàn trở ngại.

Mặc Tử Hiên bế Diệp Hân Đồng đứng lên, hôn, trời đất mờ mịt. Lộn một cái, động vào giường.

Diệp Hân Đồng đắm đuối đưa tình nhìn anh, phụ nữ một khi đã yêu, kể cả có mạnh mẽ đến mấy cũng trở nên yếu đuối trước mặt người mình yêu.

Mặc Tử Hiên thích ánh mắt của cô lúc này, vô cùng thích.

“Lần này, bất kể ai tới quấy rầy anh cũng sẽ không từ bỏ. Anh muốn em giúp em.” Mặc Tử Hiên nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên môi cô.

Cô biết, thế là ý gì...

162. Chương 162: Tình Cảm Không Thay Đổi

Biết rõ rằng lại nhảy vào ao đầm này cô sẽ muôn kiếp không thể trở lại, nhưng cô vẫn không chùn bước.

Cô hôn anh với tất cả sự dịu dàng, say đắm, triền miên.

Đôi tay nhỏ bé của cô từ từ giúp anh cởi quần áo trên người, anh đứng nhìn cô, trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Đầu lưỡi hồng hồng của cô mặc dù còn vụng về nhg mỗi cái quét qua lồng ngực lại làm cho anh run lên.

Anh rất muốn đổi khách làm chủ.

Anh bị tiết tấu chậm rãi của cô hành hạ.

Máu nóng từ bụng lan tỏa, xộc lên não. Anh kích động ôm ghì lấy Diệp Hân Đồng, hôn lên đôi môi hé mở của cô, xoay tròn, bước vài bước, đè cô xuống giường.

“Em sẽ là kích ức đẹp nhất trong đời anh.” Ánh mắt Mặc Tử Hiên hết sức dịu dàng, tay vuốt ve thân thể cô.

Cô ghét hai chữ ký ức, hai chữ nói lên sự chia lìa, một tâm trạng bi thương dâng lên tận đầu.

Diệp Hân Đồng đẩy lồng ngực Mặc Tử Hiên, lắc đầu với anh.

“Bây giờ em muốn được yên tĩnh một chút, được không?” Cô kích động muốn khóc.

Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng hôn lên trán cô, xuống môi rồi xuống cổ cô.

Anh không hề có ý dừng lại.

Diệp Hân Đồng nhìn khoảng không, nước mắt trào ra.

“Em biết mình rất hạ tiện, biết rõ anh sẽ là chồng người khác, nhưng vẫn trao thân cho anh.” Diệp Hân Đồng thương tâm nói.

Mặc Tử Hiên sửng sốt một chút, nhưng vẫn không dừng lại.

“Mặc Tử Hiên dù không nói ra miệng, nhưng trong lòng vẫn ôm một chút xú hi vọng, anh sẽ vì em mà buông bỏ mọi thứ, nhưng mà, sự thật cùng biểu hiện của anh đã nói cho em biết điều đó là không thể.” Diệp Hân Đồng nhìn anh không hề dừng lại, nói ra những lời từ tận đáy lòng.

Mặc Tử Hiên lại sửng sốt thêm chút nữa, anh không nói gì, cởi cúc quần cô.

“Thiên thân vì sự ám áp ngăn ngủi không ngại lao vào lửa, trộm cắp cũng vì sự giàu có ngăn ngủi mà đánh mất tự do, vì em ích kỷ, vì em tỉnh táo, cho nên sẽ buông bỏ việc dây dưa với anh.” Diệp Hân Đồng đột nhiên ngồi dậy.

Mặc Tử Hiên vừa thương cảm vừa kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng.

“Trước chẳng phải rất tốt sao?” Mặc Tử Hiên nghi ngờ hỏi.

“Cảm thấy tốt luôn là anh, trong lòng anh đã quyết định, phóng túng 3 ngày, trở thành ký ức kiếp này của anh, sau đó anh đăng hoàng đi trên con đường hoàng gia. Còn em, không muốn trở thành ký ức của anh, cho nên, em không muốn dây dưa thêm nữa, thêm một ngày, em lại càng phải dùng thêm nhiều thời gian để quên anh. Em không muốn.” Diệp Hân Đồng hít một hơi thật dài, bước xuống giường, mặc quần áo vào.

Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn bóng lưng cô, những lời cô nói làm cho đôi mắt anh trở nên thâm trầm, ngoài ra còn xuất hiện cả cảm xúc chưa được thỏa mãn thương thức.

Diệp Hân Đồng sửa sang lại quần áo, xoay người lại đối diện với Mặc Tử Hiên.

“Có thể đưa em về nước sớm một chút không?” Cô có vẻ thương cảm nhưng hạ quyết tâm.

Mặc Tử Hiên không trả lời. Anh bước lên 1 bước muốn ôm Diệp Hân Đồng.

Nhưng cô như lại muốn né tránh sang một bên.

“Biết rõ sẽ chia lìa, ôm cũng cảm thấy dư thừa.” Diệp Hân Đồng tỉnh táo nói.

“So với tưởng tượng của anh, em mạnh mẽ và tàn nhẫn hơn. Có thể quên đi lý trí một lần không được sao?” Mặc Tử Hiên muốn lấy lòng.

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái “Dù sao kể từ ngày biết nhau, cũng đã hai tháng, thứ tình yêu hai tháng không đáng là gì, dopamine được tiết ra cũng sẽ dần biết mất cùng với sự trao đổi chất. Anh hãy sớm sắp xếp cho em về nước.”

Mặc Tử Hiên thở dài “Ngày mai tỷ thí xong anh sẽ sắp xếp cho em về.”

Rõ ràng là cô yêu cầu được trở về, nhưng thấy anh một chút cũng không nín kéo, trong lòng lại có chút đau đớn.

Phụ nữ, luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, đàn ông, lại luôn làm theo những gì nghe thấy, cho nên, hai người họ nhất định chỉ có thể chia lìa.

“Được, cảm ơn điện hạ đã sắp xếp” Diệp Hân Đồng khách khí nói.

Mặc Tử Hiên cười hì hì nhìn Diệp Hân Đồng “Không cần cảm ơn, đi đường bình an. Nếu em nhớ anh, có thể liên lạc với anh, nếu không bận anh sẽ gặp em.”

Diệp Hân Đồng nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, đặc biệt cảm thấy bi thương.

Đàn ông thật mạnh mẽ, trong lúc chia lìa vẫn có thể thoải mái như vậy, đây là vì mạnh mẽ hay là vì không yêu?

Diệp Hân Đồng đỏ mắt, quay lưng lại.

“Anh ra ngoài trước đi, em muốn nghỉ ngơi một chút”

Mặc Tử Hiên ôm lấy vai cô từ phía sau “Vừa mới ngủ dậy không bao lâu, em lại muốn ngủ tiếp sao?”

“Liên quan gì tới anh, em muốn ngủ thì ngủ.” Diệp Hân Đồng lúc này chỉ muốn đuổi anh đi.

“Em đã muốn chia tay, không làm được người yêu cũng có thể làm bạn bè” Mặc Tử Hiên cười hì hì.

Bạn bè? Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

Anh thật là cố chấp. Sau này cô sẽ không muốn biết anh là ai.

“Em đã muốn bỏ qua hai ngày này, anh sẽ đến nhà Kim Lệ Châu sớm, như vậy có thể thể hiện rằng anh yêu cô ấy nhiều thế nào. Em muốn ngủ thì ngủ đi. Anh đi trước nhé.” Mặc Tử Hiên cười hì hì, buông cô ra, xoay người đi.

Thật đáng giận, nhiều hơn lại là thương tâm.

Diệp Hân Đồng quay lại nhìn bóng lưng Mặc Tử Hiên, nhưng cô lại không thể gọi ra miệng.

Nếu anh quay đầu lại cô sẽ nói gì? Hi vọng anh đừng lấy Kim Lệ Châu? Câu trả lời của anh sẽ chỉ càng khiến cô chuốc thêm nhục nhã.

Cho nên, cô chỉ biết trốn mắt nhìn anh mở cửa, biến mất.

Khoảnh khắc cánh cửa khép lại, nước mắt cô rơi xuống.

“Tên vô lại, vô lại, tôi sẽ quên anh, nhất định sẽ quên anh.” Diệp Hân Đồng gào về phía cánh cửa.

Cô đi tới bên giường, cầm khăn giấy chùi qua loa cái mặt, sáng sớm vẫn còn tốt, tự nhiên lại cãi nhau, thì ra là, kết quả không có gì thay đổi, vui vẻ ngắn ngủi chỉ là trộm được.

Diệp Hân Đồng trong lòng thật khó chịu, cô mở túi, muốn gọi điện cho tiểu Khả, lại thấy chiếc MP4 lần trước Lee Yul đưa.

Cô nghĩ tới lời Mặc Tử Hiên, tối quan say rượu cô đánh Lee Yul, nhớ tới hân, tâm trạng cô lại đang cô đơn, có lẽ nên đi xin lỗi.

Diệp Hân Đồng đi ra ngoài, kìm nén tâm trạng vừa rồi, từng bước đi về phía tấm cung của Lee Yul.

Mặc dù đang giữa mùa hè, tâm trạng cô lại rất buồn bã, nhưng nghe những bản nhạc êm dịu từ chiếc mp4, bước chậm chậm trên con đường mòn giữa rừng, thưởng thức nét cổ điển rất đẹp của Hàn cung, đến tấm cung của Lee Yul cũng cảm thấy không xa lắm.

Cửa tấm cung đang đóng.

Diệp Hân Đồng định gọi điện thoại lại phát hiện cửa không khóa.

Cô đi vào, tấm cung của Lee Yul luôn vắng lặng, Hồ Bưu không có ở đây thì cũng chẳng có ai lớn vồn.

Diệp Hân Đồng đi thẳng tới phòng Lee Yul.

Cô cũng vô tâm không phát hiện phòng sát vách Lee yul có bốn hộ vệ.

163. Chương 163: Tình Cảm Không Thay Đổi (2)

Đẩy cửa phòng Lee Yul ra, một giọng nam trung niên truyền tới.

Diệp Hân Đồng giật mình, thì ra trong phòng hân có khách, cô đang chuẩn bị quay ra thì nghe thấy ba chữ Mặc Tử Hiên được nhắc đến, một lát sau còn nói đến Diệp Hân Đồng rồi Kim Lệ Châu.

Nghe nhắc đến tên mình lại sinh tò mò.

Diệp Hân Đồng không bỏ đi, cô nãy ra ý tưởng mở mp4 ra ghi âm.

“Nếu phụ thân đã muốn truyền ngôi cho Mặc Tử Hiên, con trừ việc chấp nhận thì còn biết làm gì?” Lee yul lạnh nhạt nói, hân và Lý trí vương chỉ cách nhau hai thước, tình cha con của họ cũng không phá vỡ được sự ngăn cách.

“Con rất muốn ngồi vào vị trí của ta sao?” Giọng Lý trí vương hiền từ.

“Nếu người cho rằng con không có đủ năng lực thì con cũng chẳng còn lời nào để nói”

“Con và mẫu thân con rất giống nhau về dáng dấp, cả tích cách quật cường cũng vậy.” Lý trí vương hiền từ đến gần Lee yul nhưng hân lại cố ý cách xa.

“Thật may mắn con giống mẫu thân, nếu không trong Hàn cung cũng chẳng có chỗ cho con đặt chân.”

Diệp Hân Đồng vẫn đứng ngoài cửa, mặc dù họ không hiểu họ nói gì. Nhưng cô có thể cảm giác lời nói của Lee Yul đầy u buồn thương cảm.

“Con thật sự cho là như thế sao? Thật ra, ta làm tất cả chỉ vì con.” Lý Trí vương có vẻ kích động.

“Vì con? Vì con đáng làm một trò cười không đầu không đuôi để thiên hạ nhạo báng hay người từ lâu đã hi vọng con trở về làm dân thường?” Lee Yul cũng kích động.

“Chỉ vì con có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế của ta” Lý Trí vương nặng nề nói.

Lee Yul sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười châm biếm.

“Chuyện người thăm đem vương vị truyền cho Mặc Tử Hiên con đã biết, không cần phải giả mù sa mưa trước mặt con, con không phải là kẻ ngu ngốc” Lee Yul nói những lời này mặt càng thêm tối tăm.

“Nếu phụ thân không còn chuyện gì nữa có thể đi, con không tiễn”

“Lee Yul, con cho rằng ta thật sự truyền ngôi cho Mặc Tử Hiên sao?” Lý trí vương rồi rầm đau lòng.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Đã nhiều năm như vậy, người có nhìn con lấy một cái không? Mặc kệ con cố gắng đến đâu, mặc kệ con ưu tú thế nào, nụ cười của người cũng chưa bao giờ hướng về phía con, ngay cả lần con ngã bệnh, người làm bạn với con chỉ có chú Hồ, rốt cuộc người là gì? Là lạnh lùng xa cách, hay tuyệt tình?”

Diệp Hân Đồng có thể cảm giác Lee Yul vô cùng bi thương.

“Con cho rằng ta truyền ngôi cho con thì con có thể yên tâm ngồi sao? Mặc Tử Hiên được Kim Thụy Tường ủng hộ về quân sự, lại có nhiều nghị viên ủng hộ, cha nó còn để lại cho nó một mỏ vàng không ai địch được, những thứ này đều khiến ta lo lắng, nếu không giúp con loại bỏ chướng ngại, thì sao ta có thể yên tâm rời đi.”

Diệp Hân Đồng cũng có thể cảm giác được Lý trí vương đang tức giận phản bác, mặc dù, từ đầu đến cuối cô chẳng hiểu gì.

“Cái gì?” Lee Yul không hiểu nhìn Lý Trí vương.

Lý trí vương đến bên Lee yul, lần này cậu không từ chối.

Ông đặt tay lên vai cậu.

“Ta sao lại không thương con trai mình? Ta biết rõ để lên ngôi hoàng đế rất gian nan, trước khi chết, ta phải giúp con” Lý trí vương hiền từ thận trọng nói.

Lee Yul không tin nổi nhìn ông “Chẳng phải người vẫn căm ghét con đã hại chết mẫu thân sao?”

“Đứa ngốc, ta sao có thể trách con? Năm đó là sai lầm của ta, vì bị uy hiếp ngại vàng, không chăm sóc mẹ con được chu đáo, mới khiến ẹ con khó sinh, ta luôn tự trách mình, nhiều năm qua, ta không quan tâm được đến con”. Lý Trí vương nói rất hiền từ.

Lee yul vẫn chưa thể tin nổi “Vậy vì sao bây giờ người lại nói cho con biết những điều này?”

“Bác sĩ nói, ta chỉ còn sống được nhiều nhất nửa năm nữa, ta vốn nghĩ tự mình gánh được, nhưng mà, bây giờ tâm có thừa nhưng lực không đủ. Cha con chúng ta phải liên hiệp. Lúc cần thiết có thể hạ sát” Trong mắt Lý trí vương hiện ra sát khí.

Lee Yul khiếp sợ.

“Vậy sao người lại muốn âm thầm cho phép Mặc Tử Hiên?” Lee Yul nói ra nghi vấn của mình.

“Việc này có liên quan đến kho báu, ta phải chắc chắn kho báu kia được đưa vào quốc khố mới yên tâm, nếu không, ở chỗ Mặc Tử Hiên, ta không thể yên lòng.”

Lee Yul đột nhiên hiểu cho nỗi khổ của Lý Trí vương.

“Kho báu này có liên quan đến Diệp Hân Đồng. Cho nên mặc mới giữ cô ấy bên cạnh, chỉ để đùa giỡn.” Lee yul đột nhiên có vẻ tức giận với ý đồ của Mặc Tử Hiên.

“Nên như vậy, nhưng ngày hôm qua, ta đã ra ám hiệu cho nó, nếu không tìm được kho báu ta sẽ không truyền ngôi, vậy thì, nó chỉ có thể ngồi lên ngai vàng với sự hậu thuẫn về quân sự, ta lại hi vọng nó sẽ trở mặt với Kim Thụy Tường, như vậy, ta sẽ bớt được rất nhiều lo lắng với Mặc Tử Hiên, nó vĩnh viễn sẽ không lên được ngôi hoàng đế, kết quả chỉ có chết thảm, nếu nó lựa chọn Kim Thụy Tường, vậy thì cũng không có kho báu, ta cũng sẽ không truyền ngôi, nhưng ta vẫn còn lo lắng vì nó có dã tâm, bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm ra kho báu, nắm trong tay kho báu thì Mặc Tử Hiên không còn chân làm loạn. Nó có quá nhiều ưu điểm, ta phải giúp con.” Lý trí vương nói rất thâm thúy.

Lee yul nhìn ông, rốt cuộc đã hiểu thế nào là gừng càng già càng cay.

164. Chương 164: Tình Cảm Không Thay Đổi (3)

Hắn một lòng muốn ngôi vị hoàng đế, chỉ muốn chứng minh bản thân trước mặt ông. Bây giờ lại nghĩ đến Diệp Hân Đồng bị lừa gạt tình cảm, hắn lại muốn kháng cự cái ngôi vị này.

Cô ấy đơn thuần như vậy, lương thiện như vậy, chỉ vì cái kho báu liên lụy mà bị lôi kéo vào một âm mưu chính trị.

Diệp Hân Đồng nghe thấy bên trong dường như không nói nữa, cô tắt máy ghi âm.

“Lee yul” Diệp Hân Đồng gọi.

Lý trí vương quá sợ hãi, trong mắt lóe ra sát khí.

Lee yul nhanh chóng ngăn trước mặt ông.

“Đừng làm tổn thương cô ấy, cô ấy không hiểu tiếng Hàn, kể cả có nghe cũng không sao, cô ấy sẽ không bán con” Lee Yul đảm bảo.

Diệp Hân Đồng đi vào phòng Lee Yul, thấy giọng nói chuyện đó là Lý trí vương, cô kinh ngạc, vội vàng cúi đầu chào hỏi.

Lý trí vương nhìn Diệp Hân Đồng bằng ánh mắt sắc bén, như muốn đọc được gì đó trên khuôn mặt cô, nhưng cô hoàn toàn vô cảm, không căng thẳng, không kinh hoàng, có lẽ cô thực sự nghe không hiểu.

Lee Yul nhìn thấy Diệp Hân Đồng, nhớ lại đêm qua, đỏ mặt.

“Sao cô lại tới đây?” Hắn dịu dàng hỏi.

Lý trí vương kinh ngạc nhìn Lee yul, kinh ngạc với sự dịu dàng của cậu, nhưng ông lại như nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười, con ông cũng giống ông, tình thông mưu lược, vì thế ông cảm thấy vui mừng.

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn mặt Lee Yul, Mặc Tử Hiên nói cô đánh hắn, xem ra vẫn hoàn hảo, chẳng lẽ đánh vào ngực?

Ánh mắt Diệp Hân Đồng đi xuống, thấy vết hôn đỏ ở cổ Lee Yul, cô lại ngỡ là vết thương, chẳng lẽ cô thật sự đánh hắn?

Lý trí vương cũng theo ánh mắt Diệp Hân Đồng nhìn vào cổ Lee Yul, thấy vết hôn đỏ, ông kinh ngạc.

“Ta về cung trước” Lý trí vương nói.

Diệp Hân Đồng cúi đầu, lặng yên tiễn Lý Trí vương.

Sau khi ông đi, Diệp Hân Đồng lập tức đến trước mặt Lee yul, dùng ngón tay di lên vết hôn trên cổ, lo lắng hỏi: “Tối qua cậu không việc gì chứ, còn đau không?”

Lee Yul càng thêm đỏ mặt, mỉm cười lắc đầu.

Diệp Hân Đồng nhìn lại vết đỏ, đột nhiên, cô lại nghĩ đến khả năng khác, vết này không giống đánh mà giống hôn hơn.

Cô đột nhiên rút tay về.

Cô cố nhớ lại mà không nhớ ra điều gì.

“Cái này, ngày hôm qua tôi không cố ý, tôi uống say”

“Tôi biết rồi, tôi không trách cô” Lee Yul vừa nói vừa cười.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lee Yul, Diệp Hân Đồng cảm thấy thâm tâm run sợ. Cô nói kiểu suy đoán “Mặc Tử Hiên nói tối qua tôi đánh cậu, không biết sao tôi lại biến anh thành kẻ thù, thật xin lỗi.”

“Đánh, không có. Cô...” Lee Yul xấu hổ không nói ra.

Nhìn phản ứng của hắn, nhìn vết hôn ở cổ không giống bị thương, Diệp Hân Đồng ý thức được chuyện mình đã làm, chẳng lẽ tối qua cô lại... ngủ với hắn?

“Chúng ta hôm qua không có... cái đó...” Diệp Hân Đồng lúng túng muốn chết.

“Hả? Cái gì?” Lee Yul cảm giác tim mình đập rất khác thường.

Diệp Hân Đồng tưởng thật sự như vậy, ngậm miệng, nước mắt cuộn cuộn. Tại sao cô lại có thể không kiềm chế như thế? Thật hận bản thân.

Thảo nào Mặc Tử Hiên muốn gạt cô, thảo nào anh kiên quyết đi như vậy.

Lee Yul thấy Diệp Hân Đồng sắp khóc đến nơi, vội vàng an ủi: “Không có, tối qua cô đột nhiên ngủ, Mặc Tử Hiên đến đón cô đi luôn.”

Diệp Hân Đồng nghi hoặc nhìn Lee Yul “Không đánh cậu? Cũng không làm chuyện gì quá đáng?”

Lee Yul nghĩ đến nụ hôn dịu dàng của cô cùng ánh mắt lo lắng, cậu mỉm cười lắc đầu.

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười may mắn thoát nạn. “May quá, hại tôi lo lắng, cậu không việc gì là tốt rồi”

“Hôm nay cô cố tình đến để xem tôi có sao không?” Lee Yul thấy cô xả hơi, trong lòng có chút chua xót.

“Ừ, cậu không có chuyện gì, vậy tôi đi về”

Lee Yul nghĩ một lúc “Lần này cô đến Mặc Tử Hiên không nói gì sao?”

“À, anh tar a ngoài rồi”

“Đi đâu?”

Lee Yul hỏi, sự căng thẳng của hắn khiến Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn, cô lo lắng do dự, ánh mắt phức tạp cùng trái tim băng giá khiến Lee Yul kinh ngạc.

“Xin lỗi, tôi thừa nhận muốn biết tin tức từ cô, cô có thể không cần trả lời.” Lee Yul áy náy nói tiếp “Tôi tiến cô về”

“Không phải tôi không muốn nói, tôi chỉ không muốn đánh mất tình bạn của chúng ta, chuyện giữa hai người tôi không muốn dính vào, Lee Yul, ở Hàn cung cô thật sự cảm ơn cậu đã làm bạn với tôi. Nhưng mà, thân phận của tôi, của cậu và của Mặc Tử Hiên khiến chúng ta không thể cùng đi trên một con đường, tôi về, không cần tiến.” Diệp Hân Đồng rõ ràng xa cách.

Cô đối với Lee Yul, Mặc Tử Hiên rất cuộc là cái gì?

Mặc dù cô lăm điều nhưng ở nơi nào đó cũng tinh tế, nhã nhặn.

Trong lòng Lee Yul cũng vô cùng phức tạp “Xin lỗi, tôi sau này nhất định sẽ thắng thắn với cô, không lợi dụng cô, cũng không dò là cô nữa”

“Cảm ơn”

Diệp Hân Đồng nói xong ra khỏi chỗ Lee Yul.

Vừa tới cửa Nguyệt Hàng Hành cung, đột nhiên có mấy người lao ra quây lấy Diệp Hân Đồng.

Nhìn kiểu cách của bọn họ xem ra không hề có ý tốt.

“Các người là ai?”

Vừa dứt lời, cả nhóm người cùng quây lại, bọn họ kẻ nào võ công cũng cao cường, chỉ mười mấy chiêu tấn công liên tiếp, chân tay cô bị cương chế, cô ra sức giãy giụa, một chiếc khăn tay bịt lên mũi cô.

Diệp Hân Đồng ngất đi, được đưa lên xe.

Xe không tiếng động biến mất ở Hàn cung....

165. Chương 165: Làm Cho Em Thích Mới Thôi

Diệp Hân Đồng từ từ tỉnh lại, mở mắt, miệng cô bị băng dính dán chặt, tay chân cũng bị trói.

Nhìn bốn phía, ngoài cửa sổ là bóng tối bao trùm, theo tình hình này, bây giờ đã là buổi tối.

Thông qua ánh trăng, cô phát hiện ra mình bị nhốt ở thư phòng.

Buổi trưa lúc cô bị bắt cóc, kẻ bắt cóc cô là ai, tại sao bây giờ vẫn chưa xuất hiện?

Diệp Hân Đồng khó khăn muốn đứng lên. Đột nhiên cô nghe thấy bên cửa sổ truyền đến một tiếng phịch.

Cô lặn vào gầm bàn, hai mắt nhìn chằm chằm bệ cửa sổ, sau đó hai phút, một người phụ nữ mặc trang phục bó sát nhảy vào. Người phụ nữ này vóc dáng rất đẹp, có thể thấy những đường cong hoàn mỹ của cô ta, hình như cô ta đang lật xem cái gì.

Cô ta mở hết ngăn kéo này đến ngăn kéo khác.

Diệp Hân Đồng không biết cô ta là bạn hay là thù, nín thở quan sát.

Người phụ nữ kia có vẻ không thu được lợi ích gì, đi đến trước bàn, ngăn kéo bàn này bị khóa, cô ta lấy ra một công cụ mở khóa rất chuyên nghiệp, vừa định mở thì phát hiện Diệp Hân Đồng đang núp bên dưới.

Diệp Hân Đồng bị đèn pin chiếu thẳng vào, không chịu nổi ánh sáng đột ngột, cô quay đi.

Người phụ nữ kia kinh ngạc.

“Cô là ai? Tại sao lại bị trói ở đây?” Người phụ nữ thì thầm, hỏi bằng tiếng Hàn.

Diệp Hân Đồng thấy cô ta bịt mắt, nhưng nhìn những chỗ lộ ra có thể thấy đâu là một người phụ nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

“ưm ưm ưm” Diệp Hân Đồng lắc đầu với cô ta.

Cô ta giúp cô kéo băng dính ra.

“Tôi không biết” Diệp Hân Đồng nói bằng tiếng Hàn.

“Suyt” Cô ta ra dấu hiệu ý bảo cô không cần nói, rồi vánh tai lắng nghe, đột nhiên, cô lại dính băng dính lại mặt Diệp Hân Đồng, trốn vào sau rèm cửa.

“Két” Cửa mở ra.

Ánh đèn sáng lên, Diệp Hân Đồng đang thích nghi với bóng tối cảm thấy hơi chói mắt.

“Diệp Hân Đồng” Mặc Tử Hiên nóng nảy gọi.

Thế nào lại là Mặc Tử Hiên? Diệp Hân Đồng không kịp ngẫm nghĩ, đập đầu vào bàn phát ra tiếng động.

Mặc Tử Hiên lập tức tìm được cô.

Anh nhanh chóng kéo băng dính trên mặt cô ra, cởi dây trói trên người, chưa kịp mở miệng đã thấy Kim Thụy Tường đột nhiên đi tới trước mặt cô.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn Kim Thụy Tường đang cười kỳ quái.

Ông ta ngồi xổm xuống, nhìn cô như có vẻ suy tư.

“Tôi tin cậu, hôm nay thả cô ta ra. Cậu biết các làm người của ta, trên đời này không chuyện gì tôi không thể làm.” Kim Thụy Tường mặc dù nhìn Diệp Hân Đồng nhưng là đang nói với Mặc Tử Hiên.

“Tôi biết rồi, ông yên tâm”. Mặc Tử Hiên lạnh lùng trả lời.

Diệp Hân Đồng biết đại khái mình bị Kim Thụy Tường bắt tới đây, Mặc Tử Hiên không biết đồng ý điều gì cho nên ông ta mới bỏ qua cho cô.

Mặc Tử Hiên đỡ Diệp Hân Đồng, cô bị trói lâu chân hơi tê dại.

Cô liếc nhìn cô gái phía sau rèm cửa sổ, nhưng không lên tiếng.

Mặc Tử Hiên đỡ Diệp Hân Đồng ra ngoài, lên xe, đặt chân cô lên đùi anh, xoa bóp giúp cô.

“Bộ dạng thế này ngày mai tỉ thí với Yoon Jin thế nào đây?”

Diệp Hân Đồng chăm chú nhìn anh “Anh đồng ý với ông ta điều gì, sao ông ta lại bỏ qua cho em. Anh sẽ nhanh chóng cười... Kim Lệ Châu?” Diệp Hân Đồng ghen ngào hỏi.

Mặc Tử Hiên dịu dàng vuốt ve tóc cô “Anh muốn nói với em một chuyện cũ”

“Cái gì?” Cô nào còn tâm trạng nghe chuyện cũ nữa.

“Cách đây rất lâu, có 3 người huynh đệ rất thân thiết, bọn họ đều trong đội hải quân đặc chủng, một người võ nghệ cao cường, một giỏi phân tích, còn một là cao thủ tính toán. Một lần tình cờ, họ phát hiện ra một kho báu trên một hòn đảo không người. Theo đồn đại, đây là kho báu cũ của bọn hải tặc, bên trong có rất nhiều vàng bạc châu báu, người nào lấy được nó sẽ giàu có không ai bằng, nhưng cũng vì vậy, vấn đề quyền lợi trên hòn đảo không người này có rất nhiều trở ngại, bọn họ sợ kho báu sẽ gây náo động, nên đã cất dấu đi, nhưng bọn họ lại lo lắng nhờ ai đó nẩy lòng tham, cho nên, bí mật về kho báu được chia cho 3 người bảo quản.”

“Bí mật là cái gì?”

“Anh không biết, chuyện này đã chìm xuống ba năm qua, ba người họ mỗi người đi một ngả, ai cũng có sự nghiệp riêng, người võ thuật cao cường kia tiếp tục làm cảnh sát, người giỏi phân tích làm thương nhân, cao thủ tính toán kia đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.

Lần đầu tiên, vị thương nhân kia đến Hàn Quốc làm ăn, biết đến Hàn Quốc hoàng thất, để kết thân với hoàng thất, ông cần phần kho báu này để nâng cao địa vị, nhưng hai người kia không đồng ý. Tình thế diễn biến khôn lường, vị cảnh sát kia báo cho thượng cấp, truy sát người thương nhân.

Nhưng vì người thương nhân cũng đột nhiên biến mất, không ai biết ông ta đi đâu. Có người nói, vị cảnh sát kia đã âm thầm đi cứu ông, có người bảo vị cao thủ tính toán kia đi cứu ông. Mọi người đều phân vân, kho báu này qua mấy thập niên đã bị người ta cho vào quên lãng.”

“Anh nói thương nhân kia là cha anh, cảnh sát là cha tôi, có phải không?” Diệp Hân Đồng liên tưởng.

“Anh chỉ biết đại khái, chuyện đã qua thực sự thế nào chỉ có 3 người trong cuộc biết.” Mặc Tử Hiên nặng nề nói.

“Vậy anh và em?” Anh nói như vậy chẳng phải kiếp trước bọn họ không phải có duyên, nếu cha cô hại chết cha anh, thì giữa bọn họ phải là thù oán.

“Anh tin tưởng cha em đã giải thoát cho cha anh. Chuyện đó rốt cuộc thế nào, ai cũng không thể nói, nhưng mà, anh tin tưởng, những người mất tích kia khi kho báu được phát hiện sẽ đều xuất hiện. Từ đầu anh tìm em với mục đích đó.”

Diệp Hân Đồng cảm thấy hơi hoang đường. “Tìm em thì sao, em cũng không biết gì về kho báu, câu chuyện này cũng là lần đầu em nghe thấy.”

“Anh biết em không biết gì cả. Nhưng mẹ em biết, mẹ em là người thân duy nhất bên cạnh cha em.”

Suy nghĩ của Diệp Hân Đồng có chút hỗn loạn, mơ hồ với mục đích của anh.

“Anh đến gần em là vì kho báu?” Diệp Hân Đồng cảm thấy thật châm chọc, cô cười nhạt vài tiếng “Em không biết, không biết gì cả”

“Ngốc ạ, anh nói lúc đầu là vì kho báu. Nhưng mà, bây giờ anh muốn ở bên em.”

Diệp Hân Đồng nghi ngờ nhìn Mặc Tử Hiên “Việc này có liên quan gì?”

“Ban đầu, mẹ anh rất hi vọng tìm ra cha anh, bà cảm thấy chỉ cần có liên quan đến kho báu, người đã bỏ lỡ kia sẽ xuất hiện, mà Lý Trí vương cũng lấy kho báu làm điều kiện, ám hứa truyền ngai cho anh. Đúng lúc anh cũng muốn về nước thừa kế di sản của cha, tất cả dường như rất thuận lợi, anh mới có âm mưu đến

gần em. Chuyện duy nhất ngoài dự liệu của anh, anh thật sự yêu em. Anh lấy kho báu làm điều kiện, đổi lấy tự do cho anh.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Tự do? Có ý gì?”

“Chỉ cần giao kho báu cho Kim Thụy Tường, anh không cần phải cưới Kim Lệ Châu nữa, tính mạng của em cũng không bị đe dọa.”

“Nếu giao kho báu cho Kim Thụy Tường, ngôi vị hoàng đế của anh sẽ thế nào? Lý Trí vương có nhường cho anh không?” Diệp Hân Đồng hơi nhúc nhích đầu, cô cảm thấy những thứ chính trị, kho báu kia làm cho đầu cô muốn nổ tung.

“Chỉ cần được Kim Thụy Tường trợ giúp, anh có cách để đăng vị” Mặc Tử Hiên tự tin nói.

Ý của anh là, anh sẽ lên ngôi hoàng đế, còn cô thì không thích hợp ở Hàn cung.

Diệp Hân Đồng rút đôi chân trên đùi anh xuống, nhìn ra cửa sổ.

“Bây giờ em rất hỗn loạn, em muốn suy nghĩ một chút, em không thể tiêu hóa những lời vừa rồi của anh.” Diệp Hân Đồng phiền não nói.

Mặc Tử Hiên ôm eo cô. Nhẹ nhàng để mặt mình lên cổ cô, dịu dàng nói “Em không cần nghĩ gì cả, cũng không cần làm gì, chỉ cần tin tưởng anh.”

Kết cục tốt nhất là cái gì?

Anh lên ngôi, cô làm thê tử của anh, nhưng mà, chuyện sẽ dừng tại đó thôi sao? Tất nhiên là không, sẽ còn tiếp tục phát triển, thân phận của cô, rồi cô không quen với truyền thống Hàn Quốc, những nghị viên, cung nữ, thượng cung, quan viên cũng sẽ không hiểu cô, cô cũng không muốn như Thái Phi cả đời bị canh giữ nghiêm ngặt trong Hàn cung, cô không thích hợp.

Vì không thích hợp, nhất định sẽ không thể ở bên cạnh Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng quay đầu lại, chăm chú nhìn ánh mắt dịu dàng của Mặc Tử Hiên.

“Xin lỗi anh, bất kể nghĩ thế nào, em cũng không thể làm hoàng hậu của anh, em không thể gánh vác được trách nhiệm này. Anh không cần vì em..”

Diệp Hân Đồng vẫn chưa nói hết đã bị nụ hôn của anh chặn lại.

Diệp Hân Đồng muốn đẩy ra.

“Anh sẽ không giải phóng cho em, Thiên đường phải có em mới có thể vui vẻ, kể cả địa ngục, chỉ cần có em bên cạnh, anh sẽ không coi nó là địa ngục nữa, anh muốn em cả đời ở bên cạnh anh, không cho phép em cự tuyệt”

Diệp Hân Đồng cảm động với sự ngang ngược đó.

“Em không làm được...”

Mặc Tử Hiên không đợi cô mở miệng, mạnh mẽ hôn tiếp “Em đừng nghĩ cái gì cả, chỉ cần đi theo trái tim mình”

“Em không thể...”

Mặc Tử Hiên lại hôn tiếp, nụ hôn của anh kịch liệt và ngang ngược, tay xộc thẳng vào quần cô.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, kẹp chặt hai chân, tay đẩy lồng ngực anh “Đừng”

Diệp Hân Đồng ra sức chống ngực anh.

Mặc Tử Hiên cười tà mị “Không cho anh hôn sao?”

Cô nhìn anh rối rắm, suy nghĩ của cô vẫn như vũ, có lẽ chuyện hôm nay nghe được làm cô khiếp sợ, không phản ứng kịp, cô không muốn anh được như ý.

Mặc Tử Hiên cười xấu xa, bàn tay tiếp tục xâm nhập, nhanh chóng thông qua.

“A” Mặc Tử Hiên hét to “Em kẹp chặt quá anh muốn đứt tay, nếu em bỏ ra, em sẽ thấy ***” Mặc Tử Hiên dịu dàng nhìn cô nói.

Lúc cô còn suy tính, ngón tay anh đã đi vào, chọc cho cô kêu lên.

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn hộ vệ lái xe.

“Anh buông ra, đừng làm vậy với em.” Diệp Hân Đồng xấu hổ muốn khóc.

Mặc Tử Hiên đột nhiên ý thức được mình đã làm việc ngu xuẩn, rút tay lại.

“Anh xuống xe đi” Anh nói với hộ vệ.

Hắn biết điều đi ra, đóng cửa lại.

“Thật xin lỗi” Mặc Tử Hiên lấy lòng.

“Cút đi” Diệp Hân Đồng đẩy Mặc Tử Hiên ra.

“Anh sẽ không cút, muốn cút cũng phải mang theo em” Mặc Tử Hiên vô lại nói, môi đến gần Diệp Hân Đồng.

“Tránh ra, anh quen bị người ta nhìn, em không quen” Diệp Hân Đồng gào lên với anh.

“Yên tâm, bên ngoài không thấy được bên trong.”

“Em không muốn ở chung với anh, chúng ta sáng nay đã chia tay” Diệp Hân Đồng liều mạng đẩy Mặc Tử Hiên, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

“Chia tay, ai chia tay với em, anh không đồng ý, em không thể rời bỏ anh, bởi vì anh muốn cả đời cưng chiều em.” Trong lúc nói chuyện, tay anh lại thọc vào quần áo cô, che trước ngực cô.

Diệp Hân Đồng lại kinh động, trong đầu lóe sáng “Em đói, đi ăn cơm trước đi.”

Mặc Tử Hiên cười tà mị, trong mắt đầy sủng ái, sự cưng chiều của anh làm cô trầm luân.

166. Chương 166: Làm Cho Em Thích Mới Thôi (2)

Tiểu thuyết đã nói, một người khi đã yêu, thông minh cũng biến thành ngu ngốc, mà cô lại vốn không phải người thông minh, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cô không thể bỏ được anh.

“Anh biết là em đói bụng, anh sẽ cho em ăn no” Mặc Tử Hiên nói xong hôn lên môi cô, dùng bộ phận nào đó đã sớm bành trướng ma sát lên bụng cô.

Diệp Hân Đồng cảm thấy đại não thiếu chất, cô hung hãn hôn lại, tay càng ngày càng không còn sức. Anh phóng túng, cô mê đắm.

“Ngồi lên” Mặc Tử Hiên thâm tình nhìn cô, ánh mắt thâm thúy khiến cô trầm mê, không thể cự tuyệt.

Diệp Hân Đồng lật người, ngồi lên.

“A” Cô rên lên.

“Anh yêu em, rất rất thích em. Anh biết rõ em lo lắng gì? Có anh ở đây, sẽ không có kẻ nào ở Hàn cung dám bắt nạt em, em muốn đi đâu cũng được, chỉ cần em nhớ phương hướng trọng tâm của mình, trở lại bên anh.” Mặc Tử Hiên chặn lại eo cô nói.

Giây phút đó, Diệp Hân Đồng hoàn toàn bị anh cảm phục, cô thật sự muốn đi theo anh.

Mặc Tử Hiên khẽ nâng tay, cô phối hợp ngồi xuống.

Cô xúc động nhìn vẻ mặt thỏa mãn của anh, từng chút ghi tạc trong lòng, vô cùng ngọt ngào, lúc này mọi hoài nghi, lo lắng, bàng hoàng đều biến mất.

Cô là một cô gái ngốc, không dễ dàng yêu, nhưng một khi đã yêu càng ngu ngốc hơn.

Mỗi tiếng gầm nhẹ của Mặc Tử Hiên đều gợn lên trong lòng cô từng đợt sóng, cô mệt mỏi nằm trên người anh.

Mặc Tử Hiên vuốt ve cơ thể đầm đìa mồ hôi của cô, ngón tay phe phẩy chớp mũi cũng đổ mồ hôi của cô.

“Xin lỗi em, biết là ngày mai em tranh tài, vẫn muốn em, nếu không, anh trì hoãn cuộc tỉ thí này, dù sao sau này còn nhiều cơ hội” Mặc Tử Hiên dịu dàng nói.

“Ừ” Diệp Hân Đồng nằm trên ngực, nghe nhịp đập trái tim anh.

Cô không còn là người bị tuyên án tử hình nữa, có thể cho cô không thèm nghi ngờ suy nghĩ gì nữa. Lần này cô không muốn dùng đến lý trí, triệt để phóng túng.

“Này, dậy đi thôi” Mặc Tử Hiên cười đẩy đẩy Diệp Hân Đồng.

“Hả?” Diệp Hân Đồng ngẩng đầu, mặt mệt mỏi.

“Em thế này, anh lái xe sao được? Anh sợ bảo bối của anh sẽ đói chết, em muốn ăn gì?” Mặc Tử Hiên tâm trạng vui vẻ.

“À” Diệp Hân Đồng lúng túng lật người xuống. “Chúng ta về trước đã, em muốn tắm.”

Mặc Tử Hiên ngẫm nghĩ, mắt lóe lên một tia狡 hoạt, lên lái xe.

Hai phút sau đã đến khách sạn.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ nhìn anh.

“Chỗ này là tiện thể dùng chân ăn cơm luôn. Tắm rửa xong là có cơm ăn, ở đây có người giúp mình, không cần chờ.”

Mặc Tử Hiên xuống xe, dắt cô xuống.

Nước dịu dàng chảy quanh thân thể cô, Diệp Hân Đồng nằm trong bồn tắm, tiêu hóa tất cả lời nói của Mặc Tử Hiên.

Anh nói, chỉ cần tìm thấy kho báu, giao cho Kim Thụy Tường, anh sẽ không phải cưới Kim Lệ Châu nữa.

Anh nói, Lý trí vương truyền ngôi cho anh với điều kiện phải tìm ra bảo tàng.

Anh nói, có cách để lên ngôi hoàng đế.

Anh nói, anh sẽ không để bất kỳ kẻ nào trong Hàn cung bắt nạt cô, cô muốn đi đâu cũng được, chỉ cần nhớ phương hướng trong tim, trở lại bên cạnh anh là được.

Cô vô cùng cảm động, nhưng vẫn có chỗ không nghĩ ra.

Diệp Hân Đồng cảm thấy vẫn phiền não, rõ ràng đã không muốn nghĩ gì.

Cô nhắm mắt lại, buồn bực trượt xuống bồn tắm.

Nghe tiếng nước ùng ục bên tai, hơi thở mỗi lúc một ít đi.

Nếu có thể không nghĩ gì nữa thì tốt, sẽ không còn phiền não khổ sở nữa.

Sắp không thở nổi nữa, Diệp Hân Đồng ra ngoài, lau mặt đầy nước, mở mắt.

Thấy Mặc Tử Hiên không biết đã vào từ lúc nào, đứng trước bồn tắm.

Theo bản năng, Diệp Hân Đồng ôm lấy ngực mình.

Mặc Tử Hiên bị động tác của cô chọc cười, ngồi cạnh cô trong bồn tắm, thâm thúy nhìn: “Vừa rồi em nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, vì nghĩ nhiều lại nhức đầu.” Cô liếc anh một cái, đồng dạng nói.

“Em biết anh thích em nhất ở điểm nào không?” Mặc Tử Hiên lấy tay vẩy nước.

“Gi? Vì em xinh đẹp? Dáng đẹp? Thông minh đáng yêu?” Diệp Hân Đồng vô sỉ khoác lác.

Mặc Tử Hiên làm bộ như muốn ói “Da mặt em thật dày, ta không thấy em có tài, cũng không thấy em xinh đẹp, càng không thấy em thông minh gì cả.”

Anh càng nói, mặt Diệp Hân Đồng càng xị xuống, cô nheo mắt lại, cô cái gì cũng dở, anh thích làm gì? Chẳng lẽ đùa cô?

Mặc Tử Hiên đột nhiên cười, tay rất cứng chiều đẩy một chút đầu cô “Nhìn bộ dạng em này, anh thích nhất là em nhanh quên, đơn thuần không thích nghĩ những chuyện phức tạp. Trên thế giới này nếu toàn những người như em thì...”

“Thì sao? Thế giới sẽ trở nên hoàn mỹ?” Diệp Hân Đồng lại hờn hử nói.

“Sai, nếu toàn người như vậy, thế giới không thể tiến bộ được, đều thành thế giới yếu kém cả” Mặc Tử Hiên cười hì hì.

“Anh nói gì?” Diệp Hân Đồng tức giận chồm lên.

Mặc Tử Hiên ôm thân thể ươn ướt của cô “Nhưng vì là vật hiếm nên mới quý, trong lòng anh em là quý giá nhất”

“Cái gì? Em là đồ vật à?” Diệp Hân Đồng muốn đẩy anh ra.

“Là quý giá nhất, quý giá nhất” Mặc Tử Hiên thật thích ôm cô.

Diệp Hân Đồng dần dần lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Thì ra trong mắt anh, khuyết điểm lớn nhất của em lại trở thành ưu điểm lớn nhất”. Diệp Hân Đồng ngọt ngào nói.

“Trong mắt tình nhân có Tây Thi. Truyền thuyết chẳng nói, yêu một người không phải vì ưu điểm của họ, nếu chỉ vì ưu điểm mà yêu thì tình yêu sẽ nhanh chóng kết thúc vì những khuyết điểm ẩn núp, khuyết điểm này qua đi, nhiều khuyết điểm khác lại xuất hiện, đó là nguyên nhân nhiều người yêu nhau chia tay. Anh rất muốn biết, em yêu anh vì cái gì?”

Mặc Tử Hiên buông Diệp Hân Đồng ra, thâm tình nhìn cô.

“Anh đoán xem?” Diệp Hân Đồng nghịch ngợm.

“Đẹp trai? Phóng khoáng? Đáng yêu? Kỹ thuật tốt? Hay là nhiều tiền?” Mặc Tử Hiên nghi ngờ hỏi.

Diệp Hân Đồng nhìn cái khuôn mặt kia, lắc đầu thất vọng.

“Lúc này em đột nhiên phát hiện, anh chẳng có điểm nào hấp dẫn em, không hiểu sao em lại thích anh? Có lẽ là ảo giác?” Diệp Hân Đồng nhún mày.

“Đó là vì anh không có khuyết điểm”

“Bây giờ em sẽ xác định lại tình cảm với anh” Diệp Hân Đồng nói xong đứng lên. Cô quay người lại, ánh mắt Mặc Tử Hiên trở nên khác thường.

Trong mắt anh có chút mơ màng, đứng lên, chậm rãi nói “Vậy anh sẽ không ngừng làm, đến khi nào em thích mới thôi.”

167. Chương 167: Trở Thành Người Xứng Đồi Với Anh

Mặt Diệp Hân Đồng khinh khỉnh, méo miệng lắc đầu với Mặc Tử Hiên: “Ai, trong đầu anh đầy tư tưởng hủ bại, sao em lại thích anh cơ chứ. Gần đây đầu em hơi thiếu chất, thật nên suy nghĩ lại cho kỹ.

Mặc Tử Hiên xấu xa quan sát vóc dáng Diệp Hân Đồng, cười tà ác “Đàn ông không hư, phụ nữ không yêu. Chẳng lẽ em chưa nghe qua sao?”

Diệp Hân Đồng bị anh nhìn chăm chăm mất tự nhiên, cô cần khăn quàng cổ quấn quanh người, nhảy ra khỏi bồn tắm, bàn chân ướt dẫm lên sàn, nước chảy dọc theo bắp đùi xuống.

Bàn tay Mặc Tử Hiên lướt dọc theo bắp đùi cô, Diệp Hân Đồng kinh ngạc lùi về sau một bước.

“Anh làm gì thế?” Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn anh “Đến phiên anh tắm, em đi ra ngoài”

Diệp Hân Đồng nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tắm.

Mặc Tử Hiên cười sang sảng.

Phút chốc, anh nhìn thấy mình trong gương, nụ cười hạnh phúc, rực rỡ như thế. Nhưng mà...

Mặc Tử Hiên xoay người, nhìn chỗ Diệp Hân Đồng biến mất, tâm trạng đột nhiên trở nên nặng nề.

Anh cởi quần áo, vứt thẳng xuống sàn nhà ướt nhẹp.

Bước vào bồn tắm dờ của Diệp Hân Đồng.

“Diệp Hân Đồng” Mặc Tử Hiên gọi.

“Làm sao a?” Diệp Hân Đồng đẩy cửa, cô đã mặc xong quần áo.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn cô, cười xấu xa “Kỳ lưng giúp anh”

Diệp Hân Đồng lườm một cái “Giữa mùa hè, sao phải kỳ lưng, tự mình giải quyết đi”

Diệp Hân Đồng nói xong đóng cửa đi ra ngoài.

“Diệp Hân Đồng”

“Anh lại sao nữa?” Diệp Hân Đồng đẩy cửa ra, tay vẫn nắm trên nắm đấm cửa, tính nói xong thì đóng lại.

“Anh khát, rót giúp anh cốc nước.” Mặc Tử Hiên ma mãnh nói, ánh mắt sáng lóe một tia giả hoạt.

“Uống nước cái gì? Lát nữa anh tắm xong tự rót, em đói đến chóng mặt rồi, phiên anh nhanh lên một chút, anh có biết em tư sáng tới giờ chưa ăn gì không?”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái, đóng cửa lại.

Mặc Tử Hiên nhú mày.

“Diệp Hân Đồng” anh lại gọi.

Diệp Hân Đồng không có bất kỳ phản ứng gì.

Mặc Tử Hiên đột nhiên nghĩ đến “A” anh gào to một tiếng.

“Anh lại sao nữa thế?” Diệp Hân Đồng mở cửa, phát hiện Mặc Tử Hiên không có trong bồn tắm, tự nhiên có tâm trạng căng thẳng.

“Mặc Tử Hiên” Cô lo lắng kêu lên.

Đột nhiên một bộ ngực mang theo nhiệt độ áp sát cô. Thân thể ướt át dính chặt vào lưng cô.

Cô cũng biết đi vào có thể như vậy, Mặc Tử Hiên cả ngày chỉ nghĩ đến cái này.

Diệp Hân Đồng khẽ cắn môi, muốn quát cho Mặc Tử Hiên một trận.

Mặc Tử Hiên tự nhiên vuốt ve, cúi đầu, hôn quanh quần bên cổ cô, thật nhột.

Diệp Hân Đồng nhăn nhó né tránh, bắt đầu thở gấp.

“Đừng có như vậy mà..., em thực sự không còn sức ầm ĩ với anh. Không phải chúng ta vừa làm xong sao?”
Diệp Hân Đồng né tránh làn môi công kích của anh.

“Nhưng anh vẫn muốn em chưa đủ, làm thế nào đây? Em đúng là anh túc của anh, ngày nào không có cơ hội cả người khó chịu.” Vừa nói, tay anh đã cởi xong cúc áo ngực của cô, trực tiếp thò tay vào trêu chọc.

Diệp Hân Đồng vẫn né tránh “Những lời anh nói thật buồn nôn, em thật sự rất đói”

Môi Mặc Tử Hiên chuyển qua gò má cô, cô quay lại, ánh mắt trong sáng nhìn anh.

“Anh kiềm chế chút đi, thật là buông thả. Em không muốn nghĩ đến lúc trung niên phải mang anh đi cầu bác sĩ”

“Cầu bác sĩ?” Mặc Tử Hiên nhếch mày.

“Xuất tinh sớm, bệnh liệt dương các loại... Diệp Hân Đồng thuận miệng nói chuyện đồng thời đóng cúc áo vào, cô giả hoạt nhin Mặc Tử Hiên đang lúng túng, làm ra vẻ thông cảm: “Cho nên, nên ăn cơm cho ngon, ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu không, anh biết em là hủ nữ, nếu lúc trung niên không được, em muốn hồng hạnh xuất tường (đi tìm bồ nhí).”

“Em dám” Mặc Tử Hiên ôm sát eo cô.

“Anh xem em có dám hay không, bây giờ anh có thể hư thì chạy au, kéo đến lúc muốn hư mà lòng có tính nhưng lực không đủ”

Mặc Tử Hiên kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng, cô đúng là tạt một chậu nước lạnh vào toàn thân lửa nóng của anh.

Sau đó anh cười tà mị “Không sao, nếu trung niên không còn nhiều hơi sức, cũng không phải lo lắng, anh sẽ không bị ngoại giới hấp dẫn, anh sẽ đối với em...”

“Không cần á..., em thật sự đói, không còn chút hơi sức nào, không chịu nổi sự giằng co của anh đâu.” Diệp Hân Đồng làm bộ đáng thương.

“Biết rồi, hôm nay bỏ qua cho em, anh đã gọi lão Kim mang quần áo đến, lát nữa thay quần áo xong có thể đi ăn cơm.” Mặc Tử Hiên cứng rắn kết thúc trò đùa, lập tức nghe thấy tiếng chuông cửa.

Anh cầm khăn tắm quấn quanh người, mở cửa, lão Kim đang cầm quần áo đứng đó.

Nhìn thấy Mặc Tử Hiên, ông rất nghiêm túc “Điện hạ, chuyện làm xong chưa?”

Mặc Tử Hiên mỉm cười tự tin, nhận lấy quần áo trong tay lão Kim.

“Ông sắp xếp giúp tôi, mai trở về Trung Quốc. Có thể cho người của tổ chức hành động.” Mặc Tử Hiên giao phó xong đóng cửa.

Thâm ý trong mắt anh chỉ có lão Kim có thể hiểu, nhưng không biết vì sao, khoảnh khắc anh đóng cửa, lão vẫn mơ hồ có chút lo lắng.

Diệp Hân Đồng đi từ phòng tắm ra, Mặc Tử Hiên để quần áo của cô lên giường, đó là một chiếc váy trắng dài.

Diệp Hân Đồng nhìn sang “Em cảm thấy váy dài không thích hợp với mình, không mặc được không?” Diệp Hân Đồng ai oán.

“Đi theo anh, chỉ có anh bảo vệ em, không để em phải giúp anh.” Mặc Tử Hiên dịu dàng nói, cởi khăn tắm ra, mặc quần áo vào.

Diệp Hân Đồng sững sờ nhìn anh, trong lòng cảm động, cô luôn luôn phải bảo vệ người khác, tự nhiên bây giờ lại thành đối tượng được bảo vệ.

Mặc Tử Hiên mỉm cười “Nhìn anh cái gì, không phải rất đói rồi ư? Thay quần áo, chúng ta đi ăn cơm tối.”

“Được”

Diệp Hân Đồng quay lưng lại, thay quần áo.

Mặc Tử Hiên nhìn bóng lưng cô, suy tư, đáy mắt không sao giấu nổi tâm trạng bi thương, anh kích động ôm chặt lấy cô.

“Xin lỗi em” Anh đột nhiên nói.

Diệp Hân Đồng cảm thấy khó giải thích, nhưng nghĩ lại, lời xin lỗi nặng nề này là vì cô bị bắt cóc sao?

“Em chấp nhận, như vậy có phải anh thấy tốt hơn một chút không?” Diệp Hân Đồng vô tư nói, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Cô xoay lại, thấy ánh mắt bi thương của Mặc Tử Hiên giật mình, nụ cười biến mất “Anh sao vậy? Có chuyện gì không?”

“Không có, anh cảm thấy em gầy, cho nên, xin lỗi em” Mặc Tử Hiên cố nặn ra nụ cười.

“À, ha ha ha. Chẳng phải lúc trước anh ghét em mập sao? Vô duyên vô cớ gầy đi, thật tốt.” Diệp Hân Đồng cười đẩy Mặc Tử Hiên “Đi thôi, em thực sự đói không nói ra hơi nữa rồi.”

168. Chương 168: Trở Thành Người Xứng Đôi Với Anh (2)

Diệp Hân Đồng và Mặc Tử Hiên đến nhà hàng buffet, cô chẳng quan tâm đến hình tượng bưng về một bàn đồ ăn ngon.

Mặc Tử Hiên thỏa mãn nhìn cô ăn.

“Chậm chậm một chút, cẩn thận rót” Anh cưng chiều nói.

Diệp Hân Đồng liếc anh đang ung dung thông thả ăn, phong thái thật tốt, mặc dù vô cùng lý lợm bướng bỉnh nhưng lại rất chú ý đến các chi tiết trong cuộc sống.

Tỷ như ăn cơm, Diệp Hân Đồng tự nhiên có tâm trạng bi thương, nếu quả thật muốn ở bên cạnh anh, cô phải thay đổi rất nhiều.

“E hèm” Diệp Hân Đồng hắng giọng, ngồi thẳng lên, thông thả ung dung cắt miếng bò bít tết, nhẹ nhàng đưa vào trong miệng.

“Sao vậy? No chưa?” Mặc Tử Hiên kinh ngạc nhìn sự thay đổi của cô.

“Chưa, nhưng em quyết định từ giờ trở đi muốn ăn cơm một cách tao nhã, làm một người xứng đôi với anh.” Diệp Hân Đồng mỉm cười cam kết.

Trong lòng Mặc Tử Hiên dội sóng, cảm động nhìn Diệp Hân Đồng.

Anh vô cớ xuất hiện nhiều hơn tâm trạng bi thương, vừa như thương hại, lại như cảm động.

“Ngốc ạ, cứ làm chính em là được, đừng vì bất kỳ người đàn ông nào mà thay đổi. Đây là sự kiêu ngạo của phụ nữ” Mặc Tử Hiên thương tiếc nói.

Diệp Hân Đồng cảm thấy những lời này của anh có chút kỳ lạ.

“Anh... không hi vọng em sẽ vì anh thay đổi?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi.

“Anh thích em như bây giờ chứ không phải sau khi thay đổi, em không cần miễn cưỡng làm những việc mình không thích.” Mặc Tử Hiên chặn lại bàn tay đang cắt thịt bò của cô.

“Nhưng mà, em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, cũng không muốn trở thành chướng ngại vật trên con đường lên ngôi của anh, càng không muốn trở thành phiền não trong cuộc sống của anh” Diệp Hân Đồng thẳng thắn bộc trực.

“Em đã trở thành phiền não trong cuộc sống của anh rồi.” Mặc Tử Hiên kích động nói ra.

Diệp Hân Đồng có chút uất ức, kéo tay mình ra.

“Bây giờ anh có thể không cần”

Mặc Tử Hiên nhìn cô uất ức, đáng vẻ lương thiện, trong lòng có cảm giác chua xót “Cuộc sống mà không có phiền toái thì thật nhàm chán, Mặc Tử Hiên bóp mũi Diệp Hân Đồng, ánh mắt yêu thương.

Diệp Hân Đồng la lên né tránh, nhếch đầu mày nhìn Mặc Tử Hiên, khinh khỉnh ói “Còn chưa biết ai sẽ chọc họa cho ai.”

“Được rồi, cả hai chúng ta đều gây phiền toái cho nhau, không có chuyện kẻ cầm sừng cười người bị cầm sừng, ăn đi...” Mặc Tử Hiên xiên một miếng thịt bò to đưa tới trước mặt Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng sững sờ, không nhận mà tiếp tục cắt thịt bò bittet trong đĩa của mình.

“Mặc kệ anh nghĩ gì, em cũng muốn thay đổi vì anh. Anh mà dung túng em, em không giúp được gì cho anh, chỉ cần thay đổi, giảm bớt cho anh sự phiền não.” Diệp Hân Đồng mỉm cười, xiên một miếng chỗ, bỏ vào miệng.

Mặc Tử Hiên sững sờ nhìn cô, trong lòng trăm mối ngổ ngang, anh rất muốn ôm cô bé ngốc trước mặt này, người luôn lo lắng cho anh, mặc dù mắng anh, nhưng thời điểm máu chót không ngại hi sinh thân mình cứu anh, đồ ngốc. Mà bây giờ, cô lại tự nhiên vì anh miễn cưỡng làm việc mình không thích, còn anh, cuối cùng...

Mặc Tử Hiên hít một hơi thật sâu, hóa giải tâm trạng của mình.

Trong lòng vô cùng chua xót, anh nhét một miếng thịt to vào mồm, phồng cả má.

Diệp Hân Đồng nhìn bộ dạng tức cười của anh bật cười

“Điện hạ, người sao vậy?” Cô nhạo báng bằng tiếng Hàn.

Mặc Tử Hiên liếc nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp, tiếp tục nhai miếng bittet trong mồm.

“Tiếng Hàn của em không tệ chứ?” Diệp Hân Đồng hả hê nói, ánh mắt long lanh như đang mong chờ điều tốt đẹp gì.

Cô cầm ly rượu đỏ lên, từ từ uống một ngụm nhỏ, đáng yêu khác thường.

“Từ hôm nay trở đi, em muốn cố gắng học tập tiếng Hàn, học tập truyền thống Hàn cung, học tập những món ngon mà điện hạ thích ăn, không nói tục, bắt đầu đi giày cao gót, mặc những bộ váy dài lịch sự tao nhã, nói chuyện tinh tế, mỉm cười như hoa, giống Kim Lệ Châu vậy. Ha ha. Được không?” Diệp Hân Đồng nói như thật.

Mặc Tử Hiên rất cảm động.

Anh thở dài một cái, ngẩng đầu lên, nước mắt ngân ngấn.

“Em thật sự không cần...” Mặc Tử Hiên nhìn bộ dạng mơ ước của cô, trong lòng đau xót, không nói nên lời.

“Anh đi toilet” Mặc Tử Hiên đột nhiên đứng dậy.

Diệp Hân Đồng mỉm cười liếc anh một cái.

Ngồi thẳng dậy.

Nhìn vào đĩa thịt bò “Mặc Tử Hiên, vì anh không cưới Kim Lệ Châu, em nhất định tin tưởng anh, cùng anh hòa làm một, trở thành người xứng với Hàn cung”

Diệp Hân Đồng lẩm bẩm, mỉm cười lộ 8 cái răng, tao nhã cắt thịt bò.

Đột nhiên, một phục vụ đi tới trước mặt cô, mang lên một chiếc bánh ngọt, bên cạnh có một tờ giấy.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn người phục vụ, cô cúi đầu quay đi, Diệp Hân Đồng còn chưa nhìn rõ mặt, cô ta đã biến mất.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ cầm tờ giấy kia lên.

“Sáng mai 8h gặp nhau ở quảng trường Soul. Bánh ngọt này cho cô, cảm ơn cô đã không làm lộ hành tung của tôi. Ghi chú: Người gặp ở nhà Kim Thụy Tường.

169. Chương 169: Trở Thành Người Xứng Đôi Với Anh (3)

Nét chữ rất thanh thoát

Diệp Hân Đồng nhớ lại người phụ nữ bịt mặt thần bí, cô ta tìm mình làm gì? Cô có nên đi hay không?

Mặc Tử Hiên quay lại, trên mặt vẫn đọng những giọt nước chưa được lau khô.

“Ngày mai anh sẽ đến tạm biệt bà ngoại và Lý trí vương, sau đó chúng ta về Trung Quốc” Mặc Tử Hiên nói.

“Ngày mai sao?” Diệp Hân Đồng nhớ trên tờ giấy hẹn 8h mai gặp nhau.

“Sao? Em muốn từ biệt Lee Yul à?” Mặc Tử Hiên cười tự tin “Anh có thể cho em 15p”

“Cũng nên nói một câu với cậu ấy, cậu ấy cũng rất tốt với em” Nhắc tới Lee Yul, trong lòng Diệp Hân Đồng có chút thương cảm.

“Chẳng lẽ anh không tốt với em?” Mặc Tử Hiên hơi ghen.

“Anh đối với em ư?” Diệp Hân Đồng nhú mày, nở một nụ cười giả hoạt “Đàn ông thông minh sẽ cứng chiều người phụ nữ mình yêu lên tận trời, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng không chịu nổi tính cách của cô ta, đàn ông ngu xuẩn sẽ đối với người phụ nữ của mình đến kêu đi hét, khiến người phụ nữ đó chỉ cần gặp người đàn ông nào đối xử có chút xúu tốt với mình đều có cảm giác hận đã không gặp sớm. Anh đó, điển hình của đàn ông ngu ngốc. Nếu không phải anh đối với em đến kêu đi hét, chẳng ra làm sao cả, em sớm muộn cũng sẽ chạy trốn.

Mặc Tử Hiên nheo mắt nhìn Diệp Hân Đồng, trên khuôn mặt sáng sủa của cô phát hiện ý đùa giỡn.

“Được, từ hôm nay trở đi anh nhất định sẽ cứng chiều em lên trời, em muốn gì anh cũng đáp ứng, em kêu đi hướng đông anh sẽ không dám đi hướng tây.”

“Tốt, tốt, ngoan lắm” Diệp Hân Đồng cười sờ sờ đầu anh, cầm ly rượu đỏ lên vui vẻ uống một hớp.

Mặc Tử Hiên giả cười nhìn cô: “Mẹ, con muốn bú sữa”

“Phụt, anh...”

Mặc Tử Hiên cười nhìn cô lúng túng. Anh thản nhiên cầm ly rượu bên cạnh lên, xấu xa nói: “Em muốn làm một người mẹ khác của anh cũng được, anh không phản đối, cho anh bú sữa là được”

Diệp Hân Đồng nhìn anh tà mị, cô đứng lên “Anh chờ đó”

Một hồi, cô cầm đến một cốc sữa tươi, đặt trước mặt anh.

“Cho con, uống xong phải ngoan”

“Anh không muốn uống sữa tươi, anh muốn gì, em hiểu mà” Mặc Tử Hiên đẩy cái cốc sang bên cạnh.

“Được rồi, uống nhiều sữa tươi một chút, sẽ tốt cho cơ thể” Diệp Hân Đồng không nói đùa với anh nữa, đem cốc sữa tươi đặt lại trước mặt anh.

Mặc Tử Hiên sừng sốt một chút, uống một hơi cạn.

“Được chưa, bà quản gia?”

“Ừm” Diệp Hân Đồng ngọt ngào mỉm cười.

Mặc Tử Hiên liếc nhìn cái bánh ngọt đặt trên bàn, suy nghĩ “Sinh nhật em là 25/12 phải không?”

“Sao anh biết?” Nghe Mặc Tử Hiên nói ngày sinh nhật của mình, Diệp Hân Đồng nở nụ cười vui vẻ.

“Tháng 12?” Trong mắt Mặc Tử Hiên có chút bi thương, tháng 12 bọn họ còn được ở bên nhau nữa không?

“Anh muốn tổ chức sinh nhật sớm cho em, em thấy thế nào?” Mặc Tử Hiên nghĩ một lát rồi nói.

“Tại sao? Em không muốn, 25/12 rất đẹp, trùng với lễ giáng sinh, tất cả mọi người đều chúc mừng sinh nhật em” Diệp Hân Đồng từ chối.

“Em thật là ngốc, tách ra sẽ được tặng quà hai lần. Lần này chúng ta trở về Trung Quốc coi như đó là ngày sinh nhật em, cứ quyết định như vậy” Mặc Tử Hiên kiên quyết nói.

“Hả? Sao anh lại ngang ngược như vậy chứ?” Diệp Hân Đồng kêu ầm lên.

“Bởi vì anh là Mặc Tử Hiên, là Điện hạ của cảnh vệ Diệp” Mặc Tử Hiên cười đùa.

Ăn uống no nê, Diệp Hân Đồng nằm trên giường.

“Đói thì không muốn làm gì, no bụng quá mới thấy càng không muốn cử động” Diệp Hân Đồng ngửa mặt lên trời.

Mặc Tử Hiên cười nhìn cái bụng phình lên của cô.

“Cô này phong độ giảm sút, đi bơi sẽ lộ hết vòng bụng ra” Anh cười nhạo báng.

Diệp Hân Đồng ngồi dậy nhìn bụng mình “Đúng thật, em phải đứng lên vận động chút”

Cô đứng lên, duỗi duỗi tay, chân nhún nhảy. Làm được hai cái, cô lại rồi rầm nằm xuống.

“No quá, vận động sẽ đau bụng. Em ngủ một chút rồi lát vận động, 1 lúc nữa anh gọi em nhé” Diệp Hân Đồng kêu gào có phần khốn đốn.

Cô trở mình.

Mặc Tử Hiên cười nhẹ, cũng bò lên giường, mở TV.

Đúng lúc phỏng vấn Kim Thụy Tường.

Diệp Hân Đồng cũng nhìn thấy, cô ngồi dậy xem, trên TV, mặt Kim Thụy Tường không hề thay đổi, ông ta chui vào một chiếc xe con biến mất.

“Xem ra, ông ta cũng không hẳn là vui vẻ” Diệp Hân Đồng lo lắng.

Ánh mắt Mặc Tử Hiên kín bưng, khiến Diệp Hân Đồng không hiểu nổi.

“Xin lỗi anh” Diệp Hân Đồng nói, nếu không phải vì cô, anh sẽ cưới Kim Lệ Châu, quan hệ với Kim Thụy Tường cũng sẽ không căng thẳng như thế.

Mặc Tử Hiên cúi đầu hôn lên má Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng như là nghĩ ra cái gì

“À, đúng rồi, Lý trí vương có vẻ đối xử với anh không tệ, đối với việc này cũng không thấy phát biểu gì?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Mặc Tử Hiên cười nhạt.

“Ông ta là người đánh cá, đang xem kịch hay, chờ đợi đến cuối cùng cất lưới. Em không hiểu đâu, ngủ đi, không còn sớm nữa.” Mặc Tử Hiên cười, nhưng trong mắt có chút âm trầm lạnh lẽo.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mặc Tử Hiên xem TV, trong đầu suy nghĩ sâu xa.

Điện thoại của anh vang lên, Mặc Tử Hiên liếc nhìn, xuống khỏi giường bước đến bên cửa sổ.

“Thế nào?” Anh hỏi.

“Tôi điều tra được Lý trí vương điều một tiểu đội trong tay sang Trung Quốc, Điện hạ phải cẩn thận” Liễu Hoắc Nguyên đột nhiên gọi thông báo.

170. Chương 170: Em Phải Ngoan.

“Chuyến đi Trung Quốc lần này có vẻ náo nhiệt đây” Mặc Tử Hiên nhếch miệng, lộ ra một nụ cười châm chọc, trong sự khinh thường mang theo chút thương cảm ỏi tình thân này.

“Điện hạ, cẩn thận.” Liễu Hoắc Nguyên lo lắng nói xong chờ Mặc Tử Hiên cúp điện thoại.

Mặc Tử Hiên ngắt máy.

Xoay người nhìn Diệp Hân Đồng vẫn đang ngủ say.

Anh nằm xuống bên cạnh, ôm eo cô, hít hà mùi thơm trên tóc cô, nhắm mắt lại, nở một nụ cười khoan khoái.

Lúc Diệp Hân Đồng tỉnh lại, Mặc Tử Hiên đã không còn bên cạnh.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã 10g, nhớ tới cuộc hẹn với nữ nhân thần bí kia, chẳng phải trời cao cố ý giúp cô quyết định sao?

Dù sao cô cũng đang băn khoăn về việc có nên gặp người phụ nữ bí ẩn này không.

Diệp Hân Đồng rửa mặt xong mở cửa.

Có 2 hộ vệ đang đứng canh ở đây

“Điện hạ giao phó cho chúng tôi đưa cô hồi cung.” Hộ vệ cung kính nói.

Diệp Hân Đồng khách khí theo bọn họ trở về Hàn cung, trên đường đột nhiên xe của họ bị chết máy.

Hai hộ vệ trên xe ra ngoài xem xét, một chiếc xe máy rú ga phi đến, một người phụ nữ cầm lái lạng lách, cô ta đội mũ bảo hiểm, trừ cặp mắt rất đẹp thì không nhìn thấy những chỗ khác.

Diệp Hân Đồng nhận ra đây chính là cô gái đã gặp ở nhà Kim Thụy Tường, bởi vì đôi mắt này khiến ai nhìn một lần cũng khó có thể quên.

Cô ta giở súng lục vào đầu Diệp Hân Đồng, khiến đầu cô xuất hiện một vết đỏ.

“Xuống xe” Cô ta nói.

Sự uy hiếp của súng lục luôn đáng sợ, Diệp Hân Đồng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Yên tâm, tôi không có ác ý, không thể hẹn cô ra ngoài, tôi không còn cách nào khác đành phải làm thế này để có thể gặp cô một lần.” Giọng cô ta có chút lạnh lùng, nhưng có vẻ trời sinh yếu điệu, có vẻ tuổi cũng chưa nhiều.

Diệp Hân Đồng xuống xe, cô ta phóng khoáng bước đến, cô mặc một chiếc quần da ngắn, cặp đùi thon dài đầy nữ tính, mê hoặc.

“Lên đi, chỉ trễ nửa 1h của cô mà thôi.” Cô ta nhàn nhạt nói.

Diệp Hân Đồng không biết cô ta muốn gì, ngồi lên xe, cô gái kia ngồi lên đằng sau cô, dí súng vào đầu cô.

“Hãy làm theo chỉ thị của tôi”

“Cô muốn làm gì? Lần thứ hai gặp mặt không cần phải mạnh tay như vậy, tôi với cô không thù không oán.” Diệp Hân Đồng nhìn cô ta.

“Tôi làm thế này là để hai kẻ ngu ngốc kia nhìn, nếu không tôi làm sao có thể đưa cô đi?” Cô ta ngược lại có vẻ thả lỏng giọng điệu.

Chiếc xe máy xuyên qua một con ngõ nhỏ ở phố lớn, nhanh chóng bỏ rơi hai hộ vệ, hai người cũng không đi đâu khác mà chỉ trở lại nơi đã hẹn, quảng trường Seoul.

Người phụ nữ kia tháo mũ an toàn.

Diệp Hân Đồng nhìn rõ bộ dạng cô ta, không thể chỉ hình dung bằng từ xinh đẹp, gương mặt không chê vào đâu được, vóc dáng siêu cấp hoàn mỹ, ngay cả dáng đi cũng tỏa ánh hào quang.

Diệp Hân Đồng cũng là phụ nữ nên cảm thấy rất tự ti mặc cảm.

“Tại sao cô lại cho tôi nhìn mặt thật của mình, nếu bị truy nã thì cô định làm sao?” Diệp Hân Đồng sững sờ hỏi.

Cô gái xinh đẹp cười, vẻ kiêu diễm của cô không dễ gì ngụy trang, vốn là trời sinh, khiến người ta trầm mê không giống với Đề Na lớn lên mà thành.

“Sẽ không, bởi vì thân phận của chúng ta không đối địch. Cô tên là Diệp Hân Đồng?” Cô gái cười hỏi.

“Phải, cô ư ền gì?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi.

“Yên Nhiên, đây là biệt danh của tôi, cô cứ gọi tôi như vậy. Tôi muốn cô chứng thực một chuyện,” Yên Nhiên nở nụ cười kỳ quái nhìn Diệp Hân Đồng hỏi.

“Cái gì?”

“Ba cô, Diệp Thiếu Hoa có phải đã đưa Hồng sắc Yên Nhiên cho cái tên gốc Vũ Văn Thành rồi không?”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, tại sao cô ta biết cha mình, lại còn biết Vũ Văn Thành? Cô ta cho Vũ Văn Thành một cái danh hiệu thật chuẩn xác.

“Cô hỏi điều này làm gì?” Diệp Hân Đồng không trả lời thẳng.

Yên Nhiên thản nhiên cười “Không có gì. Còn một viên Hồng sắc Yên Nhiên nữa nằm trong tay Mặc Tử Hiên?”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cô ta tên là Yên Nhiên, hỏi về Hồng sắc Yên Nhiên, chẳng lẽ cô ta vì muốn tìm Hồng sắc Yên Nhiên mà đến. “Tôi không hề biết mục đích của cô là gì, tại sao phải nói cho cô?”

Cô gái cười kín đáo.

“Thân phận của tôi? Cảnh viên 28847, 10 ngày sau sẽ đến cục cảnh sát báo cáo, sau này chúng ta là đồng nghiệp.” Yên Nhiên vừa cười vừa nói.

“Cảnh viên? Cô xuất hiện ở nhà Kim Thụy Tường là vì cái gì?” Diệp Hân Đồng hỏi.

Yên Nhiên hồ nghi quan sát Diệp Hân Đồng có vẻ dăm chiêu. Đột nhiên cô cong đôi môi đỏ tươi lên.

“Cô quả nhiên là dần, dần bất thương. Tôi đi đương nhiên là có việc của tôi, khi nào thì cô về Trung Quốc?”

Diệp Hân Đồng phát hiện tư duy của mình so với cô ta còn nhanh hơn, hà cớ gì cô lại bị một tiểu nha đầu nói là dần.

Diệp Hân Đồng liếc một cái “Hà cớ gì tôi phải nói cho cô, Nếu cô không còn việc gì khác, tôi phải về, bởi vì tôi không muốn so đo với kẻ dần, người dần bình thường sẽ không mang tài nghệ của mình ra so đo với kẻ ngu ngốc, lại dùng kinh nghiệm nhiều năm ngu ngốc của mình ra nhận xét người khác ngốc hơn.”

Yên Nhiên đột nhiên bật cười, cô cười một cái, đẹp lạ thường, thật sự đến kẻ địch thấy cô cũng phải lưu tình, thật là quá đẹp.

Diệp Hân Đồng nói xong, quay đi.

“Này, chị thật đáng yêu quá đi, tỷ tỷ” Cô cười gọi.

“Tỷ tỷ?” Diệp Hân Đồng quay đầu lại, hồ nghi quan sát cô gái tên gọi Yên Nhiên này, nhìn khuôn mặt, vóc dáng, chiều cao, sau đó so với mình.

“Tôi không có muội muội nào như cô” Diệp Hân Đồng quay người đi tiếp.

Đột nhiên, Yên Nhiên nhảy đến trước mặt cô, lộ ra một khuôn mặt tươi tắn “Nếu như không muốn làm tỷ tỷ của tôi thì làm muội muội của tôi cũng được, dù sao cô cũng chỉ bằng tuổi tôi, nhưng về điểm thông minh, không đủ tư cách làm tỷ tỷ của tôi.”

Diệp Hân Đồng không thể phản bác, nhìn gương mặt kiêu diễm kia “Cô rốt cuộc là ai? Đường như biết rõ về tôi?”

“Tôi là Hoa kiều tại Mỹ, tôi cũng không nghĩ sẽ gặp cô ở Hàn Quốc, lại còn ở nhà Kim Thụy Tường. Muốn biết tôi là ai, cô sẽ nhanh chóng biết thôi.” Thản nhiên cười nói.

“Bọn họ ở đâu?” Đột nhiên có mấy hộ vệ xuất hiện.

Sắc mặt Yên Nhiên kinh ngạc, vội vàng đội mũ bảo hiểm lên, thản nhiên cười với Diệp Hân Đồng “Tỷ tỷ, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau, tặng cô một món quà tiễn đưa”

Yên Nhiên nhanh chóng lấy từ trong xe ra một chiếc hộp nhét vào tay Diệp Hân Đồng, rồi nhanh chóng rồ ga chạy mất.

Nhìn từ đường chạy trốn của cô ta, xem ra, địa hình ở đây đã được tìm hiểu kỹ, tương đối quen thuộc.

Diệp Hân Đồng chuẩn bị ném cái hộp cô ta đưa cho.

“Đợi chút, cẩn thận bom” Một trong số hộ vệ kêu lên.

Người xung quanh nghe thấy chữ bom hốt hoảng chạy trốn.

171. Chương 171: Em Phải Ngoan (2)

Diệp Hân Đồng bị người hộ vệ kia làm cho kinh hoảng, cái cô Yên Nhiên này sẽ không thực sự đưa cho cô một quả bom làm lẽ ra mất chứ. Rốt cuộc cô ta là ai? Thần thần bí bí.

Một hộ vệ thận trọng đến gần Diệp Hân Đồng, run rẩy mở cái hộp ra.

Diệp Hân Đồng cảm thấy động tác của hắn rất tức cười, bộ dạng vừa muốn làm lại vừa thấy sợ. Ngược lại, cô chẳng thấy chút nào sợ hãi.

“Bùm” Diệp Hân Đồng nói bằng mồm.

Tên hộ vệ kia lập tức ngồi xổm xuống, lấy tay ôm đầu.

Khi phát hiện ra Diệp Hân Đồng nói đùa, hắn giận tím mặt.

“Cảnh vệ Diệp Hân Đồng có thể đùa giỡn như thế sao? Nếu là bom thật sẽ xảy ra án mạng.”

Diệp Hân Đồng lại vô cùng chắc chắn đây không phải là bom, nếu cái cô Yên Nhiên đó thực sự muốn lấy mạng cô, trực tiếp ột phát súng rồi, cần gì phải phí công đưa cho cô một quả bom làm gì.

Nghĩ thông, Diệp Hân Đồng nhanh chóng cởi dây buộc hộp.

Trong hộp quả nhiên không phải bom mà là một quyển album. Diệp Hân Đồng mở ra xem, trong đó đều là ảnh cô, từ lúc bị bắt tập nói cho đến tận khi tốt nghiệp trường cảnh sát.

Sống lưng cô đột nhiên lạnh toát.

Cô đã sống một cuộc sống như thể có một người giám sát quá trình lớn lên của mình, cô gái kia nói không có ác ý với mình, bọn họ không có thân phận đối địch, rốt cuộc cô ta là ai?

Diệp Hân Đồng tinh thần hoảng hốt theo hộ vệ trở về Hàn cung.

Mặc Tử Hiên đến chỗ bà ngoại anh còn chưa về, Cổ Phi nhìn thấy cô xem như không thấy, chẳng thèm quan tâm.

Diệp Hân Đồng trở lại phòng mình, mở lại cuốn album kia, rõ ràng các bức ảnh đều rất mới, vừa mới được in ra.

Càng thấy chuyện phức tạp hơn khiến cô phiền não.

Diệp Hân Đồng cảm thấy lần này trở về Trung Quốc, mẹ cô có rất nhiều lời cần phải giải thích với cô.

Cảm thấy buồn phiền, cô cầm mp4 lên nghe nhạc, nhìn lại cô mới nhớ ra đoạn ghi âm lần trước, Diệp Hân Đồng cầm từ điển lên, tra từng từ một.

“Phụ thân nếu đã muốn truyền ngôi hoàng đế cho Mặc Tử Hiên, con ngoài chấp nhận ra còn làm được gì nữa?” Dịch ra những lời này, Diệp Hân Đồng cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Nếu cô ở địa vị của Lee Yul, không được cha mình hiểu, cũng sẽ rất u buồn.

Diệp Hân Đồng tiếp tục dịch từng câu, càng về sau, chân mày cô càng không thể thư giãn.

“Con cho rằng, chỉ cần ta truyền ngôi cho con là con có thể ngồi vững trên đó sao? Mặc Tử Hiên được sự ủng hộ về quân sự của Kim Thụy Tường, sự ủng hộ của các nghị viên, lại cả mỏ vàng vô địch thiên hạ mà

cha nó để lại, những thứ này đều khiến ta lo lắng, ta không giúp con dọn dẹp chường ngại, thì sao có thể yên tâm rời đi.”

Những lời này là có ý gì? Diệp Hân Đồng đọc lại từ trên xuống dưới một lượt, chẳng lẽ cô dịch sai?

“Ý này chẳng phải là Lý Trí vương âm thầm trợ giúp Lee Yul sao? Phụ tử không hợp chẳng qua là tấm bình phong, tất cả đều là để đối phó với Mặc Tử Hiên?” Diệp Hân Đồng càng nghĩ càng cảm giác mình phân tích đúng, tiếp tục dịch.

Một luồng khí lạnh từ sống lưng cô tỏa ra, Mặc Tử Hiên thật sự bị nguy hiểm.

Diệp Hân Đồng cầm tờ phiên dịch lập tức muốn đưa cho Mặc Tử Hiên xem, để anh đề phòng Lý trí vương, cô chạy vội ra ngoài.

Nhưng mà, cô không biết Mặc Tử Hiên đi đâu, cô vội vàng đẩy cửa phòng Cổ Phi.

Cổ Phi đang nhìn tấm hình cũ kỹ nhớ lại, thấy Diệp Hân Đồng đột nhiên chạy vào thì kinh ngạc.

“Sao cô lại đột nhiên xông vào đây?” Cổ Phi lớn tiếng quát.

“Tôi muốn biết Mặc Tử Hiên đi đâu? Tôi có việc gấp tìm anh ấy” Diệp Hân Đồng lo lắng hỏi.

“Chuyện của nó cô không được phép hỏi, trở về chờ đi” Cổ Phi không rảnh để ý đến Diệp Hân Đồng.

“Tôi...” Thấy thái độ Cổ Phi, Diệp Hân Đồng hơi do dự, đành bất đắc dĩ đi ra cửa.

Đúng lúc gặp Mặc Tử Hiên cùng lão Kim vừa đi vừa nói tiến vào.

Diệp Hân Đồng lo lắng chạy lên trước “Mặc Tử Hiên, em có thứ này muốn cho anh xem”

Diệp Hân Đồng kéo Mặc Tử Hiên, đưa tờ giấy cô đã phiên dịch cho Mặc Tử Hiên “Thì ra vị hoàng đế kia một mực muốn tính toán với anh”

Diệp Hân Đồng bất bình thay cho anh.

Mặc Tử Hiên ngược lại không hề kinh ngạc, trong Hoàng thất kẻ lừa người gạt cũng rất bình thường, anh chỉ tò mò... “Cái này, em làm sao mà có?”

“Anh nói em đánh Lee Yul nên em muốn đến xem hấn thế nào? Đúng lúc Lý trí vương ở đó, em vô tình ghi âm lại, người đó, quả nhiên là một kẻ xảo hoạt, không phải người tốt” Diệp Hân Đồng nhớ lại bộ dáng giả từ bi của Lý trí vương mà ghê tởm.

“Em lại lừa anh đi gặp Lee Yul?” Anh chỉ nghe được câu trọng điểm này.

“Nào có lừa, anh không hỏi mà” Diệp Hân Đồng ăn vạ.

“Bây giờ em đã biết Lee Yul là một nguy quân tử chưa, trước đây anh đã nói nhiều lần mà em không tin” Mặc Tử Hiên lắc đầu một cái, đi về phòng mình.

“Nhưng mà, em cảm thấy Lý trí vương mới là người làm tất cả, Lee Yul cũng không biết, không tính là nguy quân tử” Diệp Hân Đồng bĩu môi la lên.

“Đúng rồi” Mặc Tử Hiên đột nhiên quay lại.

“Hả?” Diệp Hân Đồng tưởng là anh đồng tình.

“Một lúc nữa ăn cơm xong chúng ta về TQ, Lee Yul có một thứ đưa cho em bảo quản, có phải em nên trả lại cho hấn không?”

“Cái gì?” Cô thế nào không nhớ Lee Yul có đưa cái gì cho cô bảo quản.

“Viên hắc trần châu. Em định để đến lúc nào nữa. Phải trả lại cho hấn rồi, đừng để cho hấn hi vọng, có hi vọng rồi lại tuyệt vọng.” Mặc Tử Hiên mỉm cười.

Nhưng trả lại thì cậu ta nhất định sẽ rất buồn, cái này cùng với tuyệt vọng cũng chẳng khác biệt mấy. Cô tình nguyện đem viên hắc trần châu này giữ gìn cho tốt chứ không muốn làm tổn thương người khác. (Mình cũng nghĩ thế nha!)

Nghĩ kỹ lại, ngày đó cô xuất hiện, ánh mắt Lý trí vương tối sầm lại, nếu không phải có Lee Yul che chở, có lẽ cô đã sớm chết không rõ nguyên nhân.

Mặc Tử Hiên hồ nghi nhìn vẻ mặt do dự của cô, anh từ từ đi lại gần cô “Không phải em không bỏ được chứ? Cùng lắm là ngàn vạn, anh có thể cho em, một tỷ đủ không, đem trên châu trả lại cho Lee Yul đi”

Diệp Hân Đồng cúi đầu “Thôi, giữ lại đi, có những thứ không thể dựa vào tiền bạc mà cân nhắc được”

“Em có ý gì? Không phải em cũng giống như Kim Lệ Châu, cũng có cảm giác với Lee Yul chứ?” Nghĩ đến điều này, Mặc Tử Hiên đột nhiên cảm thấy tức giận, đối với Kim Lệ Châu cô ta thích ai cũng chẳng sao, Diệp Hân Đồng thì không được.

“Đúng vậy a, dáng dấp cậu ta so với anh tốt hơn nhiều, đặc biệt phù hợp với hình ảnh hoàng tử trong tưởng tượng của em” Diệp Hân Đồng cố ý đùa cợt.

“Không cho phép” Anh nắm chặt tay Diệp Hân Đồng, nói rất khí phách.

Diệp Hân Đồng bật cười, cô rất thích bộ dạng này của anh.

“Hả?” Diệp Hân Đồng tươi cười.

Mặc Tử Hiên sững sốt, anh nghĩ lại bộ dạng căng thẳng vừa rồi của mình, trong lòng có chút khổ sở lạ thường, buông tay Diệp Hân Đồng ra.

Xoay người, đi về phòng mình.

Lão Kim theo sau.

Diệp Hân Đồng cảm thấy vẻ mặt Mặc Tử Hiên có vẻ là lạ, cô chạy đuổi theo.

“Này, anh sao vậy, có vẻ rất lạ” Diệp Hân Đồng chạy đến gần anh hỏi.

Mặc Tử Hiên quay lại, chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng, sắc mặt có vẻ nặng nề “Lát nữa, anh sẽ sai người tiễn em về TQ, tối nay anh sẽ tới”

“Rốt cuộc là sao?” Diệp Hân Đồng cảm thấy tình thế có vẻ nghiêm trọng.

“Ngoan, thực sự anh có chút việc, xử lý xong sẽ lập tức về TQ, hôm nay sẽ tổ chức sinh nhật cho em, em phải ngoan.” Mặc Tử Hiên rất ôn hòa, trong mắt lại có vẻ ưu sầu.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy có lẽ anh không tin tưởng cô, có lẽ cảm thấy cô làm gì cũng sai, trong lòng hơi mất mát, cô gật đầu một cái với anh.

Mặc Tử Hiên quay lại đi vào phòng, lão Kim cũng theo vào.

“Tạch” Diệp Hân Đồng nghe thấy tiếng khóa cửa.

Trong lòng cảm thấy sự khó chịu càng rõ ràng hơn.

Vừa về đến phòng, điện thoại di động của cô đổ chuông.

Là Lee Yul, Diệp Hân Đồng nghe.

“Có phải hôm nay cô về nước không?” Lee Yul vội vã hỏi.

“Ừm, tin tức của Lee Yul rất nhanh nha.” Diệp Hân Đồng lúng túng cười.

“Tôi muốn gặp cô một lần, cô ra ngoài bây giờ được không?” Lee Yul khẩn cầu.

Diệp Hân Đồng hơi do dự “Được, gặp ở gần Nguyệt Hàng Hành cung, ăn cơm xong tôi sẽ trở về”

Lee Yul vội vàng cúp điện thoại.

Diệp Hân Đồng ra cửa, liếc nhìn cửa phòng Mặc Tử Hiên đóng chặt, cô ra cổng Nguyệt Hàng Hành cung, đứng chờ Lee Yul.

“Ông cảm thấy ai là người làm?” Mặc Tử Hiên nhíu chặt mày, nghĩ mãi không ra, hỏi lão Kim.

“Địa chỉ trụ sở của chúng ta rất bí mật. Ngay cả người địa phương cũng không biết, Hàn Khoát đột nhiên chết trong thôn, máu chốt là bị đánh chết, tôi nghi là trụ sở của chúng ta đã bại lộ.” Lão Kim suy đoán.

“Trước đây muốn điều tra cái gì, không có mệnh lệnh của tôi không được ra khỏi căn cứ, huống hồ Hàn Khoát lại chết ở bên ngoài.” Mặc Tử Hiên càng nghĩ càng không thể tin nổi.

“Kẻ đánh Hàn Khoát là một tay thân thủ phi phàm, nhưng, nếu quả thật kẻ địch biết được trụ sở của chúng ta, vậy thì khó mà bình tĩnh tiếp được, hoặc cũng có thể có người muốn cảnh cáo chúng ta. Điện hạ, tốt nhất nên hoàn thành chuyện trong tầm tay thì hơn” Lão Kim lại phân tích.

“Trụ sở này là một trong những lực lượng vũ trang quan trọng của ta, không thể có chút sơ xuất nào, tôi sẽ lập tức liên lạc với bên Merce, mở một cuộc họp khẩn cấp.” Mặc Tử Hiên không an tâm.

“Điện hạ yên tâm, tổ chức bí mật của chúng ta đã lên đường sang Trung Quốc, có thể sẽ bí mật đối kháng với lực lượng của Lý trí vương” Lão Kim trấn an.

Người bạn chân chính là lúc bạn lơ lửng sẽ cho bạn một lời khuyên, lúc bạn ngã lòng sẽ đứng ra cổ vũ.

“Chuẩn bị một chút” Mặc Tử Hiên nặng nề nói.

Bất chợt, điện thoại di động của anh đổ chuông, số gọi đến rất lạ.

Mặc Tử Hiên nghi ngờ nghe.

“Ta đã giúp cậu giải quyết mối lo về sau rồi” Đối phương là một người đàn ông đã từng thay đổi giọng.

“Cái gì?” Mặc Tử Hiên đứng lúc phiền não.

“Ngày đó Hàn Khoát ra khỏi căn cứ, ta đã tự tay đánh chết, không cần phải phiền não vì việc này.” Người đàn ông kia nói tiếp.

“Cái gì? Ông là ai?” Mặc Tử Hiên kinh ngạc hỏi, thần kinh bị treo ngược cả lên.

“Một người âm thầm giúp cậu, để cậu có thể lên ngôi có thể bỏ ra tất cả, thậm chí là sinh mạng.” Người kia nói xong, cúp điện thoại.

Mặc Tử Hiên nhú mày, suy ngẫm...

“Sao thế?” Lão Kim hỏi.

“Hỏi lại Merce xem, ngày đó có phải Hàn Khoát một mình ra khỏi căn cứ không, gần đây hẳn có điều gì khác thường không?” Mặc Tử Hiên nhú mày nói tiếp “Còn nữa, gọi Merce phái người quan sát, trong thôn có xuất hiện ai kỳ quái không?”

“Dạ, tôi đi làm ngay” Lão Kim đang định quay đi.

“Còn nữa...”

Lão Kim lại quay lại, cung kính chờ nghe Mặc Tử Hiên ra lệnh.

“Chuyện giải quyết xong, tôi muốn ăn cơm với Diệp Hân Đồng, cũng có thể cùng trở về với cô ấy, hãy sắp xếp gần như ngày sinh nhật của cô ấy”

172. Chương 172: Nàng Cảm Thấy Mọi

Lão Kim nhú mày

“Có phải điện hạ quá để ý đến cô ấy không?”

“Từ đầu đến cuối cô ấy là người vô tội, tôi muốn tự mình dự một lần sinh nhật với cô ấy, sợ là sau này không còn cơ hội.” Mặc Tử Hiên ưu sầu nói.

“Vô độc bất trượng phu (Không nguy hiểm không đáng mặt đàn ông). Ban đầu chúng ta tìm cô ấy chính là để lợi dụng, xong chuyện sẽ cho cô ta biến mất, điện hạ dường như đã quên mất kế hoạch này.” Lão Kim mắt đầy sát khí.

Mặc Tử Hiên càng thêm ưu sầu “Ồ biệt thự cô ấy đã hi sinh thân mình đỡ hộ ta một dao, ta không thể nào lấy oán trả ơn”

“Điện hạ, người quá nhân từ” Lão Kim bất mãn.

“Tôi không muốn đập lên máu cô ấy mà thành công, thả cô ấy đi, đồng thời bảo vệ cô ấy cả cuộc đời, tôi đã quyết định, việc lớn ta sẽ làm theo kế hoạch, chuyện nhỏ, cứ như vậy đi.” Mặc Tử Hiên phiền não.

Lão Kim không tiếp thu nổi.

Mặc Tử Hiên càng thêm lo lắng, ánh sắc lạnh nhìn khuôn mặt nặng nề của lão Kim : “Lão Kim, hãy hứa với tôi, xong chuyện hãy bỏ qua cho Diệp Hân Đồng, đừng gây phiền phức cho cô ấy.”

Mặc Tử Hiên cần ông cam đoan.

“Nếu cô ta làm nhiều loạn tâm trí Điện hạ, cái chết là kết cục tốt nhất của cô ta.”

“Ông dám?” Mặc Tử Hiên hung tợn nói, ánh mắt đằng đằng sát khí, kiên định như đá, cái anh muốn là lời cam kết của Lão Kim.

“Thần không dám, nhưng thần tin là Cổ Phi cũng nhất định không để cho Điện hạ tự hủy hoại tương lai của mình.” Về mặt lão Kim vô cảm, quay người đi ra.

“Nếu các người thực sự làm như những gì đã nói, thì hãy để mẫu thân tự sinh ra một đứa con trái khác để thừa kế vương vị” Mặc Tử Hiên bướng bỉnh quăng một câu sau lưng lão Kim.

Lão Kim kinh ngạc quay lại.

“Điện hạ, không phải người thực sự yêu Diệp Hân Đồng chứ?”

Mặc Tử Hiên đứng lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn lão Kim “Tôi không phải yêu mà là biết ơn. Tôi nói rồi, trước khi xong việc, sẽ không yêu bất kỳ ai, nhưng nếu có kẻ nhất định muốn khiêu chiến ta... ta sẽ thử yêu.”

Lão Kim sững sốt cúi đầu.

“Tôi biết rồi, sẽ không động vào Diệp Hân Đồng”

“Hi vọng ông cũng khuyên giải mẫu thân cho tốt, đừng làm ra chuyện đáng hối hận.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói, giây phút đó, anh nở một nụ cười khát máu, tàn lạnh khác hẳn bình thường.

.....

Lee Yul nhanh chóng xuất hiện ở Nguyệt Hàng Hành cung

Cậu lo lắng đến trước mặt Diệp Hân Đồng.

“Có chuyện này vì cô muốn nên tôi chưa nói, nhưng tôi cảm thấy nếu bây giờ không nói, nhất định sẽ khiến tôi hối hận.”

Diệp Hân Đồng nhìn vẻ mặt ưu sầu của Lee yul, nở nụ cười nhạt “Tôi chỉ trở về nước, làm gì mà cứ như sinh lý tử biệt vậy?”

Cô nhạo báng.

Lee Yul kéo Diệp Hân Đồng đến biệt viện bên cạnh.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo hắn.

“Thực ra, cô có liên quan đến một kho báu, tôi sợ Mặc Tử Hiên có ý đồ không tốt với cô, đừng dễ dàng nói ra bí mật về kho báu, nếu muốn bình yên sống tiếp, hãy tránh xa cái kho báu đó ra.”

Diệp Hân Đồng hồ hững nhìn Lee Yul, cô nhớ lại những lời hắn nói với Lý Trí vương.

‘Kho báu này có liên quan đến Diệp Hân Đồng, cho nên, Mặc Tử Hiên mới giữ cô ấy bên cạnh, hắn chỉ muốn đùa bỡn cô ấy mà thôi.’

Câu nói kia cho thấy Lee Yul rất quan tâm đến cô, sự quan tâm này là thật lòng.

Mà Lý trí vượtg yêu cầu Mặc Tử Hiên phải tìm được kho báu mới truyền ngôi, nếu không phải Mặc Tử Hiên đã nói tất cả với cô, có lẽ cô đã hiểu lầm anh.

Với câu hỏi có nên tin Mặc Tử Hiên hay không, cô tình nguyện bỏ đi, bởi vì nghĩ Mặc Tử Hiên cố tình vì kho báu mà lừa gạt tình cảm của mình, cô cảm thấy khó chịu.

“Cảm ơn cậu, Lee Yul” Diệp Hân Đồng cảm động, ánh mắt long lanh.

“Tôi không muốn cô cảm ơn, mà muốn cô được bình an, không phải chịu thương tổn.” Lee Yul vẫn lo lắng.

“Bây giờ nói tổn thương hay không có vẻ quá muộn rồi, nếu thật sự như cậu nói, tôi đã thương tích đầy mình rồi, cho nên, trước khi có kết cục rõ ràng, tôi tình nguyện tin tưởng anh ấy là thật lòng với tôi, đây chính là cố chấp, dĩ nhiên, tôi hi vọng có thể ở Hàn cung cho đến khi nhìn thấy Lee yul sống một cuộc sống hạnh phúc. Nghĩ đến Hàn cung còn có cậu, tôi không sợ không có bạn bè.” Diệp Hân Đồng cười

Lee yul có cảm giác bị đả kích

“Cô cứ tin tưởng Mặc Tử Hiên vô điều kiện như thế sao? Không sợ bị tổn thương sao? Lee yul muốn nổi cáu.

“Nghĩ ngợi xa xôi như vậy, tôi cảm thấy rất nhức đầu, tôi tình nguyện vui vẻ với hiện tại.” Diệp Hân Đồng vẫn tươi cười.

“Chính trị không đơn giản như trong tưởng tượng của cô đâu” Lee Yul dốc lòng thuyết phục Diệp Hân Đồng.

“Chính trị không đơn giản như trong tưởng tượng của cô ấy, có vài người lòng dạ khó lường khoác lên thân xác u buồn đi lừa gạt cô gái hiền lành, chỉ kẻ ngốc mới nhìn không ra”.

Mặc Tử Hiên đột nhiên xuất hiện, không tìm thấy cô trong phòng, hóa ra là cô ở đây.

Anh nói xong đến bên cạnh Diệp Hân Đồng, tay khoác lên bả vai cô.

Diệp Hân Đồng lấy cùi chỏ chọc một nhát vào bụng anh.

“Anh nói ai là kẻ ngốc?” Diệp Hân Đồng trợn mắt nhìn Mặc Tử Hiên.

“Được rồi, về ăn cơm đi, anh thay đổi ý định, sẽ đi cùng em” Mặc Tử Hiên cương chế Diệp Hân Đồng quay đi.

Diệp Hân Đồng ngoảnh đầu lại nhìn Lee Yul, hần nhiên rất thương tâm.

173. Chương 173: Nàng Cảm Thấy Một Mọi (2)

Mặc Tử Hiên xoay đầu Diệp Hân Đồng lại.

Cô lại quay đi.

Mặc Tử Hiên cương chế cô quay lại, lấy tay đè chặt đầu cô.

“Thu hồi lại sự thông cảm của em đi, có vài người không đáng để em thông cảm, hần có người cha một lòng vì hần như vậy, cũng thỏa mãn rồi.” Mặc Tử Hiên hiển nhiên có chút tức giận, giọng điệu không tốt chút nào.

Diệp Hân Đồng thở dài nhìn anh.

Thật ra, nếu đã chọn Mặc Tử Hiên vẫn nên giữ một khoảng cách thích hợp với Lee Yul.

Lúc ăn cơm, đây là lần đầu tiên Cổ Phi ngồi ăn cùng bàn với họ.

Diệp Hân Đồng cảm thấy rất lúng túng.

Cổ Phi không hề nói gì, coi như Diệp Hân Đồng không tồn tại.

Sau khi ăn xong, lão Kim đi tới, bình tĩnh nói với Mặc Tử Hiên: “Tất cả đều đã chuẩn bị xong, có thể lên đường”

Cuối cùng đã có thể trở về nước.

Diệp Hân Đồng tươi cười vui vẻ.

“Em đi trước đi, một lát nữa anh tới.” Mặc Tử Hiên dịu dàng nói với Diệp Hân Đồng.

“Được”

Diệp Hân Đồng không ngờ vừa ra đến cửa lại phát hiện Yoon Jin mặt mũi tối sầm đứng đó, ánh mắt của cô với Diệp Hân Đồng càng không chút thiện cảm.

“Không ngờ, cô lại là kẻ âm mưu như vậy.” Yoon Jin lạnh lùng nói.

Diệp Hân Đồng không muốn phản bác.

Cô đi nhanh về phía xe.

“Không phải muốn tỉ thí với tôi sao?” Yoon Jin tức giận khiêu khích sau lưng Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng hơi ngẩn người: “Sẽ còn cơ hội”

“Sau khi trở về TQ sao?” Yoon Jin cười lạnh “Về TQ, cô được cấp trên che chở, không còn sợ hãi, cô tưởng là tôi sẽ thua cô sao? Còn lâu.” Yoon Jin tùy tiện nói.

Vừa mới về Hàn cung đã nghe thấy lời đồn đại, cô rất tức giận Diệp Hân Đồng, đang muốn đi tìm cô, lại bị sắp xếp cùng đi TQ.

Diệp Hân Đồng tiếp tục im lặng, chuẩn bị lên xe.

Yoon Jin kéo bả vai cô.

“Tại sao không nói gì?” Cô ta ngang bướng hỏi.

Diệp Hân Đồng quay lại, cô không sợ Yoon Jin, chỉ là không muốn để ý cô ta gây sự.

“Biết rõ là có chó cắn, tôi cần gì phải cắn lại? Chó cắn người là bình thường chứ người không bao giờ cắn chó.” Diệp Hân Đồng lạnh nhạt nói.

“Cô nghĩ sẽ lấy được Điện hạ, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, thân phận của cô không xứng đáng.” Yoon Jin khinh bỉ nói.

Diệp Hân Đồng thật sự không thể phản bác, cười khổ.

“Cô ấy xứng hay không tôi mới là người cân nhắc, chứ không phải cô.” Mặc Tử Hiên đột nhiên nói, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Diệp Hân Đồng thấy Mặc Tử Hiên ra hơi sững sốt.

“Điện hạ, chẳng lẽ người thật sự như trong cung đồn đại, vì Diệp Hân Đồng mà buông tha Kim Lệ Châu?” Yoon Jin vô cùng kinh ngạc.

“Kết quả rõ ràng rồi, đừng ồn ào, lần này sang đó, có chuyện quan trọng cần giao cho cô làm.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Không làm, nếu Diệp Hân Đồng có thể làm người phụ nữ của người, em cũng có thể. Bây giờ em không muốn nghe gì cả.” Yoon Jin ương ngạnh.

Mặc Tử Hiên lạnh mặt: “Hộ vệ Yoon nghe lệnh”

Yoon Jin mặc dù rất uất ức nhưng lập tức đứng thẳng người.

“Đi theo ta.” Mặc Tử Hiên ra lệnh, xoay người. Đi được một bước lại dừng lại, đến trước mặt Diệp Hân Đồng, dịu dàng nói: “Yên tâm, anh ủng hộ em, có anh ở đây.”

Giây phút này, Diệp Hân Đồng cảm động đến mức đỏ cả mắt.

Cô yên tâm ngồi lên xe.

Mặc Tử Hiên dẫn Yoon jin vào phòng mình, nhìn sang lão Kim. Lão Kim lấy trong túi ra một tập hồ sơ, đưa cho Yoon Jin.

Yoon Jin mở ra xem, bên trong có 10 tấm hình quân nhân cùng tài liệu.

Yoon Jin không hiểu nhìn Mặc Tử Hiên.

“Đây là 10 quân nhân đội đột nhiên mất tích, ta đoán chắc là đã tới TQ, ta muốn cô và ba cô phối hợp tìm ra 10 người này.” Mặc Tử Hiên ra lệnh.

Yoon Jin nhận hồ sơ, mắt thẳng băng nhìn Mặc Tử Hiên.

“Rốt cuộc Điện hạ và cảnh vệ Diệp có quan hệ gì? Yoon Jin thở phì phì vẻ rất uất ức.

“Bất kể ta với cô ấy quan hệ thế nào, địa vị của cô ở bên cạnh ta vĩnh viễn không dao động, đây là cam kết của tôi với cô, được rồi, chuẩn bị đi, lên đường sang TQ.” Mặc Tử Hiên nặng nề nói.

Yoon Jin hơi ngẩn người, ngẫm nghĩ một lúc, sắc mặt trở nên tốt “Ý của Điện hạ người và Diệp Hân Đồng chỉ là...”

“Đừng suy đoán lung tung ý của ta, cô chỉ cần làm theo ta là được, ra ngoài đi.” Mặc Tử Hiên có chút phiêu não.

“Vâng” Yoon Jin trở nên tươi tắn, khéo léo gật đầu đi ra.

Lão Kim chờ Yoon Jin ra khỏi tổ vệ nghi ngờ.

“Để Yoon Jin điều tra, có phải là mục tiêu quá rõ không, dù sao Lý trí vương bọn họ cũng đều biết Yoon Jin”

“Đó chính là điều tôi muốn, để cho Lý trí vương biết rõ tôi đang đã hiểu hành vi của ông ta, mặt ngoài tôi để Yoon Jin đi điều tra, nhưng thực chất sẽ để người của tổ chức âm thầm làm việc. Có Yoon Jin làm mục tiêu che mắt, người của tổ chức càng dễ dàng bí mật hành động.” Mặc Tử Hiên đã sớm có dự tính.

Nhưng, lão Kim vẫn bận tâm.

“Ông không có lòng tin với tôi sao? Được rồi. Lên đường, Diệp Hân Đồng chắc cũng đang đợi rồi.” Mặc Tử Hiên tự tin nói, đứng dậy, hăng hái như tướng quân chiến thắng.

Mặc Tử Hiên vừa lên máy bay, lập tức cho cất cánh.

Lần này trở về TQ, càng nhiều nguy hiểm.

Diệp Hân Đồng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, im lặng không lên tiếng.

Mặc Tử Hiên nâng một ly café, ngồi bên cạnh Diệp Hân Đồng.

“Tại sao không nói gì?” Mặc Tử Hiên nhếch đầu mày nhìn cô, con ngươi vẫn mang theo nét tà mị.

“Không biết vì sao, lần này trở về TQ, trong lòng em cứ cảm thấy thấp thỏm.”

Mặc Tử Hiên cười “Nếu giác quan thứ sáu của em hữu dụng, anh sẽ tìm nữ thầy bói tới xem.”

Diệp Hân Đồng hồ nghi nhìn anh “Tại sao phải tìm nữ thầy bói tới xem?”

“Bởi vì giác quan thứ sáu của phụ nữ tốt mà” Mặc Tử Hiên nhạo báng.

“Stop. Dù sao lần này em luôn gặp phải những người kỳ quái, ví dụ như người mẹ trẻ tuổi, còn một mỹ nữ hấp dẫn gọi em còn là tỷ tỷ.” Diệp Hân Đồng nghi ngờ nói, nghĩ tới hai người có thể liên lạc.

“Sao anh lại không biết em đã gặp hai mỹ nữ nhĩ, hay em lại nằm mơ?” Mặc Tử Hiên trêu.

“Đúng vậy, nằm mơ, còn mơ thấy anh biến thành đại đầu heo đấy” Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

Mặc Tử Hiên đột nhiên ôm eo cô.

“Anh hi vọng em sẽ giữ vững được cá tính phóng khoáng như thế này, bất kể tương lai như thế nào.”

“Thôi di, không biết anh đang khen hay là cách chức em.” Diệp Hân Đồng lờm một cái nói tiếp “Ngày mai em muốn trở về cục cảnh sát một chút, rất nhiều chuyện còn chưa báo cáo, cấp trên nhìn thấy em đã muốn đổ mặt tía tai rồi.”

“Cái này không vội, em là cảnh vệ có chế độ đặc biệt, không báo cáo cũng không sao, ngày mai anh muốn đi chào hỏi bác gái.”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

“Anh muốn gặp mẹ em?” Cô kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy. Con rể nào chẳng muốn gặp mẹ vợ. Anh cũng muốn nói với mẹ chuyện của chúng ta, em cũng biết anh đến TQ với mục đích lớn nhất là vì tương lai của chúng ta, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra kho báu.”

Không biết vì sao, mỗi lần nghe Mặc Tử Hiên nhắc đến kho báu, trong lòng cô luôn cảm thấy lạnh giá.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng sắc mặt tự nhiên tái nhợt hỏi “Sao vậy?:

Diệp Hân Đồng hít một hơi thật sâu, lắc đầu. Cô dựa vào bả vai mặc “Chẳng qua là cảm thấy hơi mệt mỏi, không biết vì sao, mấy ngày nay cứ cảm thấy hơi mệt mỏi.”

“Nghỉ ngơi sẽ tốt thôi. Ngồi máy bay chắc có chút khó thích ứng”

“Ừm” Diệp Hân Đồng dựa vào vai anh, nhanh chóng ngủ thiếp đi, mơ thấy một giấc mơ kỳ quái,

Trong mơ, Mặc Tử Hiên theo cô đến một vườn táo, cô hái một quả vừa to vừa đỏ, đang lúc cười vui vẻ đột nhiên trời đất quay cuồng.

“Diệp Hân Đồng, tỉnh lại đi” Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng đẩy Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng mở mắt, không biết là lúc nào, Mặc Tử Hiên bế cô lên giường.

“Tiểu Trư, chúng ta đến rồi.”

“Hả? Nhanh vậy à?” Diệp Hân Đồng đến bên cửa sổ, thấy máy bay đã hạ cánh,

Mặc Tử Hiên cùng cô lên đường.

Diệp Hân Đồng thấy anh đi đường nhỏ, đi về phía trung tâm thành phố.

“Không phải về biệt thự sao?”

Mặc Tử Hiên đặt tay lên tay Diệp Hân Đồng, cười thâm ý.

“Này, rốt cuộc đi đâu vậy, anh nói đi” Anh càng không nói, Diệp Hân Đồng càng muốn biết.

“Sắp đến rồi, em sẽ biết ngay” Mặc Tử Hiên vẫn cười không nói.

Xe nhanh chóng đi qua trung tâm thành phố.

Mặc Tử Hiên dừng ở một khách sạn quốc tế.

Dắt tay Diệp Hân Đồng xuống xe.

Diệp Hân Đồng vừa bước xuống, nước ở bể đột nhiên phun, phối hợp với âm nhạc, cột nước phun cảm giác rất có tiết tấu.

Diệp Hân Đồng cười “Em biết rồi, hôm nay là sinh nhật em, anh cố ý sắp xếp sao? Tại sao lại mời cơm em ở khách sạn sang trọng thế này?”

Diệp Hân Đồng vui vẻ kéo anh đi tiếp.

Mặc Tử Hiên say đắm trong nụ cười của cô. Ánh mắt càng trở nên nóng bỏng chăm chú.

Tiếp tục đi vào khách sạn, bên trong hơn 100 nhân viên xếp thành mấy hàng chỉnh tề.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc che miệng, quay đầu nhìn Mặc Tử Hiên “Anh làm xiếc gì ở đây thế, vụ này cũng lớn quá đi.”

“Báo cáo” Một giọng nam phát ra.

“Tôi ở bộ phận quản lý khách sạn Ngô Khải Hoa”

“Tôi là bếp trưởng Trương Kiến Hoa”

“Tôi là quản lý Phòng khách Trương Mẫn Minh”

Mọi người nhất nhất báo cáo.

Diệp Hân Đồng càng nghe càng kinh ngạc, Mặc Tử Hiên rốt cuộc muốn làm gì.

“Anh mua khách sạn này cho em. Ở đây đầu bếp từ nước Pháp đến Anh quốc, Nhật Bản thậm chí Ấn Độ đều có, em muốn học gì cũng có thể, dù sao đều là của em, nếu học tập mệt mỏi, đã có sẵn một phòng VIP, em muốn nghỉ ngơi lúc nào cũng được.” Mặc Tử Hiên cười nói.

“Anh cho em? Tại sao?” Diệp Hân Đồng không thể tin nổi.

“Bởi vì anh nhớ em từng nói, muốn có một nhà hàng của riêng mình, em là người phụ nữ của anh, ngay đến nguyện vọng này cũng không thể thỏa mãn thì làm sao có tư cách làm người đàn ông của em nữa.” Mặc Tử Hiên thâm tình nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng của anh, cô có vẻ nặng nề như suy nghĩ điều gì.

“Sao? Vui đến ngơ ngẩn thế à?” Mặc Tử Hiên cười cứng chiều.

“Em chỉ muốn nói cái khách sạn này rất đắt tiền, anh đã có nhiều tiền như vậy, tại sao còn phải tìm kiếm kho báu?” Diệp Hân Đồng hồ nghi.

Mặc Tử Hiên sững sốt “Nghe nói, cái kho báu đó có những khối Lam Bảo Thạch cỡ miệng bát, Dạ Minh Châu như cánh tay, một bảo vật bất kỳ cũng vô giá, hơn nữa, số bảo vật đó đếm không hết.” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Thật không? Nếu nói vậy, cha em, cha anh, và cả cái người cao thủ lập kế hoạch kia chỉ cần cầm đại cái gì đó thì cả đời không cần làm việc, tại sao ba em còn phải làm cảnh sát.”

“Ba người họ hứa hẹn với nhau sẽ không động đến bất kỳ vật gì bên trong, còn nữa...” Mặc Tử Hiên định nói lại thôi.

“Còn cái gì?”

“Không có gì. Có nhiều thứ bây giờ anh vẫn chưa thể xác định, chỉ có những người đó mới nói rõ được, chuyện kho báu khi nào tìm được nói sau, quà tặng này em thích không?” Mặc Tử Hiên nói sang chuyện khác.

“Thích, nhưng quá giá trị, em không thể nhận.” Diệp Hân Đồng do dự rồi kiên định nói.

“Đây là anh tặng, em dám không nhận, nếu không có phải em muốn, anh cho đại kẻ thứ 5 bước vào cửa.” Mặc Tử Hiên ngang ngược nói.

Nói xong nhìn ra ngoài cửa.

Diệp Hân Đồng do dự nhìn anh.

“Một”

“Hai”

Diệp Hân Đồng cũng nhìn người bên ngoài đi vào.

Tính khí Mặc Tử Hiên thế nào cô cũng biết một chút “Được rồi, được rồi, em nhận là được chứ gì”

Cô thực sự thua anh, không nói nổi cảm giác khác thường.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười sáng lạn.

Anh hôn lên mặt cô một cái “Đây mới là tiểu thư của anh”

“Đưa em đến đây còn có cơm ăn không?” Diệp Hân Đồng hồ nghi hỏi.

“Anh tặng quà cho em, dĩ nhiên em phải mời cơm, bây giờ em là bà chủ khách sạn, muốn ăn thì em tự xuống bếp làm đi.” Mặc Tử Hiên xấu xa nói.

174. Chương 174: Thả Lỏng

Trong lòng Diệp Hân Đồng cảm thấy đặc biệt ngọt ngào “Được, anh chờ em, một lúc nữa em sẽ mang đồ ăn thật ngon ra.”

Mặc Tử Hiên mỉm cười gật đầu, nhìn bóng lưng Diệp Hân Đồng của anh từ từ biến mất.

Ánh mắt thâm thúy, sâu nảo, nặng nề mang theo cả tình cảm không thể bỏ qua.

“Điện hạ, người bồi thường cho cô ấy cũng quá lớn rồi, có làm cảnh sát cả đời cũng không thể mua nổi cái phòng bếp.” Lão Kim lên tiếng sau lưng anh.

“Nếu quả thật phải dùng toàn bộ tiền bạc để cân nhắc, 1/3 bảo tàng của ba cô ấy, ông cảm thấy cô ấy có mua được hay không? Kể cả mua mấy trăm cái khách sạn như thế này cũng chỉ là chuyện không đáng kể.” Tâm tình Mặc Tử Hiên không tốt, trong giọng nói mang theo cả châm chọc.

Lão Kim không nói gì.

Tâm trạng Mặc Tử Hiên vô cùng nặng nề.

“Ngày mai dự tính sẽ gặp mặt Diệp Tuyên, kho báu ngày càng gần chúng ta, những kẻ dòm ngó của chúng ta, bị chúng ta nhòm lại cũng nóng lòng muốn tỉ thí, kịch hay sẽ sớm trình diễn thôi.”

Mặc Tử Hiên nhếch miệng châm chọc, vẻ mặt lại có vẻ nhẹ nhõm như chơi một trò chơi.

“Tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ, đảm bảo tuyệt đối không có sơ hở.” Lão Kim nói xong bỏ đi, ông thực sự không ưa nổi sự ân ái của Mặc Tử Hiên với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng vào nhà bếp, nghĩ xem nấu món gì ngon cho Mặc Tử Hiên ăn.

Đầu bếp nghe lệnh cô lấy ra cá, gà, trứng cút, rau cải, đậu, cải trắng.

Nhưng cô vừa định ướp gia vị cho cá thì mùi cá tanh xộc vào mũi khiến dạ dày Diệp Hân Đồng cuộn cuộn.

Cô nhanh chóng chạy đến chỗ thùng rác muốn nôn mà không nôn được.

Cảm giác buồn nôn mà không nôn ra được rất tệ, thấy Diệp Hân Đồng tạm ngừng, đầu bếp đã ướp gia vị giúp cô, cũng cắt 36 đường trên thân cá, đem cá hoa vàng vào chảo rán, đến khi màu sắc cá vàng óng, đổ ngô, cà rốt sắt nhỏ, đậu phụ đã xào qua vào, cuối cùng đổ sốt cà chua đặc chế.

Nồi cá hoàng kim thơm ngào ngạt được bắc ra.

“Cảm ơn” Diệp Hân Đồng nói với đầu bếp, mặc dù dùng công thức của cô nhưng không phải tự cô thao tác.

Cô chỉ đứng đó chỉ đạo.

Nhanh chóng, cá hoàng kim, canh gà hầm, gạch cua đậu hũ và cải trắng nấu rượu chua cay đã làm xong.

Mấy đầu bếp giúp một tay bưng lên.

“A, thơm quá.” Mặc Tử Hiên nhìn một bàn đồ ăn cảm thán.

“Xấu hổ quá, em chỉ nói miệng thôi, bởi vì hôm nay không khỏe lắm, lần sau nhất định tự mình xuống bếp nấu cho anh ăn.” Diệp Hân Đồng khiêm tốn cười.

Ngồi xuống ăn.

Diệp Hân Đồng dùng đũa gắp một miếng cá.

Chua chua ngọt ngọt vốn ăn rất ngon, nhưng mà, Diệp Hân Đồng cảm thấy cá hôm nay đặc biệt tanh, cô thấy hơi buồn nôn.

“Sao vậy? Sắc mặt em không tốt” Mặc Tử Hiên cũng quan sát thấy sự bất thường của cô.

“Không biết, cảm thấy sáng nay tự dưng không có tinh thần, có lẽ mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt.”

“Thật xin lỗi.” Mặc Tử Hiên có chút áy náy “Lần này đưa em đến Hàn cung cũng chưa để em nghỉ ngơi cho tốt, sau này sẽ không như vậy.”

Diệp Hân Đồng rất cảm động. Không biết vì sao cô lại trở nên dễ cảm động như vậy.

“Trách nhiệm của em thôi mà. Cảm ơn anh đã cho em một kinh nghiệm đặc biệt.” Diệp Hân Đồng cười nói.

Mặc Tử Hiên cúi đầu, mỉm cười.

“Phải rồi, ngày mai đến thăm bác gái, anh muốn mua ít đồ mà bà thích, bà thích nhất cái gì?” Mặc Tử Hiên có tính toán hỏi.

“Mẹ em à? Mẹ em rất hiếu khách, không cần thứ gì cả, bà nói bà không thiếu gì, chỉ cần đừng để bà lo lắng là được rồi.” Diệp Hân Đồng cười nói, đột nhiên như nhớ ra cái gì, giả hoạt hỏi: “Anh đang căng thẳng à?”

“Không có, chỉ là muốn lần đầu gặp mặt để lại ấn tượng tốt. Con rể ưu tú như anh, tìm đâu ra, đốt đèn lồng cũng không thấy.” Mặc Tử Hiên phô trương.

“Ăn cơm đi”

Cơm nước xong, Mặc Tử Hiên đưa Diệp Hân Đồng về biệt thự của anh, Diệp Hân Đồng để ánh mắt bên ngoài xe.

Trời mùa hè, mặc dù đã 7h, bầu trời mới bắt đầu tối.

Một tấm biển quảng cáo lớn thu hút sự chú ý của Diệp Hân Đồng.

Một người phụ nữ bụng to đang hạnh phúc vuốt bụng mình.

Diệp Hân Đồng đột nhiên phát hiện kinh nguyệt tháng này của mình không thấy, không phải cô mang thai chứ?

Buồn nôn, mệt mỏi, những món ăn ngày thường cô rất thích đột nhiên hôm nay lại không có hứng thú, càng nghĩ Diệp Hân Đồng càng thấy giống.

Cô quay lại, nhìn Mặc Tử Hiên.

Không phải cô thực sự mang thai con của anh chứ.

“Sao? Tại sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó?”

“Em...” Khoan đã, cần phải xác định thời điểm nào nên nói, nếu không phải mang thai thật, Mặc Tử Hiên nhất định sẽ cười nhạo cô, cô cũng xấu hổ không còn đường sống, chờ đến bệnh viện kiểm tra rồi nói sau.

“Em đang suy nghĩ, có lẽ nên nói một tiếng với Vũ Văn Thành”

Mặc Tử Hiên cười, ôm bả vai cô.

“Dù sao ván đã đóng thuyền rồi, những gì phải nói với hân em cũng đã nói”

Diệp Hân Đồng nhìn anh cười xấu xa, không hiểu đang hài lòng cái gì? Dù sao bộ mặt này cũng thật đáng đánh đòn.

Diệp Hân Đồng lấy điện thoại vẫn dùng bên HQ, nghĩ bây giờ đã về TQ, cô có thể dùng điện thoại của mình, đầu tiên phải gọi đi đâu nào.

“Em hỏi anh, điện thoại di động trước đây của em đâu?” Hồi đó, Mặc Tử Hiên sợ Vũ Văn Thành dây dưa với Diệp Hân Đồng nên đã lấy mất.

“Cô này, cái điện thoại của em cũ như thế rồi, anh mua cho em cái mới.”

Diệp Hân Đồng nghi ngờ nhìn anh.

Mặc Tử Hiên lại nở một nụ cười vô tội, nói với tài xế: “Đến cửa hàng điện thoại di động”

Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

175. Chương 175: Thả Lỏng (2)

Cô dùng chiếc điện thoại bên Hàn Quốc gọi, dù sao phủ sóng toàn cầu cũng có thể dùng được.

Vũ Văn Thành nhận được điện thoại của Diệp Hân Đồng thì kinh ngạc.

“Sếp” Diệp Hân Đồng chào hỏi.

Mặc Tử Hiên dí sát lỗ tai vào điện thoại, Diệp Hân Đồng lườm anh một cái.

“Ừ, nhận được điện thoại của em thật bất ngờ.” Vũ Văn Thành vẫn giữ cái giọng 10o như cũ, nhưng mà, nghe ra tâm tình anh rất tốt.

“Hôm nay tôi về nước” Diệp Hân Đồng nói thẳng vào vấn đề.

“Hả? Thật không? Ở đâu? Bây giờ anh đi đón em” Vũ Văn Thành vui vẻ khác thường.

“Không cần, tôi đang ở biệt thự của Mặc Tử Hiên. Hai ngày sau sẽ đến sở cảnh sát báo cáo với anh.” Diệp Hân Đồng khách sáo nói.

“Trở về là tốt rồi.”

“Vậy tôi cúp máy trước”

“Đợi đã. Vũ Văn Thành nóng nảy kêu “Ăn tối chưa?”

“Rồi. Cảm ơn sếp quan tâm”

Vũ Văn Thành im lặng rất lâu.

“Gần đây có về thăm bác gái không? Anh muốn có cơ hội cùng em về.” Vũ Văn Thành xấu hổ nói.

“À. Cái này... Cảm ơn anh đã chăm sóc mẹ tôi lúc tôi không ở đây. Gần đây chắc anh cũng bận chuẩn bị kết hôn, thật tốt, trở về có thể uống rượu mừng của anh.” Diệp Hân Đồng bô lô ba la.

“Cái gì?” Vũ Văn Thành kinh ngạc.

“Chẳng phải anh nói sắp kết hôn với Đề Na sao? Chúc mừng anh, tôi nhất định sẽ chuẩn bị quà.”

“Cái gì?” Vũ Văn Thành càng thêm khiếp sợ “Anh làm sao có thể kết hôn với Đề Na? Em nghe đâu cái tin đó thế?”

“Chẳng phải lần trước gọi điện anh nói với tôi sao? Chẳng lẽ tôi nghe nhầm?” Diệp Hân Đồng càng thêm kinh ngạc, cô nhớ ngày đó anh nói trừ cô trở về uống rượu mừng..., chẳng lẽ cô nhớ nhầm?”

“Bây giờ em ở đâu? Anh đến ngay.” Vũ Văn Thành phiền não nói.

“Tôi đang trên đường về biệt thự, hôm nay cũng muộn rồi, tôi lại vừa ngồi máy bay về, rất mệt. Để mai, ngày mai tôi đến sở cảnh sát, báo cáo với anh, được không?”

“Tút TUT TUT”

Vũ Văn Thành đã cúp điện thoại.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn lại điện thoại đã ngắt.

“Vũ Văn Thành đúng là người kỳ quái, nói chuyện thì lâu mà cúp thì nhanh thế” Diệp Hân Đồng quát vào cái điện thoại.

“ha ha ha” Tiếng cười của Mặc Tử Hiên bên cạnh sang sảng.

Diệp Hân Đồng nghi ngờ nhìn anh “Anh cười cái gì? Có gì đáng cười?”

“Anh cười vì bên cạnh em thật là nhiều hoa hiếm thấy” Mặc Tử Hiên cười càng thêm quá đáng.

“Đúng vậy, anh là loài hoa hiếm nhất bên cạnh em”

Mặc Tử Hiên không cười được nữa.

“Này, em là bạn gái kiểu gì, lúc nào cũng nhe nanh gươm vuốt với anh, không có anh có lợi lấy một lần”

Diệp Hân Đồng hơi xấu hổ, cũng hơi sững sốt: “Ai bảo anh luôn bắt nạt em, thường thì người không động mình, tỷ luôn luôn là người không động vào em, em cũng không động đến, nếu động vào em, kết quả thế nào anh cũng thấy đấy”

“Tỷ? Chị em? Anh choáng quá” Mặc Tử Hiên cười giòn.

Xe vừa tới biệt thự, Vũ Văn Thành cũng đã đợi ở đó.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, Vũ Văn Thành cũng nhanh quá đi.

Vũ Văn sốt ruột thâm tình nhìn Diệp Hân Đồng.

“Anh có lời muốn nói với em” Anh trực tiếp bỏ qua Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành, đã lâu không gặp, bộ dạng của anh thật là vui tai vui mắt, chỉ có điều sao trông anh đứng đó rồi rầm thế?

“Được”

“Không được” Mặc Tử Hiên ôm bả vai Diệp Hân Đồng đột nhiên lên tiếng.

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hiên, ánh mắt anh rời xuống, nhìn vào cánh tay đang khoác vai Diệp Hân Đồng, trong mắt xuất hiện địch ý.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng.

“Bạn gái tôi ở cạnh một nam sĩ ưu tú như vậy, tôi không thể yên lòng, anh muốn nói gì thì nói luôn đi, dù sao anh nói với cô ấy xong, cô ấy cũng sẽ nói với tôi.”

Mặc Tử Hiên tà mị nói, trong mắt anh đầy ý tứ.

Không biết vì sao, so Vũ Văn Thành với Lee Yul, anh cảm thấy lực sát thương của Vũ Văn Thành lớn hơn, anh không làm sao quên được cô cùng với Vũ Văn Thành.

“Cái gì? Các người...”

“Chúng tôi đi lại với nhau rồi.” Mặc Tử Hiên tiếp lời, rất hài lòng.

Ánh mắt Vũ Văn Thành rất bi thương, anh không tin, hơn 1 tháng ngắn ngủi, không thể nào lại có chuyển biến lớn như vậy.

“Anh ta nói thật ư?” Vũ Văn Thành muốn chứng thực với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc bởi ánh mắt khổ sở của anh, cô hơi sững sờ gạt đầu một cái.

“Anh không đồng ý” Vũ Văn Thành nói với ánh mắt sắc bén, nắm chặt quả đấm, cả người như bị bao phủ bởi ngọn lửa rồi rầm.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, chẳng lẽ cô phải hỏi ý kiến của hắn?

Đôi mắt anh ửng đỏ, ngũ quan đậm nét bị kéo dài càng thêm rõ ràng, như một kẻ phục thù bước ra từ tiểu thuyết. Những lời muốn phản bác của Diệp Hân Đồng nuốt vào trong bụng.

“Có đồng ý hay không không phải anh nói” Mặc Tử Hiên tranh cãi với Vũ Văn Thành.

“Nhưng Diệp bá mẫu đã đồng ý hôn sự của chúng ta.” Vũ Văn Thành quang minh chính đại nói, không hề lùi bước, ánh mắt sắc bén thể hiện rõ sự cố chấp.

Diệp Hân Đồng nhú mào, chẳng lẽ trong điện thoại ý của anh là muốn kết hôn với cô, cho nên chờ cô trở về mới nói.

Hôn nhân của cô cũng chẳng khác gì trò đùa, cô không hề nói muốn lấy Vũ Văn Thành a.

“Đợi chút, sếp, anh đang nói đùa à?” Diệp Hân Đồng tới trước mặt Vũ Văn Thành, hồ nghi lo sợ ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt anh.

“Em cảm thấy anh giống đang nói đùa lắm sao?” Bộ dạng Vũ Văn Thành lạnh lùng, ánh mắt kiên định, đầy tức giận nổi nóng.

“Anh rõ ràng kết giao với Đề Na, sao đột nhiên lại kéo vào tôi.” Diệp Hân Đồng rốt cuộc không nhịn được hỏi ra.

Mặc Tử Hiên đột nhiên kích động muốn cười to.

Anh đứng một bên, chờ xem kịch hay.

Vũ Văn Thành nhú chặt lông mày, hô hấp trở nên bất quy tắc “Đề Na?”

Anh có vẻ khổ sở, như thể nhục nhã nhớ lại lúc cùng Đề Na.

Diệp Hân Đồng hơi ngượng ngùng nói “Không phải hôm sinh nhật cô ta, hai người ở chung với nhau sao?”

Vũ Văn Thành đột nhiên ý thức được Diệp Hân Đồng ngày đó đã nhìn thấy.

Anh từ từ chuyển ánh mắt một mực nhìn Mặc Tử Hiên đang ra vẻ hả hê, rốt cuộc đã hiểu rõ, Mặc Tử Hiên tại sao muốn bỏ thuốc cho anh, cũng hiểu, Mặc Tử Hiên đột nhiên đưa Diệp Hân Đồng đi là vì cái gì.

“Anh thật hèn hạ.” Mấy chữ này tựa như được rít qua kẽ răng.

Mặc Tử Hiên căn bản chẳng sao cả, nhếch mày, nhếch miệng “Tôi không cho là thế”

Vũ Văn Thành bước mấy bước, tung một nắm vào mặt Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên lùi về sau mấy bước.

Được, từ trước anh đã nhìn Vũ Văn Thành không thuận mắt, đánh thì đánh, để xem cuối cùng Diệp Hân Đồng thương tiếc ai.

Mặc Tử Hiên cũng xông lên, hai người kẻ đâm người đá, võ công đẹp mắt. Diệp Hân Đồng không thể xen vào trận đấu kịch liệt này được.

“Này, hai người đừng đánh nữa.” Diệp Hân Đồng cũng chỉ làm được thế.

Đánh tới đánh lui, hai người lao vào ghì lấy nhau.

Diệp Hân Đồng gào đến vỡ cổ họng cũng vô ích.

Cô cảm thấy không thể hiểu nổi sao họ lại đánh nhau. Diệp Hân Đồng trừng mắt nhìn hai người ôm nhau lẫn qua lẫn lại dưới đất, cách làm tốt nhất có lẽ là cô nhắm mắt làm ngơ, biến khỏi chỗ này.

Diệp Hân Đồng đi thẳng vào biệt thự.

Vũ Văn Thành phát hiện Diệp Hân Đồng bỏ đi, nóng nảy đứng lên muốn giải thích.

Mặc Tử Hiên kéo Vũ Văn Thành: “Vũ Văn Thành, kỹ thuật của Đề Na không tệ, anh nên cảm ơn tôi đã mang đến cho anh một đại mỹ nữ.”

Vũ Văn Thành hất tay mặc “Anh làm vậy rốt cuộc là có mục đích gì? Một công tử đào hoa như anh chỉ mang đến cho Diệp Hân Đồng những tổn thương”

Mặc Tử Hiên sững sờ.

Anh tốn bao tâm tư để Diệp Hân Đồng yêu anh, nhưng mà, kết cục thế nào anh rất rõ ràng, anh không thể mang lại cho cô cái gì.

Mặc Tử Hiên đột nhiên chăm chú nhìn Vũ Văn Thành, dáng dấp hấn quả là đẹp trai, gia cảnh giàu có, mẫu chốt là vô cùng si tình với Diệp Hân Đồng, có lẽ, anh không nên đùa giỡn với cái tính khí trẻ con này.

“Anh thật sự thích cô ấy sao?” Mặc Tử Hiên đột nhiên nặng nề hỏi.

Trên mặt anh bị đánh chỗ xanh chỗ tím, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Vũ Văn Thành châm chọc cười “Tôi không cần thiết phải nói với anh”

Mặt Vũ Văn Thành cũng không dễ nhìn hơn chút nào.

Mặc Tử Hiên đến gần Vũ Văn Thành, rất gần, mặt hai người chỉ cách vài cm “Tôi có thể tặng Diệp Hân Đồng cho anh, nhưng anh phải đồng ý với tôi một điều kiện”

Vũ Văn Thành không hề nể nang, sắc bén nhìn Mặc Tử Hiên, chờ xem hấn nói ra cái điều kiện hoang đường gì.

Nghĩ đến Diệp Hân Đồng sẽ ở bên Vũ Văn Thành, Mặc Tử Hiên đột nhiên cảm thấy trong lòng không thể bỏ được “Ha ha ha, tôi chỉ đùa thôi, anh cũng tin sao, Vũ Văn Thành, anh nhu nhược hơn so với tưởng tượng của tôi đấy”

Vũ Văn Thành vung một quả đấm.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng lùi về phía sau.

“Tôi đột nhiên nghĩ ra, vì sao lại phải đánh nhau với anh, lãng phí sức lực, ở cùng với Diệp Hân Đồng nhu nhược, hại tôi cũng ra cái dạng này như các người. Bây giờ ta chỉ cần về nhà là có thể cùng Diệp Hân Đồng chàng chàng thiếp thiếp” Mặc Tử Hiên cố ý nói, nhìn sắc mặt Vũ Văn Thành trở nên tái mét.

Anh cười, xoay người chạy vào biệt thự, nhanh chóng đóng cửa.

176. Chương 176: Thả Lỏng (3)

Anh lên lầu, lại thấy Diệp Hân Đồng đang đứng bên cửa sổ.

“A, A, trên mặt đau quá, ngực cũng bị thương, bụng cũng bị thương, cái tên Vũ Văn Thành này ra tay nặng quá.” Mặc Tử Hiên cố ý kêu la đến gần Diệp Hân Đồng, tranh thủ sự thương cảm của cô.

Diệp Hân Đồng quay lại, thấy đầy vết thương trên mặt Mặc Tử Hiên kinh ngạc, sau đó lờm anh một cái.

“Đáng đời, đánh không lại thì sớm nhận thua đi, sếp em chưa thấy thua ai bao giờ” Diệp Hân Đồng liếc một cái đi vào phòng trong lấy hộp y tế.

Mặc Tử Hiên đi theo cô.

“Em đang chê bai anh đề cao hấn sao? Nghe thấy hấn nguyện ý cưới em vui vẻ lắm hả?”

Diệp Hân Đồng đột nhiên dừng bước, khẽ nhíu mày.

“Em cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao sếp em lại nói như vậy, rõ ràng em với anh ta đã chia tay.”

“Vì em chia tay không dứt khoát, không chịu nói rõ ràng, khiến hấn còn hi vọng.” Mặc Tử Hiên cảm giác mình càng nói càng tức.

“Hấn đã cùng Đề Na như vậy, em cũng thấy nhìn đủ rõ rồi, ngày mai về nhà xem lại, em có thể tưởng tượng được mẹ em sau khi biết anh sẽ hoảng thế nào..” Diệp Hân Đồng nói xong đi tiếp.

Mở cửa, đi vào, lưu loát lấy hộp y tế ra.

“Xem ra, anh muốn so với Vũ Văn Thành quả là nhiệm vụ khó khăn đi”

“Ừm, khôngtrg dễ dàng” Diệp Hân Đồng cầm cùn sát trùng cho Mặc Tử Hiên.

“Á, đau quá, em nhẹ một chút” Mặc Tử Hiên vô lại nói “Lần đầu tiên anh mang cái gương mặt thế này, Vũ Văn Thành thật là kiên quyết”

Diệp Hân Đồng nhớ đến biểu hiện đau lòng của Vũ Văn Thành, nhíu mày.

Cô mở to hai mắt nhìn Mặc Tử Hiên.

“Anh cảm thấy Vũ Văn Thành nghĩ thế nào về em? Rõ ràng anh ta có Đề Na, nhưng mà, em lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng của em.”

Mặc Tử Hiên sững sốt, xịu mặt xuống có vẻ tức giận.

“Anh cảm thấy em có phải nghĩ quá nhiều về hắn rồi không, bất kể hắn nghĩ về em thế nào, trong lòng em cũng chỉ được có anh. Có nhiều người không giải thích được, muốn trái cầm, phải ôm cũng là ý tưởng tốt đẹp trong xương tủy đàn ông, không nên quan tâm.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, em còn muốn nhắc đến người đàn ông khác anh sẽ tức giận đấy.” Mặc Tử Hiên quay lại nói, trong lòng ẩn núp những lo âu.

“Được rồi” Diệp Hân Đồng nghiêm túc bôi thuốc lên mặt Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên cảm động nhìn dáng vẻ chăm chú của cô. Phụ nữ với vẻ mặt nghiêm túc rất động lòng người.

Môi anh tiến gần Diệp Hân Đồng, ai cũng biết trong lòng anh lúc này nghĩ gì.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, nhớ tới chuyện mình có thể đang mang thai.

Cô mạnh tay hơn

“Á, đau quá, em đang mưu sát chồng à?” Mặc Tử Hiên kêu lên.

Diệp Hân Đồng nhìn khuôn mặt so với phụ nữ còn yêu mị hơn của Mặc Tử Hiên, xoay một vòng, đứng lên “Em muốn ngủ, anh đi ra ngoài đi”

Mặc Tử Hiên tà mị đứng dậy “Cùng nhau ngủ đi. Vận động xong ngủ sẽ ngon hơn”

Cô biết ngay trong đầu anh đầy những chuyện này.

Cô đẩy người anh ra.

“Thôi đi, hôm nay mệt chết đi, em muốn ngủ”

Mặc Tử Hiên bị đẩy ra cửa, anh bám vào khung cửa.

“Không vận động cũng được, chỉ ôm ngủ thôi, yên tĩnh ngủ” Anh vô lại la ầm lên.

Diệp Hân Đồng hơi u sầu, trong lúc cô u sầu, Mặc Tử Hiên đã nhanh chóng xoay người chui vào phòng cô, cũng nhanh chóng cởi quần áo chạy vào phòng tắm.

Diệp Hân Đồng không làm gì được đành cười.

Lúc Mặc Tử Hiên ra ngoài, quanh anh chỉ quần khăn tắm, hấp dẫn y như lần đầu gặp.

Diệp Hân Đồng cầm quần áo lên, cũng đi vào phòng tắm.

Mặc Tử Hiên chặn trước mặt cô.

Diệp Hân Đồng lườm một cái, bước sang bên cạnh, đi vào phòng tắm.

Mặc Tử Hiên lại chặn trước mặt.

“Làm gì thế?” Diệp Hân Đồng không hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

“Thân ái, hôm nay em mệt như vậy, để anh hầu hạ em, đảm bảo giúp em sạch bóng” Mặc Tử Hiên cười hề hề.

“Đừng buồn nôn như vậy, hôn cái đầu anh. Em tắm một lúc là xong”

Diệp Hân Đồng không rơi vào bẫy của anh. Cô bước nhanh vào phòng tắm, khóa cửa lại.

“Này” Mặc Tử Hiên la ầm lên, đảo mắt một cái nghĩ ra ý tưởng xấu.

Anh gõ cửa phòng tắm.

“Diệp Hân Đồng, anh muốn đi vệ sinh, cho anh vào.”

“Anh sang phòng bên cạnh.” Diệp Hân Đồng không thèm để ý, giọng buồn buồn.

Mặc Tử Hiên nghe tiếng nước chảy bên trong.

Đi lòng vòng trước cửa phòng tắm.

“A” Mặc Tử Hiên la ầm lên.

“Này, anh chết chưa?” Diệp Hân Đồng căn bản không bị lừa, coi anh như kẻ đùa cợt dở hơi.

Mặc Tử Hiên không lên tiếng.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng tắm rửa.

“Này” Cô kêu.

Mặc Tử Hiên vẫn không nói gì.

Diệp Hân Đồng hơi căng thẳng, cô quần vội khăn tắm ra mở cửa.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng vọt vào phòng tắm, nở nụ cười đắc ý.

“Này, cái trò chơi này của anh thật đáng ghét. Lần nào cũng chơi, em cảm thấy nhàm quá.” Diệp Hân Đồng ra khỏi phòng tắm.

“Chơi trăm lần không chán, em tắm xong chưa, lại tắm tiếp” Mặc Tử Hiên kéo cô vào phòng tắm.

“Không cần, em xác định là sạch sẽ rồi, muốn tắm thì anh đi mà tắm” Diệp Hân Đồng lườm một cái.

“Sạch thật rồi chứ?” Anh nhú mày xấu xa hỏi.

Diệp Hân Đồng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Cô lườm anh một cái “Liên quan rắm rì đến anh”

Vừa dứt lời, cô bị Mặc Tử Hiên ôm lấy “Vậy thì trực tiếp sử dụng”

“Cái gì, dùng đầu anh á... thả em xuống”

“Lập tức” Mặc Tử Hiên ôm ái thả cô lên giường, cơ thể đè ép cô, hô hấp nặng nhọc, ánh mắt trở nên mơ màng.

Diệp Hân Đồng đẩy mặt anh ra.

“Không được, hôm nay em mệt muốn chết”

“Không việc gì, buông lỏng một chút, một lúc sẽ không thấy mệt nữa” Mắt Mặc Tử Hiên lóe sáng.

177. Chương 177: Đột Nhiên Xuất Hiện

Diệp Hân Đồng nhớ tới trong bụng có thể đang mang một thai nhi, cô không muốn.

“Đừng quậy, em thật sự muốn ngủ, đầu đau sắp vỡ rồi, chờ mấy ngày đi, mấy ngày nữa em nhất định sẽ cùng anh”

Mặc Tử Hiên lấy tay sờ đầu cô, ân cần hỏi: “Có phải bị bệnh không? Hay là anh...”

“Không cần, nghỉ ngơi một chút là được rồi, em thật sự muốn ngủ, được không?” Diệp Hân Đồng lật người, đắp chăn, được một phút, cô thực sự ngủ thiếp đi.”

Mặc Tử Hiên thương tiếc nằm xuống bên cạnh cô.

Ngày mai sẽ phải đi gặp Diệp Tuyền rồi, anh thấy hơi kích động, cũng hơi căng thẳng.

Vũ Văn Thành vẫn đứng bên ngoài biệt thự, ánh mắt không rời một gian phòng không có đèn.

Anh không ngừng than thở, làm thế nào giải thích đây?

Cho đến khi đèn tắt hết.

Vũ Văn Thành cô đơn đứng ở cửa biệt thự.

Đột nhiên, sau lưng anh thoáng một bóng người.

“Ai? Ở đâu?” Vũ Văn Thành cảnh giác nhìn bốn phía.

Đột nhiên một chiếc xe máy từ trong bóng tối lao ra, nghênh ngang rời đi, theo trực giác của cảnh sát, Vũ Văn Thành lập tức lên xe chạy theo.

Chiếc xe máy trước mặt không nhanh không chậm hiện ra, lượn lờ lạng lách như cố ý chơi anh.

Vũ Văn Thành tăng tốc, chiếc xe máy trước mặt cũng tăng tốc, chiếc xe đó đã được gia cố lại, anh không đuổi theo được.

Chiếc xe máy lao vào trung tâm thành phố, vẫn như cũ, không nhanh không chậm, đến khi Vũ Văn Thành sắp mất dấu, chiếc xe máy lại cố tình lượn lờ ra trước mặt, cho đến đây quán bar ở trung tâm thành phố.

Chiếc xe máy biến mất.

Vũ Văn Thành từ từ lái xe tìm kiếm, rốt cuộc ở trước quán bar ‘Memory’ thì thấy chiếc xe máy kia.

Anh xuống xe, mặt nghiêm túc đi vào quán bar.

Bên trong có rất nhiều thanh niên kích động, hưng phấn rồi lại kích động.

Âm nhạc sập sình đình tai, đập vào trái tim những người trẻ tuổi, trong quán rượu, chủ yếu là những người đàn ông ngả lòng, những người phụ nữ ưa thích kích thích, thanh niên độc thân, và cả những người tâm trạng kích động.

“Trai đẹp, mời tôi một chén được không?” Một mỹ nữ chân dài, lại trang điểm rất mê hoặc, lẳng lơ đến trước mặt Vũ Văn Thành, quăng ra một ánh mắt lúng liếng.

Vũ Văn Thành không buồn nhìn cô ta lấy một cái, ánh mắt sắc bén quét qua đám đông, muốn tìm ra chút dấu vết.

Mỹ nữ kia nhìn Vũ Văn Thành như vậy cũng chẳng lấy làm thú vị bỏ đi.

Đột nhiên, trên sân khấu truyền đến một loại nhạc khác thường, một cô gái mặc bikini hấp dẫn đột nhiên đi ra, mang theo một chiếc mặt nạ đỏ như lửa, cảm hơi nhộn, đôi môi đỏ mọng, vóc người khêu gợi khiến cho đám đông bên dưới hò la ầm ầm.

Vũ Văn Thành hồ nghi nhìn chiếc quần ngắn cùng đôi giày chùng 10cm của cô gái vừa nhảy ra, đồ này rất xổng người ngồi xe máy vừa rồi.

Cô ta nhảy một vũ điệu vô cùng đẹp mắt, giống như một con rắn đỏ dây dưa, bờ eo mềm mại như không có xương, bờ môi hé mở khêu gợi.

Vũ Văn Thành nhú mày.

“Đột nhiên gặp được Vũ Văn Thành ở nơi này, thật vinh hạnh” Một giọng nói mềm mại truyền đến bên tai.

Đề Na chìa bộ ngực về cánh ta anh.

Vũ Văn Thành liếc qua Đề Na, ánh mắt vẫn chòng chọc vào cô gái trên sân khấu.

Cô gái trên sân khấu dường như nhìn thấy tất cả, đột nhiên nhếch miệng, có vẻ đang cười.

Một tấm màn rơi xuống, đám người bên dưới có vẻ nhìn chưa đã, la ó muốn cô gái tiếp tục.

Cô vũ nữ tung người một cái dễ dàng biến mất trong đám đông, Vũ Văn Thành lập tức đuổi theo.

Đề Na cũng nhanh chóng theo sau.

Cô vũ nữ lao thẳng vào một con ngõ.

“Anh đi theo tôi sao?” Cô ta xoay người một cái đối mặt với Vũ Văn Thành, chất giọng kiêu my trời sinh.

“Tại sao cô đột nhiên xuất hiện ở biệt thự của Mặc Tử Hiên? Cô là ai? Đừng tưởng cô nhảy một bài múa thoát y là có thể che mắt tôi.” Vũ Văn Thành nói lời nghiêm khắc.

Vừa nói anh vừa tiến lại gần vũ nữ.

Cô ta nhìn ra sau lưng Vũ Văn Thành “Phụ nữ của anh bản lĩnh cũng lớn nhỉ? Một lúc đã đuổi tới rồi”

Vũ Văn Thành quay đầu lại, thấy Đề Na chạy tới.

Vũ Văn Thành nhìn Đề Na bằng một ánh mắt chán ghét, anh đang muốn khóa lại cô vũ nữ kia, không ngờ cô ta lại nhanh như một con khỉ nhảy vọt qua một bức tường cao 2 mét.

Vũ Văn Thành nhanh chóng đuổi theo, anh lùi lại mấy bước vượt qua bức tường với động tác vô cùng đẹp mắt.

Đề Na hơi do dự, cô mặc váy, không mấy dễ dàng, hơn nữa, chuyện này cũng không có liên quan đến cô.

Vũ Văn Thành càng ghét cô, cô lại càng muốn chinh phục.

Đề Na quay lại, vô cùng tấm tắc.

Vũ Văn Thành nhảy qua tường phát hiện cô vũ nữ này căn bản không chạy, đang đứng đó cười chờ anh.

Vũ Văn Thành nghi ngờ nhíu mày, dáng vẻ cau có này của anh cũng thật vui tai vui mắt đi.

“Tại sao không chạy?” Vũ Văn Thành hỏi.

“Tôi cố ý dẫn anh tới đây, tại sao lại chạy?” Cô gái cười đùa, nhìn qua rất đơn thuần không giống với vẻ xinh đẹp bề ngoài.

“Cô dẫn tôi tới? Là có ý gì?” Vũ Văn Thành nói xong bước lên, định bắt cái cô vũ nữ này.

“Một là thử tính cảnh giác của anh một chút, hai là, thử võ công, ba là thử cách làm người của anh.” Cô ta vừa nói vừa cười.

Vũ Văn Thành không nói gì mà động thủ. Sau vài chiêu, Vũ Văn Thành phát hiện mình chiếm ưu thế.

“Cô sẽ hối hận vì muốn thử công phu của tôi” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói, tay vẫn không dừng.

“Vậy sao?” Vũ nữ nở một nụ cười khác thường.

Vũ Văn Thành kinh ngạc.

Khi sau lưng anh đột nhiên bị dí một khẩu súng, Vũ Văn Thành dừng lại, dĩ bất biến ứng vạn biến (Tạm thời bất động để ứng phó với sự mạnh động).

Vũ nữ từ từ đến trước mặt Vũ Văn Thành, tay vuốt ve khuôn mặt anh, Vũ Văn Thành kinh ngạc, né tránh.

“Đừng cử động” Người đàn ông giơ súng nói.

Vũ nữ xoa xoa đôi bàn tay “Mặc dù nhiều mồ hôi, nhưng làn da không tệ lắm”

“Vẫn là xử nam sao?” (Xử nam đối lập xử nữ/trinh nữ). Vũ nữ hỏi không chút xấu hổ.

Vũ Văn Thành ngoảnh mặt, nghĩ cách đoạt lấy khẩu súng.

Tay của vũ nữ kia chậm rãi trượt từ bụng anh đi xuống, trông cô rất ngây thơ, ánh mắt cũng không thấy tà ác.

Dừng lại ở một điểm.

“Tôi nay thử chút là biết ngay thôi nhỉ?”

Vũ Văn Thành giật mình, anh đã gặp nhiều phụ nữ to gan, nhưng người lớn mặt lại không biết xấu hổ như cô ta, anh mới thấy lần đầu”

Vũ Văn Thành nữ quay đầu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kinh ngạc của Vũ Văn Thành.

Nghoẹo đầu nói: “Tôi quan sát anh đã lâu rồi, đẹp trai, phóng khoáng, một cái cau mày cũng thật tuấn tú, mặc dù không hiểu phong tình cho lắm, nhưng lại giữ được mình trong sạch, ba tôi quả nhiên có con mắt.”

Vũ nữ bỏ đi.

Đột nhiên sau lưng náo loạn, vũ nữ vừa quay đầu lại, Vũ Văn Thành đã nhanh chóng đoạt lấy khẩu súng, dí vào người cô.

Vũ nữ không một chút sợ hãi, cô cười gơ hai tay lên.

“Động tác nhảy bén, bản lĩnh bất phàm, tôi rất thích”

“Cô là ai?” Vũ Văn Thành lạnh lùng hỏi, lên cò súng lục.

“Biệt danh là Yên Nhiên” Vũ nữ thành thật trả lời.

“Tại sao tìm tôi?” Vũ Văn Thành nghĩ đến những lời cô nói, không có chút vui vẻ nào.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi có hứng thú với anh” Yên Nhiên nhếch miệng, không hề sợ hãi khẩu súng lục trong tay anh.

“Đáng tiếc, tôi không có hứng thú với cô, đối với những người phụ nữ chủ động, không có liêm sỉ luôn nhượng bộ lui binh. Bây giờ tôi bắt cô với tội sử dụng súng phi pháp, theo tôi về sở cảnh sát” Sắc mặt Vũ Văn Thành lạnh như băng, ánh mắt sắc bén tuyệt tình, không nhìn nổi một tia ấm áp.

Yên Nhiên mỉm cười nhìn Vũ Văn Thành rất chính trực “Anh biết điểm nào của mình hấp dẫn tôi không?”

“Đừng nói nhảm, về sở cảnh sát nói, bây giờ cô cũng có thể thông báo cho luật sư” Vũ Văn Thành công tư mình bạch.

“Tôi thật thích anh khuôn mặt không đổi, cá tính cường đại”

“Tiểu thư?” Người đàn ông vừa rồi không biết lúc nào đã nổ máy xe máy, dừng ở đằng sau Yên Nhiên.

“Nếu cô dám lên xe, tôi sẽ lập tức nổ súng” Vũ Văn Thành dí súng vào gáy Yên Nhiên.

Yên Nhiên lùi về sau, sải một bước đã vọt đến chỗ xe máy.

Chiếc xe gắn mắt gầm rú lao đi.

Vũ Văn Thành không hề do dự nổ súng vào cánh tay phải Yên Nhiên.

“Pằng” Một đóa hoa hồng từ súng lục bung ra.

Yên Nhiên quay đầu nhìn Vũ Văn Thành.

“Thật là một người tàn nhẫn, lại có thể nổ súng thật”

Chiếc xe máy biến mất trong màn đêm.

178. Chương 178: Đột Nhiên Xuất Hiện (2)

Vũ Văn Thành trở về, ném khẩu súng lục vào ngăn kéo, trong ngăn kéo còn có Hồng sắc Yên Nhiên.

Vũ Văn Thành lấy ra, vô cùng nâng niu, mặt càng biểu hiện phức tạp.

Anh không tin Diệp Hân Đồng sẽ thích cái tên công tử đào hoa cà lơ phất phơ (ba lừng nhăng, ắt ơ ý :D) kia.

Anh không thể thua. Anh còn có bác gái Diệp Hân Đồng, nếu thua anh sẽ không chịu nổi, anh không tình cảm hơn chục năm lại có thể sau một đêm tự nhiên biến mất.

Vũ Văn Thành cả đêm không ngủ, sáng sớm tinh mơ đã khởi động xe chạy về phía nhà Diệp Tuyền.

Diệp Tuyền vừa quét dọn nhà cửa, ra ngoài đổ rác thấy Vũ Văn Thành đã đứng ở cửa từ bao giờ.

Mặc dù đã ở tuổi trung niên, thân hình đầy đà, nhưng có thể nhìn khuôn mặt Diệp Tuyền đoán được bà đã từng là mỹ nữ hào hoa phong nhã.

Nhìn thấy Vũ Văn Thành bà kinh ngạc nhưng rất vui vẻ.

“Thành Thành, sao mới sáng sớm con đã tới rồi, vào đi vào đi, đứng ở cửa làm gì.” Diệp Tuyền vui vẻ nói.

“Dì à, con sợ tới sớm quá ảnh hưởng tới giấc ngủ của dì” Vũ Văn Thành hơi hé một nụ cười, cung kính tào nhả lễ độ, thành thực mà không mất đi mị lực đàn ông.

“Không sao, ta dậy rất sớm, hôm nay có chuyện gì mà con đến sớm vậy, nào đi vào nhà đã.” Diệp Tuyền mở cửa.

Mặc dù bà sống một mình, trong căn phòng được sửa sang lại vô cùng yên tĩnh lại rất ấm áp, như thể sống trong đây không chỉ có một người.

“Ăn sáng đi?” Diệp Tuyền chưa nói xong đã bưng một bát cháo cùng trứng muối tự làm lên.

“Cảm ơn dì” Vũ Văn Thành lễ phép

“Dì à, Hân Đồng đã về rồi, cô ấy có liên lạc với dì không?”

“Không có, con bé này, xuất quỷ nhập thần, ha ha, nó về rồi, ta cũng muốn sớm sớm làm xong hôn sự cho hai đứa, con cảm thấy thế nào?”

Vũ Văn Thành xấu hổ cười: “Con cũng muốn cưới cô ấy về sớm một chút”

“Con tiếp tục làm cảnh sát sao? Sự nghiệp của ba con con không định tiếp nhận à?” Diệp Tuyền hiền từ nói.

“Cái này...” Vũ Văn Thành hơi do dự, anh không biết phải nói thế nào cho thích hợp.

“Thật ra thì, dì hi vọng các con kết hôn xong, con có thể không làm cảnh sát nữa, công việc này quá nguy hiểm, ta không muốn Diệp Hân Đồng lại giống ta.”

“Nhưng mà, nếu đã nghĩ như vậy, tại sao dì còn muốn huấn luyện Diệp Hân Đồng?” Vũ Văn Thành nghi ngờ hỏi.

“Đây là nguyện vọng của ba nó, ta đành phải làm vậy.” Diệp Tuyền tỏ ra thương cảm.

“Chính vì vậy, con phải làm cảnh sát, một mặt có thể bảo vệ Diệp Hân Đồng, mặt khác, con muốn nói là nếu có thể, để con thừa kế truyền thống Diệp gia, Hân Đồng có thể không làm cảnh sát, an tâm ở nhà, có thể làm bạn với dì.”

Diệp Tuyền vô cùng vui mừng khi nghe Vũ Văn Thành nói vậy.

“Ba nó quả là chọn không sai, cảm ơn con đã yêu mến Diệp Hân Đồng như vậy” Diệp Tuyền cảm động đến chảy nước mắt.

“Về sinh lễ, nếu dì có yêu cầu gì cứ nói với con, nếu có thể, con muốn đón dì về sống cùng” Vũ Văn Thành thành khẩn nói.

Diệp Tuyền nhìn quanh bốn phía “Ta có tình cảm với nơi này, không muốn đến sống ở nơi khác, sinh lễ gì đó cũng không cần, chỉ cần con thương yêu Diệp Hân Đồng, cái gì cũng không quan trọng, ta cũng không thiếu cái gì.”

“Dì” Vũ Văn Thành cảm nhận được sự chua xót của Diệp Tuyền. “Con xin lỗi, nếu không phải bác trai vì muốn cứu con, cũng sẽ không...”

“Thôi, kẻ nổ súng đó con tìm được chưa?” Diệp Tuyền nhớ đến kẻ đã cướp đi sinh mạng chồng mình, ân cần hỏi han.

Vũ Văn Thành lúng túng lắc đầu “Chuyện cũng đã qua lâu rồi, con đã điều tra những nhà có thể kết thù với chúng ta, nhưng không phát hiện được gì. Bây giờ con nghi ngờ, kẻ nổ súng đó là sát thủ nhà nghề, hơn nữa, không phải người TQ”

Diệp Tuyền nắm tay Vũ Văn Thành đầy cảm xúc.

“Đời ta không có tâm nguyện gì khác, chỉ muốn tìm ra hung thủ ngày đó, đưa ra trước pháp luật. Con nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của dì.”

“Vâng, con sẽ cố gắng hết sức.” Vũ Văn Thành cam kết.

“Mẹ, con đã về” Bất chợt, giọng nói vui vẻ của Diệp Hân Đồng vang lên.

Vũ Văn Thành kinh ngạc, quay đầu lại, vừa hi vọng vừa căng thẳng.

Diệp Hân Đồng sôi nổi chạy vào, thấy Vũ Văn Thành, cô ngây ngẩn cả người.

Từ từ, Mặc Tử Hiên cũng bước vào, trong tay cầm mấy hộp đồ dinh dưỡng, cùng một giỏ trái cây.

Không khí trở nên vô cùng lúng túng.

Diệp Tuyền thấy Mặc Tử Hiên càng thêm kinh ngạc. Gương mặt này của hân, quen thuộc đến khác thường. Bà nhìn chằm chằm Mặc Tử Hiên, bước đến trước mặt anh.

“Mặc Ngôn Thông là gì của cậu?” Diệp Tuyền có vẻ kích động, vô cùng kích động, ánh mắt hấp háy, ẩn hiện một tâm trạng phức tạp.

“Là cha con” Mặc Tử Hiên cũng kinh ngạc khi thấy phản ứng của Diệp Tuyền. Trong ánh mắt bà không phải là sự thương cảm dành cho bạn của con gái, mà có cảm giác hơi bài xích (phản bác, từ chối... ta nghĩ dùng nguyên từ thì tốt hơn).

“Cậu đi đi, nơi này không hoan nghênh cậu” Diệp Tuyền trực tiếp hạ lệnh đuổi khách. Sắc mặt bà lạnh như băng, trở nên vô cùng nhạy cảm, cảnh trọng.

Diệp Hân Đồng kinh hoàng.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Diệp Tuyền không để ý tới Diệp Hân Đồng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm mặt Mặc Tử Hiên, sắc mặt trở nên lạnh lùng, không thể hiện một chút cảm tình hay để cho Mặc Tử Hiên chút thể diện nào.

“Đi”

Mặc Tử Hiên cũng kinh ngạc với phản ứng của Diệp Tuyền, anh để đồ đã mang đến xuống.

Mỉm cười đặt ở cạnh tường, tao nhã lễ độ, kìm nén tâm tình nổi loạn.

“Mặc dù không biết con đã làm gì khiến cho dì ghét, lần đầu gặp mặt hơi đường đột, con đi trước.”

“Mẹ, là bạn con đưa về, sao mẹ lại như vậy?” Diệp Hân Đồng lập tức đứng ra hòa giải.

“Con biết cái gì? Có vài người đến gần con là có mục đích, đừng nói nữa, sau này không cho phép con qua lại nữa.” Diệp Tuyền tự nhiên nổi giận.

“Dì à, cậu ta là Hân thất, Hân Đồng phụ trách việc bảo vệ sự an nguy của cậu ta, cho nên không thể không gặp mặt.” Vũ Văn Thành đứng lên, đi tới bên cạnh Diệp Tuyền.

Diệp Tuyền cười lạnh “Các người là hoàng gia, chúng tôi với không tới, không tiễn”

Diệp Tuyền lời ít ý nhiều, nói một cách kiên định, ánh mắt rõ ràng xa cách, giống như có thâm thù đại hận.

Mặc Tử Hiên sững sốt, quay đi.

“Đợi chút” Diệp Tuyền mang đồng hồ anh mang tới nhét vào tay Mặc Tử Hiên.

“Đồ của cậu tôi cũng không nhận nổi. Cậu có thể mang đi” Diệp Tuyền lạnh lùng nói.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng muốn nói lại thôi.

Mặc Tử Hiên khẽ mỉm cười với cô, đi ra cửa.

“Mẹ, tại sao mẹ lại như vậy?” Diệp Hân Đồng kéo tay Diệp Tuyền làm nũng.

Diệp Tuyền vẫn không để ý đến Diệp Hân Đồng, mà đi đến trước mặt Vũ Văn Thành: “Ta không muốn Diệp Hân Đồng bảo vệ cái tên Hàn Quốc vương thất gì đó, con có thể sắp xếp được không?”

Vũ Văn Thành trầm tư một lúc, thở dài.

“Là Mặc Tử Hiên chỉ rõ muốn Diệp Hân Đồng bảo vệ, con phải được điều lên trên mới có quyền can thiệp, sợ là bây giờ không được.”

Trong mắt Diệp Tuyền xuất hiện sự khựng hoảng lại chầm chọc.

Bà quay sang nói với Diệp Hân Đồng “Vậy con không cần làm cảnh sát nữa, ngày mai từ chức luôn.”

“Không phải nghiêm trọng như vậy chứ?” Diệp Hân Đồng vô cùng kinh ngạc, Mặc Tử Hiên rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến bà bài xích như vậy, tự nhiên chỉ vì hấn mà cô đến cảnh sát cũng không cần làm.

Vũ Văn Thành mặc dù thấy tình cảnh này rất vui nhưng cũng rất kinh ngạc.

“Dì à, có lẽ như vậy hơi quá mức, dù sao, đây cũng là nguyện vọng của chú.” Vũ Văn Thành khuyên giải.

Diệp Tuyền trầm tư, như thể đã quyết định nói với Vũ Văn Thành: “Bây giờ các con lập tức đi đăng ký kết hôn, con làm cảnh sát, Diệp Hân Đồng từ chức.”

“Mẹ. Mẹ chẳng biết cái gì, tại sao lại muốn như vậy.”

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Hân Đồng luôn khéo léo, mồm côi cha nhưng cô luôn cố gắng làm cho gia đình vui vẻ, tuy luôn nhất nhất nghe lời, nhưng liên quan đến chuyện lớn cả đời, cô phải tranh thủ.

“Con mới không biết gì, con biết nó là ai không? Đến gần con với mục đích gì biết không?” Diệp Tuyền tâm tình trở nên kích động, lời lẽ nghiêm khắc.

Diệp Hân Đồng hơi uất ức, nhìn Vũ Văn Thành một cái, cúi đầu.

“Con biết rõ, anh ấy là vì bí mật kho báu”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, Vũ Văn Thành cũng khiếp sợ.

“Cái gì mà kho báu?” Vũ Văn Thành hỏi.

Diệp Tuyền biểu tình rất kỳ quái “ Con theo ta vào đây”

Bà bỏ qua Vũ Văn Thành, trực tiếp nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng theo bà vào phòng.

Vũ Văn Thành cau mày, hôm nay có vẻ nghe được một tin tức khiếp đảm.

Diệp Tuyền vào phòng xong khóa cửa lại.

“Chuyện này con đã biết được bao nhiêu rồi?” Diệp Tuyền hỏi.

“Không nhiều lắm, chỉ là biết có một kho báu” Diệp Hân Đồng thành thật trả lời.

“Ba người bọn họ vốn là an hem tốt, có kho báu, cũng không ai mơ ước, bình an vô sự, những ngày sau đó sóng yên biển lặng. Nhưng chính Mặc Ngôn Thông vì muốn cưới người phụ nữ Hàn Quốc đó, mà muốn động đến kho báu này, kết quả mới gây ra gió tanh mưa máu. Tin tức bị tung ra ngoài, người ngựa tới tranh đoạt. Ba con nói, vết nhơ duy nhất trong cuộc đời thiết diện vô tư của mình là đã lợi dụng chức quyền để Mặc Ngôn Thông chạy thoát. Nhưng mà, những ngày sau đó không được yên bình, có bao kẻ muốn thử, thăm dò, mạnh mẽ muốn lấy. Ba con ngày đó hi sinh vì làm nhiệm vụ, nhưng ta cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Nhất định là có liên quan đến kho báu, nếu không phải Mặc Ngôn Thông muốn kho báu,

tất cả những chuyện không như ý đó sẽ không xảy ra. Cậu thanh niên kia bụng dạ khó lường, lần này trở về khẳng định là vì kho báu.” Diệp Tuyền kích động nói xong, nắm chặt bả vai Diệp Hân Đồng “Cho nên, hãy cách xa cậu ta một chút, ba con đã phải dùng tính mạng đổi lấy cuộc sống bình yên, đừng quậy lên một trận gió tanh mưa máu nữa.”

Nghe xong chuyện này, Diệp Hân Đồng cảm thấy ngực đau nhói.

“Mẹ kiếp, ý là chú Mặc không chết, vậy hiện tại ông ấy đã đi đâu?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi.

“Ai biết ông ta đi đâu, sau khi ba con chết, ông ta cũng cảm thấy không có thể diện sống trên đời, hoặc là vẫn còn trong bóng tối chờ đợi thời cơ.” Diệp Tuyền nói bang quơ xong nhìn thẳng vào mắt Diệp Hân Đồng “Người đàn ông kia, mẹ không biết vì sao con muốn dẫn nó về nhà, nhưng con nhất định phải nghe lời mẹ, cách xa nó ra một chút”

Nhớ tới quyết tâm đến TQ tìm được kho báu của Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng cảm thấy bị làm khó.

“Mẹ, ba chết đi cũng không phải là chú Mặc cố ý, không thể vì vậy mà giận chó đánh mèo, hơn nữa, sự thật có lẽ cũng không như mẹ phán đoán” Diệp Hân Đồng thử nói tốt cho Mặc Tử Hiên.

“Không phải vì ông ta tìm kho báu, chuyện gì cũng không xảy ra. Chú Đình của con cũng không vì tránh né bọn họ mà biến mất” Diệp Tuyền tỏ ra bi thương.

“Vậy...” Diệp Hân Đồng hơi do dự, suy tư 30s sau hỏi “Mẹ, rốt cuộc mẹ có biết kho báu ở đâu không?”

Diệp Tuyền cười khổ “Ngày đó ta đã hỏi cha con, cha con nói biết bí mật này sẽ là một gánh nặng, cho nên không nói cho ta biết, ta vốn không thiếu cái gì, kho báu này đối với ta mà nói chẳng khác gì đầm rồng hang hổ, ta bây giờ cảm thấy vô cùng may mắn vì ba con đã quyết định như vậy, để cho ta có thể sống an nhàn, không có bất kỳ gánh nặng nào”

Diệp Hân Đồng nghĩ đến Mặc Tử Hiên có thể sẽ công dã tràng (đừng ai nói không biết con dã tràng vo viên cát trên bờ biển, rồi bị sóng đánh tan hết thành công cốc nhé), trong lòng sẽ cảm thấy khổ sở, nếu như không tìm được kho báu, sẽ phải đối ứng với Kim Thụy Tường thế nào đây, lại nói đến Lý tri vương, ham muốn làm hoàng đế của anh sẽ yên lặng mai táng theo kho báu.

Tương lai của anh, sẽ đầy bi thảm.

Nếu cô không ở bên cạnh anh, chắc anh sẽ càng khổ sở, nghĩ đến khuôn mặt cột nhả của Mặc Tử Hiên mà sâu trong nội tâm lại chịu tổn thương, cô cũng không thể nhẫn tâm.

Phụ nữ, luôn là kẻ dễ bị lung lay.

“Mẹ, con có một chuyện muốn nói với mẹ” Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, quyết định nói ra quan hệ của mình với Mặc Tử Hiên.

“Bây giờ ta không muốn nghe cái gì cả” Diệp Hân Đồng trực tiếp từ chối, bà thở dài “Thành Thành ở bên ngoài, con với cậu ấy thỏa thuận một chút chuyện hai đứa, ta muốn nghỉ ngơi, yên lặng một chút”

Diệp Hân Đồng cảm thấy cười hổ khó xuống, lo lắng

“Mẹ, con với Vũ Văn Thành không phải quan hệ như mẹ nghĩ, chúng con không phải...”

“Nó là người ba con đã chọn giúp con để phó thác cả đời, ánh mắt của ba con không sai. Lấy nó, sau này mẹ chết đi cũng yên tâm. Đừng cảm thấy là mẹ chuyên chế, không có người mẹ nào muốn hại con mình cả.” Diệp Tuyền trầm trầm nói.

Nói xong, bà phiền não quay đầu “Ra ngoài đi, mẹ thực sự muốn yên tĩnh”

Diệp Hân Đồng muốn nói tiếp, nhưng khi nhìn thấy Diệp Tuyền nằm dài trên giường, quay lưng về phía cô, muốn nói lại thôi.

179. Chương 179: Thì Ra Là Vậy

Diệp Hân Đồng đi ra khỏi phòng Diệp Tuyền, đóng cửa lại cho bà.

Quay người lại, thấy Vũ Văn Thành đứng đó.

Cô hơi xấu hổ đến trước mặt Vũ Văn Thành, cắn cắn môi, vô cùng rối rắm.

“Sếp, thật ra chúng ta không thích hợp” Diệp Hân Đồng thận trọng nói.

Vũ Văn Thành sửng sốt, ngoài yên lặng cũng chỉ biết yên lặng.

Diệp Hân Đồng không dám nhìn Vũ Văn Thành, cô có thể tưởng tượng ra bộ dạng anh lúc này. Cô mềm lòng, da mặt mỏng, lại không đành lòng thấy người khác bị tổn thương.

“Anh sẽ không buông em ra”. Vũ Văn Thành im lặng rất lâu rồi thận trọng nói ra, như thể dùng hết hơi sức mà vẫn cố chấp.

“Em không tốt như vậy đâu, đúng như lần trước anh nói, em dần, lảm nhảm, quần áo mặc cũng không biết độ dài phù hợp, làm việc gì cũng không nên hồn, trong công việc lại không nghiêm túc” Diệp Hân Đồng hơi ngẩng đầu, thấy biểu hiện vô cùng khổ sở của Vũ Văn Thành lại cúi xuống.

Tay chân luồn cuống, cắn răng xong lại ngẩng đầu “Còn nữa, không phải anh đã qua lại với Đề Na sao? Trong mắt em, hai người quả thật là trai tài gái sắc”

Vũ Văn Thành đột nhiên ôm Diệp Hân Đồng vào ngực.

Diệp Hân Đồng có thể cảm nhận thấy mùi thơm đặc biệt từ người anh cùng tiếng trái tim anh đập rất mạnh.

“Trong mắt anh, mọi khuyết điểm của em đều trở thành ưu điểm, anh với Đề Na không phải là như trong tưởng tượng của em, ngày đó, nếu không phải bị Mặc Tử Hiên bỏ thuốc, làm sao anh có thể xảy ra quan hệ với một người phụ nữ xa lạ.”

Diệp Hân Đồng bị Vũ Văn Thành ôm trong lòng, giọng anh buồn buồn nhưng lại khiến Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

“Bỏ thuốc?” Cô lẩm bẩm hỏi.

Cô nhớ hôm đó xảy ra chuyện đặc biệt, chẳng lẽ cô cũng bị bỏ thuốc, không trách được, cô cảm thấy việc tự nhiên lên giường với Mặc Tử Hiên thật khó giải thích, trong đầu lại tức giận với Mặc Tử Hiên.

Cô kích động muốn tìm Mặc Tử Hiên nói cho rõ ràng. Nếu hôm đó thực sự Mặc Tử Hiên bỏ thuốc, thì hẳn thật quá đáng với cô.

Diệp Hân Đồng muốn đẩy Vũ Văn Thành ra, nhưng lại bị anh ôm rất chặt.

“Vũ Văn Thành, đừng như vậy, em chỉ coi anh như anh trai thôi” Diệp Hân Đồng kích động vội vàng nói.

Lại đẩy Vũ Văn Thành lần nữa.

Vũ Văn Thành thâm tình nhìn người con gái dây dưa trong ngực, khổ sở phức tạp.

“Anh không có cách nào biến tình cảm mười năm ... với em.... chuyển thành...” Vũ Văn Thành phát hiện cứ mỗi lúc như thế này anh lại bí từ.

Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thành, mỗi lần anh muốn nói một câu muốn hết nửa ngày.

“Buông em ra đi” Diệp Hân Đồng tiếp tục đẩy.

“Anh thích em, luôn luôn thích em, sẽ một mực chỉ thích em, nếu em cảm thấy không thích hợp, anh sẽ thay đổi, đến khi nào em thích mới thôi.” Vũ Văn Thành rút cuộc cũng sửa sang được một câu hoàn chỉnh.

Diệp Hân Đồng nhú mào, rối rắm và cũng khổ sở như Vũ Văn Thành, nhưng mà, tình cảm của cô với anh kể từ lúc anh lên giường với Đề Na đã hết rồi.

“Thật xin lỗi, trong lòng em đã có người khác, không thể nào gánh được sự yêu thích của anh. Chúng ta không có duyên” Diệp Hân Đồng thẳng thắn.

“Nói rồi, anh không cho phép” Vũ Văn Thành thô lỗ quát lên, tình cảm hơn mười năm qua chỉ có thể trôi theo dòng nước, một đi không trở lại khiến anh không thể quay đầu.

Diệp Hân Đồng thở dài, cô ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thành, lần đầu tiên, cô bình tĩnh như vậy, trước mặt anh lớn mật như thế.

“Vũ Văn Thành, anh ưu tú đến mức mọi người phải cúi đầu ngưỡng mộ, anh có thể thao túng mọi hoạt động của sở cảnh sát, nhưng không thể thao túng tình cảm của người khác, đừng ngây thơ như vậy, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè, nếu còn rối rắm trong vấn đề tình cảm, ngay cả bạn bè chúng ta cũng đừng nghĩ tới”

Vũ Văn Thành ôm lấy Diệp Hân Đồng, rất lâu không nói lời nào, nhịp tim gấp gáp đập loạn, hết hồi này đến hồi khác đâm vào thần kinh Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng không nói gì, nhưng cô cúi đầu, ánh mắt nóng bỏng của Vũ Văn Thành dường như muốn khuất phục cô, Diệp Hân Đồng không chịu nổi.

Hai người cứ lúng túng giằng co như vậy.

Đột nhiên, điện thoại của Diệp Hân Đồng vang lên.

Diệp Hân Đồng nhìn về phía điện thoại của mình, Vũ Văn Thành cũng nhìn về phía đó.

“Anh không phải định đứng cả ngày với tôi thế này chứ” Diệp Hân Đồng bất đắc dĩ nói.

Vũ Văn Thành buông cô ra, đứng một bên, im lặng cúi đầu, từ chuyển động trong mắt anh có thể nhìn ra tâm tình tích tụ của anh, nhưng khả năng lớn nhất của anh chính là trầm mặc, anh có thể trầm mặc đến nỗi khiến người ta quên mất trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Hân Đồng nghe điện thoại.

“Anh vẫn còn đứng ở ngoài cửa, em có nên ra xem người bị cửa sập vào mặt thế nào không?” Mặc Tử Hiên tỏ ra vô lại.

Diệp Hân Đồng quay đầu liếc nhìn Vũ Văn Thành.

“Em ra ngoài ngay đây, đúng lúc có một số việc cần hỏi rõ ràng” Diệp Hân Đồng nói nghiêm túc, tâm trạng cũng không tốt.

Mặc Tử Hiên rất kinh ngạc, lần này tới nhà Diệp Tuyền khác xa với trong tưởng tượng của anh.

Diệp Hân Đồng mở cửa, Vũ Văn Thành bước một bước dài xông tới, kéo tay Diệp Hân Đồng “Đừng đi”

Anh bá đạo (ngang ngược) nói, mặt lạnh lùng.

Trong lòng anh, Diệp Hân Đồng từ lâu đã là vật sở hữu, mặc dù việc định vị này khiến cho tâm tình anh lúc này trở nên trầm trọng, nhưng anh đã không sao thay đổi được nữa, càng khó tiếp nhận sự thực trong lòng cô đã có người khác.

“Tôi phải đi” Diệp Hân Đồng muốn hất tay anh ra, nhưng Vũ Văn Thành không muốn thì cô không thể làm nổi.

“Hơn một tháng qua anh đã quá dung túng em, không sao, bây giờ hãy trở về quỹ đạo của đời em vẫn chưa muộn” Vũ Văn Thành bá đạo nói.

Diệp Hân Đồng biết Vũ Văn Thành rất ngang ngược, cố chấp nhưng không ngờ anh lại thiếu đạo lý đến vậy.

“Vũ Văn Thành, đừng như vậy, mười mấy năm qua, anh một mực nhắm vào tôi, đột nhiên nói thích tôi, rồi đột nhiên cùng với người phụ nữ khác như vậy, coi như bỏ thuốc đi, nhưng cuộc trò chuyện giữa anh và Đề Na tôi rõ ràng nghe thấy, nào tôi dung lượng nhỏ, không lý giải được, cũng không thích ứng kịp với sự biến hóa của anh”

“Em biết anh... sẽ không nói ra” Vũ Văn Thành ảo não nhún mày, thành tích của anh vẫn luôn tốt, thế nhưng ở những thời điểm mấu chốt lại luôn bí từ.

“Chúng ta thật sự không thích hợp, tôi luôn liên thoáng không ngừng, còn anh lại thích yên tĩnh, hơn nữa tôi dần như vậy, không hiểu được sự im lặng của anh. Buông tôi ra” Diệp Hân Đồng lại giãy giụa.

Vũ Văn Thành im lặng rất lâu “Anh và em cùng đi ra”

Anh buông Diệp Hân Đồng ra, Diệp Hân Đồng cảm thấy có anh đi cùng hơi xấu hổ, nhưng cũng không còn cách nào.

Cô ra cửa, Mặc Tử Hiên thấy Diệp Hân Đồng, bước ra khỏi xe.

Nhưng sau khi thấy Vũ Văn Thành, anh rõ ràng có địch ý.

Diệp Hân Đồng không vui vẻ gì đến trước mặt Mặc Tử Hiên.

“Em hỏi anh” Diệp Hân Đồng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt yêu hoặc của Mặc Tử Hiên, tựa như đang tìm ra dấu vết dối trá: “Lần trước sinh nhật Đề Na, anh có phải đã bỏ thuốc Vũ Văn Thành, rồi tiện thể bỏ thuốc em luôn không?”

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn Mặc Tử Hiên, trong mắt phun ra sát khí, trên mặt dường như cũng nổi gân xanh.

Mặc Tử Hiên sững sốt, làm bộ đáng thương cầm tay Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng hất ra.

“Không phải anh đã thắng thắn với em rồi sao? Lúc đầu anh làm nhiều chuyện sai lầm, muốn em yêu anh, không tiếc dùng thủ đoạn hèn hạ, bây giờ anh đã biết rõ mình sai rồi, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được.” Anh tỏ ra uất ức vô lại nói.

“Anh thật là quá đáng” Diệp Hân Đồng đáp lại.

Vừa dứt lời, Vũ Văn Thành tung một nắm đấm vào miệng Mặc Tử Hiên. Mặc Tử Hiên bị cú đấm đột ngột quá mạnh ngã lăn ra đất.

Anh nhổ ra một ngụm máu.

Máu vẫn chảy đầy trong miệng, anh lại nhổ một bãi nữa, nhưng vẫn không đứng dậy, nhìn Vũ Văn Thành đang đằng đằng tức giận: “Đánh đi, tôi biết mình khốn kiếp, tôi cũng rất muốn đánh mình, đánh cho chết đi đừng ngừng lại, tôi sẽ chịu đựng”

Mặc Tử Hiên nói xong lại khạc ra một chút máu.

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên trên đất, trong lòng hơi chua xót.

Cô quay lưng đi.

Vũ Văn Thành xông lên, một đấm, hai đấm.

“A. Xin anh đừng đánh vào mặt tôi” Mặc Tử Hiên kêu lên.

Vũ Văn Thành đè nén lửa giận rất lớn trong lòng, không hề nể tình chút nào.

“A, A” Mặc Tử Hiên gào khóc thảm thiết.

Diệp Hân Đồng mỗi lần nghe thấy anh kêu lên, trong lòng lại đau đớn, nghĩ đến kho báu anh sắp bị hớ, lập tức cảm thấy đáng thương thay cho anh.

Cô quay lại, hai hốc mắt Mặc Tử Hiên đã bị đánh thâm đen.

“Dừng tay” Diệp Hân Đồng kêu lên.

Quả đấm của Vũ Văn Thành đang định giáng xuống.

Mặc Tử Hiên nằm trên mặt đất, như bùn nhão vất vả xoay người, ra vẻ đáng thương nhìn Diệp Hân Đồng, vẫn vô lại nói “Chỉ cần em hết giận là được rồi”

Vũ Văn Thành nghe câu này, hung hăng đấm thêm một phát, Mặc Tử Hiên văng mặt sang một bên, một cái răng rơi ra (Trời ạ, kinh khủng quá đi)

“Phụt” Mặc Tử Hiên phun ra một đống máu.

Mắt Diệp Hân Đồng đỏ hoe, cô chạy đến bên cạnh Mặc Tử Hiên “Anh đó, đáng đời, ai bảo anh làm chuyện xấu”

Diệp Hân Đồng quát vào mặt anh, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

Mặc Tử Hiên càng thêm đau lòng dùng ngón tay lau nước mắt cho cô.

Anh cười một cái, trông bộ dạng của anh lúc này rất tức cười “Chỉ cần em không giận anh nữa là được”

Diệp Hân Đồng lườm anh, nước mắt tiếp tục chảy, bao gồm cả những tình cảm phức tạp.

Mặc Tử Hiên nhặt rằng lên, tay nắm thành nắm đấm đặt ở trên đầu, cười nói “Thấy anh giống gấu mèo không?”

Diệp Hân Đồng nhìn anh thiếu một cái răng, vẫn còn đang chảy máu, vẻ mặt đó trông thật nực cười.

Cô lập tức nín khóc bật cười, văng cả nước mũi ra.

“Nhìn em thế này, cũng chỉ có anh muốn em, có trai đẹp như anh lấy lòng em, còn dám tức giận như vậy.” Mặc Tử Hiên vô lại nói.

Vừa dứt lời, Vũ Văn Thành lại xốc cổ áo Mặc Tử Hiên lên.

“Anh nói cái gì?” Anh quát, dáng vẻ lăm liết như vừa bước ra từ địa ngục.

Diệp Hân Đồng lo lắng Vũ Văn Thành lại tiếp tục đánh Mặc Tử Hiên, cô kéo tay anh “Sếp, dừng”

Diệp Hân Đồng khẩn cầu.

Cô càng cầu xin, Vũ Văn Thành càng rối rắm. Mọi tức giận đều dồn vào nắm tay, căn bản không để ý đến thỉnh cầu của Diệp Hân Đồng, nhanh chóng đấm xuống.

Mặc Tử Hiên tránh đi.

Anh nhếch miệng nhìn khuôn mặt tức giận của Vũ Văn Thành.

“Nếu Diệp Hân Đồng của tôi không muốn tôi bị thương, thì sao tôi có thể để cho cô ấy thất vọng đây?” Anh lơ lửng nói, có vẻ rất châm chọc hành động của Vũ Văn Thành.

Nói xong, Mặc Tử Hiên lùi về sau một bước, thoát khỏi tay vũ, vặn vẹo uốn éo miệng “Cái tên tiểu tử này xuống tay thật nặng. Muốn đánh nhau à, bây giờ chúng ta chính thức đánh một chầu.”

Diệp Hân Đồng ngăn trước mặt Mặc Tử Hiên “Đừng càn quấy nữa, anh mau về đi, mấy ngày nữa em sẽ liên lạc với anh”

Diệp Hân Đồng lo lắng nói.

“Em là hộ vệ của anh, anh muốn về, lẽ ra em nên theo anh cùng về. Cái đầu nhỏ của em đang suy nghĩ gì vậy?” Mặc Tử Hiên kéo tay Diệp Hân Đồng.

“Mẹ em có chút hiểu lầm với anh, bây giờ em không thể đi cùng anh được, hơn nữa, em đã hỏi, bà cũng không biết bí mật về kho báu, anh mau trở về thương lượng với lão Kim làm sao tìm được kho báu đi.” Diệp Hân Đồng hất tay anh ra.

“Anh cũng rất kinh ngạc vì thái độ của bác gái, anh không hiểu rõ chuyện trong quá khứ, chúng ta cùng nhau đối mặt, đừng bỏ lại một mình anh” Mặc Tử Hiên vẫn vô lại.

“Đúng rồi, mẹ em nói, lần đó vây quét, cha em cố ý để ba anh chạy thoát, có lẽ ba anh còn chưa chết, đây có lẽ cũng là một tin tốt với anh” Diệp Hân Đồng nghĩ đến tình cảnh của anh, có chút thương tiếc.

“Hả?” Mặc Tử Hiên lập tức thu hồi sự cợt nhả, trở nên nặng nề.

“Anh trở về trước đi, mấy ngày nữa em sẽ liên lạc. Hộ vệ bên cạnh anh, tạm thời sử dụng người khác, mẹ em chắc cũng đang gọi em rồi, em đi về trước.”

Diệp Hân Đồng quay người, Mặc Tử Hiên chăm chú nhìn cô đi, nhú chặt chân mày, tựa hồ hiểu ra lời cô nói.

Vũ Văn Thành trừng mắt liếc Mặc Tử Hiên một cái rồi theo Diệp Hân Đồng đi vào.

Vào nhà rồi, Diệp Tuyên vẫn chưa ra ngoài.

Diệp Hân Đồng không nói gì chuẩn bị cơm trưa, Vũ Văn Thành vẫn dính chặt Diệp Hân Đồng.

Cô đi đông, anh cũng hướng đông, cô sang tây, anh cũng về tây.

Rốt cuộc sau khi Diệp Hân Đồng ăn xong, anh lên tiếng: “Anh sẽ không để ý”

“Hả?” Cô có hỏi anh để ý hay không đâu? Chắc anh đang nói chuyện đó.

“Anh cũng là bị bỏ thuốc, hai người coi như hòa được không?” Vũ Văn Thành nói thật, ánh mắt đầy khẩn cầu, kèm theo mơ hồ.

Diệp Hân Đồng há hốc miệng, thì ra anh đang nói chuyện này sao?

“Cái này, Vũ Văn Thành, thật ra em đã qua lại với Mặc Tử Hiên rồi, mặc dù rất tức giận hành động dè tiện kia, nhưng, thực sự là em thích anh ấy. Anh nói em không có tự trọng cũng được, đáng coi thường cũng được, em và anh không thể nào, cảm ơn anh mười mấy năm qua đã thích em và chăm sóc cho em” Diệp Hân Đồng không nói đến chuyện yêu đương, bây giờ cô cảm thấy chuyện ba người này vô cùng phiền não, cô đã xác định một người đàn ông trong mắt mình thì sẽ không để ý đến những người khác nữa, kể cả xuất hiện người ưu tú cũng không thấy.

Vũ Văn Thành ngăn trước mặt cô “Anh sẽ xem như là em tức giận với anh, không sao, anh sẽ không bỏ qua”

Diệp Hân Đồng quả thực không phản bác nổi.

“Nếu anh không sợ bị tổn thương thì tùy anh” Diệp Hân Đồng vượt lên bên cạnh anh, đặt từng món ăn lên bàn.

Vũ Văn Thành đứng đó, cũng không nhúc nhích.

Diệp Hân Đồng bưng tất cả thức ăn lên, Vũ Văn Thành vẫn không động đậy, nhưng trên mặt lại vô cùng rối rắm.

Diệp Hân Đồng đến trước mặt anh “Sếp, anh từ lúc sinh ra đã làm tượng à, có thể đứng mãi như vậy mà mặt không thay đổi, ăn cơm đi” Diệp Hân Đồng đùa giỡn.

Cô thật sự hi vọng lời nói đó làm Vũ Văn Thành cười, thái độ cường ngạnh của cô có thể khiến Vũ Văn Thành rối rắm.

Không hiểu vì sao cô cứ có cảm giác áy náy với anh.

180. Chương 180: Thì Ra Là Vậy (2)

“Mẹ ơi, ăn cơm” Diệp Hân Đồng hướng về phía phòng Diệp Tuyền gọi.

Lần này trở về quả nhiên khiến tâm trạng cô thêm chông chênh, dự cảm của cô trên máy bay không có sai, lần này Mặc Tử Hiên thật sự nên tìm phụ nữ để xem bói rồi.

Diệp Tuyền từ trong phòng đi ra, trên tay cầm một cái hộp.

Sắc mặt bà tái nhợt, có vẻ rất mệt mỏi.

Bà ngồi xuống trước bàn ăn, đặt cái hộp có khóa lên bàn.

Diệp Tuyền thở dài, giống như phải đưa ra một quyết định nặng nề.

Bà đẩy cái hộp tới trước mặt Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn bà.

“Cầm lấy cái này đi, tốt nhất gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ, dù sao, càng bảo mật càng tốt” Diệp Tuyền lo lắng nói, bà hơi do dự “Hôn lễ của các con tổ chức trong tháng này đi, càng nhanh càng tốt”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Chuyện lớn cả đời con phải suy tính một chút” Diệp Hân Đồng nóng nảy cầm tay mẹ nói.

“Mặc Ngôn Thông có thể cũng trở về rồi, sẽ mò đến đây, quá nguy hiểm, các con lập tức kết hôn” Diệp Tuyền nổi nóng, suy nghĩ càng hỗn loạn.

“Mẹ, nếu cái người tên Mặc Ngôn Thông đó có ác ý đã sớm tìm tới, làm sao có thể chờ tới tận bây giờ?” Diệp Hân Đồng cũng kêu lên không kém.

“Đó là vì cha con chết đi làm cho ông ta thấy áy náy, bây giờ đã đủ dài, ông ta cũng không còn thấy ray rứt nữa, lại đến lúc đến chiếm lại kho báu” Bộ dạng Diệp Tuyền rất không bình thường.

“Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy? Chú Mặc căn bản là không xuất hiện, người muốn tìm kho báu là Mặc Tử Hiên, anh ta cần kho báu này” Diệp Hân Đồng kích động nói ra.

Diệp Tuyền nghi ngờ nhìn Diệp Hân Đồng.

“Cái gì? Ý con là con biết nó đến chính là vì kho báu?” Giọng điệu Diệp Hân Đồng không hề tốt, dù sao kinh nghiệm trải qua khiến cho bà như chim sợ cùm.

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn Vũ Văn Thành, tình cảnh ở Hàn Quốc dường như cô không thể để lộ cho Vũ Văn Thành, trước sự tra hỏi của Diệp Tuyền, cô đành gạt đầu.

Diệp Tuyền kinh sợ “Nếu con biết, tại sao còn giúp đưa nó về đây?”

“Anh ấy muốn tìm kho báu cũng vì con.” Diệp Hân Đồng nói lập lờ nước đôi.

“Cái gì?” Diệp Tuyền càng muốn nổi nóng.

“Mẹ. Con và anh ấy đã có quan hệ kia” Diệp Hân Đồng nói ra khỏi miệng, đến lúc này rồi cô không thể không nói.

Diệp Tuyền tức nghẹn ở cổ họng.

“Sao con lại dần như vậy? Có thể thấy rõ ràng là anh ta lợi dụng con, tại sao ta lại sinh ra một đứa đàn như con? Ta thật sự phải... Ai, nếu như biết rõ nó là con trai Mặc Ngôn Thông, ta thà để con từ chức chứ không để con tiếp xúc với nó. Biết sớm, từ đầu ta đã nhanh miệng hỏi một câu người phụ nữ Mặc Ngôn Thông qua lại có thân phận gì rồi, ta còn tưởng chỉ là một thiên kim tiểu thư, sao lại ra thế này?”

Diệp Tuyền hối hận không kịp.

Diệp Hân Đồng cúi đầu, chờ bị trách mắng.

Bất chợt, Diệp Tuyền lại tỏ vẻ đã nghĩ thông suốt chuyện gì.

Bà nhìn Vũ Văn Thành: “Thành Thành, bây giờ con còn nguyện ý cưới Diệp Hân Đồng không?”

Vũ Văn Thành im lặng một lúc, gạt đầu.

“Con nguyện ý” Giọng anh cũng rất nghẹn ngào, tự trách. Anh cũng muốn mãnh liệt phản đối cô nhận nhiệm vụ này. Nếu anh lên trên sớm một chút thì đã có thể bảo vệ Diệp Hân Đồng, không để xảy ra chuyện đau lòng như hôm nay.

“Các con ngày mai đi đăng ký kết hôn” Diệp Tuyền nói, như trưởng bối ra lệnh.

“Mẹ, con không thể lấy Vũ Văn Thành, mẹ không thể ép con như vậy” Diệp Hân Đồng đứng lên, ra khỏi cửa.

Vũ Văn Thành muốn chạy theo cô.

Diệp Tuyền kéo tay anh lại.

“Đây là di vật duy nhất ba Diệp Hân Đồng để lại, ta cũng chưa từng mở ra, bởi vì ta lo lắng đây thực sự là bí mật về kho báu, ta không gánh nổi gánh nặng này. Bây giờ ta giao cho con bảo quản, bởi vì con là người duy nhất ta tin tưởng.”

“Dì...” Vũ Văn Thành cảm động với sự tin tưởng này.

“Con có nhiều gia sản như vậy không đi thừa kế, vì bảo vệ Diệp Hân Đồng một mực gia nhập sở cảnh sát, ta còn gì mà không yên lòng với con nữa. Hân Đồng, ta vẫn luôn quản lý con bé nghiêm ngặt, nên thiếu kinh nghiệm xã hội, khó tránh khỏi bị lừa, đợi đến khi nó biết đường sẽ quay lại, sau này còn phải bao dung nó nhiều” Diệp Tuyền nói những lời thâm thúy.

“Dì à, con biết rồi, người yên tâm”.

“Ta chỉ thừa nhận một mình con là con rể, những người khác ta không thừa nhận, từ nhỏ Diệp Hân Đồng đã nghe lời ta, lần này cũng không ngoại lệ, lâu dài, nó sẽ thấy được lòng tốt của con” Diệp Tuyền bảo đảm với anh.

Vũ Văn Thành rất cảm động “Cảm ơn dì. Con nhất định sẽ không phụ lòng tin của dì.”

“Con đi tìm con bé đi, tìm được thì nói với nó là ta bị bệnh, nói càng nghiêm trọng càng tốt, tiện thể xin nghỉ cho Diệp Hân Đồng. Không kết hôn thì đừng đi làm. Cậu thanh niên kia với ba nó để có khuôn mặt yêu mị, ta thật sự lo lắng...”

Diệp Tuyền ưu buồn nói.

“Vâng, dì yên tâm, nghỉ ngơi cho tốt, con đi bây giờ.”

“Ừ”. Sắc mặt Diệp Tuyền mệt mỏi, kể từ khi Diệp Thiếu Hoa qua đời, bà không lo lắng điều gì, tự nhiên có chuyện phải nghỉ ngơi khiến bà cảm thấy mệt mỏi.

Vũ Văn Thành cầm cái hộp trên bàn, tâm trạng vô cùng nặng nề đi ra ngoài, nhưng Diệp Hân Đồng vừa đi khỏi đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đột nhiên, một kiều nữ xinh đẹp cướp mất cái hộp trong tay anh.

Vũ Văn Thành kinh ngạc, lại là cô gái kia, tại sao cô ta cứ quẩn lầy anh như linh hồn không siêu thoát thế?

“Trả lại cho tôi” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

Yên Nhiên giơ cái hộp lên liếc mắt nhìn “Mặc dù không biết là vật gì, nhưng trông anh rất căng thẳng, anh càng như vậy tôi càng không trả.

“Đưa cho tôi” Vũ Văn Thành nói với ánh mắt sắc bén, không che giấu được sự chán ghét đối với Yên Nhiên.

“Tôi không trả đó, anh tới mà giành lại” Yên Nhiên nghịch ngợm cười đùa.

Vũ Văn Thành bước một bước, Yên Nhiên lại lùi 5,6 bước, nở một nụ cười lao về phía xe gắn máy.

Vũ Văn Thành phát hiện ra ý định của cô, lập tức xông về phía chiếc xe.

Gần chạy đến xe gắn máy, đúng lúc anh sắp vượt qua Yên Nhiên thì cô ta đột nhiên rút súng dí vào đầu Vũ Văn Thành.

Phát hiện tình huống này, Vũ Văn Thành sửng sốt, anh quay lại đối mặt với Yên Nhiên, sắc mặt tái mét, ánh mắt sắc bén.

“Cái này là thật đấy, lui về đằng sau”

Vũ Văn Thành hất cằm, lùi về sau một bước rồi nhanh chóng tiến lên.

“Pằng” Một viên đạn bắn xuống đất.

Vũ Văn Thành kinh ngạc, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Yên Nhiên cười hả hê sải bước đến xe gắn máy.

Cô giơ cái hộp lên.

“Nếu muốn lấy lại, tối nay gặp tôi ở Dạ Vượn Hồ Diệp các. Nhớ tắm rửa sạch sẽ trước khi đến” Giọng nói của cô ta rất du dương, cộng với sự ồn ền trời sinh, nghe cực kỳ quyến rũ.

“Rốt cuộc cô là ai?” Vũ Văn Thành vừa hỏi, Yên Nhiên đã nổ máy nghênh ngang phóng đi, dáng ngồi phóng khoáng của cô ta rất đặc sắc, nhưng một Vũ Văn Thành trong lòng chỉ có Diệp Hân Đồng không thể thấy được.

181. Chương 181: Mang Thai

Sau khi bỏ đi, chỗ Diệp Hân Đồng muốn đến nhất là bệnh viện.

Cô mang một tâm trạng thấp thỏm đi đăng ký.

Kiểm tra có thai hay không thực ra rất đơn giản, chỉ cần mua một que thử thai, tự mình kiểm tra, thấy xuất hiện hai vạch đỏ, lòng Diệp Hân Đồng trăm mối ngổn ngang.

Cô mang thai, nhưng lại không có cảm giác mừng rỡ của người sắp được làm mẹ mà trong lòng lại nặng nề.

Diệp Hân Đồng vô thức đi trên vỉa hè, bắt một chiếc xe đến biệt thự của Mặc Tử Hiên.

Lúc này, người cô muốn gặp nhất cũng chỉ có Mặc Tử Hiên.

Trên xe, Diệp Hân Đồng nhìn ra bên ngoài, cô rối rắm không biết có nên nói cho Mặc Tử Hiên hay không, nếu nói, sợ trở thành gánh nặng cho anh, Mặc Tử Hiên vốn vội vã tìm kho báu, phải xử lý rất nhiều việc, chính trị, tình cảm, các nguy cơ tứ phía.

Nhưng, từ sâu trong nội tâm cô lại vô cùng muốn nhận được sự an ủi của anh.

Đang sầu lo thì xe đã dừng trước biệt thự của Mặc Tử Hiên.

Cô xuống xe, bất ngờ lại thấy Yoon Jin đứng ở cửa như đang chờ ai. Thấy Diệp Hân Đồng tới, cô hást cảm, bước chầm chậm về phía Diệp Hân Đồng.

“Điện... thiếu gia đâu?” Yoon Jin hỏi.

Xem ra là Mặc Tử Hiên không có trong biệt thự “Tôi không biết”

Diệp Hân Đồng đang chuẩn bị lấy điện thoại trong túi ra.

“Không phải cô muốn chính thức tỉ thí với tôi sao? Bây giờ chỉ có hai chúng ta, có thể công bằng quyết đấu” Yoon Jin hást hàm, ra vẻ cao ngạo tự tin.

Diệp Hân Đồng từ từ đặt tay lên bụng. Vì thai nhi, cô không thể đánh đấu “Xin lỗi, hôm nay cơ thể tôi không được khỏe.”

“Sợ sao? Ở đây chẳng phải cô vượt cả mặt đám đàn ông ư?” Yoon Jin đẩy bả vai Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng lùi về sau.

Lần này, cô thật sự không thể động thủ.

Yoon Jin càng đẩy càng mạn hơn, cô càng nhường, cô ta lại càng được vui đùa tiên

Đột nhiên, Diệp Hân Đồng lui về phía sau tránh một cái, Yoon Jin mất thăng bằng ngã lăn ra đất.

Lúc Yoon Jin ngẩng đầu lên, bò dậy, Diệp Hân Đồng đã chạy vào biệt thự.

Cô không thể ra tay, nên tránh đi.

Trở lại phòng mình, Diệp Hân Đồng gọi điện thoại cho Mặc Tử Hiên

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Nghe âm thanh này, trong lòng Diệp Hân Đồng có dự cảm xấu.

Cô gọi lại lần nữa, vẫn là âm thanh đó, cô rất hiểu Mặc Tử Hiên, anh sẽ không vô duyên vô cớ tắt máy, chẳng lẽ đã gặp phải nguy hiểm gì?

Mà lúc này Mặc Tử Hiên đang xoay xoay di động trong tay, thấy Diệp Hân Đồng gọi đến, ấn nút tắt.

Tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên.

Ánh mắt Mặc Tử Hiên sắc bén, vẻ mặt nặng nề. Anh đứng lên, mở cửa.

Đứng ở cửa là người ở đâu cũng xuất hiện, ăn mặc hấp dẫn – Đề Na.

Đề Na cười híp mắt, uốn éo vòng eo mê người đi vào phòng khách sạn.

Cô ngồi thẳng lên giường, cặp đùi thon dài trắng nõn mê người.

“Rốt cuộc anh cũng gọi em rồi” Đề Na ỏn ẻn, ánh mắt bỏ xa bóng điện 220V.

“Điều tra đến đâu rồi? Tôi không còn nhiều thời gian nữa” Mặc Tử Hiên không có tâm tình cùng với cô.

Đề Na yêu mị dùng ngón tay sơn đen sì móc trong túi ra một tập tài liệu.

“Trước khi đưa cái này, em muốn hỏi anh, sau khi anh lên ngôi, Hàn cung có chỗ cho em không?” Ánh mắt Đề Na lúng liếng động lòng người, quyết định này rất quan trọng đối với cô.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ trả Lão Đàm cho cô, sẽ cho cô đủ tiền.” Mặc Tử Hiên khẽ nhú mày, đi về phía Đề Na.

Đôi mắt Đề Na đỏ ửng, “Anh biết là em muốn gì? Nếu không phải trong lòng em còn anh, anh cảm thấy có thể giữ em lại sao? Sắp xếp cho em một vị trí, có thể sống bên cạnh anh, không cần danh phận gì cũng được”

Đề Na xúc động nhìn anh, mắt trái rớt ra một giọt nước.

Mặc Tử Hiên im lặng, lúc này trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh Diệp Hân Đồng.

“Nếu giữ cô bên cạnh sẽ không công bằng cho cô, cô có quyền sống cuộc sống của mình, bây giờ cô đã giúp tôi rất nhiều, tôi không thể dùng tình cảm ràng buộc cô vào Hàn cung cũ kỹ, trong lòng cô không phải không hiểu, ngôi vị hoàng hậu chỉ có thể là Kim Lệ Châu, cô ta sẽ không để yên cho cô.”

“Thế còn Yoon Jin? Anh sẽ cho Yoon Jin một vị trí phải không?” Đề Na cố nén đau khổ, nội tâm mâu thuẫn.

“Cô ấy sẽ là cảnh vệ trong Hàn cung, nếu cô ấy muốn”

“Vậy em cũng muốn làm cảnh vệ” Đề Na nóng nảy nói.

Mặc Tử Hiên hơi sững sốt “Cũng được. Đó là lựa chọn của cô”

Đề Na nở nụ cười âm thầm, gần như châm chọc “Không ngờ một Mặc Tử Hiên lưu tình khắp nơi sau khi lập gia đình lại trở thành một người đàn ông tốt, thật hâm mộ Kim Lệ Châu” Đề Na thương cảm nói, đưa tài liệu cho Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên mở ra xem, phát hiện một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, hình dáng bên ngoài chỉ cần khẽ mỉm cười có thể mê hoặc lòng người, nụ cười ấy lại vô cùng ngây thơ, quả là một người phụ nữ nhìn một lần khó có thể quên.

“Đây là ai?” Mặc Tử Hiên hỏi.

Đề Na đứng dậy, đứng sau lưng Mặc Tử Hiên, thò tay vào trong áo Mặc Tử Hiên.

“Cô ấy có biệt danh là Yên Nhiên, tên thật là Đinh Đình Đang. Từ lúc anh ở Hàn Quốc trở về, thường xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở chỗ Vũ Văn Thành và phụ cận nhà Diệp Tuyên. Mấy ngày trước còn đặc biệt đến Hàn Quốc một chuyến. Tôi nghi ngờ đó là con gái của Đinh Tứ Khuê. Sau khi Đinh Tứ Khuê biến mất, có người nhìn thấy ông ta mang theo một bé gái xuất hiện ở Mỹ, cũng giúp một bang xã hội đen lớn thiết kế súng ống đạn dược. Cô gái Đinh Đình Đang này chính là từ Mỹ trở về, hơn nữa còn làm cảnh sát. Thuộc loại tự do.” Đề Na nói chuyện xong đã cởi xong quần áo trên người Mặc Tử Hiên.

Đôi môi nóng bỏng của cô dán vào lỗ tai anh, hơi thở mê người phả ra.

Ngay lập tức, tay cô dờ xuống dưới, đặt trên hạ thân đã nổi lên.

Mặc Tử Hiên ngăn chặn tay cô.

Không để ý thâm tình bi thương của Đề Na, hất ra. Trong mắt không một chút lưu luyến.

“Gần đây nhiều chuyện khẩn cấp, không muốn mê muội mất đi ý chí”

Mặc Tử Hiên nhìn vào tấm ảnh Đinh Đình Đang.

Đề Na cũng buồn bã đứng bên cạnh.

“Cô ấy cũng không phải đứa ngốc Diệp Hân Đồng. Muốn qua cô ta tìm ra Đinh Tứ Khuê sợ là không dễ dàng.” Bị cự tuyệt trắng trợn, tâm trạng Đề Na không hề tốt.

“Bây giờ cô ta ở đâu, tôi muốn gặp trực tiếp” Mặc Tử Hiên hơi cau mày, nặng nề nói.

“Sao? Dáng dấp không ta không tệ, nghiêng nước nghiêng thành, anh cảm thấy hứng thú với cô ấy?” Đề Na châm chọc rõ ràng là còn vô cùng ghen tức.

“Tôi chỉ muốn gặp để biết cô ta biết được bao nhiêu, mục đích đến đây làm gì, ở lúc mấu chốt, không thể nhân từ nương tay.” Mặc Tử Hiên lại hơi nhíu mày, anh thật nhiều vấn đề phải suy tính, lần này có vẻ là muốn đánh đến cùng, được ăn cả, ngã về không.

“Bây giờ cô ta đang thuê một phòng ở khách sạn. Chuyện có thể làm anh thích nhất là dường như cô ta rất có hứng thú với Vũ Văn Thành, nhưng không bằng Vũ Văn Thành có hứng thú với Diệp Hân Đồng, gần như là miễn dịch với toàn bộ phụ nữ.” Ánh mắt Đề Na lưu chuyển, điểm này có vẻ như Đề Na có ấn tượng rất tốt với Vũ Văn Thành, nhưng ở đó cô đã bị tổn thương.

“Sắp xếp cho tôi gặp cô ta.” Mặc Tử Hiên nói xong quay đi.

182. Chương 182: Mang Thai (2)

“Giữa chúng ta bây giờ chỉ có giá trị lợi dụng thôi sao?” Đề Na nhìn bóng lưng anh thương tâm nói.

Mặc Tử Hiên sững sốt, quay lại, nghiêm túc nhìn Đề Na.

“Chúng ta gần như lớn lên cùng nhau, trừ lợi dụng, trong lòng tôi còn tình cảm với cô cũng như Lão Đàm. Hai người đối với tôi, như cánh tay, chặt đi cái nào cơ thể cũng đau đớn, không cần phải suy đoán tình cảm của tôi, cũng đừng cầu những thứ xa xôi hơn, lần này, có thể tôi đến hải cẩu chẳng còn, sao có thể cam kết gì với cô. Nhớ rằng, mỗi quyết định của tôi lúc này đều phải thận trọng, đó là áp lực vô hình tôi tự gia tăng lên. Phản áp lực này sẽ khiến tôi chết cũng không thể nhắm mắt.”

Đề Na ngơ ngác nghe, nước mắt rơi xuống, cô nhào vào ngực Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên đứng thẳng, tay đút trong túi, mặc cho Đề Na ôm anh thật chặt.

“Là em không đủ bình tĩnh, tại em không đủ lý trí, tại em suy đoán quá nhiều, không tin tưởng anh, Kim Lệ Châu, Yoon Jin, Diệp Hân Đồng lại thêm sự xuất hiện của Đinh Đình Đang khiến em bàng hoàng, em có quá ít, khát vọng lại quá nhiều, lợi dụng quá nhiều lại lấy về quá ít, người kiêu ngạo như em sẵn sàng buông bỏ tất cả chỉ để ở bên cạnh anh. Chỉ cần được ở bên anh thôi, anh có thể đồng ý không?” Đề Na rơi lệ.

Mặc Tử Hiên suy nghĩ sâu xa, chỉ chốc lát sau, anh kéo cánh tay đang ôm chặt của Đề Na ra.

“Tìm một cơ hội sắp xếp cho tôi gặp Đinh Đình Đang. Nếu cô muốn một câu trả lời khẳng định, chờ sau khi tìm thấy kho báu, tôi sẽ cho cô, không để cô phải lo lắng, suy đoán và bất đắc dĩ khổ sở nữa.”

Đề Na sững sờ tại chỗ, nhìn Mặc Tử Hiên ra khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, Mặc Tử Hiên lập tức mở máy.

Âm báo tin nhắn đến rất nhiều.

Chưa kịp nhìn rõ là ai gửi tới, điện thoại của Diệp Hân Đồng lại gọi.

Không tự chủ nở một nụ cười, anh thích cô từng giây từng phút đều nhớ đến anh.

Mặc Tử Hiên nghe.

“Anh bây giờ ở đâu? Có chuyện gì không, sao lại tắt máy? Khi nào về? Rốt cuộc anh đi đâu vậy? Xảy ra chuyện gì?” Diệp Hân Đồng nóng nảy đến phát khóc.

“Em hỏi nhiều thế, anh phải trả lời câu nào trước đây? Bây giờ em ở đâu?” Mặc Tử Hiên hỏi với tâm trạng rất phấn khởi.

“Em ở trong biệt thự, khi nào anh trở về?”

“Bây giờ sẽ về luôn, có chuyện tán gẫu với em, nghe không?” Mặc Tử Hiên không muốn trả lời đã đi đâu, gặp ai làm gì, sợ Diệp Hân Đồng suy nghĩ nhiều. Cho nên cố ý lảng tránh mấy câu hỏi đó.

“Cái gì?” Diệp Hân Đồng nghe thấy anh bình an trở về cũng yên tâm.

“Hiện tại có một tuyệt đỉnh mỹ nữ đang vô cùng hứng thú với Vũ Văn Thành”

“Không phải Đề Na sao?” Diệp Hân Đồng chẳng hề hứng thú.

“Không phải, so với Đề Na còn xinh đẹp hơn, nghe nói tên là Đinh Đinh Đang, còn có biệt danh khác là Yên Nhiên”

Nghe được hai chữ Yên Nhiên, Diệp Hân Đồng kinh ngạc, nhớ lại cô gái nghiêng nước nghiêng thành đó. Cô gái này quả thật là âm hồn bất tán, cô có linh cảm sẽ nhanh chóng chạm mặt với cô ta. Rốt cuộc cô ta là ai, có quan hệ gì với cô, tại sao lại gọi cô là tỷ tỷ, biết mọi thứ về cuộc sống của cô.

Cô gái này như một thứ thuốc mê, càng thần bí càng khiến người ta hứng thú, không biết vì sao, Diệp Hân Đồng lại bắt đầu mong đợi được gặp Đinh Đinh Đang, tất cả chỉ có cô ta mới biết được.

.....

Đêm Vận, một tụ điểm ăn chơi có tiếng giữa thành thị. Nghe nói đó là một nơi không phải ai cũng có thể đến, cũng nghe nói, ông chủ của Đêm Vận là người oai phong một cõi, nhưng không ai biết diện mạo thật, lại nghe nói, Đêm Vận là thiên đường chốn nhân gian, nhưng chưa có ai giải thích được ý nghĩa thực sự của nó.

Vũ Văn Thành không thể không đến cái nơi gọi là Đêm Vận này. Nơi này cũng rất nhiều lần anh muốn đột kích kiểm tra, nhưng không được cấp trên phê chuẩn.

Vừa đi vào, đầu tiên là một đại sảnh sáng choang, tráng lệ được tạo thành từ ngọc, thạch anh, thủy tinh lỏng lảy.

Chỉ là 10 người áo đen đứng ở cửa khiến cho cảm giác sáng chói kia bị một ít màu xám bịt lại.

Một trong số đó tới trước mặt Vũ Văn Thành, nhìn anh từ trên xuống dưới.

Không hề hỏi thăm gì mà nói “Đi theo tôi”

Vũ Văn Thành không có đường lùi, đành đi theo tên áo đen này, trên hành lang đèn điện sáng choang tráng lệ, từng căn phòng tách riêng biệt, đứng ở hành lang không thể nghe được bất kỳ âm thanh gì bên trong.

Vũ Văn Thành cảnh giác nhìn bốn phía, rốt cuộc, người áo đen dẫn anh đến trước cửa phòng Hồ Diệp thì dừng lại.

Hắn đi ra.

Vũ Văn Thành đứng ở cửa, đặt tay lên nắm cửa, nhẹ nhàng vặn một cái, cửa mở ra.

Nhìn cảnh tượng bên trong, anh vô cùng kinh ngạc.

Căn phòng này không giống với một căn phòng ktv bình thường, chỗ này rất lớn, phải đến 100m², bên cạnh cửa chính để một chiếc ghế salon có thể đủ cho 20 người ngồi, đối diện là một sân khấu cao, có vẻ dùng để biểu diễn.

Trước ghế sofa là một chiếc bàn kính rất to để sẵn mười mấy loại rượu.

Vũ Văn Thành đi vào, bên trong yên tĩnh như thể không có ai.

Anh đứng dựa ở cửa, vẫn nhìn quanh cảnh bốn phía, không bỏ qua chút dấu vết nào.

Đột nhiên, chiếc rèm vải màu đen phía sau bỗng động đậy, ý nói cho anh biết phía sau có người, Vũ Văn Thành cảnh giác giơ súng lên chĩa về phía tấm rèm, chờ người phía sau đi ra.

Đột nhiên, từ đằng sau nhảy ra 5 cô gái, ai cũng mang theo mặt nạ bướm bướm, đeo cánh bướm, vẫy cánh tay như động tác bướm bay, nhưng ánh sáng chiếu vào những ‘con bướm bướm này’ khiến trang phục quá mỏng manh phơi bày những cặp đùi thon dài trắng nõn, những chiếc áo lót đệm mỏng không che dấu được trái đào cuồn cuộn, ngược lại, tằm sa y vung lên có cảm giác mê ly kiểu vờ tha để bắt.

Tiếng nhạc phát ra, mấy cô vũ nữ bỗng bình nhảy múa, vây lượn 4 phía quanh Vũ Văn Thành.

Anh không lơ lửng cảnh giác, hòng súng vẫn chĩa về những cô gái này, ánh mắt sắc bén.

Đột nhiên, mấy cô gái chen chúc đi lên.

Vũ Văn Thành nhanh chóng phản ứng, không hề thương hoa tiếc ngọc quật ngã mấy cô gái trối gà không chặt này.

“Đồ của tôi đâu?” Anh dùng lực kim kẹp một trong số những người phụ nữ đeo mặt nạ bướm bướm.

Tiếng nhạc lại đổi thành bài khác.

Một cô gái mặc áo cánh bướm trắng trượt dọc theo ống thép trên sân khấu xuống, cô rất bình tĩnh, không một chút sợ ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Thành.

Cô múa quanh cột, chỉ đơn thuần nhảy múa vô cùng đẹp mắt, giống như sao sáng giữa rừng, tiên nữ giáng trần.

Cô mặc cũng kín đáo, đơn thuần khiêu vũ theo tiếng nhạc thanh thoát.

Vũ Văn Thành không hề cử động

“Không cần phải phí công cho tôi xem màn biểu diễn này, thay vì nhìn mấy trò khoa chân múa tay vớ vẩn này, tôi tình nguyện dùng nhiều thời gian trên bộ mặt của thi thể.” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói với cô gái đang khiêu vũ.

Cô gái sau khi sửng sốt, rơi xuống với một tư thế hoa mỹ, quay vào trong tấm màn đen.

Một chiếc bàn phủ một tấm vải đen được đẩy từ bên trong ra, căn cứ vào hình dáng thứ được phủ bởi tấm vải có vẻ giống một người.

Sau khi bàn được đẩy ra, cô gái đẩy bàn rời đi.

Vũ Văn Thành cảnh giác giơ súng lục lên, từ từ đi về phía cái bàn.

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn chăm chú vào động tĩnh từng góc trong căn phòng.

Anh dùng một khí thế sét đánh không kịp bịt tai vén tấm vải lên.

183. Chương 183: Mang Thai (3)

Một cô gái trần truồng nằm trên mặt bàn, đeo mặt nạ màu bạc, trong ngực ôm chặt một cái hộp.

Vũ Văn Thành nhú mày, vẻ mặt vô cùng chán ghét.

“Đưa cho tôi” Vũ Văn Thành giơ tay ra.

“Không được, tiểu thư nói nếu anh muốn lấy lại chiếc hộp, điều kiện duy nhất là thỏa mãn tôi, tôi đưa anh không phụ thuộc vào sức mạnh của anh” Cô gái chê cười.

Vũ Văn Thành lộ rõ vẻ chán ghét, hòng súng của anh dí vào huyết thái dương của cô ta.

“Có đưa hay không?”

Cô gái trên bàn không một chút sợ hãi “Tôi đã nói điều kiện duy nhất rồi, bây giờ là tôi đang bảo vệ tính mạng cho anh, mười phút sau tôi sẽ thành sống không bằng chết, anh cảm thấy tôi sẽ cho anh sao?”

Vũ Văn Thành không nói gì tự giật lấy, cô gái trên bàn nhanh chóng tránh thoát.

Cô ta nhảy từ trên bàn xuống, cái hộp tung lên, giật mình một cái, chiếc hộp bay vút lên trên.

Vũ Văn Thành kinh ngạc “Rốt cuộc cô có đưa cho tôi hay không?”

Cô gái đứng lên, vóc dáng rất đẹp, chỗ cần to thì to, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỉ có điều Vũ Văn Thành trời sinh họ Lạnh, kể cả mỹ nhân khắp thiên hạ xếp hàng trước mặt, anh cũng không màng ngoảnh lại nhìn.

Cô gái từng bước từng bước chậm rãi tiến gần đến Vũ Văn Thành. Cô ta nhếch miệng “Thỏa mãn tôi, tôi tự nhiên sẽ đưa cho anh, nếu không, anh vĩnh viễn sẽ không biết được điều bí mật bên trong”

Vũ Văn Thành nhìn cô ta, cười lạnh “Tôi sợ bị bệnh”

Cô gái hiển nhiên kinh hoàng, thẹn quá hóa giận “Yên tâm, anh có thể dùng bao”

“Gọi tiểu thư của các người ra gặp tôi, đối với cô tôi không có một chút hứng thú nào, cô đừng nên phí hơi sức” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

Cô gái trần truồng áp sát Vũ Văn Thành, cọ xát từ trên xuống dưới, Vũ Văn Thành vẫn đứng yên không nhúc nhích, hoàn toàn không quan tâm.

Đột nhiên cô ta đặt tay lên ‘nơi đó’ của anh, anh nhanh chóng tóm tay cô ta, không chút nào thương hoa tiếc ngọc.

Cánh tay trắng nõn của cô ta bị vặn ngược.

Cô ta cũng không hề gào khóc, hít thở có kỹ thuật.

“Này cô, cô có cần thiết để bị coi thường như thế không? Càng đáng coi thường tôi càng nhìn không lọt, tôi thật sự nghĩ tới lúc mẹ cô gặp cô trong bộ dạng thế này, cô làm thế là vì cái gì? Có lẽ tôn nghiêm của một người phụ nữ đối với cô đã không còn sót lại chút gì, nhưng xin cô hãy để lại phúc đức cho con cái sau này, nếu con cô nhìn thấy cảnh này nó sẽ nghĩ gì?”

Cô gái kia nghe thấy những lời của anh sững sốt ngây dại.

Cô há hốc mồm, ghen hờn nhìn anh trần trối.

Cô xoắn cái đệm trên ghế salon trước mặt, quẩn lên người.

Mặc dù đeo mặt nạ, nhưng cũng có thể nhận rõ sự lúng túng của cô.

Vũ Văn Thành lạnh lùng nhìn cô ta, từ từ chuyển ánh mắt ra tấm rèm màu đen đằng sau, chờ xem cô gái kia còn làm ra những trò gì.

Đột nhiên, cô gái giật lấy khẩu súng lục của Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành kinh ngạc.

Cô ta lùi về sau mấy bước.

“Tiểu thư nói anh là Liễu Hạ Huệ (một chính nhân quân tử), tôi vốn không tin, bây giờ tôi đã thua. Để đảm bảo sự an toàn của tiểu thư, tôi tịch thu súng của anh. Tiểu thư, người có thể đi ra” Cô gái nói về phía tấm màn đen đằng sau.

Một cô gái mặc quần da đi ra, cô ta vẫn mặc bộ quần áo đó, áo da bó sát người cùng chiếc quần da ngang bắp chân, chỉ khác lần này cô ta buộc tóc đuôi ngựa.

Chiếc mặt nạ vẫn che phần lớn khuôn mặt cô ta, nhưng đôi mắt cùng đôi môi đỏ tươi này có thể giúp Vũ Văn Thành xác định đây chính là cô gái đã cướp cái hộp.

“Nên trả lại đồ cho tôi đi” Vũ Văn Thành nói với Yên Nhiên.

Yên Yên vỗ vỗ tay, cái hộp bên trên từ từ rơi xuống.

Yên Nhiên bắt lấy.

“Anh có muốn biết vật bên trong là gì không?” Giọng nói cùng thân hình cô đặc sắc như nhau, đều tuyệt vời không gì sánh nổi.

“Tôi chỉ bảo quản hộ người khác mà thôi, cũng không có quyền biết bên trong là gì. Cô tốn một khoản lớn gọi tôi đến đây để cho tôi xem những màn biểu diễn bất hợp pháp này sao?” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

“Tôi thử anh thôi” Yên Nhiên không hề che giấu “Tôi đã đi nhiều năm như vậy, chỉ muốn khảo sát khả năng làm người của anh một chút. Nếu anh chỉ là một kẻ không bằng tiểu nhân, tôi hoàn toàn có thể thoát khỏi anh.”

“Ý cô là gì?”

“Ý là, anh quả nhiên trước sau như một, quả nhiên là dạng tôi thích, vô cùng phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng tôi, cho nên, tôi quyết định gả cho anh” Yên Nhiên từ từ đến gần Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành nhìn chằm chằm cái hộp trong tay cô ta, nhưng mà, Yên Nhiên chỉ đi đến một khoảng cách nhất định rồi dừng lại.

Cô giơ cái hộp lên, đặt chênh vênh giữa hai lòng bàn tay.

“Thật ra thì, tôi không cần mở ra cũng biết bên trong là bí mật về kho báu”

Vũ Văn Thành kinh ngạc, bước một bước về phía trước.

“Cô đã xem?”

“Dĩ nhiên không.” Yên Nhiên cười, nói một cách nhẹ nhàng. Cô thích nhìn bộ dạng căng thẳng của Vũ Văn Thành, rất thích trêu chọc anh. Cô đến bên cạnh anh “Nhưng tôi hi vọng anh không muốn bảo quản nó thì tốt hơn, điều bí mật này có thể khiến anh tìm đến cái chết”

“Hết lòng vì người khác, tôi kể cả tan xương nát thịt cũng muốn hoàn thành thay người đó.” Vũ Văn Thành nói lên lời thề son sắt.

Yên Nhiên đứng lệch sang bên ngẩng đầu nhìn anh “Tôi tại sao lại thích một người ngu muội chấp nhặt như thế này? Tôi cho anh biết, trong chiếc hộp này có ghi địa chỉ kho báu, chìa khóa của kho báu. Lấy được chiếc hộp này đồng nghĩa với việc tìm được kho báu, lấy được kho báu cũng có nghĩa là có được thiên hạ, như vậy, chẳng lẽ anh không có ý đồ với kho báu này sao?”

Yên Nhiên mặc dù cong khóe miệng lên, nhưng trong lòng cũng vô cùng căng thẳng, bởi vì câu trả lời của anh liên quan đến quyết định của cô, mà quyết định này liên quan đến tính mạng của nhiều người.

184. Chương 184: Chỉ Là Đùa Giỡn

Vũ Văn Thành cười rất châm chọc “Tôi vốn là người ra đời đã mang theo chìa khóa vàng, tiền có nhiều hơn nữa cũng chỉ là trò chơi con số, có cả thiên hạ chỉ tổ thêm gánh nặng và trách nhiệm. Đối với những thứ chết không thể mang đi này không có một chút ham muốn.”

Yên Nhiên sững sờ nhìn Vũ Văn Thành, đột nhiên nở một nụ cười sáng lạn, giao cái hộp cho anh.

“Cầm đi, vật này tôi không dùng được, nó nên là vật bên người của anh”

Vũ Văn Thành nghi ngờ nhận lấy cái hộp, chẳng lẽ lại đưa dễ dàng thế này, anh có phần không tiếp thụ nổi, anh nhìn lại cái hộp khóa, chưa hề mở ra, mục đích của cô ta là gì? Thử dò xét sao? Cần gì phải phí công tốn sức như vậy?

Vũ Văn Thành từ từ xoay người, anh có thể cảm nhận được ánh mắt của Yên Nhiên.

Tạm dừng khoảng 5s, Vũ Văn Thành lại quay lại nhìn vào mắt Yên Nhiên

“Rốt cuộc cô là ai?”

Yên Nhiên cũng im lặng một hồi, cô từ từ tháo chiếc mặt nạ để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp. Yên Nhiên cười hồn nhiên rục rịch: “Cảnh viên 28847, Đinh Đình Đang”

Vũ Văn Thành vừa sững sốt, ánh mắt nghi ngờ mang theo chút khó chấp nhận “Cô chính là người lính nhảy dù, được đặc phái đến bộ phận của tôi?”

Đinh Đình Đang tỏ ra không sao cả với ánh mắt có phần châm chọc của anh.

“Anh nghi ngờ tôi không có năng lực sao? Tôi đã tốt nghiệp đại học Harvard”

Vũ Văn Thành cười nhạt “Vậy tôi phải mỗi mắt mong chờ rồi, cô là cấp dưới của tôi, nếu sau này còn để xảy ra mấy chuyện tương tự thế này, tôi sẽ yêu cầu cô viết bản kiểm điểm, quá 3 lần, cô có thể viết đơn từ chức”

“Tác phong của anh tôi cũng biết qua, nếu không điều tra thì tôi sao dám làm cấp dưới của anh chứ, Vũ Văn Thành”. Đinh Đình Đang trêu chọc, kể cả cười đùa mắng mỏ cũng đặc biệt có mị lực.

Biểu hiện của Vũ Văn Thành hơi kỳ quái, giống như có chút châm chọc.

“Thân phận của cô, không đơn giản là làm cảnh sát, bất kể cô vì mục đích gì, một khi để tôi phát hiện có nguy hại đến quốc gia, sẽ không nể tình”

“Nếu là Diệp Hân Đồng, anh sẽ nể tình sao?” Đinh Đình Đang nói những lời này, trên mặt mỉm cười nhưng trong lòng chua xót.

Vũ Văn Thành ngăn người tại chỗ, thái độ rất phức tạp, như đang nghiêm túc suy nghĩ.

Một phút sau, anh rút cuộc mở miệng “Tôi từ chối trả lời”

Nói xong, anh quay đi.

Đinh Đình Đang nhìn theo bóng lưng anh, không cảm thấy khó chịu, bởi vì cô đã trở lại, tất cả mới chỉ bắt đầu.

“Tiểu thư, con mắt của cô không tệ. Anh ta thực sự thích hợp làm chồng, đặt ở đâu cũng yên tâm.” Cô gái mang mặt nạ bạc trước đó ra ngoài, đã mặc xong quần áo.

“Đáng tiếc, tôi đã trở về muộn 10 năm, trong lòng anh ta đã cắm rễ hình bóng một người, rất khó khăn” Đinh Đình Đang cười.

“Ý của tiểu thư là buông tha anh ta?”

Đinh Đình Đang dịu dàng nhìn cô gái đeo mặt nạ bạc “Ngân Hồ, ta có thể dễ dàng buông tha như vậy sao? Càng khó khăn lại càng thú vị, em nói xem, ta đã từng thất bại lần nào chưa?”

“Tiểu thư nói vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ?” Ngân Hồ hỏi.

“Phía Mặc Tử Hiên không có động tĩnh gì à?” Đinh Đình Đang hỏi.

“Bây giờ anh ta cũng không yên ổn, bốn phía thường xuất hiện những người khó hiểu, chỉ sợ hành tung của hắn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay nào đấy”

“Lý trí vương, Kim Thụy Tường đều là người không dễ chọc, chúng ta cũng phải cẩn thận”

“Trừ hai đám người bên ngoài, còn 4 đám khác giám sát hành tung của Mặc Tử Hiên” Ngân Hồ nói.

“4? Là những ai?” Đinh Đình Đang cũng vô cùng kinh ngạc.

“Bốn nhóm người này lai lịch không tầm thường, em đã điều tra hai ngày rồi mà không thu hoạch được gì. Ài, chờ xem kịch vui thôi”

“Ha ha, đủ náo nhiệt. Thêm 1 đám nữa chắc đủ hai bàn mạt chược.” Đinh Đình Đang không một chút ưu sầu, ngược lại có phần hưng phấn.

“Aiz” Ngân Hồ lắc đầu “Hi vọng người lão gia tìm sẽ xuất hiện”

“Sẽ xuất hiện, đó là người thiếu kiên nhẫn” Đinh Đình Đàng xoay người ngồi vào ghế salon, rót một chút rượu đỏ, thưởng thức hương vị của nó, khoe miệng khê cong lên “Không ngờ hần đến một giọt rượu cũng không dính”

Trong mắt Đinh Đình Đàng không che đậy được hứng thú với Vũ Văn Thành.

“Thật ra thì, trong mắt em, tiểu thư xứng đôi với Mặc Tử Hiên hơn một chút, người đàn ông đó ít nhất còn là một Điện hạ.” Ngân Hồ trêu đùa.

“Tôi đối với kẻ đào hoa đó chẳng có chút hứng thú nào. Dáng dấp yêu mị như vậy cũng không phải loại hình ta thích, ta thích những người đàn ông nam tính, không đào hoa, si tình, trầm mặc nhưng có trí tuệ, như Vũ Văn Thành.” Đinh Đình Đàng uống một ngụm rượu.

Đẩy cửa phòng Hồ Điệp, Vũ Văn Thành trở lại, sắc mặt lạnh như băng, vừa tức giận lại vừa khinh thường, trong khinh thường có cả châm chọc.

Đinh Đình Đàng kinh ngạc nhìn về mặt anh.

“Có cần thiết phải làm thế không? Nếu đã muốn đoạt tại sao còn đưa cái hộp cho tôi, rốt cuộc cô đang nghĩ gì?” Vũ Văn Thành vừa vào đến cửa đã chỉ trích Đinh Đình Đàng.

“Cái gì? Cái hộp bị cướp đi?” Đinh Đình Đàng và Ngân Hồ đưa mắt nhìn nhau, ý bảo Ngân Hồ đi điều tra là ai làm. Ngân Hồ lặng lẽ rút lui.

Vũ Văn Thành quan sát biểu hiện của Đinh Đình Đàng, cười lạnh “Đừng nói cô không phải là người cướp nó”

Vũ Văn Thành vừa mới ra đến cửa thì một kẻ đi xe gắn máy phi tới, Vũ Văn Thành đã để mắt, cố ý ôm cái hộp vào ngực, không ngờ kẻ kia trực tiếp xuống xe đánh nhau tay đôi với anh.

Anh cảm thấy người có thể thắng được mình không nhiều lắm. Nhưng người này động tác nhanh chóng lại có lực sát thương, nhiều chiêu hung hiểm, trong lúc đánh nhau lại đột nhiên xuất hiện thêm một xe khác, đánh nhau loạn xạ.

Anh có thể phân biệt được bọn họ không cùng một nhóm, nhưng không cách nào bảo vệ được cái hộp, rốt cuộc đã bị kẻ đi xe gắn máy kia cướp đi.

Cái hộp bị cướp đi, những kẻ đó cũng tứ tán chạy theo, Vũ Văn Thành quay lại Đêm Vận, trực tiếp chất vấn Đinh Đình Đàng.

Đinh Đình Đàng cười thần nhiên.

“Tôi không có hứng thú với cái hộp đó, hơn nữa, tôi làm việc ngay thẳng, nếu là tôi làm, không sợ thừa nhận, nhưng không phải tôi làm, nếu thừa nhận càng khiến anh đi sai đường, cái hộp sẽ không trở lại với anh.” Đinh Đình Đàng đứng lên, cầm ly rượu đỏ trong tay đưa cho Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành không nhận “Nếu không phải cô, vậy cô cảm thấy có thể là ai?” Vũ Văn Thành chất vấn, anh cảm thấy Đinh Đình Đàng sẽ biết rất nhiều chuyện.

“Sao không ngồi xuống uống vài chén, tôi đã giao cho Ngân Hồ đi thăm dò, chắc sẽ sớm có kết quả” Đinh Đình Đàng lại gơ ly rượu ra cho Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành vẫn không nhận “Tôi không uống rượu với người không quen biết”

Vũ Văn Thành nói xong, lạnh như băng ngồi xuống, chờ đợi với vẻ mặt vô cảm.

Đinh Đình Đàng cười uống hết ly rượu, cũng ngồi xuống, bình tĩnh rót thêm ỳnh một ly.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai bọn họ không nói gì cả, một người nhú chặt mày, một người bình tĩnh uống rượu.

Vũ Văn Thành nhìn đồng hồ đeo tay, rốt cuộc không nén nổi tức giận nữa, xoay người về phía Đinh Đình Đàng.

Đinh Đình Đàng cảm nhận được ánh mắt của anh, cũng quay người lại nhìn, chờ anh nói.

“Đừng lãng phí thời giờ của tôi, ngần ấy thời gian là đủ rồi” Vũ Văn Thành nói xong đứng lên, mặt vẫn lạnh băng như cũ.

Đinh Đinh Đang không lên tiếng, anh đứng lên, cô lại nằm xuống, bình tĩnh chờ kết quả.

Vũ Văn Thành đang định mở cửa thì điện thoại của Đinh Đinh Đang đổ chuông.

Anh cảnh giác tỉnh quay đầu lại.

“Alo. Điều tra thế nào rồi?” Đinh Đinh Đang nhàn nhã trả lời, không hề nóng vội.

“Vừa rồi có người mang cái hộp đến biệt thự của Mặc Tử Hiên, em đoán chính là cái hộp của Vũ Văn Thành” Ngân Hồ hồi báo.

“Ta biết rồi, em vất vả rồi” Đinh Đinh Đang mỉm cười cúp điện thoại, cười đùa nhìn ánh mắt nóng nảy của Vũ Văn Thành.

“Chắc anh muốn biết cái hộp ở nơi nào? Vậy thì hôn tôi đi, hôn xong tôi sẽ cho anh biết” Đinh Đinh Đang nhạo báng, mặt mày tươi cười.

“Cái hộp ở đâu?” Vũ Văn Thành nghiêm chỉnh nói, không để ý đến sự đùa giỡn của Đinh Đinh Đang.

“Chẳng phải đã nói rồi sao? Hôn xong tự nhiên tôi sẽ nói cho anh biết” Đinh Đinh Đang đưa mặt đến trước Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành bất động, gương mặt vẫn lạnh như băng nhìn về phía trước, không để ý tới Đinh Đinh Đang “Đừng đùa kiểu này với tôi, tôi ghét nhất kiểu phụ nữ không có tự trọng...”

Lời anh chưa nói xong, Đinh Đinh Đang đã chủ động hôn lên má anh, cũng nhanh chóng lùi xa mấy bước.

“Cô...” Vũ Văn Thành thẹn quá hóa giận.

“Tôi, nếu hôn anh, sẽ cho anh biết đáp án, tránh cho anh cảm giác bị thua thiệt, cái hộp hiện được đưa đến nhà Mặc Tử Hiên, nhưng kẻ giết cái hộp có phải người của hắn hay không vẫn chưa thể xác định, bây giờ anh chạy tới biệt thự của Mặc Tử Hiên xem cái hộp còn đó hay không”

Vũ Văn Thành hơi ngẩn người, trông có vẻ tức cười, nhưng cuối cùng anh xoay người mở cửa đi ra.

Đinh Đinh Đang nhe răng cười, hớn hở nằm ra ghế salon.

Cô cầm ly rượu trên bàn lên, nhìn nó cười hì hì “Vũ Văn Thành, anh thật là đáng yêu”

185. Chương 185: Chỉ Là Đùa Giỡn (2)

Lão Kim cầm cái hộp gỗ cửa phòng Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên mở cửa, nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của lão Kim.

Lão Kim đi vào, khóa cửa lại.

“Đây là cái gì?” Mặc Tử Hiên hỏi.

“Có một người đưa tới, kèm theo một phong thư” Trong đó đại khái nói đây là bí mật kho báu. Đây là cái hộp Diệp Tuyền tự tay giao cho Vũ Văn Thành.” Lão Kim nghiêm túc nói.

Mặc Tử Hiên lập tức cầm phong thư trong tay Lão Kim. Thư được in bằng tiếng Hàn, không nhìn ra bút tích.

Nhìn xong, vẻ mặt Mặc Tử Hiên hết sức phức tạp.

“Không ngờ, ngay từ đầu chúng ta đã đi sai một nước cờ, không phải khiến Diệp Hân Đồng yêu Diệm hạ là có thể lấy được bí mật kho báu, cũng may, bí mật này rốt cuộc cũng rơi vào tay chúng ta. Diệm hạ, chúng ta nên quay lại quỹ đạo của chúng ta, tôi đã đồng ý với cậu không làm tổn thương Diệp Hân Đồng, cậu cũng nên để cô ấy trở về với cuộc sống của mình, dù sao cậu và cô ấy thuộc hai thế giới khác nhau.” Lão Kim nghiêm túc nói.

Mặc Tử Hiên cầm bức thư, ánh mắt lóe lên.

“Sau khi tìm được kho báu, tôi tự nhiên sẽ để chúng ta về đúng vị trí cũ.” Anh không vì tìm được bí mật kho báu mà cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn có cảm giác đau khổ vì biệt ly.

Hôm nay trở về, anh lại phát hiện Diệp Hân Đồng ngủ trong nước mắt, nhất định là vì chờ anh quá mệt mỏi, sau khi biết anh an toàn mới không chịu được nữa mà ngủ.

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta không sử dụng được cô ấy, khách sạn cậu cũng đã bồi thường, cậu không còn nợ cô ấy cái gì. Đợi tìm được kho báu rồi, chúng ta trở về còn một cuộc chiến khốc liệt, không thể phân tâm nữa.” Lão Kim nói những lời thâm thía.

“Xem trong hộp có gì đã rồi nói sau” Mặc Tử Hiên cầm cái hộp, cái khóa trên hộp đã không còn, rõ ràng trước đó đã bị mở.

Trong lòng Mặc Tử Hiên âm thanh kháng nghị. Nếu đây thực sự là bí mật kho báu, vậy thì, quan hệ của anh với Diệp Hân Đồng cũng sẽ kết thúc, Diệp Hân Đồng không còn giá trị lợi dùng, anh không còn lý do để giữ cô bên cạnh.

Mặc Tử Hiên nhắm mắt lại, mở hộp ra, trong đó để một thứ giấy tờ đã cũ kỹ.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc nhìn về phía Lão Kim.

“Trong tài liệu viết, vòi phun nước trước cửa biệt thự chính là cửa vào biệt thự, trước rầm, khi trăng lên đến vị trí nhất định sẽ xuất hiện một bản đồ, bản đồ này chỉ tồn tại 3s, trong vòng 3s này phải tra chìa khóa vào, đường vào kho báu sẽ được mở ra. Chìa khóa kho báu chính là hình vẽ màu bạch kim trên Hồng sắc Yên Nhiên, khi các hình vẽ này được ghép lại với nhau chính là chìa khóa.

Sau khi tiến vào, cửa ải đầu tiên là máu của phụ thân cậu Mặc Ngôn Thông. Thiếu gia là trực hệ (có huyết thống), có thể trực tiếp sử dụng, cái thứ hai là của Đinh Tứ Khuê, và cái thứ ba là Diệp Thiếu Hoa. Nếu sai lầm, bộ phận này sẽ bị hủy, tất cả những người đi vào sẽ không thể sống sót đi ra, máu của họ hiện đang được một người trong một tổ chức cơ mật tối cao của quốc gia bảo quản, nghe nói người đó là bạn của Diệp Thiếu Hoa, bây giờ đang làm gián điệp ở một nước nào đó. Nói đi nói lại, bây giờ chúng ta chỉ thiếu máu của Đinh Tứ Khuê, những thứ khác đã có.”

Mặc Tử Hiên như thể nghĩ ra cái gì, tỏ ra may mắn “Nếu muốn dùng máu của Diệp Hân Đồng, tôi phải giữ cô ấy lại đến khi tìm được Đinh Tứ Khuê”

“Thiếu gia, cái này không cần thiết, chỉ cần lấy máu của cô ấy, giữ là được rồi. Cô ấy đối với chúng ta bây giờ không còn giá trị sử dụng.”

Sắc mặt lão Kim lạnh như băng.

“Không cần nói, cứ làm theo lời tôi”

Lão Kim đột nhiên quỳ xuống, vô cùng trầm trọng, nghiêm túc.

“Nếu điện hạ cứ khư khư cố chấp, kẻ già thần đây chỉ có thể khiến Diệp Hân Đồng biến mất một thời gian, hoặc vĩnh viễn biến mất, kể cả phải hi sinh thần cũng không tiếc. Hi vọng Điện hạ ổn định vị trí xong có thể nhớ đến, ban cho thần một danh hiệu”

Mặc Tử Hiên rất đau lòng, nhíu mày nhìn Lão Kim “Nhất định phải ép ta như vậy sao?”

“Thanh Quân Trắc có thể vì quân vương mà đặt quốc sự lên trên hết, thần có làm gì cũng chỉ một lòng mong Điện hạ lên ngôi thuận lợi, ổn định địa vị, thế thì sai chỗ nào”

Lòng Mặc Tử Hiên mềm nhũn vì nghĩ đến những gì lão Kim đã bỏ ra vì anh.

“Tôi chỉ cầu xin một tháng, sau một tháng sẽ rời khỏi cô ấy, được không?” Mặc Tử Hiên kìm nén tức giận, rồi rầm, nói hết sức dịu dàng.

“Thêm một tháng đến lúc chia lìa chỉ càng thêm đau thương. Sau khi tìm được kho báu, những người Điện hạ phải đối phó càng thêm hung hiểm, chỉ đi nhằm một nước, thua cả ván bài, thua không chỉ tính mạng Điện hạ, cự thần, Cổ Phi mà cả những nghị viên giúp đỡ chúng ta, những người trong quân đội, Lee Yul

sẽ không nhân từ như Điện hạ, từ lần ám sát trước có thể nhìn ra, từ cổ chí kim, Lã Bất Vi, Lý Thế Dân, Ung Chính thậm chí là Võ Tắc Thiên, người nào đoạt được ngôi vị, Điện hạ cân nhắc.”

Mặc Tử Hiên nhú mày, tiêu hóa những lời của lão Kim, những câu hắc nói cũng có lý.

Mặc Tử Hiên đỡ lão Kim dậy, cau mày, ánh mắt thâm thúy “Tôi biết rõ phải làm gì rồi”

“Nếu thiếu gia không đành lòng, cứ để lão Kim rat ay” Lão Kim cuối cùng cũng có chút vui mừng.

“Không cần, sự tình của ta chính ta sẽ xử lý, sẽ không dây dưa dài dòng, yên tâm.”

Nhưng nói ra những lời này, lòng Mặc Tử Hiên như có đá tảng đè nặng, suy nghĩ cũng rất phức tạp.

Anh nhắm mắt lại, im lặng, trầm tư.

Trời đã bắt đầu sáng, anh đứng dậy, đi về phía phòng Diệp Hân Đồng, Yoon Jin cũng đi theo.

Yoon Jin đẩy Diệp Hân Đồng đang nằm trên giường, nhưng đẩy thế nào cũng không khiến cô tỉnh dậy.

“Cô là heo à, ngủ như chết vậy, đẩy thế nào cũng không tỉnh.” Yoon Jin oán thán cầm cái ly trên bàn, đang chuẩn bị dội lên.

Trong lòng Mặc Tử Hiên có một cảm giác không muốn mãnh liệt.

“Dừng tay” Mặc Tử Hiên kêu lên.

“Điện hạ?” Lão Kim nhất định phải buộc Mặc Tử Hiên tàn nhẫn, không hài lòng cũng kêu lại.

Mặc Tử Hiên không để ý tới lão Kim, đến bên giường Diệp Hân Đồng, ánh mắt thâm tình đầy khổ sở.

Sự đổ kỵ của Yoon Jin thành thêm hận cũng vọt đến.

Mặc Tử Hiên nắm tay Diệp Hân Đồng lên, đặt trên môi, hôn.

Lão Kim nhú mày, nhìn Mặc Tử Hiên từ từ hôn xuống môi cô.

“Điện hạ?” Lão Kim một lần nữa không hài lòng kêu lên.

Mặc Tử Hiên giơ tay lên, để ông dừng lên tiếng nữa, môi anh lại lưu luyến trên môi diệp uyển chuyển triền miên.

“Ưm” Diệp Hân Đồng không thở được, dùng tay đánh một cái.

Mặc Tử Hiên dịu dàng buông cô ra “Đồ ngốc, nhiều lần như vậy còn không lấy hơi hôn tiếp”

Lão Kim đã rất không hài lòng, nhú mày, lớn tiếng than thở biểu đạt sự bất mãn.

Diệp Hân Đồng dường như có chút ý thức, từ từ mở mắt, thấy Mặc Tử Hiên, nở nụ cười rục rờ.

“Anh về rồi, xin lỗi, vốn có chuyện phải chờ anh về để nói cho anh nghe, em mệt quá.”

Mặc Tử Hiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Hân Đồng, sắc mặt càng thêm lạnh băng, ánh mắt cũng kín đáo, thâm trầm khiến Diệp Hân Đồng kinh ngạc.

“Mặc Tử Hiên, anh sao vậy?” Diệp Hân Đồng vừa nói xong, phát hiện trong phòng còn có hai khách không mời, cô càng kinh ngạc hơn “Mọi người sao vậy?”

Mặc Tử Hiên đứng lên, đến chỗ lão Kim, cầm cái hộp trên tay ông ta.

“Cái này là cái gì, cô biết không?” Mặc Tử Hiên lạnh lùng hỏi.

Diệp Hân Đồng ngồi dậy, nhìn cái hộp, đây chẳng phải là cái hộp mẹ cho Vũ Văn Thành sao? Sao lại ở trong tay Mặc Tử Hiên?

“Cái này, chẳng phải là...”

“Phải, là mẹ cô đưa cho Vũ Văn Thành, có một người xa lạ đã gửi tới đây, muốn biết là cái gì không?”

Giọng Mặc Tử Hiên trở nên kỳ quái, nhếch miệng châm chọc, ánh mắt vẫn sắc bén và lạnh như băng, hai bọng họ lúc này không giống tình nhân mà như kẻ thù.

Ánh mắt ấy khiến sống lưng Diệp Hân Đồng lạnh toát.

“Anh sao vậy, Mặc Tử Hiên?” Diệp Hân Đồng vừa mới tỉnh ngủ, đầu có không xoay kịp. Cô xuống giường, đang định đến bên Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên quăng một ánh mắt lạnh như băng về phía cô, ném cái hộp lên người cô.

Sức lực của anh hơi lớn. Diệp Hân Đồng rên lên một tiếng.

Ánh mắt Mặc Tử Hiên hơi lóe lên, chờ lúc Diệp Hân Đồng ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, anh lại khôi phục sự lạnh lùng.

“Trong hộp cất giấu bí mật kho báu, cô đã biết đúng không?” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

Diệp Hân Đồng nhú mày nhìn anh. Cô không trả lời. Đứng thẳng người. Đầu óc nhanh chóng hoạt động, ánh mắt chăm chăm vào Mặc Tử Hiên đột nhiên biến sắc này, muốn suy nghĩ lại nguyên nhân xảy ra mọi chuyện.

“Tôi không sợ nói cho cô biết, trò chơi giữa chúng ta đã kết thúc. Bây giờ cô không còn tư cách ở lại bên cạnh tôi.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

“Ý của anh là, anh cố ý đến gần tôi, giả vờ yêu tôi, lừa gạt tình yêu của tôi, sau đó lừa gạt bí mật kho báu này?” Đây chính là kết quả Diệp Hân Đồng nghĩ ra.

“Mặc dù thiếu chút nữa đã dùng sai một quân cờ, kết quả cuối cùng vẫn lấy được thứ tôi muốn, sớm biết như vậy, tôi trực tiếp đến gặp Diệp Tuyền, không cần phải lãng phí thời gian vào một kẻ ngu ngốc như cô.”

Tim Diệp Hân Đồng phút chốc như có vạn mũi tên xuyên qua.

Cô ra sức vặn cánh tay mình, sự đau đớn kinh khủng nói với cô rằng, mọi chuyện là thật, không phải cô đang mơ.

Cánh tay rất đau, nhưng không đau bằng trong lòng.

Diệp Hân Đồng từ từ đặt tay lên bụng. Giọng điệu bồn chồn.

“Nếu giá trị lợi dụng của tôi đã hết, tôi bây giờ lập tức đi.” Trái tim vẫn tiếp tục rỉ máu, cô ngụy trang bằng sự kiên cường cuối cùng, cố gắng không rơi lệ.

Diệp Hân Đồng từng bước đi về phía cửa.

“Đợi chút” Mặc Tử Hiên kêu.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng quay đầu lại, mang theo hi vọng nhìn Mặc Tử Hiên, ánh mắt long lanh, cô thừa nhận, cô thật sự có những lúc rất yếu đuối. Nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Mặc Tử Hiên, tim cô lại như bị đâm thêm một dao.

Diệp Hân Đồng ngậm nước mắt, chờ Mặc Tử Hiên nói.

Mặc Tử Hiên xoay người, làm dấu tay.

Lão Kim đột nhiên xông về phía Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng cảm thấy nguy cơ, vừa định đề phòng đã bị lão Kim tóm.

“Mặc Tử Hiên, anh định làm gì?” Diệp Hân Đồng bị lão Kim kẹp chặt không thể nhúc nhích, cô kinh hoàng hỏi Mặc Tử Hiên, sự tuyệt vọng kinh ngạc cùng đau lòng khiến cho đầu óc cô không thể suy nghĩ được gì.

“Cô không có quyền xưng hô như thế, Yoon Jin động thủ” Lão Kim giao phó.

Yoon Jin lấy ra một ống tiêm đường kính 4cm, giơ lên cười hả hê.

Diệp Hân Đồng càng thêm khủng hoảng, trong bụng cô có thai nhi, nếu rút ra nhiều máu như vậy, con phải làm sao?

“Mặc Tử Hiên?” Diệp Hân Đồng kinh hoàng kêu lên, cô muốn nói mình đã mang thai, nhưng nghĩ lại, anh ta căn bản không yêu mình, khẳng định làm thế sẽ khiến hấn hủy hoại đứa bé, cô không thể để người khác làm tổn thương nó.

Quả nhiên, Mặc Tử Hiên không quay đầu lại.

Diệp Hân Đồng lòng đau như cắt, nhìn Yoon Jin từ từ đến gần mình.

“Mặc Tử Hiên, anh nói sẽ giúp tôi, không để người khác làm tổn thương tôi, bây giờ anh đang làm gì?” Diệp Hân Đồng kêu gào, cô biết là vô ích, chỉ hi vọng 1% cơ hội kích thích lòng trắc ẩn của anh.

“Câm miệng, những lời ngon tiếng ngọt kia đối với một kẻ ngu ngốc như cô quả nhiên có tác dụng, nếu đều là giả, những lời thề thốt đều là giả.” Lão Kim hung tợn nói “Quên nói cho cô, lần đầu cô say rượu cùng lần ở chân núi đều là do chúng tôi cố ý sắp xếp.”

186. Chương 186: Cầu Hôn

Đầu Diệp Hân Đồng lập tức nổ tung. Cô đáng thương nhìn về phía bóng dáng lạnh lùng tuyệt tình vẫn đang quay lưng về phía mình. Nước mắt cuối cùng không nhịn được nữa rơi xuống.

Thì ra, tất cả đều là giả dối, tất cả đều là trò đùa bẩn trong lòng bàn tay hấn, lần đầu tiên, rốt cuộc hấn mang bao hận thù với cô để có thể hủy hoại sự trong sạch của cô, lần thứ hai, mang theo lòng dạ gì đùa bẩn cô.

“Mặc Tử Hiên...” Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, nuốt nước mắt mặn chát.

Bị Yoon Jin kéo tay, Diệp Hân Đồng đau lòng quên cả giấy giũa, ống kim đâm vào, máu bị hút ra.

Diệp Hân Đồng nhìn máu của mình, màu đỏ nhuộm cả vào ánh mắt cô.

Thật đáng đời cô, biết rõ hấn là một công tử đào hoa vẫn lao đầu vào. Mẹ đã từng nói nhiều lời sâu xa như vậy, cô vẫn như dê chạy vào miệng cạp.

Thật đáng đời cô, không cần Vũ Văn Thành, lại muốn theo Mặc Tử Hiên đi tìm kho báu.

Đáng đời cô, ra cửa không mang theo đầu óc. Mặc Tử Hiên nói đại vào câu đã tin.

Thật đáng đời cô...

Tất cả tất cả, cô cố mà gánh, bởi vì chính cô đã sai lầm.

Máu bị rút ra, Diệp Hân Đồng cảm thấy đầu mỗi lúc một choáng váng.

Lúc lão Kim buông ra, cơ thể Diệp Hân Đồng không còn chút sức lực từ từ trượt xuống.

“Bịch” cô nằm trên mặt đất.

Lúc này Mặc Tử Hiên mới quay đầu lại, nhíu mày nhìn Diệp Hân Đồng đang nằm dưới đất.

“Đưa cô ấy về” Mặc Tử Hiên rồi rầm nói.

“Đợi chút, cô ấy còn có tác dụng cuối cùng đối với cậu”

Mặc Tử Hiên không nhịn nổi nữa quay nhìn lão Kim.

“Chúng ta có thể dùng cô ta để đổi lấy Hồng sắc Yên Nhiên trong tay Vũ Văn Thành”. Lão Kim nói tiếp.

Mặc Tử Hiên sững sốt, trầm tư “Cứ làm thế đi, khóa cô ấy ở trong phòng này, chờ trao đổi”

Nói xong, Mặc Tử Hiên xoay người, tâm tình vô cùng nặng nề, trực tiếp đi ra khỏi phòng Diệp Hân Đồng, nhưng đến cửa, anh lại quay lại, ôm Diệp Hân Đồng từ dưới đất lên giường, đắp kín chăn.

“Thông báo với Vũ Văn Thành, tôi muốn gặp hấn” Mặc Tử Hiên nói.

Lão Kim rốt cuộc nở một nụ cười trên mặt.

“Rầm rầm rầm” Lầu dưới đột nhiên phát ra tiếng đập cửa dồn dập.

“Mặc Tử Hiên, mở cửa ra.Rầm rầm rầm”. Vũ Văn Thành cuồng loạn kêu.

Mặc Tử Hiên cùng lão Kim liếc mắt nhìn nhau, vừa nhấc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Bọn họ lập tức đi xuống.

Yoon Jin cũng nhanh chóng đuổi theo.

“Cái hộp đâu?” Vũ Văn Thành vừa vào cửa đã quát lên với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên rất trấn tĩnh, nở một nụ cười cực kỳ lạnh lùng “Cái hộp cùng người phụ nữ anh muốn đều ở trên kia”

“Cái gì? Anh làm gì Diệp Hân Đồng? Diệp Hân Đồng? Diệp Hân Đồng?” Vũ Văn Thành gọi.

Đau, đau lòng cùng tiếng gọi âm ỉ khiến Diệp Hân Đồng lập tức mở mắt. Cô ôm ngực đi đến cửa.

“Đừng kê, cô ta vẫn đang ngủ mê man” Ánh mắt Mặc Tử Hiên rất lạnh lùng. “Chỉ cần anh đưa Hồng sắc Yên Nhiên cho tôi, Diệp Hân Đồng sẽ là của anh”

“Anh đã mở cái hộp?” Vũ Văn Thành nghi ngờ hỏi.

“Cảm giác hứng thú của tôi chỉ có kho báu, còn hứng thú của anh là Diệp Hân Đồng, chúng ta làm một giao dịch, tại sao không?” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

“Được, tôi cho anh, anh cầm kho báu rút đi, đừng xuất hiện nữa, đừng làm tổn thương Diệp Hân Đồng.” Vũ Văn Thành tức giận quát.

Diệp Hân Đồng ôm tim, nước mắt mơ hồ chảy ra. Cô hít một hơi thật sâu, xoay người trở lại phòng, cầm súng lục trong tay.

Cô đi tới cửa, nhắm súng về phía Mặc Tử Hiên.

“Chỉ sợ tôi không tùy tiện để cho anh giao dịch” Diệp Hân Đồng đột nhiên lên tiếng, trong tay đang cầm cái hộp, từ từ đi xuống, ném cái hộp vào tay Vũ Văn Thành.

Mặc Tử Hiên không nhìn vào mắt Diệp Hân Đồng, đứng lạnh lùng, kín như bưng, vẻ mặt rét lạnh như hầm băng.

Mặc dù môi Diệp Hân Đồng tái nhợt, cô vẫn nắm chặt súng trong tay từng bước từng bước đi xuống.

“Cô sang bên kia” Khẩu súng chỉ vào Yoon Jin, đội hình tự nhiên chia làm 2 đội.

“Vũ Văn Thành, máu Yoon Jin cầm trong tay là của tôi, anh lấy lại” Diệp Hân Đồng cố gắng duy trì bản sắc của một cảnh sát.

Vũ Văn Thành đi lấy.

Hai bọn họ lùi về phía sau đi ra ngoài.

Diệp Hân Đồng không muốn gì cả, nhưng đứng ở cửa biệt thự, trong lòng cô lại xuất hiện cảm giác đau đớn.

Đứng bên ngoài một lúc thì một chiếc xe chạy tới, mục đích rất rõ ràng, vì chiếc hộp trong tay Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng đi vài bước, đầu choáng váng, chân mềm nhũn, Vũ Văn Thành lập tức đỡ cô.

Người trên xe bước xuống thuận tiện cướp cái hộp, Vũ Văn Thành lập tức đỡ Diệp Hân Đồng lên xe, chuẩn bị đuổi theo.

Diệp Hân Đồng kéo tay Vũ Văn Thành “Thôi, những thứ bên trong tôi đã đốt thành tro, đáng lẽ ba tôi nên phá hủy điều bí mật này từ lâu”

“Đừng nói nữa, nghỉ ngơi chút đi” Vũ Văn Thành không giãi biểu đạt, mặc dù rất muốn nói chuyện với Diệp Hân Đồng, hỏi han tình trạng của cô, nhưng chẳng biết phải nói thế nào.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại.

Cô bắt mình dừng nghĩ gì, nhưng trong đầu lại nhớ đến toàn bộ những gì xảy ra trong biệt thự.

Lòng cô kịch liệt tổn thương.

Diệp Hân Đồng lại mở mắt.

“Sếp, nói chuyện với tôi đi” Diệp Hân Đồng nhìn phía trước, nhưng không nhìn thấy gì cả trong đầu toàn hình ảnh Mặc Tử Hiên.

Thì ra chỉ là một trò chơi, thế mà cô lại dùng cả trái tim. Không suy nghĩ có thể không chế tư tưởng nhưng lại không thể không chế được sự chua xót.

Diệp Hân Đồng muốn khóc, cô quay mặt.

“Biết rõ bản chất của Mặc Tử Hiên sớm một chút cũng tốt, thời gian chung sống cũng ngắn, sẽ nhanh quên thôi” Vũ Văn Thành nói.

Không mở bình sao biết trong bình có gì, nước mắt Diệp Hân Đồng rơi ra, tay cô đặt lên bụng, không biết vì sao, ý nghĩ giữ lại cái thai vẫn không hề thay đổi.

Vũ Văn Thành ý thức được là mình nói sai.

“Trong hộp có gì vậy?” Vũ Văn Thành sửa lời.

Diệp Hân Đồng hơi do dự, nếu mẹ đã mang bí mật kho báu giao cho Vũ Văn Thành bảo quản, thì cô cũng không có ý định lừa gạt anh.

“Tài liệu trong hộp viết bí mật kho báu, chìa khóa chính là 3 viên Hồng sắc Yên Nhiên ghép lại, mật mã là máu của tôi, Mặc Tử Hiên và một người khác nữa” Diệp Hân Đồng không muốn nói nhiều vì tim vẫn còn đau.

“Vậy em định làm gì với máu này?” Vũ Văn Thành cầm ống máu anh đã đoạt lại.

Diệp Hân Đồng nhận lấy, sầm nảo nói: “Mặc Tử Hiên nhất định sẽ lấy bằng được kho báu đó, phải có kho báu, hắn mới có thể lên ngôi, cho nên, điều đầu tiên hắn làm sẽ là lấy được máu của tôi mà Hồng sắc Yên Nhiên trong tay anh. Sếp, chúng ta trốn tránh ra nước ngoài đi, đợi sau khi Hoàng đế mới của Hàn Quốc lên ngôi thì trở về, lúc đó sẽ được bình yên.” Diệp Hân Đồng muốn thoát khỏi cảm giác khủng hoảng cô độc khó nói thành lời trong lòng mình.

Vũ Văn Thành mặc dù nghiêm túc lái xe, nhưng thực tế là đang suy tư, một lúc lâu sau, anh bình tĩnh nói: “Chúng ta kết hôn đi, sau khi kết hôn sẽ đi hưởng tuần trăng mật”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn anh.

Vũ Văn Thành lúng túng, không nhìn lại Diệp Hân Đồng.

“Anh biết là mình không biết diễn đạt, nhưng anh đảm bảo sau khi kết hôn sẽ đối tốt với em, bảo vệ em.” Vũ Văn Thành không nhìn Diệp Hân Đồng, anh sợ nhìn thấy ánh mắt cự tuyệt của cô, trái tim anh sẽ không chịu nổi.

Trong lòng Diệp Hân Đồng không có nổi một chút ngọt ngào, có lẽ vì đã từng tin tưởng lời nói của Mặc Tử Hiên, kết quả, tim cô đã bị vỡ thành từng mảnh.

“Sếp, bây giờ em không muốn đồng ý với anh, nếu làm vậy, em sợ làm tổn thương anh, em vừa thất tình, lại chịu sự phản bội nặng nề, chưa thể bước ra khỏi đau thương, em muốn có trách nhiệm với anh, muốn đáp lại anh bằng tình cảm, không muốn bạc tình như Mặc Tử Hiên.” Diệp Hân Đồng nói những lời chân thành.

“Anh biết rõ, nhưng anh không ngại, anh chỉ muốn làm chỗ dựa cho em, để em sớm thoát khỏi sự ám ảnh. Bởi vì sứ mạng của anh chính là bảo vệ em.” Vũ Văn Thành vẫn không dám nhìn Diệp Hân Đồng.

Nhưng anh có cần thiết phải nói những lời nghiêm trọng như thế không?

Diệp Hân Đồng lại để tay lên bụng mình.

“Em có thai, con của Mặc Tử Hiên” Diệp Hân Đồng ngay từ đầu đã không muốn lừa gạt anh.

Vũ Văn Thành sững sốt, cả người cứng ngắc, tay hơi run rẩy, tim anh đau đớn, không thể tập trung tư tưởng, anh dừng xe sát vỉa hè.

187. Chương 187: Cầu Hôn (2)

Diệp Hân Đồng nhìn dáng vẻ trầm lặng đau khổ của Vũ Văn Thành, cô cảm nhận được sự bi thương của anh, còn lòng cô từ lúc sáng sớm nay thức dậy đã đau đớn rồi.

Diệp Hân Đồng đặt tay lên vai Vũ Văn Thành.

“Cảm ơn anh, sếp, em không đáng để anh phải hi sinh như vậy”

“Có thể bỏ đứa bé không?” Vũ Văn Thành rất khổ sở nói.

Hô hấp của anh bắt đầu dồn dập, anh nhìn Diệp Hân Đồng thâm tình và phức tạp.

“Em chưa từng nghĩ tới điều đó, nhưng đây chỉ là con của em, kỷ niệm đi qua sai lầm, nhắc nhở em đừng ngu ngốc như thế nữa” Diệp Hân Đồng đau lòng nói.

“Làm một người mẹ đơn thân, phải gánh vác bao trách nhiệm, em có nghĩ qua không?” Vũ Văn Thành muốn nổi nóng.

“Em biết rõ, bởi vì nghĩ đến tương lai phải thừa nhận và chịu sự đả kích, cho nên, em nhất định muốn giữ lại, từng giây từng phút nhắc nhở em đã làm chuyện sai lầm, nhắc nhở người đàn ông đó đã tàn nhẫn với em thế nào.” Diệp Hân Đồng khóc.

“Có gì mà tàn nhẫn, chỉ là không muốn nhớ đến em, chơi đã rồi, em còn muốn giữ đứa bé lại để tái hợp với hắn sao? Nói cho em biết, không thể nào.” Vũ Văn Thành cao giọng. Nếu Diệp Hân Đồng bỏ đứa bé, anh tình nguyện quên đi quá khứ của cô, nếu phải nuôi con của Mặc Tử Hiên, anh phải quên thế nào?

“Em cũng chưa từng nghĩ hắn sẽ tình cũ phục nhiên (nói lại tình xưa), bởi vì ngay từ đầu hắn đã không có tình cảm, cái hắn để ý chỉ là ngôi vị hoàng đế, cho nên vợ hắn nhất định là Kim Lệ Châu, em muốn giữ lại đứa bé này, phải giữ lại.” Diệp Hân Đồng kiên cường nói.

“Em cũng có thể vì vấn đề đạo đức mà bị khai trừ khỏi sở cảnh sát, em cũng không tiếc sao?” Vũ Văn Thành đau lòng nói.

Diệp Hân Đồng nghĩ đến lời trăng trối của ba, những lời dạy bảo từ nhỏ của mẹ, nghĩ đến mình đã phải khổ luyện đèn sách, lao vào cuộc sống cực khổ trong trường quân đội, nước mắt càng lăn xả.

“Thật xin lỗi, em đã bán đứng bí mật mà ba đã cất giữ cẩn thận, nếu không phải vì em, Mặc Tử Hiên không thể nào biết bí mật này, ngày hôm qua em còn ngu ngốc chạy đi, có lẽ phải đối mặt với những lời bàn tán, chỉ chỗ của thiên hạ lòng em mới dễ chịu hơn được.” Diệp Hân Đồng vừa khóc vừa nói.

Khóc quá nhiều, cô nằm ra ghế. Trong xe chỉ có tiếng gào khóc của cô.

Vũ Văn Thành nhìn Diệp Hân Đồng, im lặng trầm tư, rồi cuộc quay mặt lại, đưa khăn giấy cho cô. Rất lâu sau, nghe tiếng khóc đã từ từ nhỏ lại, Vũ Văn Thành mới nói với cô “Chúng ta kết hôn đi, đứa bé trong bụng em vẫn còn rất nhỏ, bây giờ kết hôn, biện pháp giấu đầu hở đuôi cũng có thể vượt qua kiểm tra”

Diệp Hân Đồng dừng khóc, ngẩng đầu lên, mắt đã sưng đỏ, lỗ mũi vì xì mũi nhiều cũng đỏ tấy, kinh ngạc nhìn Vũ Văn Thành, rất lâu không nói nên lời.

“Anh đã nói sẽ bảo vệ em, lần này là anh không tốt, nếu trước đó không gây gổ với em, không bị người khác hãm hại, em cũng sẽ không bị Mặc Tử Hiên lừa gạt.”

“Sếp...” Nước mắt Diệp Hân Đồng lại lặng lẽ rơi xuống, lần này là vì cảm động, cô là tàn hoa bại liễu (hoa tàn liễu dập), không đáng giá để Vũ Văn Thành phải hi sinh. Cô rất cảm ơn anh, có thể tha thứ cho chuyện của cô, có thể vô tư dâng hiến như vậy. Nhưng mà, cô không thể tiếp nhận, như thế là quá không công bằng với anh.

“Là anh đã gián tiếp để em rơi nhiều nước mắt như thế, hãy để anh bồi thường, tính tình anh không tốt, không biết nói chuyện, sau này em hãy thông cảm nhiều hơn, nhiều lúc lời nói của anh khó nghe, hi vọng em có thể tha thứ.” Vũ Văn Thành nói rất chân thành, tính tình anh thường trầm mặc, đã nói là phải làm.

“Sếp, em không thể tiếp nhận, thế thì quá vô liêm sỉ, không công bằng với anh, hôm nay em sẽ đến cơ quan xin nghỉ dài hạn, nếu có thể, hãy giữ bí mật giúp em, một năm sau em sẽ quay trở về, nhất định sẽ trung thành với quốc gia, làm một cảnh sát tốt.” Diệp Hân Đồng cũng nói nghiêm túc.

“Em đi đâu anh sẽ theo đó. Bộ dạng em thế này đi đâu anh cũng không yên tâm.” Vũ Văn Thành nói.

Diệp Hân Đồng lại khóc, nước mắt lăn chả rơi.

“Tại sao lại tốt với em như vậy?” Diệp Hân Đồng kiên quyết lau nước mắt.

“Bởi vì em là Diệp Hân Đồng, được rồi, đừng khóc nữa, anh thích một Diệp Hân Đồng như trước lúc nào cũng cường hãn đối nghịch với mình, em khóc suốt như vậy, anh thực sự không quen.” Vũ Văn Thành lại đưa khăn giấy.

“Em cũng muốn trở lại thành cô gái lăm lăm điều trước kia, tình yêu đầu tiên tới mạnh mẽ như thế, nếu biết sẽ khổ sở, giả dối như thế, sau này em sẽ không bao giờ yêu nữa.” Diệp Hân Đồng vừa khóc vừa nói như một đứa trẻ.

Trong lòng Vũ Văn Thành có chút lạnh, anh im lặng rất lâu.

Sau đó, lái xe về nhà mình.

Diệp Hân Đồng theo anh đi lên, anh có một biệt thự hào hoa, nhưng lại đi ở trọ, đây cũng là lần đầu Diệp Hân Đồng đến nhà anh.

Vào đến cửa đã thấy nhà anh rất chỉnh tề, nhẹ nhàng mà sung túc, giá sách, tủ quần áo, giày dép, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng.

Diệp Hân Đồng thấy một chồng sách lớn trước sofa.

Cô đi tới, tùy ý liếc nhìn.

‘Những cách làm vui lòng bạn gái’, ‘Những chuyện phụ nữ thích nhất’, ‘Chúng ta hẹn hò đi’. Diệp Hân Đồng còn muốn lật xem tiếp nhưng Vũ Văn Thành đã giật mình cướp lấy chồng sách trên tay cô, lúng túng nhét hết vào giá sách.

“Em ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, ở đây được quản lý rất nghiêm ngặt, trong phòng anh cũng có rất nhiều thiết bị bảo vệ, an toàn cho chúng ta, anh sẽ xin nghỉ, sắp xếp để chúng ta ở nước ngoài.” Vũ Văn Thành nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Diệp Hân Đồng lại thấy trên bàn để một chiếc hộp màu đỏ, vỏ ngoài hộp đã mòn, cho thấy Vũ Văn Thành đã nhìn rất nhiều lần.

Diệp Hân Đồng cầm lên, Vũ Văn Thành lập tức giật lại.

“Sao em giống mẹ anh thế, đến chỗ này lật đồ của anh khắp nơi” Vũ Văn Thành nóng nảy nhét cái hộp vào túi.

Về mặt Diệp Hân Đồng phức tạp nhìn Vũ Văn Thành.

“Em cứ ngồi tạm đây, anh đi dọn dẹp lại phòng một chút cho em” Vũ Văn Thành nói xong đi vào một căn phòng bên tay phải.

Diệp Hân Đồng cảm thấy khó ở, đi lung tung, tiện tay mở một cái cửa, trong phòng treo đầy ảnh của cô, có tấm cô cười rực rỡ, có tấm cười rất quái dị, có tấm lại cười lặng lẽ, có nụ cười sau khi đánh nhau thắng, còn có tấm cô gờn nắm đấm vì không phục đã bại bởi Vũ Văn Thành”

Diệp Hân Đồng sững sờ ở cửa.

Vũ Văn Thành thích cô đến thế sao?

Nếu như, giữa cô và anh không có hiểu lầm, nếu cô và anh đều không bị Mặc Tử Hiền ắc mưu, có lẽ cô sẽ thực sự thích anh, nhưng bây giờ...

Diệp Hân Đồng sờ vào bụng mình, tâm trạng càng thêm buồn bã.

“Anh thích em, từ trước đến giờ vẫn vậy, sai lầm không sao cả, chúng ta chỉ vừa bắt đầu, về sau sẽ có con của riêng chúng ta, nhưng anh cũng sẽ yêu thương đứa con trong bụng em, bởi vì đó là Diệp Hân Đồng.” Vũ Văn Thành đột nhiên xuất hiện phía sau cô.

Diệp Hân Đồng quay đầu lại, nước mắt lại rơi.

“Em thực sự không đáng giá, đừng thương hại em, chẳng qua vừa mới kết thúc một tình yêu, em vẫn còn chưa kịp hồi lại, nếu không thể phục hồi, em chỉ là một sự tổn thương lớn cho anh.” Diệp Hân Đồng không muốn hại người khác.

“Em không tiếp nhận anh mới là tổn thương lớn nhất của anh, mỗi lần nghĩ đến em sẽ cự tuyệt, chỗ này của anh rất đau” Vũ Văn Thành đặt tay lên ngực trái. “Anh tình nguyện cùng em thu hồi lại tình yêu em đã bỏ ra, cũng cầu xin tình yêu của em có thể trở lại chỗ này của anh.”

Vũ Văn Thành vừa nói vừa lấy chiếc nhẫn trong túi ra.

Anh quỳ 1 chân xuống, giơ chiếc nhẫn lên.

“Anh rất nóng lòng muốn kết hôn với em, không để cho những người đàn ông khác mơ ước. Hiện tại, anh không muốn em chịu bất kỳ tổn thương nào, cho nên muốn sớm kết hôn với em. Xin em hãy đồng ý.” Ánh mắt Vũ Văn Thành nóng bỏng cầu khẩn nhìn Diệp Hân Đồng.

“Em...” Diệp Hân Đồng hơi lắc đầu.

“Đừng cự tuyệt anh nếu không muốn làm tổn thương anh, bởi vì em từ chối sẽ làm anh ăn ngủ không yên, đau lòng đến chết. Hôm nay anh có thể lấy dũng khí để cầu hôn với em, nếu em không đồng ý, anh sẽ quỳ mãi không đứng dậy.” Vũ Văn Thành rút cuộc cũng có một ngày nói nhiều như thế, mấy quyền sách vừa rồi không phải không có công lao.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, suy nghĩ rối loạn. Cô đi qua người Vũ Văn Thành, không nhận chiếc nhẫn trong tay anh.

Cô ngồi trên ghế salon, trong lòng cô đang có một người, cô không thể hại người khác.

“Coi như chỉ là nghĩ cho đứa bé trong bụng em, anh nghĩ em kiên quyết muốn sinh nó ra nguyên nhân cũng vì em là người nhân từ, vậy thì, chắc em cũng không muốn con mình bị người khác khinh bỉ vì không có cha, đứa bé đến để cảm thụ cái đẹp của cuộc đời, chứ không phải để sống khổ sở, không có cha khổ như thế nào chắc em hiểu nhất, hợp phụ huynh cũng chỉ có mẹ, ảnh gia đình thiếu cha, dẫn em vào lễ đường cũng là mẹ.” Hôm nay Vũ Văn Thành lại đặc biệt có khả năng diễn thuyết.

Diệp Hân Đồng rất phiền não, đầu óc cô không cách nào suy nghĩ được.

Đột nhiên, Diệp Hân Đồng quay đầu lại liếc nhìn Vũ Văn Thành vẫn đang quỳ trên đất, cô đứng lên, kích động cầm chiếc nhẫn trong tay Vũ Văn Thành.

Cô tự đeo nhẫn vào tay mình.

“Vũ Văn Thành, em đồng ý với anh, kể từ giờ phút này, Diệp Hân Đồng em quyết không phụ lòng anh, em sẽ từng chút từng chút thu hồi lại tình yêu của mình, sẽ không dao động, không mong đợi, sẽ không bị những lời ngon tiếng ngọt của người khác lừa gạt, sau này sẽ sinh thật nhiều con cho anh.” Diệp Hân Đồng nói như bắn liên hồi, nói xong, chính cô cũng cảm thấy đầu óc mơ màng.

Vũ Văn Thành đứng lên, cầm tay Diệp Hân Đồng, nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, nở nụ cười.

Nụ cười của anh thật đẹp, Diệp Hân Đồng khó mà thấy được.

Cô sẽ thu hồi tình cảm của mình, nhất định. Diệp Hân Đồng tự nhủ nhưng tim vẫn rất đau.

Vũ Văn Thành để Diệp Hân Đồng ngồi xem TV, xuống phòng bếp làm điểm tâm cho người thiếu hụt dinh dưỡng Diệp Hân Đồng ăn.

Điện thoại của Diệp Hân Đồng đổ chuông, là Mặc Tử Hiên gọi đến.

Trong nháy mắt ngẩn ngui, trong lòng Diệp Hân Đồng có chút mong đợi, nhưng cảm giác này nhanh chóng bị lý trí thay thế.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, tỉnh táo nghe điện thoại.

“Mẹ cô đang ở trong tay tôi, trước 12h hãy đến đây, cứ trễ 1h, mẹ cô sẽ mất một bộ phận.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

“Mặc Tử Hiên, anh thật quá đáng” Diệp Hân Đồng gào lên.

“Cô biết tôi muốn thứ gì, bây giờ Vũ Văn Thành đang ở bên cạnh cô, hãy bảo hắn mang Hồng sắc Yên Nhiên tới, nếu các người muốn bình an chỉ cần mang hai thứ này đến cho tôi, bằng không, kể cả hai người ra khỏi nước tôi cũng sẽ tìm ra.” Giọng Mặc Tử Hiên rất lạnh lùng, bình tĩnh thậm chí hơi khát máu.

Cái ngữ giọng lạ lẫm này giống như bọn họ là người xa lạ.

“Mặc Tử Hiên, cho anh có phải sau này chúng ta sẽ không còn gì dây dưa nữa không?” Diệp Hân Đồng nhú mày hỏi.

“Các người đã không còn giá trị lợi dụng, nếu không quá rối, tôi sẽ tha cho các người một con đường sống, nếu quá rối, các người sẽ không còn thấy mặt trời ngày mai, tùy lúc tôi có thể lấy mạng các người.” Giọng Mặc Tử Hiên vẫn không có nhiệt độ như cũ.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, cười nhạt “Đồ bây giờ tôi sẽ đưa qua cho anh, so với kho báu, tôi muốn người mình yêu hơn, tôi muốn một cuộc sống bình lặng, hi vọng anh nói được sẽ làm được, đừng làm phiền đến chúng tôi.”

Diệp Hân Đồng lần nữa rơi nước mắt, Vũ Văn Thành bưng mì trứng gà ra ngoài.

“Sao vậy?” Anh lo lắng hỏi.

“Vũ Văn Thành, em không muốn mệt mỏi thêm nữa, chúng ta đem Hồng sắc Yên Nhiên giao cho Mặc Tử Hiên, từ nay về sau đừng bao giờ liên quan gì đến hắn nữa, em muốn một cuộc sống yên tĩnh.”

“Ừ, được, nghe lời em” Vũ Văn Thành rộng rãi nói.

Anh đặt mì lên bàn “Mau ăn đi, em cũng đói rồi.” Vũ Văn Thành nói tiếp.

“Không ăn, Mặc Tử Hiên bây giờ đang giữ mẹ em, bây giờ em phải mang thứ hắn muốn qua đó”

“Hắn đúng là một tên xấu xa. Bây giờ anh đưa em đi” Vũ Văn Thành tức giận bắt bình.

Đến cửa biệt thự, Mặc Tử Hiên lạnh mặt chờ ở lối ra vào, hòng súng của Yoon Jin dí vào đầu Diệp Tuyền.

Diệp Hân Đồng vội vã xuống xe, xông tới trước mặt Mặc Tử Hiên, gơ máu cô cùng Hồng sắc Yên Nhiên ra.

“Những gì anh muốn cứ lấy đi, thả mẹ tôi ra, để cho cuộc sống của chúng tôi được yên.” Diệp Hân Đồng tỉnh táo nói, không muốn sự đau lòng sở hữu ý thức của mình.

Mặc Tử Hiên khóa chặt ánh mắt mình vào chiếc nhẫn kim cương trên tay Diệp Hân Đồng, nhìn Vũ Văn Thành đang đi tới, trên tay Vũ Văn Thành cũng có, tim anh bị chấn động mạnh, lần đầu tiên xuất hiện sự giận dữ ngoài lạnh lùng.

Anh nắm chặt tay Diệp Hân Đồng...

188. Chương 188: Cướp Đoạt

Anh nắm chặt tay Diệp Hân Đồng, cướp đi thứ gì đó trên tay cô.

“Làm sao tôi biết đây có phải máu của cô hay không? Lấy nhiều hơn đi” Mặc Tử Hiên tức giận quát.

“Cô ấy không thể...” Vũ Văn Thành nóng nảy nói.

“Tôi rút ra” Nhưng bị Diệp Hân Đồng ngắt lời. Ánh mắt Diệp Hân Đồng lấp lánh có hồn nhìn Mặc Tử Hiên, hẳn có thể tàn nhẫn hơn nữa với cô, càng tàn nhẫn cô càng nhanh chóng quên được hẳn.

Diệp Hân Đồng nhận lấy ống tiêm trên tay lão Kim, tự đâm vào tay mình lấy máu.

Cô đã lấy một lần, lần này chưa lấy xong đã lão đảo muốn ngã.

Vũ Văn Thành lập tức đi lên đỡ được. Nhổ hết ống kim ra.

“Mặc Tử Hiên, đủ rồi, thứ ngươi muốn đã có.” Vũ Văn Thành quát lên với Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng nằm trong ngực Vũ Văn Thành từ từ nhắm mắt.

Mặc Tử Hiên nâng khoe miệng Chambers.

“Trước đây còn cảm thấy có lỗi vì đã lừa gạt cô cho nên mua khách sạn bồi thường cho cô, không ngờ cô lại họ Thủy Dương hoa, quay người một cái lập tức kết hôn với người khác.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói, nhưng giọng lại rất tức giận.

Diệp Hân Đồng căn bản không thèm để ý.

“Vũ Văn Thành chúng ta đi” Diệp Hân Đồng yếu đuối đứng thẳng dậy dịu dàng nói với Vũ Văn Thành.

“Ừ” Vũ Văn Thành gật đầu với Diệp Hân Đồng.

Một giây sau, Mặc Tử Hiên nhanh chóng xông lên, kéo tay Diệp Hân Đồng, mắt ửng đỏ, không biết vì tức giận hay còn có tâm trạng gì khác”

“Có phải tôi đã quá nhân từ với cô không, cho nên trong nháy mắt cô đã quên tôi?” Mặc Tử Hiên biết mình nên lý trí, nhưng mà, bây giờ lý trí của anh không còn, khi thấy chiếc nhẫn trên tay họ, tim anh như muốn nổ tung.

Diệp Hân Đồng nhẹ nhàng xoay người nhìn Mặc Tử Hiên.

“Buông tay” Cô bình tĩnh nói, tim đã vỡ vụn, không chống đỡ nổi tâm tình bị thương.

Cô không dễ dàng cam kết, nhưng giây phút đồng ý với Vũ Văn Thành, quyết tâm sẽ làm được.

“Buông ra” Vũ Văn Thành quát, anh dùng sức kéo tay Mặc Tử Hiên nhưng hẳn giữ rất chặt, anh không dám quá mạnh tay làm tổn thương Diệp Hân Đồng.

Mặc Tử Hiên khổ sở nhìn chăm chăm khuôn mặt ảm đạm tái nhợt của Diệp Hân Đồng.

“Mặc Tử Hiên, những thủ đoạn hèn hạ của anh đã phơi bày giữa ban ngày ban mặt, đây chưa đủ càng khiến người khác thêm chán ghét anh.” Vũ Văn Thành nói.

Mặc Tử Hiên không nói gì chỉ chăm chăm nhìn sự biến đổi trên gương mặt Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng nhàn nhạt nhìn Mặc Tử Hiên.

“Thật ra tôi cũng đã sớm biết trong lòng anh chỉ có ngôi vị hoàng đế, quyền lợi, sao tôi phải bỏ ra toàn tâm? Tôi vì anh thương tâm 1 giờ, anh nên cảm thấy an ủi. Mặc Tử Hiên hãy làm đúng cam kết của mình, cầm thứ anh muốn và ra khỏi thế giới của tôi, cái khách sạn đó của anh, nếu trong lòng thấy không công bằng hãy mang về đi, tôi không quan tâm.”

Giọng cô rất nhẹ nhàng, nhưng từng chữ đều găm vào tim Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nói nhẹ tay, ánh mắt bi thương.

Diệp Hân Đồng rút tay ra, trên tay cô hẳn 5 vết đỏ.

Mặc Tử Hiên cay mảy, quay đi.

“Lúc nào kết hôn?” Anh rất muốn lạnh lùng nói, nhưng giọng lại có vẻ nghẹn ngào.

“Tôi cũng không định mời anh, cho nên anh không cần biết” Diệp Hân Đồng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, xoay người, nhẹ nhàng, lạnh lùng.

Tim cũng đang đau đớn, vết thương ở tay không còn cảm giác gì.

Vũ Văn Thành đến bên đỡ Diệp Hân Đồng lên xe.

Mặc Tử Hiên xoay người, nhìn xe của Diệp Hân Đồng biến mất khỏi tầm mắt.

Mặc Tử Hiên chạy vào biệt thự.

Đắm, không ngừng đắm, bao cát trước mặt không ngừng lắc lư.

“A” Mặc Tử Hiên dùng toàn lực vùng một đám thật mạnh rồi lại tiếp tục đắm cho đến khi không còn sức lực bị chính bao cát quật ngã.

Lão Kim vẫn đứng ở cửa, nhìn đồng hồ đeo tay, đi vào phòng tập.

“Thiếu gia, chúng ta nên lên đường, có hẹn ăn cơm với Đinh Đình Đang”

Mặc Tử Hiên lại đắm một phát lên bao cát, mồ hôi rơi như mưa, không thêm để ý tới lão Kim.

“Thiếu gia, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, bây giờ chỉ còn thiếu máu của Đinh Tứ Khuê, mục tiêu đã đến rất gần chúng ta, không thể chậm trễ, càng không nên để người không một chút tác dụng ảnh hưởng”

Mặc Tử Hiên đứng trước bao cát thở dốc, trầm tư.

“Tôi không muốn cô ấy lấy Vũ Văn Thành” Mặc Tử Hiên kiên định nói.

“Chuyện của cô ấy đã không còn liên quan đến Điện hạ.” Lão Kim khuyên can.

Mặc Tử Hiên sắc bén nhìn Lão Kim, trong mắt đầy oán hận, đẩy mạnh bao cát, bước nhanh ra khỏi phòng tập.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Mặc Tử Hiên căn bản không để ý.

“Điện hạ?” Lão Kim nóng nảy kêu, lập tức chạy đến, lúc này biểu hiện của Mặc Tử Hiên rất không bình thường, ông sợ Mặc Tử Hiên sẽ kích động làm hỏng việc.

Lão Kim đuổi đến dưới lầu, Mặc Tử Hiên đã lái xe bỏ đi.

Lão lo lắng lập tức lái xe đuổi theo.

Mặc Tử Hiên lái xe rất nhanh, chạy với tốc độ 160km/h.

Hướng đi của anh rất rõ ràng, lúc sắp đến nhà Vũ Văn Thành, rốt cuộc Mặc Tử Hiên cũng nhìn thấy xe anh.

Nhanh chóng chạy đến, vượt qua Vũ Văn Thành, đột nhiên quay ngang xe.

Vũ Văn Thành đạp phanh.

Mặc Tử Hiên xuống xe, mở cửa xe Vũ Văn Thành, kéo Diệp Hân Đồng ra, tất cả động tác làm một mạch.

Vũ Văn Thành cũng lập tức xuống xe.

“Đi theo anh” Mặc Tử Hiên kiên định nói với Diệp Hân Đồng, ánh mắt thâm tình, chân thành, nóng bỏng như sao sáng.

Diệp Hân Đồng yếu đuối nhìn Mặc Tử Hiên, không muốn giãy giụa.

“Tôi vì sao phải đi theo anh? Buông ra”

“Bây giờ, anh vì mất đi em mà cảm thấy khôn quăn, trước mắt anh không muốn thả em đi, chờ anh, chờ anh lên vương vị.” Mặc Tử Hiên rồi rầm nói.

Vũ Văn Thành đột nhiên kéo tay Mặc Tử Hiên ra.

“Đừng quay lại nói xằng nói bậy nữa, đừng cho rằng sáng sớm ột cái tát, bây giờ ột viên thuốc thì không còn chuyện gì nữa, tất cả mọi người đều không phải là con nít, không phải kẻ ngu, Mặc Tử Hiên, anh chơi đã đủ chưa?” Vũ Văn Thành quát lên với Mặc Tử Hiên.

“Không hề, sao, anh mặc đồ của tôi có cảm thấy thoải mái không, tôi đã dùng nhiều lần rồi sao anh còn muốn tranh giành, anh không có tự trọng hay thích bị coi thường.” Mặc Tử Hiên không chịu yếu thế quát lại Vũ Văn Thành.

“Bốp”

Một bàn tay nóng hừng hực tát lên mặt Mặc Tử Hiên.

Diệp Hân Đồng cũng cảm thấy lòng bàn tay mình nóng rát, cái tát này cô đã muốn làm khi hắn nói đùa bỡn với cô.

Mặc Tử Hiên khổ sở nhìn Diệp Hân Đồng càng thêm khổ sở, anh biết lời nói vừa rồi của mình là quá đáng.

“Tôi che giấu, cho nên, không muốn nghe bất cứ kẻ nào nói xấu với chồng tôi.” Diệp Hân Đồng hóa giải, nhẹ nhàng, tim vẫn rất đau.

Nghe nói vậy, Mặc Tử Hiên không hề cảm thấy áy náy, lúc nào lại thay thế bằng sự tức giận.

“Chỉ với cái tát này, tôi có thể khiến cô muốn sống không được, muốn chết không xong” Mặc Tử Hiên mang theo ánh mắt sát khí.

Diệp Hân Đồng lạnh lùng cười “Anh cho rằng mình thực sự có bản lĩnh như vậy sao? Thay vì tốn nhiều công sức ở trên người tôi như vậy, sao không suy nghĩ cách đối phó với Lý trí vương đi, bởi vì đã từng biết, có lẽ tôi sẽ đến phần mộ của anh thấp một nén nhang.”

Mặc Tử Hiên rất khổ sở. Đột nhiên, anh ngửa mặt lên trời cười to.

“Bây giờ tôi mới biết, phụ nữ một khi đã trở mặt thật tuyệt tình”

Anh thê lương, châm chọc, Diệp Hân Đồng bây giờ lại biết đứng đây rửa anh chết, trong lòng anh vô cùng đau, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lùng, âm u nhìn Diệp Hân Đồng “Em yên tâm, anh trước khi xuống địa ngục, nhất định sẽ kéo theo em, nếu trong địa ngục không có em chơi cùng, anh sẽ rất cô độc”

“Tôi vinh viễn sẽ ở cùng cô ấy. Không đến lượt anh.” Vũ Văn Thành ôm lấy Diệp Hân Đồng.

Cực kỳ chán ghét nhìn Mặc Tử Hiên.

Hai bọn họ đứng với nhau trông rất hài hòa, nhìn chiếc nhẫn sáng chói trên tay họ, Mặc Tử Hiên cảm giác mình sắp điên đến nơi.

Anh không để ý đến Vũ Văn Thành, kéo tay Diệp Hân Đồng đến xe.

Vũ Văn Thành nhanh chóng đánh nhau với Mặc Tử Hiên.

Loại tình huống này, Diệp Hân Đồng không ngăn cản được, cô trực tiếp lên xe Vũ Văn Thành, lái đi.

tieuthutrieugia.wordpress

Diệp Hân Đồng vừa đi, lão Kim cũng lái xe đến, nhanh chóng xuống xe, hơn nữa lập tức tiến lên, giúp Mặc Tử Hiên tìm hãm Vũ Văn Thành.

“Thiếu gia, chúng ta thật sự không có thời gian, lấy đại sự làm trọng”

Mặc Tử Hiên hơi sững sốt, nhìn hướng Diệp Hân Đồng biến mất, vẻ mặt rối rắm, quay người lên xe.

Lão Kim buông Vũ Văn Thành ra, đuổi theo.

Mặc Tử Hiên đến địa điểm hẹn là khách sạn Khải Hào.

Vừa vào cửa, Đinh Đinh Đang đã bình tĩnh ngồi ở vị trí chủ nhân, trước mặt cô để rất nhiều món ăn đã nguội lạnh.

Lúc thấy Mặc Tử Hiên, Đinh Đinh Đang rất kinh ngạc, trong điều tra của cô, Mặc Tử Hiên rất chú trọng đáng vẻ, có nụ cười chết người không đền mạng, thế mà bây giờ hần quần áo nhẵn nhúm, đầu bù tóc rối.

“Có ai chọc Mặc tổng sao? Cứ nói tên. Có lẽ tôi có thể giúp ngài giải quyết.” Đinh Đinh Đang xoay xoay lọn tóc trên bả vai, phong tình vạn chủng, quyến rũ động lòng người.

Mặc Tử Hiên hơi gọi khoe miệng “Tôi vẫn rất muốn có cơ hội gặp gỡ Đinh đại Tiểu Thư, đã lâu không gặp Đinh Tứ Khuê cha cô.”

“Đinh Tứ Khuê? Tôi không biết người này, ba tôi là Kiệt Sinh, tên tiếng trung là Đinh Toàn Vượng. Hôm nay không biết anh gặp tôi có chuyện gì không?” Đinh Đinh Đang phủ nhận hoàn toàn, cô cũng không rơi vào bẫy người khác.

“Tôi còn tưởng cha cô là bạn thân của cha tôi, thì ra không phải. Vậy không cần thiết phải gặp mặt” Mặc Tử Hiên nói xong đứng lên.

“Đã đến như vậy rồi, ăn cùng nhau một bữa đi, tôi mời” Đinh Đinh Đang bình tĩnh ngồi, cô chuyện trò vui vẻ, lâm nguy không loạn.

“À phải, tôi nghe nói cô rất có hứng thú với Vũ Văn Thành, đáng tiếc hần sắp kết hôn, nếu không, căn cứ vào diện mạo, thân phận, bối cảnh của hai người thật là xứng đôi.” Mặc Tử Hiên kìm nén sự chua xót trong lòng.

“Kết hôn? Anh ta? Với ai? Không thể nào?” Đinh Đinh Đang vẫn mỉm cười như cũ.

“Diệp Hân Đồng, hần từ nhỏ đã xem Hồng sắc Yên Nhiên là vật chỉ hôn” Mặc Tử Hiên phát hiện Đinh Đinh Đang có chút khác thường.

“Cô ta không phải cặp với anh sao? Sao lại ở bên Vũ Văn Thành rồi, các người cãi nhau?” Đinh Đinh Đang quan sát Mặc Tử Hiên thương tích đầy người bằng một ánh mắt khác thường.

“Vợ tương lai của tôi là con gái tổng thống Hàn Quốc Kim Thụy Tường – Kim Lệ Châu, cùng loại cỏ rễ bình dân đáng dập như heo Diệp Hân Đồng đó bắn đại bác cũng không tới.” Mặc Tử Hiên ghen ghét nói, như thể nói thế thì trong lòng sẽ tốt hơn chút, nhưng nói xong, trong lòng lại càng chua xót hơn.

189. Chương 189: Cướp Đoạt (2)

Người phụ nữ kia ngang nhiên chớp mắt một cái đã gả mình đi, tốc độ của cô quá nhanh khiến anh không chịu nổi, tình cảm của cô đối với anh thay đổi quá nhanh anh cũng chịu không thấu, sự thương tâm cô dành cho anh quá ít, cô quên anh sao quá nhanh, tất cả đều khiến anh không chịu nổi.

Cho nên lúc này anh rất dễ nổi nóng không có tâm tình đấu trí với Đinh Đinh Đang chỉ muốn lập tức bắt cô gái kia trở lại.

Mặc Tử Hiên nói xong quay người ra khỏi cửa thấy lão Kim đang một mực đứng chờ, nghĩ lại nếu anh bắt Diệp Hân Đồng quay lại rồi sẽ như thế nào đây?

Lão Kim không tha cho cô, Cổ Phi không tha cho cô, Hàn cung và cả vương vị của anh đều không tha cho cô.

“Thiếu gia” Lão Kim nghiêm túc đến bên cạnh Mặc Tử Hiên, nói tiếp “Vừa rồi có tin báo của Yoon Jin, Lý Dân người Lý trí vương phái tới đã chết đuối trên sông, nguyên nhân ban đầu được xác định là trượt chân, cảnh sát TQ đang xác định thân phận người chết.”

“Là ai làm?” Mặc Tử Hiên hạ thấp giọng.

“Không rõ lắm, lúc Yoon Jin điều tra ra người này thì hần đã chết” Lão Kim nặng nề nói.

Mặc Tử Hiên ghé mắt nhìn Đinh Đinh Đang, hiện có cửa phòng quá nhiều lực lượng ẩn núp, anh không thể phân tâm nữa. Không thành công cũng phải thành nhân, anh đánh cuộc không chỉ với mạng của mình mà còn những người vô tội liên quan khác.

Mặc Tử Hiên xoay người trở lại gian phòng của Đinh Đình Đang, đang gọi điện thấy Mặc Tử Hiên đi vào, cô lập tức cúp máy nở nụ cười rực rỡ nhìn qua rất hồn nhiên.

“Điều tra chuyện của Vũ Văn Thành sao? Tôi thậm chí còn thấy họ đeo nhẫn đôi rất ân ái” Mặc Tử Hiên cười, trong mắt đầy tự tin và mị lực đàn ông, bây giờ anh muốn tập trung tinh thần vào ván cờ với Đinh Đình Đang.

“Không phải anh đi rồi sao? Còn quay lại muốn thám thính gì ở tôi nữa?” Đinh Đình Đang mỉm cười.

Trong giây phút này, Mặc Tử Hiên cảm thấy Đinh Đình Đang có rất nhiều chỗ giống mình.

“Bởi vì cô rất xinh đẹp nên tôi muốn trở lại tâm sự với mỹ nữ còn hơn về với mấy lão già nhàm chán.” Mặc Tử Hiên ngồi xuống lần nữa, vẻ rất kiêu ngạo. Bản chất công tử đào hoa hoàn toàn lộ rõ.

“Xem ra tình cảnh của anh bây giờ không thể bình tĩnh như vậy, cho anh thêm một tin tức, quan hệ biệt thự của anh có 7,8 người giám sát, tốt nhất anh đi thăm dò những kẻ bí ẩn này” Đinh Đình Đang có vẻ hả hê.

“Một trong số đó có cô?” Mặc Tử Hiên không tỏ ra có chút hề hấn nào.

“Rõ ràng còn có một của Lý trí vương, một của Kim Thụy Tường, một từ một tổ chức thần bí nào đó, một đến từ TQ, những người khác, tự anh khám phá.” Đinh Đình Đang vẫn cười hả hê.

Mặc Tử Hiên ngoẹo đầu trầm tư “Nói vậy chẳng phải năng lực cấp dưới của cô quá kém cỏi sao?”

“Hả?” Đinh Đình Đang nhún mày nghi vấn, đôi lông mày đang nhíu của cô cũng tuyệt đẹp, đáng tiếc trong mắt Mặc Tử Hiên lúc này không còn nhìn thấy mỹ nữ.

“Cửa nhà tôi đã sớm có vài chục đám người đến, có điều nhiều người chưa kịp đến gần tôi đã bị giết chết. Hiện tại còn 7 lực lượng đứng trước cửa nhà tôi thật là náo nhiệt”

Mặc Tử Hiên cảm thán xong nghiêng người về phía trước, mười ngón tay đan nhau, khuỷu tay chống trên bàn, mang một bộ mặt tươi cười “Những người cấp bách giám sát tôi chẳng phải cũng muốn tìm bí mật kho báu hay sao?”

“Tôi không có chút hứng thú nào với kho báu” Đinh Đình Đang thốt ra.

“Nếu cô không đến tìm kho báu thì là đến bảo vệ nó, trên thế giới này chỉ có hai người muốn bảo vệ kho báu là Diệp Thiếu Hoa và Đinh Tứ Khuê, xem ra cô thực sự có liên quan đến Đinh Tứ Khuê, là con gái ông ta sao?” Trong phút chốc, Mặc Tử Hiên chụp một cái lồng cũng có hiệu quả, cho nên anh tự tin về tư chất tư bản của mình.

Đinh Đình Đang không biểu lộ gì, cô hơi nhíu mày, trả lời không trực diện cũng không chột dạ né tránh “Nếu anh cho là như vậy thì xem như đúng đi. Tùy anh”

“Ha ha” Mặc Tử Hiên mỉm cười đứng lên “Hôm nay thu hoạch quả nhiên không nhĩ, Đinh đại tiểu thư tôi đi trước, tiểu thư cứ tự nhiên”

Mặc Tử Hiên hả hê xoay người, anh càng hài lòng, đối phương lại càng dễ lộ bí mật. Bây giờ anh chỉ cần nghiêm túc chờ kết quả điều tra của tổ chức bí mật là có thể tìm ra nơi ở của Đinh Tứ Khuê.

Còn nữa, anh cũng phải trở về với ‘ván cờ’ sau giây phút phát hiện kho báu, chắc chắn sẽ có vô số thế lực lộ diện chết vì tranh giành đấu đá.

Mặc Tử Hiên vừa đi, Đinh Đình Đang lập tức được Ngân Hồ xác nhận chuyện Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng đeo nhẫn đôi. Cô lại sơ xuất không tính đến chuyện Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành có thể kết hôn.

Đinh Đình Đang nổ xe gắn máy rất nhanh chạy đến biệt thự của Vũ Văn Thành.

Gõ cửa.

Vũ Văn Thành mở cửa.

Đinh Đình Đang lo lắng đi vào cửa thì phát hiện Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng đang ăn cơm, trên tay họ quả nhiên đeo nhẫn kim cương, trông cảnh tượng có vẻ rất hạnh phúc.

“Vũ Văn Thành, tôi có chuyện muốn nói với anh” Đinh Đình Đang lo lắng nói với Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành quay đầu lại liếc nhìn Diệp Hân Đồng còn đang kinh ngạc “Có chuyện gì cô nói đi”.

“Tôi muốn nói riêng” Đinh Đình Đang cũng liếc nhìn Diệp Hân Đồng.

“Giữa tôi và cô ấy không có bí mật, cô nói riêng rồi tôi cũng sẽ nói lại với cô ấy.” Vũ Văn Thành không đổi 10 độ, trong đáy mắt anh không có vẻ gì là thích Đinh Đình Đang.

Đinh Đình Đang do dự một hồi, sắc bén nhìn chăm chú Vũ Văn Thành: “Hai người không thể kết hôn”

Vũ Văn Thành mở cửa. Tay đặt trên nắm đấm cửa lạnh lùng nhìn Đinh Đình Đang đang cố tình gây sự “Cô có thể đi”

“Vũ Văn Thành, anh thật sự không thể kết hôn với tôi ư, tôi đang mang thai con anh.” Đinh Đình Đang cầm tay Vũ Văn Thành nói.

Vũ Văn Thành hất tay, chán ghét nhìn Đinh Đình Đang “Cô tính làm gì?”

Vũ Văn Thành cảnh giác và tức giận, loại người bịa đặt muốn hãm hại người như thế anh không chịu nổi.

Diệp Hân Đồng đứng lên đến bên cạnh Vũ Văn Thành.

“Yên Nhiên đừng đùa giỡn nữa, tôi biết rõ anh ấy sẽ không thể nào khiến cô mang thai ngoài hai lý do, một là cô bỏ thuốc cưỡng bách xảy ra quan hệ, hai là cô nói láo. Còn nữa, xem lại thân thủ ngày đó của cô cũng có thể thấy cô đang nói láo, hôm nay cô đến là mục đích gì?”

Diệp Hân Đồng bình tĩnh nói.

Đinh Đình Đang cười khổ: “Cô quả là người ngu ngốc, tôi nói nhiều như vậy chính là hi vọng cô không phải nghe, nếu cô nhất định muốn nghe vậy tôi sẽ nói rõ ràng cho cô biết, tôi mới là con gái duy nhất của Diệp Thiếu Hoa, không phải cô.” (Ồ ồ, hay nha)

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành cũng rất bình tĩnh nhìn cô như thể cô đang nói một chuyện nực cười của ai đó.

Đinh Đình Đang quan sát biểu hiện của hai người “Các người đều không tin?”

“Cái này so với việc mang thai nghe còn hoang đường hơn” Diệp Hân Đồng cười nhạt “Nếu không còn việc gì nữa mời cô vào ăn một bữa cơm”

Diệp Hân Đồng quay người trở lại bàn ăn.

Vũ Văn Thành đóng cửa lại, lạnh lùng nhìn Đinh Đình Đang một cái rồi cũng về bàn ăn cơm.

“Tôi thực sự là con gái Diệp Thiếu Hoa, cho nên người có hôn ước với Vũ Văn Thành chính là tôi” Đinh Đình Đang đến trước mặt Vũ Văn Thành nói tiếp “Cho nên người anh phải cả đời bảo vệ là tôi chứ không phải Diệp Hân Đồng”

Đinh Đình Đang tuyên bố như một việc tất nhiên.

“Người được chỉ hôn từ nhỏ với con gái Diệp Thiếu Hoa là Mặc Tử Hiên, cô đi tìm hắn, hắn với là chân mệnh thiên tử của cô” Vũ Văn Thành thản nhiên nói.

Nhắc tới Mặc Tử Hiên, trong lòng Diệp Hân Đồng lại đau nhói, nếu cô thật sự không phải là con gái Diệp Thiếu Hoa có nghĩa là Mặc Tử Hiên không kịp nhìn thấy kho báu đã chết trong đó.

Mặc Tử Hiên bị tổn thương vì hắn lợi dụng nhưng nghĩ đến kẻ đã phải trăm phương ngàn kế tìm bằng được kho báu mà chưa kịp thấy đã chết có vẻ không công bằng cho hắn, trong lòng cô co rút đau đớn, mặt nghiêm lại trông lại ra vẻ bình tĩnh.

“Cái tên công tử đào hoa đó tôi mặc kệ.” Đinh Đình Đang thản thản.

Vũ Văn Thành sắc bén nhìn Đinh Đình Đang “Đúng như cô nói cô không để ý đến việc chỉ hôn giữa cô và Mặc Tử Hiên vì hắn đào hoa thì Diệp Hân Đồng có phải là người có hôn ước với tôi hay không tôi cũng không để ý.”

“Ý anh là gì?” Đinh Đinh Đang trề môi ngồi xuống cạnh Vũ Văn Thành.

“Ý là tôi chấp nhận chuyện hôn ước này chỉ vì là Diệp Hân Đồng, cũng vì là Diệp Hân Đồng tôi mới muốn cả đời bảo vệ, nếu là Đinh Đinh Đang cô tôi sẽ không để chuyện Hồng sắc Yên Nhiên trong lòng.” Vũ Văn Thành nói nghiêm túc.

Tự nhiên có một thứ cảm động nảy sinh trong lòng, tư tưởng vốn phức tạp rối rắm của Diệp Hân Đồng vì Vũ Văn Thành một lòng với mình làm sao lại nghĩ tới việc an ủi Mặc Tử Hiên đây?

Cô không thể bị như vậy, không thể bị phản bội rồi để cho chính mình bị coi thường. Lần đầu bị coi thường có thể tha thứ, nhưng lần thứ 2 thì không thể.

Đinh Đinh Đang rót cuộc nổi nóng đứng dậy, người phụ nữ thông minh nào lúc đối mặt với tình yêu đều không có lý trí.

“So với Diệp Hân Đồng, tôi xinh đẹp hơn, dáng vóc quyến rũ hơn, thông minh hơn, tại sao anh lại không thích tôi?” Đinh Đinh Đang lần đầu cảm thấy nhục nhã.

“Tôi từ lúc sinh ra đã bài xích phụ nữ, hơn mười năm qua, so với người thông minh, xinh đẹp như cô, kẻ ngốc nghếch lắm điều không biết làm đẹp như Diệp Hân Đồng lại đi vào lòng tôi hơn.” Vũ Văn Thành nói với Đinh Đinh Đang.

Diệp Hân Đồng cảm động muốn khóc, cô không thể có lỗi với Vũ Văn Thành, kể cả không yêu bản thân cũng muốn tiếp nhận tình yêu của anh, bao dung, yêu thương anh, quên đi quá khứ để sống vui vẻ.

“Anh... Tôi sẽ không để các người kết hôn, Vũ Văn Thành anh chỉ có thể là của tôi.” Đinh Đinh Đang xoa người chạy đi.

“Sếp, anh trêu chọc cô ấy khi nào vậy?” Diệp Hân Đồng ngoeo đầu hỏi, trong mắt lóe lên một tia sáng giao hoạt.

“Một kẻ vô duyên vô cố khó giải thích, không cần tin lời cô ta nói. Ăn cơm đi.” Vũ Văn Thành gấp một miếng gà xé phay cho Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng lặng một hồi, Vũ Văn Thành nói giữa họ không có bí mật, cô cũng không muốn giấu anh chuyện của mình.

“Sếp...”

“Gọi anh là Thành đi” Vũ Văn Thành dịu dàng nhìn Diệp Hân Đồng, chờ nghe cô nói.

“Thành” Sao cô gọi chữ này lại thấy lúng túng như thế.

“Vũ Văn Thành thật ra lúc ở Hàn Quốc em có gặp qua cô gái vừa rồi, cô ấy đưa cho em một quyển album, trong đó đều là ảnh của em từ nhỏ đến lớn, ở Hàn Quốc em cũng gặp một người tự nhận là mẹ em, liên tưởng đến những gì cô ấy vừa nói, em có thể thật sự không phải là con gái của ba em.”

190. Chương 190: Dây Dưa

Diệp Hân Đồng nhú mày, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

“Ý em là em không phải con gái Dì Diệp, làm sao biết được?”

“Mặc dù, tin tức này làm em vô cùng khiếp sợ, để em tin người mình vẫn gọi là cha mẹ lại thực sự không phải cha mẹ mình, trong lòng vô cùng uất ức, nhưng mà, trải qua chuyện liên quan đến kho báu, em đột nhiên có thể lý giải.” Diệp Hân Đồng vẫn thương cảm nói.

“Tại sao?” Vũ Văn Thành cảm giác so với cô thì anh còn thấy khó tin hơn.

“Đổ vào được kho báu cần một mẫu máu của cha hoặc của con gái cha, có thể lúc đó cha nghĩ sẽ có người dùng em đổ vào kho báu, nếu em thực sự không phải con gái ông, những kẻ bụng dạ khó lường kia sẽ tự nhận quả báo, chết trong đó. Đó là thứ cuối cùng ba để lại.” Diệp Hân Đồng nghĩ đến Diệp Thiếu Hoa có thể tàn nhẫn như vậy với mình trong lòng có chút đau đớn. Ông đưa con gái thật của mình ra ngoài an

toàn, dùng con gái người khác làm tử sĩ, cái gì mà trần trối trước khi chết phải làm cảnh sát, cái gì mà hi sinh vì nhiệm vụ ba nói đều là tàn nhẫn, không trách được, Đinh Đình Đang cũng làm cảnh sát, ở vị trí chính thức đó, cô chẳng còn gì.

Vũ Văn Thành ôm chặt Diệp Hân Đồng “Đừng đoán mò, như thế thì không hợp logic, nếu em không phải là con của dì Diệp Hân Đồng, tại sao bà lại huấn luyện em thành cảnh sát. Bà đối với em, anh có thể nhìn thấy chỉ có người mẹ mới đối với con mình như vậy.”

“Cho nên, em nghi ngờ, chính mẹ cũng không biết em không phải là con của bà, lúc trước ở Hàn Quốc, em đã hỏi, bà nói không biết gì, ngay cả chuyện kho báu cũng không biết gì cả, bây giờ em có lý do để tin rằng, tất cả đều do một mình ba em làm ra.” Diệp Hân Đồng rơi nước mắt, nghĩ đến những hành động đó của ba, tất cả sự tôn thờ của cô đều tan rã. Thì ra, cô ngay từ khi ra đời đã bị người khác lợi dụng, cho nên bị Mặc Tử Hiên lợi dụng đúng là đáng đời.

“Đừng đoán mò, có khả năng tất cả đều chỉ là do Đinh Đình Đang nói linh tinh, lời nói của người phụ nữ đó không thể tin tưởng, ngay cả mang thai cô ta cũng có thể bịa ra được thì còn chuyện gì không thể bịa chứ?” Vũ Văn Thành an ủi Diệp Hân Đồng.

“Vũ Văn Thành, giúp em kiểm tra mẹ một lần được không, em muốn biết kết quả, nếu em là con của mẹ thật, em sẽ tiếp tục làm cảnh sát, đến chết không bỏ, nếu không phải, em sẽ lập tức từ chức, em không muốn chỉ vì trách nhiệm không thuộc về mình mà làm điều mình không thích.”

“Ừ. Kết quả thế nào, anh cũng đều cùng em ra nước ngoài tĩnh tâm, em muốn định cư ở nước ngoài cũng được.” Nếu Diệp Hân Đồng tự nguyện từ bỏ làm cảnh sát, đó là tâm nguyện lớn nhất của anh rồi.

Bất chợt, điện thoại của Vũ Văn Thành rung lên.

Vũ Văn Thành nhìn màn hình, là người trong nhà gọi đến.

“Nhị thiếu gia, không xong rồi, đại thiếu gia đã xảy ra chuyện.” Người giúp việc gọi đến “Phu nhân bảo cậu nhanh chóng về nhà”

“Đại ca xảy ra chuyện ư? Tôi về ngay”. Vũ Văn Thành cúp điện thoại.

Anh quay lại phía Diệp Hân Đồng “Bây giờ anh phải về nhà, nhưng không thể để em ở đây một mình, em đi cùng anh được không?”

Diệp Hân Đồng hơi do dự “Bộ dạng em bây giờ... có đi được không?”

Vũ Văn Thành ôm Diệp Hân Đồng “Có thể. Anh nói là có thể mà, em sống bên cạnh anh, không cần nói gì cả”

“Ừm, được”

Diệp Hân Đồng theo Vũ Văn Thành về nhà, sắc mặt anh lạnh như băng, như thể khó mà cười được.

Rất nhanh, đã về tới nhà.

Diệp Hân Đồng biết nhà Vũ Văn Thành rất giàu có, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một cái biệt thự lớn như vậy. Nhìn rất tráng lệ, ngọc Lưu ly dưới ánh sáng mặt trời phát ánh sáng chói mắt.

Vừa vào nhà, người hầu đã xếp thành hai hàng. Vũ Văn Quốc, anh trai Vũ Văn Thành đang quỳ trên mặt đất, mẹ anh đang đứng đó khuyên giải.

Không khí vô cùng căng thẳng.

“Con lại có thể thua nhiều tiền như vậy, may là ta còn chưa giao công ty cho con, nếu không cứ cái đà này, đến công ty cũng bị con đốt sạch” Vũ Văn Gấm tức giận đùng đùng.

“Ba, sao vậy?” Vũ Văn Thành đi tới khuyên giải.

“Thành Thành, con về rất đúng lúc, công ty bây giờ giao cho con xử lý, anh trai con đã bị miễn chức” Vũ Văn Gấm trực tiếp nói với Vũ Văn Thành.

“Ba, chẳng phải anh đang quản lý rất tốt sao? Cũng chỉ là thua ít tiền, đừng đánh cuộc nữa là được rồi” Vũ Văn Thành trấn an.

“Thua ít tiền? Tất cả tài sản đứng tên nó đều thuê sạch rồi, tham ô công quỹ 10 triệu, nếu không phải hôm qua ta đi kiểm tra, không biết công ty còn thành thế nào nữa” Vũ Văn Gấm tức giận đến lỗ mũi cũng muốn lạch đi.

“Ba, những thứ đứng tên con chỉ là chút xíu, so với sản nghiệp Vũ Văn gia chẳng đáng gì, ba chẳng hề tin tưởng con chút nào” Vũ Văn Quốc quỳ trên mặt đất la lối.

Vũ Văn Gấm tung một chưởng, Vũ Văn Quốc lấy tay ôm mặt, ông liền đánh vào tay anh.

“May là ta không tin tưởng anh, nếu không, công ty thành cái gì rồi, mấy năm nay anh ở ngoài ăn uống chơi bời, ta không quan tâm, bây giờ ta nên ghì chân anh lại. Chức vị của anh, em trai sẽ tiếp quan, ta cho anh ra nước ngoài học, không có lệnh của ta cấm trở về.” Vũ Văn Gấm tức giận đến không đứng vững, mẹ Vũ Văn Thành phải đỡ ông.

“Ba, anh đã biết sai rồi, tha thứ cho anh ấy lần này đi, con không thể bỏ việc được, công ty cũng cần người quản lý, sau này anh sẽ không như vậy.” Vũ Văn Thành nói hộ cho anh.

Vũ Văn Gấm nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Quốc đang quỳ trên mặt đất, hừ một tiếng.

“Nó không biết hối cải, chờ biết sai rồi nói sau, công ty trước mắt ta sẽ quản.” Vũ Văn Thành thở phà phò đi về phòng, thân tín của ông là Vương Vũ cũng theo vào chờ nghe ông chỉ thị.

Vũ Văn Gấm vừa đi, Vũ Văn Thành liền đỡ Vũ Văn Quốc dậy.

“Anh, anh yên tâm, mấy ngày nữa cha bớt giận sẽ đưa anh trở về” Vũ Văn Thành trấn an.

“Trước hết, chú cho anh mượn 10 triệu, hôm nay anh hẹn gặp Viên Mông Khải của tập đoàn Mặc Tường ở du thuyền, hẳn sẽ đưa vài người có mặt mũi đến, chỉ cần anh đem tiền thắng về là được.” Vũ Văn Quốc chết cũng không đổi tính.

“Anh, là Viên Mông Khải của tập đoàn Mặc Tường kéo anh đi đánh cờ bạc sao? Lần này anh không thể đi, còn không biết họ giăng bao nhiêu bẫy cho anh sập xuống.” Vũ Văn Thành liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng vẫn đứng bên cạnh không nói gì này giờ, tiếp tục khuyên giải Vũ Văn Quốc “

“Em biết Mặc Tử Hiên, chủ tịch tập đoàn Mặc Tường, người này ý đồ không tốt, chúng ta không chọc nổi, đừng có đánh bạc nữa, anh ra nước ngoài một thời gian, vài bữa cha bớt giận em sẽ gọi anh về.”

Vũ Văn Quốc có vẻ mất bình tĩnh “Chú đừng có xía vào, có ược hay không?”

“Em không có nhiều tiền như vậy” Vũ Văn Thành rầu rĩ nói.

“Vậy tôi tự tìm cách” Vũ Văn Quốc thở phà phà đi ra ngoài.

“Thành, phải làm sao bây giờ? Nhanh giữ anh con lại, nó mà gây họa, nhất định sẽ bị đưa ra nước ngoài.” Mẹ Vũ Văn Thành nhanh chóng lôi kéo anh.

“Được” Vũ Văn Thành kéo Diệp Hân Đồng ra ngoài, Vũ Văn Quốc đã lái xe đi.

Vũ Văn Thành rồi rảo suy nghĩ, do dự nửa phút sau cầm di động lên dò tìm số Mặc Tử Hiên. Diệp Hân Đồng một mực yên lặng không lên tiếng, cô cũng hiểu nhất định Mặc Tử Hiên đã chỉ thị cho Viên Mông Khải đặt bẫy, Mặc Tử Hiên không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, lần này lại đối phó với anh trai Vũ Văn Thành, rốt cuộc hẳn muốn gì?

“Này, hãy bỏ qua cho anh tôi đi, anh muốn làm gì?” Vũ Văn Thành quát.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn Lão Kim, lúc anh đi Hàn Quốc đã giao cho Lão Kim làm, làm sao giờ này mới có kết quả?

“Tôi không hiểu anh đang nói gì?” Mặc Tử Hiên bình tĩnh nói.

“Anh. Mặc Tử Hiên, tôi cảnh cáo nh, nếu anh dám làm gì với anh trai tôi, tôi có thể lập tức trục xuất anh ra khỏi Trung Quốc.” Vũ Văn Thành đe dọa.

Anh có thể nghe thấy Mặc Tử Hiên phát ra giọng mũi khinh thường (chắc là cười khẩy :D)

“Chuyện anh trai anh, tôi căn bản không biết là chuyện gì, tôi không có tâm tình để ý mấy nhân vật nhỏ như các người” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

Vũ Văn Thành tức giận cúp điện thoại.

“Thật là quá đáng” Vũ Văn Thành thở phì phì.

Diệp Hân Đồng đi tới bên cạnh anh “Việc cần làm bây giờ là kéo anh trai anh về, nếu không, em thật sự sợ là sẽ bị lún sâu vào, hoặc là trực tiếp đàm phán với Mặc Tử Hiên, người này tâm cơ quá lớn, cái gì cũng có thể lợi dụng, lúc nào hắn cũng có thể rat ay, chúng ta không thể chọc vào”

Diệp Hân Đồng dịu dàng nói.

“Anh chỉ có một người anh trai này, anh lo là Mặc Tử Hiên mới chỉ bắt đầu, chắc sẽ còn bước tiếp theo.” Vũ Văn Thành nghĩ đến điều này, lập tức gọi điện cho anh trai.

“Không đâu, bây giờ hắn đang vội vàng tìm kho báu, sẽ không có ý định, hơn nữa, chúng ta đã phải sạch quan hệ với hắn, hắn cũng không cần thiết gây sự nữa.” Diệp Hân Đồng muốn phân tích cho Vũ Văn Thành nghe, nhưng lúc này Vũ Văn Thành không nghe lọt cái gì cả.

Khuyết điểm lớn nhất của anh là quá bảo thủ, luôn tự mình là đúng, Diệp Hân Đồng thở dài nhìn anh luống cuống gấp điện thoại lại.

“Nếu anh trai anh không nghe, anh hãy nhấn tin là anh có một ngàn vạn, với điều kiện anh sẽ đi theo anh ấy lên du thuyền, chúng ta có thể tìm ra Mặc Tử Hiên chơi bắn ở chỗ nào, như vậy càng thuyết phục được anh trai anh không đi lại với Viên Mông Khải nữa” Diệp Hân Đồng nói.

Vũ Văn Thành chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng, những gì cô nói quả nhiên có lý.

Anh lập tức nhấn tin cho Vũ Văn Quốc.

“Anh sẽ nói anh có mười triệu, bây giờ có thể đưa cho anh với điều kiện sẽ cùng anh lên du thuyền. Đợi anh ở bến tàu Nam vận” Vũ Văn Thành nói với Diệp Hân Đồng.

“Ừm” Diệp Hân Đồng gật đầu.

“Chúng ta về trước đã, anh mượn ba mươi triệu, em ở đại sảnh chờ anh, chúng ta cùng lên thuyền” Vũ Văn Thành dịu dàng nói với Diệp Hân Đồng.

“Được”

Xoay người, Vũ Văn Thành lên thư phòng, Diệp Hân Đồng ngồi chờ ở ghế salon.

Mẹ Vũ Văn Thành bảo người giúp việc nấu một nồi canh ngân nhĩ táo đỏ, bưng một chén ngồi xuống đối diện Diệp Hân Đồng.

“Con là Diệp Hân Đồng phải không?” Mẹ Vũ Văn Thành hiền từ hỏi.

Vừa rồi cảnh tượng hỗn loạn, Diệp Hân Đồng chưa kịp nhìn kỹ bà, mẹ Vũ Văn Thành được chăm sóc rất tốt, làn da trắng nõn, dung nhan xinh đẹp, đồ trang sức thanh tao quý giá.

Diệp Hân Đồng lễ phép nhận lấy bát canh “Cháu chào bác”

Cô khách khí chào hỏi.

“Bác nghe Thành Thành nhắc tới cháu nhiều, đây là lần đầu gặp cháu.” Bà liếc chiếc nhẫn kim cương trên tay Diệp Hân Đồng, nói tiếp: “Thành Thành là đứa hướng nội, mặc dù rất thích cháu nhưng nó cũng ít khi nhắc tới, cậu nó lần nào về cũng nói chuyện này với bác, bây giờ, rốt cuộc cháu đã đồng ý cầu hôn rồi, bác rất vui về”

Mẹ anh lấy trong túi ra một chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy nhét vào tay Diệp Hân Đồng.

Bà dịu dàng cười: “Thật ra bác đã muốn đưa cho cháu cái này lâu rồi, nhưng Thành Thành nói sẽ làm cháu sợ, cho nên, bác vẫn cất giữ đến giờ.”

Diệp Hân Đồng không từ chối, lẳng lặng nằm trong tay.

“Cảm ơn bác gái”

“Các con định bao giờ kết hôn để bác thông báo cho họ hàng thân thích” Bà nhiệt tình hỏi.

Diệp Hân Đồng hơi ngẩn người “Chắc là sắp ạ, cháu nghe theo anh ấy”

Diệp Hân Đồng thản nhiên nói.

“Đầu tháng sau có một ngày hoàng đạo, nếu cháu không để ý, bác cảm thấy ngày đó cũng được” Bà vẫn khách khí nói, biết rõ tình cảm của con trai dành cho Diệp Hân Đồng.

“Vâng, được ạ” Diệp Hân Đồng tỏ ra biết điều, nhưng mà gia đình Vũ Văn Thành càng đối xử tốt với cô, lòng cô càng khó xử.

Lúc này, Vũ Văn Thành cầm một tờ chi phiếu đi xuống.

“Thành Thành, hôn lễ sẽ tổ chức vào mừng 5 tháng sau được không? Diệp Hân Đồng đã đồng ý” Mẹ rất vui mừng nói.

“Cái đó nghe theo sắp xếp của mẹ.” Vũ Văn Thành nói xong đến bên cạnh Diệp Hân Đồng “Mẹ, bây giờ chúng con đi tìm anh, yên tâm, ngày mai nhất định con sẽ đưa anh trở về.”

Vũ Văn Thành nói xong kéo Diệp Hân Đồng ra ngoài.

“Đã mượn được tiền chưa?” Diệp Hân Đồng hỏi Vũ Văn Thành mặt mũi nặng nề ra khỏi cửa.

“Ba nói nếu lần này tính của anh không thay đổi, sẽ giao công ty cho anh, nhưng mà, bây giờ anh đang được cân nhắc điều lên trên, tháng sau sẽ có kết quả, hơn nữa, nếu anh rời khỏi sở cảnh sát, ai sẽ bảo vệ em” Vũ Văn Thành rối rắm nói.

Người đàn ông chắc chắn đứng trước nhiều lối rẽ luôn bàng hoàng rối rắm, nhưng chỉ cần đưa ra lựa chọn sẽ không có vấn đề gì nữa.

“Không cần nghĩ cho em, nếu em thật sự không phải là con gái của ba, em cũng không cần làm cảnh sát nữa, em sẽ ở nhà giúp chồng nuôi con, làm một bà nội trợ hoàn hảo, mỗi ngày nấu nướng cho anh, em cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt.” Diệp Hân Đồng nói như thật.

Xe nhanh chóng đến bến tàu.

Nhưng mà, trên bến tàu lại xuất hiện một người bọn họ không ngờ đến.

Mặc Tử Hiên cũng ngang nhiên đến tham gia náo nhiệt, hẳn quá rảnh rồi hay là chờ chết? Hôm nay hẳn không chỉ sửa lại hành trình, hơn nữa đáng chết còn rất bảnh bao.

Vũ Văn Thành nhanh chóng kéo Diệp Hân Đồng đến trước mặt Mặc Tử Hiên.

“Anh rốt cuộc muốn làm trò hề gì?” Vũ Văn Thành cảm thấy hết sức chịu đựng với Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, anh thích nhìn biểu hiện này của Vũ Văn Thành... Về mặt chán ghét, càng chán ghét thì càng kiên kỵ, càng kiên kỵ nghĩa là càng sợ, càng sợ nói rõ ra là hẳn không chắc chắn.

Mặc Tử Hiên đưa ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Hân Đồng.

191. Chương 191: Sẽ Tổ Chức Thành Hôn?

Mặc Tử Hiên đưa ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Hân Đồng, nhếch đầu mày.

“Đột nhiên ratas muốn nhìn thấy một người nên tôi đến, đúng lúc gần đây tâm trạng căng thẳng, cho nên tìm anh chơi, sao, anh cũng hứng thú với việc đánh bạc?”

Mỗi nghĩ Mặc Tử Hiên thốt ra thứ giọng điệu này, Diệp Hân Đồng đã cảm thấy anh có âm mưu quỷ kế gì.

Diệp Hân Đồng lạnh nhạt nhìn Mặc Tử Hiên, quả nhiên khuôn mặt gây chết người không cần đèn mạng, chỉ có điều, so với quỷ dữ hắc còn tà ác hơn.

“Chơi? Lúc còn chơi được thì chơi cho nhiều chút, đến khi vào quan tài muốn chơi cũng không được nữa.”
Diệp Hân Đồng châm chọc.

Trong nháy mắt, Mặc Tử Hiên nhìn vào ánh mắt Diệp Hân Đồng cảm thấy đau đớn, Diệp Hân Đồng quay đi, cô sẽ không bị hắc lừa nữa, hắc diễn kịch quá tốt.

“Chúng ta lên thôi”

Vũ Văn Thành bước lên du thuyền, ở thuyền có rất nhiều gương mặt quen thuộc, ví như Đinh Đinh Đang, ví như Đề Na.

Lúc này Đề Na đang rúc trong ngực Vũ Văn Quốc giúp hắc chơi bài, rõ ràng Vũ Văn Thành thấy Đề Na ra dấu tay thông báo bài của Vũ Văn Quốc cho người khác.

Vũ Văn Thành đang định không khách khí đến kéo Đề Na ra.

Nhưng Diệp Hân Đồng đã kéo anh lại.

“Sếp, anh luôn tính táo, sao lúc này lại kích động như vậy, bây giờ anh kéo Đề Na ra, cô ta khẳng định là không thừa nhận, anh trai anh cũng sẽ không ý thức được bị người khác chơi bẩn, bây giờ chúng ta ghi hình lại, lúc về phân tích cho anh ấy thấy, bây giờ chịu mất một số tiền nhỏ, nhưng có thể giúp anh trai anh thức tỉnh.” Diệp Hân Đồng phân tích bằng nghiệp vụ cảnh sát.

Quả nhiên người trong cuộc mơ hồ, kẻ đứng xem sáng suốt.

Vũ Văn Thành lấy điện thoại di động của mình, kín đáo quay camera, Diệp Hân Đồng tựa vào người anh che dấu.

Đột nhiên Đinh Đinh Đang đứng chắn trước mặt họ.

“Các người tính bao giờ sẽ kết hôn?” Đinh Đinh Đang nhíu mày hỏi.

Diệp Hân Đồng cùng Vũ Văn Thành liếc mắt nhìn nhau “Thành, anh nói chuyện riêng với cô ấy, em ở kia chờ anh, đừng làm ra chuyện gì như mang thai nữa, em sẽ không buông tha anh” Diệp Hân Đồng cố ý dằn nói.

Cô vụng trộm lấy điện thoại của anh, ra vẽ nghịch điện thoại nhưng thực ra là đang quay phim.

Vũ Văn Thành biết Diệp Hân Đồng muốn đánh lạc hướng Đinh Đinh Đang.

Anh đứng lên, đi về phía boong thuyền.

Đinh Đinh Đang lập tức đuổi theo.

“Mùng 5 tháng sau tôi kết hôn, nhưng không định mời cô, bởi vì tôi không quen biết cô, cô còn muốn hỏi gì nữa?” Lên đến boong tàu, Vũ Văn Thành quay ngoắt lại phía Đinh Đinh Đang, lạnh lùng nói.

“Tôi sẽ không để cho các người kết hôn, bởi vì tôi đã chắm anh” Đinh Đinh Đang kiên định nói, cô bước mấy bước đến trước mặt Vũ Văn Thành.

“Em thích anh, cho nên anh chỉ có thể là của em, đây là lần cuối cùng em cảnh cáo anh, nếu không, đừng trách em khách khí” Đinh Đinh Đang nói những lời này rõ ràng là uy hiếp, nhưng Vũ Văn Thành chẳng sợ.

“Tôi đã chờ hơn chục năm để đến được ngày kết hôn này, kể cả cô có kẻ dao vào cổ, tôi cũng vẫn kết hôn, đừng có ngây thơ như vậy, xem ra tuổi của cô cũng không nhỏ, hết tuổi mộng mơ rồi hãy tìm người tốt mà lấy đi.”

Vũ Văn Thành vừa dứt lời liền cảm thấy thất lưng hơi lạnh, Đinh Đinh Đang dí một cây súng lục vào thất lưng anh.

“Hôn em đi” Đinh Đinh Đang ra lệnh.

Vũ Văn Thành neho mắt nhìn cô, không nhúc nhích.

“Hôn em, có nghe em nói gì không?” Đinh Đình Đàng hơi tức giận.

Vũ Văn Thành cầm họng súng của Đinh Đình Đàng, rồi nòng súng lên đầu mình “Muốn nổ súng thì nổ vào đây này”

Nói xong, anh xoay người, không hề sợ Đinh Đình Đàng sẽ nổ súng thật.

Đinh Đình Đàng bấu môi, bấm điện thoại di động.

“Đứng lại, nếu anh đứng, em sẽ cho anh biết một bí mật lớn” Đinh Đình Đàng gọi.

Vũ Văn Thành hơi sửng sốt, quay người lại, nhìn Đinh Đình Đàng như đang uất ức “Bí mật gì?”

“Anh đồng ý với em sẽ không cưới Diệp Hân Đồng, em sẽ nói” Cô cố tình gây sự.

Vũ Văn Thành liếc cô một cái, quay đi.

“Này, anh đứng lại.” Đinh Đình Đàng gào lên.

Vũ Văn Thành cũng không quay đầu lại.

.....

Vũ Văn Thành vừa đi, Mặc Tử Hiên đã đến đứng sau lưng Diệp Hân Đồng, chăm chú nhìn cô quay phim.

Trong nháy mắt, anh cướp lấy điện thoại.

“Đây là ý tưởng của ai, có tin tôi xóa bây giờ không, tâm huyết của cô cũng uổng phí.” Mặc Tử Hiên nhếch miệng.

“Trả lại cho tôi” Diệp Hân Đồng đứng lên yêu cầu Mặc Tử Hiên.

“Nói cho tôi biết, bao giờ các người kết hôn, tôi sẽ trả lại.” Mặc Tử Hiên mở điện thoại ra, ngón tay đặt trên phím hủy chờ câu trả lời của cô.

“Mùng 5 tháng sau” Diệp Hân Đồng đành thành thật trả lời.

Mặc Tử Hiên sửng sốt, tự nhiên sinh ra một tâm trạng tức giận, anh ấn cái nút, ném trả điện thoại cho Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng mở điện thoại ra, đoạn video đã bị xóa.

“Không phải nói là trả tôi sao? Mặc Tử Hiên, ngoài nói láo ra anh còn biết cái gì nữa?” Diệp Hân Đồng tức giận.

“Chẳng phải đã trả điện thoại cho cô sao, là cô cho rằng tôi sẽ không xóa, chứ tôi làm sao có thể không xóa, để Vũ Văn Quốc lao vào cờ bạc chỉ là bước đi đầu tiên của tôi, chờ lúc cha hắn không cho hắn tiền nữa, tôi sẽ cho hắn vay với lãi suất cao là bước thứ hai, lãi mẹ đẻ lãi con, chờ Vũ Văn gia phá sản. Đây cũng chưa phải mục tiêu cuối cùng, sau đó, sẽ sắp xếp cho Vũ Văn Quốc phạm tội, giao chứng cứ cho Vũ Văn Thành, nếu hắn không bắt anh trai mình là không hoàn thành nhiệm vụ, tất nhiên bị cách chức, nếu bắt anh trai mình, cũng sẽ bị gia đình hận, tiếp sau đó, tôi sẽ chỉnh bọn họ, dùng họ đùa bỡn, cho đến khi bọn họ sống không bằng chết.”

Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói, trong mắt có một thứ khoái cảm muốn trả thù cô, máu lạnh và như kẻ gào thét sau khi bị thương.

“Mặc Tử Hiên, anh có thấy mình rất quá đáng hay không, Vũ Văn gia không có oán hận gì với anh, chẳng phải anh muốn đi tìm kho báu sao? Cầu xin anh hãy chú tâm vào làm một chuyện đi, những người bình dân như chúng tôi không chọc nổi anh, Điện hạ, xin anh hãy cho tôi một con đường sống, cứ coi như tôi cầu xin anh.” Diệp Hân Đồng bắt đầu dĩ, chán ghét nói.

“Tôi có thể bỏ qua Vũ Văn gia, điều kiện chính là em không lấy Vũ Văn Thành”. Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

Trong mắt anh đầy thâm tình nhìn cô, đau lòng, nhưng cô không tin.

Diệp Hân Đồng thương cảm nhìn Mặc Tử Hiên: “Tôi không nợ anh cái gì, tại sao muốn đùa bỡn tôi, thậm chí hạnh phúc của tôi cũng muốn tước đoạt. mặc, anh có thể đừng quá tàn nhẫn với tôi được không?”

“Hạnh phúc của cô, cô cảm thấy đó là Vũ Văn Thành sao? Vậy tôi muốn nhìn xem các người sẽ hạnh phúc ra sao. Tự tay phá hủy một gia đình hạnh phúc cũng có cảm giác thành công.” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói với Diệp Hân Đồng, trong sự lạnh lùng có cả sự thương cảm.

“Anh thật quá đáng” Diệp Hân Đồng quát lên với Mặc Tử Hiên, lúc quát, bụng hơi đau, có thể do tâm trạng quá kích động.

192. Chương 192: Sẽ Tổ Chức Thành Hôn? (2)

“Nếu cô không muốn nhìn Vũ Văn Thành trầm luân, không muốn tự tay hủy hoại Vũ Văn Thành, tối mai 8h tôi sẽ ở khách sạn Khải Việt, phòng 1108 chờ cô” Mặc Tử Hiên đau lòng quay đi, biến mất trước mặt cô. Vũ Văn Thành quay lại thì thấy Diệp Hân Đồng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, lập tức đỡ cô dậy.

“Sao vậy? Bụng em không thoải mái à?” Vũ Văn Thành lo lắng hỏi.

Sắc mặt Diệp Hân Đồng trắng bệch “Mặc Tử Hiên đã xóa mất đoạn video rồi, anh quay tiếp đi. Em muốn về trước nghỉ”

“Anh đi với em”

“Không cần đâu” Diệp Hân Đồng lắc đầu nói tiếp “Anh nhất định phải tìm ra sơ hở của Mặc Tử Hiên, để anh trai anh thấy quay đầu là bờ, em không muốn vì em mà mọi người phải lâm vào khốn cảnh”

“Em đang nói gì vậy? Không phải tại em, đừng suy nghĩ nhiều, anh đưa em về nghỉ” Vũ Văn Thành đỡ Diệp Hân Đồng đến phòng nghỉ.

“Trước khi anh quay lại, nhớ khóa cửa, khi về anh sẽ gọi điện cho em” Vũ Văn Thành dặn dò.

“Vâng” Diệp Hân Đồng cảm thấy bụng rất đau, không muốn nói chuyện.

Vũ Văn Thành lo lắng đi ra ngoài, Diệp Hân Đồng bò lên giường nghỉ, vừa nằm xuống đã thấy cửa kết một tiếng.

Diệp Hân Đồng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt, Đinh Đình Đang đi vào.

Đinh Đình Đang đến bên giường Diệp Hân Đồng, nét mặt rất kỳ quái.

“Tỷ tỷ, em biết rõ là chị thích Mặc Tử Hiên, đừng cướp Vũ Văn Thành của em, đó là người đàn ông em thích” Đinh Đình Đang đáng thương ngồi xổm xuống, cầu xin Diệp Hân Đồng.

“Cô thích Vũ Văn Thành, vậy cô có biết anh ấy thích nhất cái gì không? Thích một người không phải là phải có bằng được mà mong người đó được hạnh phúc”. Diệp Hân Đồng che bụng mình, mệt mỏi nói.

“Anh ấy thích chị, bởi vì chị thay thế thân phận em, em nhất định sẽ khiến cho anh ấy yêu mình, chỉ cần chị nhường cho em” Đinh Đình Đang tự tin nói

“Tôi có phải là người thay thế thân phận cô hay không cũng còn chưa chắc chắn. Chờ tôi xác định lại, hơn nữa, tôi đã không còn tình cảm gì với Mặc Tử Hiên nữa, mừng 5 tháng sau tôi sẽ cưới Vũ Văn Thành, sẽ yên tâm làm vợ anh ấy”. Diệp Hân Đồng đau đến đỏ mặt, rất muốn nghỉ ngơi.

“Phụ nữ luôn ăn ở hai lòng, tỷ tỷ tại sao lại muốn lừa gạt tình cảm của mình. Tôi cũng thấy Mặc Tử Hiên thích chị, hai người rõ ràng yêu nhau tại sao lại muốn hành hạ lẫn nhau?” Đinh Đình Đang khuyên giải.

“Chuyện của tôi không cần phải làm rõ với người khác, xin lỗi, tôi muốn nằm nghỉ, mời cô đi cho” Diệp Hân Đồng nằm lên giường, trùm chăn lên đầu, co người lại cho đỡ đau bụng.

Đinh Đình Đang nhìn Diệp Hân Đồng không thèm để ý đến mình.

Cô suy nghĩ một chút, quay người đi ra, đúng lúc gặp phải Mặc Tử Hiên.

Đinh Đinh Đang hắt cằm đến trước mặt Mặc Tử Hiên.

“Tôi thực sự không hiểu anh nghĩ thế nào? Mừng 5 tháng sau bọn họ sẽ kết hôn, anh chuẩn bị quà tặng gì thế?” Đinh Đinh Đang nhạo báng.

“Không biết, họ nói không mời tôi, tôi không cần tặng” Mặc Tử Hiên mỉm cười thản nhiên.

“Anh thực sự để bọn họ kết hôn?” Đinh Đinh Đang ngẩng đầu hỏi Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên nở nụ cười với cô, nụ cười quá kín đáo lại hàm chứa nhiều ngụ ý, quá nhiều tính toán, Đinh Đinh Đang không hiểu được.

Cô nhìn anh nheo mắt “Thay vì lãng phí tìm kiếm kho báu, sao không khai thác Diệp Hân Đồng cho tốt, cuối cùng anh sẽ phát hiện ra cô ấy hữu dụng hơn”

“Có ý gì?” Mặc Tử Hiên nghe được ý tại ngôn ngoại.

“Không có gì, anh tự suy nghĩ đi” Đinh Đinh Đang xoay người đến chỗ vui chơi.

193. Chương 193: Không Xa Không Rời

Mặc Tử Hiên đi qua chỗ Diệp Hân Đồng, dừng lại, do dự rất lâu, tay giữ chặt nắm đấm cửa, một hồi lâu sau mới kéo cửa, đi vào.

Diệp Hân Đồng co quắp trên giường, đầu gối run rẩy.

Mặc Tử Hiên đau lòng, ánh mắt có thứ chất lỏng trong suốt long lanh, từ từ đi vào.

Diệp Hân Đồng cảm thấy có người đi vào, nhưng bụng quá đau khiến cô không thể nghĩ được gì.

“Đau quá” Diệp Hân Đồng buồn bực nằm trong chăn rên rỉ.

Mặc Tử Hiên rót cho cô một ly nước ấm.

“Uống nước đi” Anh dịu dàng nói.

Diệp Hân Đồng nghe thấy giọng Mặc Tử Hiên hơi sững sờ, ngơ ngác nhìn bóng tối trong chăn.

Mặc Tử Hiên vén chăn của cô lên, nhìn thấy trên đầu Diệp Hân Đồng đầy mồ hôi lạnh.

Anh cảm thấy đau lòng, đưa nước ấm cho cô “Em bị bệnh, anh có thể lập tức cho thuyền cập bờ”

Diệp Hân Đồng vẫn co quắp như cũ, không nhận nước anh đưa, không nói gì, từ chối sự giúp đỡ của anh.

Mặc Tử Hiên ngồi ở đầu giường “Có vài lời anh muốn rút lại, anh có tình cảm với em, không phải hoàn toàn đùa bỡn em”

Tình cảm, hẳn có tình cảm là có thể tùy ý đùa giỡn tình cảm của người khác sao, phụ nữ hẳn có tình cảm quá nhiều.

Diệp Hân Đồng trong lòng nghĩ vậy, nhưng cô không thể nói ra được, không muốn cãi lại, không muốn dây dưa với anh nữa.

Mặc Tử Hiên khóa ánh mắt trên mặt Diệp Hân Đồng “Anh có nhiều điều bất đắc dĩ, nếu em tin tưởng anh, hãy cho anh 3 năm, lúc đó anh nhất định sẽ cho em cuộc sống em muốn”

Diệp Hân Đồng vẫn không hề cử động, trước đây, hẳn đã từng nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt, cô tin là thật, vui vẻ uống thứ thuốc độc của hắn, kết quả chịu tổn thương, bị phản bội, từ giờ cô sẽ không tin bất kỳ lời nói nào của hắn nữa.

Diệp Hân Đồng gơ tay kéo chăn, lần nữa vùi mình trong chăn, kết quả rất rõ, cô ra lệnh đuổi khách.

Mặc Tử Hiên thấy động tác của cô, nhú mày, vô cùng ảo não.

Tính cách Diệp Hân Đồng quá quật cường, lúc anh nói, cô không nhìn mặt anh, không nghe những lời của anh, nhất định khiến anh phân tâm, cô mới vui vẻ.

Mặc Tử Hiên lại vén chăn lên, đỡ cô dậy.

Diệp Hân Đồng rất đau bụng, thật sự không muốn dây dưa với anh.

Mặc Tử Hiên kéo chăn ra “Uống đi, em ra mồ hôi như thế, phải bổ sung đường khí, nếu không chịu đựng được thì nói, anh sẽ lái thuyền về”

Diệp Hân Đồng quay đi, từ chối nước anh đưa tới.

“Đừng làm loạn, anh thật sự bị bắt đắc dĩ, áp lực của mẫu thân, áp lực từ Lão Kim, áp lực Lý trí vương, áp lực Kim Thụy Tường, cùng áp lực từ bốn phương tám hướng, nếu lần này có bất kỳ sơ xuất nào, em thật sự chỉ có thể đến trước mộ báỉ tể anh” Mặc Tử Hiên đau lòng nói, cảm giác lòng mình như bị dao cắt.

Diệp Hân Đồng nghĩ đến chuyện có thể mình thật sự không phải là Diệp Hân Đồng, nếu thực sự cô không phải, máu của cô sẽ là một quả bom.

Nếu thế, anh sẽ chết trên đường tìm kho báu, niềm mơ ước chính trị, người thân, những người đi theo mà anh muốn bảo vệ, tất cả đều tan thành mây khói.

Mặc Tử Hiên tính toán quá thông minh, kết quả chết như vậy, hài cốt cũng không còn.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy anh thật đáng thương, cảnh tượng lúc này cũng chỉ là ngán ngùi.

Mặc Tử Hiên cảm thấy được Diệp Hân Đồng có... vẻ mặt thương hại, anh cảm thấy cô vẫn còn tình cảm với mình.

“Chờ ba năm, anh sẽ xử lý tất cả các mối quan hệ đón em về, sau này, nhất định sẽ không để em bị tổn thương, anh nói được sẽ làm được” Mặc Tử Hiên cam kết.

Lời như vậy nghe nhiều lần rồi, anh không làm được, tại sao còn nói nữa?

Nghĩ đến hành động lúc trước của Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng lại tức giận quay đi, tất cả sự thương hại đối với anh cũng tan thành mây khói.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc với sự thay đổi nhanh chóng của Diệp Hân Đồng, đúng là lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, tâm trạng phụ nữ như thời tiết, mỗi lúc một kiểu.

“Em nói gì với anh đi được ko? Đừng hờ hững với anh như vậy”

Nói gì? Cô có một.

“Mặc Tử Hiên, tha cho Vũ Văn Thành, đừng lợi dụng anh ấy, hãy làm việc anh cần làm, thời gian của anh cũng không còn nhiều nữa” Diệp Hân Đồng lạnh nhạt nói, bụng dường như không còn đau như vừa nãy nữa.

“Vậy em vẫn lấy Vũ Văn Thành sao?” Mặc Tử Hiên trong lòng hi vọng câu trả lời của cô sẽ là không, như vậy tim anh sẽ bớt đau đớn, bởi vì cô mà anh không làm sao tập trung làm việc được, lần này lên thuyền, ngoài mặt nói với lão Kim là dò xét Đinh Đình Đang nhưng thực tế là vì cô, anh rất muốn rất muốn gặp cô, rất muốn ôm cô vào lòng, bởi vì cô, anh không thể đặt hết tâm tư vào việc tìm kho báu, mặc dù biết rõ chỉ cần một sơ xuất anh sẽ có kết quả thế nào.

“Chuyện đã quyết định, sẽ không thay đổi” Diệp Hân Đồng kiên định nói, cô không cảm thấy cô lấy Vũ Văn Thành thì Mặc Tử Hiên sẽ chịu tôn trọng gì, có lẽ cũng chỉ có cảm giác mất mát với một món đồ chơi mà thôi.

“Nếu như em không lấy Vũ Văn Thành, anh sẽ không đối phó anh ta, chờ anh 3 năm không được sao?” Mặc Tử Hiên rồi rầm nói.

“Tôi không biết trong vòng nửa năm anh sẽ biến Vũ Văn Thành thành dạng gì? Hơn nữa, có thể mạng của anh cũng chẳng giữ được đến nửa năm, tôi chỉ cần kiên nhẫn chờ, nếu anh thực sự có một ngày thành công, bất kể giàu nghèo, vinh nhục, tôi đều sẽ cùng anh ấy vượt qua, đây chính là tình cảm của tôi đối với anh ấy.” Diệp Hân Đồng nói năng hùng hồn.

Những lời của cô như mũi dao từng từ từng chữ đâm vào tim anh.

“Cho nên, anh chỉ có thể một mình cô độc đi tìm cái chết, ý em là thế sao?” Mặc Tử Hiên sầu não.

“Lúc anh quyết định chơi trò chơi này, thì đó là kết cục của anh, anh ra đi, tôi muốn nghỉ ngơi, sau này, hi vọng chúng ta có gặp nhau cũng xem như không hề quen biết.” Diệp Hân Đồng lại nằm lại lên giường.

Mặc Tử Hiên đau thương nhìn Diệp Hân Đồng “Được, có lẽ em nói có lý, có thể anh không thể sống đến ngày khiến Vũ Văn Thành thảm hại, nhưng mà, anh có thể quyết định rút ngắn thời gian chiếm đoạt công ty Vũ Văn. Nếu em muốn giữ được những lời này, trước mùng 5 tháng sau hãy ở bên anh”

Anh không chịu nổi sự đau khổ trong lòng, muốn phóng túng, mặc kệ lão Kim muốn bóc mấy lớp da của anh, anh cũng muốn giữ cô bên cạnh.

Diệp Hân Đồng nở một nụ cười nhạt, hơi châm chọc “Tiền tài đối với tôi chỉ là vật ngoại thân, Mặc Tử Hiên, tôi biết rõ một ngày bên cạnh, anh có thể sáng tác ra biết bao văn chương, tôi sợ sự sắp xếp của anh, sẽ không cho anh chút cơ hội nào để sắp xếp nữa. Đừng tốn công vô ích trên người tôi.”

Lòng Mặc Tử Hiên dâng lên sự chua xót tột đỉnh.

“Anh yêu em, là thật” Mặc Tử Hiên nói rất kiên định, đau lòng nhìn Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng sóng nước chẳng xao, vẻ mặt vẫn mang theo nụ cười nhạt châm chọc.

“Anh thật sự yêu em” Mặc Tử Hiên nói lại lần nữa.

“Yêu tôi, mà lợi dụng tôi để tìm kho báu. Yêu tôi, mà cố gắng chia rẽ tôi và Vũ Văn Thành, yêu tôi mà bắt cóc mẹ tôi để uy hiếp tôi, yêu tôi mà trong lúc tôi yếu ớt rút 11 máu, nếu đó là yêu, tôi khó có thể chấp nhận, xin lỗi, anh đi yêu người khác đi.” Diệp Hân Đồng lạnh nhạt nói, nước mắt lại tuôn rơi.

Bởi vì bây giờ cô vẫn cảm thấy bị tổn thương.

“Thật xin lỗi, mấy ngày đó anh không có lý trí, anh cũng không hiểu mình đã làm gì, sau này sẽ không như vậy nữa, thực sự.” Mặc Tử Hiên cũng rất đau lòng, nghe những lời tố cáo của cô, nghĩ lại anh cũng thấy mình rất tàn nhẫn với người mình yêu, ngày đó, trong lúc anh đang trầm tư, lão Kim đã bắt mẹ Diệp Hân Đồng. Anh vốn không muốn như vậy, nhưng lúc nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, anh điên cuồng. Sau đó, anh cũng rất hối hận, hối hận muốn chặt tay mình.

“Sau này, anh cho rằng tôi còn ngu ngốc cho anh cơ hội tổn thương tôi sau này nữa sao?” Diệp Hân Đồng không biết vì sao nước mắt của mình lại rơi xuống.

“Phải làm sao em mới tin tưởng anh?”

“Thật ra thì, anh không cần phải làm thế, nếu tôi ở bên cạnh anh, tôi sẽ cảm thấy phương pháp của anh đối với phụ nữ như vậy là cực kỳ sáng suốt, nhiều Quân vương ngày xưa đều như vậy, trừ ba của Khang Hi, không có ai vì phụ nữ bỏ qua ngôi vị hoàng đế, tôi rất hiểu. Tôi cũng sẽ không thể đưa dao anh anh, không biết lúc nào sẽ bị anh đâm vào tim, lựa chọn tốt nhất cho chúng ta sau này chính là kẻ xa lạ. Đi đi, đi làm Quân Vương mà anh mơ ước, tôi sẽ làm một người vợ hiền”

Diệp Hân Đồng vẫn nhẹ nhàng nói, cố gắng giữ cho tâm trạng bình tĩnh, nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

Mặc Tử Hiên bất đắc dĩ than thở.

“Diệp Hân Đồng, em, anh sai rồi, là anh đã sai không được sao? Anh nhất định sẽ giữ em bên cạnh, bất kể lão Kim nói gì, anh cũng sẽ tìm một vị trí trong Hàn cung cho em, em chỉ cần chờ anh ba năm, ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về em. Đừng hành hạ anh như vậy, anh không chịu nổi, đau lòng sẽ sinh ra hận hận. Em có thể hiểu cho tâm trạng bây giờ của anh không?” Mặc Tử Hiên như đứa trẻ ăn vạ, lúc này anh cảm thấy vô cùng đau khổ, không có Diệp Hân Đồng, anh không làm được việc gì cả.

“Lý trí lên đi, Điện hạ, anh muốn lên ngôi hoàng đế, muốn ổn định căn cơ, vợ anh chỉ có thể là Kim Lệ Châu, không cần phải trở lại lừa gạt một người ngu ngốc như tôi, tình yêu nam nữ chỉ cần chia cắt sẽ biến mất, tôi không thể chờ được 3 năm, 3 năm quá nhiều biến cố, tôi bị lừa gạt sẽ không thể dậy nổi cũng không trốn thoát.” Diệp Hân Đồng bước xuống giường, tự rót nước ỉnh.

Lúc này cô lại trở nên rất tỉnh táo, bởi vì tỉnh táo, bụng cũng đau, uống một cốc nước, càng thêm bình tĩnh.

Coi như lúc đầu yêu đến chết đi sống lại, theo thời gian, cũng sẽ mất đi, sự tổn thương của cô cũng vì thế mà biến mất. Có sự trợ giúp của Vũ Văn Thành sẽ càng biến mất nhanh hơn.

Bây giờ cô chẳng cần lo lắng điều gì, có vài người cái gì cũng có nhưng cả ngày buồn bực không vui, có vài người không có gì cả nhưng chỉ vì một món quà nhỏ mà vui vẻ mấy ngày.

Diệp Hân Đồng nhớ lại những đứa trẻ trong cô nhi viện.

Không có gì. Kể cả Vũ Văn Thành chỉ còn hai bàn tay trắng, cô cũng sẽ sống bên anh không xa rời, bởi vì trong lúc cô bất lực nhất, anh đã cho cô tất cả tình yêu.

194. Chương 194: Có Dám Đánh Cược Không

Cửa phòng Diệp Hân Đồng lần nữa bị đẩy ra, cuộc đối thoại giữa bọn họ bị cắt đứt.

Đinh Đinh Đang lại đi vào, thấy Diệp Hân Đồng đang nói chuyện với Mặc Tử Hiên thì rất kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy thật vui vẻ vì việc đã thành.

“Tỷ tỷ, mau ra đây xem chút, Vũ Văn Thành đang gây gỗ với anh trai, có vẻ không xong rồi.” Đinh Đinh Đang nói.

Diệp Hân Đồng lập tức xông ra.

“Anh, bọn họ thực sự lừa gạt hại anh thì sao? Anh xem Đề Na ra dấu tay nhiều như vậy, cô ta làm ám hiệu với đối phương, lật tẩy quân bài của anh.” Vũ Văn Thành nói với Vũ Văn Quốc.

“Lừa gạt, vậy tôi hi vọng họ lừa gạt nhiều hơn, bây giờ anh đang thắng năm trăm vạn rồi, không giúp một tay thì đừng quấy rối. Tiền của cậu tôi sẽ trả lại.” Vũ Văn Quốc nói xong nhét chi phiếu 10 triệu vào túi Vũ Văn Thành.

“Anh, đừng chơi với họ nữa, ba nói lần này thật sự sẽ đưa anh ra nước ngoài đấy” Vũ Văn Thành ra sức giải thích.

“Đó chẳng phải là chuyện chú nên vui sao? Tôi đi, Vũ Văn gia tất cả đều thuộc về chú, chú từ nhỏ đến lớn cái gì cũng tốt, tôi cái gì cũng kém, lão già luôn lấy cậu ra để so sánh với tôi, so sánh cái quái gì, tôi cũng không cần phải học hành làm gì, bị lão cha già chối bỏ trước thời gian, đường tôi đi, đường chú chú đi, không ai phải xía vào ai, tôi cũng không muốn nhìn tấm mặt mo của cha sống qua ngày.” Vũ Văn Quốc hùng hổ nói, xem ra anh rất có thành kiến với Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng nhìn hai anh em Vũ Văn Thành, tướng mạo Vũ Văn Quốc là tập hợp những khuyết điểm của cha mẹ trong khi Vũ Văn Thành lại thừa hưởng toàn ưu điểm, trong cuộc sống, Vũ Văn Quốc cũng thừa kế những điều xấu còn Vũ Văn Thành lại toàn điểm tốt, hai anh em quả thật một trời một vực.

Vũ Văn Thành bị anh trai nói một câu không nói nên lời, không phải vì anh cam chịu mà anh không biết diễn đạt thế nào, có lẽ đây là khuyết điểm duy nhất của anh (Nói thật mấy chương này, mình chả thấy anh Thành này thể hiện được sự thông minh kiệt xuất nào, haizz)

Diệp Hân Đồng đến bên cạnh Vũ Văn Thành, dịu dàng nhìn anh.

“Sếp, anh cãi nhau với người khác, đến đứa trẻ 3 tuổi anh cũng nói không lại, đi thôi..., rất nhiều người đang nhìn kia.” Diệp Hân Đồng mỉm cười trêu đùa.

Vũ Văn Thành không muốn làm náo loạn, theo Diệp Hân Đồng về.

Mặc Tử Hiên nhìn những ám hiệu ngầm giữa bọn họ, tim từng đợt đau đớn.

Vũ Văn Thành vào phòng Diệp Hân Đồng vừa nghỉ lúc trước, nhíu chặt mày.

“Không ngờ Mặc Tử Hiên lại ra đòn như vậy, tiểu tử này quả nhiên ngoan độc” Vũ Văn Thành rối rắm nói.

Diệp Hân Đồng dịu dàng cười, giúp anh cởi áo vest treo lên.

Vũ Văn Thành thấy Diệp Hân Đồng dịu dàng như thế, cũng trở nên mềm mại, nhu tình hỏi “Bụng em còn đau không?”

“Không đau nữa”

“Muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?” Vũ Văn Thành quan tâm.

“Không cần, lúc trước tâm trạng em quá căng thẳng, bây giờ tốt rồi. Đề cho anh trai anh đi đi, lòng dạ Mặc Tử Hiền lộ rõ trên mặt, chỉ cần chúng ta không để ý đến, tự nhiên hắn sẽ cảm thấy không còn ý nghĩa, chờ khi anh ta tìm được kho báu còn phải vội vã ổn định quyền hành trong nước. Nhưng đảng phái đối địch đối phó không kịp sẽ không còn ý định đối phó với những người bình dân như chúng ta.

“Nhưng mà, anh lo là anh trai cứ khăng khăng làm vậy, cha anh sẽ thực sự tức giận quyền hành của anh ấy.” Vũ Văn Thành lo lắng.

“Đổi lại cách nhìn, bây giờ có bao nhiêu người không những kiếm tiền cho bản thân còn phải trả nợ cho gia đình, có câu, khi bị đối lạc đà cũng thành ngựa, ba anh có tuyệt tình đến đâu cũng vẫn quan tâm đến anh trai anh, còn nữa, tính cách của anh trai anh, kể cả anh bảo vệ được anh ấy lúc này, cũng không thể bảo vệ anh ấy cả đời. Anh đến thất bại đến một lúc nhất định, sẽ biết đường hối cải. Khi đó, anh kéo anh ấy lên là được.” Diệp Hân Đồng phân tích.

“Nhưng mà, anh trai ra nước ngoài với cái tính cách đó, anh sợ anh ấy không chịu nổi càn quét đơn hơn,” Vũ Văn Thành vẫn băn khoăn.

“Không thể biết trước ngày mai ra sao, anh lo lắng chuyện của tương lai thế nào cũng vô ích. Sếp, bình thường anh xử án rất khôn khéo, thế nào khi gặp phải chuyện của bản thân mình lại trở nên hồ đồ như vậy?” Diệp Hân Đồng nũng nịu trêu chọc (Câu này vớt vát cho em Thành, nhưng mình vẫn thấy khó chấp nhận).

“Anh đối với người nhà cũng hồ đồ như đối với em, mọi người chính là vết thương trí mạng của anh” Vũ Văn Thành cảm thán rồi nói tiếp “Em nghỉ ngơi đi, anh sang phòng bên”

Vũ Văn Thành nói em là vết thương trí mạng của anh, theo tính cách trầm lặng của anh, có thể nói đây là những lời tâm huyết.

Diệp Hân Đồng bước nhanh theo sau, ôm lấy lưng Vũ Văn Thành.

“Vũ Văn Thành, ở lại đây đi”

Cả người Vũ Văn Thành cứng ngắc, hô hấp trở nên dồn dập “Có thật là được không?”

“Dù sao tháng sau chúng ta cũng kết hôn rồi, có gì mà không thể. Hơn nữa, anh ở lại đây, mọi người mới không nói chuyện linh tinh về đứa con trong bụng em chẳng phải sao?” Diệp Hân Đồng áp má vào lưng anh, nghe tiếng tim anh đập thình thịch.

Vũ Văn Thành xoay người lại nhìn khuôn mặt ửng hồng của Diệp Hân Đồng.

“Anh có thể hôn em không?” (Bó tay =)), lần thứ 2 rồi đấy)

Diệp Hân Đồng sửng sốt, cô hơi bài xích. Nhưng nghĩ đến những gì Vũ Văn Thành hi sinh vì cô, đối tốt với cô, cô không thể cự tuyệt, hơn nữa, chính cô yêu cầu anh ở lại.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, hơi nâng mặt lên.

Cô có thể cảm thấy hơi thở Vũ Văn Thành mỗi lúc một gần, cô lại kích động muốn chạy trốn.

Nhưng chân không thể nhúc nhích.

Phải, cô không thể chạy, cô muốn quên Mặc Tử Hiền, quên hoàn toàn.

Vũ Văn Thành chạm vào môi cô, hôn dịu dàng.

Diệp Hân Đồng vẫn nhắm chặt mắt, hôn đáp lại.

Hơi thở trong phòng trở nên mập mờ, nặng nề.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Mặc Tử Hiên bắt gặp cảnh này, tức giận đỏ cả mắt. Anh cảm giác ruột gan phèo phối đều nổi giận, tức đến nỗi không nói được gì, tay run rẩy, chân không thể cất bước.

Anh hít vào, thở ra, hít vào, lại thở ra.

Ánh mắt anh nhìn Diệp Hân Đồng chăm chăm như sói đói, Diệp Hân Đồng lại nhắm mắt đáp trả, sử dụng kỹ thuật hôn anh dạy cô để lấy lòng Vũ Văn Thành.

Bây giờ cô ấy học được cách lấy hơi rồi sao? Hai bọn họ hôn lâu như vậy rồi, định hôn đến trời đất mù mịt chắc, anh thật muốn xem họ sẽ hôn đến khi nào.

Mặc Tử Hiên thu tay trên nắm đấm cửa lại, đút vào túi, lạnh lùng nhìn hai người.

Rất lâu sau, Vũ Văn Thành không nỡ buông Diệp Hân Đồng ra, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, anh không tự chủ đỏ mặt.

Diệp Hân Đồng rót cuộc mở mắt, nhưng vừa mở đã thấy Mặc Tử Hiên đứng ở cửa.

Diệp Hân Đồng lạnh nhạt nhìn anh.

Vũ Văn Thành cảm thấy ánh mắt của Diệp Hân Đồng, quay đầu lại, thấy ngay khuôn mặt lạnh lùng gian ác của Mặc Tử Hiên.

“Không được sự đồng ý mà tự tiện xông vào phòng người khác thật mất lịch sự” Vũ Văn Thành chẳng thích gì Mặc Tử Hiên, không cần phải giữ ý.

“Đây là thuyền của tôi, ai là chủ nhân đã rõ ràng, tôi có thể vào bất kỳ phòng nào tôi muốn, anh có ý kiến gì không?” Giọng Mặc Tử Hiên cũng chẳng tốt lành gì.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Vũ Văn Thành bắt đầu dè dặt.

“Tôi không tìm anh” Mặc Tử Hiên nói thẳng. Ánh mắt anh sắc bén nhìn Diệp Hân Đồng, “Vừa rồi không phải em nói trước khi kết hôn sẽ lên giường 1 lần với anh hay sao, anh đáp ứng em. Hai ngày không được, anh chỉ có thể cho em một lúc thôi”

Diệp Hân Đồng nhú mào “Cái gì?”

Cô nói thế khi nào, cái tên Mặc Tử Hiên cũng quá vô lại “Xin lỗi, một giờ tôi cũng không muốn ở cạnh anh, anh có thể ra ngoài”

Diệp Hân Đồng trực tiếp cự tuyệt.

“Chẳng phải vừa rồi em còn ôm tôi cầu xin hãy cho em một cơ hội sao? Có thêm Vũ Văn Thành ở đây, em đã thay đổi rồi, không cần phải vậy, tôi cũng không hi vọng gì ở một cô gái họ Dương hoa.” Mặc Tử Hiên ăn nói lung tung.

“Cái gì?” Diệp Hân Đồng nhú chặt mào, tại sao hắn có thể nói láo không chớp mắt như vậy, quả là vô liêm sỉ.

“Không cần phải dùng kế ly gián, tôi hết sức tin tưởng Diệp Hân Đồng, cô ấy không làm những chuyện như vậy, Mặc Tử Hiên, anh cũng thật nhàm chán.” Vũ Văn Thành châm chọc cười.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành, cô khoác tay lên khuỷu tay anh “Anh còn chuyện gì nữa không? Chúng tôi muốn ngủ”

“Các người ngủ cùng nhau?” Mặc Tử Hiên trợn mắt, không thể bình tĩnh.

Anh thừa nhận lúc này hoàn toàn không có lý trí.

“Nếu không phải anh đi vào, thì đã lên giường rồi, kết quả này anh hài lòng chưa, mau đi ra đi, gian phòng này không hoan nghênh anh” Diệp Hân Đồng thần nhiên nói.

Mặc Tử Hiên nắm chặt nắm đấm. Anh giơ ngón tay về phía Vũ Văn Thành “Anh ra ngoài, chúng ta đánh cuộc, nếu anh thắng, tôi bỏ qua cho cả nhà anh, bỏ qua cho anh trai anh, nếu anh thua, đừng cưới cô ấy.”

“Tôi không đặt những chuyện như vậy vào trò cá cược, tôi đặt cược sự thành tâm thành ý của mình” Vũ Văn Thành thâm tình nói.

“Thành ý là gì, tôi sẽ đánh cược với thành ý của anh” Mặc Tử Hiên rút súng lục từ trong túi ra.

“Desert Eagle, đây là chiếc điện thoại di động tôi thích nhất, để một viên đạn, nếu người chết không phải anh thì là tôi, anh dám đánh cược với tôi không?” Mặc Tử Hiên hoàn toàn không muốn đếm xỉa gì nữa rồi.

Anh không ngờ Diệp Hân Đồng lại quan trọng với mình như vậy, nếu có thể lường trước tình huống hôm nay, anh nhất định sẽ không nghe theo lời Lão Kim buông cô ra.

Vũ Văn Thành bị anh lôi kéo có vẻ kích động, đang muốn tiến lên cầm lấy cây súng.

Diệp Hân Đồng kéo tay anh lại.

“Chúng tôi vì sao phải đánh cược với anh? Chẳng việc gì phải cá cược với loại cuồng mệnh như anh, anh muốn làm gì thì làm.” Diệp Hân Đồng vẫn thản nhiên như cũ.

“Nếu chán ghét tôi như vậy, để tôi biến mất chẳng phải tốt sai, Diệp Hân Đồng, chẳng phải em luôn muốn thoát khỏi sự dây dưa với tôi sao, một viên đạn giải quyết tất cả.” Mặc Tử Hiên đau lòng nói với Diệp Hân Đồng.

Lòng cô đau đớn, nhưng đau đến mức cô cũng không muốn tin lời anh.

“Biến mất cũng có khả năng là người tôi yêu, chúng tôi không muốn cá cược gì với anh, anh cho rằng có thể đối phó được với Vũ Văn gia, vậy thì đi đối phó đi, tùy anh.” Diệp Hân Đồng xoay người, nhìn Vũ Văn Thành, dịu dàng nói: “Đừng chấp nhặt với anh ta, những kẻ không thông minh luôn muốn kéo người khác xuống cùng trình độ với mình, sau đó dùng kinh nghiệm nhiều năm để thuyết phục người ta.”

195. Chương 195: Một Sống Một Chết

“Người yêu???” Mặc Tử Hiên bị Diệp Hân Đồng làm cho cả lồng ngực muốn nổ tung, đâm mạnh một phát lên cửa.

Quả đấm này làm từng khớp xương của anh rớm máu.

“Ở đây có vẻ náo nhiệt nhỉ, tôi lại bỏ lỡ tình tiết nào hay rồi sao?” Đinh Đinh Đang nghe thấy tiếng động đi tới, cùng cô còn có Đề Na.

Đề Na nghi ngờ nhìn mấy người trong phòng, đặc biệt vết thương trên tay Mặc Tử Hiên, lòng cô đau xót.

Mặc Tử Hiên liếc mắt nhìn rõ ràng Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành cùng nhìn anh bằng con mắt bài xích, chán chường rời khỏi phòng, bóng lưng thẳng tắp có phần cô đơn, lẻ loi, tim Diệp Hân Đồng rất đau, cô ngồi lên giường có vẻ mệt mỏi.

Đề Na theo Mặc Tử Hiên ra ngoài.

Mặc Tử Hiên đi thẳng lên boong tàu.

“Rốt cuộc anh nghĩ cái gì với Diệp Hân Đồng? Chẳng phải trước đây lão Kim nói quan hệ lợi dụng của hai người đã kết thúc sao?” Đề Na gây sự, theo trực giác của phụ nữ, có một giọng nói nhỏ nhỏ trong lòng nói cho cô biết, tình cảm Mặc Tử Hiên dành cho Diệp Hân Đồng không hề tầm thường.

Mặc Tử Hiên không để ý tới Đề Na, nhìn ra xa, gió biển thổi cảm giác về một tương lai tăm tối.

“Mặc Tử Hiên” Đề Na gọi thẳng họ tên anh.

Mặc Tử Hiên sắc bén nhìn cô “Tôi với cô ấy thế nào, cô đã thấy, chính là kết thúc quan hệ như lão Kim nói, cô còn muốn biết điều gì nữa? Có phải muốn nghe tôi nói thật cho cô biết là tôi yêu cô ấy, cô mới thấy thỏa mãn không, tôi nói rồi, trước khi hoàn thành đại sự, tôi không yêu, cũng không nói đến tình yêu, câu trả lời này cô đã hài lòng chưa?” Mặc Tử Hiên cũng không biết mình đang nói gì? Anh cảm thấy suy nghĩ của chính mình cũng đang rối loạn, muốn yên lặng một chút.

“Hi vọng đúng như anh nói, em đã nói, nếu anh yêu ai trước khi đăng vị, em sẽ giết cô ta, bởi vì, em không thể bỏ qua những gì em đã hi sinh và chờ đợi.” Đề Na khóc.

Mặc Tử Hiên cảm thấy thật phiền phức, anh đến một chỗ khác, cách xa chỗ Đề Na không ngừng lải nhải.

Trong đầu anh chỉ có hình ảnh Diệp Hân Đồng cùng Vũ Văn Thành trên giường hô mưa gọi gió, nhớ đến bất kỳ thứ gì thuộc về Diệp Hân Đồng, anh đều không thể bình tâm.

Rất cuộc, sau mười phút, anh gọi điện cho Lão Kim.

“Nếu tôi muốn giữ Diệp Hân Đồng bên mình, thì ông sẽ làm gì?” Mặc Tử Hiên thương cảm nói.

“Trước hết tôi sẽ giết cô ấy, sau đó chờ Điện hạ lên ngôi xong sẽ tự sát.” Lão Kim nghiêm túc trầm thấp nói.

“Nếu tôi nói ông mà giết cô ấy, tôi sẽ phiêu bạt ra nước ngoài, vĩnh viễn không trở lại.” Giọng Mặc Tử Hiên hơi lạnh lùng nhưng kiên quyết.

“Điện hạ, sự thắng bại của người liên quan đến sinh mệnh của rất nhiều người” Lão Kim hận không rên sất thành thép.

“Tôi chỉ muốn giữ một mình cô ấy cũng không được sao? Kho báu tôi sẽ đi tìm, cưới cũng sẽ cưới, ngôi vị hoàng đế cũng sẽ đấu tranh, tôi chỉ muốn giữ cô ấy bên cạnh tôi thôi, hiện tại tôi không làm được việc gì cả” Mặc Tử Hiên quát lại.

“Nếu điện hạ cứ khư khư cố chấp như vậy, đến bên cạnh cậu sẽ chỉ là thi thể Diệp Hân Đồng mà thôi” Lão Kim đe dọa.

“Thế thì các người hãy tìm một con rối khác làm hoàng đế của các người, tôi nói được sẽ làm được, tôi sẽ biến mất khiến các người vĩnh viễn không tìm thấy tôi” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói.

“Một tháng, sẽ để cho Điện hạ thời gian một tháng, trong 1 tháng này, người có thể giữ Diệp Hân Đồng bên người, muốn làm gì thì làm, sau một tháng xin Điện hạ hãy lấy chính sự làm trọng.”

“Không được, lúc nào không có cô ấy tôi cũng cảm thấy chán chường, tôi muốn giữ cô ấy bên cạnh” Mặc Tử Hiên tranh thủ.

“Nếu điện hạ cảm thấy cô ấy có thể nhìn người kết hôn, nhìn người đăng vị, yên lặng hi sinh thì người có thể giữ cô ấy bên cạnh, vì việc của cô ấy, chúng ta đã trải nải rất nhiều việc, thần không muốn tranh chấp với người, tất cả chờ người thừa kế ngôi vị rồi hãy nói, sau một khoảng thời gian, Điện hạ tự nhiên sẽ chán cô ta.” Lão Kim không thể làm gì, bây giờ có khuyên thế nào Mặc Tử Hiên cũng không nghe, chờ một thời gian, tình cảm phai nhạt, ông tự nhiên có cách tách họ ra, nếu không được, ông cũng còn nhiều âm mưu quỷ kế, hiện tại chỉ có thể mặc kệ, lấy đại sự làm trọng.

Mặc Tử Hiên nhếch miệng, nhanh chóng chạy đến phòng Diệp Hân Đồng.

Đề Na từ góc tối đi ra, trong mắt nén lệ, hận thù ghen tị, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, vì Mặc Tử Hiên cô hao phí cả tuổi thanh xuân, tất cả, Diệp Hân Đồng là cái gì, tại sao phải ở bên cạnh cô ta, bọn họ bắt nạt với cô, cô cũng sẽ bắt nạt với họ.

Lúc Mặc Tử Hiên xông vào phòng Diệp Hân Đồng, không thấy Vũ Văn Thành cùng Diệp Hân Đồng đâu chỉ thấy Đinh Đinh Đang chán chường ở đó.

“Diệp Hân Đồng đâu rồi” Mặc Tử Hiên lo lắng hỏi.

“Bọn họ ghét tôi phiền phức, đã dùng cano đi rồi” Đinh Đinh Đang bĩu môi uất ức nói.

Mặc Tử Hiên xông ra, Đinh Đinh Đang lập tức đuổi theo, nhưng ra đến ngoài, đã không thấy bóng dáng Diệp Hân Đồng đâu nữa, Mặc Tử Hiên ảo não muốn chết.

“Này, anh đối với Diệp Hân Đồng rốt cuộc là tình yêu hay là đùa cợt, xem mấy màn trình diễn của các người tôi như lạc vào sương mù, ngày hôm qua thấy các người còn ân ái, hôm nay đã nói Diệp Hân Đồng sẽ kết hôn với Vũ Văn Thành của tôi, tôi không thể chịu nổi.” Diệp Hân Đồng oán giận Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên liếc Đinh Đình Đang một cái “Mắc mớ gì tới cô, cô có vẻ hứng thú với chuyện của chúng tôi?” Mặc Tử Hiên tâm trạng không tốt, với một Đinh Đình Đang xinh đẹp như vậy cũng không nói được điều gì tốt đẹp.

“Tôi dĩ nhiên không hứng thú gì với chuyện của các người, tôi chỉ hứng thú với Vũ Văn Thành, Diệp Hân Đồng là vết thương trí mạng của Vũ Văn Thành, cũng là của tôi, aizz, giờ chúng ta phải làm sao? Bằng trí thông minh của hai chúng ta chẳng lẽ không thể tách bọn họ ra?” Đinh Đình Đang tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử.

“Cô đi lôi kéo Vũ Văn Thành, tôi đi quyến rũ Diệp Hân Đồng, cứ thế chia rẽ” Mặc Tử Hiên thuận miệng nói.

“Tôi đã thử, chiêu này có vẻ không dùng được, Vũ Văn Thành miễn dịch với sắc nữ, vậy anh hãy cố lên, tôi chờ cô anh cướp Diệp Hân Đồng đi, khiến Diệp Hân Đồng làm tổn thương anh ấy, anh ấy bị tổn thương, tôi sẽ có cơ hội xoa dịu vết thương, an ủi anh ấy, lấp đầy chỗ trống trong tim anh ấy, tiện thể làm anh ấy yêu tôi, Mặc Tử Hiên anh hãy cố gắng nhanh nhanh, tôi đã nói với anh, không cần tìm kho báu, có Diệp Hân Đồng tuyệt đối có lợi cho anh.” Đinh Đình Đang khích lệ Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên thâm trầm nhìn Đinh Đình Đang, cô hơi ngượng ngùng.

“Bây giờ người đang chịu tổn thương chính là tôi, có thể an ủi tôi chút không?” Kể từ lúc lấy được sự đồng ý từ Lão Kim, tâm tình của anh rất tốt, khôi phục sự tà mị, cợt nhả trước kia.

“Hả?” Đinh Đình Đang méo miệng “Tôi không muốn”

Mặc Tử Hiên hơi tổn thương “Tại sao? So với Vũ Văn Thành, rốt cuộc tôi có gì thua kém, có đáng đáp, có giá thất, càng tốt với phụ nữ”

Đinh Đình Đang thở dài, lắc đầu, nhìn về phía xa xa Vũ Văn Thành đã biến mất “Thứ nhất, về diện mạo, Vũ Văn Thành có một hương vị đàn ông nồng đậm, khuôn mặt cương nghị hoàn mỹ, còn anh” Đinh Đình Đang nghiêng đầu qua, khinh bỉ nhìn mặt Mặc Tử Hiên.

“Tôi thì sao? Tôi cũng làm người khác mê chết người không đền mạng” Mặc Tử Hiên rất có tự tin với diện mạo của mình.

“Anh đi làm vợ cho ngụy cũng được, tôi không thích gương mặt trắng nõn nà của anh, nói về điểm thứ hai, gia đình, gia đình anh phức tạp như vậy, quy củ lung tung lộn xộn, lại có một bà mẹ già, lại còn một người vợ cố định, chỉ với điều này, cũng đủ cho những cô nương lương thiện ngậy thơ có lý trí như chúng tôi chạy xa”

“Cô ngậy thơ? Cô lương thiện? Nhìn không ra” Mặc Tử Hiên cũng đã kích Đinh Đình Đang.

“Đừng nói chen vào, một điều cuối cùng, anh nói anh đối xử với phụ nữ rất tốt, đây chính là điểm trí mạng, mấu chốt là, anh không tốt với riêng một người phụ nữ nào, nói dễ nghe thì anh bác ái, khó nghe một chút, là kẻ đào hoa, đàn ông đào hoa không phải là người phụ nữ không muốn nhất”

“Tôi là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng (người có lỗi biết nhận), tôi một khi đã yêu ai, tuyệt đối sẽ không thay lòng đổi dạ.” Mặc Tử Hiên cãi lại ỳnh.

“Aizz, tởm phân tích ra, Diệp Hân Đồng chọn Vũ Văn Thành quả là sáng suốt. Dựa vào anh có vẻ khó khăn, tôi tự tìm biện pháp vậy.” Đinh Đình Đang ủ rũ cúi đầu đi vào trong thuyền.

Mặc Tử Hiên mặt mày ủ ê đứng trên boong, phân tích kỹ ra như vậy, anh cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

.....

Mặc Tử Hiên vừa trở về đã thấy lão Kim nhú chặt mày.

“Sao vậy?”

“Yoon Jin mất tích rồi” Lão Kim nặng nề nói.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, anh lập tức móc điện thoại gọi cho Đề Na.

“Yoon Jin mất tích rồi, cô đi điều tra một chút xem ai làm?”

Đề Na im lặng.

“Nói chuyện đi” Mặc Tử Hiên hơi tức giận.

“Đừng hỏi tôi nữa, từ hôm nay, tôi rút lui khỏi tổ chức, về sau đừng liên lạc với tôi” Đề Na lạnh lùng nói xong, cúp điện thoại.

Mặc Tử Hiên nhú mày, gọi điện cho lãnh đạo của tổ chức – Bạch Vân.

“Yoon Jin đã mất tích, điều tra ra ai làm hay chưa?” Mặc Tử Hiên hỏi.

“Chưa, nhưng mà, chúng tôi phát hiện ra một tình huống đặc biệt, tất cả những người Lý trí vương phải tới đều lần lượt bốc hơi”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy, không tra được là đi đâu sao?” Mặc Tử Hiên đột nhiên bắt đầu thấy da đầu tê dại. Kẻ địch của anh ở trong bóng tối, tương lai lúc kho báu xuất hiện, anh sẽ ứng đối ra sao đây.

“Oh sáng nay, Lý trí phái một đội sang bằng máy bay riêng, sau đó toàn bộ đều biến mất. Tôi nghi ngờ hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, bây giờ không phải chúng ta đang giám sát hành tung của Lý trí vương mà bọn họ đang giám sát chúng ta.” Bạch Vân hồi báo.

“Có kẻ bán đứng chúng ta?” Mặc Tử Hiên nghĩ tới một khả năng đáng sợ. “Một giờ sau, tôi sẽ phái máy bay đi đón các anh đối địa điểm, Đề Na đã rút khỏi tổ chức, trước mắt tạm thay đổi chỗ, những việc khác chờ thông báo của tôi”

Mặc Tử Hiên cúp điện thoại.

“Đề Na rút khỏi tổ chức? Ý điện hạ là cô ta bán đứng tổ chức của chúng ta?” Lão Kim sợ hãi.

“Tôi lo lắng cho toàn bộ tổ chức, nếu Lý trí vương cử người đi từ rạng sáng, bây giờ đã là 6 tiếng đồng hồ rồi.” Mặc Tử Hiên cảm thấy vô cùng vội vã “Mau, thông báo cho người của tổ chức toàn bộ rời đi”

“Vậy quân đội của chúng ta?” Lão Kim cũng cảm thấy chuyện quá khẩn cấp.

“Quân đội không việc gì, Đề Na cũng không biết, nhưng tôi lo chuyện người của tổ chức, cô ta biết rõ địa điểm, ngay lập tức đưa Đề Na về đây” Mặc Tử Hiên giao phó xong cho lão Kim lại gọi điện cho Đề Na.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”

Mặc Tử Hiên hung hăng cúp điện thoại.

“Nếu đã vậy, dứt khoát cứ để tổ chức bại lộ, sau đó bí mật phái một đội từ quân đội của chúng ta đến” Mặc Tử Hiên lần nữa quyết định.

“Nhưng thừa thiếu gia, quân đội của chúng ta chưa đến thời điểm máu chốt, tuyệt đối không thể để bại lộ.” Lão Kim lo lắng.

“Vậy thì đánh cuộc, xem người chúng ta đào tạo so với người của Lý trí vương, bên nào có năng lực mạnh hơn.” Ánh mắt Mặc Tử Hiên ngưng tụ, nghiêng rằng, toàn thân bao phủ một khí thế khẩn trương.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Mặc Tử Hiên mở ra.

Người phát thư giao một cái hộp, trên đó ghi chữ KHẨN

Mặc Tử Hiên và Lão Kim liếc nhau một cái.

Lão Kim mở ra xem, bên trong là một tập hồ sơ đầy đủ, kèm theo ảnh lúc mất tích.

Điện thoại ghi lại hình ảnh lúc rạng sáng, Yoon Jin đến phía sau núi, thấy Đề Na đã đứng sẵn ở đấy như hẹn trước, hai người lao vào đánh nhau, Yoon Jin bị đánh ngất sau đó bị đưa đi.

Trong tài liệu nói rõ địa chỉ người Lý trí vương phải tới, ngoài ra là địa chỉ hiện tại của Đề Na, phòng 1013 khách sạn Khải Duyệt.

“Thiếu gia, cậu xem, liệu ai đã đưa những tài liệu này cho chúng ta? Người này muốn giúp hay muốn đứng sau lưng chúng ta xem kịch vui, hơn nữa, liệu có phải cùng là người lần trước đã đem hộp cất giữ bí mật kho báu đến cho chúng ta không?”

Mặc Tử Hiên cũng suy tư “Người này không phải là người của Kim Thụy Tường, bởi vì nếu là ông ta đã tự mình đi tìm kho báu rồi, cũng không phải Đinh Đình Đang, bởi vì cô ta không thể đưa cái hộp cho chúng ta, tôi cảm thấy đây chính là người đã chúng ta giải quyết chuyện Hàn Khoát trước đây, lập tức gọi điện cho Merce, hỏi thêm về chuyện của Hàn Khoát.

Lão Kim lập tức làm việc.

Mười phút sau, đã làm xong.

“Merce nói, chính xác mấy ngày đó tâm trạng Hàn Khoát không ổn định, định lên lút chạy về nhà.” Lão Kim hồi báo.

“Người đàn ông này có vẻ nắm rõ hành tung của chúng ta trong lòng bàn tay. Rốt cuộc đó là bạn hay là thù?” Mặc Tử Hiên nhắm mắt lại, rồi đột ngột mở ra “Trước hết chúng ta đến phòng 1013 khách sạn Khải Duyệt gặp Đề Na, cứu Yoon Jin trước đã”

Mặc Tử Hiên nhanh chóng lái xe đến khách sạn Khải Duyệt.

Cửa phòng 1013 mở ra.

Mặc Tử Hiên nghi ngờ đi vào, Đề Na mặc một chiếc váy ngắn ôm sát màu đỏ, trước mặt để một bình rượu đỏ cùng hai ly rượu.

Có vẻ như cô đã sớm chờ đón Mặc Tử Hiên đến tìm mình.

“Ngồi đi” Đề Na lạnh lùng duyên dáng nói.

“Cô đưa Yoon Jin đi đâu rồi?” Mặc Tử Hiên nói thẳng.

“Ở một căn phòng bỏ hoang” Đề Na cũng trả lời như chẳng có việc gì.

“Cô muốn gì tôi sẽ đáp ứng, thả cô ấy ra” Mặc Tử Hiên đông lạnh.

Đề Na cũng cười lạnh “Anh có vẻ rất thích cô ta? Hôm nay tôi cho anh lựa chọn, trong đồng hồ nát đó có hai người bị trói, chỉ một người được sống ra ngoài.”

“Cái gì?”

“Một là Yoon Jin, một là Diệp Hân Đồng, anh chọn một sống một chết” Đề Na ngẩng khuôn mặt lạnh như băng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, chờ đợi câu trả lời của Mặc Tử Hiên.

196. Chương 196: Tôi Không Muốn Cô Ấy Chết

“Cô đã làm gì với Diệp Hân Đồng?” Mặc Tử Hiên càng tỏ ra tức giận kèm theo vô cùng lo sợ.

Đề Na nhếch miệng, lạnh lùng xinh đẹp “Bây giờ vẫn chưa làm gì, một tiếng sau thì khác, anh chỉ được chọn một trong hai”

Mặc Tử Hiên cố gắng tỉnh táo “Cho cô một cơ hội cuối cùng, thả hai người bọn họ ra, tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ, cô muốn đi thì đi, tôi không miễn cưỡng.”

Ánh mắt Đề Na từ từ chuyển lên người Mặc Tử Hiên có vẻ bi thương “Anh định làm gì tôi? Giết tôi ư? Không sao, tôi có Yoon Jin và Diệp Hân Đồng làm đệm lưng, trên đường đến hoàng tuyền cũng có bạn.”

“Cô phản bội tổ chức, đầu phục Lý trí vương, riêng điểm này, cũng đủ cho người của tổ chức truy sát cô, tôi có thể ra lệnh để cô được yên, thả bọn họ ra”

Đề Na từ từ đứng lên, tao nhã, xinh đẹp, từng bước từng bước thẳng lưng đứng trước mặt Mặc Tử Hiên.

“Tôi muốn hỏi anh một câu, anh đã từng thích tôi hay không?”

Mặc Tử Hiên nhìn những đồ trang sức vô cùng đẹp mắt của Đề Na “Trước khi trả lời câu này, cô hãy trả lời tôi trước, cô đã làm gì Diệp Hân Đồng?”

Đề Na hơi sững sốt, cười lạnh “Bây giờ còn chưa làm gì, Lý trí vương cho tôi hai người, tôi sai họ đi bắt Diệp Hân Đồng rồi. Lúc này, chắc cũng sắp chop được, tôi đánh giá thấp khả năng tìm được chỗ tôi của anh”

Mặc Tử Hiên không hề do dự gọi điện cho Bạch Vân “Lập tức phái hai người đến nhà Vũ Văn Thành, nhất định phải bảo vệ Diệp Hân Đồng.”

“Câu trả lời này có thể lý giải giữa hai người anh chọn Diệp Hân Đồng hay không? Vậy thì Yoon Jin nhất định phải chết.” Đề Na hơi bi thương, nước mắt chảy ra “Tiền thể nói thêm, người anh lựa chọn sẽ chết thảm hơn”

Mặc Tử Hiên gơ súng lục lên, nhắm vào Đề Na “Nếu bây giờ tôi giết cô, cô không còn khả năng khiến Diệp Hân Đồng trở nên thảm hại hơn”

“Ý anh là, những người phụ nữ như chúng tôi chẳng là gì cả, chỉ có Diệp Hân Đồng là người duy nhất anh muốn bảo vệ sao?”

“Yoon Jin đối với tôi mà nói là nghĩa, Kim Lệ Châu là tình, Diệp Hân Đồng là yêu. Nể tình chúng ta đã từng có tình cảm với nhau, hãy thả Yoon Jin ra.”

Đề Na không một chút sợ khẩu súng của Mặc Tử Hiên, khi biết tình cảm Mặc Tử Hiên dành cho Diệp Hân Đồng, cô xem như đã chết.

“Vậy thì đối với tôi là gì? Lợi dụng, phản bội hay si tình?”

“Là tình hữu nghị, quan trọng ngang với tình yêu” Mặc Tử Hiên cảm thấy sự bi ai của Đề Na, thu hồi lại súng lục.

Nghe thấy thế, Đề Na kinh ngạc, tình cảm của cô có chút dao động, cái cô muốn không phải là tình hữu nghị.

“Nếu phải lựa chọn giữa tôi và Diệp Hân Đồng?” Đề Na bi thương thử dò xét.

“Chọn cô ấy. Bởi vì cô ấy còn là cảnh vệ của tôi, Đề Na, chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng nhau trải qua bao sóng gió, bây giờ kể cả cô phản bội tôi, tôi cũng sẽ bỏ qua, đây chính là tình cảm tôi dành cho cô, đừng suy nghĩ lung tung nữa, cũng đừng so sánh bởi vì, đó là hai chuyện khác nhau”

“Nhưng tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta” Đột nhiên, Yoon Jin lên tiếng.

Đề Na kinh ngạc.

Yoon Jin quần áo nhàu nát phần hận đi ra, đồng hành cùng cô còn có thành viên tổ chức Thường Thế Tử.

Thường Thế Tử thả Mặc Tử Hiên hơi kinh ngạc, hắn đưa cho anh một tờ giấy.

“Đây là lão Kim bảo tôi đưa cho Điện hạ”

Mặc Tử Hiên mở ra xem, trên tờ giấy viết địa chỉ Yoon Jin bị giam giữ, Mặc Tử Hiên lập tức phản ứng, tờ giấy này cũng là do người thân bí kia đưa đến.

“Điện hạ, người có biết người phụ nữ độc ác này đã làm gì với em không? Cô ta nhốt em bên trong tháp nước, nếu không phải Thường Thế Tử kịp thời cứu ra, em đã chết đuối rồi, nhìn nước cứ từ từ tràn ra, tâm trạng hết sức tuyệt vọng, quả thật so với chết còn khó chịu hơn, em cũng phải nhốt cô ta vào đó, để cô ta nếm thử.” Yoon Jin tức giận khóc lóc kể lể.

Ánh mắt sắc bén của Mặc Tử Hiên khóa trên người Đề Na, Đề Na không hề tỏ ra sợ hãi, nở một nụ cười nhạt nhẽo.

“Mọi người ra ngoài trước đi, Yoon Jin, tối nay tôi sẽ dẫn em đến một nơi rất hay để an ủi, những chuyện khác cứ để cho tôi.” Khi mọi người kéo nhau ra, Mặc Tử Hiên còn gọi Yoon Jin lại nói thêm.

Yoon Jin nở một nụ cười sáng lạn.

Cửa đóng lại sau lưng họ.

“Tốt nhất bây giờ anh hãy, nếu không sau này anh sẽ hối hận.” Lúc đối mặt với cái chết, Đề Na không một chút sợ hãi, vì tim đã chết, thân thể sớm muộn cũng chết theo.

“Trừ tình yêu, cô muốn gì hãy nói đi” Mặc Tử Hiên nhẹ nhàng nói rồi bước đến cầm cái ly, rót rượu ra.

“Tôi chỉ muốn tình yêu mà thôi” Đề Na bi thương nói.

Mặc Tử Hiên đưa ly rượu cho Đề Na “Cho nên, cô không sai gì cả. Người sai là tôi.”

“Tử Hiên, đến cuối cùng, anh có thể trả lời tôi không, anh đã từng thích tôi bao giờ chưa?” Đề Na nhìn chằm chằm về mặt nghiêm túc của Mặc Tử Hiên.

“Từng thích, nhưng, giây phút nào tôi cũng ghi nhớ sự mạng của mình, đối với ai cũng không dám nghĩ đến tình cảm thực sự, bao gồm cô, Yoon Jin, Kim Lệ Châu và những người khác, mỗi khi cảm thấy mình đã bắt đầu thích ai đó hơn một chút, tôi sẽ trở nên lạnh nhạt, tìm những người khác phát tiết, gánh vác tình cảm của mình.” Mặc Tử Hiên uống một ngụm rượu.

Đề Na có cảm giác nước mắt rơi xuống “Vậy đối với Diệp Hân Đồng thì sao?”

“Lúc đầu chỉ vì kho báu muốn cô ấy yêu tôi, nhưng khi tôi ý thức được người đào hoa như tôi không cách nào khiến cô ấy yêu mình được, tôi đã đưa ra một quyết định sai lầm, để mình đi theo tiếng gọi của trái tim, phóng túng tình cảm, lúc muốn thu hồi lại thì phát hiện mình đã lún quá sâu rồi.” Mặc Tử Hiên lại uống một ngụm rượu.

“Nếu ban đầu anh có thể để mặc cho tình cảm của mình phát triển, liệu anh có thể yêu tôi không?” Đề Na dịu dàng hỏi, cô phải biết, nếu không, cô chết cũng không nhắm mắt, còn nữa, cô muốn biết những gì mình bỏ ra có đáng giá hay không.

“Cô xinh đẹp, si tình lại hi sinh như thế, nhất định tôi sẽ yêu, sau khi biết cô và Lão Đàm ở cùng với nhau, đột nhiên tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, ở bên cạnh cô sẽ làm tôi rối rắm, nhìn vào mắt cô, tôi không kìm nén được cơn chiều, cũng may, sự phản bội của cô đã kéo lại toàn bộ lý trí, sự đào hoa của tôi cũng bớt đi một chút, sau khi phái cô đến TQ, tôi không còn nghĩ gì khác ngoài việc phải làm, sau nửa năm thì hoàn toàn quên cô.” Mặc Tử Hiên uống cạn ly rượu, lại tự rót thêm ỉnh.

“Lúc đầu, tôi ngủ với Lão Đàm là vì giận anh, sau đó tôi cũng ý thức được mình đã dùng sai cách. Nếu khi đó tôi vẫn cứ ngây ngốc ở lại bên cạnh, liệu anh có thể giữ tôi vĩnh viễn bên mình không?” Đề Na khóc to hơn, bởi vì cô ý thức được sự tùy hứng của mình đã đánh mất cái gì.

“Trước khi lên ngôi hoàng đế, lý trí của tôi không cho phép mình yêu bất kỳ ai, nhưng tôi sẽ vĩnh viễn giữ cô bên cạnh, vì cô cố chấp và nỗ lực như vậy. Nhưng bây giờ, tôi sẽ không, kể cả cô đã phản bội tôi hai lần, tôi vẫn hi vọng cô có một cuộc sống bình yên, bởi vì cô là Đề Na tôi đã từng thích.” Mặc Tử Hiên uống một hơi cạn ly rượu.

“Vậy anh sẽ quên Diệp Hân Đồng sao?” Đề Na bi ai hỏi.

Ánh mắt Mặc Tử Hiên lưu động.

“Tôi đã cố quên, nhưng tận trong xương tủy, chết cũng không quên được”

“Anh và cô ta mới gặp nhau chưa lâu” Đề Na muốn nổi nóng quát lên, uất ức rơi lệ.

“Tôi cũng không biết vì sao lại như thế. Nếu lý trí cuối cùng có thể chiến thắng được tình cảm, tôi cũng không cần phải rối rắm như bây giờ, lúc thấy cô ấy và Vũ Văn Thành bên nhau, tôi tức giận như muốn nổ tung, chỉ hận không thể nhốt cô ấy lại, cảm giác cô đơn mãnh liệt nhưng lại không muốn làm tổn thương cô ấy, cuối cùng chỉ làm mình trở nên rối rắm, tôi muốn bảo vệ cô ấy cả đời, muốn nhìn thấy cô ấy đời đời kiếp kiếp, tôi muốn có cô ấy từng giây từng phút. Cho nên, bỏ qua cho Diệp Hân Đồng đi.” Mặc Tử Hiên xúc động nói.

“Nếu lần này người tôi phái đi thất bại, tôi sẽ không làm hại cô ấy nữa, mặc kệ một chút đi, một lần cuối cùng.” Đề Na chảy nước mắt, ánh mắt dò xét chai rượu, cầm chai rượu đồ gần nhất lên.

Mở ra, rót xuống.

Cô từ từ gắp ly rượu lên, uống một hơi.

“Thật xin lỗi, chính tôi đã tiết lộ người của tổ chức cho Lý trí vương, vì trả thù anh, nhưng tôi không bán căn cứ của tổ chức, chỉ có điều 5 người bên này có thể sẽ rất nguy hiểm.” Đề Na tỏ vẻ ôn hòa, có chút bi thương đặt ly rượu xuống.

“Không phải tôi không muốn hủy bỏ lệnh, tình cảnh Diệp Hân Đồng bây giờ nếu không phải do tôi cô ta cũng rất nguy hiểm, bởi vì tình cảm của anh dành cho Diệp Hân Đồng, lý trí vương chuẩn bị bắt Diệp Hân Đồng để kìm chế anh.”

Ánh mắt Mặc Tử Hiên chuyển sang nhìn Đề Na, trong lòng rối rắm.

Đề Na lại cầm ly rượu đổ lên uống một hớp “Lý trí vương phong phải chỉ phải 10 người tới, anh hãy cẩn thận”

“Tôi sẽ đưa cô đến một nước an toàn” Mặc Tử Hiên xúc động nhìn Đề Na “Ly này tôi mời, hãy bảo trọng”

Mặc Tử Hiên nói xong cầm bình rượu Đề Na vừa rót lên.

Đề Na giữ lại tay anh, lỗ mũi cô chảy máu “Đừng uống..., có độc”

Vừa dứt lời, mũi cô càng chảy nhiều máu.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, lập tức ôm lấy Đề Na đi “Tôi sẽ không để cô xảy ra chuyện gì, yên tâm”

“Thật xin lỗi, em rất yêu anh, thật sự thích anh, tại sao anh không thích em” Giọng Đề Na ngày càng yếu ớt, trong miệng cũng dần dần chảy máu, lỗ tai cũng chảy máu, nhìn rất thê thảm.

Mặc Tử Hiên đưa đến bệnh viện, bác sĩ laoj tức rửa ruột truyền nước biển, cấp cứu.

Mặc Tử Hiên nhìn đèn phòng cấp cứu, vẻ mặt rối rắm.

“Thiếu gia. Cô ấy đã làm gì với chúng ta, tại sao còn phải cứu cô ta?” Yoon Jin theo sát tới đây, không hiểu gì, lúc có nhiều người, bọn họ đều gọi Mặc Tử Hiên là thiếu gia.

Ánh mắt Mặc Tử Hiên thâm thúy, nhìn đèn phòng cấp cứu rất lâu “Bởi vì chúng tôi cùng nhau lớn lên, bởi vì tôi biết cô ấy cũng đau khổ, cho nên, tôi không muốn cô ấy chết”

“Xem ra, cô ấy không chết, người chết chính là Diệp Hân Đồng rồi”

Nghe cái tên Diệp Hân Đồng, Mặc Tử Hiên hoàn toàn quay ngoắt suy nghĩ.

“Diệp Hân Đồng thế nào?” Anh nóng nảy hỏi.

197. Chương 197: Anh Sai Rồi

“Chẳng phải cô ấy muốn đối phó với Diệp Hân Đồng sao? Anh cũng nên hỏi kết quả ra sao, cứ lẩn qua lẩn lại như vậy, thời gian đã qua lâu rồi.” Biểu cảm của Yoon Jin hơi kỳ quái, giữa Diệp Hân Đồng và Đề Na, cô ghét Đề Na hơn, nhưng cũng không thích Diệp Hân Đồng, trong lòng có một sự ghen ghét kỳ lạ.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng gọi điện thoại cho tổ chức, chỉ có điều không ai nhận, một linh cảm xấu bốc lên đầu.

Mặc Tử Hiên vội vàng chạy đi.

Anh lái xe đến gần nhà Vũ Văn Thành.

Lúc này, một nhóm người đang đánh nhau.

Vũ Văn Thành che chở cho Diệp Hân Đồng, mắt lạnh nhìn những người trước mặt đang đánh đấm.

“Bọn họ vì sao lại đánh nhau?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi.

“Không biết, chúng ta có nên giúp bên nào không?” Vũ Văn Thành hỏi.

“Không giúp bên nào cả, bây giờ chúng ta đến chỗ mẹ đi, em muốn biết sớm, rốt cuộc em có phải con gái họ không?” Diệp Hân Đồng đi về phía xe Vũ Văn Thành.

Đang yên lành, đột nhiên có hai người xuất hiện, một trong đó còn liên tiếp bắn về phía xe của họ.

Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng vừa bước xuống xe, đột nhiên lại có một nhóm người khác xông tới, không hiểu vì sao họ cứ đánh nhau như vậy.

Diệp Hân Đồng lại liếc mắt ra sau, cô có cảm giác, một trong hai nhóm này là người của Mặc Tử Hiên.

Nhớ tới những lời Mặc Tử Hiên hôm qua, cô cảm thấy phiền não, Mặc Tử Hiên rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ cô vẫn còn giá trị lợi dụng khác?

Xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường, Vũ Văn Thành chạy về phía cửa nhà Diệp Hân Đồng, đột nhiên, có một ông lão vấp ngã trước xe bọn họ.

Vũ Văn Thành dừng xe.

Anh nhanh chóng chạy xuống xem sao, chưa kịp nhìn rõ, đột nhiên bên cạnh có một người chạy đến, bịt một chiếc khăn vào mũi Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành sắp nghẹt thở, giằng co với hắn.

Diệp Hân Đồng lập tức xuống xe, lão già trên đất đột nhiên đứng lên, cầm khăn đi về phía Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng lập tức phòng bị.

Vũ Văn Thành càng nóng nảy, thấy Diệp Hân Đồng che chở bụng có vẻ lực bất tòng tâm.

Xa xa có tiếng xe gấn máy, Đinh Đinh Đang anh tuấn xuống xe, trước tiên giúp Vũ Văn Thành một tay.

Vũ Văn Thành rốt cuộc thoát khỏi kẻ kia, nhưng ý thức ngày càng kém, cảm giác mê man dần dần ập tới.

Đang chống đỡ dang trước, Đinh Đinh Đang lôi kéo Vũ Văn Thành, nhét Vũ Văn Thành vào xe, Diệp Hân Đồng đánh không lại hai người, bị hai người kia chống chọi, Đinh Đinh Đang không chút căng thẳng, giờ súng lục chìa vào một trong hai người.

“Pằng” Đạn bay ra, một người cầm ống thuốc mê trong tay trúng đạn, chân mềm nhũn, bất tỉnh trên mặt đất.

Đinh Đinh Đang nhắm ngay người thứ hai, người này đã có phòng bị, thuận lợi tránh được.

Loại súng này cô tự mình thiết kế, có thể giải quyết đối phương, cũng không phạm tội, rất đặc biệt.

Kẻ tránh thoát cầm dao lên, hắn định cưỡng ép Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng nhanh nhẹn tránh thoát đến bên cạnh Đinh Đinh Đang, Đinh Đinh Đang xông lên đánh.

Diệp Hân Đồng muốn giúp một tay, đột nhiên bụng cô hơi đau, có thể vừa rồi liều mạng giãy giụa.

Một tia máu bắn vào quần áo Diệp Hân Đồng.

Đinh Đinh Đang xoay mặt, lưỡi dao xẹt qua mặt cô.

“Mẹ nó, dám rạch mặt lão nương, mày chắc không muốn sống nữa?” Đinh Đinh Đang lấy mu bàn tay lau lau vết máu trên mặt, xông lên đánh như điên.

Rất nhanh, Đinh Đinh Đang tung một đấm buồn bực, người đàn ông bị cô đánh lùi mấy bước, Đinh Đinh Đang nhanh chóng nổ súng, tên kia ngã xuống.

Rốt cuộc, hiện trường đã bị cô thanh lý sạch sẽ, nhìn khắp bốn phía, Diệp Hân Đồng đã nằm trên mặt đất, cuộn tròn người.

Đinh Đinh Đang chạy đến bên cô, thấy sắc mặt Diệp Hân Đồng tái nhợt.

“Cô không sao chứ?” Đinh Đinh Đang lo lắng hỏi,

Diệp Hân Đồng khó sở lắc đầu, “Đến chỗ mẹ tôi, cô biết chứ?”

Diệp Hân Đồng yếu đuối nói.

“Biết” Đinh Đình Đang đỡ Diệp Hân Đồng lên xe.

Xe nhanh chóng chạy đi, Đinh Đình Đang nhìn qua gương chiếu hậu, hai người họ dường như đều ngủ, dựa vào nhau. Trong lòng cô có chút không thoải mái, cô là anh hùng, cô ý không gọi giúp đỡ, nhưng mà, không chỉ mặt dính một vết thương, hai người họ xem ra càng thêm ân ái.

Vũ Văn Thành từ từ tỉnh lại, thấy Đinh Đình Đang ở đầu giường.

Đầu tiên, anh nghĩ ngay đến sự an nguy của Diệp Hân Đồng, Vũ Văn Thành nóng nảy bước xuống khỏi giường “Diệp Hân Đồng đâu?”

Đinh Đình Đang thương tâm nhìn Vũ Văn Thành, cô xoay mặt, Vũ Văn Thành thấy rõ vết thương trên mặt cô, kinh ngạc, nhưng anh vẫn quan tâm Diệp Hân Đồng hơn, đứng dậy, túm lấy bả vai Đinh Đình Đang “Diệp Hân Đồng đâu rồi, bây giờ cô ấy thế nào?”

Đinh Đình Đang uất ức nhìn Vũ Văn Thành “Người cứu các người là tôi, anh không thêm hỏi tôi một chút sao? Không thấy vết sẹo trên mặt tôi à, không biết vết sẹo này bao giờ mới hết”

Ngụ ý là cô cứu bọn họ, nghe được Diệp Hân Đồng không sao, Vũ Văn Thành yên tâm, thở phào nhẹ nhõm, buông Đinh Đình Đang lập tức đi ra cửa.

“Di à” Vũ Văn Thành thân thiết gọi.

Đinh Đình Đang đau lòng nhìn bóng lưng Vũ Văn Thành, trong mắt anh không hề thấy cô sao? Đinh Đình che vết thương trên mặt.

Phụ nữ, có hi sinh vì đàn ông thế nào cũng vô dụng, thà rằng tốt với bản thân hơn một chút, có khi đàn ông sẽ yêu mình hơn.

Đinh Đình Đang đi ra ngoài.

“Tỉnh rồi à?” Diệp Tuyền thân thiết chào hỏi.

“Hân Đồng đâu ạ?” Vũ Văn Thành khách khí hỏi Diệp Tuyền.

“Đang ngủ ở phòng bên cạnh” Diệp Tuyền thấy Đinh Đình Đang đi ra “Cảm ơn con, nha đầu”

“Không sao ạ, cần phải vậy” Đinh Đình Đang cũng khách khí nói.

“Mẹ” Diệp Hân Đồng lúc này cũng từ trong phòng đi ra.

“Dậy rồi hả?” thấy Diệp Hân Đồng, Diệp Tuyền mở rộng nụ cười, ánh mắt hiền từ “Ta đã nấu canh gà đen của nhà cho con bồi bổ”

“Cảm ơn mẹ” Diệp Hân Đồng đi ra, ngủ một giấc, bụng không còn đau nữa.

Diệp Hân Đồng đến bên cạnh Vũ Văn Thành “Vũ Văn Thành, em có việc muốn nói với anh”

“Ừ”

Đinh Đình Đang nhìn bọn họ, vô cùng uất ức, cô là người cứu họ, hai người đều là thấy cô vô hình, không thêm bày tỏ gì cả.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm giác được ánh mắt Đinh Đình Đang, cô xoay lại, nhìn vết sẹo trên mặt Đinh Đình Đang. Cô đến trước mặt Đinh Đình “Cảm ơn cô” Diệp Hân Đồng vô cùng chân thành.

Đột nhiên, như nhớ ra điều gì, cô quay lại cười rục rịch với Diệp Tuyền “Mẹ, con rất có duyên với cô ấy, con muốn kết nghĩa chị em, mẹ nhận cô ấy làm con nuôi nhé.”

Đinh Đình Đang sững sốt.

Diệp Hân Đồng cười lúng túng với Đinh Đình Đang, nếu những gì cô ấy nói là sự thật, Đinh Đình Đang mới thực sự là con gái mẹ, cô không hiểu tại sao cô ấy không thừa nhận trước mặt mẹ, nhưng mà, bất kỳ người

con nào, cũng muốn nhận được tình thương của mẹ, nếu như, cô thật sự không phải là con gái Diệp Tuyền, cô cũng hi vọng họ có thể đoàn tụ.

Diệp Hân Đồng quay lại, nói với Diệp Tuyền “Mẹ, con có việc muốn nói với Vũ Văn Thành, mẹ nói chuyện với con gái mới của mẹ một chút”

Diệp Hân Đồng đi vào phòng.

Vũ Văn Thành theo vào.

“Em thật lương thiện, vậy làm sao anh có thể không thích được.” Vũ Văn Thành vừa vào cửa đã nói.

Anh mặc dù rất trầm lặng, nhưng cũng nhìn ra được nỗi khổ tâm của cô, Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy được an ủi, giữa cô và Vũ Văn Thành vẫn có sự ăn ý, về sau ở cùng nhau cũng sẽ không quá khó khăn, hơn nữa, anh lại yêu cô, lại là người cô biết ơn, tất cả sẽ tốt thôi.

Diệp Hân Đồng cười rức rở, giống như quên mất trước đó đã bị thương, sự đau lòng của cô nhanh chóng được che đi.

“Sếp, em muốn đi giám định DNA, nếu em thực sự không phải con gái mẹ, em sẽ từ chức, không làm cảnh sát nữa.”

“Ừ, anh cũng hi vọng em sẽ không làm cảnh sát, làm người tạo ra những món ăn ngon thật tốt.” Vũ Văn Thành cười nói.

Anh cười lên trông thật tốt, trông trẻ con hơn bề ngoài “Thì ra anh cũng biết em thích gì” Diệp Hân Đồng hơi cảm động nói tiếp “Từ chức xong, em muốn lập tức ra nước ngoài, bởi vì bây giờ trong nước quá nguy hiểm, những người muốn bắt em một lần sẽ có lần thứ hai”

Vũ Văn Thành hơi ngần người “Ừ, vậy chúng ta kết hôn”

“Chúng ta có thể đăng ký kết hôn ở nước ngoài, chờ cơn sóng gió Mặc Tử Hiên qua đi, chúng ta sẽ trở về tổ chức lễ cưới” Diệp Hân Đồng nói.

“Ừ” Vũ Văn Thành lại cười vui vẻ, lần này vô cùng rức rở.

Diệp Hân Đồng nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, không ngờ anh lại có mặt trẻ con như vậy, sau này họ ở chung với nhau sẽ vui vẻ, mặc dù trong lòng cô vẫn còn âm ỉ đau.

“Cậu ra ngoài ngay” Đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói kích động.

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành liếc nhau một cái, mở cửa đi ra.

Mặc Tử Hiên liếc thấy Diệp Hân Đồng, kích động xông lên, không để ý đến sự ngăn cản của Diệp Tuyền, ôm chặt lấy Diệp Hân Đồng.

“Em không sao là tốt rồi” Anh kích động nói.

Diệp Hân Đồng cảm nhận được sự ấm áp cùng tiếng tim đập mãnh liệt của anh, tim cô lại đau đớn, đứng sững sờ.

Vũ Văn Thành kéo Mặc Tử Hiên ra “Không cần phải giả mù sa mưa, tất cả chẳng phải do anh cố ý đạo diễn sao? Bây giờ bảo tàng không còn liên quan gì đến chúng tôi nữa, sẽ không ai làm vậy với chúng tôi, trừ anh ra.”

Mặc Tử Hiên buông Diệp Hân Đồng, sắc bén nhìn Vũ Văn Thành.

“Nếu không phải tôi yêu Diệp Hân Đồng, lấy được bí mật kho báu rồi, tôi có cần thiết phải dây dưa với các người nữa không?”

Đình Đình Đang nháy mắt một cái “Oa, tăng lực tốt thật” Cô nhẹ nhàng nói, có chút hâm mộ.

“Ai biết được chứ. Đừng tới nữa, tôi với Diệp Hân Đồng sẽ nhanh chóng kết hôn, đừng trở lại tổn công nữa” Vũ Văn Thành sắc bén trả lời.

Mặc Tử Hiên không để ý tới Vũ Văn Thành, chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng “Anh sai rồi, tha thứ cho anh một lần đi, anh yêu em, thực sự yêu em, ở Hàn Quốc, mỗi ngày bên em đều là con người thật của anh, về sau, anh cũng sẽ yêu em như vậy.”

Diệp Hân Đồng cảm giác lòng mình rất khổ sở, chua xót, cô cúi đầu không nhìn Mặc Tử Hiên.

Đột nhiên.

“Bốp” Diệp Tuyền dùng nỗi giáng mạnh vào đầu Mặc Tử Hiên.

“Cút” Bà quát to hết cỡ “Con quỷ đào hoa này, lừa gạt hết người này đến người khác, tôi sẽ không để con gái mình ở bên cạnh anh, nếu anh không đi, tôi sẽ đánh đến khi anh đi mới thôi.”

“Bốp” Diệp Tuyền lại giáng thêm một cái nữa.

Mặc Tử Hiên đứng yên không hề nhúc nhích, mặc cho Diệp Tuyền đánh, anh vẫn chăm chú nhìn Diệp Hân Đồng.

198. Chương 198: Nếu Như Anh Muốn

“Bốp” Âm thanh đình tai nhức óc. Anh khẽ nhíu chân mày, Diệp Hân Đồng nhìn anh, trong lòng chua xót.

Tình yêu của cô đối với anh vẫn đang trên đường thu hồi.

Diệp Tuyền đặt nỗi xuống, đi tìm búa. (Ặ ặc)

Mắt Diệp Hân Đồng lóe lên, nếu tương búa lên, đầu anh sẽ vỡ mất, không cần thận có khi còn chết.

Thấy Diệp Tuyền sắp đánh đến nơi, Diệp Hân Đồng nhanh chóng chặn lại.

“Mẹ, dừng”

Diệp Tuyền kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng, vô cùng kinh ngạc, trong mắt Mặc Tử Hiên ánh lên một tia hi vọng, anh quay đầu lại đối diện hai mẹ con Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên một cái “Anh ta chết mẹ cũng phải đi tù, không cần phải làm bẩn tay mình.”

“Ta thà ngồi tù còn hơn để con bị nó lừa”. Diệp Tuyền bắt đầu khóc lóc kể lể.

“Không đâu, hôn lễ của con và Vũ Văn Thành sẽ không thay đổi” Diệp Hân Đồng an ủi mẹ sau đó đối diện với Mặc Tử Hiên.

“Anh đi đi, sau này vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, đối với anh tôi đã không còn tình nghĩa gì, tiếp tục ở đây anh sẽ chỉ rước lấy nhục nhã mà thôi”

“Phải làm sao em mới tin tưởng anh?” Mặc Tử Hiên vội vàng hỏi.

“Thế nào cũng không tin nổi, đừng cố gắng tìm tội sự ngu ngốc của tôi nữa, đối với anh tôi đã không còn ngu ngốc nữa rồi, kể cả anh có thật lòng, cũng không thay đổi được chuyện tôi và Vũ Văn Thành sẽ kết hôn, nói thật cho anh biết, tôi chẳng qua chỉ chơi anh, trong lòng tôi vốn chỉ có Vũ Văn Thành. Nếu không phải anh khiến tôi hiểu lầm là Vũ Văn Thành phản bội, tôi thậm chí chẳng buồn chơi trò dục vọng với anh. Ví như hiện tại. Đừng dây dưa nữa, càng dây dưa càng chứng minh sự hèn hạ của anh.” Diệp Hân Đồng nói một cách nghiêm túc.

“Anh không tin” Mặc Tử Hiên quát.

“Tin hay không là tùy anh, chúng tôi phải ăn cơm, anh biến ngay, hoặc từ từ biến đi, tùy anh. Mẹ, chúng ta ăn cơm thôi.”

Diệp Hân Đồng quay người, coi như không thấy Mặc Tử Hiên bưng thức ăn đặt lên bàn.

Vũ Văn Thành ngồi vào bàn, Diệp Tuyền cũng ngồi vào, Đình Đình Đang nhìn Mặc Tử Hiên một cái, lắc đầu rồi cũng ngồi xuống.

Mặc Tử Hiên vẫn đứng yên tại chỗ.

Diệp Hân Đồng như thể cố ý để mặc Mặc Tử Hiên nhìn, cố ý tỏ ra thân mật với Vũ Văn Thành, cố ý liếc mắt đưa tình với Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành cũng gấp thức ăn cho Diệp Hân Đồng, hai người âu yếm thì thầm

Mặc Tử Hiên bị đả kích, xoay người, ra khỏi nhà Diệp Tuyền.

Mặc Tử Hiên vừa đi, Diệp Hân Đồng cảm thấy tim đau đớn, nhưng cô vẫn cười rúc rỏ, không để ọi người phải lo lắng.

“Em muốn đi Maldives. “ Diệp Hân Đồng mỉm cười nói với Vũ Văn Thành.

“Chỗ đó nhỏ quá, rất dễ tìm ra, đi paris đi, nhiều người, dễ ẩn núp.” Vũ Văn Thành đề nghị.

“Được, nghe lời anh” Diệp Hân Đồng cầm khăn giấy trên bàn, lau khóe miệng cho Vũ Văn Thành, cười nói “Sếp băng sơn của em, sao ăn cơm lại giống trẻ con thế này?”

“A!A!”

“Này, lúc ăn cơm các người đừng có buồn nôn như vậy được không, không định cho chúng tôi ăn nữa à?” Đinh Đinh Đang không thể nhìn nổi nữa, cô quát lên với Diệp Hân Đồng.

“Thanh niên thân mật chút cũng không sao, bà già như ta buồn nôn cũng ăn được. Ha ha ha” Diệp Tuyền rất vui vì sự thân mật của Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành.

Diệp Hân Đồng cùng Vũ Văn Thành trái lại cười một tiếng.

Sau khi ăn xong, Vũ Văn Thành thừa dịp Diệp Hân Đồng cố ý trì hoãn Diệp Tuyền, len lén vào phòng bà, tìm trên giường, trên bàn trang điểm, trên quần áo, cố lấy được một sợi tóc, đúng lúc chuẩn bị đi ra thì Đinh Đinh Đang mở cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực, tựa vào cửa nhìn Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành không để ý đến Đinh Đinh Đang nhanh chóng đi ra, tránh bị Diệp Tuyền phát hiện.

Đinh Đinh Đang theo Vũ Văn Thành đến phòng Diệp Hân Đồng.

“Nói cho tôi biết, hai người chuẩn bị làm gì?” Đinh Đinh Đang hùng hổ hỏi như một bà quản gia.

Vũ Văn Thành nhìn Đinh Đinh Đang “Tôi rất cảm kích cô đã cứu chúng tôi, nhưng tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo với cô”

Đinh Đinh Đang nhìn vào túi Vũ Văn Thành “Các người định đi giám định huyết thống sao?”

“Đây cũng không phải chuyện của cô, tuy nhiên vẫn cảm ơn cô, tôi vốn không muốn để Diệp Hân Đồng làm cảnh sát, kết quả như bây giờ rất tốt”

“Kết quả gì?” Đinh Đinh Đang nóng nảy hỏi, đi đến trước mặt Vũ Văn Thành.

“Không có gì”

“Anh cũng không muốn biết thân thế của Diệp Hân Đồng sao?” Đinh Đinh Đang sửa lời.

“Cô biết?” Vũ Văn Thành nhìn thẳng vào mặt Đinh Đinh Đang.

“Dĩ nhiên biết, hôn tôi đi, tôi sẽ nói cho anh” Đinh Đinh Đang nhìn chằm chằm môi Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành do dự một lúc, đặt tay lên vai Đinh Đinh Đang, từ từ đến gần cô.

Đinh Đinh Đang liếm môi một cái, căng thẳng chờ Vũ Văn Thành

Lúc sắp đến nơi, Vũ Văn Thành dừng lại, ánh mắt lạnh như băng, đứng thẳng người, lạnh lùng nói “Thân thế của cô ấy điều tra rất dễ dàng, sau này không cần chơi trò ngây thơ như vậy.”

“Anh” Đinh Đinh Đang cắn cắn môi đi ra ngoài.

Vũ Văn Thành cầm lên một sợi tóc, là của Đinh Đinh Đang, thừa dịp vừa rồi đánh lạc hướng ánh mắt cô ta lấy trên áo.

Vũ Văn Thành ra khỏi phòng Diệp Hân Đồng, gật đầu với Diệp Hân Đồng một cái, tỏ ý đã thành công.

Vì Diệp Tuyền nhiệt tình mời, Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng ở lại một đêm.

Đinh Đinh Đang không yên lòng cũng mặt dày muốn ở lại.

“Ta dọn dẹp phòng một chút, bình thường chỉ có một mình ta ở nhà, cho nên, không có hơi người”. Diệp Hân Đồng thích náo nhiệt, nhiều người ở lại như vậy, bà rất vui.

“Mẹ, không cần đâu, dù sao con với Vũ Văn Thành cũng sắp kết hôn, một phòng là đủ rồi.” Diệp Hân Đồng nói, trên mặt có chút ngượng ngùng lúng túng.

“Không được, phụ nữ chưa xuất giá sao lại ở cùng phòng với đàn ông được.” Đinh Đinh Đang phản đối đầu tiên.

Diệp Tuyền nghi ngờ nhìn Đinh Đinh Đang, che miệng cười nói “Tại sao con so với ta còn phong kiến hơn thế?”

“Cô nam quả nữ ở chung một phòng, đồn ra sẽ không hay, các người có cần gấp gáp ở chung với nhau như vậy không? Ngày kết hôn tự nhiên sẽ ở với nhau.” Đinh Đinh Đang kiên quyết phản đối.

“Ừm” Diệp Tuyền suy nghĩ.

Diệp Hân Đồng có tính toán riêng, cô muốn mẹ yên tâm, kéo tay Vũ Văn Thành, nũng nịu. Cô cần sự giúp đỡ của anh.

“Dì à, thực ra con và Diệp Hân Đồng đã sớm như vợ chồng, con cũng muốn ở cùng cô ấy, hôm nay cô ấy bị làm cho sợ hãi.” Vũ Văn Thành thản nhiên nói.

Diệp Hân Đồng dù kinh ngạc nhưng lại phối hợp nhu tình liếc anh một cái.

“Cái gì, hai người ở cùng nhau khi nào?” Đinh Đinh Đang càng kinh ngạc hơn, vừa kinh ngạc vừa uất ức.

“Ở nhà tôi” Vũ Văn Thành nói với Đinh Đinh Đang, giọng rất lạnh lùng.

Đinh Đinh Đang thấy vô cùng uất ức, tức giận quay đi.

“Được rồi, được rồi, các con muốn ở chung với nhau thì ở đi, nhiều chuyện quá, ha ha.” Diệp Tuyền a dua rồi đi dọn phòng cho Đinh Đinh Đang.

Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng trở về phòng, đóng cửa lại.

“Em có thể nói xem em đang nghĩ gì không?” Vũ Văn Thành hỏi, vẻ phương diện tình cảm anh hơi ngây thơ.

“Mặc dù có thể lập tức ra nước ngoài, nhưng em không muốn nói ra sự thật, mẹ em có thể không chấp nhận nổi, trước lúc đi em muốn bà thấy chúng ta ở cùng nhau, mẹ rất tín nhiệm anh, như vậy cũng có thể yên tâm” Diệp Hân Đồng thương cảm nói.

“Có thể chỉ là Đinh Đinh Đang nói bậy, chờ kết quả đã” Vũ Văn Thành nói.

“Vâng”

Vũ Văn Thành nhìn thấy máy tính, đột nhiên nghĩ tới một việc.

“Trong máy tính của em có A (phim sex) không?”

“A?” Sao đột nhiên anh lại hỏi cái này “Không có”

Vũ Văn Thành sững sốt, anh nhớ có lần gọi điện thoại cho Diệp Hân Đồng, cô nói cô đang xem A. Chẳng lẽ... Vũ Văn Thành cũng không hỏi rõ.

Anh mở máy tính ra.

“Sếp, anh làm gì vậy?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi.

“Không phải em nói muốn cho dì yên tâm sao?” Vũ Văn Thành cũng thấy hơi lúng túng.

Diệp Hân Đồng chỉ thấy anh thuần thực mở một trang web, sau đó mở một bộ phim.

Thấy động tác quen thuộc của anh, chẳng lẽ anh rất hay xem?

“Đàn ông các anh đều thích loại này sao?” Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi, biểu lộ vẻ kỳ quái.

“Hả? À, thỉnh thoảng xem một chút”

Diệp Hân Đồng nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Vũ Văn Thành “Không ngờ sếp băng sơn lại có sở thích này nha” Diệp Hân Đồng trêu chọc.

“À, phải học một chút” Vũ Văn Thành càng thêm lúng túng, mở phim ra, bật tiếng lớn.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng quay đi.

“Phù” Cô đến bên cửa sổ thở ra.

Vũ Văn Thành cũng đến bên cửa sổ.

Hai người ngây ngốc đứng, nghe tiếng thở dốc kích tình trong đĩa. (=||)

Mặt Diệp Hân Đồng đỏ ửng nhìn Vũ Văn Thành một cái, ánh mắt chuyển xuống bộ phận đặc biệt của đàn ông.

Hành động của cô chỉ là tò mò.

Vũ Văn Thành lúng túng quay đi chỗ khác.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy buồn cười, cô xúc động muốn đùa giỡn Vũ Văn Thành.

Cô từ từ đến gần anh.

Không phải chứ, thân thể Vũ Văn Thành vì thấy cô đến gần mà run rẩy.

Diệp Hân Đồng ôm anh từ đằng sau.

Người Vũ Văn Thành cứng ngắc, Diệp Hân Đồng cười đùa tựa vào lưng anh, tim anh đập loạn xạ.

“Có biết em đang đùa với lửa không?” Vũ Văn Thành đột nhiên khàn khàn nói, giọng trầm thấp, đầy hấp dẫn.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc vội vàng buông ra.

“Xin lỗi! Diệp Hân Đồng như đứa trẻ làm sai.

Vũ Văn Thành quay lại, dịu dàng nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Diệp Hân Đồng “Nếu trong bụng em không có đứa bé, em có lấy anh không?”

Diệp Hân Đồng ngẩn đầu, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Vũ Văn Thành, lúc đầu cô quyết định lấy anh, đứa bé là nguyên nhân lớn, nếu cô nói thẳng, Vũ Văn Thành nhất định sẽ rất tổn thương, chuyện đã như bây giờ, một lời nói dối sẽ khiến mọi người đều không tổn thương.

“Biết không, vì anh tốt, vì anh kiên trì, vì anh rộng lượng, bây giờ, em cảm thấy, được anh yêu thật may mắn vô cùng, cảm ơn một người ưu tú như anh đã yêu em” Diệp Hân Đồng nói thật lòng.

“Vậy nếu bây giờ anh muốn em thì sao?” Ánh mắt Vũ Văn Thành càng thêm nóng bỏng, đến gần Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng có thể cảm nhận được lửa nóng dục vọng, khuôn mặt hoàn mỹ cùng hơi thở nồng đậm của anh.

199. Chương 199: Để Anh Giúp Em Quên Hấn

“Vậy nếu bây giờ anh muốn em thì sao?” Ánh mắt Vũ Văn Thành càng thêm nóng bỏng, đến gần Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng có thể cảm nhận được lửa nóng dục vọng, khuôn mặt hoàn mỹ cùng hơi thở nồng đậm của anh.

Nhưng mà, trong lòng cô không thể chấp nhận nỗi việc ôm đứa con của Mặc Tử Hiên xảy ra quan hệ như thế với Vũ Văn Thành, kể cả có biết ơn Vũ Văn Thành đến mấy cũng không chấp nhận nỗi.

Nhưng, cô làm sao để cự tuyệt người đã hi sinh vì cô như vậy đây?

Diệp Hân Đồng khẽ nhú mày nhìn Vũ Văn Thành thâm tình.

Đột nhiên ánh mắt liếc lên máy vi tính đã sắp hết phim.

Cô lập tức chỉ vào màn hình “Mau bật lên”

Vũ Văn Thành xoay lại bật lên. Nhưng sau đó vẫn không buông tha chuyện vừa rồi, ánh mắt cực nóng đi về phía Diệp Hân Đồng, tim Diệp Hân Đồng đập mạnh hơn, cô lùi về phía sau đến khi đụng phải giường.

Vũ Văn Thành đến trước mặt cô, cúi người, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi đầy đặn của cô, mặt ửng hồng, ánh mắt cực kỳ mập mờ.

Diệp Hân Đồng muốn cự tuyệt, nhưng không nghĩ nổi một lý do thích hợp, cô căng thẳng quá đâm ra nóng nảy, nhú mày.

Cô chống tay vào ngực Vũ Văn Thành.

“Em, không thể” Diệp Hân Đồng rốt cuộc nói ra, nhưng thấy ánh mắt thất vọng của Vũ Văn Thành, cô cũng hết sức áy náy, dù sao Vũ Văn Thành cũng sắp trở thành chồng cô.

“Xin lỗi, bây giờ em đang mang thai, em sợ tổn thương đến đứa bé, sau này...” Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy không nói được, cô lại nhìn ánh mắt nóng bỏng của Vũ Văn Thành “Sau này...”

Vũ Văn Thành đột nhiên mỉm cười, Diệp Hân Đồng giật mình.

“Nếu Diệp Hân Đồng đồng ý, anh mới cảm thấy kỳ quái, làm gì cũng thẳng thắn chân thành, nghiêm túc với tình cảm đó mới là Diệp Hân Đồng mà anh thích, em đồng ý lấy anh, anh đã rất vui vẻ rồi, hơn nữa, anh cũng biết em đồng ý lấy anh, khẳng định sẽ nghiêm túc với anh, anh chỉ hi vọng, ba tháng sau em sẽ tiếp nhận anh.”

“Em không phải không tiếp nhận anh, chỉ là trong bụng em có đứa bé, vận động kịch liệt sẽ làm nó bị nguy hiểm, hơn nữa...” Hơn nữa, từ sâu trong nội tâm, cô vẫn chưa hoàn toàn quên Mặc Tử Hiên. Cô không nói ra câu này, sợ Vũ Văn Thành bị tổn thương.

Vũ Văn Thành nắm tay Diệp Hân Đồng, hô hấp của Diệp Hân Đồng lại bắt đầu trở nên dồn dập.

“Phụ nữ mang thai 3 tháng đầu và 3 tháng cuối tương đối nguy hiểm, ba tháng giữa giống như người bình thường, lúc đó em có thể tiếp nhận anh không?”

Lại nữa.

Diệp Hân Đồng hơi nhú mày “Đứa bé trong bụng em sẽ thấy, em không thể tiếp nhận có người thứ 3 nhìn, chờ sau này khi em sinh đứa bé ra đã được không? Em đồng ý với anh, sẽ vì anh sinh thật nhiều con, một đứa cô đơn quá, sinh 3, 4 đứa cũng được.”

Mặc Tử Hiên dù ánh mắt Vũ Văn Thành hơi thất vọng, nhưng anh vẫn lúng túng nở một nụ cười. Buông tay Diệp Hân Đồng ra, ngồi lên giường “Là anh quá vội vàng, anh biết rồi, sẽ không làm khó em”

“Cảm ơn anh”

“Ừ, bây giờ anh ngủ dưới đất, có cái đệm nào không?” Vũ Văn Thành lúng túng nói, nhưng ánh mắt vẫn nóng bỏng như cũ, anh hi vọng Diệp Hân Đồng có thể giữ anh lại như lần trước.

Diệp Hân Đồng cúi đầu, suy nghĩ hơi phức tạp.

Cô, nếu đã đồng ý lấy Vũ Văn Thành sẽ phải toàn tâm toàn ý, cố gắng quên Mặc Tử Hiên.

Ngủ chung giường đi, ngay tầng 1, nằm dưới đất nhiều khí lạnh, không tốt cho cơ thể, anh ngủ bên phải, em ngủ bên trái.” Diệp Hân Đồng ngại ngần nói “Em đi tắm trước, tắm xong sẽ bảo anh”

Diệp Hân Đồng chạy vào phòng tắm.

Vũ Văn Thành nở ra một nụ cười, đột nhiên điện thoại của anh đổ chuông, thấy là Lý Đốc sát, anh lập tức nhận.

“Cậu, trẻ thế này rồi cậu tìm cháu có chuyện gì không?”

“Thành, cậu có chuyện muốn nói với cháu, mai tới cục cảnh sát đi, đưa Diệp Hân Đồng đi theo.” Giọng Lý Đốc Sat rất sa sút, nghe cảm giác không được tốt.

“Cậu à, chuyện gì vậy?”

“Cấp trên hạ lệnh yêu cầu Diệp Hân Đồng đi bảo vệ Mặc Tử Hiên, nếu không đi, là cãi lệnh, hậu quả rất nghiêm trọng, hơn nữa, vì trực tiếp phê chuẩn cho Diệp Hân Đồng nghỉ phép, việc xem xét thăng cấp của con tạm thời bị gác lại, bây giờ con đang trong thời gian khảo sát, ngày mai về cục cảnh sát sẽ thương lượng lại cụ thể.” Lý Đốc Sát đối với việc này có vẻ bất lực.

Vũ Văn Thành cúp điện thoại, vô cùng tức giận với Mặc Tử Hiên. Hắn thực sự là một kẻ tiểu nhân, hèn hạ vô liêm sỉ, hạ lưu, dùng mọi thủ đoạn.

Diệp Hân Đồng từ phòng tắm đi ra thấy Vũ Văn Thành sắc mặt không tốt đứng ở đầu giường.

“Sao vậy?” Diệp Hân Đồng quan tâm.

“Mặc Tử Hiên đề nghị với cấp trên để em tiếp tục đi bảo vệ hắn.” Vũ Văn Thành tức giận nói “Kẻ này thật không biết xấu hổ”

Trong lòng Diệp Hân Đồng có cảm giác chua xót không nói ra được, cô không muốn nghĩ là Mặc Tử Hiên thực sự thích cô, muốn giữ cô lại mới làm như vậy, nhưng mà, từ trong đáy lòng lại có loại kỳ vọng này.

“Lập tức từ chức thôi” Vũ Văn Thành đứng lên đi về phía Diệp Hân Đồng.

“Nếu em là con gái của ba em, cho dù phải chết cũng muốn hoàn thành nguyện vọng của ông, cho nên, phương pháp giải quyết tốt nhất là anh chuyển lên trên, bên trên nhất định có người của mặc, anh làm đến vị trí đó là được.”

“Ý của em là em sẽ đi sao? Anh, vì tự ý cho em nghỉ phép nên việc cân nhắc thăng chức gặp chút trục trặc.” Vũ Văn Thành phiền não nói.

“Giám định DNA ở ngoài cần mấy ngày?” Diệp Hân Đồng có vẻ có ý tưởng riêng, thở dài.

“Ngày mai mang đi, anh có một người bạn làm, trẻ nhất chỉ ngày kia là có kết quả.” Vũ Văn Thành nói.

“Trước khi biết kết quả đại khái chỉ mất 1 ngày, em có thể đi một ngày cũng được, em muốn biết rốt cuộc hắn đang định làm xiếc gì, nếu không phải em là con gái của cha em, em lập tức từ chức. Nếu như phải, em sẽ im hơi lặng tiếng đến khi anh giúp em rồi đi mới được” Diệp Hân Đồng thương cảm nói.

“Không được, anh không đồng ý, anh không thể để dê vào miệng cọp, người đàn ông đó không phải kẻ đơn giản.” Vũ Văn Thành kiên quyết, anh sợ, Diệp Hân Đồng sẽ lần nữa bị những lời ngon tiếng ngọt của hắn lừa gạt. Hơn nữa trong bụng Diệp Hân Đồng còn có con của Mặc Tử Hiên, cô khó có thể thoát khỏi cái bóng của hắn.

“Nên có một sự chấm dứt hoàn toàn, ta cũng muốn biết hắn rốt cuộc định làm gì, nhiều lần dây dưa với mục đích gì?” Đúng vậy, cô rất muốn hiểu rõ.

“Em không thể quên hắn được sao? Cho nên, nghe thấy lần nữa sẽ đến chỗ của hắn em mới kích động như vậy, em đang mong đợi điều gì? Mong đợi hắn thực sự yêu em, hay mong hắn buông tha ngôi vị hoàng đế ở bên cạnh em, hoặc là, em đợi một ngày trở thành hoàng hậu?” Vũ Văn Thành hơi mất bình tĩnh, nói ra những lời vẫn giấu kín trong lòng.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cô thực sự nghĩ như vậy sao? Cô thừa nhận, cô không quên hắn, cô thừa nhận, cô thực sự muốn Mặc Tử Hiên thích cô, nhưng mà, cô không mong đợi làm hoàng hậu, cũng không kích động.

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi. Nước mắt long lanh.

Cô nhìn về phía Vũ Văn Thành, cô quá ích kỷ, Vũ Văn Thành nghĩ vậy chắc chắn rất đau lòng.

“Xin lỗi, em không nên đi, phải không?” Diệp Hân Đồng dịu dàng nói, trông rất bàng hoàng vô tội.

Vũ Văn Thành ôm lấy Diệp Hân Đồng, ôm thật chặt, Diệp Hân Đồng nghe thấy tiếng tim anh đập dồn dập.

“Anh sợ mất em, mười mấy năm qua, anh tước đoạt quyền được yêu của em, gặp em ở cạnh người đàn ông nào, anh cũng ngăn cản, đến hôm nay, anh mới biết cách bảo vệ của anh ngây thơ đến mức nào, anh không nói gì, cũng không thể hiện, chết vì sĩ diện, sợ mất đi làm càng đẩy em xa hơn, cho đến khi biết em ở bên Mặc Tử Hiên, lòng anh đau muốn chết đi, anh không thể mất em lần nữa, anh sợ không chịu nổi, cho nên, em đừng đi.”

Tim Diệp Hân Đồng đau đớn.

Cô và Mặc Tử Hiên không thích hợp, Mặc Tử Hiên cũng không yêu cô, hần nhiều lần dây dưa vì lòng tự ái của đàn ông và muốn chinh phục dục vọng, Mặc Tử Hiên 99% sẽ không thực sự thích cô, cô không nên vì 1% cơ hội mà tổn thương Vũ Văn Thành 100% yêu cô.

“Được, em không đi. Kể cả bị xử phạt, em cũng không đi.” Diệp Hân Đồng tựa vào ngực anh.

“Ngày mai, anh dẫn em đến cục cảnh sát, tất cả cứ để anh lo.” Vũ Văn Thành nắm chặt quả đấm, nếu quả thật không thể thay đổi cục diện, anh đã tính toán đến khả năng xấu nhất, cùng lắm thì anh nghĩ việc về nhà buôn bán.

Diệp Hân Đồng nhắm mắt lại, trong lòng rất đau, bàng hoàng, bất lực.

Sau một hồi, Vũ Văn Thành buồn Diệp Hân Đồng ra “Em ngủ trước đi”

“Vâng” Diệp Hân Đồng nằm lại lên giường, đắp chăn.

“Đừng nghĩ đến Mặc Tử Hiên, đừng nghĩ” Lý trí của cô n lần tự nhủ, nhưng, tim lại n lần đau đớn. Từng hình ảnh được cất giấu giữa cô và Mặc Tử Hiên cứ từng chút một hiện ra, nhớ đến những lời ngon tiếng ngọt của Mặc Tử Hiên, những hành động lãng mạn của hần, sự vô lại, những lời cam kết của hần.

Nghĩ đến buổi tối Mặc Tử Hiên muốn lấy máu mình, nước mắt Diệp Hân Đồng vương đầy mặt.

Tình yêu của hần là thật hay là giả, bí mật kho báu hần đã có, máu của cô hần cũng đã lấy, hần còn dây dưa nữa làm gì?

Cô không biết mình còn giá trị lợi dụng gì khác hay là hần thật yêu cô?

Càng nghĩ càng phiền não, cô không muốn nghĩ, không muốn nghĩ nữa.

“Tôi không muốn” Diệp Hân Đồng bật dậy từ trong chăn, càng nghĩ, tim càng đau, cô không cần, không cần phải đau đớn nữa, cho nên không cần nhớ đến hần nữa, muốn trăm lần nghĩ đến việc khác, không nghĩ thì không đau nữa.

Diệp Hân Đồng xuống khỏi giường, mở TV.

TV đang chiếu phim Bọt biển.

Nam nữ chính đang hôn nhau đùa giỡn, trong đầu cô lại nhớ đến nụ hôn của Mặc Tử Hiên, lập tức đổi kênh.

Trên TV chiếu thức ăn ngon, cô lại nhớ đến những bữa cơm cùng Mặc Tử Hiên khi ở Hàn cung, những trò phô trương của hần, cô lại đổi kênh.

Vũ Văn Thành từ phòng tắm đi ra, người chỉ quần một chiếc khăn tắm, cơ ngực khêu gợi, vóc người đẹp trắng kiêu.

Tại sao cô lại nghĩ đến cơ thể Mặc Tử Hiên, Diệp Hân Đồng hơi há mồm, nhìn đi chỗ khác.

“Anh không mang quần áo, cho nên...” Vũ Văn Thành hơi xấu hổ nói.

Nếu là Mặc Tử Hiên, những lúc như thế này hần nhất định sẽ phô trương, đòi hỏi.

Tại sao cô vẫn nhớ đến Mặc Tử Hiên? Cô không thể như vậy, kiên quyết không thể

“Em giặt giúp anh, mai là mặc được.” Diệp Hân Đồng đi tới phòng tắm.

Vũ Văn Thành kéo tay cô lại, nhìn chăm chăm vào đôi môi cô “Để anh giúp em quên Mặc Tử Hiên”

“Hả?” Cô hiểu ý tứ của anh, nhưng muốn giả bộ ngu.

Nhưng mà, Vũ Văn Thành không cho cơ hội ngu, hôn lên môi cô, dễ dàng chạm đến đầu lưỡi mềm mại của cô.

200. Chương 200: Em Có Thai

Diệp Hân Đồng chống tay vào ngực Vũ Văn Thành, nhưng nghĩ lại, cô phải quên Mặc Tử Hiên, thấy gì cũng nhớ tới Mặc Tử Hiên, điều này khiến cô quá đau khổ, cô phải quên, phải quên.

Đôi tay chống ở ngực Vũ Văn Thành dần dần chuyển thành ôm, hôn, trời đất mịt mù.

Đột nhiên cô cảm thấy ngực chột lạnh, đôi tay nóng bỏng của Vũ Văn Thành vẫn dịu dàng ve vuốt, không suy nghĩ, cô lập tức đẩy anh ra.

Vũ Văn Thành bị đẩy ra, Diệp Hân Đồng quay lưng đi.

“Việc này, không được. Em đang có thai”

“Xin lỗi, anh kích động quá” Vũ Văn Thành bị đẩy ra, vô cùng lúng túng.

Diệp Hân Đồng nhảy lên giường “Ngủ đi, sau này sẽ chò, nhưng không phải bây giờ”

Diệp Hân Đồng nói xong, trùm kín chăn.

Vũ Văn Thành đứng ở đầu giường, nhìn Diệp Hân Đồng trốn trong chăn, hơi nở một nụ cười.

Tình yêu chính là chỉ cần một câu nói có thể đưa người ta lên thiên đường, nhưng cũng là một câu nói có thể đem người ta xuống địa ngục, bọn họ phát triển đến mức này, cô có thể nghe lời anh, không đi bảo vệ Mặc Tử Hiên, anh cũng đủ thấy vui vẻ rồi.

“Diệp Hân Đồng, chẳng phải em định giúp anh giặt quần áo hay sao?” Vũ Văn Thành hỏi.

Diệp Hân Đồng thò đầu từ trong chăn ra, lúng túng cười “Ừ nhỉ, em quên mất, xin lỗi, bây giờ em đi đây”

Diệp Hân Đồng lại lập tức xuống giường, xông vào phòng tắm.

Việc đầu tiên, cô dội nước lạnh lên người, để bình tĩnh lại.

Nước lạnh, nhưng đầu óc cô vẫn nóng, Diệp Hân Đồng nhìn vào mình trong gương.

“Diệp Hân Đồng, bây giờ, mày chỉ có thể lên chùa làm ni cô, từ đó thanh tâm quả dục (giữ tâm thanh tịnh, không còn ham muốn với dục vọng), mang theo tình yêu của Mặc Tử Hiên cả đời, hoặc là, toàn tâm toàn ý với Vũ Văn Thành, đừng vô liêm sỉ lưỡng lự giữa hai người đàn ông nữa.” Diệp Hân Đồng vô cùng ghét bản thân mình như lúc này.

Cô thở dài một hơi, lần nữa vã nước lên mặt, ướt cả quần áo cũng không biết.

“Quên Mặc Tử Hiên, quên hết sự tổn thương, yêu Vũ Văn Thành, mình nhất định có thể làm được, nhất định.” Diệp Hân Đồng lại nói với bản thân.

Cô cầm quần áo Vũ Văn Thành lên giặt.

Nghiêm túc giặt.

Trong nháy mắt, cô lại nghĩ tới cảnh giặt quần áo cho Mặc Tử Hiên, lòng đau đớn, Diệp Hân Đồng lắc đầu một cái.

“Mình không muốn, đừng nhớ, mẹ nó, mình chẳng phải bị coi thường, mẹ nó, hấn đối với mình không tốt, lợi dụng mình, muốn quên cũng không quên được, được lắm, cũng không quý trọng mình, em gái anh, tôi

nhất định sẽ quên.” Diệp Hân Đồng dùng ngón tay bấm chân mình, cho nên khi sự đau đớn làm dời đi suy nghĩ của cô.

Cô dừng lại.

“Cố gắng lên, mình nhất định có thể làm được”

Diệp Hân Đồng tiếp tục giặt quần áo.

Rất nhanh cô đã giặt xong, đi vào phòng.

Vũ Văn Thành đang nằm trên giường, ánh mắt nhìn thẳng Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng làm như không thấy, đến bên cửa sổ, đột nhiên cô nhìn thấy một chiếc máy nghe lén trên cửa sổ.

Cô kinh hoảng, túm lấy chiếc máy.

“Vũ Văn Thành! Anh xem cái này” Diệp Hân Đồng chạy đến bên giường.

Vũ Văn Thành cũng kinh ngạc theo, đầu tiên anh nghĩ đến Mặc Tử Hiên, nếu Mặc Tử Hiên biết trong bụng Diệp Hân Đồng có con của hắn, thì sẽ thế nào?

Hai người bọn họ hai mặt nhìn nhau.

“Cộc cộc cộc” Có người gõ cửa.

Vũ Văn Thành nhảy xuống giường, ra mở cửa. Quá vội vàng, anh quên mất là mình chỉ quần khăn tắm, Diệp Hân Đồng cũng quên mất quần áo xộc xệch của mình.

Đứng ở cửa Đinh Đinh Đang nở nụ cười rộ rỡ.

“Cô làm gì vậy?” Vũ Văn Thành không vui vẻ gì với cô.

“Đồ của tôi bị người khác thu, đương nhiên là muốn vào lấy, tốt quá, đã gỡ được rất nhiều bản khoản nghi kỵ về anh” Đinh Đinh Đang mỉm cười đi vào.

“Cái gì?” Vũ Văn Thành ghét Đinh Đinh Đang không hỏi mà tự vào.

Đinh Đinh Đang tới trước mặt Diệp Hân Đồng, lấy lại máy nghe lén trong tay cô.

“Cái này là của tôi, không ngờ bị các người phát hiện”. Đinh Đinh Đang cười đùa, không hề lúng túng sợ hãi.

Vũ Văn Thành bước một bước dài đi đến, tay bóp lên cổ Đinh Đinh Đang, dí chặt cô lên tường.

“Cô dám nghe lén chúng tôi, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Đinh Đinh Đang đánh vào tay Vũ Văn Thành, người đàn ông này thật bạo lực, hắn bóp cô như vậy, cô nói thế nào.

Diệp Hân Đồng nhớ tới Đinh Đinh Đang nói cô ấy là con gái thật của Diệp Thiếu Hoa, không nỡ nhẫn tâm, mặc dù cô cũng không thích việc nghe lén của cô ta.

“Thả cô ấy ra đi, anh thất cổ cô ấy thế thì cô ấy nói sao được” Diệp Hân Đồng nói.

Vũ Văn Thành nhanh chóng bỏ tay khỏi cổ cô, nhưng vẫn không chế cô trên tường.

“Tại sao lại nghe lén chúng tôi?”

“Muốn biết các người đang làm gì. Có làm chuyện gì tốt không, nhưng anh là chồng tương lai của tôi, tôi đương nhiên là muốn nhìn thấu” Đinh Đinh Đang không chịu thua.

“Đừng nói bậy bạ, rốt cuộc vì sao nghe lén.” Vũ Văn Thành không thích Đinh Đinh Đang, nghe được những lời nhạo báng của cô càng thêm tức giận.

“Tin hay không là tùy anh. Đầu gối” Đinh Đinh Đang nghe được giọng điệu Vũ Văn Thành cũng không vui vẻ gì.

“Thả cô ấy đi, nếu cô ấy cứu hai chúng ta, đoán chừng cũng sẽ không làm tổn thương chúng ta.” Diệp Hân Đồng đứng bên cạnh nói.

Vũ Văn Thành nhìn Diệp Hân Đồng một cái, buông ra.

“Hi vọng cô sẽ không nói những chuyện hôm nay nghe được với người khác.” Diệp Hân Đồng bắn khoả nói lại.

“Cô nói chuyện gì? Là chuyện các người xem A hay chuyện cô mang thai cự tuyệt sinh hoạt vợ chồng.” Đinh Đinh Đang trong lòng có chút hả hê “Tôi là người nhiều chuyện, thích nói sẽ nói”

Cô vừa dứt lời, Vũ Văn Thành lại lòi cổ cô lại.

Đinh Đinh Đang không hề sợ hãi nhìn anh.

“Anh, khụ khụ, không dám làm gì tôi đâu. Khụ khụ” Đinh Đinh Đang nói chắc như đinh đóng cột.

Vũ Văn Thành không buông Đinh Đinh Đang ra, anh đột nhiên nói về không sao cả “Cô nói đi, dù sao chuyện Diệp Hân Đồng mang thai con tôi, tôi cũng sớm công bố thôi.”

Đinh Đinh Đang vô cùng khiếp sợ “Đứa bé không phải của Mặc Tử Hiên sao?”

“Là của tôi” Vũ Văn Thành kiên định nói.

Diệp Hân Đồng cảm động với sự kiên định này.

“Không thể nào, các người sao có thể có con nhanh như vậy. Các người mới ở cùng nhau có mấy ngày.” Đinh Đinh Đang không tin, châm chọc.

“Đứa bé là của ai, tôi rõ nhất. Đinh Đinh Đang, cô chỉ cần biết là, sự thật, tôi và Vũ Văn Thành đã qua lại với nhau từ tháng trước, lúc chưa đi Hàn Quốc, lúc ở biệt thự không có ai, chúng tôi đã quan hệ như vợ chồng, ước tính thời gian, đứa bé thực sự là con Vũ Văn Thành.” Diệp Hân Đồng cũng kiên định nói “Nếu không, cô cho rằng tôi vì sao phải nhanh chóng kết hôn với Vũ Văn Thành như vậy?”

Đinh Đinh Đang há hốc mồm “Tôi không tin”

“Không cần cô phải tin” Vũ Văn Thành nói tiếp, “nhìn cách ăn mặc của chúng tôi lúc này, cô cảm thấy không tin mà được sao?”

Đinh Đinh Đang quan sát hai người.

Vũ Văn Thành quần khăn tắm, cúc áo Diệp Hân Đồng bị tuột, lộ ra nửa bộ ngực, đầu tóc rối bời.

Để tránh ánh mắt nóng bỏng của Vũ Văn Thành, cô vội vàng tránh đi, quên sửa sang lại quần áo.

Diệp Hân Đồng lập tức mặc quần áo tử tế, mặt ửng đỏ, càng thêm lúng túng.

Đinh Đinh Đang đột nhiên mắt đỏ hoe “Vũ Văn Thành, anh thật đáng ghét”

Đinh Đinh Đang lao ra khỏi cửa, đóng sầm cửa vào.

Diệp Hân Đồng thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía Vũ Văn Thành vẫn đang nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Diệp Hân Đồng hơi nhếch mày “Đột nhiên cảm thấy, Vũ Văn Thành như băng sơn mặt cũng dày ra phết”

Diệp Hân Đồng trêu cười.

Vũ Văn Thành xoay người “Anh đâu có, ngủ đi”

Vũ Văn Thành nằm vật xuống giường, quay lưng về phía Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng do dự một chút cũng trèo lên giường, cô suy nghĩ một chút, cũng quay lưng về phía Vũ Văn Thành, hai người quay lưng vào nhau ngủ cho đến khi trời sáng.

Sáng sớm, Diệp Tuyền vẫn mang theo nụ cười yên tâm, tiễn Diệp Hân Đồng đi.

Diệp Hân Đồng nhìn qua gương chiếu hậu, Diệp Tuyền vẫn lưu luyến đứng ở chỗ cũ.

“Nếu sau khi giám định DNA, em thực sự không phải là con gái của mẹ, em muốn đến Hàn Quốc.” Diệp Hân Đồng thương cảm nói.

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng “Không phải đã nói, nếu không phải, chúng ta sẽ ra nước ngoài đăng ký kết hôn sao? Hàn Quốc là địa bàn của Mặc Tử Hiên, chúng ta sang đó quá nguy hiểm.”

“Đi Hàn Quốc xong, chúng ta sẽ ra nước ngoài, sẽ không mất nhiều thời gian, em chỉ muốn biết vì sao người phụ nữ kia lại vứt bỏ em” Đây cũng là suy nghĩ bột phát của Diệp Hân Đồng, nếu Diệp Tuyền thực sự không phải là mẹ cô, vậy thì người phụ nữ tự xưng đo chính là mẹ cô rồi.

“Hả? Người phụ nữ kia, em nói mẹ em sao?” Vũ Văn Thành càng thêm kinh ngạc, anh cảm thấy Diệp Hân Đồng ở Hàn Quốc đã xảy ra nhiều chuyện anh không thể ngờ tới.

“Lúc trước ở Hàn Quốc, em đã gặp một người phụ nữ rất trẻ, tự xưng là mẹ em, lúc ấy không để ý, nghĩ là nhận nhầm người, nhưng, nếu em thực sự không phải là con ruột, vậy người phụ nữ đó thực sự nói thật.” Diệp Hân Đồng phân tích.

“Em nói em là người Hàn Quốc?” Vũ Văn Thành không muốn Diệp Hân Đồng là người Hàn Quốc, anh hơi mất bình tĩnh.

“Khổng rõ lắm, người phụ nữ đó nói tiếng Trung rất tốt, tất cả phải chờ kết quả giám định DNA rồi nói, em chỉ muốn hỏi một chút thân thể của mình, hỏi xong sẽ đi ngay.” Diệp Hân Đồng thương cảm nhận nhặt nói.

“Bất kể đi đâu, anh cũng đều theo em, yên tâm.” Vũ Văn Thành vừa lái xe, một tay vẫn nắm tay Diệp Hân Đồng.

Giấy phút này, trái tim băng giá của Diệp Hân Đồng có cảm giác ấm áp.

(Nếu chuyện tình này mà không thành, thật tội nghiệp cho Vũ Văn Thành quá đi. Haizzz)

Xe nhanh chóng đến cục cảnh sát, Vũ Văn Thành dắt tay Diệp Hân Đồng đi vào.

Bọn họ đến thẳng phòng Lý Đốc sát.

Gõ cửa, đi vào, không ngờ Vương Cảnh ty cũng ở đây, chính là người ra lệnh cho Diệp Hân Đồng.

“Diệp Hân Đồng muốn xin nghỉ, gần đây cô ấy không được khỏe, không thể tiếp nhận nhiệm vụ” Vũ Văn Thành nói thẳng, cả vú lấp miệng em.

Wương cảnh ty vẫn nhìn chằm chằm Vũ Văn Thành, thận trọng nghiêm túc.

“Hậu sinh khả úy, đang ở thời gian máu chốt, cậu đứng đây cãi lệnh, sẽ ảnh hưởng đến tiến trình chính trị của mình, cậu đã được cất nhắc lên trên rồi”. Vương cảnh ty nghiêm túc nói.

“Chính trị, danh lợi đối với tôi chẳng có giá trị đặc biệt, nếu ngay cả vợ mình cũng không thể bảo vệ, làm lên chức à làm gì?” Vũ Văn Thành nghiêm túc nói.

Trong lòng Diệp Hân Đồng sôi trào vì sự hi sinh của Vũ Văn Thành.

“Cậu có ý gì? Cậu và Diệp cảnh quan là quan hệ vợ chồng ư?” Vương cảnh ty kinh ngạc hỏi.

“Bây giờ trong bụng cô ấy mang con của tôi, tôi không thể để cô ấy mạo hiểm. Nhiệm vụ này xin Vương cảnh ty phái người khác.” Vũ Văn Thành nghiêm trang nói.

Diệp Hân Đồng hơi căng thẳng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, Vũ Văn Thành càng nắm chặt tay cô.

“Tôi biết rồi, Diệp cảnh quan, cô ra ngoài trước đi, tôi có việc thương lượng với Vũ Văn Thành.” Vương cảnh ty đột nhiên sửa lời.

Sắc mặt Lý Đốc sát có chút kỳ quái.

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành liếc nhau một cái “Em ở ngoài chờ anh, đúng lúc vừa rồi gặp tiểu Khả, em sẽ không đi trước khi anh ra, yên tâm.”

Diệp Hân Đồng nở nụ cười sáng lạn.

“Hãy để anh lo.” Vũ Văn Thành kiên định

“Vâng, em biết rồi” Diệp Hân Đồng cười rút tay, xoay người, ra khỏi cửa.

Cô ngây ngô đi về phía phòng làm việc, đột nhiên, trên hành lang xuất hiện hai người đàn ông cao lớn, bọn họ di chuyển rất nhanh về phía Diệp Hân Đồng, dùng súng chỉ vào bụng cô.

“Đi thôi, Diệp tiểu thư.” Một người nói bằng giọng Hàn không chuẩn lắm.

Diệp Hân Đồng lâm nguy không loạn nhìn hai người đàn ông trước mặt “Ai phái các người tới. Bắt người ngay tại cục cảnh sát, các người thật to gan.”

“Nếu cô phối hợp, đảm bảo không có chuyện gì, chúng tôi chỉ hi vọng cô phối hợp thật tốt thôi.”

“Sao tôi phải phối hợp?”

“Chúng tôi là hộ vệ của thiếu gia, vương cảnh ty đã cắt cử, chúng tôi chỉ đến đón tiếp cô thôi.”

Nói như vậy, bọn họ là người của Mặc Tử Hiên? Mặc Tử Hiên cũng thật quá đáng, Diệp Hân Đồng nhìn họ sững, hần lại dám dùng phương thức này để đưa cô đi.

Diệp Hân Đồng cười châm chọc, cô đi rất oai phong, hần rất muốn thấy cô phải không, cô chỉ là gặp hần, hần nói gì cô cũng không tin, nên để cho hần dừng hần trò chơi này, cô không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Lúc Diệp Hân Đồng xuống dưới lầu, Mặc Tử Hiên gỡ mắt kính, nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời.

Mặc Tử Hiên bước vào trong xe, xe chuyển động.

“Anh đúng là mặt dày, không trách là họ Mặc (hình như chữ Mặc và Mặt đọc giống nhau). Diệp Hân Đồng khinh bỉ nói.

“Da mặt dày với họ Mặc thì liên quan gì?” Mặc Tử Hiên hết sức cợt nhả.

“Da mặt dày thì đen, chữ đen phía dưới có thổ (mình đek biết chữ tàu, không biết có dung vậy không nhĩ), anh so với chữ đen còn đen tối hơn, da mặt chẳng dày thì sao. Nói đi, anh trăm phương ngàn kế gọi tôi ra đây rồi cuộc là vì chuyện gì?” Ánh mắt sắc bén của Diệp Hân Đồng khóa chặt mặt Mặc Tử Hiên, lạnh lùng vô tình.

“Đừng tức giận mà, anh đã nói trước đây anh đã sai rồi, chỉ muốn bắt đầu lại với em, em giận dữ như vậy, anh không làm được việc gì.” Mặc Tử Hiên nắm tay Diệp Hân Đồng lấy lòng.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng rút tay mình ra “Không phải một câu anh sai rồi, tôi có thể tha thứ mọi chuyện cho anh, chuyện có nặng nhẹ, Mặc Tử Hiên, anh quá tùy hứng, quá quái đản, chỉ nói chuyện anh cưỡng đoạt người say rượu như tôi, tôi đã không thể nào tha thứ, càng không cần nhắc đến những lần sau đó”

“Chẳng phải anh đã nói rồi sao, lúc đầu tổn thương em vì không thích em, bây giờ, anh thực sự thích em rồi, anh sẽ không làm tổn thương em nữa, anh đảm bảo.” Mặc Tử Hiên lo lắng thề thốt.

Diệp Hân Đồng cười châm chọc “Anh thật nực cười, ngay từ đầu anh chính là anh, tôi lúc đầu cũng không thích anh, nói thật với anh, lúc ở biệt thự không có ai, tôi và Vũ Văn Thành đã ở với nhau một đêm, bây giờ tôi đang mang thai con anh ấy. Chuyện của chúng ta dù thật hay giả cũng đã qua rồi, bây giờ tôi muốn quay lại với quỹ đạo đời mình.”

201. Chương 201: Làm Cho Em Yêu Mới Thôi

Mặc Tử Hiên sững sốt “Con? Của em và Vũ Văn Thành ư? Em nói dối, làm sao em có thể ở cùng với hần? Không thể nào, chẳng lẽ, đứa bé trong bụng em là của anh?”

Mặc Tử Hiên trầm nghĩ đến khả năng này, đột nhiên trong lòng cảm thấy vui mừng.

“Tôi là mẹ của nó, tôi biết rõ đứa bé là con ai, anh không cần tự mình đa tình” Diệp Hân Đồng kinh ngạc, cố gắng trấn định, không được loạn mới có thể lừa gạt được con hồ ly Mặc Tử Hiên này, cô nên hoàn toàn dứt ra khỏi hắn.

“Anh không tin, đứa bé nhất định là con anh” Diễm này, không biết do đâu, Mặc Tử Hiên vô cùng chắc chắn, anh mỉm cười đến gần Diệp Hân Đồng, ánh mắt trở nên mơ màng.

Diệp Hân Đồng lùi về đằng sau “Tôi không cần thiết giải thích cho anh làm gì, bây giờ tôi chỉ muốn nói cho anh biết, đừng tiếp tục trò chơi nhảm chán kia nữa, có thể tôi đã bị anh mê hoặc, nhưng bây giờ, người tôi yêu chỉ có Vũ Văn Thành.”

Mặc Tử Hiên sững sốt nhưng anh vẫn tiếp tục mỉm cười “Anh không tin, người em yêu là anh, Diệp Hân Đồng, em luôn nghĩ một đằng nói một nẻo, anh rất hiểu em”

Diệp Hân Đồng cũng nhếch lên một nụ cười “Anh cảm thấy tôi đã bị anh gây tổn thương nhiều như vậy vẫn còn yêu anh được sao? Anh nghĩ tôi còn đàn hơn heo sao hay từ trước tới nay đều nghĩ tôi rất ngu. Anh có gì cần nói hãy nói thẳng đi, bây giờ anh còn muốn lấy gì từ tôi nữa?”

“Nếu như, em nhất định muốn anh nói, vậy anh muốn lấy tình yêu từ em.” Mặc Tử Hiên nhanh chóng hôn lên cô.

Diệp Hân Đồng cắn chặt môi, không để hắn xâm nhập vào.

Tay Mặc Tử Hiên nhanh chóng luồn vào trong áo cô, dùng một lực thích hợp ve vuốt.

Diệp Hân Đồng muốn đẩy anh ra.

“Cút...” Mồm còn chưa kịp mở, đầu lưỡi Mặc Tử Hiên đã xông vào.

Anh dùng kỹ xảo thuần thực nhất để trêu đùa.

Diệp Hân Đồng nhìn chằm chằm anh, nhìn đôi mắt híp vào và vẻ mặt rất hưởng thụ kia, nhớ đến lúc anh làm cô tổn thương, gây tổn thương cho người thân của cô, trong mắt Diệp Hân Đồng đầy căm hận, cô nhắm mắt lại, cắn mạnh.

Mặc Tử Hiên dường như đã có dự cảm, kịp thời rời khỏi miệng cô, nụ hôn dời từ trên xuống dưới.

Diệp Hân Đồng không đẩy được anh, cô không giãy giụa nữa, làm một khẩu hình châm chọc “Mặc Tử Hiên, lời nói dối của anh thật chẳng đáng cân nhắc, anh nói sẽ không làm thương tổn tôi, nhưng giờ phút này ở trước mặt người khác làm những chuyện này là muốn chứng minh tôi là kẻ dâm dăng, hay muốn chứng minh anh có khả năng điều khiển lòng dạ phụ nữ nhằm thỏa mãn tự ái đàn ông của anh?”

Mặc Tử Hiên sững sốt, dừng động tác, ngẩng đầu.

“Xin lỗi, anh chỉ muốn ôm em, muốn em, muốn cho em vui vẻ mà thôi.” Mặc Tử Hiên vô cùng áy náy, ảo não nói.

Anh lau miệng, cầm tay Diệp Hân Đồng lên “Anh sai rồi, em đánh đi, đánh tới khi em hết giận mới thôi, anh tuyệt đối sẽ không né tránh”

Diệp Hân Đồng sắc bén nhìn gương mặt anh tuần mê hoặc của Mặc Tử Hiên “Dùng chút khổ nhục kể là có thể điều khiển lòng dạ phụ nữ, tình thánh quả nhiên chính là tình thánh, anh thật sự đã khiến tôi mở mắt, bội phục”

“Hân Đồng, đừng giận anh mà, rốt cuộc phải làm gì em mới tin tưởng anh, em có biết trước mặt lão Kim anh đã phải khó khăn dường nào để thuyết phục được giữ em bên cạnh không? Đừng làm loạn nữa, anh thật sự sợ sự quật cường của em sẽ làm anh thả em ra.” Mặc Tử Hiên bất lực nói, có phải trước đây nói dối nhiều quá, giờ nói thật không ai tin đây?

“Giữ tôi bên cạnh? Mặc Tử Hiên, vậy thì tôi chỉ hỏi anh một câu, anh có thể không cưới Kim Lệ Châu không?” Diệp Hân Đồng biết câu trả lời, nhưng tại sao tìm lại đập mạnh đến thế, cô đang mong đợi một đáp án khác hay sao?

“Anh phải cưới cô ta, nhưng cho anh 3 năm, anh sẽ khiến em trở thành hoàng hậu của anh” Mặc Tử Hiên cầm tay Diệp Hân Đồng.

“Ba năm? Mỗi một công tử đào hoa đều hứa hẹn với phụ nữ một thời gian để hi vọng, kết quả cũng chỉ là những lời ngon tiếng ngọt của công tử đào hoa mà thôi. Tôi chơi chán rồi, hãy để tôi đi.” Diệp Hân Đồng nghe được đáp án này, cũng không thấy quá khó khăn, có lẽ vì đã sớm chuẩn bị, nhưng trong lòng không tránh khỏi chút mất mát.

“Em là hộ vệ của anh” Mặc Tử Hiên nắm chặt tay cô, anh thật sự không muốn cô đi, trong lòng, trong đầu cũng sắp chết vì buồn rồi, anh phải làm sao mới được cô tha thứ đây!

“Hôm nay tôi đến là để từ chức, anh có dùng quan hệ thế nào cũng không ra lệnh được tôi, Mặc Tử Hiên điện hạ” Diệp Hân Đồng lạnh lùng nói, không thể đối mặt thêm nữa thì cô luôn rất tuyệt tình.

Mặc Tử Hiên thở dài thườn thượt, bất lực nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Diệp Hân Đồng “Anh thật sự thích em, em là quả dưa ngọt, thật thật thích, em cần anh phải nói bao nhiêu lần đây? Nói nhiều, anh thấy đến phát phiền rồi.”

Diệp Hân Đồng nhìn Mặc Tử Hiên, nở một nụ cười nhạt, không thềm nói gì, cô dựa vào cửa sổ xe, nghĩ cách nào để đi tìm Vũ Văn Thành.

Vừa nghĩ đến Vũ Văn Thành, điện thoại của cô lập tức đổ chuông.

Diệp Hân Đồng định cầm nhưng Mặc Tử Hiên nhanh hơn. Anh mở ra liếc nhìn số gọi tới, mặt đầy tức giận.

“Diệp Hân Đồng đang ở cùng với tôi, phiền anh đừng quấy rầy cô ấy nữa, cô ấy đã đủ hồ đồ, bị anh quấy rối càng chẳng phân biệt nổi thị phi.” Mặc Tử Hiên vừa bấm nút trả lời đã nói một tràng, thấy Vũ Văn Thành, anh cũng rất nhút nhát, ngay từ đầu anh đã không thích cái kẻ vô cùng đẹp trai kia, bây giờ càng không thích.

“Trả cho tôi” Diệp Hân Đồng cướp lại điện thoại.

Mặc Tử Hiên đẩy Diệp Hân Đồng ra, không để cô lấy được.

“Cái gì? Bắt cóc?” Mặc Tử Hiên cười lạnh “Cô ấy là hộ vệ của tôi, tôi việc gì phải bắt cóc. Trước khi tôi phải ra tay, phiền anh tránh xa người phụ nữ của tôi một chút.” Mặc Tử Hiên nói vào điện thoại di động.

Diệp Hân Đồng tức giận quát lên: “Mặc Tử Hiên, anh trả cho tôi”

Mặc Tử Hiên nhìn khuôn mặt tức giận của Diệp Hân Đồng, cúp điện thoại, một cơn hỏa vô danh bốc lên, mới vừa rồi lúc hai người nói chuyện cô chẳng có chút tinh thần, Vũ Văn Thành vừa gọi một cú điện thoại, cô đã hăng hái hẳn.

Anh không chịu nổi sự đối đãi thiên vị của cô “Không phải em thực sự thích Vũ Văn Thành chứ?”

Cảm xúc trong mắt Mặc Tử Hiên rất phức tạp.

“Đúng vậy, tôi thực sự thích anh ấy, anh cho rằng tôi chưa từng hay sao. Anh có gì mà so sánh với anh ấy, trước mặt tôi luôn dương dương tự đắc, anh có năng lực gì, chẳng qua là thân phận bây giờ bị khắp nơi chèn ép.” Diệp Hân Đồng tức giận quát.

Mặc Tử Hiên bị chọc giận rồi, anh mở cửa sổ, ném thẳng điện thoại ra.

“Ném đi, cái điện thoại này vốn là anh mua cho tôi, phá hủy đi là tốt nhất, dù sao một chút ấn tượng tốt của anh trong cảm nhận của tôi cũng đã sớm bị hủy diệt rồi.” Diệp Hân Đồng lạnh lùng nói.

Vì không biết gì, nói như vậy, lòng cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô mong đợi Mặc Tử Hiên sẽ thương tâm, nhưng hần lại vô tâm.

Mặc Tử Hiên đột nhiên cũng cười “Nói như vậy thì không phải Vũ Văn Thành lượm giày rách của tôi mà là tôi mặc lại giày Vũ Văn Thành đã xỏ qua”

Hần nói thật khó nghe.

“Cho nên, tôi làm sao có thể thích anh được. Trong mắt anh tôi là giày rách, còn trong mắt anh ấy tôi là giày thủy tinh đáng trân quý.” Cô chờ mong một sự thay đổi, nhưng thế này thì tốt rồi, thực sự rất tốt, cô sẽ không còn chút gì để mà mong đợi nữa.

Mặc Tử Hiên đột nhiên áp sát mặt cô, khẽ nghiêng rằng, ánh mắt hấp háy “Nếu em thực sự yêu anh, đừng kích thích anh nữa”

“Không thích! Anh có điểm nào đáng cho tôi thích chứ?” Diệp Hân Đồng kiên định nói, không sợ hãi ánh mắt lạnh của hắn.

Mặc Tử Hiên bóp cằm Diệp Hân Đồng, bắt ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt khổ sở thâm tình của mình “Anh hỏi em lần cuối cùng, nếu em thực sự thích anh, đừng tỏ ra quật cường như vậy, anh thực sự không có sức lực dây dưa với người như thế này”

“Không cần tốn sức lực, không thích là không thích, nếu không muốn nói dối với anh tôi nói thích chẳng qua cũng chỉ là giả vờ” Diệp Hân Đồng xác nhận lại một lần nữa.

Mặc Tử Hiên hôn lên môi cô, khổ sở mang theo chút tuyệt vọng.

Diệp Hân Đồng bị hắn giữ cầm, không làm sao phản kháng được, đành mặc hắn mút mát môi mình, cho đến khi môi sưng đỏ, mặt cũng bị hắn bóp đến xanh mét rồi.

“Đứa bé trong bụng thật sự là của Vũ Văn Thành sao? Em có dám thề không, nếu em lừa tôi, đứa bé sẽ bị hủy hoại.” Mặc Tử Hiên đau lòng trở nên kích động không để ý đến lời nói nữa.

Anh chưa từng nghĩ lời kéo một người phụ nữ quay lại lại khó như vậy, gặp phải một Diệp Hân Đồng quật cường như thế, là do anh đã tạo nghiệt quá nhiều, anh bị hành hạ là đáng đời.

Diệp Hân Đồng sững sốt, đột nhiên cảm thấy đặc biệt bị thương, Mặc Tử Hiên, ngày cả đứa con của mình cũng không muốn giữ lại, cô vì sao phải bảo vệ đứa bé này làm gì.

Giây phút này, Diệp Hân Đồng chỉ có thể cười ảm đạm

“Nếu như, đứa bé không phải của Vũ Văn Thành, thế giới này cũng không tha cho nó, lần này anh nên hài lòng”

Mặc Tử Hiên nhìn ánh mắt lạnh lùng của Diệp Hân Đồng, nghĩ đến đứa bé thực sự là của Vũ Văn Thành, một sự tức giận đột nhiên nổi lên “Vậy thì, anh sẽ làm đến khi em yêu anh mới thôi.”

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, ý hắn là gì?

Xe dừng lại trước biệt thự của Mặc Tử Hiên, mắt hắn đỏ ửng, đáng vẻ đáng sợ, kéo Diệp Hân Đồng xuống xe.

Diệp Hân Đồng lập tức bám lấy viền xe.

Mặc Tử Hiên không để ý tới, liều mạng lôi kéo Diệp Hân Đồng.

“Thiếu gia” Trước mặt xuất hiện hai người vô cùng kịp thời.

Mặc Tử Hiên buông Diệp Hân Đồng ra, Diệp Hân Đồng kinh hoàng lắc đầu với Mặc Tử Hiên.

“Bắt cô ấy về phòng của tôi” Mặc Tử Hiên lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi vào biệt thự.

Hai người kia tới kéo Diệp Hân Đồng đi.

Diệp Hân Đồng khựng hoảng nhìn bóng lưng Mặc Tử Hiên biến mất, không phải hắn nói thật chứ Hắn sẽ làm cô yêu hắn bằng được là có ý gì? Trong bụng cô có một đứa bé, hắn không thể làm vậy.

Chẳng lẽ cô càng kiên cường, thì đứa bé sẽ càng gánh chịu mọi tội nghiệp, hắn không thể làm vậy.

Diệp Hân Đồng vừa định lách người đã bị hai người kia kéo đi đến thẳng cửa phòng Mặc Tử Hiên.

202. Chương 202: Vụ Lý Khán Hoa

Cửa bị khóa lại sau lưng Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng có cảm giác khóc không ra nước mắt, lúc này cô chỉ hi vọng Vũ Văn Thành có thể mau chóng đến cứu cô.

Mặc Tử Hiên ngồi ở đầu giường nhìn cô, ánh mắt âm lãnh, đau lòng.

Diệp Hân Đồng hít sâu, đi tới.

“Mặc Tử Hiên, đừng như vậy, tôi tin là mặc dù có quá nhiều dối trá nhưng trong đó cũng có một chút tình cảm chân thành, không làm được người yêu, chúng ta còn có thể làm bạn.” Diệp Hân Đồng cố gắng thuyết phục, vào lúc máu chốt cổ gắng bình tĩnh.

“Không cần phải dùng cách đàm phán này đối phó với anh, cởi quần áo đi, anh muốn em” Mặc Tử Hiên lạnh lùng nói.

“Mặc Tử Hiên, chúng ta đừng như vậy không được sao? Chuyện kho báu đã khiến chúng ta chỉ có thể làm bạn, nếu hôm nay anh một mực muốn tôi, chúng ta ngay cả đến tình bạn cũng không thể làm.” Diệp Hân Đồng lại lùi về sau mấy bước.

“Có thể làm bạn hay không đối với anh chẳng sao cả, bạn chẳng qua là cái cớ tốt nhất để chia tay, người anh muốn là em, luôn là em.” Mặc Tử Hiên đứng lên.

“Chúng ta đã đến nước này rồi, có cần thiết phải nói những lời giả dối như thế nữa không?” Diệp Hân Đồng tiếp tục lùi.

“Dĩ nhiên là không, cho nên, bây giờ mọi hành động của anh chỉ là làm theo lời mách bảo của trái tim.” Mặc Tử Hiên đến gần Diệp Hân Đồng.

“Trái tim anh chính là tổn thương tôi sao? Biết rõ là tôi đang mang thai.” Diệp Hân Đồng lùi đến tận cửa, không còn đường nào để lùi nữa.

“Nghiệt tử của Vũ Văn Thành, anh sẽ không tha cho nó” Mặc Tử Hiên tới trước mặt Diệp Hân Đồng, dịu dàng nhìn ánh mắt như chim sợ nả của cô “Em biết đa vào phòng này sẽ không ra được, nếu em muốn chịu ít thương tổn thì hãy cởi quần áo đi”

Diệp Hân Đồng cười lạnh, cực kỳ bi ai và đau lòng “Anh thật hèn hạ, ngay cả hạnh phúc cũng không muốn bố thí cho tôi.”

“Hạnh phúc của em anh sẽ cho, anh thề sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này, nếu không làm được, anh sẽ chết không tử tế.” Mặc Tử Hiên rồi nắm lấy tay cô lên thề.

Nếu không thật sự không phải là con gái Diệp Thiếu Hoa, Mặc Tử Hiên chắc chắn sẽ vui thây trong đồng hoang tàn, đây có được tính là chết không tử tế không (:D)

Diệp Hân Đồng cười lạnh, cô quỳ xuống, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vẻ mặt bi thương của Mặc Tử Hiên.

“Anh muốn giải quyết, tôi có thể giúp anh, đừng đụng vào tôi, xem như tôi cầu xin anh” Diệp Hân Đồng thương tâm nói, tay cô đặt lên dây lưng của anh, trong nháy mắt cởi ra.

Mặc Tử Hiên cũng ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Diệp Hân Đồng “Nếu anh cần phải giải quyết, quơ tay một cái cũng có một đám phụ, đến bây giờ em vẫn chưa tin thành ý của anh với em sao?”

Mặc Tử Hiên thật hận không thể moi trái tim ra cho cô xem.

“Có tin hay không đối với tôi chẳng có gì khác. Tôi không tin anh, lấy Vũ Văn Thành, sau đó ẩn cư ở nước ngoài, từ đó cả đời chúng ta không qua lại với nhau. Nếu tôi tin anh, tôi vẫn lấy Vũ Văn Thành, thậm chí còn ở bên anh ấy ngắm mặt trời chiều ngã về tây cho đến khi chết.” Diệp Hân Đồng nói ra suy nghĩ chân thật của mình.

Mặc Tử Hiên cảm thấy vô cùng bất lực, một tay cao thủ tình trường như anh cũng không biết phải làm sao bây giờ.

“Vậy thì, anh chỉ có thể nhốt em bên cạnh, cho đến khi em yêu anh mới thôi.” Mặc Tử Hiên muốn hôn Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng lại nhanh nhẹn né tránh.

Mặc Tử Hiên lại bốc hỏa vì sự phản kháng của cô.

Anh nhanh chóng đứng lên, đánh vào Diệp Hân Đồng.

Mấy chiêu liên tiếp, Diệp Hân Đồng làm sao có thể là đối thủ của Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên túm lấy hai tay Diệp Hân Đồng, kéo cô đến bên giường, dùng cả vạt trời cô trên giường.

“Mặc Tử Hiên, đừng, anh không thể”

Mặc Tử Hiên đã đỏ cả mặt, không gì là không thể.

Bàn tay dùng sức lôi kéo.

Tiếng vải vóc bị xé nát soàn soạt trong không trung.

Diệp Hân Đồng rơi nước mắt.

“Nếu như anh thật sự cưỡng ép, tôi sẽ hận anh cả đời” Diệp Hân Đồng cuối cùng cầu xin.

Mặc Tử Hiên cởi áo lót của cô ra. Trong ánh mắt khổ sở nhiều hơn ham muốn.

“Nếu quả thực trong giang hồ có thể quên nhau, anh tình nguyện để em vĩnh viễn nhớ đến anh” Mặc Tử Hiên không để ý lời thỉnh cầu của Diệp Hân Đồng.

Thấy Mặc Tử Hiên hôn lên ngực mình, Diệp Hân Đồng nóng nảy kêu

“Tổn thương chính là cách yêu của anh hay sao?”

“Anh chỉ là dùng cách của mình để yêu em, cũng hi vọng thông suốt cái đầu nhỏ của em thôi” Mặc Tử Hiên nói xong hôn xuống.

Đã lâu không làm, một cảm giác tê dại tự nhiên chạy khắp cơ thể.

“A” Diệp Hân Đồng đột nhiên kêu lên, cô xấu hổ nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra, mang theo chút tuyệt vọng.

Mặc Tử Hiên thích tiếng rên rỉ của cô, bàn tay anh thò vào quần jean, cởi ra bằng kỹ thuật thành thục.

Diệp Hân Đồng cắn chặt môi, uất ức từ trong tim trào ra.

Mặc Tử Hiên đột nhiên động vào hạ thể khiến toàn thân Diệp Hân Đồng run rẩy, không biết là tức giận hay là xấu hổ, chỉ thấy đôi mắt cô lã chã nước mắt.

Mặc Tử Hiên thâm tình nhìn Diệp Hân Đồng “Anh sẽ nhẹ nhàng, không làm tổn thương, đừng căng thẳng”

Hắn làm thế nào mà cô không căng thẳng cho được, trong bụng có sinh mệnh của một đứa trẻ, cô bị trói trên giường, làm việc không tự nguyện, Mặc Tử Hiên thật là quá đáng, cô sẽ không tha thứ cho hắn, hắn đừng mơ tưởng. Nếu trước đây cô vẫn còn một chút không đành lòng và thương nhớ, từ giờ trở đi, sẽ chấm hết.

“Hu hu hu” Diệp Hân Đồng nhẹ giọng khóc thút thít.

Mặc Tử Hiên bị tiếng khóc làm cho tan nát cõi lòng, anh tăng nhanh động tác của tay, đi vào.

Một động tác đơn giản, bộ vị nào đó của hắn như nghe thấy tiếng gọi, lập tức dựng lên.

“A” Diệp Hân Đồng mở mắt, tiếng khóc càng to hơn.

“Đừng, Mặc Tử Hiên, cầu xin anh đừng làm vậy” Diệp Hân Đồng khóc cầu xin Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên thâm tình nhìn cô, tăng nhanh động tác “Em ngoan nào, sẽ không sao đâu, bây giờ thân thể em cũng có phản ứng”

Thân thể phản ứng không có nghĩa là linh hồn cũng thế, thân thể bị hành hạ như vậy cũng sẽ có phản ứng, tại sao hấn lại không hiểu, tình cảm không thể miễn cưỡng.

“Cầu xin anh, đừng mà” Thân thể Diệp Hân Đồng bất chợt run lên bần bật.

Nhìn phản ứng của cô, Mặc Tử Hiên biết anh đã hoàn thành bước đầu tiên, anh cho là tâm tình Diệp Hân Đồng sẽ hoàn hảo một chút, không ngờ cô càng khóc to.

“Sao? Làm như anh tổn thương em vậy. Em rõ ràng đã cao trào rồi. Nếu không anh dùng miệng, trước đây em thích thế nhất.” Mặc Tử Hiên không có ý nhạo báng, ánh mắt vô cùng thành khẩn.

“Hu hu hu” Diệp Hân Đồng khóc suốt, nước mắt chảy qua mặt, ướt cả chiếu.

Mặc Tử Hiên cúi đầu hôn lên nước mắt mằn mặn của cô “Anh chỉ muốn em vui vẻ, không phải muốn làm tổn thương em”. Nghe tiếng khóc của Diệp Hân Đồng, trong lòng Mặc Tử Hiên cũng không dễ chịu.

“Tôi mang thai, anh không thể đối xử với tôi như vậy” Diệp Hân Đồng khóc thầm nói, đau lòng đến mất cả tri giác.

“Vũ Văn Thành, không giữ lại được. Nếu thích con, sau này anh sẽ để cho em sinh thật nhiều” Mặc Tử Hiên nói xong dờn xuống.

Hôn lên nơi ướt át của cô, cũng dùng kỹ xảo thuần thực trên đầu.

Diệp Hân Đồng không chịu nổi sự xung kích.

“Đứa bé là của anh” Cô không gạt được, cô sợ nếu không nói ra, một lúc nữa sẽ là bộ vị của hấn tiến vào, cô không thể gánh được.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc, dừng động tác.

“Đứa bé là của anh?”

Diệp Hân Đồng mặt đầy nước mắt gạt đầu, cô thật sự không muốn nói ra, sợ nói rồi, hấn sẽ làm gì bất lợi cho đứa bé, nhưng bây giờ nếu hấn tiến vào, cái thai bị xảy thì làm sao. Cho nên, cô cuối cùng đã nói.

Mặc Tử Hiên nở một nụ cười vui vẻ.

“Cho nên em không có cùng Vũ Văn Thành phải không.” Nghĩ đến đứa bé anh vô cùng phần chấn.

Diệp Hân Đồng vẫn khóc gạt đầu.

“Em yêu anh sao?” Mặc Tử Hiên hỏi, ánh mắt nóng vội, đè ép thân thể Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng do dự, cô chính dồn lại tâm tình không rõ ràng của mình, cô sợ nếu bây giờ kích thích Mặc Tử Hiên, hấn lại nổi giận như một tên biến thái, nhưng mà, cô không muốn yêu hấn, không muốn.

“Buông tôi ra” Diệp Hân Đồng nói sang chuyện khác.

“Hả? Được” Mặc Tử Hiên vui vẻ cởi cà vạt trên tay Diệp Hân Đồng. Thấy máu đọng trên tay cô, anh đau lòng đến không thở nổi (Thần kinh, tự làm còn lắm chuyện. Haizz)

“Anh xin lỗi, sau này em không cần phải quật cường như vậy, cuối cùng tự làm mình tổn thương.” Mặc Tử Hiên hôn lên tay Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng ôm lấy ngực.

“Quần áo” Cô nhẹ nhàng nói.

Mặc Tử Hiên liếc nhìn đồng hồ trên đất “Anh thật đáng chết, thiếu chút nữa lại làm tổn thương em, anh xin lỗi, thật xin lỗi”

“Quần áo” Diệp Hân Đồng lần nữa kêu lên.

Mặc Tử Hiên cởi áo sơ mi của mình phủ lên cho Diệp Hân Đồng, ánh mắt mềm mại “Có con tại sao không nói sớm với anh?”

Diệp Hân Đồng nhìn bộ dạng phờ phạc của hắn, những tổn thương hắn mang lại cho cô đã quên rồi sao? Cái bộ dạng của hắn như thể chưa xảy ra chuyện gì, nhưng cô lại như bị đâm vào tim, khiến cô vĩnh viễn phòng bị với hắn.

Diệp Hân Đồng mặc quần áo xong.

Nhìn Mặc Tử Hiên đang rất vui vẻ.

“Không cảm thấy đứa bé là gánh nặng với anh hay sao?”

Mặc Tử Hiên thương tiếc cầm khăn giấy lau mặt cô, cười nói: “Nếu là người phụ nữ khác mang thai con của anh, anh không nháy mắt mà bỏ đi đứa bé, nhưng đứa bé là em sinh, anh sẽ yêu thương nó và yêu thương em gấp bội.”

Tim Diệp Hân Đồng đập nhanh, bất chợt không hiểu nổi Mặc Tử Hiên.

“Anh thật sự yêu tôi? Vậy sao trước đó lại tổn thương tôi như vậy?” Cô không tin được.

“Anh nhất thời hồ đồ, lão Kim dùng tính mạng của em để uy hiếp, anh tưởng rằng mình có thể bỏ qua hồng nhan, chuyên tâm làm chuyện lớn, nhưng anh ngày ngày nhớ em, ngày đó lão Kim bắt mẹ em tới, anh như tên đã lấp vào cung, chỉ có thể bắt mẹ em gọi em, nhìn thấy chiếc nhẫn kết hôn trên tay em, anh sắp phát điên, anh không thể mất em, nghĩ đến có thể mất em, anh không làm được chuyện gì, bây giờ anh đã thương lượng được với lão Kim, ông ta sẽ không ngăn cản chúng ta ở bên nhau, chờ anh 3 năm.” Mặc Tử Hiên nhất nhất giải thích.

Diệp Hân Đồng cảm giác tim rất đau, cô không rõ được cảm xúc của mình.

Nhưng nếu cô xác định trở về bên Mặc Tử Hiên, Vũ Văn Thành phải làm sao? Cô không thể ích kỷ như vậy, Vũ Văn Thành không sai gì cả, mấu chốt là, cô không muốn dễ dàng tin tưởng Mặc Tử Hiên, cô cảm giác nhưng đang mơ, không thể là thật.

“Mặc Tử Hiên, mở cửa”

Đột nhiên Diệp Hân Đồng nghe thấy giọng Vũ Văn Thành, cô chạy đến bên cửa sổ, thấy Vũ Văn Thành đang cầm cái loa gào từ dưới tầng lên.

Mặc Tử Hiên héch mảy cũng nhìn ra cửa sổ.

“Cái tên tiểu tử đó của em anh không thích chút nào, em đi xuống nói rõ ràng với hắn đi, tối nay ở lại đây, anh cho em ăn ngon, bồi bổ con của anh.” Mặc Tử Hiên cười đùa nói với Diệp Hân Đồng.

203. Chương 203: Không Ngờ

Nhưng mà, trong nháy mắt, Diệp Hân Đồng nghĩ đến là Vũ Văn Thành rốt cuộc đã có thể đưa cô đi.

“Đi xuống lầu đi” Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng, Diệp Hân Đồng ra vẻ chiều ý đi theo anh.

Tim của cô đập nhanh, mỗi nhịp lại thêm khẩn trương, đau đơn.

Đến cửa biệt thự, Diệp Hân Đồng nói với Mặc Tử Hiên.

“Em muốn nói chuyện riêng với Vũ Văn Thành” Cô căng thẳng, hai tay run rẩy.

“Đừng mềm lòng, em là mẹ của con anh, phải ở lại bên anh” Mặc Tử Hiên phờ phạc làm nũng.

Diệp Hân Đồng đau lòng.

Cô đi ra cửa, đến trước mặt Vũ Văn Thành, Vũ Văn Thành nhìn bộ dạng quần áo xộc xệch của cô kinh ngạc, hình như cô mặc quần áo của Mặc Tử Hiên, giây phút này, anh như bị sét đánh, sắc mặt trở nên xanh lét, ánh mắt cũng chảy rục.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành, dè tay lên ngực.

“Thừa dịp Mặc Tử Hiên không để ý, chúng ta đi mau” Diệp Hân Đồng nói xong lên xe.

Vũ Văn Thành sững sờ cũng nhảy lên xe lái đi.

Mặc Tử Hiên nhìn họ bỏ đi, há hốc miệng, anh không nhìn nhầm chứ, Vũ Văn Thành đưa Diệp Hân Đồng đi, không nắm trong dự tính của anh, yêu Diệp Hân Đồng chính là việc ngoài ý muốn lớn nhất đời anh.

Xe nhanh chóng chạy về biệt thự của Vũ Văn Thành. Vũ Văn Thành nhìn đằng trước không nói lời nào, nhưng Diệp Hân Đồng cảm giác được sự tức giận của anh.

“Vũ Văn Thành, anh sao vậy? Tức giận ư?” Diệp Hân Đồng nghiêng đầu sang hỏi.

Vũ Văn Thành vẫn nhìn đằng trước, mặt tái xanh, không nói gì.

“Rốt cuộc sao vậy? Em muốn nói chuyện, không muốn chúng ta lại như lần đầu tiên vì hiểu lầm mà xa nhau” Diệp Hân Đồng đặt tay lên đùi Vũ Văn Thành, điểm đậm đáng yêu.

Vũ Văn Thành do dự một chút, nuốt nước miếng.

“Em bị Mặc Tử Hiên động vào?” Anh nhúu chặt mày, khổ sở nói, đáng vẻ nhìn qua cũng thấy rất rối rắm.

Diệp Hân Đồng cũng do dự, cô chăm chú nhìn Vũ Văn Thành, cô có được tính là không bị đụng không? Bây giờ, cô phải suy nghĩ cho kỹ lại, nếu không sẽ chỉ làm cho con đường của cô thêm quanh co.

“Không có, nhưng em đã nói chuyện mang thai con hử” Đây là câu trả lời cuối cùng cô đã nói ra.

“Tại sao em muốn đi với hử? Còn nữa, tại sao lại nói ra sự thật này, em có thể nói dối đó là con anh, nếu em quả thật thích hử, em hãy đi tìm hử, anh sẽ chúc phúc cho em.” Vũ Văn Thành che ngực, cao giọng, tâm tình không ổn định.

“Dừng xe” Diệp Hân Đồng quát.

Vũ Văn Thành bắt được tay Diệp Hân Đồng, nước mắt cũng sắp rơi ra (Haizz, tội nghiệp em Thành)

“Dừng đi” Vũ Văn Thành đau lòng nói.

Diệp Hân Đồng thở dài.

“Em không đi, nếu em muốn đi, đã không ngồi lên xe anh nữa, em chỉ muốn yên lặng nói chuyện với anh một chút” Diệp Hân Đồng tỉnh táo nói.

Vũ Văn Thành thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới dừng xe ở ven đường.

“Em có thể nói với anh, rốt cuộc em nghĩ gì về Mặc Tử Hiên?” Vũ Văn Thành rối rắm nói. Tay nắm chặt tay Diệp Hân Đồng, anh sợ nếu buông ra, cô sẽ đi mất.

“Một cuộc tình đã qua, bị lừa gạt, dây dưa, phản bội, chết, cuộc tình tay ba, còn để lại một sai lầm, bây giờ em chỉ muốn thoát khỏi, không muốn nối lại tiền duyên nữa.” Diệp Hân Đồng gằn từng chữ.

“Nhưng mà, Mặc Tử Hiên biết em mang thai con hử, hử sẽ dễ dàng buông tay sao? Anh sợ em vì đứa bé mà mềm lòng.” Vũ Văn Thành rối rắm nói.

“Hử sẽ không vì đứa bé mà thay đổi gì cả. Hơn nữa, thân phận của hử có thể không giữ nổi đứa bé này. Phải rồi, việc giám định đã giao cho bạn anh chưa?” Diệp Hân Đồng hỏi, vì kết quả này ảnh hưởng tới quyết định của cô.

“Anh bảo tiểu Khả đưa đi rồi, ngày mai sẽ có kết quả”

“Lý đốc sát anh phải làm thế nào? Em vừa ra khỏi cửa thì đụng phải hai người Mặc Tử Hiên phái tới, bọn họ chìa súng vào em, cho nên em mới đi, còn nữa, nếu em nói đứa bé là con anh, Mặc Tử Hiên đã hạ độc thủ, cho nên, em mới nói ra sự thật.” Diệp Hân Đồng giải thích cho sự nghi ngờ của Vũ Văn Thành.

“Thật xin lỗi, anh thiếu chút nữa lại hiểu lầm em, Anh đã nộp súng lục cho Lý Đốc sát, bây giờ anh tạm thời đình chức.” Vũ Văn Thành tỏ ra không sao cả.

Diệp Hân Đồng cảm động nhìn Vũ Văn Thành “Xin lỗi, Vũ Văn Thành, vì em, tương lai chính trị tốt đẹp của anh đã bị mất”

Vũ Văn Thành dịu dàng sờ sờ tóc Diệp Hân Đồng “Anh làm cảnh sát là để bảo vệ em, nếu giờ em không làm cảnh sát nữa, anh có làm hay không cũng không quan trọng, có lẽ, anh chuyển sang, vừa hoàn thành tâm nguyện của ba, vừa thu nhập nhiều hơn, có khi lại tốt.”

Vì sự tỏ tình này của Vũ Văn Thành, cô không thể ruộng bỏ anh.

“Chúng ta trở về thôi, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, chờ đợi kết quả ngày mai.” Diệp Hân Đồng nặn ra một nụ cười.

Xe vừa khởi động, Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài.

Mấy chiếc xe gầm rú lao tới, chặn trước xe của họ.

Diệp Hân Đồng nhìn mấy người mang mũ bảo hiểm xe máy.

“Anh nghĩ bọn họ là ai phái tới?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Là bạn hay là thù còn chưa rõ, trong tình huống này, chúng ta dám không đi không. Em ngồi vững nhé.” Vũ Văn Thành sắc bén nhìn bốn chiếc xe gần máy.

Diệp Hân Đồng lập tức nắm chặt tay nắm ở cửa.

Vũ Văn Thành khởi động xe, bất kể phía trước là ai, đều chạy qua, mấy người đi xe gần máy tránh ra, rồi đuổi theo xe Vũ Văn Thành.

“Bọn họ muốn làm gì?” Dẹp nhìn phía ngoài xe hỏi.

Chúng ta đã giao bí mật kho báu ra rồi, anh cũng không hiểu vì sao họ vẫn theo chúng ta, TQ tạm thời không phải là nơi an toàn cho chúng ta.” Vũ Văn Thành tiếp tục lái xe.

Lúc này, xe tiến vào một đường hầm

Xe Vũ Văn Thành dường như cán phải rất nhiều đinh gậy nổ lốp, xoay một vòng trên đường rồi dừng lại, kỳ lạ là trong đường hầm chỉ có đúng một xe của họ.

Những người đi xe gần máy xuống xe, trong tay họ đều cầm vũ khí kim loại, như thể chuẩn bị đến đập vỡ cửa xe.

Vũ Văn Thành nhìn người bên ngoài đang sắp đến cửa “Anh sẽ xuống xe trước, thu hút sự chú ý của 4 người họ, em nhân cơ hội cướp xe máy của họ chạy đi, xe của họ dường như không tắt máy.

Vũ Văn Thành nói xong không cho Diệp Hân Đồng cơ hội suy tính, thừa dịp một tên đập vào cửa sổ, liền mở cửa, đập mạnh vào tên này.

Bây giờ, Diệp Hân Đồng là đối tượng bảo vệ của anh, nhưng Diệp Hân Đồng sao có thể bỏ qua đồng bọn.

Diệp Hân Đồng nhân cơ hội nhảy lên xe gần máy, nhanh chóng dừng lại bên cạnh Vũ Văn Thành “Sếp, lên đi”

Vũ Văn Thành vừa định lên xe, một khẩu súng đã dí vào đầu anh, ngay sau đó 4 khẩu súng đều chĩa về phía họ.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ từ từ tiến vào.

“Chơi vui chứ?” Đinh Đinh Đang mỉm cười xuống xe.

Vũ Văn Thành sắc bén nhìn chằm chằm Đinh Đinh Đang, ánh mắt căm hận chán ghét. “Chơi vui? Chúng tôi không có thời gian đùa cợt với các người”

Đinh Đinh Đang không để ý cơn giận của anh, cô chuyển ánh mắt sang Diệp Hân Đồng, tiếp tục mỉm cười kiểu không sao cả: “Ba tôi muốn gặp cô, phiền cô xuống xe”

“Ba cô? Tại sao muốn gặp tôi?” Diệp Hân Đồng nghi ngờ hỏi. Không biết vì sao, trong lòng cô lại kháng cự việc gặp cha Đinh Đinh Đang.

“Đi thì biết, lên xe thôi” Đinh Đinh Đang nói xong, mỉm cười quay lại nói với Vũ Văn Thành: “Nơi của tôi là 18 tầng địa ngục, anh có muốn đi không?”

Vũ Văn Thành đỡ Diệp Hân Đồng lên xe.

Diệp Hân Đồng khoác cánh tay Vũ Văn Thành, cùng Vũ Văn Thành nhìn nhau.

Vũ Văn Thành khẽ mỉm cười với cô, ý nói em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em.

Diệp Hân Đồng đột nhiên cũng nhẹ nhàng cười một cái.

“Hai người cười cái gì?” Đinh Đinh Đang cũng chen chúc trên ghế sau hỏi.

“Cười cô ngu ngốc” Vũ Văn Thành đáp.

Đinh Đinh Đang không hề giận, ngược lại vui vẻ. Cô áp mặt mình lại gần mặt Vũ Văn Thành, cười hì hì nói: “Tại sao lúc anh mắng chửi tôi cũng thấy thích nhỉ?”

Vũ Văn Thành chán ghét nhìn Đinh Đinh Đang, thấy trên mặt cô có 3 vết sẹo. Nghĩ lại “Rốt cuộc cô là bạn hay thù, tại sao muốn nhắm vào chúng tôi? Nếu cô thực sự là con của dì Diệp, cô phải tới bảo vệ kho báu, vậy thì có phải cô nên ngăn cản Mặc Tử Hiên thay vì nhắm vào chúng tôi?”

Đinh Đinh Đang liếc mắt nhìn Diệp Hân Đồng, giả hoạt cười “Diệp Hân Đồng không phải là con gái ba tôi, nói cách khác Mặc Tử Hiên sẽ chết không còn nghi ngờ gì, như vậy tôi cần gì phải quan tâm. Về phần tại sao vẫn muốn nhắm vào các người, đây cũng là chủ ý của ba tôi, tôi cũng không biết vì sao, có lẽ lần này đi gặp ông, các người sẽ biết mục đích”

Từ đầu tới cuối, Đinh Đinh Đang vẫn cười đùa, nói như gió nhẹ nước chảy, như đang dạo chơi còn cô chỉ đứng xem.

“Ba cô là ai?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Ba tôi?” Đinh Đinh Đang nhìn về phía Vũ Văn Thành, nói với anh “Anh hôn tôi, tôi liền nói”

“Cô không thích nói thì thôi” Vũ Văn Thành từ chối thẳng.

“Là Đinh Tứ Khuê sao?” Diệp Hân Đồng suy đoán.

“Tại sao cô lại cảm thấy như vậy?” Đinh Đinh Đang nghi ngờ hỏi.

“Trực giác. Cảm giác ban đầu ba người đứng là âm hồn bất tán, ba tôi, ba cô, ba Mặc Tử Hiên, biến mất, tử vong, bị tử vong lại xuất hiện, đều là vì kho báu. Tôi cũng tò mò chuyện từ đầu thực ra là thế nào, cuối cùng có một người trong cuộc có thể giải thích rồi. Có lẽ, tôi sẽ nhanh chóng tìm ra người thân thực sự của tôi.” Diệp Hân Đồng sầm nảo nói.

Tư duy logic của cô bắt đầu hỗn loạn, cô không cần nhìn kết quả giám định ngày mai cũng có thể biết kết luận, cô không phải là con gái của Diệp Thiếu Hoa rồi.

“Thấy sẽ biết, lão nhân gia vẫn muốn gặp cô. Tôi cũng muốn nhìn thấy phản ứng của ông khi gặp cô.” Đinh Đinh Đang cười nói, ra vẻ rất mong đợi.

204. Chương 204: Thân Thế Bí Mật

Xe luồn lách qua một khu rừng cây, gò đồi, hồ nhỏ, so với biệt thự của Mặc Tử Hiên còn bí mật hơn, không chỉ có thế, khu rừng này tựa như còn không có đường, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một màu xanh bạt ngàn rừng núi.

“Đừng nhìn, khu rừng này được bố trí theo kiểu mê cung, người bình thường không vào được”. Đinh Đinh Đang nói vô cùng tự tin.

“Nghe nói Đinh Tứ Khuê rất giỏi về việc thiết kế, xem ra, ba cô thực sự là ông ta.” Diệp Hân Đồng lúc này rất khẳng định với đáp án của mình.

“Ông ấy là cha nuôi của tôi, nghe nói, lúc ấy hai chúng ta ra đời gần thời gian, cha tôi đã đổi tôi lấy cô, cho nên, người biết cô không phải là con gái Diệp Thiểu Hoa cũng chỉ có tôi và ba tôi, cả ba cô cũng không biết. Cho đến khi ba cô chết, ba tôi mới nói với ông, từ đó về sau, chúng tôi vẫn luôn dõi theo cuộc sống của các người.” Đinh Đình Đang cũng không định giấu giếm thêm nữa.

“Ba tôi, ba cô, hai người cô đều gọi là ba, tôi bị cô làm cho loạn cả lên rồi.” Sắc mặt Vũ Văn Thành chẳng tốt chút nào.

“Đó là vì anh đàn” Đinh Đình Đang trả lời.

“Vậy thì các người biết thân phận của tôi ư? Ba tôi là ai? Mẹ tôi là ai? Các người cũng biết chứ?” Diệp Hân Đồng không để ý tới bọn họ.

“Biết một chút, ba tôi sẽ nói với cô” Đinh Đình Đang nhú mày nói.

Xe cuối cùng dừng ở cửa một biệt thự, trong phạm vi mấy trăm mét cũng chỉ có biệt thự này.

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành đi về phía biệt thự.

Vừa vào đến cửa đã nhìn thấy một người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, nuôi tóc kiểu Trung, mắt đeo một cặp kính dày, nhìn qua đôi mắt rất nhỏ.

Thấy Diệp Hân Đồng, ông ta kích động đứng dậy, há hốc miệng, nhanh chóng đi tới ôm lấy cô.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thành cũng đang nhìn ngược lại.

Vũ Văn Thành vừa định nói gì đã thấy Đinh Đình Đang đẩy người đàn ông kia ra “Này, lão nhân, cô ấy không phải Tiểu Mạn của ông, cô ấy là con gái Tiểu Mạn, Diệp Hân Đồng.” Đinh Đình Đang nói.

“Ừ” Ông ta đáp một tiếng, buông Diệp Hân Đồng ra, đẩy gọng kính.

“Xin lỗi, đã lâu không gặp cô ấy, thấy cô bé này đáng dấu giống như vậy, tôi không kìm hãm được” Giọng ông rất nhỏ.

Giống? Cô với người phụ nữ Hàn Quốc kia chẳng giống nhau chút nào, Diệp Hân Đồng hồ nghi nghĩ.

“Bác Đình gọi tôi tới có chuyện gì không?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Ta vừa trở về, rất muốn gặp con. Cuộc sống lúc này thế nào?” Đinh Tứ Khuê hiền từ nói, như thể đang cùng đàm đạo chuyện nhà với Diệp Hân Đồng. Diệp Hân Đồng không dám tùy ý trả lời ông.

“Nói thẳng đi, ông mời khách kiểu này thật khiến người ta kinh ngạc không nói nên lời” Vx tiếp lời.

Đinh Tứ Khuê quan sát Vũ Văn Thành, bày ra khuôn mặt tươi cười “Đinh Đình Đang, ba con thật có mắt nhìn người, người đàn ông này có thể nói là rồng giữa nhân gian, ta thấy cũng thích” Đinh Tứ Khuê mừng rỡ nhìn Vũ Văn Thành nói.

Vũ Văn Thành ghét bỏ nhìn Đinh Đình Đang, kiểu giải thích của họ đúng là ông nói gà bà nói vịt.

“Bác trai, ba tôi là ai? Tại sao bác muốn đổi tôi, lần này bác trở về là muốn bảo vệ anh muốn chiếm đoạt kho báu?” Diệp Hân Đồng hỏi, tay nắm chặt quả đấm, giọng điệu có phần khấn nguyện, từ hôm nay, có lẽ cô sẽ sống bằng thân phận khác.

“Hai mươi lăm năm trước, Mặc Ngôn Thông ôm một đứa con trai trở về, ở biệt thự trên đảo, cả ngày buồn bực không vui. Lúc đầu chúng ta chỉ biết hần yêu một người phụ nữ Hàn Quốc, sau đó mới biết cô ta là Hoàng thất Hàn Quốc, chính là Cổ Phi bây giờ, khi đó Lý trí vương cũng chưa lên ngôi, Tổ Đại Quân chính là con trai của chị họ ông, lúc đó Lý trí vương nắm ưu thế, muốn giành quyền lực. Ông ta một lòng muốn gả Cổ Phi cho Đại quân (Thái tử) lúc đó, cho nên chèn ép thậm chí ám sát Mặc Ngôn Thông, Mặc Ngôn Thông ôm đứa nhỏ trốn về. Bởi vì Lý trí vương còn mải tranh đoạt ngôi hoàng đế, cho nên cũng không truy cứu Mặc Ngôn Thông nữa, nhưng quá trình tranh đoạt mỗi lúc một gay gắt, hần không ngờ là Đại Quân lại cự tuyệt cưới Cổ Phi. Năm năm sau, chồng của chị họ Lý trí vương, cũng chính là vua lúc đó, cơ thể sa sút, Lý trí vương như kiến bò trên chảo nóng, Cổ Phi nhân cơ hội đưa ra yêu cầu với điều kiện Lý trí vương phải đồng ý cho cô ta lấy Mặc Ngôn Thông, cho đứa bé gia nhập hoàng thất, cô ta sẽ tìm ra kho báu giúp hần lên ngôi. Lý trí vương lập tức đồng ý, bí mật tới biệt thự của Mặc Ngôn Thông thương lượng.

Vì muốn Mặc Tử Hiên có mẹ, sống một cuộc sống vui vẻ, Mặc Ngôn Thông đã chú ý đến kho báu, nhưng khi cậu ta đến hỏi ý kiến chúng ta, Lý trí vương lòng lang dạ sói, Mặc Ngôn Thông lại là kẻ lẳng tử, cuối cùng hắt bỏ qua tìm kho báu, cố gắng buồn bán.

Chuyện kỳ quái xảy ra, hoàng đế lúc ấy bệnh nặng, Đại Quân đột nhiên ngã từ lưng ngựa xuống, phát bệnh tim mà chết, mà thân thể Đại Quân trước luôn rất tốt, không có tiền sử bệnh tim. Sau đó, Hàn Cung rối loạn, bấy giờ Thái Hậu, cũng chính là mẹ Lý trí vương bí mật nói chuyện với Hoàng hậu. Ngày hôm sau, Lý trí vương nhường binh quyền cho Tổng thống Kim Thụy Tường bây giờ. Ba ngày sau khi biết Đại Quân qua đời, Hoàng đế cũng đau lòng mà chết, Lý trí vương lập tức lên ngôi.

Lúc này, cứ nghĩ mọi việc đã trở lại bình thường.

Nhưng mà, không biết kẻ nào rò rỉ thông tin, nói Mặc Ngôn Thông là chủ mưu trộm cắp, quốc gia phải cảnh vệ bắt Mặc Ngôn Thông về điều tra. Chúng ta muốn giữ được bí mật kho báu, không phải vì chúng ta muốn nuốt một ỉnh, mà vì thiết kế của bảo tàng có vấn đề, chúng ta sợ quốc gia muốn nhảy vào tranh giành, lúc đó Diệp Thiếu Hoa là người được lệnh bắt giữ Mặc Ngôn Thông rõ mọi việc như lòng bàn tay, ba người chúng tôi đã lập kế hoạch để Mặc Ngôn Thông biến mất ngay trước mắt cảnh sát.

Vì Mặc Ngôn Thông mất tích, mọi việc trở nên sóng yên biển lặng. Ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút, kho báu này khiến chúng ta không thể thở nổi, nhưng Thiếu Hoa vì thất trách mà bị hạ chức. Vì thế, Mặc Ngôn Thông cũng vô cùng áy náy.

Gần như trong cùng năm, cuộc sống của ta đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, chúng ta vô tình gặp ở sân bay, khi đó ta đang chuẩn bị về Mỹ.

Cô ấy dịu dàng lương thiện, xinh đẹp động lòng người, chưa từng bị người phụ nữ nào hấp dẫn, ta lập tức rơi vào bẫy tình.”

Diệp Hân Đồng nhìn dáng vẻ say mê của Đinh Tứ Khuê, nhìn tướng mạo ông như vậy, có thể khiến phụ nữ thích cũng không dễ gì.

Đinh Tứ Khuê ngây ngất một hồi nói tiếp “Ba tháng sau, ta phát hiện cô ấy mang thai, tôi và cô ấy không làm chuyện vợ chồng, làm sao có thể mang thai, nhưng mà ta không trách cô ấy, tự nguyện tiếp tục bao dung cô ấy. Chỉ cần cô ấy ở lại bên ta. Mọi chuyện ban đầu bình an vô sự, ngày sinh con, cô ấy không chịu nổi con lại là một cô bé, nên muốn ném con đi. Ta trong lúc tức giận, đã đem con và Đinh Đình Đang thay đổi, sau đó ta đi Mỹ.

Sau khi đến Mỹ, ta một mực điều tra hành tung của Tiểu mạn, chúng ta luôn luôn rất tốt, không hiểu sao cô ấy lại đột nhiên biến mất. Đáng tiếc, cô ấy đã biến mất không chút dấu tích, sau đó, ta rốt cuộc cũng tìm thấy một người bạn của cô ấy. Người bạn nói hết mọi chuyện của cô ấy cho ta nghe, thì ra lúc ấy Tiểu Mạn là bạn gái bí ẩn của Đại Quân, lúc có thai, đã vụng trộm gặp hoàng hậu, sợ rằng Lý trí vương cũng biết. Đại Quân chẳng may tử vong, Lý trí vương đột nhiên đăng vị, cô ấy bị truy sát không có lý do, chạy trốn đến TQ.

Không biết từ đâu mà biết chuyện kho báu, cô ấy muốn tìm ra để giúp con mình đăng vị, có thể bác sĩ kiểm tra bị nhầm, cô ấy một lòng muốn có con trai, đột nhiên thành con gái, cô không chịu nổi thực tế như giấc mộng tan tành, vội vàng bỏ đi, từ đó không có chút tin tức. Cô ấy không liên lạc với bất kể kẻ nào.” Đinh Tứ Khuê rút gọn rất nhiều, nói vô cùng thương cảm.

“Ý bác cháu là con gái đại quân, là Hoàng thất Hàn Quốc?” Diệp Hân Đồng hiển nhiên không thể tiếp nhận nổi, cô lùi về sau mấy bước, tâm trạng bất ổn, Vũ Văn Thành đỡ lấy cô.

“Không chỉ có như vậy, kẻ thù giết cha con năm đó có thể là Lý trí vương. Ta đã điều tra qua, con ngựa của Đại Quân đã bị can thiệp, lúc ấy dù bị ngã, nhưng cũng không đáng lo ngại, lúc ấy có người là Hàn Anh thượng cung có thể làm chứng, lúc Đại Quân bị đuổi về biệt viện, đột nhiên bị chết, chuyện rất kỳ quái.

Lúc ta muốn tiếp tục điều tra, Thiếu Hoa lại bị ám sát rất khó hiểu, ta lập tức trở lại điều tra chuyện này, sau đó phát hiện, năm đó kẻ có thù oán với nhà Vũ Văn Thành đã viết thư đe dọa đó cần bản không đủ thực lực gây án, cho nên, ta nghi ngờ tên sát thủ kia nhằm vào Thiếu Hoa.

Nhưng, làm cách nào cũng không thể điều tra ra dấu vết năm đó. Trước đây không lâu, ta nhận được một bức thư nặc danh, trong thư nói rằng kẻ ám sát Thiểu Hoa là người của nước Hàn cử tới. Để tiện thăm dò Lý trí vương và Kim Thụy tường, cho nên, ta phái Đinh Đình Đương đi Hàn Quốc điều tra, kết quả không thu hoạch được gì, TQ lại xảy ra nhiều chuyện, nên ta trở lại.”

Diệp Hân Đồng cảm thấy suy nghĩ rất hỗn loạn, cô phải chú ý từng vấn đề. Thì ra cô là Hoàng thất hàn Quốc. Cha cô là bị mưu sát, người phụ nữ xinh đẹp ở Hàn Quốc kia không phải là mẹ cô. Nếu phải, sao cô ấy lại trẻ như vậy, không phù hợp với tuổi của cô.

Đinh Tứ Khuê do dự một lúc, nhìn ánh mắt bàng hoàng của Diệp Hân Đồng hỏi “Trong cuộc sống của con có từng xuất hiện người phụ nữ nào đặc biệt có tình cảm với con không?”

“Bác đang nói đến Tiểu Mạn năm đó sao? Cũng chính là mẹ Diệp Hân Đồng?” Vũ Văn Thành cảnh giác hỏi, tay vịn trên người Diệp Hân Đồng mạnh hơn, hi vọng cô lý trí một chút.

“Không có, chẳng phải cuộc sống của tôi đều nằm trong tay các người sao?” Diệp Hân Đồng nhớ tới những thu thập trong tay Đinh Đình Đương hỏi ngược lại.

“Nếu cô biết thì nói đi, cái này rất quan trọng, có lẽ, mẹ cô đã thay hình đổi dạng biến thành người khác, chính hình ở Hàn Quốc rất phổ biến”. Đinh Đình Đương khuyên.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc nhìn Đinh Đình Đương, Nếu người phụ nữ xinh đẹp đó thực sự là mẹ cô, nhất định đang tránh né kẻ thù năm đó, có thể tránh né cả Đinh Tứ Khuê vẫn đang tìm kiếm bà, tất cả sự thật chẳng phải chỉ cần Đinh Tứ Khuê nói là có thể giải thích được hết. Hại chết cha ruột cô thực sự là Lý trí vương sao? Ai đang truy sát Tiểu Mạn, ai là kẻ giết cha nuôi cô?

205. Chương 205: Hỗn Loạn

Diệp Hân Đồng hít sâu một hơi, đứng vững.

“Không có, lúc cô nói tôi mới biết mình không phải con gái Diệp gia, đến giờ tôi cũng thấy khó mà tin nổi, đợi kết quả giám định ngày mai rồi nói.” Diệp Hân Đồng không muốn nhiều lời, cô chuyển sang Đinh Tứ Khuê “Nếu ngài không còn chuyện gì nữa, tôi nghĩ chúng tôi nên đi”

“Tôi khuyên hai người tốt nhất nên ở lại, cũng không biết cô đắc tội gì ai, hoặc thân thể cô đã bị lộ, hiện nay cả Lý trí vương và Kim Thụy Tường đều đang muốn bắt con.” Đinh Đình Đương nghiêm túc nói tiếp “Chỉ có ở đây cô mới có thể an toàn”

“Nếu cô thật sự muốn giúp chúng tôi, hãy sắp xếp cho chúng tôi đi, chờ sau khi Mặc Tử Hiên lên ngôi, tất cả sẽ chấm dứt” Diệp Hân Đồng nói với Đinh Đình Đương.

“Lên ngôi? Mặc Tử Hiên chỉ có thể mơ mộng, hắn nhất định sẽ chết, tìm được kho báu cũng chết, mà không tìm được vẫn chết, chủ yếu là kiểu chết nào đẹp hơn thôi, cô thay vì chờ hắn lên ngôi, nên mong hắn chết nhanh một chút, chờ Lee Yul lên ngôi, có thể cô sẽ được sống yên bình lặng.” Đinh Đình Đương không chút khách khí đáp lại.

Nói Mặc Tử Hiên sẽ chết, trong lòng Diệp Hân Đồng đương nhiên không thoải mái, cô đặt tay lên bụng, hơi run rẩy, đầy mắt đầy kiên cường.

“Đối với tôi, bất kể người nào lên ngôi, rời khỏi TQ, cách xa Hàn Quốc là sáng suốt nhất” Diệp Hân Đồng nói.

Đinh Đình Đương cau mày nhìn về phía Đinh Tứ Khuê “Lão nhân, người nói gì đi chứ, cô ta có thể đi, Vũ Văn Thành không được”

Vũ Văn Thành chán ghét nhìn Đinh Đình Đương “Chân ở trên người tôi, tôi thích đi đâu cô không cần xen vào. Hân Đồng, chúng ta đi thôi”

Vũ Văn Thành kéo Diệp Hân Đồng ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, 4 cây súng lúc đồng loạt chỉ vào người họ.

Đinh Tứ Khuê nở nụ cười tự tin, đi đến sau Vũ Văn Thành, ra lệnh cho thuộc hạ: “Đưa chìa khóa cho họ, để cho họ đi. Nếu trước khi mặt trời lặn, các người có thể đi ra ngoài, thì tùy các người. Nếu trước 6h các người không ra được, Vũ Văn Thành, cậu ở lại bên cạnh Đinh Đình Đàng, sau đó hai chúng tôi sẽ sắp xếp cho Diệp Hân Đồng sang Mỹ sống, cậu dám cược một lần không?”

Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng khẽ liếc mắt nhìn nhau.

Diệp Hân Đồng khe khẽ gật đầu, Vũ Văn Thành cười nhẹ với Diệp Hân Đồng một tiếng, trong nụ cười mang theo sự đồng tình, tự tin.

Vũ Văn Thành xoay người nói với Đinh Tứ Khuê.

“Con đường cuộc đời tôi như thế nào, ông không có quyền đánh cược với nó, nhưng tôi đồng ý, hi vọng lúc chúng tôi đi, ông có thể tuân thủ cam kết, đừng dây dưa quấy rầy chúng tôi nữa.”

Đinh Tứ Khuê bị ánh mắt của Vũ Văn Thành nuốt chửng, kinh ngạc.

“Tôi bố trí ở đây theo bố cục mê cung, hơn nữa còn kết hợp ngũ hành bát quái, sao cậu có thể tự tin đi ra ngoài được.” Đinh Tứ Khuê nghi ngờ hỏi.

Vũ Văn Thành kéo chặt tay Diệp Hân Đồng “Có thể ra ngoài hay không, một tiếng sau là đủ biết rồi” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

“Ha ha ha, thanh niên, đừng nên quá tự cao tự đại, ta cá một mình cậu không thể ra khỏi đây” Đinh Tứ Khuê cười to, xoay người, ngồi lên ghế salon, bộ dạng bình tĩnh của một ông lão làm một động tác ‘xin mời’.

Vũ Văn Thành không nói nhảm thêm với ông, kéo Diệp Hân Đồng ra ngoài.

“Lão nhân, người thật sự để anh ấy đi sao?” Đinh Đình Đàng dậm chân bình bịch.

“Tự cao tự đại. Đừng vội vàng, nó không ra được đâu.” Đinh Tứ Khuê không tin hẳn có thể tìm ra sơ hở của thiết kế.

Vũ Văn Thành cùng Diệp Hân Đồng đi tới trước xe, một chiếc xe khá tốt.

“Em lái xe với tốc độ 20km/h được không?” Vũ Văn Thành dịu dàng nói với Diệp Hân Đồng, chỉ có lúc nói chuyện với cô anh mới có vẻ mặt khó gặp như thế.

Diệp Hân Đồng gật đầu, nở một nụ cười rục rỏ.

“Sếp, cố lên”

Vũ Văn Thành lúc này tự trấn định “Lên xe thôi”

Diệp Hân Đồng lên xe, Vũ Văn Thành cúi cavat ra, bịt mắt lại.

Diệp Hân Đồng hồ nghi nhìn Vũ Văn Thành.

“Đinh Tứ Khuê thiết kế mê cung rất nhiều bí mật, nếu chờ hiểu được chắc phải mất cả tháng, chúng ta căn bản không có thời gian phung phí với ông ta, bây giờ anh nhớ lại tuyến đường chúng ta đi tới, em nhất định phải đi với tốc độ 20km/h, hơn một chút cũng không được, anh đang tính toán cự ly và phương hướng, sau đó, em cứ lái theo những gì anh nói, đừng quấy rầy anh” Vũ Văn Thành nói xong nhắm mắt nhớ lại.

Diệp Hân Đồng cũng nín thở trầm ngâm, chăm chú nhìn về phía trước, không dám chớp mắt.

Cô làm đúng như những gì Vũ Văn Thành nói, bảo trái thì rẽ trái, bảo phải rẽ phải, xe rất nhanh đã đến rừng cây.

Khoảng cách giữa các hàng cây có vẻ rất nhỏ, căn bản xe không thể đi qua, nhưng nghe theo lời Vũ Văn Thành, quả nhiên xe dễ dàng xuyên qua rừng cây.

Thiết kế của Đinh Tứ Khuê quả nhiên kỳ diệu, không chỉ vận dụng bố cục mê cung kết hợp ngũ hành bát quái mà còn vận dụng cả hình học khiến mắt sinh ra ảo giác.

Xe tiếp tục đi thuận lợi.

Đinh Đinh Đàng nghe báo cáo trong phòng báo động, nước mắt sắp rơi ra đến nơi, thấy báo cáo Vũ Văn Thành đã trải qua tuyến 5, bố cục mê cung tổng cộng có 15 tuyến, thế nghĩa là Vũ Văn Thành chỉ cần qua 5 tuyến là có thể đi ra ngoài, thời gian mới mất 45p.

Đinh Đinh Đàng lượn qua lượn lại, Đinh Tứ Khuê cũng nổi nóng, ông đã thất bại.

“Lão gia, làm thế nào? Bọn họ sắp ra ngoài, con không thể nghe theo, Vũ Văn Thành nhất định phải là của con đây. Trừ anh ấy ra, con sẽ không lấy người thứ hai. Anh ấy mà chạy mất, con sẽ không bỏ qua cho người.” Đinh Đinh Đàng giận dữ la ầm lên.

Lại có báo động đã trải qua tuyến 4.

Đinh Tứ Khuê nổi nóng đứng dậy, đến bên hệ thống báo cáo, trăm mối không có lời giải.

“Yên Nhiên, con có tiết lộ bí mật mê cung cho Vũ Văn Thành không?” Đinh Tứ Khuê cau chặt chân mày hỏi.

Đinh Đinh Đàng liếc Đinh Tứ Khuê một cái “So với người, con còn hi vọng anh ta không thể ra ngoài hơn, làm sao có thể cho anh ấy biết, chỉ có điều tài liệu nói rõ, thành tích học tập của Vũ Văn Thành luôn đứng đầu, năng lực rất mạnh, học giỏi, võ công giỏi, gia thế tốt, diện mạo tốt” Đinh Đinh Đàng càng nói càng dễ nổi nóng “Con mặc kệ đó..., con không thể để anh ấy đi cùng Diệp Hân Đồng được”

Đinh Đinh Đàng nói xong quay người đi ra.

“Con đi đâu vậy?” Đinh Tứ Khuê quay ra hỏi Đinh Đinh Đàng.

“Người đánh cuộc với bọn họ chứ không phải là con, con đi bắt bọn họ về” Đinh Đinh Đàng nói rành mạch.

Lúc này hệ thống lại báo động đã trải qua tuyến 3.

“Kỳ tài, kỳ tài” Đinh Tứ Khuê không buồn bực, ngược lại nở một nụ cười nhạt. Ánh mắt lóe lên một tia giao hoạt.

(Từ đầu tới giờ mới thấy Vũ Văn Thành có một thứ đặc biệt...)

“Diệp Hân Đồng, Vũ Văn Thành, Tiểu Mạn, Mặc Tử Hiên, Lý trí vương, Kim Thụy Tường, ha ha, xem rat a phải thiết kế một kế hoạch nhắm vào bọn họ mới được, chuyện này càng ngày càng trở nên thú vị, lão già khom, ông đã về rồi cũng nên lộ diện đi.” Đinh Tứ Khuê cười lấy điện thoại ra gọi ột người có biệt hiệu là Hắc Hùng.

“Truyền tin tức ra ngoài, nói Đinh Tứ Khuê đã trở về nước”

“Vâng, lão gia”

Hệ thống báo đã qua tuyến 2.

Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng tiếp tục bình tĩnh lái xe, chỉ cần có thể tiếp tục đi qua, chắc chắn đó là con đường chính xác.

Rốt cuộc trong vòng một giờ, Vũ Văn Thành thuận lợi cho xe đi ra, nhưng trước mắt lại là một vấn đề khó khăn mà ông trời cho bọn họ.

Ngay bên ngoài rừng mê cung là 5 chiếc xe, là bạn hay là thù căn bản còn chưa rõ.

Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng cảnh giác nhìn về phía trước.

“Sếp, làm thế nào?” Diệp Hân Đồng hỏi.

“Địch không động, chúng ta cũng không động, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.” Vũ Văn Thành vẫn sắc bén nhìn mấy chiếc xe trước mặt.

Kỳ lạ là không có ai trong xe bước xuống.

Rốt cuộc, 5 phút sau, một người bước ra từ chiếc màu bạc chính diện, đi từ từ về phía họ, hần đi rất chậm, rất cảnh giác.

Lúc cách bọn họ chừng 2m, những người ở các xe khác lục tục kéo xuống, bọn họ cảnh giác nhìn, giống như một bầy gói, đang dò xét thực lực của đối phương.

Kể đến gần 2m cũng không tiến lên thêm.

Vũ Văn Thành quay cửa xe xuống.

Dáng vẻ người kia thoát nhìn rất hòa khí.

“Tôi là người của Mặc thiếu, xin Diệp tiểu thư đi theo chúng tôi, chúng tôi sẽ bảo vệ sự an toàn cho tiểu thư”

Người nọ vừa nói ra khỏi miệng cũng không hóa giải được thế cục, ngược lại càng căng thẳng hơn, những người khác cũng từ từ đi về phía trước, Diệp Hân Đồng có thể thấy trên mặt người kia đổ mồ hôi.

“Chồn chúc té gà” (Hình như là cả lũ chồn chen chúc vào đe dọa một con gà :D). Vũ Văn Thành khinh thường nói.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành, không nói gì, thấy những người kia từ từ đến gần, tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bất kỳ lúc nào cũng có thể bùng phát không thể kiểm soát.

Đinh Đinh Đang mang theo bốn người lái xe gần máy đi từ trong rừng mê cung đi ra, vừa đến bên cạnh xe Diệp Hân Đồng, Đinh Đinh Đang phóng khoáng nhảy xuống xe.

Cô bày ra khuôn mặt tươi cười, bất cần đời, tính tình có phần giống Mặc Tử Hiên.

“Đều tới sao?” Đinh Đinh Đang quan sát phía trước, chỉ tay từng người.

“Người của Kim Thụy Tường, Lý trí vương, Mặc Tử Hiên, hai người phía sau tôi vẫn chưa biết là người của ai. Nếu đoán không sai, anh là người phía Mỹ, còn anh, có phải là người bên Tiểu Mạn phải tới không?”

Tiểu Mạn? Người này có biểu hiện quái dị, từ đôi mắt ẩn sự xa lạ, xem ra hẳn có vẻ không biết Tiểu Mạn.

“Tôi đoán sai rồi. Vậy anh không phải là bác Mặc phải tới chứ?” Đinh Đinh Đang tiếp tục suy đoán, nhưng thực tế có thể đoán được từ vẻ mặt xa lạ của hắn.

Sự xuất hiện của hắn khiến những người khác chú ý.

“Cũng không phải sao? Được rồi, có lẽ anh chỉ là một người đi đường mà thôi, tôi cho phép anh đi” Đinh Đinh Đang làm vẻ mặt nghịch ngợm.

Bị cho là đội ngũ của Tiểu Mạn, hai người nhìn nhau một cái, chuyện tức cười xuất hiện, bọn họ tự nhiên quay người lái xe đi thật.

Đinh Đinh Đang che miệng cười, cô nhìn 8 người trước mặt cùng 4 người trong xe “Các người cướp người trên địa bàn của tôi, thật là to gan, hôm nay cục diện thế này, ai cũng không lấy được người, ha ha ha, một mê cung khiến cho những người này từ bóng tối look mặt, các người chọn đi, hoặc loạn đả hoặc từng người ngoan ngoãn rời đi.” Đinh Đinh Đang nghi ngờ nói.

Như thế tất cả bọn họ đều nằm trong lòng bàn tay cô.

Tất cả đều nhìn nhau, đều suy tính, trong xe đã có người gọi điện chờ chỉ thị.

206. Chương 206: Dẫn Bóng Chạy

Đinh Đinh Đang che miệng cười, nhưng khi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Vũ Văn Thành đang canh chừng mình, trong lòng cô lại cảm thấy đau thương, cô quay mặt đi chỗ khác, hô lên với những người kia “Các người đã nghĩ kỹ chưa?”

Ba chiếc xe chọn rời đi, chỉ có xe của Mặc Tử Hiên ở lại.

“Anh còn chưa đi sao?” Ánh mắt Đinh Đinh Đang nhìn thẳng vào Diệp Hân Đồng.

“Thiếu gia nói nhất định phải mang Diệp tiểu thư về, cho nên tôi đành phải đắc tội” Người của Mặc Tử Hiên phái tới nói.

Đinh Đinh Đương nở khuôn mặt tươi cười, nhìn Diệp Hân Đồng.

Trong lòng Diệp Hân Đồng có chút buồn bực, cô cảm thấy rất hỗn loạn, tất cả chỉ chờ kết quả giám định DNA ngày mai, hơn nữa, cô cũng cần xác định lại thân phận với người phụ nữ đã thay đổi bộ mặt kia, nếu cô thực sự là con gái của Đại Quân ngày ấy, Lý trí vương có phải là kẻ thù giết cha cô không, cô muốn hiểu rõ, nếu không, trong lòng sẽ không yên.

Đinh Đinh Đương nhìn Diệp Hân Đồng không có phản ứng gì “Vậy thì chỉ có thể đánh, nhưng các người chỉ có 4, có thể đánh được 5 người chúng tôi không? Hơn nữa, những người vừa đi lúc này cũng không đi đơn giản như vậy đâu, có lẽ đang núp ở chỗ hẻo lánh nào đó, chờ chúng ta trâu bò đánh nhau. Nói cách khác, anh đừng hi vọng sẽ mang được họ đi”

Vào giờ phút này, điện thoại của Đinh Đinh Đương đổ chuông, cô nhìn thấy lão nhân gọi tới, nhấn nút nghe, sau khi nghe xong, sắc mặt cô có chút khác thường.

“Lão nhân, người chắc chắn chứ?”

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành đều nhìn về phía Đinh Đinh Đương, Đinh Tứ Khuê quyết định thế nào mà cô ta lại kinh ngạc như vậy?

“Được rồi” Đinh Đinh Đương cúp điện thoại, quay lại nói với người của Mặc Tử Hiên: “Đừng từ chối, thay vì để bọn họ rơi vào tay Kim Thụy Tường hay Lý trí vương, nơi này của tôi là an toàn nhất, anh có thể xin phép lại Mặc Tử Hiên, nếu hần đồng ý, tối nay ôi sẽ tiếp hần đến nhà tôi tụ tập vui vẻ một chút.”

Người này nghĩ ngợi một lúc, xoay người đi gọi điện thoại.

Đinh Đinh Đương đặt tay lên cửa xe Vũ Văn Thành.

“Thế nào? Hai vị, bên ngoài rất nguy hiểm, Diệp Hân Đồng mà rơi vào tay Kim Thụy Tường hoặc Lý trí vương thì chỉ còn đường chết.”

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành nhìn nhau.

Đinh Đinh Đương ghét sự ăn ý của bọn họ.

“Ở đây, chúng tôi có máy bay riêng, muốn rời nước rất dễ dàng” Đinh Đinh Đương tiếp tục nói.

Diệp Hân Đồng lại liếc mắt với Vũ Văn Thành, đặt tay lên taanh, khẽ mỉm cười: “Chúng ta đánh cuộc thắng, bọn họ sẽ không bắt chúng ta làm gì, em muốn bình yên chờ kết quả ngày mai.”

Vũ Văn Thành hiểu ám hiệu của cô, anh gật đầu một cái.

Cuối cùng bọn họ quyết định đi theo Đinh Đinh Đương quay trở lại biệt thự.

Tại một cửa khác của biệt thự, Đinh Tứ Khuê đã đứng nghênh đón sẵn. Ánh mắt ông toát lên sự khâm phục Vũ Văn Thành, bước nhanh về phía anh “Cậu làm như thế nào, trong thời gian ngắn như vậy đã thoát khỏi rừng mê cung?”

Vũ Văn Thành không để ý đến sự nhiệt tình của ông ta, sắc bén nhìn lại “Tôi có thể nói bí quyết cho ông với điều kiện ngày mai ông bí mật đưa chúng tôi sang Hàn Quốc”

“Hàn Quốc?” Đinh Tứ Khuê suy ngẫm “Tại sao muốn sang Hàn Quốc, đó là chỗ nguy hiểm nhất?”

“Chỗ nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, chẳng phải ông cũng sẽ đi theo sao? Cần gì phải hỏi như vậy.” Vũ Văn Thành nói chuyện luôn là không có nhiệt độ.

Đinh Tứ Khuê nghĩ ngợi rất lâu, nhìn Đinh Đinh Đương đang nghi ngờ nhìn ông.

“Lão nhân, con đoán một lúc nữa Mặc Tử Hiên sẽ tới, hỏi qua ý kiến của hần rồi tính, người cảm thấy thế nào?” Đinh Đinh Đương nói.

Đinh Tứ Khuê lại do dự, dường như trong lòng ông đang suy nghĩ tới vấn đề bọn họ suy nghĩ.

“Sắp xếp cho họ mai đi Hàn Quốc, Đinh Đình Đang, con đi cùng” Đinh Tứ Khuê quyết định.

“Còn người thì sao?” Đinh Đình Đang dường như rất quan tâm Đinh Tứ Khuê.

Ông nở nụ cười tự tin “Ta là người mầu chốt nhất, dù thế nào cũng phải sống đến cùng, ta sẽ đánh cuộc một phen”

Vũ Văn Thành nhìn Diệp Hân Đồng, hai người đều cảm thấy phản ứng của Đinh Tứ Khuê không tầm thường.

“Trước mắt, sắp xếp cho chúng tôi một phòng đi, chúng tôi muốn nghỉ ngơi.” Vũ Văn Thành nói với Đinh Tứ Khuê.

“Cậu có thể nói với tôi làm thế nào tìm ra quy tắc được chưa?” Đinh Tứ Khuê rất quan tâm.

Vũ Văn Thành lạnh lùng nhìn ông “Tôi cũng không biết quy tắc thiết kế của ông, chỉ là trí nhớ và khả năng nhận biết phương hướng của tôi khá tốt, tôi chỉ dựa vào trí nhớ của mình”

“Hả?” Đinh Tứ Khuê như bưng tỉnh “Không tách được, tôi đến từng kinh vĩ đều có biến hóa, làm sao trong thời gian ngắn như vậy cậu có thể ra ngoài được, thì ra, căn bản cậu cũng không biết quy tắc.” Đinh Tứ Khuê trong lòng vui mừng, thiết kế của ông quả nhiên không chệ vào đâu được.

Vũ Văn Thành lại lạnh lùng nhìn ông “Kể cả trí nhớ của tôi không tốt, tôi cũng có thể đi ra ngoài, chỉ cần với một cây thước, bởi vì, chiều rộng trên đường đều như nhau, ông đã phí công rồi, còn không bằng một đứa trẻ thông minh, được rồi, tôi đã nói với ông, chúng tôi phải về phòng nghỉ.”

Trong lòng Đinh Tứ Khuê khó chịu như bị cái gì đâm trúng, ông rất hả hê với thiết kế của mình, bây giờ tự nhiên bị nói không bằng một đứa trẻ thông minh, ông bị đả kích lớn.

Đinh Đình Đang che miệng cười, cô rất thích cá tính của Vũ Văn Thành, nhưng khi nhìn ánh mắt Diệp Hân Đồng, nụ cười của cô lập tức biến mất.

“Tôi đưa hai người về phòng. Bữa tối sẽ gọi hai người”

“Không cần” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

Đinh Đình Đang mở một gian phòng, cô đứng ngoài cửa, khoanh tay trước ngực.

Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng đi vào.

“Vũ Văn Thành, tôi có điều muốn nói cho anh” Đinh Đình Đang nói với Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành làm như không nghe thấy, nhìn quanh gian phòng.

“Vũ Văn Thành, tôi đang nói với anh đấy, anh điếc à?” Đinh Đình Đang gào lên.

Vũ Văn Thành lạnh lùng nhìn Đinh Đình Đang một cái “Tôi không có chuyện gì nói với cô, hơn nữa cũng không muốn nói chuyện với cô, bây giờ chúng tôi muốn nghỉ ngơi, mời cô đi ra”

Đinh Đình Đang lườm anh một cái, tức giận bỏ đi.

Vũ Văn Thành đóng cửa, khóa lại, không để ý đến thái độ của Đinh Đình Đang chút nào, lấy điện thoại đi động ra, dò xét từng góc.

“Sếp, anh sao vậy?” Diệp Hân Đồng không hiểu.

Vũ Văn Thành không trả lời, nhưng anh lấy ra một chiếc máy nghe lén dính ở bên trong cái bàn.

“Rốt cuộc Đinh Tứ Khuê muốn làm gì, vì sao muốn nghe trộm chúng ta? Nếu nói ông ta chỉ tới để bảo vệ kho báu, cần gì phải giám sát chúng ta? Chúng ta không có liên quan gì.” Diệp Hân Đồng muốn nổi nóng.

Vũ Văn Thành cũng suy tư.

“Hơn nữa, dường như ông ta biết chuyện gì đó mà chúng ta không biết. Anh có cảm giác...” Vũ Văn Thành nói nửa chừng.

“Cảm giác gì?” Diệp Hân Đồng sốt ruột.

Vũ Văn Thành nhìn vào mắt Diệp Hân Đồng, im lặng rất lâu “Nếu như em thực sự là con gái Đại Quân, em sẽ đi điều tra nguyên nhân cái chết của cha em sao? Em sẽ đến Hàn cung ư?” Vũ Văn Thành nói sang chuyện khác.

Diệp Hân Đồng sững sốt “Em không biết, em chưa nghĩ xa như vậy, hiện tại em chỉ muốn biết em có phải con gái Diệp gia không đã, sau đó sang Hàn Quốc tìm hiểu rõ thân phận của mình, tiếp đó, em cũng chưa biết định làm gì. Đời trước có quá nhiều ân oán, em cũng không truy cứu hết được, em cũng không có năng lực đuổi theo cái ác, kể cả biết Lý trí vương là kẻ thù giết cha thì cũng làm gì. Ông ta cũng chỉ còn sống được nửa năm, em không cần báo thù thì ông ta cũng vào quan tài. Chẳng lẽ em lại đi báo thù Lee Yul không biết gì cả? Về sau con của Lee Yul lại trả thù con em, cứ thế tuần hoàn”

Diệp Hân Đồng cười khổ.

“Em thật rộng lượng” Vũ Văn Thành nhíu chặt mày.

“Không phải em rộng lượng mà em bất lực, đó là số mạng của cha em trong dòng chảy lịch sử, em không muốn vận mạng của họ lại lặp lại ở mình, em chỉ muốn một cuộc sống êm ả, quên đi những đau khổ, chỉ nhớ những điều vui vẻ, khiến cho những người xung quanh cũng bỏ qua phiền não”

Đây chính là Diệp Hân Đồng không tim không phổi, lạc quan, chỉ làm những việc mình có thể làm, chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện xa vời không với tới, xác định rõ thân phận của mình, những việc mình phải làm.

Vũ Văn Thành dịu dàng cười “Lúc bác trai qua đời, anh chính là bị tính tình này cùng sự cởi mở của em hấp dẫn mạnh, anh sẽ vẫn cùng đi với em, cảm nhận sự vui vẻ của em, chia sẻ nỗi buồn với em, lắng nghe em oán trách.” Vũ Văn Thành ôm lấy vai Diệp Hân Đồng.

Trong lòng Diệp Hân Đồng có chút đau đớn. Cho tới bây giờ, vô như ngồi trên chiếc thuyền chìm, không còn đường lui, chính mình buộc mình phải quên Mặc Tử Hiên, cô phải làm thế.

Tim vẫn rất đau.

Diệp Hân Đồng tựa vào ngực Vũ Văn Thành, cảm nhận được nhiệt độ và nhịp tim của anh.

“Cộc cộc cộc” Có người gõ cửa.

Tiếng gõ cửa cũng tới nhanh thật.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành một cái.

“Có chuyện gì?” Vũ Văn Thành lạnh lùng hỏi.

Không có tiếng trả lời, tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên.

“Chúng tôi cần nghỉ ngơi, không tiếp” Vũ Văn Thành lại lạnh lùng nói.

Bên ngoài vẫn không đáp lại, tiếp tục gõ cửa như không hề có ý định từ bỏ.

Diệp Hân Đồng nhíu mày “Binh đến tướng gõ, nước đến đất cản, mình cứ xem họ rốt cuộc muốn làm gì”

Diệp Hân Đồng nói xong đi mở cửa.

Mặc Tử Hiên đứng bên ngoài, mắt đỏ bừng, tức giận, khổ sở, lạnh lùng, khiến người ta phát sợ.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc, lần đầu tiên thấy râu ria mọc trên mặt anh, trong lòng không hiểu vì sao rất khổ sở.

Phản ứng đầu tiên, cô lùi lại một bước, đóng cửa.

Mặc Tử Hiên nhanh chóng đưa ngón tay vào, trong giây phút đó, lòng Diệp Hân Đồng mềm nhũn, không thể ra tay.

Vũ Văn Thành nhanh chóng đi đến, kéo Diệp Hân Đồng ra sau lưng như muốn bảo vệ.

Đinh Đinh Đang từ từ xuất hiện, trên mặt mang theo nụ cười kỳ quái như muốn đến xem náo nhiệt.

“Trong bụng giữ lại con của anh, em có thể đi đâu, kể cả chân trời góc biển, anh cũng đều tìm ra” Mặc Tử Hiên nghiêm túc nói, nỗi khổ sở, tuyệt vọng, mất mát tức giận vào giờ khắc này trở thành một lời thề vĩnh viễn.

207. Chương 207: Anh Muốn Biết Em Đi Đâu Có Được Không

Vũ Văn Thành thật muốn làm cho Mặc Tử Hiên biến mất khỏi cuộc sống của mình, làm sao Mặc Tử Hiên cứ như con gián đánh mãi không chết khiến người ta phát ghét.

Diệp Hân Đồng từ sau lưng Vũ Văn Thành đi ra.

“Xin lỗi, đứa bé là của Vũ Văn Thành, tôi sợ anh làm tổn thương tôi, nên mới lừa gạt anh” Diệp Hân Đồng thản nhiên nói.

Mặc Tử Hiên không chống đỡ nổi thân thể, lùi về sau tựa lên cửa “Anh không tin”

“Tôi lấy con mình ra để thề, trước đó tôi chỉ chơi đùa một chút với anh, bây giờ chơi chán rồi, anh chắc cũng vậy, nếu anh vẫn thích tôi, là tôi có lỗi, nếu không phải, mọi người huề nhau, bởi vì tôi cũng chưa từng yêu anh” Tại sao lúc nói những lời này, trong lòng Diệp Hân Đồng muốn khóc.

Sắc mặt Đinh Đình Đang cũng chẳng tốt gì, cô không ngờ Diệp Hân Đồng nói đi nói lại lại có thể tuyệt tình như vậy.

Mặc Tử Hiên lúc đầu nhìn rất đau khổ, nhưng đột nhiên anh bật cười, vẫn cái nụ cười điên đảo chúng sinh đó “Là trời cao báo ứng sự đào hoa của tôi sao? Khó mà tin nổi bị người khác lừa bịp, Diệp Hân Đồng, cô khá lắm, thật sự rất khá.” Mặc Tử Hiên quay đi.

Khoảnh khắc anh quay đi, trong lòng Diệp Hân Đồng thật đau đớn. Hắn thực sự yêu cô sao? Cô có thể tin tưởng hắn sao? Hay hắn chỉ đùa giỡn vờ tha để bắt.

Diệp Hân Đồng kích động muốn gọi anh lại, đột nhiên Vũ Văn Thành nắm lấy tay cô.

“Đi đâu chứ? Cùng ở lại ăn một bữa cơm” Đinh Đình Đang ngăn Mặc Tử Hiên nói.

Mặc Tử Hiên sửng sốt, ngay sau đó, anh tiếp tục đi con đường của mình. Chỉ có điều mỗi bước xem ra vô cùng nặng nề.

“Mặc Tử Hiên, mới như vậy đã nhận thua, không giống với cá tính của anh” Đinh Đình Đang kêu lên ở sau Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên tiếp tục bước đi.

Đột nhiên Đinh Tứ Khuê xuất hiện trước mặt anh, ông ta nhìn Mặc Tử Hiên từ trên xuống dưới “Quả nhiên giống với Mặc Ngôn Thông năm đó, đẹp trai phong độ, phong lưu phóng khoáng.”

“Ông là ai?” Mặc Tử Hiên tùy ý hỏi Đinh Tứ Khuê, bây giờ cõi lòng anh đang tan nát thành từng mảnh, anh muốn tìm một chỗ trốn để liếm láp vết thương.

“Chẳng phải cậu đang dốc sức tìm tôi sao? Đinh Tứ Khuê” Đinh Tứ Khuê cười hì hì.

Mặc Tử Hiên nghi ngờ nhìn Đinh Tứ Khuê “Chẳng phải ông luôn lẩn tránh rất bí ẩn sao? Lần này mời tôi đến vì mục đích gì? Chẳng lẽ ông không biết tôi cũng cần máu của ông sao?”

Đinh Tứ Khuê vẫy vẫy tay, thuộc hạ của ông mang đến một ống tiêm, Đinh Tứ Khuê lấy máu ngay trước mặt anh.

“Ở lại ăn cơm tối, cái này sẽ là của cậu” Đinh Tứ Khuê bình tĩnh nói.

“Tôi làm sao biết được ông có thật sự là Đinh Tứ Khuê hay không, nếu ông là giả, máu của ông sẽ làm nổ kho báu, tôi chết không còn nghi ngờ.” Mặc Tử Hiên cảnh giác.

Đinh Tứ Khuê chỉ cười không nói “Ba cậu giỏi phân tích, cậu nhóc đầu óc cũng không tồi. Máu đây, tin hay không là tùy cậu”

Mặc Tử Hiên nhìn máu, nhắm mắt lại.

“Bây giờ quanh cậu tám mặt thù địch, muốn trốn thoát, tôi có thể giúp cậu, chỉ cần cậu nghe tôi” Đinh Tứ Khuê nói tiếp.

Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành vẫn đứng tại cửa, với trực giác của cảnh sát, họ cảm thấy Đinh Tứ Khuê không hề đơn giản.

Đinh Tứ Khuê nhìn hai người bọn họ.

“Các người cũng cùng tôi đi ăn một bữa cơm đi”

Vũ Văn Thành dắt tay Diệp Hân Đồng đi ra, Mặc Tử Hiên cố gắng để mình không nhìn đến Diệp Hân Đồng.

Đinh Tứ Khuê là trưởng bối, ông bảo mọi người ngồi xuống.

Không khí quanh bàn cơm rất lúng túng, không ai nói gì, Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng đều cúi đầu, không ai nhìn ai.

“Hôm nay thật là vui vẻ, đời sau của Diệp Thiếu Hoa, đời sau của Mặc Ngôn Thông và cả lão già khom tôi đây có thể ngồi cùng bàn, đây là mơ ước chung của cả 3 chúng ta, muốn một ngày đoàn tụ, nhưng vì anh Thiếu Hoa ra đi đã không còn thực hiện được nữa. Nhiều năm qua tôi chỉ có hai tâm nguyện, một là tìm ra hung thủ giết anh Thiếu Hoa, hai là tìm ra Tiểu Mạn, những thứ khác đối với tôi chỉ là nhất thời, không muốn so đo. Mặc Tử Hiên, kho báu rất quan trọng với cậu sao?” Đinh Đình Đang nhìn Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên ngẩng đầu, thấy Vũ Văn Thành nắm chặt tay Diệp Hân Đồng, lòng đau đớn quay về phía Đinh Đình Đang, cười cười tà mị: “Kho báu này gián tiếp liên quan đến sự sống chết vinh nhục của nhiều người, đối với tôi mà nói dĩ nhiên là quan trọng.”

“Diệp Hân Đồng, nguyện vọng của con là gì?”

Diệp Hân Đồng cũng ngẩng đầu, trực tiếp bỏ qua ánh mắt chăm chú của Mặc Tử Hiên “Tôi không muốn so đo những thị phi ân oán của đời trước để lại, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống vui vẻ bình thường”

“Cho nên, ta giao máu này cho con” Đinh Tứ Khuê đưa ống máu đến trước mặt Mặc Tử Hiên, sau đó quay sang Diệp Hân Đồng “Ngày mai, ta đưa con đến nơi nào con muốn đi. Đây là bữa tối cuối cùng, từ ngày mai mỗi người ai đi đường nấy.”

Nói xong, Đinh Tứ Khuê lại chuyển sang Mặc Tử Hiên, cười híp mắt “Nếu cậu hoài nghi máu này, ngày mai tôi có thể đi với cậu một chuyến”

“KHông phải, chẳng qua cảm thấy chuyện quá đột ngột” Nghe được từ nay về sau không còn thấy Diệp Hân Đồng, trong lòng Mặc Tử Hiên vô cùng đau đớn, thậm chí không còn suy nghĩ được gì, anh chuyển ánh mắt sang Diệp Hân Đồng “Thật sự muốn rời khỏi đây ư? Lấy được kho báu xong anh sẽ đi, trả lại không gian cho em, để em được tự do, không muốn xa cách, xin em hãy để cho anh biết là em vẫn sống tốt”

Mặc Tử Hiên nói như cầu khẩn với Diệp Hân Đồng.

Cô không muốn khóc, thật không muốn khóc, nước mắt lại chảy xuống, nhìn về phía Mặc Tử Hiên: “ Tôi tới đâu cũng sẽ sống thật tốt”

“Đừng đi, anh sẽ không làm phiền anh, đừng biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của anh, điều này cũng không được sao?”

Bộ dạng Mặc Tử Hiên trông rất khổ sở.

Diệp Hân Đồng cảm thấy thật đau, bọn họ yêu nhau sao? Nếu yêu nhau, tại sao phải chịu ly biệt, máu chốt là họ cũng không yêu nhau.

“Không cần...” Giả bộ. Diệp Hân Đồng vừa nói được hai chữ đã bị Vũ Văn Thành cướp lời.

Vũ Văn Thành sắc bén, chán ghét nhìn Mặc Tử Hiên.

“Đừng giả bộ, đừng dây dưa dài dòng, không nể tình anh sẽ chết sao? Anh nói vậy là có ý gì? Rằng anh rất thích Hân Đồng? Anh có thể cưới cô ấy không? Để cô ấy làm hoàng hậu ư? Có thể không khiến cô ấy lo

lắng vì bị bắt cá hai tay? Không để cô ấy lo lắng bên cạnh anh sẽ có những người phụ nữ ưu tú khác? Anh không làm được, nhưng tôi làm được. Anh có rất nhiều thứ có thể hấp dẫn, Hân Đồng đối với anh mà nói, sẽ chỉ là quá khứ trôi qua rất nhanh, chúng tôi muốn im lặng ra đi, không muốn bị quấy rầy, hi vọng Điện hạ hãy ủng hộ.”

Diệp Hân Đồng liếc nhìn Vũ Văn Thành, Vũ Văn Thành nói rất đúng, thôi, cô không cần suy nghĩ nữa, chỉ là đi qua một đoạn tình yêu, không có gì, sẽ nhanh chóng trôi qua, Vũ Văn Thành tốt như vậy, cô sẽ nhanh chóng quên Mặc Tử Hiên.

“Được, tôi chúc phúc cho hai người” Mặc Tử Hiên nói xong đứng lên, cầm theo ống máu.

Đinh Đinh Đang cũng không thoải mái trong lòng, cô cũng đứng lên theo Mặc Tử Hiên đi ra.

“Đinh Đinh Đang” Đinh Tứ Khuê gọi.

“Mặc Tử Hiên không biết đường đi ra, con đưa anh ta đi.” Giọng Đinh Đinh Đang nghèn nghẹn.

Đinh Tứ Khuê thở dài “Hi vọng hai con tình vũng hơn vàng, vui vẻ hơn bất kỳ ai, bởi vì hai người đi đồng thời làm tổn thương hai người khác.”

“Hân sẽ không thương tâm, diễn trò đến giờ cũng nên kết thúc rồi.” Diệp Hân Đồng đứng lên, xoay người về phòng mình.

Vũ Văn Thành đi theo.

Đinh Tứ Khuê nhìn một bàn thức ăn, căn bản chưa động tới.

“Tiểu mạn, em có thể hiểu rõ những tình cảm này không?” Đinh Tứ Khuê suy ngẫm.

Đinh Đinh Đang đi tới cửa, thấy Mặc Tử Hiên gục trên tay lái, dáng vẻ trông rất chán chường.

Cô mở cửa xe, Mặc Tử Hiên ngẩng đầu lên, sâu trong đôi mắt hơi ướt át, anh lúng túng lau đi.

“Có chuyện gì không?”

Đinh Đinh Đang sững sốt, bấu môi “Tại sao các người đều thích Diệp Hân Đồng?”

“Cô cả nghĩ rồi, tôi chỉ mệt mỏi quá, muốn nằm một chút” Mặc Tử Hiên phủ nhận.

“Đi thôi, tôi đưa anh ra ngoài” Đinh Đinh Đang cũng mất hứng.

Mặc Tử Hiên nhìn biệt thự, đột nhiên như nghĩ đến điều gì hỏi “Các người đưa Hân Đồng đi, vậy thì các người sẽ biết cô ấy đi đâu?”

Đinh Đinh Đang hồ nghi nhìn Mặc Tử Hiên “ Anh đang nghĩ gì, cô ấy cự tuyệt như vậy, anh thực sự bị knockout rồi.”

“Tôi chỉ muốn biết cô ấy ở đâu, sống có tốt không thôi” Mặc Tử Hiên thương cảm nói, khởi động xe, tâm trạng rất tồi tệ.

Đinh Đinh Đang dường như bị Mặc Tử Hiên làm cho cảm động, ánh mắt lưu chuyển “Anh thực sự tin đứa bé trong bụng Diệp Hân Đồng là của Vũ Văn Thành sao? Tôi đã nói với anh, có một lần bọn họ ở cùng phòng nhưng không xảy ra chuyện đó, tôi vẫn không tin đó là con của Vũ Văn Thành.”

Mặc Tử Hiên nhíu mày “Tôi cũng nghĩ không biết rốt cuộc đứa bé là con ai, cho nên, tôi mới muốn biết cô ấy ở đâu, nếu đứa bé thực sự là con tôi, tôi sẽ giữ họ bên tôi cả đời, nhưng ngộ nhỡ đó là con Vũ Văn Thành thật thì sao? Tôi không thể chấp nhận kết quả này.” Mặc Tử Hiên cảm thấy quá phiền não rồi “Cho nên, xin cô hãy nói cho tôi biết các người định đưa cô ấy đi đâu?”

Đinh Đinh Đang cúi đầu suy tính.

“Tôi biết rồi, đến lúc đó hãy hay, thân phận của cô ấy tạm thời không thể được tự do” Đinh Đinh Đang nói xong thấy ánh mắt hồ nghi của Mặc Tử Hiên “Dù sao tôi biết rõ là được, anh và Diệp Hân Đồng tốt đẹp, tôi mới có thể ở bên cạnh Vũ Văn Thành, sau này tôi sẽ nói cho anh biết”

Mặc Tử Hiên lộ ra khuôn mặt tươi cười “Cảm ơn cô”

Đinh Đinh Đang khoát khoát tay “Không cần cảm ơn, chị đang phiền não đây” Đinh Đinh Đang thả ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

“Rẽ trái... rẽ phải... rẽ phải...” Đinh Đinh Đang chỉ huy.

Sáng sớm ra, Vũ Văn Thành và Diệp Hân Đồng cùng chờ điện thoại của Vũ Văn Thành, trong lòng đều căng thẳng.

Khi có kết quả giám định, rốt cuộc cô có phải là con gái Diệp Thiếu Hoa hay không hôm nay sẽ rõ, nếu cô thực sự không phải, Mặc Tử Hiên cầm máu của cô đi, đồng nghĩa với tự tìm đến cái chết.

Diệp Hân Đồng nhớ đến lời tỏ tình của Mặc Tử Hiên, sự phản bội của hắn, từng vẻ mặt, trong lòng vô cùng khó chịu.

208. Chương 208: Anh Cũng Nên Biết Đến Sự Đau Khổ Của Em.

Điện thoại của Vũ Văn Thành vang lên.

Từng dây thần kinh của Diệp Hân Đồng đều bị treo ngược, vô cùng mâu thuẫn đợi chờ đáp án.

“Được, ừ, được rồi” Sắc mặt Vũ Văn Thành rất nghiêm túc, Diệp Hân Đồng không sao phán đoán được.

“Kết quả giám định thế nào?” Diệp Hân Đồng cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng lời nói ra tự nhiên có phần run rẩy.

Vũ Văn Thành do dự một lúc. Diệp Hân Đồng chờ đợi, nắm chặt quả đấm, không chế bản thân mình khỏi run rẩy vì căng thẳng.

“Em thực sự không phải là con gái của dì, Đinh Đinh Đang mới phù hợp, nói cách khác, cô ấy chính là con gái ruột của dì, còn em thì không” Vũ Văn Thành cảm nhận được sự bàng hoàng của Diệp Hân Đồng “Vậy bây giờ chúng ta đi Hàn Quốc”

Diệp Hân Đồng sững sờ một lúc lâu, cô không phải là con gái Diệp Thiếu Hoa, điều này có nghĩa là hôm nay Mặc Tử Hiên đi tìm kho báu, không còn nghi ngờ gì sẽ phải chết.

“Hân Đồng, Hân Đồng” Vũ Văn Thành gọi nhiều lần mới thấy cô có phản ứng.

“À, vâng” Diệp Hân Đồng trả lời đại.

“Em còn muốn làm gì nữa không?” Vũ Văn Thành hỏi.

Đầu óc Diệp Hân Đồng trống rỗng “Em...”

“Có cần nói với dì Diệp một tiếng không, lần này, tới Hàn Quốc xác nhận xong chúng ta sẽ đi Pháp luôn” Vũ Văn Thành đề nghị.

“À, đúng rồi, em muốn để lại ẹ ít tiền, chưa biết lúc nào mới trở về. Bà không có khoản tiết kiệm nào, nếu đột nhiên có chuyện gì, em lại không có bên cạnh.” Diệp Hân Đồng cảm thấy sợ hãi, nhiều lời không nói được mạch lạc.

“Muốn bao nhiêu? Anh sẽ chuyển qua cho dì?” Vũ Văn Thành nói.

“Không cần, em có một ít tiền trong ngân hàng” Diệp Hân Đồng quay người, mở máy vi tính ra, tâm tư lại không thể tập trung.

Nhìn số dư tài khoản, Diệp Hân Đồng sững sờ, tại sao lại có nhiều tiền như vậy. Ngẫm nghĩ lại, Mặc Tử Hiên cho cô một khách sạn, số tài khoản này được lưu lại từ đầu.

Diệp Hân Đồng chính đốn lại những suy nghĩ lộn xộn của mình, cô sợ bị Mặc Tử Hiên phản bội, nhưng trong lòng lại tự hỏi, Mặc Tử Hiên trừ việc lừa gạt cô, cũng đối xử với cô không tệ, cô có thể thấy chết mà không cứu sao?

Vũ Văn Thành đứng sau lưng Diệp Hân Đồng, anh cảm thấy cô đang do dự.

“Chúng ta chỉ cần sống một cuộc sống vui vẻ là được rồi, rất nhiều chuyện chỉ là nhất thời, chúng ta không thể ngăn cản.” Vũ Văn Thành đột nhiên nói khiến Diệp Hân Đồng giật mình.

“Vâng” Diệp Hân Đồng trả lời lung tung.

“Cộc cộc cộc” Đinh Đinh Đang tự mình mở cửa “Vũ Văn Thành, cha tôi bảo anh đi”

“Tôi không đi, sắp xếp cho chúng tôi đi chưa?” Vũ Văn Thành lạnh lùng nói.

“Chẳng phải bây giờ đang bảo anh đi sao?” Hôm nay Đinh Đinh Đang rất xung với anh.

Vũ Văn Thành nhìn sang Đinh Đinh Đang, nói với Diệp Hân Đồng “Chờ anh, một lúc nữa chúng ta đi”

Đinh Đinh Đang nhìn chằm chằm Vũ Văn Thành, nhìn anh rời đi, xoay người đi vào phòng.

“Hôm nay Mặc Tử Hiên sẽ chết, có phải trong lòng cô rất thoải mái không?” Đinh Đinh Đang châm chọc.

“Có bác Đinh ở đó, những cái bẫy này đều là thiết kế của ông ấy, nếu ông cùng đi, tôi tin là Mặc Tử Hiên sẽ không sao.” Diệp Hân Đồng không hề cử động.

“Trách nhiệm của ba tôi là bảo vệ kho báu, Mặc Tử Hiên muốn có kho báu, cô cảm thấy ông ấy sẽ cho hấn sao? Ông chẳng qua là giăng một cái lưới khiến Mặc Tử Hiên chui đầu vào, tôi e là Mặc Tử Hiên sẽ không còn thấy được mặt trời ngày mai đâu.” Chỉ sợ Đinh Đinh Đang nói lung tung, nhưng nét mặt của cô có vẻ không giống đang nói dối, lòng Diệp Hân Đồng hoảng sợ.

“Tại sao cô nói với tôi những điều này, chẳng phải cô nên về phe Đinh Tứ Khuê sao?” Diệp Hân Đồng tâm phiền ý loạn quay đi, trong đầu đều là hình ảnh Mặc Tử Hiên rơi vào khốn cảnh, cô lại nhớ tới lúc cùng anh lạc trong mê cung của Kim Thụy Tường, rốt cuộc Mặc Tử Hiên đối với cô là tâm tình gì?

“Bởi vì không muốn cô và Vũ Văn Thành bỏ đi, cho nên, tôi cho cô biết sự thật. Cô biết rõ cô không phải là con gái Diệp Thiếu Hoa, nếu Mặc Tử Hiên dùng máu của cô, bùm, hấn sẽ tan xương nát thịt” Đinh Đinh Đang tiếp tục hù dọa.

“Vậy tại sao cô không đi cứu anh ta?” Diệp Hân Đồng muốn nổi nóng quay lại nhìn Đinh Đinh Đang.

Đinh Đinh Đang bày ra dáng vẻ chẳng sao cả “Tôi vì sao phải đi cứu hấn, hấn đối với tôi chẳng là gì cả, nếu hấn chết tôi cũng chẳng quan tâm, tôi chỉ quan tâm đến Vũ Văn Thành mà thôi”

Diệp Hân Đồng trở nên raatshoots hoảng, cô càng hốt hoảng, Đinh Đinh Đang càng thấy quyết định của mình là đúng.

Rốt cuộc “Cô cho tôi mượn điện thoại di động, tôi gọi điện cho anh ta” Diệp Hân Đồng nóng nảy nói. Bất kể thế nào, cô cũng không muốn Mặc Tử Hiên chết.

“Không có ích lợi gì, bây giờ hấn đã xuống hầm rồi, trong đó điện thoại không có sóng” Đinh Đinh Đang nhìn điện thoại di động “Cô còn một phút để suy nghĩ, sau 1 phút, Vũ Văn Thành sẽ quay lại, đến lúc đó cô muốn đi cũng không được. Nếu bây giờ cô muốn đi tìm Mặc Tử Hiên, tôi sẽ đưa cô đi, nếu cô nhất định không đi, coi như xong, chờ nhắt xác hấn, à không đúng, đến xác hấn cũng chẳng còn.” Đinh Đinh Đang che miệng cười.

Diệp Hân Đồng nhớ tới thời gian đã trải qua bên Mặc Tử Hiên, đặt tay lên bụng.

Động tác này bị Đinh Đinh Đang phát hiện, cô cười có vẻ hả hê “Nếu đứa bé trong bụng cô biết tự tay cô đã giết chết ba nó, nó có thể tha thứ cho cô không?”

Suy nghĩ của Diệp Hân Đồng rất hỗn loạn, cô không biết phải làm sao, đầu óc trống rỗng, không thể giữ nổi thăng bằng.

“À, đúng rồi, nói cho cô biết một chuyện, hôm qua lúc đưa Mặc Tử Hiên đi, tôi thấy anh ta khóc thút thít trong xe, xem ra cô làm hấn bị tổn thương không nhẹ, hấn thật xui xẻo, mang theo tiếc nuối tuyệt vọng mà chết đi, đoán chừng có thành ma cũng không thể nhắm mắt.” (Bố tay em Đinh Đinh Đang, bớm vá như đúng rồi :D)

“Tôi không muốn anh ta chết, cô hãy giúp tôi” Diệp Hân Đồng kích động.

Đình Đình Đang tươi cười, Diệp Hân Đồng đi tìm Mặc Tử Hiên, Vũ Văn Thành cũng sẽ không đi, Vũ Văn Thành bị Diệp Hân Đồng làm tổn thương, cô mới có cơ hội.

Đình Đình Đang vỗ vỗ tay, Ngân Hồ đi ra.

“Trong vòng nửa giờ đưa Diệp Hân Đồng đến biệt thự của Mặc Tử Hiên. Hắn sống hay chết phụ thuộc vào cô đấy” Đình Đình Đang nói.

Diệp Hân Đồng không nghĩ được nhiều như vậy, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, phải nhanh chóng nói cho Mặc Tử Hiên biết máu của cô không thể dùng, Đình Đình Đang chỉ muốn đưa cô đến chỗ của Mặc Tử Hiên, vậy thì cô cũng nên nhanh chóng cứu Mặc Tử Hiên đã, những chuyện khác, chờ cứu được anh xong rồi nói.

Diệp Hân Đồng vừa đi, Vũ Văn Thành liền tức giận vội vã ra ngoài, nhưng trong phòng chỉ còn một mình Đình Đình Đang chờ anh.

“Diệp Hân Đồng đâu? Cô ruột cuộc giở trò quỷ gì, ba cô không có trong phòng, chỉ có mấy tên vợ vãn cô phái đến, rốt cuộc cô đã làm gì Diệp Hân Đồng?” Vũ Văn Thành vừa thấy Đình Đình Đang liền chất vấn.

“Anh cho rằng tôi giữ lại anh dễ dàng sao? Tôi làm rối loạn kế hoạch của lão nhân, lúc ông về không biết sẽ trừng phạt tôi thế nào đây.” Đình Đình Đang ra vẻ đạo lý.

“Cái gì? Rốt cuộc cô đã làm gì?” Giọng Vũ Văn Thành chẳng tốt chút nào.

Đình Đình Đang thương tổn nhìn anh “Thực tế, kho báu vốn đã sớm trở thành một cái hang vô ích rồi, lão nhân đã sớm chuyển nó đi, ông chẳng qua là bạch xà xuất động, muốn tìm ra Mặc Ngôn Thông và Tiểu Mạn mà thôi. Bởi vì, chìa khóa kho báu kia bị Tiểu Mạn lấy mất, chỉ có Tiểu Mạn mới mở được kho báu” Đình Đình Đang sầm nộ nói.

“Cô nói xằng nói bậy gì thế? Tôi không quan tâm bảo tàng gì cả, tôi không có hứng thú với nó, Diệp Hân Đồng rốt cuộc đâu rồi?” Vũ Văn Thành tiến đến gần Đình Đình Đang.

“Tôi sắp xếp cho cô ấy đi cứu Mặc Tử Hiên rồi, từ đây có thể thấy, trong lòng cô ấy luôn chỉ có Mặc Tử Hiên, anh cũng đừng ngu ngốc như thế, quên cô ấy đi”

“Bốp” Vũ Văn Thành giáng một cái tát nặng nề, hơn mười năm nay anh chỉ sống vì Diệp Hân Đồng, thế mà con đàn bà này lại ngang nhiên cướp Diệp Hân Đồng của anh.

Đình Đình Đang không giữ được thăng bằng ngã lăn ra đất, cô không khóc mà quật cường hất cằm lên “Tôi cũng biết rõ mình đã dính vào một chuyện tình ngu xuẩn này, tự nhiên Diệp Hân Đồng xuất hiện, những kẻ núp bóng có thể sẽ không xuất hiện, Tiểu Mạn cũng sẽ không xuất đầu lộ diện, tất cả kế hoạch của Lão nhân sẽ đổ bể, tính mạng ông cũng bị uy hiếp, nhưng tôi vẫn khư khư cố chấp, muốn Diệp Hân Đồng ở bên cạnh Mặc Tử Hiên, lao vào nguy hiểm như vậy, anh cho rằng tôi là vì ai? Nếu không phải vì kẻ hạ lưu như anh, tôi vì sao phải làm đến vậy?”

Tuyến phòng bị của Đình Đình Đang đã suy sụp.

“Cho dù phụ nữ khắp thiên hạ đều chết hết, tôi cũng sẽ không thích cô” Vũ Văn Thành hung tợn nói xong quay đi. (Khổ thân em Đang, thông minh xinh đẹp tài năng tuyệt đỉnh thế mà phải nghe câu nói chối tai này. Haiz).

Đình Đình Đang nhanh chóng ôm lấy chân anh, nũng nịu mang theo cả uất ức “Em là người phụ nữ định mệnh của anh, anh đừng đối xử với em như vậy”

Sắc mặt Vũ Văn Thành lạnh như băng, anh giật mạnh chân, mặc kệ Đình Đình Đang sau lưng như thế nào.

“Vũ Văn Thành, anh sẽ phải hối hận” Đình Đình Đang gào lên.

Vũ Văn Thành chẳng hề bận tâm đi ra cửa.

Mắt Đình Đình Đang lóe lên một tia hung ác, cô vỗ vỗ tay, người GV trong nhà nhanh chóng đóng cửa lại.

Vũ Văn Thành căm ghét nhìn Đình Đình Đang đang bò từ trên đất đứng dậy.

“Anh thật sự không thể yêu em sao?” Đình Đình Đang khổ sở nói.

“Không đời nào yêu cô, trong lòng tôi chỉ có Diệp Hân Đồng, từ mười mấy năm trước cô ấy đã bám rễ này mầm trong lòng tôi” Vũ Văn Thành gần từng chữ, mỗi câu nói của anh đều khiến Đinh Đình Đang đau lòng khôn nguôi.

Nhưng cô nở một nụ cười kiên cường, nụ cười thê lương châm chọc nhưng vẫn đẹp mê hồn.

“Em ở trước mặt anh mà anh coi như không nhìn thấy, anh có biết cảm giác đó thế nào không? Em cũng thích anh hơn mười năm, kể từ khi ba em giao cho anh Hồng sắc Yên Nhiên, em cũng đã chú ý đến anh, trong lòng em anh cũng bám rễ này mầm, so với Diệp Hân Đồng em không hề thua kém.” Cô thổ lộ vô cùng kiêu ngạo.

Vũ Văn Thành căn bản nghe không lọt, anh chỉ muốn nhanh chóng tìm Diệp Hân Đồng. Anh phiền não quay đi, tức giận đến gần hai người hầu giữ cửa.

Đinh Đình Đang bĩu môi, ngẩng mặt lên, nước mắt long lanh.

Cô nhìn Vũ Văn Thành đang ra sức đánh nhau với hai người giữ cửa.

“Vũ Văn Thành, anh khiến em khổ sở, em cũng sẽ khiến anh cảm thấy gấp bội như vậy, em sẽ giúp đỡ Diệp Hân Đồng và Mặc Tử Hiên hết mình, tìm anh có đau không. Em cũng đau lòng như vậy.”

Đinh Đình Đang tiếp tục vỗ tay, từ trong phòng vọt ra hai người, thân thủ của bọn họ rất tốt, Đinh Đình Đang cũng đi lên hỗ trợ, Vũ Văn Thành không thể địch nổi, bị Đinh Đình Đang bắt trói lại.

209. Chương 209: Cảm Giác An Toàn

Rốt cuộc Diệp Hân Đồng cũng chạy đến biệt thự Mặc Tử Hiên.

Ngẫm nghĩ lại, dưới bể phun nước có một bậc thang dẫn xuống phía dưới, trên bậc thang đầy áp người, bên ngoài cũng vậy, mọi người dường như đang chờ đợi khoảnh khắc kho báu lộ diện, thần kinh của họ đều căng lên, vì họ biết mạng của họ cũng có thể mất bất cứ lúc nào.

Diệp Hân Đồng không để ý đến những người khác, phi về phía bậc thang.

Đột nhiên cô bị một đám đông vây quanh.

“Bây giờ là thời điểm đặc biệt, không cho phép bất kỳ ai đi vào” Một người đàn ông nói, lời của ông càng khiến mọi người căng thẳng hơn.

“Tôi muốn vào, nếu không, Mặc Tử Hiên sẽ...” Chết chắc, hai chữ này Diệp Hân Đồng không nói ra, cô không phân biệt được những kẻ đứng đây là bạn hay là thù “Dù sao, tôi cũng muốn đi vào, tôi đi hay ở cũng không gây trở ngại gì cho các người.”

“Trước khi nhìn thấy kho báu, chúng tôi không thể cho cô vào”

“Nếu tôi không đi vào, các người vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy được kho báu.” Diệp Hân Đồng lo lắng nhìn xuống dưới, cô đánh cuộc một lần.

“Không thể đi vào, bảo cô không thể là không thể” Người đàn ông căng thẳng đến phát điên kích động giương súng lục lên.

Động tác của hắn gây ra một phản ứng dây chuyền, mọi người đều giơ súng, nhưng lại không biết phải chỉ vào ai, kết quả gây ra sự hỗn loạn.

Rốt cuộc, những kẻ núp trong bóng tối không thể kiềm chế được nữa, 10 người đi ra cầm súng trong tay, nóng lòng muốn khống chế tình trạng.

Người của Lý trí vương đi tới, bọn họ tạo thành lực lượng cuối cùng của trận đấu.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục màu xanh lá cây đi ra.

“Tôi muốn đi vào” Diệp Hân Đồng quát lên với ông.

Người này cũng không nói chuyện.

Diệp Hân Đồng tự mình chui xuống dưới, một thuộc hạ của Lý trí vương giơ súng lên, người đàn ông trung niên liền giơ tay lên, ngăn cản hắn nổ súng.

“Để cho cô ấy đi, bây giờ cũng sắp thấy kho báu rồi” Ông nói.

Diệp Hân Đồng nhanh chóng lao xuống lòng đất

“Mặc Tử Hiên, Mặc Tử Hiên” Cô lớn tiếng gọi, nhưng chỉ nghe được tiếng của mình dội lại.

Đột nhiên, xuất hiện một thứ giống nghiên mực, phía trên nghiên có rất nhiều ống dẫn máu, máu tràn từ các ống này chảy vào một lỗ nhỏ.

Điều này chứng tỏ Mặc Tử Hiên đã dùng máu của mình mở ra một cánh cửa rồi.

Diệp Hân Đồng quan sát xung quanh, rốt cuộc phát hiện, phía dưới nghiên máu có một cái động, chỉ một người chui lọt.

Diệp Hân Đồng bò vào, càng vào trong càng rộng, bên trong cũng có một cái nghiên máu tương tự, máu cũng đã chảy vào lỗ nhỏ, Diệp Hân Đồng vô cùng vội vã, nhanh chóng chui vào cái động thứ hai.

“Mặc Tử Hiên” Cô vừa sợ vừa gọi.

Rốt cuộc nhìn thấy Mặc Tử Hiên đứng trước nghiên máu, anh đang cầm ống máu định đổ vào trong mạch.

“Mặc Tử Hiên, tôi không phải con gái Diệp Thiếu Hoa, máu này không thể dùng được, chạy mau” Diệp Hân Đồng lo lắng kêu lên.

Mặc Tử Hiên kinh ngạc nhìn về phía Đinh Tứ Khuê, Đinh Tứ Khuê thấy Diệp Hân Đồng cũng kinh hoàng, lập tức chạy ra cửa động, chuẩn bị chạy trốn.

Tất cả mọi người đều chạy ra cửa động, Diệp Hân Đồng chạy ngược lại về phía Mặc Tử Hiên.

“Sao em lại tới đây?” Tâm trạng Mặc Tử Hiên lúc này rất phức tạp, rối rắm hỏi Diệp Hân Đồng.

Trong đầu cô chẳng nghĩ được gì, kích động chạy đến đây chỉ hi vọng Mặc Tử Hiên không chết, nghĩ đến anh có thể chết khiến cô đau đớn đến không thể thở nổi.

Diệp Hân Đồng ổn định lại hô hấp, nhìn khuôn mặt luôn gặp trong mơ của anh, nghiêm túc hỏi “Mặc Tử Hiên, hôm nay, chúng ta đều sẽ chết ở đây, tôi chỉ hỏi anh một câu, rốt cuộc anh yêu tôi là thật hay giả?”

Diệp Hân Đồng không suy xét đến sự sống hay cái chết.

Không một chút suy nghĩ, Mặc Tử Hiên ôm chặt lấy Diệp Hân Đồng “Cái đầu dừa của em rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Anh đã nói rồi, lúc đầu có thể chỉ là vui đùa một chút, nhưng bây giờ anh thật sự yêu em”

Diệp Hân Đồng dựa vào người Mặc Tử Hiên, nước mắt lăn chã rơi, tâm trạng ảo não tự trách.

“Xin lỗi, em nên nói cho anh biết sớm em không phải là con gái Diệp Thiếu Hoa”

Mặc Tử Hiên buông Diệp Hân Đồng ra, hơi kinh ngạc nhìn cô “Nếu em không phải là con gái Diệp Thiếu Hoa, vậy em là ai?”

Ánh mắt Mặc Tử Hiên nhìn về phía nghiên máu, máu đang từ từ chảy về giữa.

“Bây giờ em vẫn còn chưa rõ, chúng ta mau đi thôi” Diệp Hân Đồng kéo tay Mặc Tử Hiên, đáng tiếc cửa động chỉ cho Đinh Tứ Khuê đi ra ngoài sau đó đột ngột chặn lại.

Hai người đều sửng sốt, Mặc Tử Hiên ôm lấy Diệp Hân Đồng, không biết vì sao, trong tình cảnh này, tâm trạng anh rất bình thản.

“Em sợ ư?” Mặc Tử Hiên nhìn nghiên máu bên tường.

“Không sợ, anh đoán xem một lúc nữa sẽ xảy ra cái gì, súng ống cần quét hay bị lửa thiêu chết?” Diệp Hân Đồng tựa vào ngực Mặc Tử Hiên.

“Không biết, máu bỏ vào sau một giờ mới có phản ứng, vì máu trước đều đúng nên tất cả các đường đều thông qua không bị chặn, bây giờ là sai nên các ngã đều bị chặn, có lẽ bây giờ chúng ta chỉ còn sống được nửa giờ.” Mặc Tử Hiên nói hơi bi quan.

“Xin lỗi, lúc trước suy nghĩ của em quá rối loạn, nếu em nói sớm cho anh biết chuyện này, anh sẽ không bị chôn trong đồng đồ nát này, bao nhiêu cố gắng của anh đến giờ đều thành nước chảy, khiến cho anh không đạt được tâm nguyện, đều là lỗi của em.” Diệp Hân Đồng vừa khóc vừa nói, càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với Mặc Tử Hiên, cảm giác tất cả đều do cô hại anh.

Mặc Tử Hiên thở dài một cái.

Trong lòng Diệp Hân Đồng càng thêm khổ sở.

“Nhưng mà, bây giờ anh cảm thấy trong lòng tốt hơn nhiều, thậm chí còn thấy hạnh phúc” Mặc Tử Hiên cười nói với Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên cười dịu dàng với cô “Lúc trước thấy em và Vũ Văn Thành bên nhau làm anh tức muốn chết rồi, sự đau lòng đó so với lúc này còn khó chịu hơn gấp trăm lần, anh cho rằng mình sẽ cô đơn tới già, bây giờ có thể cùng chết bên người mình yêu, cùng chôn ở một chỗ, đây có lẽ là một loại hạnh phúc”

“Lúc này mà anh còn cười được?” Diệp Hân Đồng bĩu môi, nhưng cũng không tức giận, tâm trạng của cô lúc này so với trước cũng dễ chịu hơn nhiều, không còn khổ sở, chỉ có điều thấy Mặc Tử Hiên ra quân chưa thắng trận đã chết, cô cảm thấy rất áy náy.

Mặc Tử Hiên đặt tay lên bụng Diệp Hân Đồng “Đứa bé này thực sự là của Vũ Văn Thành sao? Anh vẫn không thể tin được.”

“Không phải, là của anh” Diệp Hân Đồng hơi ngượng ngùng.

Mặc Tử Hiên dịu dàng cười một tiếng “Anh biết ngay là như thế mà, haiz, không ngờ cả nhà chúng ta lại vui thân ở đây” Mặc Tử Hiên nhạo báng.

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn 3 người Mặc Tử Hiên đưa tới cũng đang kẹt lại “Anh còn dẫn theo cả người giúp việc, chúng ta chết cũng có người hầu hạ, thật là tốt ha”

“Ừ, không ngờ lúc đối mặt với cái chết lại vui vẻ như vậy, anh thực sự là một thánh nhân” Mặc Tử Hiên tự khích lệ bản thân.

“Không biết xấu hổ” Diệp Hân Đồng cùng Mặc Tử Hiên cười đối mặt với cái chết.

Máu từ từ chảy vào trong lỗ nhỏ, đột nhiên phát ra một tia sáng, Mặc Tử Hiên ôm chặt lấy Diệp Hân Đồng, dùng thân thể bảo vệ cô. Giờ phút này, Diệp Hân Đồng cảm thấy thật hạnh phúc, trong lòng cũng không còn đau khổ.

Ba giây sau, vách tường sụp xuống, một bậc thang thông lên phía trên.

Hai người kinh ngạc trái với dự tính.

Mặc Tử Hiên định bước lên bậc thang, Diệp Hân Đồng đột nhiên kéo lại. Không biết vì sao, cô cảm thấy đi lên đó quan hệ giữa họ sẽ lại thay đổi, cô không bỏ được sự dịu dàng ngọt ngào này, sợ là, vừa đi lên, tất cả đều biến mất.

Mặc Tử Hiên dịu dàng đặt tay lên tay cô “Ngoài đi lên, chúng ta không còn lựa chọn nào khác”

Mặc Tử Hiên dắt tay cô, từng bước từng bước đi lên, đến bậc thang cuối cùng là một cánh cửa sắt đã rỉ, Mặc Tử Hiên bắn một phát tung khóa, đá văng cửa, đi ra ngoài.

Trong lòng Diệp Hân Đồng sinh ra một sự khủng hoảng, thật ra cô sợ bậc thang cuối là một cửa ra, trước đó vì lo cho sự an toàn của Mặc Tử Hiên nên vội vã chạy tới, nếu đi ra ngoài, cô phải đối mặt thế nào với Vũ Văn Thành, làm sao đối mặt với thân thể phức tạp của mình. (Cũng may giờ em còn nghĩ được đến Vũ Văn Thành, nếu em chết thì chả một chút may mắn nghĩ đến kẻ si tình vì em mười mấy năm. Haizz...)

Đây là vườn sau biệt thự, thì ra vườn sau có một chỗ như thế này, bọn họ lại không biết, nhưng mà, tại sao dùng sai máu lại ra kết quả như vậy? Kho báu đó biến đâu rồi? Chẳng lẽ họ dùng sai bản đồ kho báu, tìm một kho báu rỗng?

Mặc Tử Hiên muốn dẫn Diệp Hân Đồng đến trước cửa.

Diệp Hân Đồng kéo anh lại.

“Vừa rồi khi em tới, ở cửa có rất nhiều người, bây giờ chúng ta đi ra không phải là lựa chọn hay” Diệp Hân Đồng lo lắng.

Mặc Tử Hiên cười khở “Anh tưởng là phái tới 10 người có thể khống chế được cục diện, thì ra là do người khác làm, nếu thực sự ở đây có kho báu, e rằng bây giờ anh đã chết không có chỗ chôn”

“Đừng tìm kho báu nữa, yên tâm làm một thương nhân không được sao? Nếu anh không đi tranh đoạt ngôi vị đó, cũng sẽ không gặp nguy hiểm” Diệp Hân Đồng khuyên nhủ.

Mặc Tử Hiên nhú mày, không trả lời.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem sao, anh cũng muốn biết rốt cuộc ai sẽ cười đến cùng” Mặc Tử Hiên kéo Diệp Hân Đồng lặng lẽ trốn vào một gian phòng.

Kéo rèm cửa sổ ra, Mặc Tử Hiên nhú mày, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Thì ra là ông ấy”

“Sao vậy?” Diệp Hân Đồng cũng thò đầu ra xem.

Phía dưới rất nhiều người, nhiều bang phái, mỗi khẩu súng chĩa vào đầu một người, thế cục rất hỗn loạn, người mặc quân phục xanh lá cây khống chế cục diện lúc trước bây giờ đã bị một người mặc quần áo đen chĩa súng vào đầu, mà người kia đáng dấp y chang Mặc Tử Hiên, chỉ có điều tuổi tác xem ra lớn hơn.

Diệp Hân Đồng lấy tay bịt miệng.

“Người kia là cha anh sao?” Diệp Hân Đồng thì thào.

“Phải, nhưng người khống chế cục diện thì ra là Đinh Tứ Khuê, gừng càng già càng cay, kho báu có thể đã bị ông ta chuyển đi, không hiểu rốt cuộc ông ta đang chơi trò gì?” Mặc Tử Hiên nhìn chằm chằm phía dưới.

Diệp Hân Đồng lại nhìn xuống dưới, tất cả mọi người không nhúc nhích, chỉ riêng Đinh Tứ Khuê tùy ý đi lại.

Dường như ông ta nói gì đó, rất nhanh, một số người tản đi, Mặc Ngôn Thông cũng hạ súng, người mặc bộ quân phục xanh lá cây cũng rút lui, lại trở về như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc Ngôn Thông dẫn đầu, Đinh Tứ Khuê cũng theo vào biệt thự. Lão Kim ở bên ngoài bố trí cũng bị bắt đi vào nhà.

Diệp Hân Đồng và Mặc Tử Hiên nhìn nhau một cái, họ không biết chuyện gì vừa xảy ra..

“Cộc cộc cộc” Có người gõ cửa phòng bọn họ.

“Đi ra đi, đã thấy các người ở đây” Đinh Tứ Khuê nói.

Mặc Tử Hiên đi ra mở cửa, Đinh Tứ Khuê bước vào, theo sau là Mặc Ngôn Thông.

Bọn họ cùng đi vào, sau đó khóa cửa lại.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ba vẫn còn sống tại sao không đến gặp con? Ba mất tích nhiều năm như vậy rốt cuộc là đi đâu?” Mặc Tử Hiên nổi nóng hỏi Mặc Ngôn Thông.

“Ngồi xuống nói đi, nên nói với họ khi còn tỉnh táo” Đinh Tứ Khuê làm người hòa giải nói xong ngồi vào cái bàn tròn trước mặt.

Mặc Ngôn Thông cũng sang đó ngồi, khuôn mặt tang thương, nhìn qua có thể thấy những năm này ông sống cũng không dễ dàng.

Diệp Hân Đồng kéo Mặc Tử Hiên ngồi xuống.

“Người trước đây giúp con chính là ba phải không? Ba định làm gì?” Mặc Tử Hiên tiếp tục chất vấn.

“Để dàn xếp ổn thỏa, ba chỉ có thể biến mất, cứ tưởng rằng lúc này đã kết thúc, không ngờ lại có người ám sát người bạn Diệp Thiếu Hoa của ta, vì thế, ba lên vào trại lính của Kim Thụy Tường, làm tử sĩ cho hắn, một năm trước, ba trốn ra ngoài, thành lập thế lực của mình, luôn âm thầm quan sát, nếu không phải là phát hiện hắn muốn hại con, ba cũng sẽ không xuất hiện” Mặc Ngôn Thông nói tóm tắt, nhìn về phía Đinh Tứ Khuê “Trời tính không bằng người tính, tôi không ngờ, cậu đã sớm lợi dụng ưu thế thiết kế của mình để dời kho báu đi, thật thiết thời cho tôi vì bảo vệ kho báu, vứt bỏ cả vợ con” Mặc Ngôn Thông mất bình tĩnh chĩa mũi nhọn về phía Đinh Tứ Khuê.

“Aiz, ban đầu tôi gặp khó khăn, tình nguyện hi sinh tất cả, cho nên, bí mật dời đi kho báu, ai ngờ, Tiểu Mạn vì sinh ra một đứa con gái vội vàng chạy mất, một đi không trở lại.” Đinh Tứ Khuê có vẻ thẹn,

“Vậy bây giờ kho báu ở đâu?” Mặc Ngôn Thông hỏi.

“Cậu biết kho báu ở đâu cũng vô ích, thiết kế ban đầu và bây giờ không khác biệt mấy, cần dùng máu của Tiểu Mạn, cả chìa khóa, không có chìa khóa này không thể mở được kho báu, sau khi Tiểu Mạn đi, tôi muốn phòng ngừa cô ta lên cướp kho báu đã gia cố thêm, đáng tiếc, cô ta dường như thực sự biến mất, lần này tôi cho rằng cô ta sẽ xuất hiện, nhưng cuối cùng vẫn không hề. Tôi để Đinh Đình Đương theo dõi Diệp Hân Đồng và Vũ Văn Thành, hi vọng Diệp Hân Đồng có thể biết gì đó, giúp tôi tìm ra Tiểu Mạn, nhưng Đinh Đình Đương không nghe sự chỉ huy của tôi lại thả Diệp Hân Đồng ra ngoài tìm Mặc Tử Hiên, bây giờ tôi đang trong một mớ hỗn độn.” Đinh Tứ Khuê giải thích.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng kinh ngạc hỏi “Vậy ý ông Hân Đồng là con của ông và bà Tiểu Mạn?”

Về mặt Đinh Tứ Khuê càng thêm lúng túng, có chút ngượng ngùng khó nói, Diệp Hân Đồng vì chưa tự mình xác nhận được thân phận cũng giữ im lặng, thì ra, mình đã bị giăng lưới, chỉ chờ mắc câu.

“Tôi thật sự không biết cậu là có chuyện này.” Mặc Ngôn Thông có phần tự trách.

“Aiz, cái này cũng có liên quan đến cậu, nếu không phải cậu làm bại lộ kho báu, Tiểu Mạn cũng sẽ không dùng trăm phương ngàn kế quyến rũ tôi” Đinh Tứ Khuê nói về uất ức.

“Tại sao cô ta lại muốn trăm phương nghìn kế tìm đến cậu? Tại sao cô ta lại biết về kho báu? Tiểu tử cậu từ khi nào biết nói láo rồi, cậu cho rằng người ngay cả nói chuyện còn nói không rõ bây giờ đã biết nói láo không chớp mắt?” Mặc Ngôn Thông chỉ trích.

Từ về mặt, giọng nói của họ cũng có thể thấy trước đây bọn họ rất thân thiết.

“Cô ấy là bạn gái của Đại Quân năm đó, sau khi Đại Quân bị hại chết, cô ấy ôm máu mũ chạy trốn đến TQ, vốn hi vọng Đông Sơn tái khởi (chắc là cuộc khởi nghĩa Đông Sơn này liên quan gì đó đến việc lật đổ ngai vàng, mình rất dốt lịch sử, keke), cho là trong bụng mình mang một đứa con trai, aiz, nói ra rất dài dòng, vài ba lời không thể rõ ràng được. Dù sao, bây giờ cục diện là như vậy.” Đinh Tứ Khuê phiền não nói.

“Người anh em, trợ giúp con tôi trở thành vua đi, nó không thành công thì cũng thành nhân (mà không thành nhân thì thành phân, hê hê). Nếu được, nó sẽ đối xử tử tế với người an hem, còn không được, chỉ còn một con đường chết, cứ xem như tôi cầu xin cậu.” Mặc Ngôn Thông gượng ép nói, về mặt vô cùng thành khẩn.

Mặc Tử Hiên vẫn kinh ngạc nhìn Diệp Hân Đồng không hề nói gì.

“Ông ấy nói là sự thật sao? Em là công chúa Hàn Quốc, là huyết thống Hoàng thất chân chính?”

Diệp Hân Đồng liếc Mặc Tử Hiên một cái “Em cũng vừa mới biết, nhưng còn chưa chứng thực là thật hay giả”

Đinh Tứ Khuê quan sát Mặc Tử Hiên.

“Ngôn Thông, con trai cậu thật sự rất giống cậu, thật là hâm mộ”

“Đừng có xỏ xiên tôi, có giúp hay không?” Mặc Ngôn Thông nghiêm giọng nói.

Đinh Tứ Khuê nhìn Mặc Ngôn Thông “Cậu cũng biết kho báu đối với mình không cần dùng tới, nhiều năm nay mình chỉ nhớ một người, đó là Tiểu Mạn, mình muốn biết rốt cuộc cô ấy có từng thích mình hay không, không hỏi được rõ ràng, mình chết cũng không nhắm được mắt. Cho nên cậu giúp mình tìm Tiểu Mạn, kho báu có thể cầm đi”

Mặc Tử Hiên tươi cười “Người anh em, đa tạ”

“Đa tạ? Còn những kẻ luôn theo sát các người thì sao? Tìm được kho báu rồi, nhưng để an toàn mang đi sợ là cũng không dễ dàng” Đinh Tứ Khuê đứng lên, mở cửa sổ ra, nhìn lên trời “Không biết Đinh Đĩnh Đang bây giờ đang làm cái gì? Đuổi Diệp Hân Đồng đi, tách Diệp Hân Đồng với Vũ Văn Thành ra, sợ là Vũ Văn Thành cũng không chấp nhận tình cảm của nó”

Nghe thấy ba chữ Vũ Văn Thành, Diệp Hân Đồng như ngồi trên bàn chông. Vũ Văn Thành vẫn luôn toàn tâm toàn ý với cô, cô đã từng hạ quyết tâm, nhất định không làm tổn thương anh nữa, không thể phụ lòng tốt của anh, nhưng hôm nay...

Diệp Hân Đồng muốn nổi điên đứng dậy, đến bên cửa sổ.

Mấy ngày nay, Vũ Văn Thành luôn ở bên cạnh cô, vì cô suy tính khắp nơi, toàn tâm toàn ý giúp cô ra khỏi nước, ẩn núp bí mật, làm tất cả những gì cô muốn, bất kể cô đi đâu, bất kể gặp phải chuyện nguy hiểm gì, anh luôn xuất hiện trước tiên.

Cô không thể ở bên cạnh Mặc Tử Hiên, nếu không cô đã quá ích kỷ.

Diệp Hân Đồng giơ tay lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, cô không thể phụ Vũ Văn Thành, xoay người, Diệp Hân Đồng cảm thấy hồn siêu phách lạc.

“Hân Đồng, em sao vậy?” Mặc Tử Hiên cũng đứng dậy, lo lắng nhìn Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng thương cảm nhìn Mặc Tử Hiên “Xin lỗi, chúng ta hữu duyên vô phận, em không thể ở bên cạnh anh”

Mặc Tử Hiên căng thẳng trong lòng, bước nhanh tới trước mặt Diệp Hân Đồng, kéo bàn tay lạnh băng của cô “Đừng hành hạ anh nữa đừng được không? Trái tim anh đã bị em kích thích sắp vỡ tan thành từng mảnh rồi”

Diệp Hân Đồng rút tay mình ra.

“Thật xin lỗi, hôm nay em đến đây chỉ hi vọng là anh không chết thôi, em sẽ không hủy bỏ hôn lễ với Vũ Văn Thành, nếu muốn, anh cũng đến đi” Diệp Hân Đồng quay đi, mở cửa, lão Kim đang đứng ở bên ngoài.

Mặc Tử Hiên lập tức giữ Diệp Hân Đồng, không còn lý trí quát lên: “Em đang nói cái gì đấy? Ôm con của anh đừng mơ tưởng lấy người khác, em có tin là anh sẽ đánh chết hần không?”

Diệp Hân Đồng liếc mắt nhìn anh một cái “Cầu xin anh hãy lý trí một chút được không? Em nhất định phải ở bên anh ấy, em không muốn làm anh ấy tổn thương”

“Vậy em sẽ làm tổn thương anh sao? Em ôm con anh nhào vào ngực người đàn ông khác, để con anh gọi người khác là cha, anh không đồng ý, không chấp nhận, chúng ta khó khăn lắm mới hóa giải được hiểu lầm, hãy biết quý trọng đi.”

Diệp Hân Đồng lại liếc Mặc Tử Hiên “Đáng đời anh, ai bảo anh đừng trái đưa phải, hết lần này đến lần khác, làm tổn thương tôi rồi lại dụ dỗ tôi quay lại, anh cho là tôi IQ thấp sao? Đều là lỗi của anh”

Diệp Hân Đồng cũng không bình tĩnh được quát lên với Mặc Tử Hiên, cô cũng có quyền uất ức.

“Thật xin lỗi, anh sai rồi, sau này sẽ không như vậy nữa” Mặc Tử Hiên lập tức ôm lấy Diệp Hân Đồng. (Haiz, cái cục diện rối rắm này)

Diệp Hân Đồng như sực nhớ ra điều gì, đẩy Mặc Tử Hiên ra.

“Đừng nghĩ vài ba lời có thể dụ dỗ tôi quay lại, cũng đừng nghĩ tôi dễ gạt, tôi hỏi anh, anh lấy tôi hay Kim Lệ Châu?” Diệp Hân Đồng chăm chú nhìn Mặc Tử Hiên.

Mặc Tử Hiên sững sốt “Chẳng phải anh đã nói rồi sao? Cho anh 3 năm, sau khi ổn định ngôi vị hoàng đế sẽ trở lại cưới em.”

Diệp Hân Đồng nhếch miệng cười khổ một tiếng “Lấy tôi, hai vợ một chồng sao? Cô ta là hoàng hậu, nếu ly hôn, con dân của anh sẽ chỉ trích anh, ngôi vị hoàng đế của anh có thể ổn định được không? Vậy anh hi vọng tôi vẫn cứ làm người phụ nữ núp sau lưng anh, thật xin lỗi, tôi là kẻ cao ngạo, không làm được” Diệp Hân Đồng ra khỏi phòng.

Sắc mặt Lão Kim rất khó coi.

Mặc Tử Hiên đuổi theo bị Lão Kim kéo tay lại.

“Điện hạ, tìm được kho báu mới là mấu chốt của người” Giọng Lão Kim có phần không vui.

Mặc Tử Hiên nhú mày, xoay người.

Anh ngồi lại ghế, hơi chán chường, nhưng vừa đặt mông xuống lại đứng lên như nghĩ ra điều gì, chạy đến cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Nhưng rất lâu cũng không thấy Diệp Hân Đồng đi xuống.

Diệp Hân Đồng trở lại trên lầu, đứng ngoài cửa, nhìn vẻ mặt lo lắng của Mặc Tử Hiên, trong lòng lại có cảm giác khó chịu, nhưng mà cô thật sự không muốn làm tổn thương Vũ Văn Thành, cô đặt tay lên bụng, lúc này rất mơ hồ.

“Khụ khụ” Đinh Tứ Khuê làm bộ ho khan.

Mặc Tử Hiên quay đầu lại, mới nhìn thấy Diệp Hân Đồng, anh lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười.

“Em quay lại là tốt rồi” Mặc Tử Hiên cười chạy đến trước mặt Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng liếc anh một cái đi đến trước mặt Đinh Tứ Khuê.

“Bác, tôi muốn đi tìm Vũ Văn Thành, xin bác hãy sai người đưa tôi đến biệt thự của bác.”

Mặc Tử Hiên lại bị kích thích.

“Hân Đồng, đừng mà, đừng đến với Vũ Văn Thành, anh xin em, coi như là anh van em được không?” Mặc Tử Hiên bất lực nói.

Diệp Hân Đồng cũng rất mâu thuẫn, cô cắn cắn môi “Thật xin lỗi, chúng ta đã bỏ lỡ rồi”.

Trái tim như đang rỉ máu, bởi vì Mặc Tử Hiên không thể khẳng định, bởi vì Vũ Văn Thành đã vì nghĩa hi sinh.

“Được rồi, ta đưa con về” Đinh Tứ Khuê đứng dậy.

“Hân Đồng, chờ anh 3 năm, chỉ ba năm thôi” Mặc Tử Hiên vẫn không buông tha.

Ba năm lại ba năm. Hắn không thể nói chỉ cưới cô được sao. Cô yêu hắn, nhưng ở hắn cô thấy thiếu cảm giác an toàn...

210. Chương 210: Cô Thật Là Tì Tiện

Vũ Văn Thành bị trói trên giường, gằm lên như con thú bị thương

“Đinh Đinh Đang, cô thả tôi ra”

Ánh mắt Đinh Đinh Đang ua oán, uất ức.

Cô từng bước tiến đến bên giường, nhìn ánh mắt oán hận của Vũ Văn Thành.

Ngồi xổm xuống, ngón tay dịu dàng xoa xoa trên gương mặt anh, Vũ Văn Thành ngoảnh đi.

“Đừng có làm bộ với tôi, càng khiến tôi ghét cô” Vũ Văn Thành không một chút nể tình.

Đinh Đỉnh Đang tức giận đứng lên “Vũ Văn Thành, trong lòng Diệp Hân Đồng chỉ có Mặc Tử Hiên, bây giờ cô ấy đã đi tìm Mặc Tử Hiên rồi, điều đó có nghĩa là gì không phải anh không biết, cái đồ con lợn ngu ngốc, đầu óc đần độn này.” (Ha ha, chửi người yêu hay quá.)

“Tôi đã nói rõ ràng với cô là tôi không thích cô, rất ghét cô rồi, cô làm như vậy chẳng phải còn hơn cả ngu xuẩn, càng bị coi thường” Vũ Văn Thành không hề yếu thế, trong mắt chẳng có nổi một điểm thương tiếc.

Tức giận anh, lục phủ ngũ tạng Đinh Đỉnh Đang đều sắp nổ tung.

Cô bước nhanh tới học tủ, mở ra, lấy bằng dính bên trong.

“Tôi để cho anh nói, để cho anh nói” Đinh Đỉnh Đang tức giận dính mồm Vũ Văn Thành lại.

“Ư, ư, ư” Vũ Văn Thành không nói được chỉ có thể nhìn chằm chặp Đinh Đỉnh Đang.

Ánh mắt anh như lửa đổ thêm dầu.

“Vũ Văn Thành, tôi đã nói với anh, được bản tiểu thư coi trọng là vinh hạnh của anh, đừng có không biết tốt xấu”

Vũ Văn Thành không nói được đành ngoảnh mặt đi chỗ khác, muốn chứng tỏ anh không vui, nhưng trong lòng chỉ nhớ đến Diệp Hân Đồng, tim đau như cắt.”

Đinh Đỉnh Đang vận mặt anh sang “Nhìn tôi, tôi muốn anh nhìn tôi”

Đinh Đỉnh Đang rất gan lì, chỉ thích anh, rõ ràng rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng cô chỉ thích mỗi Vũ Văn Thành.

Ánh mắt Vũ Văn Thành khinh thường, còn mang theo chút phẫn hận, ánh mắt kia, như ngàn vạn mũi tên đâm vào trái tim Đinh Đỉnh Đang.

Đinh Đỉnh Đang chịu rất nhiều đả kích.

“Không thích tôi sao? Được lắm, để xem cuối cùng anh có thích tôi hay không?” Đinh Đỉnh Đang đứng lên, đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ, trong nháy mắt, căn phòng trở nên mờ ảo.

Vũ Văn Thành không hiểu nhìn Đinh Đỉnh Đang.

Đinh Đỉnh Đang đến trước cửa sổ, mở chiếc đèn nhỏ trên tủ đầu giường, trong phòng phủ ánh đèn vàng.

Trong phút chốc, Đinh Đỉnh Đang cởi áo ra, làn da trắng như tuyết, vòng eo mảnh khảnh như cành liễu, mềm mại như không xương.

Vũ Văn Thành nhú mày, ánh mắt càng thêm sắc nhọn.

Đinh Đỉnh Đang không chút sợ hãi, cũng không lùi bước. Tay cô luồn ra sau lưng, cởi áo lót. Khuôn ngực hoàn mỹ phơi bày trước mặt Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành giật mình, quay đi, duy nhất không đổi là vẻ khinh thường trên mặt.

“Vũ Văn Thành, chẳng phải anh là Liễu Hạ Huệ sao? Nếu hôm nay không được như ý, Đinh Đỉnh Đang tôi thề ngày mai sẽ làm ni cô, làm bạn với đèn hương cô đơn đến già.” Đinh Đỉnh Đang tức giận ngồi lên giường Vũ Văn Thành.

Mặt Vũ Văn Thành vẫn lạnh như băng, ngoảnh đi không nhìn cô.

Đinh Đỉnh Đang quay mặt anh lại, hôn lên trán anh.

Vũ Văn Thành cau mày, không có chút cảm xúc, cảm tức nhìn cô.

Đinh Đỉnh Đang nhắm mắt lại, tiếp tục hôn xuống, nhắm mắt lại sẽ không nhìn thấy sự bài xích của Vũ Văn Thành, trong lòng cô cũng không cảm thấy khó qua.

Đinh Đỉnh Đang hôn lên cổ Vũ Văn Thành, Vũ Văn Thành lắc lư cơ thể bắt đầu phản kháng, sự phản kháng của anh chỉ càng châm ngòi cho ý chí chiến đấu của Đinh Đỉnh Đang.

Đinh Đỉnh Đang dùng hai chân khó khăn kẹp lại thân thể anh, khẽ hôn xuống.

Tay cô run rẩy cởi quần áo anh, giữ chặt ngực anh, cởi vòng quanh.

“Ư ư ư” Vũ Văn Thành giãy giụa giận dữ hét lên.

Đinh Đinh Đang trợn mắt nhìn Vũ Văn Thành.

“Không chịu nổi sao? Vũ Văn Thành, anh là người đàn ông của em, anh chỉ có thể là người đàn ông của em, tốt nhất anh nên nhớ”

Nếu ánh mắt có thể giết chết người, lúc này Đinh Đinh Đang đã bị Vũ Văn Thành giết trăm ngàn lần, Vũ Văn Thành nắm chặt quả đấm, hận không thoát khỏi cái dây thừng trên tay.

“Đừng có trừng mắt với em như vậy, muốn hận cứ hận đi, so với bị anh lãng quên như nước trôi, em tình nguyện khiến nah vĩnh viễn nhớ đến em.” Đinh Đinh Đang tức giận cởi quần anh.

Vũ Văn Thành giãy giụa như một con thú bị thương. Anh cong người, nhảy lung tung, cố gắng không để Đinh Đinh Đang được như ý.

Đinh Đinh Đang nổi trận lôi đình dùng chân kẹp Vũ Văn Thành lại, nhanh chóng cởi quần anh ra, ngay cả quần lót cũng cởi.

Một khắc kia, mặt cô cũng ửng đỏ.

“ư ư ư” Vũ Văn Thành điên cuồng hét lên, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Đinh Đinh Đang cắn cắn môi, ánh mắt mơ màng, cô đè thân thể Vũ Văn Thành lại “Cần thiết phải quyết liệt như thế sao? Đinh Đinh Đang em coi trọng là vinh hạnh của anh, ngược lại em thật muốn xem anh có phải là Liễu Hạ Huệ không?”

Đinh Đinh Đang nói xong, tay ngọc mềm mại đặt lên một vị trí nào đó của anh, xoa nắn.

Vũ Văn Thành nắm chặt nắm đấm, ánh mắt chán ghét, vẻ mặt phẫn hận.

Đinh Đinh Đang trực tiếp bỏ qua, vúi đầu, hôn lên, triển miên vừa dịu dàng che chở lại hài hước.

Không thể phủ nhận, Vũ Văn Thành không có cảm giác, nhưng đệ đệ của anh rất có cảm giác lưu luyến miệng của cô.

Có một số việc, không phải lý trí hay tình cảm có thể khống chế, vẫn còn có tình người và sinh lý.

Đến một mức độ bình thường nào đó, Đinh Đinh Đang lộ ra khuôn mặt tươi cười, cô không kịp chờ đợi ngồi lên.

“A” Đau đớn khiến cô dừng lại một chút, co rúm người lại.

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cô lại là xử nữ, màu máu đỏ lưu lại trên bộ phận nào đó của anh.

“Mẹ nó, không phải nói là rất sướng khoái sao? Ngân Hồ lừa ta” Đinh Đinh Đang đau không nhúc nhích được.

“Ư ư ư” Vũ Văn Thành ý bảo cô xuống.

Nhưng cô sao có thể từ bỏ giữa chừng như vậy.

Đinh Đinh Đang lại ngồi dậy.

“Đau quá” Thân thể đau đớn không chịu nổi, đột nhiên Đinh Đinh Đang mặt đầy nước mắt.

Ánh mắt điềm đam đáng yêu của cô khiến đôi mắt phẫn hận của Vũ Văn Thành thoáng qua một tia thương tiếc, nhưng đều là do cô gieo gió gặt bão, sự thương hại nhanh chóng được thay thế bằng sự chán ghét.

Đinh Đinh Đang cắn răng tiếp tục.

Thân thể đau đớn sắp chết lặng, bắp thịt trên đùi cũng đau nhức không ngồi nổi. Lúc này, căn bản cũng chẳng có khoái cảm gì, Đinh Đinh Đang hận không khiến anh nhanh đạt tới cao trào, nếu không, cô sợ mình không thể kiên trì nổi nữa.

Rốt cuộc, cô cảm thấy thân thể anh run rẩy, Đinh Đinh Đang một phờ nằm thõ trên người anh.

Vũ Văn Thành cau chặt chân mày quay mặt qua chỗ khác.

Rất lâu, chỗ kín của Đinh Đinh Đang thật đau đớn, cô nằm sấp trên ngực Vũ Văn Thành “Nghe đây, bây giờ anh đã là người của em, về sau, trong lòng không thể có Diệp Hân Đồng nữa” (Phục em Đang chết đi được, ha ha)

Vũ Văn Thành sắc bén nhìn cô chăm chăm.

Sắc mặt Đinh Đinh Đang đỏ ửng, trong khí phách lại có sự ngưỡng ngừng, cô kéo băng dính trên miệng anh ra.

“Cô, thật, ti tiện” Vũ Văn Thành nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Bốp” Đinh Đinh Đang không chút khách khí cho anh một cái tát. “Anh kia, rõ ràng vừa rồi chẳng phải anh rất sáng khoái sao? Nếu không thoải mái đã không bắn ra, Vũ Văn Thành, anh thật là khó chịu”

Vũ Văn Thành lạnh lùng nở nụ cười châm chọc “Đinh Đinh Đang, cô nghe đây, tôi căn bản không thích cô, kể cả phụ nữ khắp thiên hạ chết hết, tôi cũng không thích cô, kỹ xảo của cô không bằng một ngón tay của Diệp Hân Đồng, chẳng bằng 1/10 Đề Na. Chỉ có thể dùng một từ để hình dung về cô, ti tiện”

“Bốp” Đinh Đinh Đang tức giận lại tát thêm một cái nữa. Hắn có biết để vừa rồi khiến hắn thoải mái cô đã đau thế nào không? Vũ Văn Thành hết lần này đến lần khác khiến cô tổn thương, hắn quả thật là quá đáng.

“Cô không chỉ ti tiện, còn chẳng biết xấu hổ, mau thả tôi ra” Vũ Văn Thành hung tợn nói.

“Xem ra, một mình tôi không thỏa mãn được anh, tôi lại muốn cho anh biết một chút thế nào mới thực sự là ti tiện.” Đinh Đinh Đang bước xuống khỏi giường, cô cầm điện thoại lên gọi cho Ngân Hồ.

“Này, cô chẳng phải rất thích Vũ Văn Thành sao? Tôi cho cô cơ hội, kêu thêm mấy tí muối nữa, tùy các cô hành hạ Vũ Văn Thành.” Đinh Đinh Đang thở phì phò. (Ha ha, em Thành bị hấp diêm tập thể, chết cười).

“Chị bị sao vậy?” Ngân Hồ hơi kinh ngạc, tại sao Đinh Đinh Đang lại nói như vậy với bảo bối Vũ Văn Thành mà cô luôn trân quý “Nói cho chị biết, Vũ Văn Thành đã gặp Mặc Tử Hiên rồi”

Đinh Đinh Đang nở một nụ cười, chen vào lời của Ngân Hồ “Diệp Hân Đồng gặp Mặc Tử Hiên, bọn họ bay giờ khẳng định đang ôm chặt lấy nhau mà tâm sự rồi”

Đinh Đinh Đang liếc nhìn Vũ Văn Thành, cô cố ý nói cho anh nghe, anh khiến cô khổ sở, cô cũng không để cho anh được dễ chịu.

“Không phải, cô ấy gặp Mặc Tử Hiên nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn Vũ Văn Thành, bây giờ đang về biệt thự” Ngân Hồ lo lắng thay cho Đinh Đinh Đang.

“Cái gì? Diệp Hân Đồng lựa chọn Vũ Văn Thành, bây giờ đang về” Đinh Đinh Đang không thể tin được nhắc lại.

Vũ Văn Thành đột nhiên cảm thấy an ủi, nhưng nghĩ đến tình cảnh bản thân, anh liều mạng giãy giụa.

Đinh Đinh Đang cúp điện thoại, cô tức giận đến bên cạnh Vũ Văn Thành, ngồi xổm xuống, trên mặt mang theo âm hiểm từ địa ngục tới.

“Anh nghe thấy Diệp Hân Đồng trở lại tìm anh, trong lòng rất sung sướng sao?”

Vũ Văn Thành lại giãy giụa “Mau buông tôi ra”

“Tôi không chỉ không thả anh ra, mà còn để Diệp Hân Đồng đi vào bắt gặp tình trạng của chúng ta, xem cô ta nghĩ thế nào. Vụ hôn phu của cô ta lúc cô vừa đi đã reo mừng trong bụng người khác. Hay là cô có thể chịu được khi tận mắt thấy người đàn ông của mình cùng người phụ nữ khác điên loạn đảo phượng?”

“Đinh Đinh Đang cô buông tôi ra, nếu cô làm vậy, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, tôi sẽ khiến cô cả đời sống không bằng chết” Vũ Văn Thành hung tợn cảnh cáo.

“Vậy sao? Tôi còn sợ anh sẽ bỏ qua tôi, cả đời sống không bằng chết, tôi chờ” Trong ánh mắt của Đinh Đinh Đang lóe lên sự âm hiểm giảo hoạt.

“Cô...” Vũ Văn Thành thật không biết phải nói gì với cô cho phải, chỉ thấy Đinh Đinh Đang đem quần áo của mình và của cô ném trên mặt đất.

Quần lót, áo lót

Cô cởi váy xuống, hoàn toàn lồ lộ trước mặt anh.

Vũ Văn Thành nhìn đi chỗ khác.

Đinh Đinh Đang mở một chai rượu đỏ, cô từng bước đến trước mặt Vũ Văn Thành, đổ rượu lên người anh, lên người mình.

Vũ Văn Thành kinh ngạc nhìn Đinh Đinh Đang, nửa điểm ham muốn cũng không có “Rốt cuộc cô định làm gì?”

Vũ Văn Thành tức giận quát.

Đinh Đinh Đang nở một nụ cười tự tin, âm hiểm.

“Một lúc nữa anh sẽ biết, tôi ân ái” Đinh Đinh Đang chạy đến cửa phòng, mở khóa.

“Cạch” Gian phòng đột nhiên vang lên một tiếng, trong mắt Đinh Đinh Đang thoáng qua một tia giảo hoạt, cô cởi dây thừng trên chân tay Vũ Văn Thành.

Được thả ra, động tác đầu tiên của Vũ Văn Thành là nhảy xuống khỏi giường.

Đinh Đinh Đang nhào đến bên người anh, kêu lên “A, a,... Vũ Văn Thành, anh thật tuyệt, vào sâu nữa đi”

Giọng cô cao vút, kích thích, người không biết sẽ tưởng họ đang...

Đúng lúc này, Diệp Hân Đồng mở cửa...

211. Chương 211: Kết Thúc

Đinh Đinh Đang quần thân thể lồ lộ trên người Vũ Văn Thành, Vũ Văn Thành cũng không mặc quần áo, hai người dính sát vào nhau, không khí vô cùng mập mờ, trong phòng tản mát mùi rượu ngây ngất, trên giường cũng dễ thấy một ít chất lỏng trắng đục.

Diệp Hân Đồng đứng khựng tại cửa, cô không thể tin nổi những gì mắt thấy, hoảng hốt quay trở lại đại sảnh, ngồi ngẩn người trên ghế sofa.

Vũ Văn Thành nhanh chóng dùng tay bóp chặt khuôn mặt Đinh Đinh Đang, bây giờ anh căn bản không nghĩ được là có làm đau cô hay không.

Đinh Đinh Đang hắt cằm lên, cũng chẳng hề sợ hãi, hay lo lắng cơn giận của anh.

Trong mắt Vũ Văn Thành lóe lên lửa nóng “Nhớ đấy, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, nếu Hân Đồng không tha thứ cho tôi, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết”

Buông ra, xoay người, Vũ Văn Thành nhặt quần áo lên, chuẩn bị mặc vào.

Đinh Đinh Đang không sợ chút nào, cô khoanh tay trước ngực “Làm xong không tắm, anh muốn lưu lại mùi vị của tôi trên người, anh mang theo máu của tôi, cũng đừng mơ sẽ bỏ rơi được tôi”

Vũ Văn Thành nhìn chằm chằm Đinh Đinh Đang, đi về phía phòng tắm, giữa bắp đùi anh có dấu tích máu của cô, anh chán ghét rửa đi, khuôn mặt anh tuần lộc ra khí lạnh giá rét, không kẻ nào dám đối xử với hắn như vậy, đám phụ nữ bị anh xua như vịt không kẻ nào dám để cho anh bị cưỡng gian không còn chút tôn nghiêm nào như thế, Vũ Văn Thành hần ngang nhiên bị một phụ nữ yếu đuối cưỡng gian, nổi sỉ nhục hôm nay cả đời hắn không thể nào quên.

Hắn, Vũ Văn Thành khinh thường việc so đo với phụ nữ, nhưng có vài phụ nữ nếu không khiến họ đau khổ sẽ không biết chừng mực.

Vũ Văn Thành ra khỏi phòng, thấy Diệp Hân Đồng vẫn ngồi tại đại sảnh, vội vàng chạy đến.

“Diệp Hân Đồng, nghe anh giải thích” Vũ Văn Thành cầm chặt tay Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng nhìn Vũ Văn Thành, ánh mắt rất phức tạp “Đàn ông tại sao luôn ăn ở hai lòng, tôi tình nguyện biết sự thật trắng trợn hơn là bị lừa gạt, cuộc đời tôi luôn rất rõ ràng”

“Anh không có, xin em hãy tin tưởng anh” Vũ Văn Thành khó lòng giải bày.

“Cứ tưởng Mặc Tử Hiên rất yêu tôi, nhưng cuối cùng chỉ vì muốn có kho báu, kể cả có hoá giải được hiểu lầm thì trong lòng anh ta cũng chỉ có ngôi vị hoàng đế, quyền lực, tôi, chẳng là cái gì, chẳng qua chỉ là món hàng để anh ta dùng tạm trong lúc rảnh rỗi. Còn anh, tôi cứ nghĩ sẽ là người đáng để dựa dẫm nhất, nhưng hết chuyện Đề Na lại đến chuyện với Đinh Đình Đang, thế giới này không còn ai để cho tôi tin tưởng hay sao?” Diệp Hân Đồng rút tay ra, tâm trạng cô bây giờ rất phức tạp, phiền não.

“Đinh Đình Đang trối anh, nghe thấy em đến mới thả ra, cố ý kêu to, không giống như em nghĩ đâu” Vũ Văn Thành trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Vậy anh có đụng vào cô ấy không?” Diệp Hân Đồng nhìn thẳng vào mắt Vũ Văn Thành.

Vũ Văn Thành kinh ngạc, “Là cô ấy... cô ấy ngồi lên, anh bị trối...” Vũ Văn Thành không nói được mạch lạc, dù sao thân thể anh cũng có cảm giác.

Khi nhìn lại vào ánh mắt thất vọng của Diệp Hân Đồng, trong lòng anh sinh ra khủng hoảng “Đàn ông không giống phụ nữ, chỉ yêu thương mới có thể lên giường, cấu tạo của đàn ông... có lúc cũng không phải do tự mình”

Tại sao nghe thấy Vũ Văn Thành nói như vậy, trong lòng cô càng thêm khó chịu.

“Bây giờ tôi rất loạn” Diệp Hân Đồng đứng dậy đi về phía phòng mình.

Vũ Văn Thành cũng muốn lên cùng, nhưng Diệp Hân Đồng đã đóng chặt cửa, sau đó khóa lại.

Diệp Hân Đồng chạy thẳng đến bên giường, nằm xuống, không muốn nghĩ đến bất cứ cái gì, có lẽ cô quá mệt mỏi, ngủ một giấc dậy sẽ quên tất cả, quên Mặc Tử Hiên, quên Vũ Văn Thành, quên tất cả những gì đã xảy ra.

Nhưng mà, vừa nằm xuống, Đinh Tứ Khuê đã mở cửa đi vào.

Ông khề cau mày, xem ra có phần xấu hổ.

“Có chuyện gì không?” Diệp Hân Đồng cũng ghét kẻ nào chưa hỏi đã vào, như Mặc Tử Hiên, thường xuyên đột nhập vào địa phận của cô, hại cô không đứng tạo thành thói quen.

“Xảy ra những chuyện này, trong lòng con chắc rất đau khổ” Đinh Tứ Khuê như muốn an ủi, mang theo một chút áy náy, khuôn mặt già nua ửng đỏ.

“Nói vào việc chính đi, tôi không có tâm trạng tào lao với ông, nếu không do ông, tôi cũng không phải chịu nhiều đả kích như vậy, nếu từ lúc sinh ra ông đã không đánh tráo tôi, tôi sẽ không phải sống trong thân phận Diệp Hân Đồng hai mươi mấy năm, cũng không phải gánh vác trách nhiệm của Diệp Hân Đồng, càng sẽ không biết đến Mặc Tử Hiên hay Vũ Văn Thành, tôi sẽ không có bộ dạng bàng hoàng bất lực như hôm nay.” Diệp Hân Đồng nói xong mắt đỏ mọng, cô không biết là nổi giận với ông hay là trong lòng không nhận được muốn bùng phát.

“Nếu biết sớm đáng đáp con và Tiểu Mạn giống nhau như đúc thế này, dù tức giận đến đâu ta cũng sẽ giữ con bên cạnh, bây giờ, ta chỉ muốn gặp Tiểu Mạn, đã nhiều năm rồi, ta chưa ngày nào quên cô ấy. Vì cô ấy, cả đời ta cũng sẽ không lấy ai.”

Diệp Hân Đồng đột nhiên cảm thấy ông rất đáng thương, mặc dù lúc đầu ông đã quá đáng, nhưng sự chân tình ông dành cho Tiểu Mạn khiến cô cảm động, có những người đàn ông sau khi kết hôn vẫn còn thay đổi thất thường, Đinh Tứ Khuê lại đến tuổi này rồi vẫn còn chưa kết hôn.

Diệp Hân Đồng thở dài thườn thượt.

“Tôi không muốn nhớ đến những chuyện đã xảy ra nữa, ông nói Tiểu Mạn là ai, tôi cũng không biết, tôi nghĩ nếu bà ấy thực sự yêu ông, đã sớm xuất hiện, nếu bà ấy không muốn xuất hiện, đó chính là vì không thích ông.” Diệp Hân Đồng phân tích.

Đinh Tứ Khuê có chút không chịu nổi, đôi mắt hết sức bi thương.

Có những người thật là ngu xuẩn, thực ra đáp án đã rõ ràng, nhưng vẫn không từ bỏ mà chờ đợi cả cuộc đời.

Đinh Tứ Khuê thương cảm nhìn vào mắt Diệp Hân Đồng “Tại sao nghe con nói như vậy giống như nghe Tiểu Mạn nói ra?”

Đinh Tứ Khuê lẩm bẩm xoay người ra khỏi phòng Diệp Hân Đồng.

Diệp Hân Đồng nằm không nổi nữa, cô bước xuống giường.

Đêm khuya, cô len lén ra khỏi phòng, không ngờ vẫn thấy Vũ Văn Thành ngồi trong đại sảnh, anh cau mày, cả người có cảm giác lưỡng lự, hơi thở của anh rất dài, tỏ rõ sự đau lòng, thương cảm phiền não.

Chẳng hiểu sao lòng Diệp Hân Đồng cũng rất đau, Mặc Tử Hiên đã từng phản bội cô, cô cứ tâm niệm điều đó không phải là sự thật, mặc dù không nói, nhưng sâu trong nội tâm cô vẫn hi vọng mặc còn yêu cô.

Nhưng, Vũ Văn Thành phản bội, cô lại sợ nghe anh giải thích, sợ anh vẫn thật lòng yêu cô, cô biết mình ích kỷ, biết mình không đúng mực, nhưng, trong lòng cô vẫn rất yêu Mặc Tử Hiên.

Chỉ có điều, lý trí nói cho cô biết, Mặc Tử Hiên dù có yêu cô, cũng không buông ngôi vị hoàng đế, cho nên, cô tình nguyện buông bỏ, bây giờ tìm một nơi yên tĩnh, sống cả cuộc đời.

Diệp Hân Đồng tránh Vũ Văn Thành, ra cửa, nhắm mắt lại, kể từ khi phát hiện rừng mê cung, cô cũng học Vũ Văn Thành nhớ đường, muốn đi bộ ra khỏi đây.

Diệp Hân Đồng vừa đi được một phút, một chiếc xe gắn máy đã dừng trước mặt cô.

Diệp Hân Đồng sửng sốt lùi lại mấy bước, sau nhiều chuyện như vậy, cô không biết đâu là bạn đâu là thù, muốn giúp hay muốn hãm hại cô.

Đinh Đinh Đang phong độ tháo mũ bảo hiểm.

Cô nhếch miệng tư tin, nhưng trong sự tự tin vẫn mang theo một tia phiền muộn “Tôi biết ngay cô sẽ đi, tôi đưa cô đi, nói thật, tôi cũng không muốn cô lắc lư xung quanh Vũ Văn Thành.”

Diệp Hân Đồng cúi đầu im lặng, rốt cuộc quan hệ của cô với Đinh Đinh Đang là gì đây. Cô hình như là tình địch của Đinh Đinh Đang, Đinh Đinh Đang là người thứ ba chen vào quan hệ của cô, nhưng mà, cô không có chút nào hận cô ấy.

Diệp Hân Đồng ngồi lên xe máy của Đinh Đinh Đang.

Một tiếng đồng hồ sao, Diệp Hân Đồng đã ra khỏi rừng mê cung.

Đinh Đinh Đang bước xuống xe, sắc mặt cũng không tốt.

Cô nhúu chặt mày nhìn Diệp Hân Đồng “Nếu cô muốn đến một nơi không ai biết thì cũng không sao, cô bỏ đi cuộc sống với thân thể của tôi, bây giờ, hãy sống cuộc sống của mình, còn nữa, Vũ Văn Thành đã là người đàn ông của tôi rồi, cả đời anh ấy sẽ là người đàn ông của tôi. Trong lòng anh ấy có cô, nhưng đó là vì cô đã sống cuộc sống của tôi, người anh yêu là Diệp Hân Đồng, không phải Lý Hân Đồng.”

Diệp Hân Đồng im lặng, cô xoay người, không để lại câu gì, trôi đã sống cuộc sống có phải của mình hay không, cô cũng không hi vọng đây chỉ là một giấc mộng.

Đinh Đinh Đang không có ý định giữ cô lại, cô biết lúc trở về sẽ phải chịu đựng ánh mắt lạnh lùng của Vũ Văn Thành, nhưng không sao, anh không yêu cô, cô đã đưa người phụ nữ của anh đi, vậy là cô hi vọng rồi.

Diệp Hân Đồng muốn đến một nơi không ai biết đến mình, không biết bất kỳ ai, không nói với bất kỳ ai, nhưng Đinh Đình Đang vừa đi, từ chỗ tối đã có 4 người đi ra.

Diệp Hân Đồng đứng lẳng lặng, đặt tay lên bụng, trong tình huống này, cô có phản kháng cũng trốn không thoát, vậy thì nên tiết kiệm một chút hơi sức thì sáng suốt hơn.

Bốn người kia không cần uống phí sức lực đã có thấy Diệp Hân Đồng ngoan ngoãn lên xe khiến họ hơi ngạc nhiên.

Diệp Hân Đồng bị kẹp giữa hai người, cô không nói gì, chẳng biết vì sao, cảm thấy mệt mỏi, không muốn giãy giụa cũng chẳng buồn động não, dù sao, thuyền đến đầu cầu sẽ thẳng, tương lai cũng chưa biết ra sao.

“Người phụ nữ này vẫn còn có thể ngủ được, hoàng thượng hẳn đã quá lo lắng rồi, Điện hạ sẽ thích cô ta sao?” Một trong số đó khinh bỉ nhìn Diệp Hân Đồng đang ngủ.

Một người khác cũng quan sát “Nhìn dáng vẻ cô ta cũng bình thường, với cô gái gọi là Đinh Đình Đang kia thì không thể so sánh nổi, tôi thật sự không hiểu cô ta có mị lực gì?”

Diệp Hân Đồng đột nhiên mở mắt nhìn ra cửa sổ.

Xe của Mặc Tử Hiên lao đến rất nhanh, anh nhìn Diệp Hân Đồng có vẻ rất nóng nảy.

Diệp Hân Đồng không biết phải hình dung tâm tình của mình lúc này thế nào, mới vừa rồi có linh cảm Mặc Tử Hiên sẽ đến cứu cô, nhưng nếu cứu thật thì cô phải làm thế nào tiếp đây. Thật rối rắm.

Hai chiếc xe con song song đi về phía trước. Rốt cuộc Mặc Tử Hiên nhanh chóng vượt qua, quay ngang xe giữa đường.

Diệp Hân Đồng thấy chiếc xe này hung hăng sắp đâm vào cô chỉ nghĩ đến sự an toàn của Mặc Tử Hiên.

“Dừng xe, đối với hoàng thượng hẳn còn có ích”. Một người Hàn Quốc nói.

Xe dừng lại cách chừng 1cm...

Mặc tức giận vội vã xuống xe, thuộc hạ vừa thông báo Diệp Hân Đồng bị một đám người đưa đi, anh lập tức lao đến bởi vì anh đã đưa ra một quyết định quan trọng.

“Hãy bỏ qua cho Diệp Hân Đồng” Mặc Tử Hiên kêu lên.

Không ai xuống khỏi xe.

Mặc Tử Hiên gọi điện thẳng cho Lý Trí vương.

“Cậu, hãy kết thúc đi, cậu rốt cuộc muốn nhường ngôi cho cháu hay chỉ là muốn lợi dụng cháu tìm ra kho báu.”

Lý trí vương không nói gì.

“Vì kho báu này, cậu đã giết không ít người, không, phải nói là vì giữ được ngôi hoàng đế, cậu đã giết rất nhiều người, làm Hoàng đế thực sự vui vẻ như trong tưởng tượng của cậu sao? Khi xuống đến hoàng tuyền, cậu sẽ thấy người thân của những người đó, cậu có thể không thẹn chút nào không?” Mặc Tử Hiên nói giọng chỉ trích.

“Ta chỉ làm những việc phải làm, cậu rất ưu tú, ta không chứa nổi. Khụ khụ” Lý trí vương ho khan nhưng vẫn không quên nói giọng đùa bỡn.

“Việc phải làm? Cháu muốn làm Hoàng đế quả thật rất dễ dàng, bà ngoại biết rất nhiều chuyện của cậu, chuyện nào cũng có chứng cứ, vì bà lo lắng cậu sẽ vì ngai vàng mà gây bất lợi cho cháu, nhưng cháu không muốn dùng thủ đoạn này để đăng vị, ví như cháu không muốn hạ độc thủ Lee Yul. Cháu cũng đã từng muốn tìm cho ra kho báu, khi đăng cơ có thể cống hiến cho dân chúng, nhưng đến bây giờ, cháu không muốn, ngôi vị hoàng đế đối với một người là trách nhiệm, mà cháu thích tự do tự tại hơn, bỏ qua cho Diệp Hân Đồng đi, kho báu đã không có, điều kiện duy nhất để truyền ngôi cho cháu cũng không còn nữa, cậu không cần cạnh tranh trong lòng, cũng không cần lo lắng cháu vì kho báu này mà Đông Sơn tái khởi. Hơn nữa, bây giờ cháu đã tìm được cha, cháu muốn khôi phục quốc tịch, cho nên, ngay cả người Hàn Quốc cháu

cũng không phải nữa, không còn gì để uy hiếp cậu, nhưng, nếu cậu dám động đến một sợi tóc trên người phụ nữ của cháu, cháu sẽ tranh đoạt ngôi vị này đến cùng, hơn nữa, cháu tin là, chỉ cần có bà ngoại ủng hộ, cháu sẽ không thua.”

“Để ta suy nghĩ một chút, khụ khụ” Lý trí vương không ngừng ho khan, thậm chí không có hơi sức để nói liền mạch. Rốt cuộc, ho xong một tràng, ông nói “Bây giờ ta sẽ buông tha cho cô ta, ngoài ra, ta có thể nói cho cậu biết một bí mật. Khụ khụ” Lý trí vương vẫn tiếp tục ho.

Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng lạnh nhạt trong xe, lẳng lặng chờ Lý trí vương nói chuyện.

Một lúc lâu sau, Lý trí vương lại cầm điện thoại lên “Thật ra người phái sát thủ giết cha Diệp Hân Đồng chính là mẫu thân của cậu, Cổ Phi”

Mặc Tử Hiên sửng sốt, nhưng cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, không trách được, mẫu thân lại không thích Diệp Hân Đồng đến vậy, không trách bà luôn nhìn Diệp Hân Đồng bằng con mắt kỳ thị.

Mặc Tử Hiên cúp điện thoại xong thấy Diệp Hân Đồng từ trong xe đi ra.

Anh nhanh chóng chạy đến ôm chặt cô.

“Rốt cuộc em đã giành thắng lợi, giữa ngôi vị hoàng đế và em, anh đã chọn em” Mặc Tử Hiên thâm tình nói.

Diệp Hân Đồng hơi cảm động, nhưng cô không tin nổi đây là sự thật. Cô kích động nhìn Mặc Tử Hiên, nước mắt long lanh “Anh nói thật sao?”

“Lần này là thật, sau khi em đi anh nghĩ rất nhiều, ngôi vị hoàng đế vì vẫn hi vọng lấy được nên vẫn đi theo mục tiêu này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuộc sống mà Lý trí vương trải qua cả ngày chỉ có lo lắng, đổ kỵ, so đo tính toán, tâm trạng bất an, ông quả thật không còn là mình, hơn nữa, ở tuổi của ông vốn nên hưởng thụ cuộc sống, nhưng bây giờ gần đất xa trời, con dâu, cháu nội cũng không thấy, cho nên, anh tình nguyện yêu người phụ nữ của mình, có con của mình, bây giờ cũng đã tìm thấy người cha mất tích, anh không còn gì tiếc nuối nữa, lần này, anh có thể gào lên thật to với em, anh yêu em.” Mặc Tử Hiên nở một nụ cười ngây thơ như con nít.

Trong phút chốc, Diệp Hân Đồng cảm giác mọi khúc mắc trong lòng đều được giải tỏa.

Mặc Tử Hiên dắt tay Diệp Hân Đồng đi về phía biệt thự, tất cả mọi chuyện dường như đã kết thúc.

Nhớ đến kho báu, Mặc Tử Hiên nhìn Diệp Hân Đồng “Em có muốn tìm mẹ mình không? Nếu em muốn, anh sẽ hết sức giúp em, chỉ có điều...”

“Em không muốn tìm, tìm được rồi thì sao chứ. Bà ta chỉ vì em không phải là con trai mà vứt bỏ em, chỉ cần điều này, em không định tha thứ cho bà ấy, hơn nữa, tìm được bà ấy rồi, lại dây dưa đến chuyện kho báu, cha em, vì kho báu mà chết đi, cha nuôi em cũng vậy, cha anh vì bảo vệ kho báu mà vứt bỏ cả vợ con, sống một cuộc sống khó khăn nhiều năm như vậy, Đình Tứ Khuê cũng vì kho báu mà nếm trải một tình yêu cay đắng, em hi vọng việc anh chấm dứt tìm kho báu cũng sẽ kết thúc mọi chuyện. Mẹ em là Diệp Tuyền, những chuyện khác, em không muốn nghĩ.”

“Vậy, em cũng không muốn nghĩ đến anh sao?” Những lời của Diệp Hân Đồng cũng là những điều anh nghĩ, nghe cô nói vậy, trong lòng anh rất vui vẻ, tà mị trêu chọc.

“Anh là chồng tương lai của em, dĩ nhiên không cần nghĩ, anh ngày nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt em, muốn quên cũng khó.” Diệp Hân Đồng cười giỡn lại, vẻ mặt rất khinh thường nhưng trong mắt ánh lên nụ cười.

Diệp Hân Đồng theo Mặc Tử Hiên trở lại biệt thự, nhưng vừa tới cửa đã cảm thấy không khí có phần kỳ lạ, trước biệt thự đỗ mấy chiếc xe.

Mặc Tử Hiên kéo Diệp Hân Đồng vội vàng chạy vào trong.

Trong biệt thự, Cổ Phi ngực cầm một thanh kiếm, toàn thân đầy máu nằm trong ngực Mặc Ngôn Thông.

“Mẫu thân” Mặc Tử Hiên lo lắng chạy tới, nhưng trong mắt Cổ Phi không nhìn thấy anh, bà thâm tình nhìn Mặc Ngôn Thông, “Ban đầu em nghĩ là Diệp Thiếu Hoa giết anh, cho nên đã phái người giết hắn, em biết là anh không đành lòng ra tay với em, nhưng em không muốn anh thất vọng, cho nên, em tự nguyện vì anh tìm đến cái chết, đừng vì em mà đau khổ.” Cổ Phi nói xong, chuyển ánh mắt sang Lão Kim “Lão Kim, hãy dừng tất cả kế hoạch đi, sống cuộc sống mà ông muốn, tôi, đợi nhiều năm như vậy, so với ngôi vị hoàng đế, hôm nay mới là ngày vui vẻ nhất.” Cổ Phi càng nói, giọng càng lạc đi, cuối cùng, từ từ buông thõng tay.

Diệp Hân Đồng quay mặt đi chỗ khác, cô không muốn nghĩ gì nữa, những ân oán đời cha đã kết thúc, cuộc sống sau này sẽ chỉ toàn những điều vui vẻ.

Lời tác giả: Mỗi câu chuyện kết thúc là một câu chuyện mới bắt đầu, hôm nay Mặc Tử Hiên và Diệp Hân Đồng đã tu thành chính quả, hai người ra nước ngoài ẩn cư, vui vẻ trải qua một cuộc sống như trong cổ tích. Còn Vũ Văn Thành tố cáo Đinh Đình Đang tội bất cóc, nhưng một người làm phúc phải tội, chịu nhiều tổn thương trong tình yêu như Vũ Văn Thành khi đụng phải một Đinh Đình Đang tình quái hoạt bát lại si tình lại nhen lên một đốm lửa mới, bởi vì, thất bại không phải là kết thúc mà là một sự bắt đầu. Cảm ơn các bạn đã ở bên cạnh tôi, mùa đông tới, hi vọng sẽ mang tới nhiều ấm áp ọi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-gia-thich-that-dien-ha-nguoi-that-la-hu>